

Hiệp nữ khuynh thành - Tập 2

Contents

Hiệp nữ khuynh thành - Tập 2	2
1. Chương 01	2
2. Chương 02 Part 1	11
3. Chương 02 Part 2	19
4. Chương 03 Part 1	27
5. Chương 03 Part 2	34
6. Chương 04 Part 1	42
7. Chương 04 Part 2	48
8. Chương 05 Part 1	54
9. Chương 05 Part 2	63
10. Chương 05 Part 3	71
11. Chương 06 Part 1	81
12. Chương 06 Part 2	87
13. Chương 07 Part 1	95
14. Chương 07 Part 2	102
15. Chương 07 Part 3	108
16. Chương 08 Part 1	115
17. Chương 08 Part 2	121
18. Chương 09	128
19. Chương 10 Part 1	134
20. Chương 10 Part 2	140
21. Chương 11	146
22. Chương 12 Part 1	153
23. Chương 12 Part 2	162
24. Chương 12 Part 3	170
25. Chương 12 Part 4	177
26. Chương 13	184
27. Chương 14	192
28. Chương 15 Part 1	202
29. Chương 15 Part 2	210
30. Chương 15 Part 3	217
31. Chương 16 Part 1	224
32. Chương 16 Part 2	229
33. Chương 17 Part 1	236
34. Chương 17 Part 2	245
35. Chương 17 Part 3	252
36. Chương 18 Part 1	259
37. Chương 18 Part 2	265
38. Chương 19 Part 1	273
39. Chương 19 Part 2	282
40. Chương 19 Part 3	289
41. Chương 19 Part 4	297

42. Chương 19 Part 5	303
43. Chương 20	310
44. Chương 21 Part 1	317
45. Chương 21 Part 2	324
46. Chương 22 Part 1	333
47. Chương 22 Part 2	340
48. Chương 23 Part 1	347
49. Chương 23 Part 2	354
50. Chương 24 Part 1	362
51. Chương 24 Part 2	370
52. Chương 24 Part 3	378
53. Chương 25 Part 1	385
54. Chương 25 Part 2	394
55. Chương 25 Part 3	403
56. Chương Kết	412

Hiệp nữ khuynh thành - Tập 2

Giới thiệu

Diệp Khuynh Thành vì tình yêu mãnh liệt của mình đối với Lam Tố, cô đã nghịch đạo trời lên được

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hiiep-nu-khuynh-thanh-tap-2>

1. Chương 01

Chương 1

Diệp Khuynh Thành không nguôi nhớ nhung Lam Tố, cô bèn gọi Hồng Loan vào phòng mình.

“Hồng Loan, người còn nhớ lời mình đã nói chứ?”

Chà!

Giả vờ ngốc, giả vờ ngớ ngẩn, ngây như tượng gỗ à?

“Người nói là, chỉ cần ta phi thăng lên tiên giới thì người sẽ dẫn ta đi tìm Lam Tố. Ngày mai, ta sẽ bảo Đại Bàng Cánh Vàng đưa ta đi xuyên không gian lên tiên giới; người nhất định phải ở đó chờ ta.”

Lam Tố.

Lam Tố của cô.

Cô sắp đến với anh.

Cô sắp cùng anh đối mặt với phong ba bão táp.

Cô tin chắc, anh nhất định cũng sẽ như cô, chỉ cần trong lòng chúng ta nghĩ đến nhau, thì kẻ địch dù mạnh đến mấy cũng biến thành nhỏ bé yếu ớt.

“Khuynh Thành, cô không được xuyên không gian lên tiên giới, kéo vương gia sẽ giết tôi mất!”

Khuynh Thành giận dữ nhìn nó, mắt cô như sắp tóe lửa.

“Người nói gì hả?”

Nhìn Khuynh Thành như là sắp ăn thịt nó đến nơi.

Hồng Loan thầm nghĩ mình khốn khổ thật rồi?

Không dám đắc tội với vương gia.

Nhưng cũng không thể đắc tội với Khuynh Thành.

“Vương gia đã gọi tôi đến, nói rằng Ngài không cho phép cô đi xuyên không gian; trừ khi cô đã độ xong thiên kiếp rồi tự mình phi thăng lên.”

Tự mình phi thăng.

Nó coi cô là con cóc hay sao?

Nếu thế thì cần bao nhiêu thời gian.

“Hong Loan!”

Sắc mặt Khuynh Thành nghiêm túc chưa từng thấy, cô nhìn nó.

Hồng Loan bắt giác kinh hãi.

“Nói cho ta biết, hiện nay anh ấy đang gặp nguy hiểm gì?”

Bàn tay bé xíu rất trẻ con của Hồng Loan mân mê góc vạt áo.

“Nói đi!”

Khuynh Thành bỗng lớn tiếng, âm thanh mạnh lên hơn một đề-ci-ben[1].

[1] Đơn vị đo cường độ âm thanh.

Nói ra? Nếu cho cô ấy biết, thì cô ấy sẽ lập tức xuyên không gian đi tìm vương gia của nó.

Thế thì nó sẽ càng chết nhanh hơn.

Chỉ đồ ngu thì mới nói ra.

Hừ!

Hồng Loan dứt khoát ngẩng đầu lên.

Về mặt rắn rỏi: dù đánh chết tôi, tôi cũng không nói.

Nhìn bộ dạng của Hồng Loan, Khuynh Thành hiểu rằng, chắc chắn tình thế của Lam Tố đang rất gay go.

Nếu không, con chim phải gió đã chẳng cứng đầu thế này; nó sẽ thao thao bất tuyệt, nói liến thoắng ngay.

“Hừ! Người không nói thì thôi!”

Khuynh Thành liền quay người bước ra, giả vờ như đang rất tức giận.

Vừa ra khỏi cửa, cô liền linh thức truyền âm cho Đại Bàng Cánh Vàng.

Khi Khuynh Thành vừa trở về phòng thì Đại Bàng Cánh Vàng vỗ cánh bay vào.

“Cô vội vã gọi tôi, có chuyện gì thế?”

“Tôi nay người đưa ta lên tiên giới.”

“Tối nay đi, e là quá gấp thì phải?”

Gấp? Khuynh Thành không hề cảm thấy gấp. Cô chỉ hận rằng không thể đi ngay bây giờ.

Lên tiên giới rồi, dù Hồng Loan không giúp cô thì cô nhất định cũng sẽ nghĩ ra cách lên thần giới.

“Chim phao câu thối, người có giúp ta không đây?”

Đại Bàng Cánh Vàng ưỡn ngực, nói: “Có chứ! Tôi nhất định sẽ giúp.”

“Được! Cứ nhất trí thế đi! Ngoài ra, cấm không được cho ai biết chuyện này, con chim phải gió kia thì lại càng không được biết.”

Con chim phải gió. Đại Bàng Cánh Vàng đương nhiên hiểu đó là Hồng Loan.

Nó thấy rất buồn.

Vì chúng đều là thần thú, sao chúng cứ như là kiếp trước mắc nợ Diệp Khuynh Thành không bằng!

Luôn bị cô ta sai bảo đã đành.

Hễ mở miệng ra là gọi con chim phải gió, con chim phao câu thối!

Chúng là thần thú, không phải là con chim phải gió, con chim phao câu thối!

Trong lòng nó ngàn lần rất không bằng lòng, tuy nhiên nó cũng chỉ ngậm càu nhàu trong bụng mà thôi.

Nếu nói ra thì Khuynh Thành sẽ không ngó ngang gì tới chúng nữa.

“Được! Tôi hiểu rồi!”

Đại Bàng Cánh Vàng tiu ng్ửu cúi đầu.

“Đừng làm ra vẻ như sắp chết đến nơi như thế!”

Diệp Khuynh Thành vỗ nhẹ vào đầu nó.

Đại Bàng Cánh Vàng bay vút ra, nó rất bức xúc.

Trời đang dần dần tối.

Bữa tối đã ăn xong.

Cũng như mọi ngày, cả nhà ngồi trò chuyện một lúc rồi ai nấy về phòng mình đi nghỉ.

Ngoài cửa sổ, vầng trăng sáng trong đang treo lơ lửng, gió nhẹ thoảng đưa.

Diệp Khuynh Thành bận bộ đồ màu đỏ, đứng trước cửa sổ.

Cô ngẩng nhìn thời gian, đã đến lúc rồi đây.

Tàn ảnh loáng lên, người đã bay ra ngoài cửa sổ.

Đại Bàng Cánh Vàng đã sẵn sàng ở Thực Nhân Cốc, chờ Diệp Khuynh Thành.

Vừa nhìn thấy hồng quang lóe lên, nó biết ngay là cô đã đến.

Khuynh Thành bước lên lưng Đại Bàng Cánh Vàng, nói: “Mau đi thôi!”

Trong đêm tối.

Một đạo lưu quang màu vàng kim cùng với một vệt đỏ thẩm lướt nhanh trên bầu trời sâu thẳm tối đen như mực.

Lấp lánh tuyệt đẹp như một vệt sao băng đang rơi xuống phía chân trời.

Để giảm thiểu khả năng Khuynh Thành bị tổn thương, Đại Bàng Cánh Vàng trước tiên chở cô đến núi Phiêu Diểu.

Để phá hủy trận.

Cảnh tượng trước mắt, đâu còn ánh sáng bảy màu?

Đâu còn đường ngằm không gian thông lên tiên giới?

Gã Khương Tịch Nguyệt đáng chết đã bịt kín đường ngằm đi rồi.

“Chắc chắn là thằng cha đẹp mã ấy sợ chúng ta lên tiên giới tìm gã để trả thù.

Đại Bàng Cánh Vàng nhìn Khuynh Thành, rồi hỏi: “Vậy ta nên làm gì bây giờ?”

“Đêm nay bất luận thế nào ta cũng phải lên tiên giới. Nếu không, mất cơ hội này ta phải đợi sau khi độ xong thiên kiếp thì mới có thể phi thăng lên.

Ta không thể đợi lâu như thế, ta không thể chờ thêm một khắc nào nữa.

Ta biết chắc chắn Lam Tổ đang gặp nguy hiểm. Ta cảm nhận được, hiện giờ anh ấy không biết trông vào đâu, anh ấy đang cần đến ta.

Cho nên, lần này ta chỉ biết trông cậy ở người.”

Nhìn ánh mắt kiên định của Khuynh Thành, Đại Bàng Cánh Vàng hiểu rằng nó không thể can ngăn nổi cô.

Ánh mắt này hệt như ngày nào ở Hồng Hoang, Khuynh Thành biết rõ mình rất có thể mất mạng, nhưng cô vẫn không dao động, không nghĩ ngợi gì khác, cô lựa chọn phải chiến đấu để đổi lấy cơ hội đi xuyên không gian lên tiên giới.

Đại Bàng Cánh Vàng không hiểu nổi cái sức mạnh bất chấp sinh tử ấy đến từ đâu.

Nhưng nó cũng biết có một người đang chờ đợi Khuynh Thành.

Người đó hết sức quan trọng đối với cô. Hết sức quan trọng.

Cho nên, Đại Bàng Cánh Vàng cũng không nói gì nữa, nó cũng nhìn lại Khuynh Thành với ánh mắt kiên định như ánh mắt cô.

Một tiếng chim kêu chấn động thiên địa.

Trên bầu trời tối đen như mực bỗng xuất hiện một xoáy lốc khổng lồ.

Nó dường như muốn nuốt chửng đất trời.

Cực kỳ đáng sợ.

Đại Bàng Cánh Vàng nhìn Khuynh Thành, nói: “Đã sẵn sàng chưa?”

Ánh mắt Khuynh Thành hết sức kiên định, nhìn nó và gật đầu.

Lòng cô xiết bao hồi hộp.

Xuyên không gian lần này, cô sẽ được đến gần Lam Tổ hơn.

Cô đã từng nói, cô rất không muốn mình vĩnh viễn đứng sau Lam Tổ chờ anh bảo vệ cô.

Cô muốn cùng anh kề vai sát cánh chiến đấu.

“Lam Tổ, anh cứ yên tâm, quãng thời gian tiếp theo đây em sẽ càng nỗ lực luyện công. Anh hãy chờ em, Lam Tổ...”

Khuynh Thành tung mình nhảy lên lưng Đại Bàng Cánh Vàng.

Màn đêm dường như đang chùng xuống.

Xoáy lốc khổng lồ đó mỗi lúc một hung mãnh.

Bầu trời vốn đang tối đen như mực, bỗng thấy các tầng mây xung quanh chuyển vần sôi sục như nước lũ cuộn cuộn chảy, không ngừng không nghỉ.

“Này, cô bám chắc nhé, coi chừng bị xoáy lốc cuốn đi thì tôi cũng không biết xảy ra hậu quả gì. Cô phải bám cho thật chắc nghe chưa?”

Đại Bàng Cánh Vàng không ngớt dặn dò nhắc nhở Khuynh Thành.

“Người yên tâm, ta đương nhiên không muốn chết lúc này!”

Khuynh Thành ôm cổ Đại Bàng Cánh Vàng rõ chặt.

Khi cả hai còn chưa bắt đầu bay vào cái miệng khổng lồ của xoáy lốc, thì đã bị sóng không khí tràn đến, đau nhức thấu xương.

“Chuẩn bị nhé! Bây giờ chúng ta bay vào trong!”

“Được!”

Đại Bàng Cánh Vàng lại kêu một tiếng động trời ù tai.

Nó lao thẳng vào xoáy lốc với tốc độ cực nhanh.

Bỗng nhiên.

Một đạo hồng quang chớp đến, bám theo đạo kim quang, lao vào trong xoáy lốc.

“Người là đồ ngu!”

Hồng Loan gọi ầm lên phía sau Diệp Khuynh Thành và Đại Bàng Cánh Vàng.

“Con chim phải gió, sao người lại đến đây?”

Hồng Loan “hừ” lạnh lùng, rồi nói: “Cô cho rằng cái thủ đoạn vật ấy của cô có thể lừa được tôi chắc? Tuy nhiên, tôi cũng đã cố gắng hết sức rồi, chắc vương gia sẽ không giết tôi đâu!”

Khuynh Thành bỗng cảm thấy ảm lòng, cô nói: “Con chim phải gió ơ, ta cảm ơn người.”

“Nếu cô không muốn tôi phải chết thì cô phải chịu khó nghe tôi.”

Hồng Loan bay gần lại bọn họ.

Làn sóng không tạt vào khí khiến Khuynh Thành không thể mở mắt.

Mỗi đợt khí lưu đều sắc như dao cạo.

Thân thể chỉ cần hơi tránh không kịp thì sẽ bị nó cứa đứt thịt ngay.

Hồng Loan vốn là thần thú trên tiên giới, cho nên khí lưu kinh khủng này chẳng thể có lực sát thương làm hại được nó.

Còn Đại Bàng Cánh Vàng vốn dĩ đã đạt đến cảnh giới có thể phi thăng, tuy nó hơi phải gắng một chút nhưng vẫn có thể đủ sức đối phó được.

Khuynh Thành đang đi ngược với lẽ trời.

Thân thể cô phải hứng chịu nỗi đau đớn kinh hãi hơn Đại Bàng Cánh Vàng nhiều.

Lúc này bộ trang phục màu đỏ của Khuynh Thành đã bị luồng khí lưu ghê gớm quật cho rách bươm tơi tả.

Trên người cô đã bị hơn chục vết thương khá dài.

Máu không ngớt chảy ra ròng ròng.

“Nằm rạp xuống!”

Hồng Loan lớn tiếng hô lên.

Khuynh Thành vội cúi rạp người xuống lưng Đại Bàng Cánh Vàng.

Một cơn gió lốc vù vù xẹt qua lưng cô.

Lưng áo cô bị rách mất một mảng khá to.

Tuy không bị va đập trực tiếp với cơn gió lốc dữ dội ấy, tuy đã rạp người xuống rồi, nhưng Khuynh Thành vẫn có thể cảm nhận được lực đạo của nó.

Nếu Hồng Loan không kịp thời nhắc nhở cô, thì có lẽ thân thể cô đã bị cơn lốc lột da gãy lưng rồi.

“Chim thôi ơi, người có nhìn rõ xoáy lốc phía trước không?”

Chính giữa xoáy lốc lại chứa một xoáy lốc còn hung mãnh hơn nữa.

Khuynh Thành chỉ cảm thấy hai tai ong ong sôi sục.

Lần đầu tiên cô dán thân vào một nơi đáng sợ như thế này.

Cô nhớ lại những ngày mình còn ở thế giới hiện đại, là một sát thủ siêu hạng, cô có thể thả sức làm bất cứ điều gì.

Nhưng đến với không gian này, cô lại biến thành yếu ớt và bất khả kháng.

Năng lực giao chiến sinh tử hoàn toàn không thể vận dụng ở đây.

Bởi vì, gắng gượng để tiến được lên phía trước đã là rất gian nan rồi, đâu còn bản lĩnh để thi triển võ công gì nữa.

Ngay cả Đại Bàng Cánh Vàng cũng cảm thấy không ngớt bị áp lực dồn dập.

“Tôi thấy rồi.”

“Người phải dốc toàn lực để có tốc độ nhanh nhất, cấp tốc xông vào đó.”

Tuyệt đối không được phép dừng lại.

Càng không được nhìn ngó bên này bên kia, buộc phải tập trung tinh lực, tuyệt đối chú ý tập trung tinh thần.

Dù trông thấy cái gì, dù nghĩ đến điều gì, đều phải gạt hẵn sang một bên.

Hãy nhớ, điều mà ta muốn làm là cấp tốc phi hành, rồi xông ra khỏi cái xoáy lốc kia.”

“Hiểu rồi!”

Khuynh Thành, xoáy lốc này khác hẳn xoáy lốc vừa nãy, cho nên cô phải bám cho thật chặt. Kéo hậu quả sẽ là không sao tưởng tượng nổi.”

“Được! Ta nhớ rồi.”

Đại Bàng Cánh Vàng vỗ cánh cực nhanh, cấp tốc lao về phía trước.

“Chuẩn bị xong chưa? Tôi xông vào ngay đây!”

“Xong rồi!”

Khuynh Thành đáp lời nó một cách chật vật.

Chưa tiến vào lốc xoáy mà Khuynh Thành đã cảm thấy sức ép ghê gớm của nó.

Lực phủ ngũ tạng nhộn nhạo cực kỳ khó chịu.

Cô cảm thấy gần như hít thở cũng không kịp nữa.

Hồng Loan căng thẳng nhìn Khuynh Thành, nhưng nó chẳng còn cách nào khác.

Muốn đi ngược lẽ trời, thì phải chịu sự trừng phạt.

Điều này chẳng có bất cứ ai chịu đựng hộ được.

“Vương gia gặp được người con gái hết lòng với Ngài như thế này, thực có phúc quá lớn.”

Hồng Loan nhìn cô gái Diệp Khuynh Thành đầy mình thương tích.

Nó dường như hình dung được khung cảnh trên thần giới, cô cùng với vương gia của nó kề vai sát cánh anh dũng chiến đấu.

Không ai có thể ngăn cản nổi họ.

Không ai có thể đánh bại họ.

Hồng Loan đang nghĩ ngợi lan man thì Đại Bàng Cánh Vàng đã lao vào xoáy lốc cực nhanh.

Thấy thế, nó cũng lập tức bay vào.

Xoáy lốc kinh khủng này là một huyễn trận.

Điều lợi hại nhất không phải bản thân huyễn trận, mà là sát trận nằm bên trong nó.

Có thể nói nó là trận nằm trong trận.

Muốn phi thăng lên tiên giới thì phải vượt qua được trận này trước đã.

Có rất nhiều vị tiên phi thăng đã bị chết ngay trong lúc đi qua huyễn trận này.

Phi thăng, cũng giống như khi độ thiên kiếp.

Không ai có thể giúp đỡ hoặc làm thay cho ai.

Tất cả chỉ có thể dựa vào chính mình.

Trước mặt Đại Bàng Cánh Vàng xuất hiện một đạo tàn ảnh.

Nó định thần nhìn kỹ, thì ra là Khương Tịch Nguyệt.

“Định chạy đi đâu hả?”

Đại Bàng Cánh Vàng lập tức vỗ cánh truy kích.

Khuynh Thành ngồi trên lưng Đại Bàng Cánh Vàng, cô cảm thấy hơi thở của nó bỗng trở nên gấp gáp.

Cô biết chắc chắn nó đã bị huyễn trận này mê hoặc.

Người đã tiến vào huyễn trận rồi.

Thì không ai thức tỉnh nổi nữa.

Xem ra, chỉ có thể phải phá trận. Trong huyễn trận có sát trận, nếu Đại Bàng Cánh Vàng xông vào sát trận thì phải chết là cái chắc.

Cái xoáy lốc này khác với xoáy lốc lúc trước.

Ngoại trừ sức ép to lớn lúc mới vào, thì bên trong hầu như căn bản không có bất cứ mối nguy hiểm nào.

Hồng Loan nhìn một người một chim bay lung tung trong huyễn trận.

Nó bắt giác kinh sợ thót tim.

Nó đã nhiều lần dặn dò rồi, mà họ vẫn bị huyễn trận vây khốn.

Nhìn Đại Bàng Cánh Vàng cấp tốc phi hành chẳng có bài bản hàng lối gì, Hồng Loan không nén được gào lên.

“Không được vào! Đó là sát trận! Chui vào sát trận là chết đấy!”

Nhưng họ không nghe thấy.

Đại Bàng Cánh Vàng không nghe thấy gì hết.

Khuynh Thành ngồi trên lưng Đại Bàng Cánh Vàng thì đang không ngớt chỉ trỏ cái gì đó.

Hồng Loan càng thêm lo sợ cuống cuống.

Thế là hết, lần này thế là hết thật rồi.

Diệp Khuynh Thành cũng bị huyễn trận vây khốn.

Cô ta đang làm gì thế kia? Phá trận hay sao?

Đúng là đồ ngớ ngẩn! Trận pháp của tiên giới, cô ta có thể phá nổi sao?

Nó căng thẳng nhìn Đại Bàng Cánh Vàng, cũng còn may, đúng cái khoảnh khắc sắp lao vào sát trận thì Đại Bàng Cánh Vàng quay ngoặt đầu, bay sang hướng khác!

Lúc này con tim Hồng Loan mới hơi hơi chùng xuống.

Phải làm gì, phải làm gì đây? Nếu họ không ý thức được rằng mình bị huyền trận vây khốn.

Thì dù không bay vào sát trận, họ cũng mệt đứt hơi mà chết.

Hồng Loan nhìn rõ tất cả tình thế đang diễn ra, nhưng nó không có cách gì, không thể có cách gì.

Khuynh Thành ngồi trên lưng Đại Bàng Cánh Vàng và vẫn tiếp tục khua tay chỉ trỏ, trông tựa như đang phá trận.

Bỗng nhiên.

Bóng đổ loang loáng, Khuynh Thành từ lưng Đại Bàng Cánh Vàng vụt đứng lên.

Cô ta định làm gì thế? Không muốn sống nữa hay sao?

Bàn tay nhỏ nhắn của Hồng Loan bỗng nắm chặt.

“Khuynh Thành! Khuynh Thành!”

Nó kinh hãi gào ầm lên, nhưng Khuynh Thành không nghe thấy, không hề nghe thấy.

Nó chỉ nhìn thấy cô nhào thẳng vào trận pháp kinh khủng kia.

Sau đó, chìm hẳn vào trong trận pháp.

Tất cả, Hồng Loan nhìn rõ mồn một nhưng nó lại không biết phá trận, nó bất lực.

Dù là yêu thú hung mãnh đến đâu, kể cả thượng tiên, Hồng Loan có thể tiêu diệt hoặc chinh phục chỉ trong chốc lát.

Nhưng đối mặt với cái trận pháp đáng chết này thì nó chịu, nó hoàn toàn không có cách gì chế ngự.

Trong lúc Hồng Loan vẫn đang bế tắc không biết nên làm gì thì bỗng nhiên “uỳnh...” một âm thanh cực lớn vang rền.

Toàn bộ không gian bị chấn động dữ dội. Một đạo hồng ảnh đỏ như máu nháng lên.

Diệp Khuynh Thành từ trong sát trận xông ra.

Toàn thân cô đầy thương tích, quần áo rách bươm, trên mặt cũng bết bết những vết máu khô.

Nhưng, trông Khuynh Thành như thế.

Lại đặc biệt kiêu diễm, hút hồn.

Hồng Loan nhìn thấy Khuynh Thành rồi, nó thở phào nhẹ nhõm.

Huyền tượng trước mặt Đại Bàng Cánh Vàng cũng bỗng nhiên biến mất.

Nó như đột nhiên bừng tỉnh, và hiểu rằng vừa nãy nó mắc lừa.

“Khuynh Thành!”

“Đi!”

Khuynh Thành im lặng không nói nửa lời, tung người nhảy ngay lên lưng Đại Bàng Cánh Vàng.

Huyền trận này, một khi bị nó mê hoặc, ngoại trừ những ai có tâm trí đặc biệt mạnh mẽ có thể phá nó, những người khác thì chỉ còn cách chờ chết mà thôi.

Bởi vì căn bản không ai có thể ngờ rằng muốn phá được huyền trận này thì phải xông vào sát trận trước đã.

Phá được sát trận thì huyền trận tự khắc tan biến.

Phía trước bỗng xuất hiện một miền thông thoáng rộng rãi.

Diệp Khuynh Thành và hai con chim cấp tốc phi hành một chớp.

Dọc đường không gặp bất kỳ mối nguy hiểm nào. Ngoại trừ đôi lúc nhìn thấy vài con chim nhỏ đẹp tuyệt vời bay qua bay lại.

“Ra khỏi đây, là đến tiên giới!”

Giọng Hồng Loan vang lên.

Tiên giới.

Cuối cùng đã đến tiên giới rồi đây.

Diệp Khuynh Thành không nén nổi xúc động trong lòng, toàn thân cô bỗng nhũn ra, trước mắt là một màn tối, cô ngất đi.

Trước đó thể lực cô vốn đã tiêu hao dưới cả ngưỡng, lại thấy Đại Bàng Cánh Vàng bị huyền trận mê hoặc.

Cho nên cô không thể không liều mạng xông vào sát trận để phá trận.

Đã phá xong sát trận, thân thể Khuynh Thành không sao gượng nổi nữa nhưng chưa gục ngã, bởi lẽ ý chí của cô đã giúp cô trụ lại được.

Lúc này coi như đã lên đến tiên giới.

Được xả hơi thật, nhưng người thì rũ ra ngất xỉu.

Vừa vào đến tiên giới, ngay Đại Bàng Cánh Vàng cũng không thể phi hành cấp tập được nữa.

Nó đành dừng lại, nhìn Diệp Khuynh Thành đầy mình thương tích, nó rất xót xa.

“Khuynh Thành...Khuynh Thành ...”

“Cứ để cô ấy ngủ! Cô ấy đã quá mệt mỏi. Người cứ yên tâm, ta đã cho cô ấy nuốt kim đan rồi, cô ấy sẽ không sao đâu.”

Giọng Hồng Loan vang bên tai Đại Bàng Cánh Vàng. Đại Bàng Cánh Vàng nhìn Hồng Loan một cái, lúc này nó mới cảm thấy yên tâm.

Diệp Khuynh Thành đã có Hồng Loan bảo vệ, thì nó có thể yên tâm để đi được rồi.

“Hồng Loan...”

“Khỏi cần nói gì nữa. Ta biết rồi!”

Tiên giới có ba giới, gồm nhân giới, yêu giới và ma giới.

Đại Bàng Cánh Vàng tuy là thần thú nhưng vẫn thuộc yêu giới.

Nếu bây giờ nó không hành tẩu trong lĩnh vực của mình, thì nó rất dễ bị người ta giết.

Cho nên nó buộc phải trở lại lĩnh vực của mình, sau đó tiếp tục tu luyện.

Chỉ khi nào nó có đủ cường lực mạnh mẽ, nó mới có thể tìm gặp Khuynh Thành.

Mong sao, lúc đó Diệp Khuynh Thành vẫn chưa lên thần giới.

“Chẳng rõ lần này từ biệt, đến bao giờ mới có thể gặp lại.”

Hồng Loan đưa bàn tay xinh xắn lên vỗ vai Đại Bàng Cánh Vàng, nói: “Nam nhi kia mà, sao lại dễ bùi ngùi xúc động gì thế? Dù không thể gặp lại trên tiên giới, thì sau này người lên thần giới, chúng ta vẫn có thể tái ngộ với nhau kia mà?”

Lên đến thần giới, chỉ cần vương gia của ta nói một câu, là người có thể gặp ta bất cứ lúc nào.”

“Được! Ta sẽ cố gắng tu luyện. chờ đến khi lên thần giới, ta nghĩ, chắc lúc đó ta đã có thể tu thành hình người, ta nhất định sẽ là một chàng trai rất đẹp.”

Hồng Loan bật cười ha hả.

Chàng trai rất đẹp. Thì ra, mình chưa biết thằng cha này cũng mê mỹ thuật.

Nhưng chỉ e giấc mơ đẹp của nó sắp bị phá tan.

Hồng Loan chỉ vào chính mình, nói: “Ta đã được gọi là chàng trai đẹp chưa?”

“Nghỉ cho khỏe! Sau này ta sẽ đẹp hơn cả người. Ta sẽ không tu luyện thành đứa trẻ con mông bé tẹo đâu!”

Hồng Loan bắt giắc cảm thấy buồn ngủ. Đứa trẻ mông bé tẹo! Có biết nó phải tu bao lâu mới có được hình hài như hôm nay không?

Chàng trai đẹp à? Cứ chờ vài trăm triệu năm nữa rồi hãy hay!

Đại Bàng Cánh Vàng lo lắng nhìn Diệp Khuynh Thành, rất nghiêm túc nói với Hồng Loan: “Người phải chăm sóc cô ấy thật chu đáo, nếu không, ta sẽ xông lên tận thần giới giết phẳng nhà người.”

“Này chàng trai đẹp, sao người lắm lời thế? Dù là không vì cái gì khác, dù ta chỉ vì cái mạng của ta, thì ta cũng sẽ chăm sóc cô ấy chu đáo. Người cứ yên tâm mà đi đi! Đi đi! Người rắc rối quá!”

Lúc này Đại Bàng Cánh Vàng mới bịn rịn quay người, rồi bay đi.

Nhìn bóng Đại Bàng Cánh Vàng dần dần bay xa rồi mất hẳn, nét cười trên mặt Hồng Loan bỗng ngưng đọng, ánh mắt nó rầu rầu bi thương.

Tình cảm sinh tử có nhau giữa Đại Bàng Cánh Vàng và Diệp Khuynh Thành, đâu phải nó không biết?

“Chim thôi à, một gã rất có nghĩa khí như người, chắc chắn sẽ tu thành một chàng trai đẹp!”

Hồng Loan nhìn Diệp Khuynh Thành vẫn đang ngủ mê mết. Nó vận linh thức chuyển cô vào trong cái xuyên không gian của nó.

Tình trạng của Khuynh Thành hiện giờ sẽ không chịu nổi khi đi xuyên không gian thêm một lần nữa.

Tuy nhiên, dù sao linh khí trên tiên giới vẫn đầy đủ hơn ở phàm trần.

Khuynh Thành đã xuyên không gian thành công, thì có thể được coi như là tiên rồi.

Hiện nay chỉ cần đợi cô ấy điều dưỡng thân thể cho tốt, và tiếp tục chuyên cần khổ luyện.

2. Chương 02 Part 1

Chương 2

Hơn nửa tháng sau đó, Diệp Khuynh Thành mới tỉnh lại.

Cô bị thương quá nặng.

“Chim phao câu thôi ời!”

Ngồi bên Khuynh Thành, Hồng Loan đang ngủ gà ngủ gật. Vừa nghe thấy tiếng cô gọi, nó lập tức mở to mắt, chạy ào đến.

“Thế là cô đã tỉnh lại rồi!”

“Hồng Loan, ta đã thành công chưa?”

“Thành công rồi!”

Hồng Loan thận trọng gật đầu, nó hết sức cảm động.

“Thật thế không?”

Khuynh Thành bỗng thấy sống mũi cay cay, hai hàng lệ trào ra.

Cô đã thành công, cô đã thành công thật rồi!

Lam Tổ, Lam Tổ của cô. Cô đã đến gần chỗ anh hơn.

“Khuynh Thành, hiện nay cô vẫn còn rất yếu, cô phải chịu khó ở đây tĩnh dưỡng cho thật tốt; sau một thời gian nữa tôi sẽ đưa cô ra ngoài đi dạo.”

Khuynh Thành cũng biết lúc này thể lực cô rất yếu.

Đi ra ngoài, chỉ e cô bước đi cũng không vững.

Cô đành ngoan ngoãn nằm xuống giường. Xưa nay cô luôn rất biết nâng niu giữ gìn sức khỏe.

Huống chi thân thể cô hiện giờ không phải chỉ là của riêng cô, mà một nửa còn thuộc về Lam Tổ - con người luôn nhớ mong, luôn quan tâm đến cô.

Cho nên cô sẽ chăm sóc mình cho thật tốt, cô phải dần dần mạnh mẽ trở lại, chỉ có thế, cô mới có thể cùng Lam Tổ của cô kề vai sát cánh chiến đấu.

Chẳng mấy chốc, một trăm năm đã trôi qua.

Thời gian trên tiên giới không giống như thời gian dưới phàm trần.

Một trăm năm trên tiên giới trôi nhanh trong thoáng chốc.

Nhờ vào hiệu quả đặc biệt của kim đan, công lực của Diệp Khuynh Thành tiến nhanh đột biến.

Kim Đan quả là tốt, nhưng thực ra phần lớn là do sự khổ luyện của Khuynh Thành mà nên.

Hồng Loan bước vào, cười khi khi nhìn Khuynh Thành nói: “Khuynh Thành, không ngờ võ công của cô tiến bộ nhanh thật, với tốc độ này thì nếu cô tu luyện thêm vài chục triệu năm nữa, có lẽ trên tiên giới này sẽ không có ai đáng là đối thủ của cô!”

Vài chục triệu năm.

Cô đợi sao được?

Cô chỉ còn cách Lam Tổ một bước nữa thôi. Ngày nào cô cũng nghĩ về anh, ngày nào cô cũng nhớ đến anh.

Chẳng biết hiện giờ anh thế nào rồi.

Không chỉ Khuynh Thành lo lắng cho Lam Tổ, Hồng Loan cũng không một khắc nào không nhớ đến vương gia của nó.

Một trăm năm.

Đã một trăm năm nay nó không nhìn thấy vương gia của mình.

Liệu có phải hoàng thành vẫn bị vây khốn? Hay vương gia đã chiến thắng kẻ địch hung tàn kia rồi?

Nó còn nhớ hôm đó, khi vương gia tiễn nó đi, nó bị cái làn khí lưu ghê gớm kia ép đến nghẹt thở.

Vương gia, vương gia của nó.

“Hồng Loan, ta lên tiên giới đã lâu mà chưa từng đi ra ngoài khu vực này. Người dẫn ta đi dạo một lát được chứ?”

Hồng Loan nhìn Khuynh Thành. Đúng, hiện giờ cô có thể ra ngoài đi lại khắp tiên giới được rồi.

Tuy công lực của cô vẫn còn kém xa những vị tiên kia.

Nhưng đã có nó bảo vệ cô, thì chẳng thể có nguy hiểm gì hết!

“Được!”

Chỉ cần vận động ý nghĩ.

Hai người đã ra khỏi cái xuyên không gian.

Tiên giới, thật ra không khác quá nhiều so với chốn phàm trần.

Khuynh Thành, vì công lực còn quá thấp nên cô chưa thể ngự kiếm phi thành ở tiên giới, cô chỉ có thể đi lại bằng đôi chân của mình.

Tuy nhiên, được như thế này, với Khuynh Thành đã là rất khả quan rồi.

Cô là một người tu chân chưa đạt đến trình độ phi thăng, xuyên không gian lại bị trọng thương, chỉ một trăm năm ngắn ngủi đã tu luyện đến trình độ có thể đi lại thoải mái trên tiên giới, thì đây đã là một kỳ tích.

Xung quanh, không ngớt nhìn thấy các vị tiên ngự kiếm phi hành lướt qua, cũng nhìn thấy một số thương nhân đi qua đi lại giữa các tỉnh cầu.

“Cô đã nhìn thấy tòa đại điện kia rồi chứ?”

“Trông thật sang trọng hoành tráng. Chắc đó là nơi ở của một nhân vật rất quan trọng?”

“Đúng thế! Đó là điện Kim Hoa của Tiên đế.”

“Tiên đế...”

Vừa nghe nói Tiên đế, Khuynh Thành bỗng nghĩ đến Trọng Lâu và Tịch Vân.

Nếu không phải tại Tiên đế thì vợ chồng Trọng Lâu, Tịch Vân chắc hiện giờ vẫn đang rất hạnh phúc.

“Ông ta rất không xứng làm Tiên đế!”

Hồng Loan nhìn ánh mắt Khuynh Thành bỗng tràn ngập sát khí.

Nó vội nói ngay: “Khuynh Thành, cô đừng có làm bừa!”

“Ông ta là Tiên đế, ta đâu dám làm bừa ở địa bàn của ông ta.”

Tuy miệng nói thế nhưng trong bụng Khuynh Thành thì rất hận, chỉ muốn chặt ông ta thành chục mảnh.

Tu luyện. Ta nhất định phải chịu khó chịu khổ gấp chục lần để mà tu luyện.

Đến khi dồi dào công lực, ta sẽ phá tan điện Kim Hoa, trả thù cho Trọng Lâu và Tịch Vân.

“Khuynh Thành, cô có thể nghĩ được như thế là rất tốt rồi.”

“Nhưng ta muốn vài hôm nữa ta sẽ đến điện Kim Hoa một chuyến.”

“Cô đến đó để làm gì?”

“Huyết Sâm gia gia giao cho ta một thứ, bảo ta đưa cho Tiên đế. Là thứ trong vườn Vạn Thú, chắc Tiên đế sẽ rất hứng thú.”

Khuynh Thành nhếch mép cười rất quái dị.

Rồi cô quay người bước đi.

Tiên giới không khác quá nhiều so với phàm trần, ở đây cũng có các sạp hàng buôn bán đủ thứ.

Có các sư phụ luyện đan, sư phụ luyện binh khí, cả các thầy trận pháp, cả các thầy phù thủy nữa...

Ở tiên giới, ăn cơm hay mua sắm không cần dùng đến vàng mặt trời Mao chủ tịch, cũng không cần dùng vàng bạc châu ngọc như ở tỉnh cầu Lam Tử Tinh, ở đây dùng linh thạch.

Lúc đi qua một khách sạn, Hồng Loan đưa ra đề nghị hãy vào nghỉ một lát.

Diệp Khuynh Thành lên tiên giới đã mười năm nhưng cô vẫn thấy tò mò về các khách sạn trên này. Cho nên cô không hề phản đối, bước vào ngay.

Trong cả dãy các tòa cao ốc khách sạn đủ kiểu dáng, đứng sừng sững. Chỉ có khách sạn này là vắng vẻ yên tĩnh.

Không sao, Khuynh Thành không bận tâm, cô vốn là người không thích ồn ào náo nhiệt.

Hai người vừa ngồi xuống thì ngoài cửa bỗng có một nam một nữ bước vào.

Nam, mặc áo bào xanh. Nữ, mặc trang phục bằng sa mỏng nhẹ, màu vàng chanh.

Người nam giới bỗng ngẩng đầu đưa mắt nhìn, bất gặp đúng ánh mắt của Khuynh Thành.

Anh ta bỗng nhũn mày. Cô kia... không phải là tiên phi thăng lên tiên giới.

Còn cô gái thì véo anh ta một cái rõ đau, giận dữ nói: “Nhìn? Nhìn gì mà nhìn? Có đẹp đến nỗi phải nhìn hay không?”

Anh ta ghé sát tai cô gái, khẽ nói: “Vì cô gái kia rất kỳ lạ...”

Cô gái liền nổi đóa thật sự, không thèm nghe anh ta giải thích nữa, nói rất hống hách: “Hoa Mãn Nguyệt! Nếu anh còn dám nhìn cô ta nữa, em sẽ móc mắt anh ra! Anh có tin không?”

Nói rồi cô ta co chân đá Hoa Mãn Nguyệt một phát thật mạnh.

Hoa Mãn Nguyệt ôm chân, đau điếng, bước theo cô gái lên lầu. Anh ta giải thích: “Em thử nhìn... thử nhìn mà xem...”

“Anh còn dám dãi dòng nữa, em sẽ cho anh biết thân!”

...

Hoa Mãn Nguyệt vội đưa tay lên bịt miệng.

Sao con gái thường chẳng tự tin gì cả.

Hễ nhìn thấy cô nào đẹp, là nghĩ ngay rằng đàn ông sẽ mê luôn! Nguyệt Nhi cứ chẳng chịu tin ở anh.

Hoa Mãn Nguyệt lúc này có cảm giác mình bị lừa gạt, mình bị tổn thương.

Hồi đầu, Lưu Hương Nguyệt Nhi hoàn toàn không như bây giờ.

Khi đó Lưu Hương Nguyệt Nhi là một cô gái dịu dàng hiền hậu, có hiểu biết, có lễ độ, cảm kỳ thi họa đều tinh thông.

Mỗi nét buồn vui của Nguyệt Nhi đều khiến người ta phải say lòng, rất phong độ mà vẫn không mất đi vẻ yêu kiều xinh tươi của người con gái.

Cô lúc nào cũng rất ý tứ, lịch sự khiêm nhường.

Đâu có như bây giờ chẳng khác gì một con bé chưa ngoa đánh đá, dữ tợn như hùm beo. Nếu sớm biết thế này thì ngày trước anh chẳng theo đuổi cô làm gì.

Anh vốn mong lấy được cô vợ hiền về để có người chăm sóc anh.

Kết quả lại rước về một bà cụ non tai quái. Không chăm sóc gì anh đã đành, trái lại, anh biến thành bảo mẫu... à, No, một bảo nam chuyên nghiệp!

Càng nghĩ anh lại càng buồn phiền.

“Chào Nguyệt Nhi cô nương, mời vào, mời vào ạ!”

Một nam trung niên bước ra tươi cười nghênh đón.

“Cả Hoa công tử cũng đến à? Quý hóa quá! Nếu không nhờ Nguyệt Nhi cô nương thì e không thể mời nổi anh!”

Hoa Mãn Nguyệt vẫn đang rất buồn.

Anh ậm ừ qua loa mấy câu rồi bước vào trong.

Hôm nay một số quan chức cao cấp của tiên giới tụ tập ở đây, để bàn bạc về việc ba tháng nữa sẽ tổ chức lễ mừng thọ cho Tiên đế.

Cho nên, một số kỳ nhân dị sĩ cũng được mời đến luôn thể.

Lưu Hương Nguyệt Nhi là một trong số đó. Trên tiên giới, cô nổi tiếng là một tay đàn rất tài hoa.

Họ cũng đã vài lần mời Hoa Mãn Nguyệt, nhưng anh từ chối.

Không ngờ hôm nay anh lại đến.

Xem ra, sức hút của mỹ nhân cũng thật là mạnh!

Kể ra thì Hoa Mãn Nguyệt cũng thật kỳ lạ, không ai biết lai lịch anh ra sao, xuất thân thế nào.

Anh luôn rất bí hiểm. Nhưng thôi, ta nên nói về sự hơn đời của anh.

Chỉ có thể dùng một câu để hình dung, đó là, không chuyện gì anh không làm nổi.

Hầu như anh có thể thực hiện bất cứ điều gì!

Một mỹ nam như anh, đâu có thể không có sức hấp dẫn!

Hoa Mãn Nguyệt khinh khỉnh nhìn cả đám người trong phòng. Cả bọn, ai ai cũng vì tham lam cầu lợi, nên họ mới mời vợ chồng anh đến.

Gã ngồi bên trái, là nhân vật quản lý binh khí của điện Kim Hoa, gã chẳng qua chỉ mong lấy lòng Tiên đế, từ đó gã khống chế cả thị trường binh khí.

Gã ngồi bên phải, là nhân vật trong coi Thái y viện, việc kinh doanh dược liệu trên tiên giới cũng luôn rất sôi động.

Hoa Mãn Nguyệt nhìn bọn họ mà thấy nhức đầu.

Chẳng hiểu tại sao Lưu Hương Nguyệt Nhi lại thấy hứng thú với cái nơi này, rồi nhận lời đến dự?

Nếu anh không vì lo có kẻ sẽ “cướp bóc” sắc đẹp của vợ, thì anh chẳng thèm đến đây làm gì!

“Cô Lưu Hương Nguyệt Nhi, lễ mừng thọ Tiên đế sắp tới, chúng tôi muốn mời cô đăng đàn biểu diễn một bản đàn, không rõ ý cô nương thế nào?”

Lưu Hương Nguyệt Nhi vừa định trả lời, thì thấy Hoa Mãn Nguyệt sa sầm nét mặt.

Ánh mắt của anh dường như có thể xẻ da cắt thịt cô.

“Điều này... Nguyệt Nhi tôi là người đã có gia thất, phơi mặt ra trước công chúng e không ổn. Nhưng các vị có thể hỏi phu quân của tôi. Nếu Hoa Mãn Nguyệt đồng ý thì tôi sẽ lên sân khấu và biểu diễn.”

Đồng ý?

Chuyện ảo tưởng!

Hoa Mãn Nguyệt vẽ đắc ý nhìn Lưu Hương Nguyệt Nhi, và linh thức truyền âm, nói: “May mà cô cũng biết điều ấy, nếu không...”

“Nếu không thì sao?”

Hoa Mãn Nguyệt còn chưa nói gì, đám người thành tinh kia đã kịp định thần lại sau khi chấn động trước cái tin Lưu Hương Nguyệt Nhi đã thành thân.

Từ sau khi Nguyệt Nhi lấy chồng, đám người thành tinh kia vẫn ngỡ ngàng, lúc này họ đã hiểu ra vấn đề.

Mọi ánh mắt đều đổ dồn về Hoa Mãn Nguyệt.

“Hoa công tử thực có phúc lớn, lấy được cô nương Lưu Hương Nguyệt Nhi làm vợ. Thực đáng chúc mừng!”

“Đúng thế, Hoa công tử thành thân, việc lớn như thế sao chẳng cho chúng tôi biết một câu?”

“Hoa công tử và cô Lưu Hương Nguyệt Nhi quả là một đôi trai tài gái sắc, trời sinh thật là đẹp đôi!”

Sau một hồi bắn ra những câu nịnh bợ lấy lòng.

Đám lão tặc bèn quay về chủ đề chính.

“Hoa công tử! Lời đề nghị của chúng tôi vừa nãy, liệu công tử có đồng ý không? Sẽ có rất nhiều lợi lộc, là chuyện đương nhiên, Hoa công tử ạ!”

Nếu họ ngậm miệng thì còn đỡ, leo leo thế này khiến Hoa Mãn Nguyệt bồng tức điên.

Anh đứng bật dậy, kéo luôn Lưu Hương Nguyệt Nhi bước ra ngoài ngay lập tức.

Cả bọn thấy thế vội nói “Hoa công tử, Hoa công tử! Có gì ta cùng bàn bạc, cũng dễ thôi mà!”

Ánh mắt Hoa Mãn Nguyệt bồng đầy sát khí, trong khoảnh khắc sát khí bồng ngưng tụ.

Tay anh nắm chặt, rồi lại duỗi ra, rồi lại nắm chặt.

Cố gắng lắm anh mới nén được cơn giận trong lòng, anh lạnh lùng nói: “Các người coi vợ của Hoa Mãn Nguyệt này là gì thế? Là kẻ xướng ca vô loài kiếm ăn hay sao?”

Anh kéo Lưu Nguyệt Hương Nhi ra, đi xuống tầng trệt.

Đám người thành tinh này vẫn nghe nói Hoa Mãn Nguyệt rất khó quan hệ, nhưng họ không ngờ tính tình anh ta lại cổ quái như vậy.

Thứ sát khí vừa nãy khiến họ lạnh buốt từ chân lên đến đỉnh đầu.

Gã Hoa Mãn Nguyệt này, thật ra lợi hại đến đâu?

Không ai biết, nhưng họ hiểu rất rõ thứ sát khí vừa nãy, nếu họ định ra tay với anh ta thì họ không chịu nổi một chiêu.

Hết sức đáng sợ.

Làn sát khí dữ dần vừa nãy, Hồng Loan cũng cảm nhận ra.

Nó cũng thấy sững sốt. Trên tiên giới mà cũng có cao thủ lợi hại như vậy, xem ra, đúng là người tài giỏi còn có người tài giỏi hơn.

Nó vốn nghĩ chỉ ở thần giới thì mới có những cao nhân lợi hại như thế.

Hoa Mãn Nguyệt xuống khỏi cầu thang, anh không nén được lại nhìn Diệp Khuynh Thành.

Cuối cùng anh dứt khoát gạt tay Lưu Hương Nguyệt Nhi ra, nói: “Em cứ về trước đi!”

“Anh lại nhìn...”

“Đừng quậy nữa!”

Hoa Mãn Nguyệt bồng cất cao giọng, sắc mặt rất nghiêm túc.

Lưu Hương Nguyệt Nhi bồng im bật, âm ức nhìn anh.

Nhìn thấy bộ dạng đáng ái ngại của Lưu Hương Nguyệt Nhi, Hoa Mãn Nguyệt lại dịu giọng: “Ngoan nào, hãy nghe lời đi!”

“Chẳng qua, trông xinh xắn thật, nhưng người ta hoa đã có chủ rồi. Nhìn xem, đã có con nữa!”

Lưu Hương Nguyệt Nhi hình như sợ Diệp Khuynh Thành không nghe thấy, cô cất giọng rõ cao.

Nghe thấy thế, Khuynh Thành nuốt vội miếng cơm đang nhai, bị sặc nên ho mãi không thôi, lát sau mới thở được.

Hồng Loan mặt cũng sa sầm, tức giận nhìn Lưu Hương Nguyệt Nhi.

Nó tuy là đứa trẻ con thật nhưng trông nó tuyệt đối không có vẻ là con trai của Khuynh Thành.

Nó rất xinh xắn.

Loại người đâu có thể sinh ra một đứa con vừa mũm mĩm măng tơ lại vừa lợi hại như nó?

“Con trai ngoan quá!”

Khuynh Thành đã thở đều đều như thường, cô nhìn sang Hồng Loan và nói trên nó.

“Ai là con của cô?”

Hồng Loan phát cáu.

Nếu bộ dạng nó không như thế này thì nó đã lấy vợ sinh con, thì cháu của cháu của cháu của cháu của cháu của cháu của nó... còn lớn hơn cả Diệp Khuynh Thành!

Ánh mắt chết người của nó nhìn xoáy vào Lưu Hương Nguyệt Nhi. Nó phẫn nộ nói: “Người ta vẫn bảo phụ nữ đẹp thì đầu bả đậu, quả là không sai.”

Khuôn mặt hoa nhường nguyệt thẹn của Lưu Hương Nguyệt Nhi bỗng chảy rõ dài.

Cô vốn đang không vui.

Hoa Mãn Nguyệt chết tiệt thì cứ nhìn dán mắt vào Khuynh Thành. Bây giờ cô lại bị một đứa trẻ con chề nhạo.

Cô lập tức bước đến chỗ Khuynh Thành, nói: “Này, cô làm mẹ kiểu gì vậy? Sao lại giáo dục con cái như thế?”

Khuynh Thành cũng rất bực mình. Ngày đầu tiên đi chơi trên tiên giới, cô lại gặp phải một cô gái hùng hổ như thế này.

Cô nguýt dài một cái, phớt lờ, tiếp tục ăn. Rồi chậm rãi nói: “Cái tai nào của cô nghe thấy nó gọi tôi là mẹ thế?”

Ừ nhỉ, đúng là không nghe thấy thật.

Lúc mới bước vào cửa, thì Hoa Mãn Nguyệt chết tiệt nhìn chăm chăm cô ta; bây giờ xuống gác ra về, anh ta vẫn nhìn chăm chú.

“Cô không phải mẹ của nó, thì cô dẫn nó đến đây làm gì?”

“Buồn cười thật! Tôi dẫn ai đến, thì việc gì đến cô?”

Biết là mình đuối lý, Lưu Hương Nguyệt Nhi mặt đỏ như, cũng không biết nên đối đáp ra sao.

Hoa Mãn Nguyệt bước lại, kéo cô ta, nói: “Cô ơi, xin lỗi cô! Tôi thay mặt vợ tôi, xin lỗi cô.”

Đôi mắt đen láy của Hồng Loan không ngớt quan sát Hoa Mãn Nguyệt từ đầu đến chân. Hình như người này không phải người trên tiên giới.

Khả năng miễn dịch đối với đàn ông đẹp trai của Diệp Khuynh Thành xưa nay không cao, anh chàng đẹp trai này lại rất lịch sự nhã nhặn, cho nên cô không tiện nói thêm gì nữa.

“Không sao ạ!”

Chỉ bình thản nói thế, rồi cô lại tiếp tục ăn cơm.

Hoa Mãn Nguyệt vẫn chưa đi, tiếp tục nhìn chăm chăm vào Khuynh Thành, Lưu Hương Nguyệt Nhi ức quá chỉ muốn đập đầu vào tường cho rồi đời.

“Công tử còn việc gì nữa không?”

Khuynh Thành thấy anh ta không đi và cũng không nói năng gì.

“Muốn hỏi, cô đã lên tiên giới như thế nào? Tôi trông cô không giống người ở trên tiên giới.”

Khuynh Thành cảm thấy chẳng cần phải giấu giếm, vả lại, cô lên được tiên giới là dựa vào bản lĩnh của mình, không có gì xấu hổ cả.

“Công tử thật tinh mắt, đúng là tôi không phải người trên tiên giới.”

“Thế thì cô là...”

“Tôi đi xuyên không gian lên đây.”

Khuyhnh Thành nói rất đàng hoàng đĩnh đạc.

Ánh mắt Hoa Mãn Nguyệt đầy kinh ngạc.

Lưu Hương Nguyệt Nhi cũng rất sửng sốt.

Đi xuyên không gian lên đây. Họ thực không dám tưởng tượng.

Đi xuyên không gian. Cô gái này mai kia sẽ không hề đơn giản.

“Tôi chẳng rõ có thể giúp cô việc gì không? Nghe nói đi xuyên không gian thì thân thể phải chịu nhiều khổ sở gian nan. Nếu không vì có việc gấp, chắc cô cũng không xuyên không gian làm gì?”

Mắt Khuyhnh Thành chợt sáng lên. Anh chàng này quả là thông minh. Chỉ sau vài câu nói đã đoán ra tâm tư của cô.

“Đi tìm người!”

Cô chỉ nhả ra ba chữ cộc lốc.

“Tìm người. Không rõ cô định tìm ai? Tại hạ không có bản lĩnh gì, nhưng nếu cô tìm người thì tại hạ có thể giúp cô ít nhiều.”

Tiên giới bao la, người thì đông đúc.

Thế là anh ta dám nói cứ nhẹ như không.

Nếu mình nói rằng người mình tìm không ở tiên giới này, liệu anh ta có cảm thấy mình bốn cọt anh ta không?

Khuyhnh Thành ngược mắt lên, hé cặp môi hồng: “Tiên đế!”

“Tiên đế?”

Hoa Mãn Nguyệt cau mày.

“Công tử có bao giờ nghe nói về Trọng Lâu không?”

Lưu Hương Nguyệt Nhi có vẻ rất xúc động, nói tranh luận: “Là Chiến thần! Một cô gái phàm trần như cô thì có quan hệ gì với Chiến thần?”

Giọng cô ta thể hiện rõ sự sùng bái Trọng Lâu, và cũng đậm vẻ coi thường, ý chừng muốn bảo “cô đừng coi rẻ Chiến thần như thế”.

Đủ thấy Trọng Lâu có vị trí rất cao trong lòng cô ta.

Còn Hoa Mãn Nguyệt thì khó chịu lừ mắt nhìn Lưu Hương Nguyệt Nhi: “Chả lẽ ta kém ông ta quá xa hay sao?”

Vẻ đầy ghen tuông hậm hực.

Nhìn hai người, Khuyhnh Thành có phần ngưỡng mộ họ, thêm chút khát vọng nữa.

Chẳng rõ sau này cô và Lam Tổ có giống như cặp đôi này không.

“Anh... đương nhiên đẹp trai hơn ông ta.”

Lưu Hương Nguyệt Nhi nở nụ cười rõ tươi, rồi cô ngả đầu vào ngực anh ta.

Lúc này nét mặt của Hoa Mãn Nguyệt mới dần ra.

Khiến Khuyhnh Thành suýt nữa bật cười. Đôi vợ chồng này từ lúc bước vào cửa cho đến bây giờ chỉ toàn đầu khẩu chí chốe.

Hoa Mãn Nguyệt thấy Hồng Loan vẫn lừ lừ nhìn bọn họ, anh ta ngượng nghịu khẽ khúng khắng ho nhưng tay vẫn ôm lấy Lưu Hương Nguyệt Nhi.

“Chiến thần, Trọng Lâu, không ai trên tiên giới này không biết.”

“Nhưng điều này thì có liên quan gì đến Tiên đế?”

Môi Khuynh Thành khẽ mấp máy, nhỏ nhẹ: “Công tử có biết vườn Vạn Thú không?”

Giọng cô không vang nhưng mọi người quanh đây đều nghe thấy rất rõ.

Những ai đang ăn cơm uống rượu, các động tác bỗng đều dừng lại như chết cứng, bất động.

Ánh mắt họ như những mũi tên sắc nhọn, đều hướng cả về Khuynh Thành.

Hoa Mãn Nguyệt cũng cảm thấy có hiện tượng khác thường, nhưng câu chuyện đang nói dở dang, nếu không tiếp tục chỉ e ở đây sẽ nổ ra một trận ác chiến cũng nên.

Anh ta cười vang, rồi nói: “Cô ơi, cô thích đùa thật! Vườn Vạn Thú, năm xưa ngay Tiên đế còn không lấy được, chẳng lẽ cô lại có nó hay sao?”

“Không có, tôi không có, thật mà!”

Nghe đến đây, những người đang cứng đờ ra kia mới trở lại bình thường.

Họ tiếp tục ăn, tiếp tục uống rượu và trò chuyện như trước.

Tuy nhiên, có thể nhận ra có N cặp mắt vẫn không ngừng dõi nhìn họ.

“Tuy nhiên, tôi có một thứ muốn biểu Tiên đế, chỉ không rõ Tiên đế có dám nhận không.”

Hoa Mãn Nguyệt ngó ra, nhìn Khuynh Thành. Rồi bỗng vỗ mạnh vào trán mình, anh ta đã hiểu ra.

Chà chà, mình luôn thông minh, thế mà hôm nay lại mắc bẫy cô gái này.

Không buồn sao được?

Cô ta nói toáng lên nhằm bắn tin đến tai Tiên đế, đến lúc đó dù muốn tiếp hay không thì Tiên đế cũng phải tiếp cô ta.

Cô gái này thực không đơn giản! Dám toan tính với cả Tiên đế.

Cũng được, không vấn đề gì! Hoa Mãn Nguyệt này đã trót dính vào chuyện này thì sẽ theo đến cùng. Dù sao mình cũng chẳng ưa gì Tiên đế..

3. Chương 02 Part 2

Mẹ kiếp! Lễ mừng thọ lại còn định bảo vợ người ta đến gầy đàn giúp vui. Nghỉ cho khỏe!

“Cô nói thật là hài hước, còn có thứ gì Tiên đế không dám nhận? Tiên đế anh dùng vô song, không ai sánh nổi; năm xưa ngay Chiến thần cũng chẳng địch nổi, phải bỏ mạng dưới bàn tay Tiên đế! Thế thì, khắp thiên hạ còn có thứ gì mà Tiên đế không dám nhận?”

“Anh đã biết tôi mang đến thứ gì chưa, mà dám khoác lác? Tiên đế không sợ Chiến thần, không có nghĩa là ông ấy không sợ các thứ ở trong vườn Vạn Thú.”

“Trong vườn Vạn Thú, chẳng qua toàn là yêu thú; Tiên đế võ công tuyệt đỉnh, thì mấy con yêu thú ranh con ấy có là gì!”

Cả hai cứ như là đang hát đối, mọi người đang có mặt đều nghe rõ từng từ từng chữ của họ.

Khách sạn này tuy không đông khách.

Nhưng, có mặt ở đây đều là các nhân vật không hề đơn giản.

Ngay các vị đại thần của điện Kim Hoa đang ngồi trên tầng lầu cũng đồng tai nghe.

“Tôi chỉ e... chỉ e Tiên đế sẽ không tiếp tôi.”

“Ba tháng nữa sẽ đến lễ mừng thọ Tiên đế, lúc đó cô có thể đến; vào dịp toàn thể tiên giới cùng mừng vui, thì chắc chắn Tiên đế sẽ tiếp cô thôi!”

Khuynh Thành từ từ đứng lên, cô cũng không nói là sẽ đến hay không, Hồng Loan vội gọi ta: “Tiểu nhị, thanh toán!”

Sau đó kẻ đi trước người theo sau, cả hai ra khỏi khách sạn.

Chỉ còn lại đám đông, mỗi người một tâm trạng khác nhau.

Hoa Mãn Nguyệt tuy bị “hớ” với Diệp Khuynh Thành nhưng anh ta vẫn rất nhẹ nhõm. Chính anh cũng đang muốn kiếm cơ để chơi khăm Tiên đế một vỏ.

Mẹ kiếp! Định bắt vợ người ta đến gầy đàn mua vui? Sao ông ta không chết đi cho gọn?

Rất nhanh chóng, cái bí mật không lớn không nhỏ này lan truyền khắp tiên giới.

Có quá nhiều phiên bản, càng lúc càng được thổi phồng.

Người thì nói, có một cô gái từ phàm trần lên, tự xưng là có vườn Vạn Thú, và muốn dâng biểu Tiên đế.

Người thì bảo, có một vị tiên mới phi thăng lên, nói mình là bạn ở phàm trần của Chiến thần Trọng Lâu, hiện đang muốn giúp Trọng Lâu báo thù rửa hận.

Lại có người nói, một cô gái mới phi thăng lên, rất ba hoa khoác lác, dám khiêu chiến với Tiên đế. Đúng là một kẻ chán sống rồi.

Diệp Khuynh Thành nghe biết vậy, không tức giận cũng không phản bác.

Rất hay.

Chỉ lo họ không rêu rao khắp nơi. Chắc chắn chẳng bao lâu nữa Tiên đế sẽ trở thành tiêu điểm của tiên giới.

Một cô gái mặc áo đỏ, nhan sắc nghiêng nước nghiêng thành; một chú bé siêu măng tơ, ngực đeo yếm đỏ.

Rất dễ khiến người ta thoáng nhìn là nhận ra ngay trong đám đông.

Vì thế mà đã đưa đến cho họ rất nhiều rắc rối không đáng có.

Vườn Vạn Thú.

Tiên giới, yêu giới, ma giới, ai mà chẳng muốn có?

Cho nên chẳng mấy chốc, Diệp Khuynh Thành và Hồng Loan trở thành kẻ địch chung của cả ba giới.

Giết họ, cướp lấy vườn Vạn Thú.

Hồng Loan tiu nghỉu nhìn Diệp Khuynh Thành.

“Chỉ tại cô!”

“Vì ta cũng chẳng còn cách nào khác.”

Cô rất không muốn chỉ đơn giản đưa củ nhân sâm của Huyết Sâm gia cho Tiên đế.

Ông ta đã hại Trọng Lâu và Tịch Vân thâm, nếu không xử lý ông ta thì mình không thể nguôi hận trong lòng.

Tuy nhiên, hai người ấy hiện giờ chạy trốn mỗi người một ngã, thì rất không hay.

Chỉ cần có cơ hội gặp Tiên đế, thì Khuynh Thành sẽ có cách biến ông ta trở thành kẻ địch chung của cả ba giới.

“Định chạy đi đâu hả? Mau nộp vườn Vạn Thú cho bọn ta!”

Hơn một chục người truy đuổi Khuynh Thành và Hồng Loan đã ba ngày liền.

Trong bọn họ, người có đẳng cấp thấp nhất cũng là cao thủ Kiếm hoàng cao cấp hậu kỳ, thậm chí còn có người là Kiếm tông.

Đẳng cấp trên tiên giới chia làm Kiếm hoàng, Kiếm tông và Kiếm tôn.

Trong mỗi đẳng cấp lại chia thành sơ cấp, trung cấp và cao cấp.

Sơ cấp, trung cấp, cao cấp lại chia thành sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ và đại viên mãn.

Diệp Khuynh Thành hiện giờ là Kiếm hoàng sơ cấp sơ kỳ, so với những người trên tiên giới, cô còn kém rất xa.

“Không chạy nữa, ông không chạy nữa!”

Hồng Loan rất buồn bực.

Nó dường như là một thần thú của thần giới, mà lại để ột đám cháu chất ở tiên giới truy đuổi dọa đánh!

Thì hụt quá! Nó chưa bao giờ hụt như thế này.

“Không được! Cứ phải chạy đã! Nếu ta không làm cho câu chuyện ầm ĩ xôn xao lên thì Tiên đế đâu có thể tin rằng ta đang có vườn Vạn Thú trong tay?”

Hồng Loan cười nhạt. Nó bỗng đứng lại nhìn về phía trước, ngán ngẩm nói: “Chỉ e lần này cô muốn chạy cũng không chạy nổi nữa.”

Khuynh Thành nhìn về phía Hồng Loan nói. Cả một biển người dày đặc đen ngòm đang đứng chờ hai người.

Nhìn lại phía sau, hơn chục người lúc này bây giờ đã biến thành hơn ba chục người.

Bên trái bên phải đều có người đang nhắm họ xông đến.

Ba bề bốn bề vây ráp, đúng là thành đồng vách sắt, có lẽ con ruồi muốn bay ra cũng không thể thoát huống chi chỉ là hai người!

“Vườn Vạn Thú lại có sức hấp dẫn đến thế ư?”

“Ai có được vườn Vạn Thú thì có thể xưng đế trên tiên giới. Dù lên đến thần giới thì cũng chẳng có mấy ai dám đối địch với người ấy. Cô nói xem, vườn Vạn Thú có hấp dẫn không?”

Chà!

“Xem ra khó tránh khỏi cuộc chiến này thật rồi!”

Hồng Loan lại tỏ ra hết sức hưng phấn. Bị một lũ khốn truy đuổi ba ngày liền, nó đã muốn xử lý bọn họ từ lâu.

“Đánh! Đánh chết bọn chúng đi!”

“Ừ thì đánh, nhưng không nên đánh như thế.”

Khuynh Thành đã nghĩ ra một kế sách.

Đối phương quá đông, tuy Hồng Loan là thần thú, dù không chết thì cũng sẽ bị trọng thương.

Cô tung người đứng lên không trung. Áo đỏ pháp phối, tóc dài tung bay.

Sát khí hùng hực tỏa ra từ thân thể Khuynh Thành, ánh mắt cô lạnh buốt nhìn đám người đang không ngớt ngự kiếm lao đến. Họ đã muốn tìm đến cái chết thì đừng trách gì cô.

Một làn sát khí kinh người bỗng bùng phát từ thân thể Khuynh Thành.

Đám người đang ngự kiếm bất giác đều sững sờ.

Đứng xa nhìn, Khuynh Thành với tà áo đỏ tung bay thực chẳng khác gì một làn máu thắm tập hợp lại.

Máu là sự sống của cô.

Vận linh thức quan sát, thấy cô gái này chẳng qua chỉ là một Kiếm hoàng sơ cấp sơ kỳ, sao cô ta có thể có sát khí kinh khủng đến thế?

Còn thằng bé con đứng cạnh cô ta, thì chẳng thể nhận ra công lực của nó.

“Muốn có được vườn Vạn Thú, thì còn phải xem xem các người có đủ tư cách không đã.”

Giọng nói lạnh buốt như băng đông suốt ngàn năm của Khuynh Thành vang lên bên tai họ.

“Mẹ kiếp, đừng lảm nhảm nữa, mau nộp ra, ông đây thấy vui, ông sẽ tha chết cho người!”

Một gã đơn thương độc mã xông lên trước tiên.

Gã chẳng qua mới chỉ là Kiếm hoàng sơ cấp hậu kỳ, còn lâu mới đủ bản lĩnh để giết được Diệp Khuynh Thành.

Tử Thanh bảo kiếm đã ra khỏi vỏ, ống tay áo đỏ thắm của Khuynh Thành phất lên.

Gã ấy còn cách Khuynh Thành dăm bảy thước, bỗng ngã gục xuống đất.

Máu không ngớt thấm ra từ cổ gã.

Khiến đám đông hết sức kinh hãi.

Cô gái này chẳng qua chỉ là Kiếm hoàng sơ cấp sơ kỳ, mà chỉ xuất một chiêu đã hạ được một cao thủ Kiếm hoàng sơ cấp hậu kỳ!

Nếu không nhìn thấy máu từ cổ rỉ ra thì không ai biết gã ấy bị cửa đứng yết hầu.

Vết thương rất mảnh, rất nhỏ, đến nỗi máu chỉ có thể từ từ rỉ ra.

Tiên khí! Trong tay cô ta là tiên khí.

Ở trên tiên giới, tiên khí là thứ vô cùng giá trị. Trong tay cô ta cầm, ít ra cũng là tiên khí cực phẩm, nếu không, đâu có thể có uy lực ghê gớm đến thế?

Vườn Vạn Thú, tiên khí cực phẩm.

Tất cả bọn họ bỗng hưng phấn hẳn lên.

Chưa biết trên người cô gái này còn có bao nhiêu bảo bối nữa, chúng ta nhất định phải giết nó!

“Ta đã nói rồi, muốn có được vườn Vạn Thú thì phải chứng tỏ được bản lĩnh; chứ các người...”

Khuynh Thành sắc mặt lạnh tanh, vô cảm, cuồng ngạo nhìn họ, vẻ rất coi thường.

Lúc này, đám người đẳng cấp Kiếm hoàng không ai bảo ai đều lùi lại phía sau một cao thủ đẳng cấp Kiếm tông.

Họ không muốn biến thành tro bụi.

Tuy bọn họ đều khao khát chiếm hữu được vườn Vạn Thú và tiên khí cực phẩm, nhưng rõ ràng là họ không thể có cơ hội đó.

“Xin hỏi quý danh của cô nương là gì?”

Từ phía xa xa có một vị tiên mày trắng, mặc đạo bào, ngự kiếm bay đến.

Đám người đang bủa vây tấn công Diệp Khuynh Thành thấy thế bèn dạt sang hai bên thành một lối đi.

Từ xa, Diệp Khuynh Thành đã cảm thấy một sức ép dữ dội đang tràn đến.

“Diệp Khuynh Thành.”

Cô bình thản nhả ra ba chữ.

“Các người đông thế này mà lại hà hiếp một cô gái mảnh khảnh, thì còn là anh hùng hảo hán gì nữa? Tất cả giải tán đi!”

Giọng của vị đạo trưởng bạch mi không lớn, nhưng từng từ từng chữ rất cứng rắn đanh thép, có sức uy hiếp không cho phép ai được nghi ngờ.

Tuy ai cũng âm ức không ưng, nhưng tất cả vẫn phải ngoan ngoãn tản đi.

Nhân vật mới đến này là một trong những thế lực lớn nhất tiên giới. Thanh Hư đạo trưởng của Thanh Hư đạo quán.

Ngay Tiên đế ít nhiều cũng phải nể ông ta.

“Đa tạ đạo trưởng đã ra tay giúp đỡ.”

“Nếu cô nương Khuynh Thành không chê, thì tôi mời cô đến Thanh Hư đạo quán của tôi ở tạm ít lâu. Chắc hẳn họ không dám tìm đến Thanh Hư đạo quán để gây rắc rối đâu.

Thanh Hư đạo trưởng phong độ bác ái hiền hòa, trông khác hẳn bọn tiểu nhân tầm thường kia.

Khuynh Thành nếu cứ tiếp tục bị bọn họ truy đuổi thì cũng rất phiền hà.

“Vâng, vậy thì tôi xin phiền đạo trưởng.”

“Cô nương Khuynh Thành đừng khách khí. Tôi thấy hình như cô không giống người trên tiên giới này.”

“Tôi đi xuyên không gian lên đây, đương nhiên trông khác với các vị.”

Thanh Hư đạo trưởng cười khà khà, vuốt chòm râu bạc trắng rất dài, nói: “Thảo nào tôi thấy khí chất tỏa ra từ người cô không giống với mọi người. Thì ra là thế.

Còn đây là...”

Thanh Hư đạo trưởng nhìn Hồng Loan. Ông có công lực rất à cũng chưa nhận ra lai lịch của chú bé này.

Kể cũng thật là kỳ lạ. Không được phép coi thường hai người này!

“Đây là con trai tôi, Hồng Loan!”

“Hồng Loan...”

Khóe mép Thanh Hư đạo trưởng hơi giật giật. Đây chẳng phải là tên của thần thú hay sao?

Khuôn mặt dài dãi của Thanh Hư đạo trưởng có nét biến đổi. Diệp Khuynh Thành nhìn, hiểu rõ cả. Bèn giải thích: “Nó từ nhỏ đã sùng bái thần thú Hồng Loan, cho nên về sau tôi đặt luôn tên nó Hồng Loan.”

“À... thì ra là thế, thì ra là thế.”

Thanh Hư đạo quán rất bề thế nguy nga, cả thảy gồm bảy mươi hai điện, ba mươi sáu cung.

Nơi đây không hề thua kém điện Kim Hoa của Tiên đế.

“Đến nơi rồi!”

Cả ba người dừng lại trước đạo quán.

Ba chữ đại tự “Thanh Hư quán” xuất hiện trước mặt họ.

Khỏi cần nói gì khác, riêng công sơn môn của Thanh Hư đạo quán đã quá đủ để Diệp Khuynh Thành kinh ngạc rồi.

Nó không phải là đá bình thường. Sơn môn này xây cất bằng linh thạch, tuy chưa phải là thứ linh thạch cực phẩm, dù sơn môn này chỉ dùng linh thạch loại thường để xây, cũng phải tốn hàng vạn khối linh thạch.

Đủ thấy sự giàu có của Thanh Hư đạo quán.

“Mời hai vị đi theo tôi.”

Thanh Hư đạo trưởng dường như không cảm thấy sơn môn này có vấn đề gì, nên không giới thiệu câu nào. Ông dẫn khách bước vào.

Hồng Loan vừa đặt chân xuống đất đã véo Khuynh Thành một cái rõ mạnh.

Cô gái vợ vẫn này lại muốn lợi dụng nó.

Con trai? Nó đường đường là một thần thú, sao lại biến thành con trai của cô ta?

Khuynh Thành vội nháy nháy mắt với Hồng Loan.

Hừ!

Nó đâu phải đồ ngốc. Ai chẳng biết là đang diễn kịch? Nếu không, hừ... nếu không thì nó đã nổi khùng rồi.

Kể trước người sau, cả hai đi theo Thanh Hư đạo trưởng bước vào Thanh Hư Quán.

Đi hết hơn một ngàn bậc đá, thì thấy một quảng trường cực rộng lớn xuất hiện trước mắt hai người.

Trên quảng trường đang có hàng ngàn đệ tử mặc đồng phục áo bào trắng, cùng búi tóc theo một kiểu giống nhau, tay cầm kiếm y hệt nhau, và đang thể hiện cùng một tư thế.

Khí thế oai hùng, tiếng hô vang động cửu thiên.

“Sư phụ!”

Hai người trẻ tuổi bước lại, vẻ mặt họ tuyệt đối sùng kính.

“Đây là đại đồ đệ của tôi: Hư Trúc; đây là nhị đồ đệ: Hư Hảo. Đây là khách mà sư phụ mời đến: cô nương Diệp Khuynh Thành và con trai cô ấy. Hư Hảo hãy thu xếp, và đưa quý khách đi nghỉ.”

“Vâng, thưa sư phụ.”

Hư Hảo rất cung kính đáp, rồi quay sang trịnh trọng nói với Khuynh Thành và Hồng Loan: “Mời hai vị đi theo tôi!”

Cả ba vừa đi rồi thì Hư Trúc bước đến thưa: “Sư phụ, xưa nay Thanh Hư Quán chúng ta từ trước đến giờ không lưu nữ giới nghỉ lại, mà sư phụ lại...”

Thanh Hư đạo trưởng cười khà khà nhìn Hư Trúc, rồi bước vào chính điện.

Hư Trúc pha trà, bưng đến đưa tận tay sư phụ Thanh Hư đạo trưởng. Sắc mặt anh ta vẫn đầy nghi hoặc.

“Sư phụ?”

“Tính con ra sao, ta biết. Chưa hiểu rõ thì đêm nay con ngủ không ngon giấc.

Con xem, hai người ấy có giống như hai mẹ con không?”

Hư Trúc lắc đầu, nói: “Đệ tử ngu muội, không nhận ra ạ.”

“Hai người này không đơn giản đâu. Cô gái ấy xuất một chiêu đã giết luôn một Kiếm hoàng sơ cấp hậu kỳ; bình khí trong tay cô ta là gì, ai đó không nhận ra chứ ta lẽ nào không biết? Nó đâu phải tiên khí cực phẩm gì gì.

Mà đó là thần khí. Còn đứa bé kia nữa, tuy trông nó xinh xắn đáng mến, nhưng đôi mắt nó lại cực kỳ tinh tường già dặn, e rằng công lực của nó thâm hậu khó lường.

Ngay sư phụ ta đây cũng không thể nhận ra nó thuộc đẳng cấp nào. Nhưng điều quan trọng nhất là, vườn Vạn Thú đang nằm trong tay họ.

Vườn Vạn Thú...”

Hư Trúc kinh hãi nhìn Thanh Hư đạo trưởng: “Vườn Vạn Thú từ lâu đã không còn nữa kia mà?”

Trận đại chiến năm xưa giữa Tiên đế và Trọng Lâu trên tiên giới không một ai không biết rõ.

Những tướng sau khi Trọng Lâu chết thì Tiên đế sẽ đoạt được vườn Vạn Thú, nào ngờ, không hiểu tại sao, sau khi Trọng Lâu chết thì vườn Vạn Thú cũng mất tăm mất tích không biết đã đi đâu.

Tại sao bỗng nhiên nó lại mọc ra?

“Hư Trúc, con ở trong đạo quán này suốt, chưa từng bước ra bên ngoài cho nên đương nhiên không biết. Hiện nay ngoài kia đang xôn xao đồn đại rằng vườn Vạn Thú đang nằm trong tay hai người này. Sư phụ còn nghe nói, trong dịp mừng thọ Tiên đế sắp tới, họ sẽ dâng cho Tiên đế.

Cũng có người bảo họ định hành thích Tiên đế để trả thù cho Trọng Lô; Trọng Lô đem vườn Vạn Thú ra làm điều kiện trao đổi để họ giúp ông ta trả thù. Tuy nhiên tất cả cũng chỉ là đồn đại chấp nhặt, không thể hoàn toàn đáng tin.

Nhưng dù sao, vườn Vạn Thú quý giá như thế, tuyệt đối không thể để nó rơi vào tay người khác.”

“Ý sư phụ là...”

“Con đừng bắt sư phụ phải nói nhiều nữa!”

“Đồ đệ hiểu rồi. Đồ đệ sẽ đi thu xếp ngay.”

Hư Trúc quay người, sải bước đi ra. Nếu anh ta giúp sư phụ đoạt được vườn Vạn Thú thì chức trưởng môn chắc chắn sẽ thuộc về anh ta chứ còn ai vào đây nữa?

“Chờ đã...”

“Sư phụ còn điều gì dặn dò ạ?”

“Sư phụ cảm thấy hai người này rất không đơn giản đâu. Con hãy đến chỗ sư thúc kiểm lấy một thứ thật tốt. Nhớ, tuyệt đối không được hé lộ gì hết.”

“Đệ tử hiểu rồi ạ.”

Thanh Hư đạo trưởng là một trong những kẻ độc ác nhất trên tiên giới.

Độc được của ông ta luôn rất hiệu quả, có thể hạ độc từng người hoặc bao nhiêu người cũng được.

Vì thế ông ta còn có biệt danh là Tử thần độc thủ.

Những người mà ông ta đã định giết thì không ai không chết.

Dù người ấy là cao thủ Kiếm hoàng hay Kiếm tông, thậm chí là Kiếm tôn.

Diệp Khuynh Thành và Hồng Loan được Hư Hảo bố trí tạm trú ở cung Tĩnh U – một trong ba mươi sáu cung.

Cung Tĩnh U lại chia làm sáu mươi tư phòng.

Đông tây nam bắc mỗi hướng mười sáu phòng.

Diệp Khuynh Thành và Hồng Loan ở phòng khách chính thuộc khu nam.

Bất cứ chỗ nào cũng đều toát lên sự hùng vĩ và xa xỉ của Thanh Hư đạo quán.

Có lẽ điện Kim Hoa của Tiên đế cũng chỉ sang trọng đến thế này là cùng!

Hoặc là chưa chắc đã bằng Thanh Hư đạo quán. Cho nên cũng chẳng lấy làm lạ khi phải nói rằng, các cao thủ ở đó đều tấn đi bốn phương.

Muốn đối đầu với Thanh Hư đạo quán thì điện Kim Hoa cần phải có thực lực.

“Thanh Hư đạo trưởng này thực không đơn giản đâu!”

Hồng Loan “hừ” một tiếng lạnh lùng. Đầu chỉ dùng ba chữ “không đơn giản” để hình dung về họ?

Họ rõ ràng là hàng đầu trên tiên giới.

“Tôi nghĩ, ông ta đang nhắm vào vườn Vạn Thú của cô đấy!”

Hồng Loan cầm một thứ quả lên ăn, nhả nha nói.

“Dù sao chúng ta cứ nên cẩn thận thì tốt hơn.”

Cả hai vừa nói dứt lời thì bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

“Cô nương Khuynh Thành, tôi là Hư Trúc, tôi mang đến ít điểm tâm và nước trà cho cô đây!”

Khuynh Thành đứng dậy bước ra mở cửa.

“Phiền đạo trưởng Hư Trúc quá!”

“Có gì đâu, bốn phận chúng tôi phải làm mà!”

Hư Trúc rất nhiệt tình bưng trà và bánh vào đặt sang bên, rồi rót trà đưa mời Khuynh Thành, nói: “Cô nương Khuynh Thành nhấp thử đi! Đây là trà nổi tiếng nhất của Thanh Hư đạo quán chúng tôi!”

Mọi ngày, người bình thường đâu được uống? Ngay bản thân tôi cũng thế, khi nào sư phụ cao hứng thì tôi mới xin được một chén.”

“Thế ư?”

Khuynh Thành tỉnh táo thận trọng quan sát chén trà trong tay Hư Trúc.

“Vâng, tôi hiểu rằng Thanh Hư đạo trưởng rất coi trọng hai mẹ con chúng tôi. Hư Trúc tiên sinh đã rất mê thứ trà này thì chi bằng tôi mượn chén trà này... để thể hiện tấm lòng. Xin mời đạo trưởng Hư Trúc!”

Nét cười của Hư Trúc bỗng cứng lại, nói: “Thế này thì không tiện. Đây là tấm lòng của sư phụ tôi, nếu cô nương Khuynh Thành không uống, thì tôi trở về sẽ rất khó ăn khó nói với sư phụ.”

“Tiên sinh không muốn uống hay là không dám uống?”

Ánh mắt Khuynh Thành lạnh tanh không gợn chút sợ hãi, và còn pha nét cười kỳ dị nữa.

“Sao cô nương Khuynh Thành lại nói thế? Chẳng lẽ cô nương sợ Thanh Hư đạo quán chúng tôi hại cô hay sao?”

Nói rồi anh ta rút trong người ra một cây kim bằng bạc nhúng vào chén trà để thử. Rồi cười nói: “Bây giờ cô nương Khuynh Thành đã yên tâm rồi chứ?”

Khuynh Thành thầm cười khẩy.

Định chơi trò hạ độc ta ư? Người chưa đủ tầm!

Kiếp trước, cô là một cao thủ về sử dụng chất độc. Sau vụ việc Diệp Chấn Thiên bị trúng độc của tiên giới, cô càng thêm chuyên tâm nghiên cứu độc dược. Một trăm năm qua, ngoài luyện công ra, cô chỉ nghiên cứu độc dược.

Hồng Loan cũng từng giúp Khuynh Thành không ít, nó đã đi khắp nơi sưu tầm các công thức bí truyền điều chế thuốc độc.

Khuynh Thành nhếch mép cười mỉm, rất lịch sự kính trọng đón lấy chén trà của Hư Trúc rồi một hơi uống cạn.

Mặt Hư Trúc lộ rõ nét cười thâm hiểm. Đa nghi, rồi sao nữa? Kim bạc đâu có thể thử để nhận ra mọi thứ chất độc, ví dụ chất độc mà cô ta vừa uống vào.

Gã lại rót một chén đưa cho Hồng Loan.

“Tôi không thích uống trà.”

“Thế thì cậu ăn các món điểm tâm đi!”

Hư Trúc đưa cho Hồng Loan một cái bánh. Hồng Loan không khách khí gì hết, cầm lấy ăn luôn.

Hư Trúc nhìn thấy cả hai cùng ăn rồi, gã nói quấy quá vài câu, sau đó yên tâm lui ra.

Hư Trúc vừa đi khỏi thì Khuynh Thành lập tức nói luôn: “Mau dùng nội lực ép các thứ vừa ăn cho ra bằng hết đi!”

“Sao thế?”

“Có độc!”

“Có độc? Sao cô không nói sớm?”

Hồng Loan gần như nhảy dựng lên, nó không dám chậm trễ, vội dùng nội lực ép chất độc ra.

Khuynh Thành cũng không nói thêm gì nữa, cấp tốc vận khí thải chất độc.

Sau khi giải quyết xong xuôi, cô vội lấy một viên kim đan ra đưa cho Hồng Loan.

“Mau nuốt đi!”

“Tôi phục cô thật rồi, đã biết có độc mà vẫn ăn.”

“Chính vì biết là có độc nên mới ăn vào!”

“Tâm thần à?”

Hồng Loan rất bức mình ngồi sang một bên.

“Chất độc này lạ ở chỗ, không màu không mùi vị, dùng kim bạc để thử cũng không phát hiện ra. Nhưng nếu nhiễm phải chất độc này thì phải sau một canh giờ, nó mới dần dần ngấm khắp cơ thể.

Và, chỉ sau khi ngủ say thì chất độc mới phát tác. Người bị trúng độc sẽ ngủ mãi mãi, mình chết như thể nào cũng không biết.”

Hồng Loan nghe mà thấy ghê rợn. Nó hiểu ngay rằng Thanh Hư đạo trưởng này chẳng tử tế gì.

Bỗng dưng muốn giải vây giúp hai người, rồi lại ân cần mời họ về Thanh Hư Quán để ở.

Trên đời này chưa từng có bữa trưa miễn phí.

“Cứ chờ, tôi đi giết phăng lão tặc Thanh Hư!”

Khuynh Thành vội kéo nó lại, nói: “Đừng hấp tấp. Chúng ta phải thả dây câu dài bắt con cá to!”

Thanh Hư đạo quán, lòng người thực khó lường, ai ai cũng rắp tâm với bao quỷ kế

4. Chương 03 Part 1

Chương 3

Trong điện Kim Hoa, Tiên đế ăn không ngon ngủ không yên.

Mấy hôm nay rộ lên câu chuyện về vườn Vạn Thú, lan truyền xôn xao khắp nơi.

Có phải Trọng Lâu định tìm đến trả thù ông ta? Hay là, ma xui quỷ khiến thế nào, vườn Vạn Thú đã rơi vào tay cô gái ấy thật?

Năm xưa vườn Vạn Thú rơi xuống phạm trần, ông ta đã nghĩ đủ mọi cách để lấy nó về mà không được.

Lẽ nào cô gái này đã có cơ duyên với vườn Vạn Thú thật?

Để phòng bất trắc, ta cứ nên xuống trần gian nghiên cứu xem sao thì vẫn hơn. Nghĩ thế, chớp lòa một cái, Tiên đế đã biến mất khỏi điện Kim Hoa.

Tiên hậu nhếch mép nở nụ cười cao thâm khó lường, rồi vén tấm rèm phía sau bước ra.

Vườn Vạn Thú. Phen này bà ta nhất định phải nắm trong tay.

Bà đã sớm nghe biết câu chuyện Diệp Khuynh Thành và đứa bé kia bị Thanh Hư đạo trưởng đưa về.

Chỉ trong nháy mắt, Tiên hậu đã ngồi giữa chính điện của Thanh Hư đạo quán.

Về mặt Thanh Hư đạo trưởng khúm núm và thận trọng, rất sợ đắc tội với Tiên hậu nương nương có địa vị ngất cao này.

“Không biết Tiên hậu nương nương giá lâm nên chưa ra đón từ xa, thật là thất lễ!”

“Thanh Hư, người biết bản cung đến đây vì mục đích gì chứ?”

“Vâng, Thanh Hư biết ạ! Có điều, rất khó đối phó với hai mẹ con họ. Cho nên tại hạ bèn nghĩ, phải vỗ về cho họ yên tâm, chờ khi họ hoàn toàn tin tưởng tại hạ, thì vườn Vạn Thú sẽ lấy được. Đến lúc đó, Thanh Hư sẽ đích thân đưa đến dâng Tiên hậu nương nương!”

Khuôn mặt đẹp một cách lạnh lùng của Tiên hậu không thể hiện gì hết, bà ta chỉ thản nhiên nói: “Người hiểu như thế thì rất tốt. Nếu không, người chớ trách bản cung vô tình, trở mặt!”

Nói rồi, tàn ảnh nháng lên, bà ta đã biến mất không thấy đâu nữa.

Tốc độ.

Tốc độ này khiến người ta phải kinh hãi, ngay Thanh Hư đạo trưởng cũng không có cách gì nắm được thực hư, không rõ tốc độ của Tiên hậu nương nương nhanh đến đâu.

Vận linh thức xem xét, thấy đúng là bà ta đã đi rồi.

Thanh Hư đạo trưởng mới hừ hừ lạnh lùng chửi rủa: “Ta nhỏ vào mụ!”

Đoạt được vườn Vạn Thú rồi sẽ dâng ụ? Cái đầu ta trục trặc hay sao?

Đã có vườn Vạn Thú và thần khí rồi, ta còn sợ mụ chắc?

“Hư Trúc!”

Hư Trúc lập tức từ ngoài cửa chạy vào.

Thanh Hư đạo trưởng hỏi: “Sự việc thế nào rồi?”

“Đã làm xong cả rồi ạ.”

“Không bị họ phát hiện ra điều gì chứ?”

“Thằng bé thì không vấn đề gì, chỉ có Diệp Khuynh Thành lúc đầu không chịu uống, nhưng rồi cuối cùng vẫn uống.”

“Nói rõ hơn xem?”

Hư Trúc bèn thuật lại cuộc đối thoại giữa anh ta và Diệp Khuynh Thành. Thanh Hư đạo trưởng tát “bốp” một phát khiến anh ta ngã lảo đảo.

“Người là đồ vô dụng, thế mà vẫn còn dám đứng đây vênh váo tự đắc!”

Hư Trúc cảm thấy rất oan ức: “Sư phụ! Chính con nhìn tận mắt cô ta đã uống mà!”

“Cô ta dám uống, chứng tỏ cô ta có thể giải độc! Xem ra, ta đã quá coi thường cô ta rồi.”

Hư Trúc vẫn không sao hiểu nổi, rõ ràng anh ta đã làm rất đến nơi không chút sơ hở, sao cô ta lại đoán ra trong nước trà có độc?

Thanh Hư đạo trưởng nhìn đồ đệ Hư Trúc mà càng điên tiết. Sao ta lại thu nhận một thằng đầu đất như thế này làm đồ đệ?

“Ra đi, ra đi! Người cút ra đi!”

Bị Thanh Hư đạo trưởng đuổi ra, Hư Trúc tiu nghỉu rất buồn bực.

Tại sao cô ta lại biết? Điều này rõ ràng là không thể.

Hư Trúc nghĩ liên ba ngày mà vẫn không hiểu nổi điều này, anh ta bứt rứt đứng ngồi không yên.

Đành hạ quyết tâm, mặt dạn mày dày, vẻ nhăn nhó khổ sở đến hỏi sư phụ Thanh Hư đạo trưởng vậy.

Hư Trúc xưa nay vẫn có cái tật này: hễ có vấn đề gì chưa thông suốt, không hiểu nổi thì anh ta liền mất ăn mất ngủ.

Sau đó, làm bất cứ việc gì cũng uể oải, dù thời gian lâu đến mấy vẫn không nguôi, trừ phi điều anh ta thắc mắc được giải tỏa hiểu rõ.

Thanh Hư đạo trưởng mặt hầm hầm nhìn Hư Trúc, chỉ tiếc là không thể bóp chết anh ta cho xong.

“Người là đồ đàn độn! Lúc cô ta bảo người uống trà, tức là cô ta đã nghi ngờ rồi. Nếu người cứ uống, thì cô ta sẽ tin rằng không có độc. Nhưng người ngu lắm!”

Nói rồi Thanh Hư đạo trưởng tạt cho Hư Trúc một cái vào đầu.

“Quá ngu ngốc! Người dám rút kim bạc ra để thử! Ta chưa thấy ai ngu như người. Người còn lạ gì thứ thuốc độc ấy? Cứ uống thì đã sao? Đồ ngu!”

Bây giờ Hư Trúc đã hiểu ra, anh ta không thể không thừa nhận rằng mình chưa đủ thông minh.

“Sư phụ! Con nhớ rồi. Lần sau con nhất định sẽ không mắc lại sai lầm như thế nữa.” Hư Trúc đồng dạc thề thốt, cam đoan trước mặt Thanh Hư đạo trưởng.

Cái lời cam đoan xin hứa như thế này, Thanh Hư đạo trưởng đã nghe nhiều rồi. Nếu không vì hấn là... thì ông ta đã cho hấn cái tát chết luôn từ lâu.

Tuy nhiên, nên thấy rằng có những kẻ đáng hận mà vẫn có thể sống đến nay, họ cũng có chỗ đáng mến của họ.

Có thể nói, trong Thanh Hư đạo quán này, Hư Trúc là một đệ tử rất chịu nghe lời. Dù làm việc gì, Thanh Hư đạo trưởng không phải lo lắng anh ta sẽ phản bội mình.

Thanh Hư đạo trưởng không dò xét ra thực lực của Hồng Loan, cho nên ông ta cũng không dám mạo hiểm vận linh thức trù mật khắp cung Tĩnh U.

Nếu bị họ phát hiện ra ông ta đang giám sát họ, thì công sức của ông ta sẽ đổ xuống sông xuống biển tất.

Diệp Khuynh Thành và Hồng Loan nhắm mắt nằm trên giường của mình, chờ đợi cuộc giao chiến đêm nay.

Hồng Loan đã xác định rồi, chỉ cần lão tặc Thanh Hư đạo trưởng bắt đầu ra tay, thì nó sẽ san phẳng Thanh Hư Quán của lão luôn.

Miền bàn cái gì khác, nó phải chịu đựng những ngày như thế này quá đủ rồi.

Chẳng bị người ta truy đuổi chạy cong đít, thì bị người ta hạ độc.

Hồng Loan chưa bao giờ phải ráng chịu như thế này.

Khuynh Thành nằm trên giường, cũng tuyệt đối không dám lơ lửng cảnh giác.

Tiên giới. Không ngờ còn tàn khốc và máu lạnh hơn cả chốn nhân gian.

Ở đây, chỉ có chuyện kẻ thắng là vua kẻ thua là giặc. Tuyệt đối. Không có gì phải nói nữa. Nếu muốn sống thì phải bản lĩnh thật sự.

Cũng may, chục năm qua cô không lãng phí vô ích, cô đã đạt tới Kiếm hoàng trung cấp hậu kỳ; điều này, ngay Hồng Loan, cô cũng không nói cho nó biết.

Cô luôn giấu kín thực lực, vì hiểu rằng, trong cái thế giới sát phạt tàn khốc này.

Muốn đánh thắng nhưng cao thủ từ đẳng cấp Kiếm tông trở lên thì phải khiến bọn họ lơ là cảnh giác, sau đó ta bắt ngờ xuất kích bằng một chiêu chí mạng.

Nếu không, kẻ phải chết sẽ là cô.

Đêm nay sao mà yên tĩnh khác thường, không thể xảy ra chuyện gì cả.

Còn Tiên để thông qua đường hầm không gian để xuống Thực Nhân Cốc, ông ta đã mỉm cười được rồi.

Vườn Vạn Thú, chẳng qua chỉ là lời đồn đại.

Lúc này ông ta đã có thể yên tâm trở lại tiên giới kẻ cao gối mà ngủ ngon giấc.

Bọn Khuynh Thành ở trong Thanh Hư đạo quán thâm thoát đã ba tháng.

Dịp mừng thọ Tiên đế đã đến.

Thanh Hư Quán là một thế lực mạnh trong bốn thế lực lớn trên tiên giới, đương nhiên phải đến chúc thọ.

“Thanh Hư đạo trưởng!”

Sớm tinh mơ, Diệp Khuynh Thành đã cùng Hồng Loan đến gian chính điện.

“Cô nương Khuynh Thành có việc gì à?”

“Nghe nói Tiên đế mừng thọ, Khuynh Thành lên tiên giới đã lâu, vốn cũng rất ngưỡng mộ Tiên đế nhưng chưa có cơ hội được gặp, hôm nay...”

Thanh Hư đạo trưởng cười khà khà, nói: “Dễ thôi, dễ thôi mà! Lát nữa hai vị cứ đi theo tôi là được.”

Khuynh Thành làm bộ vui vẻ khác thường, nói: “Thế thì tôi xin cảm tạ đạo trưởng trước.”

“Khách khí quá, khách khí quá!” Khuôn mặt hơi dài của Thanh Hư đạo trưởng nở nụ cười rất hiền từ. Cứ như là tuyệt nhiên không hề hay biết cái vụ việc đầu độc hồi nọ.

Không những không nhắc đến một chữ, mà còn tỏ ra thân thiết với Khuynh Thành và Hồng Loan như thể là chỗ người nhà với nhau.

Ba tháng nay họ đã được nuôi vỗ béo không ít.

“Cô nương Khuynh Thành cứ đi thay trang phục đi, lát nữa ta sẽ cùng đi.” Thanh Hư đạo trưởng gật đầu nhìn Khuynh Thành.

Cô và Hồng Loan vừa đi khỏi thì nét cười trên mặt ông ta cứng đờ luôn.

Có vườn Vạn Thú hay không, đêm nay sẽ hiểu rõ tất cả.

Đến điện Kim Hoa, Khuynh Thành mới biết trên tiên giới có bốn vị đế.

Đông tây nam bắc, tứ đế.

Chỗ họ đang ở đây thuộc địa phận quản lý của Bắc đế.

Đại lễ mừng thọ Bắc đế, đương nhiên ba vị đế kia cũng đến dự.

Điện Kim Hoa thực bề thế, hùng vĩ, phong cảnh tuyệt đẹp chẳng khác gì chốn đào nguyên cách biệt đời thường.

Khuynh Thành và Hồng Loan đi theo Thanh Hư đạo trưởng bước vào chính điện, rồi được người ta dẫn ra vườn hoa phía sau tham quan một lượt. Đủ thấy vị thế rất cao của Thanh Hư đạo trưởng.

Trùng hợp thật thú vị, ở vườn hoa phía sau, Khuynh Thành lại chạm trán Hoa Mãn Nguyệt và Lưu Hương Nguyệt Nhi.

Thanh Hư đạo trưởng cảm thấy có phần ngạc nhiên, không ngờ Diệp Khuynh Thành lại quen Hoa Mãn Nguyệt. Thế này thì sự việc sẽ hơi phiền hà đây.

Cho nên ông ta lại càng không dám sơ suất mạnh động.

“Tôi không ngờ các vị cũng đến!”

Nên nhớ rằng hồi đầu anh ta đã có cái thái độ kia với Tiên đế, không ngờ anh ta vẫn dám đến.

“Ngày đại thọ của Tiên đế, tôi đâu dám không đến?”

Hai người đang nói chuyện thì một người hầu đến nói: “Thanh Hư đạo trưởng, yến tiệc mừng thọ Tiên đế đã bắt đầu, mời đạo trưởng về chỗ ngồi ạ!”

Bấy giờ cả toán người mới trở ra.

Sinh nhật Tiên đế có khác, hết sức bề thế hoành tráng.

Ước tính, có lẽ phải đến một hai nghìn bàn tiệc! Diệp Khuynh Thành không sao biết hết tên các món ăn bày trên bàn.

Mọi ngày ở trong Thanh Hư đạo quán, cô đã cảm thấy bữa ăn quá xa xỉ, không ngờ ở chỗ Tiên đế còn xa xỉ hơn.

“Tiên đế đến!”

Ngay sau tiếng hô trang nghiêm, Tiên đế từ từ bước ra.

Tiên đế. Vậy là Khuynh Thành đã nhìn thấy ông ta.

Hai bàn tay cô bắt giắc nắm chặt.

Rõ ràng là Tiên đế đang đứng cách họ rất xa, thế mà vài lần tàn ảnh chập chờn nối nhau, ông ta đã ngồi ngay trên ngai vàng rồi.

Tốc độ nhanh thật.

Khuynh Thành không thể không trầm trồ.

Ngay Hồng Loan khinh khinh bắt cần cũng thầm khen ngợi; có điều, so với tốc độ của nó thì ông ta vẫn còn kém một chút.

Rồi, người ta đua nhau ninh nọt tang bốc, dâng lễ vật.

Tiên đế cũng cảm thấy hơi phiền hà, ông xua tay, nói: “Yến tiệc bắt đầu đi thôi!”

Diệp Khuynh Thành bỗng đứng dậy, nói: “Tiên đế! Tiểu nữ Diệp Khuynh Thành cũng có một thứ lễ vật biếu Tiên đế.”

Diệp Khuynh Thành. Có thể nói, mấy tháng nay cái tên này luôn vang như sấm rền bên tai.

Khuynh Thành thầm cười nhạo, liệu ông ta cho rằng cô phải gây ồn ào như thế là để làm gì?

Cô chờ đợi cái ngày hôm nay, để ông ta nhớ ra cô.

Phải làm thế thì cô mới có thể trao củ nhân sâm của Huyết Sâm đến tận tay Tiên đế.

Khi trước, Huyết Sâm đã dặn dò cô hàng trăm lần rằng nhất định phải đưa tận tay ông ta.

Cô đâu có thể làm trái lời hứa?

“Thế ư? Tiên đế ta đây nghe nói người có vườn Vạn Thú, có đúng vậy không?”

Diệp Khuynh Thành rất đàng hoàng đứng mực đứng lên, nói: “Tiểu nữ không có vườn Vạn Thú. Chẳng biết ai đã tung tin đồn nhảm ấy, khiến tiểu nữ phải trốn trong Thanh Hư đạo quán tròn ba tháng trời!”

“À ra thế. Vậy người định dâng Tiên đế lễ vật gì?”

Diệp Khuynh Thành bước lên, mở nhẫn không gian lấy ra một củ nhân sâm giống hệt hình người, nói: “Đây là lễ vật tiểu nữ muốn biếu Tiên đế.”

Mọi người đang ngồi trên ghế suýt nữa ngã phệt xuống đất.

Trò hề gì thế này?

Chuyện về cái vườn Vạn Thú ầm ĩ xôn xao, để rồi rốt cuộc biến thành một củ nhân sâm vớ vẩn chẳng đáng nhìn.

Nhất là những vị đã từng truy sát Diệp Khuynh Thành, lúc này tức quá chỉ muốn đập đầu vào tường.

Họ đã bị một cô gái ranh con bốn cợt.

“Một củ nhân sâm?”

“Bẩm Tiên đế, đây không phải nhân sâm bình thường. Nếu ngài chưa tin thì cứ cầm mà xem đi!”

Tiên đế cười ha hả. Cô gái đi xuyên không gian này dí dỏm thật!

Hôm nay tâm trạng rất vui. Được!

Dù sao thì vườn Vạn Thú cũng chưa tái xuất giang hồ, thì cứ xem một lát có sao đâu? Ông ta không tin nó có thể làm hại ông ta được.

“Trình lên đây!”

Một thị nữ đứng bên Tiên đế nói “xin vâng”, rồi bước xuống.

Cô ta nhìn Khuynh Thành một lượt, thấy không có mối nguy nào, mới đưa tay ra cầm củ nhân sâm hình đứa trẻ con trên tay Khuynh Thành.

“Thưa Tiên đế, đây ạ.”

Hai tay cô ta nâng củ nhân sâm đến trước mặt Tiên đế.

Tiên đế cười vang, rồi nói: “Tiên đế ta đây sẽ nhìn tận nơi, xem nó khác thường chỗ nào.”

Ông ta cầm củ nhân sâm rồi mân mê trong tay.

Bỗng nhiên, củ nhân sâm như có linh hồn sống, nó tự tách đôi.

Một đạo kim quang bỗng lóe ra từ củ nhân sâm.

Chói đến nỗi không ai dám mở mắt.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc, ngớ ra. Nó... nó là gì thế?

Đạo kim quang mỗi lúc một mạnh, sát khí đậm đặc cũng lan tỏa khắp nơi.

Đây... đây là... khí lưu của Chiến thần Trọng Lâu!

Hơi thở của Chiến thần Trọng Lâu. Đúng rồi!

Không! Không thể có chuyện này.

Chuyện này tuyệt đối không thể xảy ra. Trọng Lâu đã chết từ rất lâu, cho nên, đâu có thể là Trọng Lâu? Đâu có thể như vậy?

Không riêng gì Tiên đế, mà từng người đang có mặt ở đây cũng đều cảm nhận ra làn sát khí cực mạnh này.

Không khí đặc quánh mùi vị khát máu.

“Tiên đế không ngờ ta sẽ trở lại, đúng không?”

Giọng của Trọng Lâu bỗng vang lên trong không khí.

Đạo kim quang cực mạnh ấy dần dần nhạt đi, rồi một hình người lộ ra.

Kim quang càng lúc càng mờ ảo, hình người càng lúc càng rõ nét.

Người này... chẳng phải Chiến thần thì còn ai vào đây nữa?

Trọng Lâu. Trời ơi! Đúng là Chiến thần Trọng Lâu rồi!

Toàn thể điện Kim Hoa bỗng dựng sôi lên! Trọng Lâu vốn đã chết, nay lại sống lại như một chuyện thần kỳ.

Sắc mặt Tiên đế hơi tái đi, ông ta cũng thấy kinh hãi bởi cảnh tượng trước mắt.

Năm xưa rõ ràng là ông ta đã giết Trọng Lâu, sao hắn ta có thể sống lại như thế này?

Ông ta đã đích thân xuống phạm trần kiểm tra vườn Vạn Thú, nó rành rành vẫn đang ở thế giới nhân gian.

Trọng Lâu... Trọng Lâu sao có thể lại xuất hiện trước mắt ông ta?

“Tiên đế, thế nào? Không nhận ra ta à?”

Đôi mắt phương của Trọng Lâu hơi lim dim, khóe miệng hơi động đậy, khuôn mặt đầy vẻ kiêu hùng cứng cỏi.

Đôi mắt ông bắn ra tia lạnh, cặp lông mày rậm đen cong như hai lưỡi mác, bộ ngực vạm vỡ, uy phong, vạn người không địch nổi.

Giọng ông vang dội chí khí ngất trời vạn trượng cao.

Gân cốt cứng mạnh như sắt như đồng, đường bệ như tỳ hưu lay trời chuyển đất.

Lưng thẳng vai rộng, tiềm tàng sức mạnh khổng lồ bền bỉ.

Trọng Lâu... người này là Chiến thần Trọng Lâu mà truyền thuyết vẫn nhắc đến!

Ông ta... ông ta đã chết rồi kia mà? Sao lại mọc ra từ một củ nhân sâm có hình hài một đứa trẻ con?

“Tiên đế, đã đến lúc phải tính sổ món nợ giữa chúng ta rồi.”

“Người...”

Sắc mặt Tiên đế hơi khó coi. Ông ta dẫu ngủ mê cũng không ngờ Trọng Lâu lại chưa chết!

Trọng Lâu lạnh lùng “hừ” một tiếng, rồi phát ra những âm thanh khô không khóc như băng đóng cứng suốt ngàn năm, khiến người lạnh buốt thấu xương.

“Hôm nay ngươi mừng thọ, ta tạm tha cho. Ta là Chiến thần của tiên giới, ta không như một số kẻ chuyên giở thủ đoạn nham hiểm độc ác. Ba ngày sau, tại suối Bích Lạc, sẽ quyết chiến sinh tử!”

Lạnh lùng buông ngàn ấy câu, rồi quay người, ngược mắt nhìn.

Đưa tay tóm tàn ảnh của Khuynh Thành và Hồng Loan, chớp lòa, rồi tất cả tan biến không thấy bóng dáng đâu nữa.

Chỉ còn lại đám đông khách khứa lúng túng không biết làm gì, đứng đó nhìn Tiên đế.

Thanh Hư đạo trưởng nào ngờ không những chẳng có vườn Vạn Thú mà còn mọc ra Chiến thần. Ông ta rất lộn ruột khi nghĩ đến ba tháng trời săn đón hầu hạ Diệp Khuynh Thành và Hồng Loan.

Ông ta đứng dậy chấp hai tay: “Xem ra hôm nay Tiên đế không vui lắm, tại hạ Thanh Hư ở Thanh Hư Quán xin cáo từ vậy!”

Tiếp đó Hoa Mãn Nguyệt cũng đứng lên, giơ hai tay vãn hồng vươn vai, ngáp một cái rồi nói: “Lưu Hương Nguyệt Nhi, chúng ta cũng về thôi, hết trò để xem rồi.”

Những người khác cũng đua nhau đứng lên cáo lui.

Tiên đế ngồi trên kia không nói một câu, hai tay nắm lại rõ chặt.

Dường như ông không hề nhìn thấy họ. Cuối cùng chỉ còn ba vị Đông đế, Tây đế, Nam đế.

“Bắc đế...”

Nam đế vừa mở miệng thì Bắc đế đã nhảy dựng dậy, gầm lên như sấm: “Cút đi! Các người cút cả đi! Các người tưởng ta sợ hấn chắc? Ba ngày nữa. Các người cứ chờ sẽ thấy!”

Nam đế vốn có thiện chí an ủi ông ta, nào ngờ lại bị ông ta nói vỗ mặt như vậy. Bèn hừ hừ lạnh lùng rồi biến mất. Đông đế và Tây đế vốn dĩ không thật hòa hợp với Bắc đế, hôm nay cũng đến dự gọi là có mặt cho xong.

Lúc này thấy thế, hai vị cũng không nói nửa lời, biến luôn.

Bắc đế vẫn thấy cái đầu mình ong ong không ngớt.

Trọng Lâu, Trọng Lâu, Trọng Lâu. Trong đầu ông ta toàn là Trọng Lâu.

Tại sao hấn lại chưa chết? Rành rành là hấn chết rồi kia mà?

Ba ngày sau, suối Bích Lạc, quyết chiến sinh tử.

Đúng là hấn đã trở lại, hấn chưa chết thật!

Xem ra, ba ngày nữa đại chiến là không thể tránh khỏi.

Bóng Trọng Lâu chớp nhòa, rồi đem Diệp Khuynh Thành và Hồng Loan ra khỏi điện Kim Hoa.

Khuynh Thành dường như vẫn chưa hết bàng hoàng kinh ngạc.

Trọng Lâu trong truyền thuyết, giờ đây rành rành đang đứng trước mặt cô.

“Khuynh Thành! Ta cảm ơn cô!”

“Tôi... tôi có làm được việc gì đâu, sao ông lại cảm ơn tôi?”

Trọng Lâu hiểu rằng Diệp Khuynh Thành vẫn chưa hề biết rõ mọi chuyện. Ông không rõ nếu mình nói rõ tất cả cho Khuynh Thành biết, liệu cô ta có tức giận điên cuồng không.

Nhưng quả thật ông không muốn giấu cô nữa.

“Khuynh Thành, có chuyện này ta muốn nói với cô. Thực ra...”

Trọng Lâu chưa kịp nói tiếp thì Hoa Mãn Nguyệt đã cười khanh khách chạy đến, nói: “Thế là đã đuổi kịp các vị rồi!”

Cũng không đợi họ nói gì, Hoa Mãn Nguyệt đặt tay lên vai Trọng Lâu, tươi cười nói: “Ông chính là Chiến thần Trọng Lâu! Tôi là Hoa Mãn Nguyệt. Từ nay chúng ta là anh em một nhà rồi!”

Kỳ cục!

Anh chàng này thật hay vợ vào!

5. Chương 03 Part 2

Trọng Lâu còn chưa nói một câu nào, sao bỗng trở thành anh em một nhà nhỉ?

“Trọng Lâu, ba ngày nữa ông sẽ đại chiến với Tiên đế thật à?”

Lại không đợi Trọng Lâu trả lời, anh ta nghiêng răng ken két nói: “Từ lâu tôi đã muốn xử lý cái thằng cha khốn kiếp ấy. Tiếc rằng tôi không đủ sức! Nay ông đã về thì tốt rồi. Ba ngày nữa, đệ sẽ đến cổ vũ trợ uy cho huynh.”

Diệp Khuynh Thành kinh ngạc toát mồ hôi nhìn Hoa Mãn Nguyệt, sao mình lại quen một người như thế này.

Ngán thật! Lên tiên giới, người quen đầu tiên lại là một anh chàng thần kinh không bình thường.

Trọng Lâu bình thần đưa mắt nhìn anh ta, nhắc bàn tay anh ta đang đặt trên vai ông hạ xuống, khẽ vỗ; rồi quay sang nói với Diệp Khuynh Thành: “Chúng ta đi thôi.”

“Kìa, sao lại đi? Tôi muốn mời các vị dùng cơm... ơ kìa?”

Trọng Lâu đi thẳng, chẳng buồn ngoái đầu lại.

Lưu Hương Nguyệt Nhi thì ngẩn ngơ nhìn theo Trọng Lâu, giọng trầm trầm say đắm: “Khủng thật!”

“Khủng? Khủng cái con khỉ gì chứ!”

Anh cóc lên đầu Lưu Hương Nguyệt Nhi một cái, giọng bực mình: “Chỉ giỏi nghệt cái mặt ra!”

“Gì thế? Đó gọi là khủng! Đâu có như ai đó chỉ suốt ngày cười cợt nhăng nhít, chẳng đứng đắn gì cả.”

Hoa Mãn Nguyệt đưa tay ra ôm cô vào lòng, nhìn cô bằng ánh mắt kẻ cả, cắn vào môi cô, nói: “Nào! Ai khủng?”

“Quá đáng! Anh khủng! Anh khủng, được chưa?”

“Ừ, có thể chứ! Bây giờ ta về nhà!”

Rồi anh ôm Lưu Hương Nguyệt Nhi khệnh khạng bước đi.

Về Trọng Lâu.

Diệp Khuynh Thành cảm thấy đó là một truyện thần thoại.

Khi ông xuất hiện rất rõ ràng trước mặt cô, cô mới biết hoàn toàn không phải thần thoại.

“Trọng Lâu, tôi nghe Huyết Sâm gia gia nói ông đã đại chiến với Tiên đế...”

“Đúng! Mọi người đều cho rằng ta đã chết rồi. Nhưng, hồn phách ta không hề tan, ta đã rơi đúng vào cây hoa Huyết Sâm. Vì suốt ngày được linh khí nuôi dưỡng cho nên ta đã sống sót, hết sức thần kỳ. Ta sống cùng cây cổ thụ Huyết Sâm ấy. Rồi đến một ngày cây Huyết Sâm tu thành hình người, nó có thể trò chuyện với ta.

Cô còn nhớ khi lên 5 tuổi cô bị rơi xuống Thực Nhân Cốc chứ? Lúc đầu có một chàng trẻ tuổi đến gặp Huyết Sâm, bảo ông ta phải bằng mọi cách phải đưa cô trở ra. Lúc đó ta đã biết rằng con người cô không hề đơn giản. Cho nên ta mới bảo Huyết Sâm hãy nhận lời, và cho cô biết những bí mật về hồ U U. Ta biết sẽ có ngày cô sẽ đặt chân lên vườn Vạn Thú.

Quả nhiên về sau cô đã đến. Khi gặp lại cô, ta càng tin rằng mình đã không nhìn nhầm người. Muốn trở lại tiên giới, muốn báo thù, ta chỉ có thể trông cậy ở cô. Vì hồi đó ta vẫn còn rất yếu, ta chỉ là một linh hồn; công lực ta rất yếu, rất yếu.

Ta không có cách gì để trở lại tiên giới.

Ở chốn phàm trần, dù là ở trong vườn Vạn Thú, nếu ta muốn tu thành hình người, thì sẽ là một quá trình rất dài, rất dài lâu. Ta đã chờ đợi rất lâu, Tịch Vân của ta đã ngủ li bì rất nhiều năm tháng. Ta không chờ thêm được nữa. Khi ta nhìn ánh mắt của cô dành cho anh chàng trẻ tuổi kia, ta hiểu rằng cô nhất định sẽ thành công.

Vì trong ánh mắt của cô, ta nhìn thấy những nét rất giống với ánh mắt Tịch Vân. Ánh mắt của một người, vì tình yêu, dám làm tất cả. Về sau quả nhiên cô đã đi xuyên không gian lên tiên giới, ta cũng theo cô lên đến đây. Trong mười năm qua, khi cô tu luyện thì ta cũng đang tu luyện.

Ta cho rằng mình còn phải chờ rất lâu nữa, nhưng không ngờ ta lại có thể nhanh chóng xuất hiện. Diệp Khuynh Thành, ta biết mình đã lợi dụng cô, lừa dối cô. Nhưng, ta mong cô có thể tha thứ cho ta.”

Khuynh Thành đâu có nhẫn tâm với một nhân vật như thế này?

Cô nhìn ông ta, mỉm cười: “Trọng Lâu, nếu tôi được thấy ông và Tịch Vân lại nắm tay nhau gắn bó như xưa, tôi sẽ rất mừng.”

“Khuynh Thành, cô không hận ta ư?”

“Chẳng lẽ ông muốn tôi hận ông à?”

“Ta...”

Hồng Loan càng nhìn càng cảm thấy như nó đang bị thôi miên. Nó ngáp một cái rõ dài, rồi nói: “Ồi dào! Tôi cho rằng hai người nên nghĩ đến trận quyết chiến sau ba ngày nữa thì hơn.”

Đúng thế!

Trận quyết chiến sau ba ngày nữa, Trọng Lâu có cảm chắc phần thắng không?

Tiên đế!

Sau ngàn ấy năm trôi qua, liệu ông ta đã lợi hại đến đâu?

Trọng Lâu khi xưa bị trọng thương suýt mất mạng, nay mới tu thành hình người, liệu có đánh nổi Tiên đế không?

Khuynh Thành cũng hiểu rằng, Trọng Lâu đã phải chờ đợi quá lâu rồi, ông không chịu đựng thêm được nữa. Vì thế ông mới sốt ruột, muốn nhanh chóng quyết chiến với Tiên đế một lần nữa.

Vàng trắng sáng trong treo lơ lửng giữa bầu trời.

Trọng Lâu đang ngồi ở nơi ngày xưa ông và Tịch Vân thường cùng nhau ngắm sao trời. Ông ngẩng đầu nhìn mãi lên bầu trời sâu thẳm.

Đã lâu lắm rồi ông không được cùng Tịch Vân ngắm sao trời.

Đã quá lâu, ông không có được cái cảm giác ấy.

“Tịch Vân...”

Trọng Lâu môi mấp máy khẽ. Lòng ông tràn ngập bi thương.

“Trọng Lâu, ông lại nhớ đến Tịch Vân à?”

Diệp Khuynh Thành đã bước đến phía sau lưng ông từ lúc nào không biết.

Rồi cô ngồi xuống bên ông. Cô có thể hiểu được nỗi lòng của ông.

Chính cô cũng rất nhớ mong Lam Tổ, hết như tâm trạng của Trọng Lâu.

“Chắc cô cũng đang nhớ người ấy?”

Trọng Lâu ngoảnh sang nhìn Khuynh Thành.

“Đâu có thể không nhớ? Nếu không vì Tịch Vân có lẽ hồn phách ông đã tan biến từ lâu, đúng không?”

“Cô cũng thế, nếu không vì người ấy, chắc cô không thể bùng phát ra sức mạnh kinh người?”

Khuynh Thành cười cười nhìn Trọng Lâu, cô chìa tay ra, nói: “Thế thì chúng ta hãy cùng dốc sức vì người ấy của mình!”

“Đúng! Tin rằng chúng ta nhất định thành công!”

Trọng Lâu bắt tay Khuynh Thành rất chặt, nhìn cô bằng ánh mắt rất kiên định.

Ba ngày.

Họ chỉ có ba ngày.

Toàn thể tiên giới bỗng sôi động hẳn lên.

Chiến thần Trọng Lâu và một trong tứ đế - Bắc đế quyết chiến ở suối Bích Lạc.

Tin này vừa truyền đi, các cao thủ ở khắp nơi đều dồn dập đổ về từ bốn phương tám hướng.

Còn có cả rất nhiều cao thủ từ các tinh cầu khác cũng đến.

Đại chiến giữa Chiến thần Trọng Lâu và Tiên đế là sự kiện mấy trăm triệu năm mới có.

Cuộc đọ sức giữa cao thủ với cao thủ, chắc chắn sẽ chấn động cả một vùng trời.

Không ai muốn bỏ lỡ cơ hội chiêm ngưỡng những màn chiến đấu tuyệt đỉnh như thế.

Đã là không ai muốn bỏ lỡ, thì vé vào cửa phải rất đắt, cũng không có gì là quá đáng!

Thời gian đếm ngược, đã đến sáng sớm ngày thứ ba.

Suối Bích Lạc đã bị người ta phong tỏa kín mọi ngã mọi hướng.

Khuôn mặt Hoa Mãn Nguyệt nở nụ cười tươi như hoa, anh đang ngồi ở cổng chính.

Ai muốn vào xem cuộc đại chiến giữa Chiến thần Trọng Lâu và Tiên đế thì phải bỏ ra linh thạch loại cực phẩm để mua vé vào cửa, giá vé không đắt, vị trí hàng trên gần nhất chỉ có ba ngàn viên linh thạch cực phẩm mà thôi.

Vị trí hàng thứ hai, giá hai ngàn sáu trăm viên linh thạch cực phẩm; vị trí xa nhất, chỉ ba trăm viên.

“Tôi muốn vị trí hàng thứ tám, tính rẻ nữa được không?”

“Được!”

Hoa Mãn Nguyệt cười rất tươi nhìn anh ta. Nhưng anh bỗng nghiêm sắc mặt, lớn tiếng: “Không có đủ linh thạch mà đòi xem à? Biến đi!”

Nhưng vị khách này ngoái nhìn đám đông đang xếp hàng rồng rắn rất dài, bèn tắc lưỡi: “Thôi được, hai ngàn thì hai ngàn.”

Hoa Mãn Nguyệt lại cười tươi roi rói, nói: “Xem người anh em của tôi đại chiến với Tiên đế, tất nhiên là tuyệt đối đáng tiền, đáng tiền!”

Khi nhóm Khuynh Thành đi đến khu suối Bích Lạc, cô suýt nữa mất mũi trợn ngược vì kinh ngạc.

Trọng Lâu vốn không định đi với cô. Nhưng Khuynh Thành rất muốn ông cầm chắc phần thắng tuyệt đối, nên cô cứ kéo ông đến xem trước địa hình.

Dù sao cũng rất nên đề ra phương án để tuyệt đối thành công.

Cuộc chiến này chỉ được phép thành công chứ không được phép thất bại.

Cô đâu có ngờ, dọc đường đến đây lại nhìn thấy đám đông xếp hàng rồng rắn rõ dài, cô đã cảm thấy kỳ lạ, cuộc chiến chưa bắt đầu, sao đã có quá đông người chạy đến đây làm gì?

Bước đến gần mới vỡ lẽ, thì ra anh chàng Hoa Mãn Nguyệt đang giở trò ma mãnh.

Trọng Lâu cau mày nhìn bằng giá vé.

Hàng đầu ba ngàn viên linh thạch cực phẩm, hàng hai hai ngàn sáu trăm viên linh thạch cực phẩm... thế này... thế này thì khác nào nhân cháy nhà chạy vào cướp của? Muốn người ta phải khuyển gia bại sản hay sao?

Chỉ e, ngay những người rất giàu có trên tiên giới cũng không mua nổi vài tấm vé.

“Hoa Mãn Nguyệt, gã này gớm thật! Chả trách hôm qua anh nhiệt tình như thế, thì ra anh đã chủ tâm mai phục cái ý đồ này rồi!”

Hoa Mãn Nguyệt vẫn tươi sắc mặt bước lại, người hơi nghiêng nghiêng, rồi đặt tay lên vai Trọng Lâu.

Anh ta cười nhăn nhó: “Tôi bận quá chưa kịp nói với các vị... là mười phần cửa đôi, mỗi bên năm.”

Mỗi bên năm phần. Nếu hôm nay Khuynh Thành không đến, chỉ e là một viên linh thạch hạng bét cũng chẳng thể nhìn thấy!

Gã vừa bắn tính lại vừa tham lam!

Diệp Khuynh Thành bèn giơ ngón tay ra hiệu: “Ba – bảy!”

“Ba – bảy!!!”

Hoa Mãn Nguyệt đang tươi tỉnh bỗng xì mặt tức thì, suýt nữa thì ngã xuống đất.

Anh ta kinh ngạc nhìn Khuynh Thành, giọng bỗng dâng lên hàng đề-ci-ben.

“Gì thế? Ba – bảy?”

“Dù sao Trọng Lâu cũng là nhân vật chính, người ta liều mạng bỏ sức ra, còn anh thì đứng ngoài hưởng lợi? Đâu có chuyện ngon lành thế?”

“Không được, không được, tuyệt đối không! Năm năm, không thể lùi một ly!”

Hoa Mãn Nguyệt lắc đầu quày quảy như quay trống bỏi.

Nói gì thì nói, ý tưởng này chỉ thiên tài như mình mới nghĩ ra; họ không thu tiền, không phải họ rộng rãi mà là họ không có đầu óc, họ không thể trách ai.

“Ba bảy!”

“Năm năm!”

“Ba bảy!”

“Năm năm!”

...

Thấy hai người làm nhộn cả lên không ai chịu ai, Hồng Loan cũng mặc kệ, nó bước đến ghế của Hoa Mãn Nguyệt rồi ngồi xuống, thần nhiên thu linh thạch theo bảng giá, rồi cất vào trong cái xuyên không gian của mình.

Trên tiên giới và thần giới, tiêu xài bằng linh thạch đều thông dụng, tương đương với bạc trắng ở phàm trần. Tiền, ai chẳng thích? Càng có nhiều càng tốt!

“Người tiếp theo!”

Giọng Hồng Loan không ngớt vang lên.

Còn hai người kia thì vẫn tiếp tục tranh cãi về tỉ lệ ăn chia.

Chẳng phải Khuynh Thành hám của, mà vì cô rất cần đến linh thạch.

Còn Trọng Lâu thì nhìn họ mà ù tai nhức đầu. Ông bỗng lạnh lùng bật ra một câu.

“Đừng cãi cộ nữa. Không cần chia. Tất cả thuộc về ta!”

Rồi ông chỉ vào Hoa Mãn Nguyệt, nói: “Người giúp ta bán vé, một ngàn viên linh thạch cực phẩm một ngày; người tháp tùng ta đi xem địa hình, cũng một ngàn viên linh thạch cực phẩm một ngày.”

Thế là cả hai tui ngưu, suýt nữa thì hóa rồ.

Họ cùng chỉ vào Trọng Lâu, đồng thanh nói: “Đã gặp nhiều người quái, nhưng chưa gặp phải ai quái như ông!”

Hồng Loan tiếp tục nhanh chóng thu linh thạch và luôn tay bán vé. Tốc độ của nó nhanh phát sợ. Chỉ một lát sau đã bán hết sạch các vị trí của mười hàng đầu tiên gần nhất.

Nó phủi hai tay, vẻ mặt rất gian, nói: “Ông đây mệt quá, nửa canh giờ nữa sẽ tiếp tục bán.”

Còn ba người lớn kia thì vẫn thương lượng chưa dứt điểm.

Nhiều linh thạch như thế, có thể làm được rất nhiều việc.

Cuối cùng họ cũng đạt được thỏa thuận là Trọng Lâu bốn phần, Hoa Mãn Nguyệt và Diệp Khuynh Thành mỗi người ba phần.

“Tốt rồi, bán vé đi!”

Khuynh Thành kéo Hồng Loan, dặn dò: “Con ngoan chịu khó nhé! Nào, chúng ta đi thôi!”

Cả ba chưa cất bước thì Hoa Mãn Nguyệt đã tru lên như bị chọc tiết. Anh ta mặt đỏ gay, tay run run chỉ vào Hồng Loan, nói: “Người... người... người...”

Khiến Khuynh Thành và Trọng Lâu ngẩn người chẳng hiểu ra sao.

“Hoa Mãn Nguyệt, anh mắc bệnh động kinh à?”

Khuynh Thành bước lại chọc anh ta một cái.

“Tôi... tôi... tôi... nó... nó... nó...”

Có lẽ anh ta mắc chứng động kinh thật cũng nên.

Đã giám định xong.

Đi nào!

“Đứng lại!”

“Hoa Mãn Nguyệt, anh có thôi đi không?”

“Linh thạch... linh thạch...”

“Anh cứ việc thu linh thạch, ba ngày nữa chúng tôi sẽ tìm anh.”

“Không phải thế... nó...”

Hoa Mãn Nguyệt quá bức xúc, nên lắp bắp mãi không nói được. Quá nhiều linh thạch cực phẩm thế kia, linh thạch cực phẩm là của anh ta...

“Người đưa linh thạch ra đây!”

Hồng Loan mặt vẫn tĩnh bơ nhìn Hoa Mãn Nguyệt; mắt nó chớp chớp, hình như không hiểu anh ta đang nói gì.

“Người nộp linh thạch ra đây!”

Khuynh Thành thấy Hoa Mãn Nguyệt mặt méo xệch, nhìn Hồng Loan với vẻ mặt vô cùng hung dữ.

Hồng Loan thì kéo áo Trọng Lâu, nói: “Gã này đạo đức chẳng ra gì, bắt nạt cả trẻ con.”

Khuynh Thành cảm thấy lợm giọng suýt nữa thì nôn hết các thứ đã ăn lúc sáng.

Ngán quá, tại sao cô lại gặp phải toàn người quái đản thế?

Hồng Loan cũng thật là tệ, nó nói mình là trẻ con mà không biết ngượng; chỉ giở ý vào cái mặt trẻ con để đi lòe bịp người khác.

“Hoa Mãn Nguyệt, anh sai rồi, sao phải hung dữ với một đứa trẻ con như thế chứ?”

Hoa Mãn Nguyệt hai mép co giật, nói: “Trẻ con? Tôi thấy nó là lão già xảo quyệt thì có! Nó bán hết vé mười hàng đầu của tôi rồi!”

...

Sắc mặt Trọng Lâu lẫn Khuynh Thành bỗng nhăn nhó, quá ngán ngấm.

Đúng là... đúng là không thể chỉ nhìn mặt để đánh giá con người!

Hồng Loan...

Chả trách vừa rồi Hoa Mãn Nguyệt cứ như hóa rồ, cả cô và Trọng Lâu cũng rối trí muốn chết.

Họ nhìn Hồng Loan, vừa buồn cười vừa rất tức, tay họ run run.

Nhưng Hồng Loan vẫn thản nhiên, ý chừng muốn nói “các người đâu có bảo là cấm tôi bán vé vào cửa!”

“Hồng Loan... nộp linh thạch ra đi!”

“Tại sao phải thế?”

Mặt nó rất ngây thơ, vô tội, đôi mắt to tròn chớp chớp, nhìn Khuynh Thành, hỏi vặn lại.

Tài thật!

Thằng cha này toàn giả vờ! Đội lốt trẻ con để giả vờ các kiểu!

“Tại vì... tại vì đây là do ta tổ chức ra!”

Hoa Mãn Nguyệt rất âm ức.

Hồng Loan tiếp tục giả vờ: “Thì tôi không được bán vé hay sao? Các vị thì bàn bạc chia phần, tôi thì bán vé, có liên quan gì đến nhau nhỉ?”

...

Một đàn quạ đen bay qua trên đầu mọi người, kêu “quạ quạ...”

Con chim phải gió này tai cũng thính thật đấy!

“Nộp ra đây!”

Cả ba người lớn đổ dành nó không ăn thua, bèn gắt lên.

Hồng Loan vẫn vẻ mặt bất cần. Muốn đánh nhau thì nó cũng chiều luôn.

“Sao phải thế nhỉ?”

Khuynh Thành sắp phát khóc, cô muốn đòi lại linh thạch, không vì điều gì khác, cô chỉ muốn giữ lại cho Lam Tố của cô; linh thạch cực phẩm nhiều như thế này, e rằng ngay Tiên đế chưa chắc đã có.

Cũng may mà gã tham lam Hoa Mãn Nguyệt hết giá vé rất cao.

Còn Trọng Lâu đương nhiên ông cũng có tâm tư của mình. Giết Bắc đế rồi, ông sẽ xưng bá ở tiên giới.

Hồi xưa ông đã hết lòng trung thành phục vụ Bắc đế, cuối cùng cũng không tránh khỏi bị giết.

Ông không muốn lại đi vào vết xe đổ khi xưa, ông cần bảo đảm hạnh phúc tuyệt đối cho Tịch Vân của mình.

Không muốn bị ai hà hiếp thì mình phải hùng mạnh tuyệt đối.

Còn Hoa Mãn Nguyệt, tại sao anh ta muốn có số linh thạch này thì chưa ai biết.

Cũng giống như thân thể anh ta, là một câu đố chưa có lời giải.

“Người có đưa hay không?”

Khuynh Thành dọa dẫm Hồng Loan.

Nhưng Hồng Loan lại cười tinh quái, ghé sát tai Khuynh Thành nói: “Nếu cô còn ép tôi nữa, tôi sẽ không đưa cô lên thần giới!”

...

Con chim ma quái gì thế này không biết?

Thế là Khuynh Thành lập tức tươi cười, đưa tay xoa đầu nó, nói: “Thôi nào, nó là trẻ con mà! Đừng chấp nó làm gì.”

“Trẻ con? Cô có biết nó đã thu mất bao nhiêu linh thạch của chúng ta không? Một nửa tổng thu nhập đấy!”

!!!

Hồng Loan cũng thật là quá đáng.

Nhưng còn cách nào khác? Cô còn phải nhờ nó mới lên được thần giới để tìm Lam Tố!

“Thế này vậy: phần của tôi, tôi không nhận nữa.”

Nếu không nhượng bộ thì anh chàng Hoa Mãn Nguyệt này ngày nào cũng sẽ đến làm phiền họ.

Hồng Loan bèn ngẩng mặt lên, nói: “Thế nào, chưa bằng lòng à? Nếu vẫn chưa bằng lòng thì chúng ta sẽ nói chuyện với nhau bằng vũ lực vậy!”

Đã rất lâu nó chưa đánh một trận nào cho đã.

Hoa Mãn Nguyệt từ nãy đã thở hồng hộc tức điên, tay nắm chặt nắm đấm, nói: “Đánh thì đánh! Vì linh thạch, ta sẽ liều! Cùng lắm là sẽ bị thiên hạ chê cười rằng ta bắt nạt trẻ con chứ gì? Danh dự hay sĩ diện thì đáng mấy viên linh thạch?”

Hoa Mãn Nguyệt sẵn sàng coi linh thạch như tính mạng.

Sát khí của anh ta bỗng tràn sang tức ngực Hồng Loan.

Một thân ảnh màu đỏ loáng lên, Hồng Loan đã đứng giữa khoảng không.

“Hoa Mãn Nguyệt, lại đây!”

Hoa Mãn Nguyệt cũng không chịu lép, tàn ảnh vút lên rồi phi thẳng vào Hồng Loan.

Tay đồng thời đã nắm chặt một thanh nhuyễn kiếm.

Kiểm khi xé toạc không khí, vù vù phát ra âm thanh.

Đám người đang xếp hàng bỗng kinh ngạc chờ ra, không ngờ đi xếp hàng mua vé lại được xem các cao thủ chém giết, tầm vé thực đáng giá!

Họ đều biết anh chàng Hoa Mãn Nguyệt là người rất bí hiểm.

Nghe nói võ công rất cao, nhưng chưa ai từng nhìn thấy anh ta ra tay bao giờ.

Hôm nay, rốt cuộc đã chứng kiến, cao thủ có khác, cao thủ xuất chiêu quả nhiên rất phi thường.

Mới chỉ một chiêu đã khiến máu trong người họ nhộn nhạo chuyển vần.

“Vù... vù... vù...”

Vô số kiếm khí vun vút bắn thẳng vào Hồng Loan như một trận mưa tên.

Hồng Loan không ngờ công lực của Hoa Mãn Nguyệt lại cao đến thế, nó bỗng thấy hưng phấn.

Sát khí trong mắt Hồng Loan bắt đầu chuyển vần, nó liếm môi chớp chớp, mắt phóng ra những tia khát máu. Chân tay không đánh vào kiếm khí của Hoa Mãn Nguyệt, dường như chỉ coi kiếm khí cực kỳ sắc nhọn ấy là không khí.

Mọi người đứng xem bỗng kinh sợ chờ đợi. Thằng bé này chán sống rồi chắc?

Kiểm khí ghê gớm vậy mà nó dám chân tay không đối kháng.

Không biết võ công thì đừng cố tỏ vẻ, cháu ạ!

Tất cả mọi người đều toát mồ hôi lạnh vì lo cho nó. Cứ đâm đầu vào kiểu này dù không chết thì cũng bị trọng thương.

Ánh mắt của họ nhanh chóng nhìn vào Diệp Khuynh Thành. Nghe nói cô ta là mẹ đứa bé này.

Sao trong mắt cô ta chẳng gọn một chút lo lắng gì cả?

Lẽ nào là mẹ kế?

Nếu không, đâu có thể đứng nhìn con mình đi vào chỗ chết mà chẳng hề động lòng?

Họ cũng không hề biết, Hồng Loan có bộ lông vũ cực kỳ cứng mạnh, nó chẳng coi tiên khí là gì, ngay thần khí bình thường nó cũng không ngại.

“Uỳnh...” một tiếng vang rền.

Một quyền của Hồng Loan tung ra đã phá được tiên khí của Hoa Mãn Nguyệt.

Hoa Mãn Nguyệt loạng choạng lùi lại mấy bước mới lại đứng vững được, anh ta nhếch mép cười rất đẹp.

“Không ngờ nhà ngươi lợi hại như thế, xem ra ta đã coi thường ngươi mất rồi.”

“Ngươi sẽ còn khỏi điều không ngờ đấy!”

Tàn ảnh màu đỏ bỗng phân thành sáu.

Sáu đạo lưu quang màu đỏ nhanh chóng bao vây Hoa Mãn Nguyệt.

Hoa Mãn Nguyệt bỗng nhiên bị sáu đũa Hồng Loan vây kín, cả sáu đũa có quyền pháp giống hệt nhau, không ngừng đồng loạt tấn công anh ta.

Hoa Mãn Nguyệt không thể phân thân, cảm thấy bế tắc, trán vã mồ hôi lấm tấm.

Bỗng nhiên.

“Cách...” một tiếng. Thanh nhuyễn kiếm trong tay Hoa Mãn Nguyệt bị gãy thành mấy đoạn.

Sáu bóng người nhập lại thành một, Hồng Loan nét mặt rất kháu khỉnh, nhìn anh ta nói: “Hoa Mãn Nguyệt, người thua rồi!”

Hoa Mãn Nguyệt không ngờ Hồng Loan lợi hại đến thế, chỉ sau năm mươi chiêu ngắn ngủi, mình đã thua.

“Thôi được, linh thạch thuộc về người.”

Đã thua rồi thì mình đương nhiên chẳng có gì để nói nữa.

Đám đông đứng xem, tất cả đều hít vào một làn hơi lạnh.

Người thắng bé này cứng cáp đến đâu?

Nhuễn kiếm của Hoa Mãn Nguyệt là hạng tiên khí cực phẩm, thế mà bị thằng bé đánh gãy tan!

Kinh dị, thằng bé này thực kinh dị, đáng sợ.

Thảo nào mẹ nó chẳng hề lo lắng. Nó kinh khủng như thế thì có lẽ mẹ nó còn kinh khủng gấp bội!

Trong đám đông này có không ít những kẻ đã từng truy đuổi hai mẹ con người này để định cướp vườn Vạn Thú.

Lúc này họ đều bất giác bủn rủn rùng mình. May mà lúc đó Thanh Hư đạo trưởng đã kịp thời xuất hiện.

Nếu không, họ đã chết sạch chẳng còn sót một mống.

Hoa Mãn Nguyệt quay trở về cái ghế lúc nãy ngồi bán vé.

“Ồ kìa... sao lại tăng giá?”

Một vị mặt nhăn nhó nhìn Hoa Mãn Nguyệt.

“Các vị cho rằng vừa rồi xem chiến đấu, là miễn phí hay sao?”

...

Thằng cha này quá đáng thật!

Nhưng đúng là cuộc tỉ thí vừa rồi rất hay.

Mỗi tấm vé đắt thêm mười viên linh thạch nữa, cũng được! Chấp nhận vậy!

6. Chương 04 Part 1

Chương 4

Trong điện Kim Hoa, một toán người vội vã bước vào, nói: “Tiên đế, Tiên đế!”

“Sao phải hét hơ hét hải thế?”

“Suối Bích Lạc... suối Bích Lạc...”

Vừa nghe hai chữ Bích Lạc, Tiên đế bỗng thấy căng thẳng thót tim. “Mau nói đi!”

“Gã Hoa Mãn Nguyệt dám sai người chặn các lối ra vào suối Bích Lạc, chiếm lĩnh như ông vua con, và bắt đầu bán vé vào xem.”

...

Tiên đế thấy rất khó hiểu. Gã Hoa Mãn Nguyệt làm trò quỷ gì thế?

“Hắn đã ẵm gọn gần nửa ba năm thu nhập ngân sách của tiên giới! Giá vé cao ngất ngưỡng chưa từng thấy. Chỉ e...”

“Cái gì?”

Chỉ một cuộc tỉ thí, mà hần ôm được già nửa ba năm thu nhập ngân sách của tiên giới!?

Tiên đế động dậy khoe miệng, thực không dám tin nữa.

Người này lại tiếp tục nói: “Một vé ở hàng thứ nhất, ba ngàn viên linh thạch cực phẩm.”

Tiên đế thấy đầu óc quay cuồng.

Ba ngàn viên linh thạch cực phẩm . Hần định làm gì thế này? Hần muốn người trên tiên giới phải xách bị gậy đi ăn mày chắc?

“Tình hình bán vé thế nào?”

“Xếp hàng dài dằng dặc, hết đợt này đến đợt khác.”

!!!

“Bọn họ điên rồi chắc?”

“Có lẽ Tiên đế chưa biết, để có thể được xem cuộc tỉ thí này, rất nhiều người đã đem binh khí ra cầm cố để có được linh thạch.”

Điên rồi, điên rồi!

Đám người ấy điên thật rồi!

“Nào, đi đến suối Bích Lạc!”

Một cuộc tỉ thí, ăn ngon lành mấy năm thu nhập tài chính của ông ta.

Có lẽ chỉ có gã Hoa Mãn Nguyệt mới có cái ý tưởng thiên tài này.

Điều đáng hận là ông lại không thể dùng con người ấy.

Hần lợi hại như thế, nếu để lại ắt sẽ trở thành mối họa tiềm ẩn khó lường.

Trọng Lâu tuy võ công cao nhưng con người thì đơn giản.

Hoa Mãn Nguyệt mới thật sự là mối đại họa uy hiếp mình, không trừ bỏ hẳn, tiên giới nhất định sẽ đại loạn.

Hai đạo lưu quang chớp lên. Tiên đế đã xuất hiện ở suối Bích Lạc.

Ông ta đã thu lại hơi thở của mình, đã thay hình đổi dạng.

Nhưng Hoa Mãn Nguyệt vẫn nhận ra. Tuy nhiên, ông ta đã thay hình đổi dạng thì anh cũng giả vờ như không biết gì, tiếp tục ngồi đó cầm cùi bán vé.

“Hoa công tử, lão gia nhà tôi bảo mời công tử sang kia một lát.”

Hoa Mãn Nguyệt chỉ thoáng nhìn Tiên đế, lạnh lùng nói: “Không thấy ta đang rất bận à? Muốn mua vé thì ra xếp hàng đi!”

Tiên đế vốn đã rất hận Hoa Mãn Nguyệt, lúc này thấy thái độ anh ta quá ngạo mạn thì ý nghĩ trừ khử anh ta càng thêm mãnh liệt.

Tiên đế linh thức truyền âm, nói: “Hoa Mãn Nguyệt, nhà ngươi quá to gan!”

Tiên đế không linh thức truyền âm thì còn được, bây giờ đã truyền âm rồi thì Hoa Mãn Nguyệt ngã phệt ngay xuống đất.

Và kêu ầm lên

Giả vờ hoảng hốt kinh hãi, nói: “Tiểu nhân không biết Tiên đế giá lâm, xin Tiên đế xá tội cho!”

Giọng không vang, nhưng đủ để mọi người đang có mặt đều nghe rất rõ. Tiên đế bực mình nhăn nhó, còn Hoa Mãn Nguyệt thì cười ma mãnh.

Tiên đế phát tay một cái, chân thân hiện ra, lạnh lùng nói: “Hoa Mãn Nguyệt! Ai cho phép ngươi bán vé?”
“À, thì ra Tiên đế đến là vì chuyện này. Vừa nãy Trọng Lâu huynh cũng đã đến. Chẳng lẽ Tiên đế cũng muốn chia phần hay sao?”

Ý chừng muốn nói là “Tiên đế mà cũng thiếu linh thạch, cũng thiếu tiền tiêu, và cũng muốn ăn chia trong vụ này?”

Tiên đế dù có ý định đó thật nhưng lúc này đã bị anh ta hỏi thế thì đành phải giữ sĩ diện, bèn đáp: “Làm bừa rồi!”

Chẳng còn cách nào khác, danh phận như thế này, dù muốn linh thạch thì cũng không thể mở miệng.

Già nửa ba năm thu nhập tài chính của tiên giới! Không xót ruột sao được?

“Tiên đế! Sao lại nói tại hạ làm bừa? Tại hạ phải duy trì trật tự hiện trường để mọi người không gây nhiễu loạn cho trận quyết chiến giữa Ngài và Trọng Lâu. Các cao thủ tử thi, mỗi chiêu thức đều liên quan đến sinh tử.

Thực ra cũng là tại hạ vì Tiên đế mà thôi. Tiên đế cứ nghĩ mà xem, Trọng Lâu từ lâu đã rất hận ngài, ông ta tất nhiên sẽ xuất ra những chiêu chí tử; lúc ấy lỡ có ai đó làm phiền Ngài bị vướng víu thì Ngài sẽ rất nguy.”

“Hoa Mãn Nguyệt!”

Đôi mắt tiên đế như muốn phun ra lửa.

Thằng cha Hoa Mãn Nguyệt đáng chết, ý hần nói là kỹ thuật của ta không bằng Trọng Lâu chứ gì?

Kẻ thấp tùng Tiên đế bèn bước lại, lườm Hoa Mãn Nguyệt và lạnh lùng nói: “Trọng Lâu và Tiên đế đại chiến, đã bán vé thì linh thạch phải thuộc về hai vị Trọng Lâu và Tiên đế!”

Thấy vậy, Hoa Mãn Nguyệt bèn chìa tay ra: “Kể cũng đúng, cũng đúng! Đã thế thì các vị cứ việc bán số vé còn lại vậy! Dù sao chúng tôi mới bán một ngày thôi, dẫu có bị thiệt một chút cũng xin nhường các vị! Hai ngày còn lại là của các vị.”

Ai cũng biết, vé thượng hạng đều đã bị Hồng Loan bán hết, vé tương đối một chút thì Hoa Mãn Nguyệt bán rồi, chỉ còn lại những vé... thế mà gã Hoa Mãn Nguyệt còn làm ra vẻ rất trượng nghĩa, ai mà chẳng tức điên?

“Không được! Hai đối thủ hưởng mỗi người một nửa tổng thu nhập bán vé!”

Diệp Khuynh Thành, Trọng Lâu và Hồng Loan đã quan sát xong địa hình quay lại, nhìn thấy Tiên đế cũng đến, và còn có một người khác đang tranh chấp với Hoa Mãn Nguyệt, khỏi phải nghĩ cũng thừa hiểu là vì chuyện linh thạch.

Hoa Mãn Nguyệt thấy bọn Diệp Khuynh Thành đến liền nói luôn: “Cô đến thật đúng lúc. Người này đang đòi ăn chia năm – năm.”

“Hả? Ai dám bạo mồm thế?”

Người kia bèn quay người lại. Chẳng phải ai xa lạ, chính là Khương Tịch Nguyệt!

Vừa nhìn thấy ông ta, Khuynh Thành bỗng nắm chặt nắm quyền, không nói nửa lời, tấn công luôn.

Khương Tịch Nguyệt đã sớm đoán rằng, Khuynh Thành sau khi phi thăng lên tiên giới nhất định sẽ tìm ông ta để gây rắc rối.

Cho nên hơn mười năm qua ông ta đã làm đủ mọi cách, dùng đủ các thủ đoạn để có thể được làm việc cận kề Tiên đế.

Khương Tịch Nguyệt nghĩ rằng, làm việc cận kề Tiên đế thì mình sẽ có chỗ dựa vững chắc.

Dù Diệp Khuynh Thành phi thăng lên đây, muốn tìm ông ta gây sự cũng khó.

Điện Kim Hoa đâu phải ai ai cũng có thể vào?

Nhưng tính toán kiểu gì cũng không bằng trời tính.

Ông ta nào ngờ vẫn chạm trán Diệp Khuynh Thành.

“Khương Tịch Nguyệt! Hãy nộp mạng!”

Sát khí điên cuồng phóng ra từ sâu thẳm trong lòng Khuynh Thành, đôi con ngươi của cô không ngớt co giãn.

Trận chiến hồi đó suýt nữa đã lấy mạng cô và con chim thối.

Hôm nay cô phải bắt đối phương trả bằng hết món nợ ấy.

Những kẻ làm hại cô và những người mà cô quan tâm, sẽ đều phải trả giá!

Bất kể kẻ đó là ai, bất kể hấn mạnh đến đâu, hễ cô chưa chết thì kẻ đó nhất định phải chết.

Nếu hấn muốn sống thì hấn phải bước qua xác cô đã.

Làn sát khí ghê gớm bắt đầu lan rộng.

Đám đông không ngờ trong cùng một ngày họ được hai lần tận mắt chứng kiến các cao thủ quyết đấu.

Nhưng lần này không phải chỉ tỉ thí có chừng mực, mà là cuộc tàn sát điên cuồng.

Máu bắt đầu sôi sục, sát khí bắt đầu ngập ngụa.

Tử Thanh bảo kiếm đã ra khỏi vỏ.

Kiểm quang như những tia sét vun vút phóng thẳng về phía Khương Tịch Nguyệt.

“Tiên đế cứu tôi với! Tiên đế cứu tôi với!”

Khương Tịch Nguyệt làm việc bên Tiên đế chưa lâu nhưng cũng đã trải qua khoảng thời gian vài năm.

Có thể coi như ông ta rất được Tiên đế mến mộ, là một nô tài rất thông minh.

Khương Tịch Nguyệt vốn là một hoàng đế ở chốn nhân gian, hồi đó cung cách phục vụ của bọn nô tài ra sao, ông ta biết rất rõ.

Chuyện gì nên nói, chuyện gì không nên nói, việc gì nên làm, việc gì không nên làm.

Khương Tịch Nguyệt rất hiểu, cho nên, chỉ sau mấy năm ngắn ngủi ông ta đã trở thành nhân vật thân tín của Tiên đế.

Tiên đế thấy tình hình trước mắt, ông ta bèn vận linh thức; sáu đại hộ pháp cận vệ của ông ta bỗng đồng thời xuất hiện ngay.

“Tiên đế!”

“Giết cô gái kia đi!”

Thực ra Tiên đế không định cứu Khương Tịch Nguyệt, mà là muốn nhân đây trừ bỏ Diệp Khuynh Thành. Nếu không phải tại con bé này thì Trọng Lâu đâu có thể sống lại và xuất hiện trước mặt ông ta lúc này, và đâu có cuộc đại chiến sau hai ngày nữa?

Tất cả đều tại con bé này, nếu không giết nó thì ông ta không thể nuốt mối hận trong lòng.

“Ai dám hử?”

Hồng Loan bước lên, với thân hình nhỏ bé và khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng.

“Cũng giết luôn thể!” Tiên đế thản nhiên tuôn ra bốn chữ.

“Cấm không ai được đụng đến họ!”

Giọng giá lạnh của Trọng Lâu vang lên.

Tiên đế hừ, nói giọng khô khan: “Nếu ta nhất định muốn giết thì sao?”

“Thế thì phải hỏi thanh kiếm trong tay ta cái đã!”

Một thanh kiếm màu đen đã ở trong tay Trọng Lâu, cả người lẫn kiếm phát ra những chùm hàn quang lạnh lẽo.

Tiên đế tay nắm lại chặt cứng, đôi mắt ngập sát khí tanh tưởi.

Đám người đang có mặt tại khu vực này đều chạy ào đến nhanh như bay.

Không ngờ cuộc đại chiến sau hai ngày nữa, lại có thể sớm mở màn ngay từ bây giờ.

Lại có đông cao thủ giao tranh, ai cũng đang sục sôi máu nóng.

Những người đã mua vé ba ngàn viên linh thạch, thoát đầu còn xót ruột hậm hực, lúc này lại thấy rất đáng tiền! Hết sức đáng tiền!

Ba ngàn viên linh thạch mà được xem các cao thủ chiến đấu, sao lại không đáng?

Đừng tưởng họ chỉ đơn giản là thích xem người ta chém giết, thích xem người ta đánh nhau.

Họ còn vì muốn lĩnh hội từng chiêu từng thức phi thường của các cao thủ tung ra.

Rất nhiều người sau khi xem các cao thủ giao đấu, võ công của họ bỗng tiến bộ vượt bậc. Nếu không, họ đâu có ngốc, tội gì phải vừa tiêu tốn quá nhiều linh thạch vừa phải chen nhau sứt đầu mẻ trán để xem người ta quyết đấu?

Tiên đế nóng mặt, sát khí bắt đầu trỗi dậy trong đầu, ngọn lửa cuồng nộ không sao nén được, đang lan ra khắp toàn thân ông.

Giết, giết và giết!!!

Sáu đại hộ pháp thân tín của Tiên đế đều là cao thủ Kiếm tôn cao cấp sơ kỳ.

Tìm khắp cõi tiên giới cũng khó mà tìm nổi mấy người.

Tất cả đều là cao thủ đẳng cấp Kiếm tôn!

Đây là cuộc tàn sát tuyệt đối giữa cao thủ với cao thủ.

“Không bỏ qua bất cứ kẻ nào!”

Giọng của Tiên đế lại vang lên, âm thanh vang dội đất trời.

Khiến những người đang tu luyện đứng trải rộng khắp bốn phía bất giác phải lùi lại mấy chục thước, sợ mình bị vạ lây.

Diệp Khuynh Thành, Hồng Loan, Trọng Lâu và Hoa Mãn Nguyệt cả bốn người bất chợt bị kiếm khí và những làn ánh sáng bủa vây chặt.

Khuynh Thành, Hồng Loan và Hoa Mãn Nguyệt bị sáu cao thủ đại hộ pháp và Khương Tịch Nguyệt vây đánh; Trọng Lâu và Tiên đế đối kháng với nhau.

Khương Tịch Nguyệt nhếch mép nở nụ cười rất đắc ý.

Ông ta cười khẩy: “Diệp Khuynh Thành, lần này ngươi không có thần thú, ta muốn xem ngươi sẽ chết ra sao đây.”

Khuynh Thành thầm cười nhạt. Không có thần thú? Hồng Loan là hạng gì nhỉ?

Thằng cha có mắt như mù! Hồng Loan chưa lộ chân thân, nên hắn không nhận ra. Nếu hắn biết Hồng Loan là một thần thú còn lợi hại hơn cả Đại Bàng Cánh Vàng, liệu hắn có tức hộc máu không nhỉ?

“Còn phải xem ai chết trước đã!”

Khuynh Thành nở nụ cười ghê rợn, Tử Thanh bảo kiếm trong tay vung lên, đâm thẳng vào Khương Tịch Nguyệt.

Nhìn thấy kiếm khí phóng đến, Khương Tịch Nguyệt vội chao người rồi nấp phía sau sáu đại hộ pháp.

“Đồ hèn!”

Khuynh Thành cực kỳ khinh bỉ nhìn hấn.

Toàn thân cô hóa thành một đạo tàn ảnh màu đỏ đậm thẳng vào trận doanh của sáu gã đại hộ pháp.

Nhìn thấy Khuynh Thành tay cầm thần khí lao đến, sáu đại hộ pháp không chút sợ hãi.

Trái lại họ đều cười nhạt rất khát máu.

Bỗng nhiên sáu đạo tàn ảnh loáng lên, trong nháy mắt biến thành một làn lưu quang cực mạnh, bắn vào Khuynh Thành khiến cô không thể mở mắt.

Chà!

Các người cho rằng ta không nhìn thấy gì thì không thể đánh các người ư?

Các người quá coi thường ta!

Sáu cao thủ Kiếm tôn cao cấp tất nhiên không coi một Kiếm hoàng sơ cấp là gì; dù trong tay cô ta có thần khí, nhiều nhất cũng chỉ giúp cô ta nâng cao sức tấn công lên tầm Kiếm tông trung cấp mà thôi.

So với họ thì vẫn thua kém quá xa.

“Khuynh Thành, cẩn thận!”

Hoa Mãn Nguyệt thấy thế bèn nhảy vọt sang xông vào trận doanh của sáu đại hộ pháp.

Hồng Loan cau mày. Sao gã Hoa Mãn Nguyệt lại có tốc độ nhanh đến thế? Lúc trước, có lẽ... gã đã giấu nhem thực lực, cố ý để Hồng Loan đánh thắng.

Vậy thì Hoa Mãn Nguyệt đang có toan tính gì.

Gã là bạn? Hay là kẻ địch?

Không kịp nghĩ nhiều nữa, Hồng Loan lập tức giáng một quyền vào làn lưu quang.

“Uỳnh...”

Một tiếng nổ vang rền.

Dường như toàn thể tiên giới phải chao đảo.

Tiếng nổ chấn động không khí sinh ra khí ba khủng khiếp, lan đến đâu tử vong nơi ấy.

Những người là đẳng cấp Kiếm hoàng không kịp tháo chạy đều bị khí ba chấn động tim mạch nát giập mà chết.

Khuynh Thành thấy lưu quang đã bị phá, bèn lập tức đâm thẳng Tử Thanh bảo kiếm vào sáu đại hộ pháp.

Hoa Mãn Nguyệt xuất chiêu cũng nhanh kinh hồn.

Kiểm khí của hai người đi đến đâu nơi ấy máu phun ra như mưa.

Hai tàn ảnh lướt đến đâu, các cao thủ đẳng cấp Kiếm tôn gục luôn ở đấy.

Bọn họ hoặc là bị thủng yết hầu hoặc là bị rạch ngang bụng.

Khuynh Thành xưa nay giết chóc luôn là một đòn chí mạng, tuyệt đối không cần đến bất cứ động tác đòn dứ đẹp mắt nào.

Nó thể hiện sự hung mãnh cứng rắn tự coi mình như đã chết rồi, tuyệt đối bất chấp sự công phá của kiếm và kiếm khí của đối phương. Toàn thân Khuynh Thành dùng tốc độ nhanh nhất, tận dụng thần kiếm sắc nhọn vô song, để kết liễu tính mạng đối phương.

Hoa Mãn Nguyệt mỉm cười nhìn cô: “Cô đúng là Kiếm hoàng sơ cấp hậu kỳ thật à?”

“Có thật là công lực của anh thấp hơn Hồng Loan không?”

Hoa Mãn Nguyệt nhìn thấu Diệp Khuynh Thành, Diệp Khuynh Thành cũng thừa sức nhận ra anh ta.

Đối phương thì sao? Khương Tịch Nguyệt mặt trắng bệch, nhìn sáu thân ma nằm vật dưới đất, ông ta không sao tin nổi.

“Sao... sao có thể thế này... đâu có thể thế này?”

Tiên đế ở bên kia đối kháng với Trọng Lâu, ông ta cũng bất giác kinh ngạc sửng sờ.

Đâu có thể có chuyện này?

Rành rành là một cô gái chỉ là Kiếm hoàng sơ cấp hậu kỳ, dù có thần khí trong tay, cũng không thể giết nổi bọn họ nhanh đến thế.

Chẳng riêng gì Tiên đế, mọi người đứng xem cũng vậy, không ai không sửng sờ kinh ngạc.

Ai cũng nín thở, tuyệt đối không chớp mắt nhìn họ.

Chỉ sợ mình bỏ lỡ bất cứ một chi tiết nhỏ nào.

Điều quan trọng nhất là phải thật sự chăm chú quan sát tình hình chiến sự, thì mới có thể kịp thời tháo chạy cho an toàn.

Nếu không, bị vạ lây thì khổn.

Đao kiếm không có mắt, vả lại, chẳng ai bảo họ đứng xem, nếu chết thì cũng đành chấp nhận vậy thôi.

7. Chương 04 Part 2

Bắc đế tay nắm chặt hai quyền, sát khí cực mạnh bùng bao phủ cả một vùng.

Ngay Hồng Loan cũng cảm thấy sức ép thực ghê gớm.

Liệu công lực của Bắc đế cao đến đâu?

Thế rồi, mấy đạo lưu quang chớp lên.

Ba mươi hai cao thủ đẳng cấp Kiếm tôn cao cấp trung kỳ xuất hiện trước mặt Bắc đế, mặt gã nào cũng lạnh tanh.

“Ta muốn xem xem các ngươi lợi hại đến đâu.”

Khương Tịch Nguyệt lúc trước mặt mũi tái nhợt, bây giờ đã tươi tỉnh hơn chút ít.

Ba mươi hai cao thủ đẳng cấp Kiếm tôn cao cấp trung kỳ!

Một luồng vốn siêu lớn!

Xem ra lần này Bắc đế diện tiết thật rồi.

Dám tung cả đám cao thủ Kiếm tôn cao cấp trung kỳ ra đây!

Bỗng nhiên, một đạo lưu quang lóe lên. Thanh Hư đạo trưởng với khuôn mặt rất mực hiền từ, hết sức thanh thoi lướt đến.

Phía sau ông ta là một mảng màu trắng, vài trăm đệ tử theo sau, khí thế hùng hậu, hoành tráng tuyệt đối!

Diệp Khuynh Thành nghĩ thầm: gay rồi!

Nếu lão đạo sĩ hung bạo này đứng về phía Tiên đế thì khả năng chiến thắng của phe Khuynh Thành gần như vô cùng nhỏ bé.

Chưa tính đến ba mươi hai cao thủ đẳng cấp Kiếm tôn cao cấp trung kỳ, riêng đối phó với mấy trăm người của Thanh Hư đạo quán cũng đủ nghệt thở rồi!

Huống chi, Thanh Hư đạo trưởng đầu chỉ có vài trăm đệ tử? Nếu bị họ bằm riết, dù mình cầm cự thì cũng kiệt sức mà chết mất.

“Trọng Lâu, chúng ta đi vậy!”

Dù sao, hai ngày nữa vẫn còn cuộc đại chiến công khai giữa Trọng Lâu và Tiên đế.

Đến lúc đó, dù Tiên đế có đông người, ông ta cũng không dám cậy thế để hà hiếp đối phương.

Trọng Lâu hiểu tâm tư của Khuynh Thành, ông lập tức hóa thành một tàn ảnh biến mất trước khi Thanh Hư đạo trưởng chạy đến.

Tiên đế thấy thế cũng không truy kích nữa, vì còn có quá đông người đang đứng xem!

Lẽ nào ông ta lại giết tất tần tật để bịt miệng họ?

Đôi khi địa vị người ta quá cao cũng dở, chỉ một việc nhỏ bằng móng tay cũng phải cân nhắc tư thế đứng mũi chịu sào của mình.

Hồng Loan thì có vẻ ảm ức, nó còn chưa được đánh cho đã đời.

“Sợ cóc gì cái bọn đạo sĩ mất dạy ấy? Đến đứa nào giết luôn đứa ấy cho gọn!”

“Thế chúng kéo đến hàng nghìn tên người có giết hết được không?”

“Chả lẽ ta cứ cho bọn họ tha hồ huênh hoang à?”

“Tất nhiên không thể để cho bọn họ huyên hoang như thế!”

Khuynh Thành cười tinh quái, nhìn nó.

Chỉ lát sau cả ba người đã đi rất xa.

Hoa Mãn Nguyệt thấy vậy bèn nói: “Chi bằng đến phủ của tôi ngồi một lát, rồi bàn bạc kỹ xem sao.”

Khuynh Thành tuy chẳng có thiện cảm với Hoa Mãn Nguyệt nhưng cũng không ghét gì anh ta.

Anh chàng này rất bí hiểm, mời họ đến nhà chơi, ầu cũng là dịp hiếm có.

Cứ ngồi chơi một lát cũng chẳng sao.

Hoa Mãn Nguyệt vận linh thức, bốn người bèn vào vòng xuyên không gian của anh ta.

Trong phủ của Hoa Mãn Nguyệt, Lưu Hương Nguyệt Nhi đi vắng.

Có thể nói phủ của Hoa Mãn Nguyệt cũng là một kho báu.

Nếu nói Thanh Hư đạo quán xa xỉ, thì phủ của Hoa Mãn Nguyệt cũng thuộc diện xa xỉ.

Hoa Mãn Nguyệt nhận ra ánh mắt kinh ngạc của bọn Diệp Khuynh Thành.

Anh ta bèn gãi đầu gãi tai, nói: “Toàn là tôi hứng lên mang phước về nhà thôi mà!”

“Anh thực có bản lĩnh đấy! Anh có thể nhân cuộc chiến của Trọng Lâu và Tiên đế để kiếm chác.”

Hoa Mãn Nguyệt nghĩ đến chuyện đó lại thấy buồn, anh ta nguyền Khuynh Thành một cái, nói: “Nhưng rồi tôi có vỡ được gì đâu?”

“Chỉ có anh mới dám ăn theo Chiến thần và Tiên đế!”

Về mặt Hoa Mãn Nguyệt muốn nói rằng, Chiến thần và Tiên đế cứ việc chiến đấu cho hăng. Trên đời này không có món lợi nào anh ta không dám ra tay kiếm chác.

Nếu không, đâu có thể có gia sản hoành tráng này? Tất cả đều do anh ta tranh thủ mọi dịp để nhặt nhạnh mà có!

Anh ta còn lạ gì sự đời? Tiên đế và Chiến thần cũng chưa là gì!

Hồng Loan bỗng linh thức truyền âm cho Hoa Mãn Nguyệt, giọng lạnh tanh: “Anh không phải người trên tiên giới!”

Hoa Mãn Nguyệt cười khà khà, nói: “Người cũng không phải người trên tiên giới.”

“Thực ra anh là ai?”

“Thần thú Hồng Loan cứ nhẩn nha mà đoán! Có điều, nếu người muốn Lam Tổ phải chết thì người cứ việc chơi khăm ta đi!”

Hồng Loan hơi chột dạ, nó lại hỏi: “Xem ra anh là người trên thần giới, anh tiếp cận bọn tôi để làm gì?”

“Sau này người sẽ biết.”

“Này Hoa Mãn Nguyệt, dù anh là ai, nếu dám làm hại vương gia của ta và cô nương Khuynh Thành thì ta dù chết cũng không thể tha cho anh đâu!”

Hoa Mãn Nguyệt lại cười khà khà, nói: “Ta không ngờ Hồng Loan nhà người tốt với Khuynh Thành như thế! Xem ra ta phải thay mặt em gái ta cảm ơn nhà người thật rồi!”

Em gái!!!

Hồng Loan kinh hãi, mặt thất sắc.

Lẽ nào anh ta là Nam Cung Triệt? Câu chuyện giữa Lam Tổ và Lạc Nhi, Hồng Loan biết rất rõ. Diệp Khuynh Thành là cô gái phàm trần, sao lại biến thành một cô gái ở trên thần giới?

Lẽ nào... lẽ nào Khuynh Thành chính là Lạc Nhi chuyển thể?

Và, vì thế mà vương gia của nó mới phải lo âu căng thẳng và quan tâm như vậy? Vì thế mà Hoa Mãn Nguyệt mới tìm đủ cách để tiếp cận Khuynh Thành, thu hút sự chú ý của Khuynh Thành?

Nhưng Diệp Khuynh Thành từng nói với anh ta rằng cô đi xuyên không gian lên đây, cô đến từ một thế giới khác.

Rốt cuộc chuyện là thế nào?

“Con trai ngoan, đang nghĩ gì thế?”

Giọng Khuynh Thành vang bên tai Hồng Loan.

Lúc này Hồng Loan mới sực tỉnh, nói: “Không... không có gì. Tôi chỉ đang nghĩ phải làm gì để đối phó với bọn đạo sĩ khốn kiếp ở Thanh Hư Quán.”

Khuynh Thành cười cười nhìn Hồng Loan.

“Người nhớ tình thế hôm đầu tiên đến Thanh Hư Quán chứ?”

“Đương nhiên là nhớ.”

“Thế là được rồi.”

“Cô định...”

Hồng Loan chợt cũng nở nụ cười quái dị, nói: “Hay lắm, ý định của cô rất hay. Coi như trả thù cái vố hôm ấy. Bọn đạo sĩ khốn kiếp này dù ngủ mê cũng không thể ngờ được!”

Vài a hoàn bưng bánh trái hoa quả ra, và pha trà nữa, mời bọn họ.

Hoa Mãn Nguyệt rất tươi cười, nói: “Trọng Lâu huynh! Hai ngày nữa quyết chiến, huynh có đủ tự tin không?”

“Bằng bất kỳ giá nào ta cũng phải giết hắn.”

“Tôi cũng rất ghét Bắc đế. Đúng là cần phải giết hắn. Nhưng tôi chỉ lo...”

“Huynh lo ta không đánh nổi hần à?”

“Tôi không có ý đó. Nhưng huynh đừng quên rằng còn có Tiên hậu, huynh có chắc bà ta sẽ không ngầm giúp Bắc đế không?”

“Hần đã có Tiên hậu thì Trọng Lâu cũng có tôi và Hồng Loan! Tin rằng bà ta chẳng thể giở nổi ngón gì đâu.”

Hoa Mãn Nguyệt lại do dự một lúc, rồi chậm rãi nói: “Tôi nghe nói gần đây Bắc đế mới có một thứ bảo bối, hình như rất lợi hại.”

Khuyên Thành thấy Hoa Mãn Nguyệt cứ dờn dứ không chịu nói rõ. Cô nhìn anh ta vẻ coi thường. Gã Hoa Mãn Nguyệt này dường như ngoài chuyện kiếm chác vợ vét ra, gã chẳng hiểu gì hết.

“Nếu anh không định nói thì thôi. Bọn tôi cũng chẳng thiết nghe. Bọn tôi có khối cách để đối phó với Tiên đế.”

Hừ! Anh ta định giở ngón trước mặt cô? Đừng hòng!

“Tôi nghe nói ở đáy đầm lầy Thiên Trì có một tòa cung điện; trong cung điện chất đầy các loại binh khí rất lợi hại. Nếu lấy được một thứ, thì chẳng cứ gì đối với tiên giới mà ngay đối với thần giới, vẫn là rất ghê gớm. Chỉ tiếc rằng, chưa từng có ai tìm ra tòa cung điện ấy. Nhưng cách đây ba tháng tôi bỗng thấy có người nói rằng Tiên đế đã tìm thấy tòa cung điện ấy và lấy được một báu vật, nghe nói nó cực kỳ lợi hại.”

Câu chuyện này, Hồng Loan cũng đã từng nghe nói.

Nhưng không phải trên tiên giới mà là trên thần giới.

Sau khi Lạc Nhi đã chết.

Người ta đồn rằng, Lạc Nhi sau khi chết hồn phách đã thông qua kẽ nứt không gian rơi xuống đầm lầy Thiên Trì ở tiên giới.

Lạc Nhi biết mệnh mình không duy trì được bao lâu nữa, bèn đem toàn bộ kiến thức học được trong đời và các binh khí lợi hại cất trong vòng xuyên không gian giấu xuống đáy đầm lầy ấy.

Sau khi hồn phách Lạc Nhi tản đi, đầm Thiên Trì vốn không có chướng khí thì nay bỗng ngập ngụa chướng khí đậm đặc, không có cách gì xua tan đi được.

Có người nói, chướng khí ấy là do hồn phách Lạc Nhi hóa thành.

Trên thần giới, hàng năm đều có người xuống Thiên Trì ở tiên giới để tìm báu vật.

Nhưng chưa từng có ai tìm thấy tòa cung điện ấy.

Tuy đã biết là thế, nhưng năm nào cũng vẫn có rất đông người thông qua đường ngầm không gian đi xuống tiên giới tìm báu vật.

Lạc Nhi là một cô gái huyền thoại.

Một cô gái mà bất cứ ai trên thần giới cũng có thể gặp nhưng không sao với tới được.

Cô tinh thông trận pháp, võ công cao cường, cô lại biết luyện đan, thậm chí còn biết chế tạo các thứ binh khí thần kỳ lợi hại.

Trên thần giới, Lạc Nhi là một huyền thoại.

Mọi người đàn ông đều khao khát có được cô.

Nhưng, cô lại không ưng ai hết, rồi cho đến một ngày cô gặp Lam Tổ. Giữa họ không có câu chuyện tình yêu kinh thiên động địa gì. Họ chỉ có hạnh phúc rất bình dị.

Quen biết nhau một cách bình thường, hiểu nhau rồi yêu nhau, tất cả đều hết sức bình thường.

Nhưng, thứ hạnh phúc bình thường ấy lại cũng bị người ta đổ kỵ.

Họ không hề hiếu chiến, họ luôn lẩn trốn những kẻ địch truy sát họ. Nhưng bọn người kia dường như không có ý định buông tha hai người.

Bọn người kia bèn dùng đủ thủ đoạn, cuối cùng, đẩy Lam Tổ và Lạc Nhi đến tình thế phải tự đối đầu sát phạt nhau.

Rồi Lam Tổ bị phong ấn.

Còn Lạc Nhi thì tan thành mây khói.

Lúc đó thần giới mới khôi phục trở lại sự yên tĩnh.

Bọn người kia không đổ kỵ tình yêu của Lam Tổ và Lạc Nhi, mà là ghen ghét tài hoa của hai người. Bọn người kia lo sợ sức mạnh của họ. Hai sức mạnh hợp lại, chỉ e thần giới sẽ trở thành thiên hạ của nhà họ Lam.

Cho nên bọn họ không thể không ra tay.

Và thế là vương gia và vương phi của nó biến thành vật hiến tế của chiến tranh.

Nghĩ đến đây, vẻ mặt Hồng Loan có nét thương cảm xót xa.

Lẽ nào câu chuyện ấy lại tái diễn?

Thần giới yên tĩnh đã lâu, lại trở nên chao đảo, biến động không yên.

“Hừ! Đó chỉ là truyền thuyết thôi, Trọng Lâu và Khuynh Thành đừng nên tin anh ta.”

Trọng Lâu nắm chặt nắm tay, đôi mắt ông tràn ngập sát khí dữ dội.

“Dù hắn có thần khí, thì có sao? Hắn đã hại ta và Tịch Vân thê thảm, ta là người đã chết một lần rồi, ta không ngại lại chết lần nữa. Nhưng lần này ta sẽ không chết. Và, dù chết thì ta cũng phải tận mắt nhìn thấy hắn chết trước đã!”

Lòng căm hận của Trọng Lâu đối với Tiên đế, Khuynh Thành đâu có thể không biết.

Một ý niệm trời dậy, một thứ thần khí thượng thặng đã ở trong tay cô.

“Trọng Lâu, ông hãy cầm đi! Hắn có binh khí lợi hại, chúng ta cũng có.”

Cô lại đưa cho Trọng Lâu một viên kim đan của Lam Tổ.

“Ông cứ mang theo cái này trong người. Khi cần thiết, nó sẽ giúp tăng thể lực, lúc bị thương nó sẽ tức tốc điều trị vết thương. Ông nên nhớ, ông không được chết! Vì Tịch Vân, ông nhất định phải sống mà trở về.”

Hành động của Diệp Khuynh Thành khiến Hoa Mãn Nguyệt rất kinh ngạc.

Mình đã rất công phu, đã nói sùì bọp mép như thế, rốt cuộc... chẳng được cái cóc khô gì. Mình vốn tưởng nói thế thì sẽ khiến Diệp Khuynh Thành phải chú ý, xem ra mình đã tính nhầm rồi.

Nhưng, điện Mê Thần buộc phải thông qua Diệp Khuynh Thành thì mới tìm thấy và mới mở ra được.

Nếu không, không thể gỡ bỏ phong ấn đối với Lam Tổ.

Không thể gỡ bỏ phong ấn đối với anh ta, thì những người ấy không thể thật sự giết chết anh ta.

Chỉ có một người có thể giải trừ phong ấn đối với Lam Tổ, đó là Lạc Nhi.

Chỉ cô ta mới có thể gỡ bỏ phong ấn.

Đây cũng là nguyên nhân tại sao năm xưa cô ta phải ngọc nát xương tan.

Tuy cô ta đã khiến Lam Tổ tan nát cõi lòng, nhưng đúng là cô ta đã dùng tính mạng mình để giữ mạng cho Lam Tổ.

Trọng Lâu nhìn thần khí trung phẩm trong tay mình, ông rất xúc động không biết nói gì cho phải.

“Khuynh Thành... thế này... món quà này quá lớn, ta không thể nhận.”

“Trọng Lâu, ông còn nhớ tối hôm nọ chúng ta nói gì chứ? Chúng ta đều vì người ấy của mình, chúng ta còn phải đi chặng đường rất dài, chặng đường này không dễ chút nào.

Cho nên, tôi hy vọng chúng ta sẽ cùng chung sức nâng đỡ lẫn nhau để vượt qua được. Sau đó chúng ta sẽ cùng đón người ấy của mình.”

Khuynh Thành lại nhìn sang Hoa Mãn Nguyệt, vẻ mặt anh ta đang rất kỳ quái.

“Hoa Mãn Nguyệt, nếu anh thật sự muốn giúp tôi, thì anh hãy làm hộ tôi một việc.”

Hoa Mãn Nguyệt hơi sững người. Có phải cô gái đang đứng trước mắt mình là em gái mình chuyển thể không? Tại sao lại không có một nét gì giống em gái mình cả?

Nói năng không giống, dáng đi đứng không giống, phong cách làm việc lại càng không giống nó!

Hay là đã có sự nhầm lẫn gì đó?

“Hoa Mãn Nguyệt!!!”

“Gì cơ?”

Lúc này anh ta mới tỉnh táo trở lại, nói: “Cô nói đi, nói đi, tôi nghe đây.”

“Tôi biết anh rất lợi hại, cho nên nhiệm vụ nặng nề và vinh quang này chỉ có thể giao cho anh!”

Nhìn đôi mắt Diệp Khuynh Thành lấp lánh hàn quang, Hoa Mãn Nguyệt bất giác rung mình. Cái ánh mắt này rất quái đản!

“Để đề phòng bất trắc, tôi giao cho anh phụ trách Tiên hậu. Tin rằng anh sẽ có cách không chế bà ta. Nếu Trọng Lâu có thể bình an trở về, thì có lẽ tôi sẽ có hứng thú đi với anh đến đầm lầy Thiên Trì để tìm cung điện nằm sâu bên dưới.”

Diệp Khuynh Thành đâu phải đồ ngốc, anh ta nói lắm như thế, chẳng qua là muốn cô đến cái đầm lầy Thiên Trì ấy.

Nếu Hoa Mãn Nguyệt đã khát khao như thế.

Anh ta là người rất biết cách toan tính người khác, thì lẽ nào cô không biết lợi dụng ý đồ của anh ta để toan tính một phen hay sao?

Nếu là một người bình thường, chắc không thể nhận ra vấn đề.

Nhưng Diệp Khuynh Thành không phải một người bình thường.

Kiếp trước cô là lính đánh thuê, lính đánh thuê được huấn luyện ở trình độ cao.

Nếu cô không tinh ý, nếu cô không nhận ra cái chuyện vặt này thì đúng là toi cơm vô ích.

Hoa Mãn Nguyệt không ngờ mình lại giẫm trúng mìn của mình gài, bây giờ đành chấp nhận vậy.

“Nhưng tôi... tôi sợ rằng...”

“Hoa Mãn Nguyệt! Lẽ nào anh chỉ biết tắm tĩa kiếm chác trục lợi, ngoài ra không làm nổi việc gì khác?

Anh làm việc giúp tôi, tôi sẽ giúp anh tìm kho báu, anh đâu có bị thiệt thòi gì?”

...

Công lực của anh chẳng kém gì Hồng Loan, anh đừng tưởng tôi không biết. Tiên hậu có thể làm gì nổi anh? Vậy thì có giúp tôi không, tùy anh liệu xem!”

Diệp Khuynh Thành đứng dậy, nói với Trọng Lâu: “Chúng ta đi thôi!”

Hoa Mãn Nguyệt điều khiển ý niệm. Cả ba đã ra khỏi tiên phủ của anh ta.

Trên đường trở về, Trọng Lâu vẫn rất đắm chiêu. Sao họ nói năng thật kỳ cục?

Ông quan sát kiểu gì cũng không nhận ra công lực của Hoa Mãn Nguyệt, nhưng nói là trên tài Tiên hậu, e là không thể.

Hay là... hay là Hoa Mãn Nguyệt không phải người của tiên giới?

Ông bỗng nhớ lại Lam Tổ khi xưa đến vườn Vạn Thú tìm Huyết Sâm. Hay là cả hai đều là người của thần giới?

Trên thần giới đã xảy ra chuyện gì?

Tại sao người của thần giới cứ không ngớt hoặc là xuống phàm trần hoặc là xuống tiên giới?

“Khuyhnh Thành, người ấy của cô đang gặp nguy hiểm phải không?”

Trọng Lâu đang nghĩ thế nhưng ông cũng không kiêng kỵ, cứ hỏi thẳng luôn.

Ông nhận ra Diệp Khuyhnh Thành đã thật sự coi ông là bạn rồi.

Đối xử với bạn, thì phải chân thành thẳng thắn, mình nghĩ thế nào thì mình hỏi thế ấy.

“Tôi cũng không rõ lắm, cho nên tôi mới phải vội đi gặp anh ấy. Chỉ tiếc rằng bản thân tôi hiện nay không thể có cách gì đi xuyên không gian lên thần giới để tìm anh ấy.

Mặt khác, công lực của tôi hiện giờ quá yếu, dù lên ngay thì tôi cũng không thể giúp được gì cho anh ấy. Cho nên, việc tôi cần làm hiện nay là phải chịu khó luyện võ công thật tốt, nâng cao thể lực, sau đó mới lên thần giới tìm anh ấy.”

“Người ấy gặp được một cô gái như Khuyhnh Thành, quả là có phúc lớn.”

Trận quyết chiến giữa Tiên đế và Chiến thần Trọng Lâu sắp xảy ra.

Trận chiến này ai ai cũng mong cả hai sẽ cùng bị tổn thất thì tốt nhất.

Như thế, một là mọi người có thể đem quân đến đánh phá điện Kim Hoa của Bắc đế.

Hai là, có thể giết Trọng Lâu để chiếm luôn vườn Vạn Thú.

Có điều, họ hoàn toàn không ngờ rằng Trọng Lâu lại không nắm vườn Vạn Thú trong tay.

Vườn Vạn Thú vẫn còn ở dưới phàm trần.

Phải chờ khi nào Tịch Vân phục sinh đã, thì vườn Vạn Thú mới có thể trở lại tiên giới.

8. Chương 05 Part 1

Chương 5

Bỗng nhiên, cả yêu giới và ma giới sôi động hẳn lên.

Đại Bàng Cánh Vàng sau khi tạm biệt Diệp Khuyhnh Thành, nó bay đến yêu giới.

Vì nó vốn thuộc nhóm thần thú siêu cấp, dù về yêu giới thì nó vẫn có vị trí tương đối cao.

Vừa phi thẳng lên nó đã rất được chú ý.

Nó lại sẵn cái tính kiêu hùng tinh tướng, đi đến đâu là tàn sát đến đấy. Cho nên những kẻ muốn chơi khăm nó đều chẳng thể có kết cục gì hay ho.

Rất nhanh chóng, tên tuổi nó chấn động khắp yêu giới.

Yêu hoàng phải sai người đi mời nó đến điện Yêu Hoàng.

Trong yêu giới, siêu cấp thần thú là quá hiếm hoi.

“Đại Bàng Cánh Vàng, gặp bản vương sao không quỳ xuống?”

Đại Bàng Cánh Vàng ngược mắt nhìn Yêu hoàng đang ngồi trên đại điện. Là một con chim Đại Bàng Cánh Vàng biến dị.

Cùng một loài cả, sao lại bắt ta phải quỳ?

“Chân đau!”

Nó uể oải buông ra hai chữ.

Yêu hoàng cười khà khà, không ngờ con Đại Bàng Cánh Vàng này có mấy nét giống mình năm xưa: không hề e sợ ai cậy quyền thế áp bức.

Nếu không bản lĩnh như thế, có lẽ mình cũng không thể ngồi lên cái ngai Yêu hoàng này.

“Tốt! Tốt! Tốt!”

Yêu hoàng khen liền ba tiếng “tốt”, các yêu thú trên đại điện đều kinh sợ toát mồ hôi lạnh.

Cái bộ dạng không mừng cũng không giận của Yêu hoàng, không ai có thể đoán ra ông ta đang nghĩ gì. Gã Đại Bàng Cánh Vàng này tuy là thần thú siêu cấp thật, nhưng nó quá to gan.

Mọi người đều lo cho số phận của nó.

Còn Đại Bàng Cánh Vàng thì vẫn bình thản đứng mực, nhìn Yêu hoàng.

“Kim Bằng[1]! Người có bằng lòng ở lại điện Yêu hoàng phò tá cho ta không?”

[1] Kim: vàng ; Bằng: đại bàng

Đại Bàng Cánh Vàng lạnh lùng “ừ” một tiếng, đáp: “Điều đó còn tùy xem ông có thể khiến tôi tâm phục khẩu phục hay không.”

Yêu hoàng cười ha hả. Gã Kim Bằng này quả là rất giống mình năm xưa.

Rồi nói luôn: “Được!”

Một tàn ảnh loáng lên, Yêu hoàng từ trên đại điện đã đứng ngay trước mặt Đại Bàng Cánh Vàng.

Nhưng Đại Bàng Cánh Vàng vẫn không mấy may e sợ.

Mấy năm nay xông pha ở yêu giới, nó không lãng phí một khắc nào. Nó vẫn không nguôi nhớ đến Diệp Khuyên Thành, cho nên nó càng chịu khó luyện công nhiều gấp bội.

Nó biết rằng mình phải có đầy đủ sức mạnh thì mới có thể đến tiên giới tìm gặp cô.

Nếu không, khi chưa đến được tiên giới thì mình đã bị người ta giết chết rồi.

Lúc mới đến yêu giới, nó cũng đã bị người ta hành hạ không ít. Tuy là thần thú siêu cấp nhưng lại là mới phi thăng lên, công lực hãy còn non.

Ở yêu giới, không chỉ có mình nó là yêu thú siêu cấp. Để có thể ngăn cản nó trở thành đối thủ cạnh tranh với bọn họ.

Khi vừa mới phi thăng lên yêu giới, nó đã bị truy sát phải tháo chạy khắp nơi để giữ lấy mạng.

Nếu muốn sinh tồn, thì chỉ còn cách giết chết đối phương.

Ở yêu giới, được là vua thua là giặc, dường như chỉ là chuyện xảy ra trong chớp mắt.

“Kim Bằng, tiếp chiêu của ta!”

Yêu hoàng kêu lên một tiếng động trời, khiến toàn thể điện Yêu Hoàng rung lên chao đảo.

Sát khí ghê gớm lan tỏa khắp trong không khí, các yêu thú trong đại điện đều bỗng cảm thấy có phần nghẹt thở.

“Mau chạy thôi!”

Chẳng rõ là ai bắt chợt hô lên.

Thế là các yêu thú trong đại điện đua nhau tản ra chạy tháo thân.

“Ừnh...”

Yêu thú nào chậm chân lập tức bị vùi ngay trong đại điện.

Bọn họ thậm chí không hề nhìn rõ Đại Bàng Cánh Vàng đã xuất chiêu như thế nào. Toàn bộ đại điện đã bị đổ sập chỉ trong khoảnh khắc.

Từ trong đồng đổ nát, các yêu thú thoát ra được, kẻ nào cũng kinh hoàng thần thờ nhìn cảnh tượng trước mắt.

“Ừnh...”

Lại một tiếng vang kinh thiên động địa.

Một con đại bàng siêu cấp biến dị và một con đại bàng cánh vàng bỗng từ trong đại điện đổ nát nhào ra, bay thốc lên không trung.

Không ai có thể tưởng tượng nổi công lực phòng ngự của thân thể Đại Bàng Cánh Vàng mạnh đến đâu. Đám yêu thú không kịp chạy ra, kẻ thì chết, kẻ thì bị thương.

Còn nó, tuyệt đối không rụng một cái lông! Và, lại còn có thể tiếp tục chiến đấu với Yêu hoàng của chúng nữa.

“Ừng... oàng... oàng...”

Những tiếng nổ từ trên bầu trời không ngớt vọng xuống.

Hai đại cao thủ giao đấu, năng lượng hùng hậu đối đầu trực tiếp, bầu trời bỗng trở nên u ám tối đen.

Những khối sơn thạch khổng lồ bị năng lượng khủng khiếp của họ cuốn tung lên không trung.

Đồng thời với những tiếng nổ dữ dội, bầu trời bắt chợt bị xé ra vô số vết nứt, những tia chớp sáng lòa ngoằn ngoèo như rắn bò trải ra khắp chốn.

Đó không phải tia chớp, mà là những đốm điện hoa bắn ra từ năng lượng cực lớn của họ.

“Ừnh...”

Lại một tiếng nổ rầm trời.

Mọi con yêu thú đều có thể nhìn thấy rất rõ, trong màn tối đen kịt. Có rất nhiều luồng điện lưu mạnh mẽ xẹt ra từ đôi cánh của Yêu hoàng, bỗng nhiên từ mỏ của nó phun ra một luồng điện lưu dữ dội phóng thẳng vào đỉnh đầu Đại Bàng Cánh Vàng.

Bắt chợt, một làn lưu quang vàng kim nhoáng lên, tiếp đó là một đám lửa tấp thẳng vào Yêu hoàng.

Yêu hoàng vẩy đôi cánh khổng lồ quạt một nhát thổi tan đám lửa hỏa long ngay lập tức, vô số đốm lửa bay ra khắp bốn phương.

“Đã phục ta chưa?”

Yêu hoàng oai phong lẫm liệt nhìn Đại Bàng Cánh Vàng.

Chiêu vừa rồi đã đủ khiến Đại Bàng Cánh Vàng biết mình đã thua, hiểu rằng thực lực của mình còn kém xa Yêu hoàng.

“Không phục, nhưng ta vẫn bằng lòng theo Yêu hoàng.”

“Lý lẽ gì lạ thế, ta lần đầu tiên nghe thấy ăn nói kiểu này.”

Đại Bàng Cánh Vàng nói thẳng không né tránh: “Chỉ có gia nhập hàng ngũ kẻ mạnh thì mình mới có thể mạnh lên.”

“Ý nghĩ rất thoáng, rất thẳng thắn. Ta thích những người như ngươi. Kể từ hôm nay, ngươi là đại tướng quân hộ vệ điện Yêu Hoàng của ta!” Yêu hoàng có ý bồi dưỡng Đại Bàng Cánh Vàng, về danh nghĩa là đại tướng quân bảo vệ điện, thực ra không phải làm việc gì hết, chỉ cần đi theo Yêu hoàng học tập một số kỹ năng.

“Bẩm báo!”

“Nói đi!”

“Ba ngày nữa ở tiên giới, Chiến thần Trọng Lâu sẽ quyết chiến với Tiên đế tại suối Bích Lạc.”

Chiến thần?

Chiến thần Trọng Lâu?

Ông ta đã chết từ lâu rồi mà?

“Tin này có đáng tin cậy không?”

“Thuộc hạ đã thẩm tra xác minh mấy lần, tin này hoàn toàn đáng tin cậy! Nghe nói, có một cô gái tên là Diệp Khuynh Thành đã đưa Trọng Lâu trở lại tiên giới, lúc đó Trọng Lâu nấp trong một củ nhân sâm hình đứa trẻ con.”

Diệp Khuynh Thành.

Nghe đến cái tên này, Đại Bàng Cánh Vàng mặt mũi đang lãnh đạm bỗng nhiên rất xúc động.

Đó là người bạn thuộc loài người, và cũng là người bạn lớn duy nhất của nó.

Người bạn rất đáng đem cả tính mạng, tấm lòng ra để đối xử.

“Hiện nay người của ma giới cũng đã bắt đầu rục rịch. Yêu hoàng, có lẽ chúng ta cũng nên...”

Yêu hoàng trầm ngâm suy nghĩ một lát, rồi bình thản nhè ra mấy chữ: “Ngồi yên quan sát diễn biến đã.”

“Yêu hoàng, tôi xin được giao nhiệm vụ đi tiên giới.”

Đại Bàng Cánh Vàng bước lên một bước, đứng đó.

“Kim Bằng, ngươi muốn đi tiên giới à?”

Nếu nói Diệp Khuynh Thành là người bạn duy nhất của Đại Bàng Cánh Vàng, thì Yêu hoàng cũng là người duy nhất trong yêu giới đáng để nó tin cậy.

Nó không hề ngần ngại giấu giếm, nói luôn: “Diệp Khuynh Thành là người bạn tôi quen khi ở dưới phạm trần. Cô ấy đã đưa Trọng Lâu trở lên tiên giới, chắc chắn Tiên đế sẽ không tha cho cô ấy. Cho nên tôi muốn...”

“Ngươi muốn giúp cô ấy?”

“Đúng thế.”

“Kim Bằng, ngươi có biết đối thủ của mình là ai không?”

“Tiên đế.”

Đại Bàng Cánh Vàng không chút sợ hãi, nói rất bình thản, đôi mắt nó tràn ngập sát khí.

“Vậy mà ngươi không sợ?”

Có chứ! Trên đời này không có ai là không sợ chết.

Nhưng cái tinh thần “biết rõ trong núi có hổ nhưng vẫn cứ vào núi” của Diệp Khuynh Thành đã thấm vào người nó từ khi nào không hay nữa.

Lúc đầu, ở Hồng Hoang, cô ấy cũng biết mình rất có thể bị bọn yêu thú giết, nhưng cô ấy vẫn lựa chọn chiến đấu.

Về sau ở núi Phiêu Diểu, Khuynh Thành cũng biết kẻ địch của mình là người trên tiên giới, nhưng cô ấy vẫn lựa chọn chiến đấu.

Để bảo vệ thứ mà mình muốn bảo vệ, cô ấy dám đổ máu để chiến đấu.

Thế thì ngày nay lẽ nào nó không thể làm như thế?

“Có sợ, nhưng tôi vẫn cứ đi!”

Đại Bàng Cánh Vàng chỉ đơn giản nói mấy chữ ấy.

Giọng cứng cỏi mạnh mẽ với ánh mắt rất kiên định.

“Được! Ta cho phép người đi, nhưng người phải sống để trở về với ta.”

Đại Bàng Cánh Vàng vui mừng ra mặt, nó không ngờ Yêu hoàng có thể rất phóng khoáng chấp nhận ngay.

Nó vốn nghĩ, nếu Yêu hoàng không cho phép thì nó cũng cứ đánh liều để đi, tóm lại là nó nhất định phải đi cứu Khuynh Thành.

Yêu hoàng bèn mở tiệc rượu tiễn Đại Bàng Cánh Vàng lên đường.

“Thuộc hạ thực không ngờ Yêu hoàng có thể vui vẻ cho phép ngay như vậy.”

Yêu hoàng cười khà khà, nói: “Nếu ta không cho phép thì người vẫn sẽ biến luôn khỏi đây chứ gì?”

Đại Bàng Cánh Vàng kinh ngạc, không ngờ Yêu hoàng có thể nhìn thấu tâm tư của nó.

“Yêu hoàng có thuật đọc ý nghĩ của người khác thì phải?”

Yêu hoàng nâng chén rượu, một hơi uống cạn. Rồi nói: “Ta đây không có bản lĩnh lớn đến thế, nhưng ánh mắt người lúc này đã cho ta biết người không thể không đi. Dù ta muốn ngăn cản e rằng cũng không ngăn cản nổi. Tuy nhiên, Tiên đế không phải hạng tầm thường đâu, nếu chưa đến mức bất đắc dĩ thì vẫn nên tránh, đừng đối đầu với ông ta.”

“Yêu hoàng cứ yên tâm, chỉ cần ông ta không làm hại Khuynh Thành thì thuộc hạ sẽ không đối địch với ông ta; nhưng nếu thuộc hạ phải đối đầu với ông ta thật, thì thuộc hạ mình làm mình chịu, tuyệt đối không để liên lụy đến yêu giới.”

Yêu hoàng rất hài lòng nhìn Đại Bàng Cánh Vàng gật đầu, trong lòng càng thêm tâm đắc và mến mộ nó.

“Được! Cứ yên tâm mà đi đi!”

Đại Bàng Cánh Vàng vừa đi khỏi thì một con Kim Bàng biến dị bước ra.

“Phụ hoàng cứ thế mà thả cho hấn đi à?”

Yêu hoàng cười tủm tỉm, nụ cười cao thâm khó lường.

“Con cho rằng bao năm nay ta làm vô số thứ việc, là để làm gì? Kim Bàng có huyết thống thuần khiết chính tông, vốn dĩ phải làm vua của yêu giới; nếu hấn không chết thì vị trí yêu hoàng nhiệm kỳ sau, chắc gì đã đến lượt con?”

Những năm qua ta giữ hấn ở lại điện Yêu Hoàng, chính là vì ta không muốn để cho hấn sẽ nhập bọn với các thế lực khác. Trong tộc Kim Bàng, hấn được coi là gã kiêu dũng nổi trội hơn cả, thì vị trí Yêu hoàng chắc chắn sẽ thuộc về hấn.

Ta vốn định cứ vỗ về hấn cho yên đã, sau đó sẽ tìm cơ hội trừ bỏ; nào ngờ hấn lại chủ động xin đi tiên giới để mua lấy cái chết. Thế thì chẳng thể trách gì ta.

Sau này dù tộc Kim Bàng biết, thì về tình hay về lý cũng đều không thể oán trách ta. Con trai à! Màn kịch hay vẫn còn ở phía sau, con cứ nhẫn nha mà xem đi! Vị trí yêu hoàng, không ai có thể đoạt mất của con!”

Đại Bàng Cánh Vàng tiếp tục bay về hướng tiên giới.

Nó hoàn toàn không biết mình lại vừa khéo trúng kế của Yêu hoàng.

Dọc đường không ngớt gặp các yêu thú xông ra đánh nhau với nó, cản trở nó tiến lên.

Lúc này ở điện Kim Hoa, Tiên đế phát ống tay áo thụng.

“Ba mươi hai Kim Cương nghe lệnh!”

“Vâng!”

“Bản đế không cần biết các ngươi dùng cách thức gì, trước khi bản đế quyết đấu, các ngươi phải giết bằng được Diệp Khuynh Thành và thằng bé con ấy!”

“Rõ!”

Tiên đế tay nắm chặt quyền, đôi mắt ngập ngựa sát khí.

“Hoa Mãn Nguyệt! Bản đế cho ngươi được sống thêm hai ngày. Chờ khi bản đế giết xong Diệp Khuynh Thành và Trọng Lôu, thì bản đế sẽ tính sổ với ngươi đến nơi đến chốn.”

Tàn ảnh ba mươi hai Kim Cương nháng lên, một luồng lưu quang tuyệt mỹ bay xẹt ngang bầu trời.

Diệp Khuynh Thành trong lòng rất bất an, cô cứ có cảm giác sắp xảy ra chuyện gì đó.

Đây chính là trực giác của sát thủ.

Ba mươi hai Kim Cương tuy đã giấu kín khí lưu, ẩn mình trong màn đêm.

Nhưng Khuynh Thành vẫn cảm nhận ra được.

“Hong Loan, xem ra đêm nay chúng ta sẽ phải bận rộn đây!”

Hong Loan vốn thuộc về thần giới, nó đương nhiên cảm nhận ra kẻ ẩn nấp nơi khuất.

Nó nhếch mép mỉm cười, nói: “Chỉ là vài con gián mà thôi, không đáng gọi là mối nguy.”

Ba mươi hai Kim Cương đang ẩn nấp, vốn định chuẩn bị tập kích, thấy mình đã bị phát hiện rồi thì đành không nấp nữa, tất cả bèn hiện thân, mặt hầm hầm giận dữ.

Họ dù sao cũng là ba mươi hai Kim Cương uy danh chấn động tám phương, tại sao lại bị hai kẻ không biết trời cao đất dày là gì này gọi là đồ con gián?

Hạ nhục, hạ nhục quá trắng trợn!

“Được lắm, đêm nay bọn ta sẽ cho các ngươi nếm mùi lợi hại.”

Ba mươi hai Kim Cương bất ngờ vây chặt hai người. Ba mươi hai thứ tiên khí thượng thặng nhất tề chĩa vào họ.

Có thể nói ba mươi hai Kim Cương là trợ thủ đắc lực của Tiên đế.

Khuôn mặt Khuynh Thành có nét cười đầy sát khí, nói: “Chẳng rõ, nếu giết chúng thì Tiên đế có phần nô hay không nhỉ?”

“Đâu chỉ phần nô? Ông ta muốn chết luôn thì có.”

Khuynh Thành và Hong Loan mỉm cười nhìn nhau. Hai đạo lưu quang màu đỏ bỗng tản ra bốn phía.

Lưu quang đỏ thấm lan đến đâu, ở đó máu tươi phun khắp bầu trời đêm.

Chỉ trong chốc lát, ba cao thủ Kiếm tôn cao cấp trung kỳ đã bị thương. Ba mươi hai Kim Cương chưa bao giờ bị ăn quả đắng như thế này.

Mắt họ đỏ ngầu, bất chấp tất cả xông vào Khuynh Thành và Hong Loan.

Kiếm khí tung hoành, bốn bề lấp lánh.

Một vùng sáng bạc trong màn đêm đen.

Những tiếng nổ ừng oàng rền vang tận chân trời. Những ai đang ngủ đều bật dậy.

Chỉ thấy trên bầu trời có mấy chục đạo tàn ảnh nhằm vào hai làn lưu quang màu đỏ.

“Kia là... là ba mươi hai Kim Cương của Tiên đế!” Trong đám đông có người nhận ra ba mươi hai vị Kim Cương của Tiên đế.

Câu này vừa nói ra, tất cả mọi người đều giật mình, họ chăm chú theo dõi hai làn lưu quang màu đỏ trên bầu trời, bất giác toát mồ hôi lạnh vì lo thay cho họ.

Ba mươi hai Kim Cương của Tiên đế không dễ gì nường tay đâu, chỉ e hai người kia không thể sống qua đêm nay.

“À, đó là Diệp Khuynh Thành và con trai cô ta!”

Trong đám đông có người nhận ra hai lưu quang màu đỏ.

“Đúng là họ thật rồi! Họ chết chắc rồi. Ba mươi hai Kim Cương đều ra cả, chắc chắn Tiên đế sẽ không tha cho họ.”

“Đúng thế! Nghe nói, hôm mừng thọ Tiên đế, cô gái Diệp Khuynh Thành đã đưa Trọng Lâu trở về.”

“Mau xem kia!”

Mười hai đạo kim quang đồng thời chém vào Diệp Khuynh Thành, ép cô phải liên tục lùi lại.

Còn hai mươi đạo kim quang kia thì chia làm ba vòng trong ba vòng ngoài, vây chặt Hồng Loan.

Thanh kiếm lúc này lấp lóe hàn quang, bây giờ đã tối lại.

Diệp Khuynh Thành không kịp nghĩ nhiều nữa, lập tức linh thức truyền âm cho Hồng Loan.

“Cảnh giác với các thanh kiếm của bọn chúng. Nếu bị thương thì dù Quan âm Bồ tát cũng không cứu nổi đâu.”

Hồng Loan không biết Quan âm Bồ tát là ai, nhưng nó cũng hiểu rằng kiếm của đối phương đều tẩm chất kịch độc.

Chỉ cần hơi bị xước da, thì kể cả thần thú như nó, một thần thú của thần giới, có lẽ cũng không thể không bỏ mạng.

Nghĩ mà điên đầu, cơn giận dữ bùng nổ.

Một tiếng kêu động trời. Hồng Loan bỗng biến trở lại chân thân của mình.

“Trời đất! Nó là thần thú Hồng Loan thật!”

“Đúng là thần thú Hồng Loan thật rồi!”

“Không ngờ chân thân của đứa bé lại là một thần thú siêu cấp. Cuộc chiến này chưa biết bên nào thắng thua ra sao đây.”

Một người đứng bên “hừ” một tiếng lạnh lùng, nói: “Cho đến bây giờ vẫn chưa có một ai sống sót dưới bàn tay ba mươi hai Kim Cương của Tiên đế. Các vị cho rằng một thần thú còm như nó có thể đánh thắng cả bọn ba mươi hai Kim Cương hay sao?”

Các vị hãy nhìn kỹ những thanh kiếm của họ thì biết!”

Mọi người chăm chú quan sát mọi biến hóa của các chiêu thức của đám đông Kim Cương, tốc độ của họ quá nhanh, nhanh đến nỗi không ai có thể nhìn rõ được.

Lúc này cả hai bên đều dừng tay, đứng đối mặt với nhau. Nhìn kỹ, thì ra kiếm trong tay ba mươi hai Kim Cương đều là hắc kiếm.

“Đó là gì thế?”

“Tôi nghe nói đó là kỹ thuật độc môn tẩm sát của ba mươi hai Kim Cương. Người ta đồn rằng, mỗi vị Kim Cương trước khi luyện tập đều phải nếm hàng trăm thứ chất độc, luyện nên công lực bách độc bất xâm[2].

[2] Độc môn tất sát: chiêu độc, chắc chắn giết được đối thủ; Bách độc bất xâm: mọi chất độc không thể xâm hại.

Cũng tức là mỗi người đều là một nguồn chất độc vô hình, chưa cần dính kiếm của họ, chỉ cần trực tiếp đối chưởng với họ cũng đã bị trúng độc rồi. Cho nên ba mươi hai Kim Cương này mới đáng sợ như thế! Vừa có võ công cao cường, lại có chất độc...”

Người này vừa nói vừa sợ run rẩy.

Bọn họ là những độc nhân đang sống sờ sờ trước mặt, không bị thương vì đòn võ công của họ thì cũng bị chất độc của họ gây thương tổn.

Muốn sống sót thoát khỏi tay bọn họ thì khó khăn ngàn lần.

Kể cả đối phương đã giết được họ, thì e chính mình cũng trúng kỳ độc, chẳng sống nổi mấy ngày nữa.

Ba mươi hai Kim Cương cũng đang rất điên, vì xưa nay chưa từng có ai chịu nổi ba mươi chiêu của họ.

Thế mà hai kẻ này không những không chết, trái lại còn đánh họ bị thương!

Tức điên!

Không tức điên sao được?

“Biến thân!”

Một người trong bọn họ giận dữ hét lên.

Diệp Khuynh Thành tưởng rằng họ sẽ lộ chân thân, nhưng không ngờ cả ba mươi hai Kim Cương trước đó có làn da màu đồng hun, bây giờ toàn thân đã biến thành màu đen tuyền, đôi môi màu tím, chẳng khác gì bọn người bị trúng chất kịch độc, độc tố ngấm quá sâu.

Diệp Khuynh Thành bất giác chột dạ kinh hãi.

“Hong Loan, phải tuyệt đối cẩn thận, không được trực tiếp chạm vào chúng, người chúng toàn là chất độc, chỉ cần bị dính một chút thì sẽ rất phiền hà.”

Hong Loan đang rất giận dữ, nó không sợ gì võ công cao, nhưng toàn thân đối phương đều là chất độc thì phải ra tay kiểu gì đây?

“Vậy phải làm thế nào?”

Phải làm thế nào? Bây giờ còn biết làm gì nữa? Đánh không nổi thì chỉ còn cách tháo chạy vậy!

“Người tìm cách né tránh bọn chúng, rồi tập hợp với ta, chúng ta tạm lánh đi đã rồi tính sau.”

“Lánh? Lánh đi đâu?”

Hì hì... Khuynh Thành cười tinh quái: “Lam Tố đã sớm thu xếp cho ta cách vện toàn rồi.”

Vừa nghe nhắc đến vương gia của mình, Hong Loan thấy yên tâm ngay.

“Được! Tôi hiểu rồi.”

Ba mươi hai Kim Cương thấy vậy đều cau mày, nói: “Ra tay đi! Chúng đang linh thức truyền âm cho nhau.”

Hong Loan lập tức quay ba trăm sáu mươi độ nhào xuống dưới cấp tốc bay vút đi.

Hai mươi tàn ảnh màu đen hòa tan vào màn đêm, cũng cấp tốc đuổi theo Hong Loan.

Tuy ba mươi hai Kim Cương đều là cao thủ Kiếm tôn cao cấp trung kỳ, nhưng so tốc độ thì họ vẫn thua Hong Loan rất xa.

Vì Hong Loan không phải là một thần thú bình thường.

“Khuynh Thành!”

Hong Loan linh thức truyền âm cho Khuynh Thành.

Lúc này nó đang ở phía dưới chân cô.

Khuynh Thành nhằm đúng thời cơ. Hai mươi bóng đen đang ở phía sau Hồng Loan đang xông đến.

Khuynh Thành nở nụ cười quái dị, bay thẳng về phía Hồng Loan.

Hai chục gã Kim Cương phía sau không nghĩ ngợi gì hết, cũng truy kích luôn Khuynh Thành với tốc độ nhanh phát sợ.

Khuynh Thành điều khiển ý nghĩ, hai đạo lưu quang màu đỏ bỗng nhiên biến mất.

Mười hai bóng đen và hai mươi bóng đen cấp tốc nhào đến phía họ, tốc độ cực nhanh.

“Uỳnh...”

Một tiếng nổ rầm trời.

Toàn bộ không gian rung lên chao đảo.

Ba mươi hai Kim Cương bị thương với mức độ khác nhau, đều rớt xuống mặt đất.

Tốc độ của bọn họ vừa rồi quá nhanh, họ không ngờ cả Khuynh Thành lẫn Hồng Loan đều biến mất.

Khi họ phát hiện ra thì không kịp nữa, cả hai nhóm Kim Cương đâm sầm vào nhau.

Vì cả bọn đều gấp gáp thu lại công lực, cho nên tim mạch của họ đều bị thương.

Rồi rào rào rớt xuống đất, mồm hộc máu tươi bắn ra bốn phía.

Máu đỏ rơi xuống đất, cỏ cây nơi ấy đều chết khô ngay lập tức.

Có vài “khán giả” đứng xem, không kịp ẩn nấp nên đã bỏ mạng oan uổng.

“Có sao không?”

“Đại ca! Đệ không chịu nổi nữa.”

“Con bé ấy thật xảo quyệt.”

“Các người sao rồi?”

Gã được gọi là “đại ca” lại đưa mắt nhìn cả bọn.

“Đại ca, ba mươi hai Kim Cương chúng ta chưa từng bị khốn đốn như hôm nay, không trả thù này thì quyết không làm người nữa.”

Cả bọn không bận tâm thương tích ra sao nữa, tất cả chỉ có một ý nghĩ phải giết Diệp Khuynh Thành và Hồng Loan.

Ba mươi hai gã dùng dùng nhổm dậy khỏi mặt đất, thân thể đen sì lúc này đã khôi phục trở lại màu đồng hun, đôi môi màu tím cũng biến trở lại màu sắc cũ.

Chỉ khác là ý chí khát máu càng mãnh liệt và đáng sợ hơn.

“Đại ca! Bọn chúng đâu rồi? Sao bỗng không thấy chúng đâu nữa?”

Gã đại ca của bọn họ vận linh thức quan sát toàn bộ khu vực này không phát hiện ra đối phương đã bỏ chạy. Vậy tại sao bỗng nhiên không thấy họ đâu?

“Chắc chắn bọn họ đã ẩn nấp ở đâu đó. Lục soát đi! Dù phải đào sâu ba thước đất cũng phải tìm bằng được!”

Khuynh Thành và Hồng Loan nấp trong vòng xuyên không gian, bọn chúng nói gì đều nghe rõ mồn một.

Hồng Loan cười khanh khách, nói: “Cứ tìm đi! Dù các người có lật cả thế giới này lên cũng chưa chắc đã tìm thấy.”

Đây là vòng xuyên không gian của vương gia của nó, ngay trên thần giới cũng chẳng có mấy người công phá nổi cái xuyên không gian này.

Ba mươi hai Kim Cương hết sức giận dữ, vận linh thức trùm khắp cả vùng, đừng nói là con người, mà ngay một con kiến cũng khó mà thoát khỏi pháp nhãn của họ.

Ở một vùng bên, Đại Bàng Cánh Vàng đang hỏa tốc bay đến.

Khi sắp tiến vào khu vực của tiên giới, nó gấp rút linh thức truyền âm cho Diệp Khuynh Thành.

“Khuynh Thành, Khuynh Thành...”

Không thấy ai trả lời. Nó tiếp tục bay đi cực nhanh. Phạm vi linh thức truyền âm có hiệu quả còn tùy vào công lực của chính người đó được nâng cao.

Rõ ràng là lúc này Đại Bàng Cánh Vàng vẫn còn cách Khuynh Thành rất xa.

9. Chương 05 Part 2

Phía sau nó lại có một toán yêu binh đang đuổi theo. Suốt chặng đường này đã có bảy đội yêu binh lần lượt truy sát nó.

Điều khó hiểu là, thực ra bọn yêu binh này không định giết nó bằng được.

Hình như bọn chúng chỉ cố ý ngăn cản bước tiến, làm chậm hành trình của nó.

Không! Ta nhất định phải làm cho ra nhẽ chuyện là thế nào.

Đôi mắt Đại Bàng Cánh Vàng trợn ngược, nhìn như đâm vào mắt một tên yêu binh.

Đôi cánh đang rất bức xúc của nó quạt một nhát, quét tên này bay đi rất xa.

Mẹ kiếp! Thằng cha này sợ quá bay mất cả hồn phách rồi, mình vận dụng thuật đọc ý nghĩ, chẳng thu được kết quả gì cả.

Rốt cuộc là chuyện gì? Tại sao lại thế này?

Đại Bàng Cánh Vàng kêu lên một tiếng vang trời, một con hỏa long phun ra đánh thẳng vào bọn yêu binh.

Một linh cảm chẳng lành bỗng xuất hiện trong đầu nó. Không ngờ có kẻ chặn đường mình, chắc chắn là chúng không muốn mình đi cứu Diệp Khuynh Thành.

Nó cuống lên, và càng tăng tốc thật nhanh bay về phía tiên giới.

Bọn yêu binh phía sau nhìn thấy nó đã bay vào tiên giới rồi, cũng không đuổi theo nữa.

“Khuynh Thành, Khuynh Thành...”

Đại Bàng Cánh Vàng lại linh thức truyền âm. Vẫn không thấy ai trả lời nó.

Không hiểu tại sao, vào đến tiên giới nó lại không cảm nhận được khí lưu của Diệp Khuynh Thành. Lẽ nào cô ấy đã...

Tuyệt đối không thể có chuyện đó!

Nó tiếp tục bay cực nhanh về phía trước, đồng thời tiếp tục linh thức truyền âm cho Khuynh Thành.

Bỗng nhiên Đại Bàng Cánh Vàng nhìn thấy có vô số người đang ùn ùn đi về một hướng.

Nó vội tiến lại hỏi: “Các vị đang đi đâu thế?”

Xưa nay, người ở tiên giới vẫn xung khắc với các yêu thú ở yêu giới như nước với lửa, nhưng hôm nay họ lại rất nhiệt tình, nói: “Tiên đế và Trọng Lâu quyết chiến, người lại không biết hay sao?”

Nhìn bộ dạng Đại Bàng Cánh Vàng kinh ngạc, người ấy lại nói thêm: “Người cứ đi theo ta, ta dẫn người đến suối Bích Lạc ở phía tây.”

Tiên đế và Chiến thần Trọng Lâu đại chiến. Còn Diệp Khuynh Thành thì sao?

Cô ấy đâu? Có phải cô ấy cũng đang ở tuổi Bích Lạc không?

Một làn lưu quang màu vàng kim loáng lên. Người này chưa kịp nhìn rõ là chuyện gì thì Đại Bàng Cánh Vàng đã bay vút đi rất xa.

Hồi lâu người này mới hết ngỡ ngàng, dần hoàn hồn.

“Chà! Tốc độ khiếp thật!”

Đại Bàng Cánh Vàng bay được một quãng không xa thì lập tức cảm thấy có một áp lực rất mạnh tràn đến.

Một làn lưu quang chớp lên, Thanh Hư đạo trưởng vẻ mặt tươi cười, dẫn vài trăm đệ tử đã xuất hiện trước mặt Đại Bàng Cánh Vàng.

“Kim Bằng, đi đâu thế?”

“Thần thú ta đây đi đâu, cần phải cho người biết hay sao?”

Đại Bàng Cánh Vàng chỉ rất nóng lòng tìm ra Diệp Khuynh Thành, thấy có người chặn đường, nó bỗng dưng dưng nổi giận, sắc mặt rất cuồng ngạo.

“Kim Bằng, ta khuyên người nên quay về yêu giới đi! Nếu không đừng trách đạo trưởng này không khách khí với người.”

Thần thú lợi hại đến đâu, Thanh Hư đạo trưởng rất biết; nếu không vì Bắc đế ra lệnh cho ông ta đi giết Kim Bằng thì ông ta chẳng hơi đâu làm cái chuyện này.

Nhưng hiện giờ Trọng Lâu và Bắc đế chưa phân thắng bại, nếu không nghe lệnh, lỡ Bắc đế thắng, thì Thanh Hư đạo trưởng sẽ rắc rối to.

Cho nên, nếu có thể khuyên Kim Bằng quay trở về, mình lại không tổn một tên quân nào thì vẫn là hay nhất.

“Tránh ra!”

“Kim Bằng đừng nên cố chấp, u mê nữa!”

“Kẻ nào chặn ta thì phải chết!”

Đại Bàng Cánh Vàng gầm lên một tiếng động trời, sắc mặt cực tím tím, đập cánh, khiến không gian méo mó oằn mình.

“Bùng...”

Thanh Hư đạo trưởng giơ cánh tay dài chặn cú đòn này. Đôi cánh của Đại Bàng Cánh Vàng chứa đựng yêu nguyên lực vô cùng vô tận tạt đến, khiến cánh tay của Thanh Hư đạo trưởng tê bại. Ông ta biết là nguy ngập bèn lập tức bay lùi trở lại.

“Nào, có chịu tránh ra hay không?”

Đại Bàng Cánh Vàng chỉ thần nhiên nhè ra một câu.

Thanh Hư đạo trưởng nhìn Đại Bàng Cánh Vàng ở ngay trước mặt, ông ta cố nghĩ thật nhanh.

Muốn giết được nó, đúng là rất khó.

Con Đại Bàng Cánh Vàng này vốn là thần thú của thần thú, yêu nguyên lực của nó quả là rất kinh khủng.

“Kim Bằng, ta đâu muốn đối địch với người, nhưng vì mỗi bên đều vì chủ của mình, ta phải làm chẳng qua cũng là bất đắc dĩ.”

“Ý người là gì?”

“Người định giết Tiên đế nên bọn ta đâu có thể để cho người đi?”

Đại Bàng Cánh Vàng cười khẩy. Nó mà định giết Tiên đế?

“Gã đạo sĩ khôn kiếp, người cho rằng ta cũng rồi hơi như người hay sao? Đã có Trọng Lâu giết ông ta, ta cần gì phải nhúng tay vào!”

Thanh Hư đạo trưởng thất kinh. Ông ta từng sốt nhìn Đại Bàng Cánh Vàng: “Không phải người đi giết Tiên đế à?”

“Ta nhắc lại lần nữa: không phải! Chỉ cần Tiên đế không làm hại người mà ta cần tìm, thì ta sẽ không đụng đến ông ta.”

Sao lại là thế này?

Chẳng lẽ tin tức đã sai?

Không thể! Chính Tiên đế truyền tin cho Thanh Hư quán, nói rằng Yêu hoàng thông báo: gã đại tướng quân hộ điện của Yêu hoàng đã đánh hấn bị thương, và gã còn định nhân khi Tiên đế đại chiến với Trọng Lâu sẽ đánh lên Tiên đế.

“Kim Bàng, Yêu hoàng đã báo tin với Tiên đế, thì không thể sai được. Người nên ngoan ngoãn trở về đi, có lẽ Yêu hoàng sẽ nể người là người đồng tộc mà tha mạng cho người được sống.”

Yêu hoàng?

Ha ha ha...

Đại Bàng Cánh Vàng có nghĩ ngàn vạn lần cũng không thể ngờ đó lại là Yêu hoàng!

Thảo nào suốt dọc đường luôn bị vô số yêu binh xông ra tấn công.

Hắn đã muốn ta chết, tại sao lúc đầu lại còn giữ ta ở lại đại điện?

Bao năm qua hắn đang chờ đợi cái gì? Tại sao hắn không ra tay với ta?

Hắn đã rất tín nhiệm ta, nhưng lại định giết ta!

Được lắm, đã thế thì đừng trách ta giận mặt, đập lại hắn.

“Người cứ về nói với Yêu hoàng rằng, ta làm xong việc cần làm đã, rồi ta sẽ trở về san phẳng điện Yêu hoàng của hắn!”

“Bùng!”

Một làn khí lưu cực mạnh bắn ra thổi bay bọn đệ tử của Thanh Hư đạo trưởng.

Đại Bàng Cánh Vàng nhắm mắt đất quật luôn hai nhát rõ mạnh, nền đất lập tức nứt toang hoác, vết nứt chạy dài mấy chục dặm.

“Nếu còn dám bám theo, các người sẽ không được chết toàn thây!” Giọng ác độc rất bố tướng của Đại Bàng Cánh Vàng vang khắp đất trời.

Nếu hôm nay nó không vì đang có việc thì bọn người này đừng hòng đi thoát.

Thanh Hư đạo trưởng thấy thế cũng không truy kích nữa. Giết được Tiên đế thì mới là quan trọng.

Và, dù Tiên đế không chết thì cũng chẳng thể trách tội Thanh Hư đạo trưởng, vì năng lực của đạo trưởng chẳng bằng người ta! Cùng lắm là kết tội Thanh Hư này làm việc chênh mảng mà thôi.

Ông ta nhếch mép nở nụ cười rất đẹp, đưa mắt lướt nhìn đám đệ tử đang nằm dưới đất, ánh mắt không gợn chút xót thương.

Diệp Khuynh Thành và Hồng Loan nấp trong xuyên không gian, cả hai vô cùng sốt ruột. Họ đã bị ba mươi hai Kim Cương vây khốn hai ngày trời.

Hôm nay là ngày Trọng Lâu và Tiên đế quyết chiến với nhau.

Bằng mọi giá, hôm nay phải xông ra.

“Cô Khuynh Thành đã nghĩ ra cách gì chưa?”

Hồng Loan sốt ruột, không ngớt đi đi lại lại.

Khuyñh Thành thì vẫn từng bước điều chế thứ gì đó, làm đi làm lại mãi suốt hai hôm nay.

Nhìn vào có vẻ rất ung dung nhàn nhã, thực ra cô sốt ruột hơn bất cứ ai.

Bây giờ đã đến thời khắc hệ trọng, thành công hay không là ở lần này.

“Khuyñh Thành, cô cứ nghịch cái trò này làm gì, có ăn được đâu?”

“Đúng là không thể ăn nhưng có thể phòng độc.”

Khuyñh Thành bốc một nhúm chất dinh dính như keo bôi lên mặt Hồng Loan, cười khi trêu nó.

“Kìa, làm gì thế này? Bây giờ là lúc nào mà cô vẫn còn đùa được?”

“Hồng Loan à, ta không ngờ người cũng có lúc cuống lên cơ đấy!”

Nên biết Hồng Loan bẩm sinh đã thích tự do.

Bị giam chân trong này hai ngày, nó không phát cuồng lên sao được?

“Thôi đừng đùa nữa. Cô mau nghĩ cách đi! Ba mươi hai gã Kim Cương đang đứng ngoài kia, tức thật! Đánh không thể đánh, giết cũng không thể giết chúng!”

“Hai ngày trước thì chịu, nhưng không có nghĩa là hôm nay vẫn phải bó tay. Bôi xong thứ này, chúng ta sẽ xông ra đánh cho chúng không còn mảnh giáp!”

Nghe nói sẽ xông ra đánh một trận đã đời, Hồng Loan nhanh nhẹn hẳn lên, nhanh hơn bất cứ ai.

Nó bị tù túng sắp chết ngạt đến nơi.

“Thứ này, không những có thể ngăn chặn chất độc của bọn chúng thấm vào cơ thể ta, mà còn có tác dụng dưỡng da, làm đẹp nữa kia!”

Trông bộ dạng Diệp Khuyñh Thành rất đắc ý. Ha ha!

Ba mươi hai độc nhân đang ở bên ngoài, chắc chắn không thể ngờ Khuyñh Thành lại có cái chiêu này.

Chơi trò độc được với cô, chúng chưa đủ tư cách!

Điều khiển ý niệm. Hai đạo hồng quang hiện lên, hai người đã xuất hiện sau lưng ba mươi hai gã Kim Cương.

“Đừng tìm nữa. Bà cô tổ các người đang đứng đây rồi!”

“Ông mày cũng ở đây rồi!”

Gã Kim Cương được gọi là “đại ca” lạnh lùng “hừ” một tiếng, nhìn chăm chăm vào hai người bọc kín bằng một thứ gì đó, chỉ hở ra hai con mắt, nói: “Vậy là hai người đã ra! Cho rằng phết bùn khắp người là có thể tránh được độc của bọn ta hay sao?”

Một gã Kim Cương khác đứng bên cạnh, bật cười ha hả: “Đại ca ạ, đâu phải là bùn? Rõ ràng là phân người!”

Cùng với tiếng cười của gã, cả bọn Kim Cương còn lại cũng phá ra cười.

Khóe miệng của Diệp Khuyñh Thành giật giật.

Cười? Rất đáng buồn cười hay sao?

Tuy chính cô cũng cảm thấy mình có phần quái dị.

Nhưng cô tuyệt đối không cho phép kẻ khác chế nhạo mình.

Hai bàn tay cô nắm chặt, đôi mắt cô tràn ngập sát khí ghê rợn.

Hồng Loan từ nãy đã không nén nổi nữa, lưu quang loáng lên, nó xông vào bọn Kim Cương.

Chẳng phải lo trúng độc gì gì nữa, Hồng Loan đương nhiên sẽ tàn sát bọn chúng một phen cho sướng tay. Ba mươi hai Kim Cương phản ứng cũng tương đối nhanh.

Khi tàn ảnh của Hồng Loan chớp lên, họ lập tức dàn thành trận thế rất nhịp nhàng bài bản.

Đồng thời, chỉ trong chớp mắt đã tung ra vô số kiếm khí bao trùm khắp thiên địa, từ bốn phương tám hướng tấn công vào Hồng Loan và Khuynh Thành.

“Vút...”

Không gian dường như bị xé toang, vô vàn tiên khí trung phẩm bỗng nhào vào Hồng Loan phóng tới.

Thân thể Hồng Loan vốn dĩ cứng mạnh vô cùng, cho nên nó chẳng coi các thứ tiên khí tầm tầm hạng trung ấy là gì.

Khi trước nó không dám va chạm với chúng là vì sợ bị trúng độc.

Nhưng bây giờ, hừ, đã đến lượt nó hành hạ bọn chúng đến nơi đến chốn rồi đây.

Nó tóm chặt một tiên khí trung phẩm đang phóng đến, rồi xoay người ba trăm sáu mươi nhăm độ, thế là “rắc rắc...” hai chục tiên khí của đối phương bất ngờ bị chém gãy vụn.

Hai mươi gã Kim Cương kinh ngạc nhìn tiên khí trong tay, dường như không dám tin ở mắt mình nữa.

Thằng bé này chẳng qua chỉ là một thần thú hồng loan, tại sao... tại sao tiên khí lại không thể xâm phạm nó?

Hồng Loan ngoặt tay lại, cầm hai mươi mũi kiếm đã bị gãy ném vụn vút vào hai mươi gã Kim Cương.

“Phập... phập...”

Có mấy gã Kim Cương không kịp né tránh, bị những mũi kiếm đậm đặc hàn quang ấy cắm ngập vào da thịt.

“Bát đệ, Thập tam đệ!”

Bọn Kim Cương còn lại điên cuồng gào lên, toàn thân chúng bỗng biến thành màu đen, cả lũ vút luôn tiên khí đã bị gãy, chỉ chân tay không, nhất loạt xông vào đánh Hồng Loan.

Ánh mắt Hồng Loan đảo ngầu, toàn thân nó như hóa điên.

Nó cũng tay không giao đấu với chúng. Tóm được một tên nó bèn đập cho nhừ tử.

Nó đánh gã ấy đến nỗi thân thể biến dạng, nguyên anh bị hủy diệt hoàn toàn.

Có cần phải phòng ngự không?

Hồng Loan lúc này không cần gì hết, nó chỉ biết đến hai chữ tấn công.

Khuynh Thành nhìn thấy thế, cô hơi lo lo. Đúng là Hồng Loan rất lợi hại, nhưng lúc này không chỉ có một tên mà là có cả đàn cao thủ Kiếm tôn cao cấp trung kỳ đang vây đánh nó.

Khuynh Thành thấy lo cho Hồng Loan, nhưng chính cô cũng đang bị mười hai tên Kim Cương vây chặt.

Lửa giận bùng lên.

Tử Thanh bảo kiếm rút ra, sát khí ghê gớm cuộn cuộn sôi lên trong đôi mắt.

Cả trăm dặm xung quanh đều là vùng chết chóc. Khi này Hồng Loan chiến đấu với bọn chúng, đã có cả ngàn người bị liên lụy chết oan, lúc này mọi người đang hò la bảo nhau chạy tháo thân.

Hiện giờ đang có cả triệu người đứng trên cao dưới thấp tí tắng xa xem họ giao chiến.

Họ đang háo hức và cũng thót tim. Cuộc chiến giữa Khuynh Thành và Hồng Loan với ba mươi hai Kim Cương quả là hay tuyệt.

Còn ở một phía khác, Chiến thần Trọng Lô và Tiên đế cũng chuẩn bị tử chiến.

Sao thế, sao lại dồn dập cùng một thời điểm thế chứ?

Chỉ hận mình không có thêm một đôi mắt nữa để có thể xem cả hai phía.

Diệp Khuynh Thành lẳng không vọt lên cao đến vài trượng, kiếm quang dài dằng dặc như một con rồng đang bay lượn, kiếm khí cực mạnh bất chợt đè nặng lên mười hai gã Kim Cương.

“Nhận lấy cái chết!”

Mặt đất rung chuyển kinh khủng chẳng khác gì động đất, vô số vết nứt trải dài ra mãi.

Mười hai Kim Cương lập tức tập trung nội lực dồn vào tiên khí trong tay.

Rồi ồ ạt đâm vào Khuynh Thành.

“Choang, choang, choang...”

Những âm thanh va đập gây nứt không ngớt vọng xuống.

Tiên khí trong tay mười hai Kim Cương bỗng gãy thành mấy đoạn.

“Uỳnh...”

Một tiếng động cực lớn, không khí bị nổ bung ra.

Mười hai Kim Cương đều bị tạt bay ra xa vài trăm thước rồi mới gượng đứng lại được.

Ánh mắt bọn họ đầy vẻ kinh hãi.

“Đại ca, nguy rồi! Có lẽ thứ cô ta đang dùng là thần khí.”

“Đại ca, hình như cô ta giấu nhem thực lực; cô ta không phải là Kiếm hoàng sơ cấp sơ kỳ.”

Đám đông bóng người chen chúc bỗng nhộn nhạo hẳn lên.

Ba mươi hai Kim Cương mà không địch nổi hai mẹ con cô ta!

Mẹ con nhà ấy là người như thế nào?

“Ta cho rằng khí thế của cô gái này... có lẽ chỉ có Tiên đế mới chế ngự nổi.”

“Không đâu! Con thần thú kia còn kinh dị hơn, nó không hề sợ chất độc của ba mươi hai Kim Cương, nó tóm lấy họ rồi tung quyền đánh như điên.”

“Có lẽ thiên hạ này sắp có biến đổi. Tiên đế... ôi...”

Trong đám đông có vài người mặc áo xanh, họ nhìn Khuynh Thành và Hồng Loan rồi lặng lẽ rời đi.

Họ là người của Đông đế, Tây đế và Nam đế.

“Ú...”

Một âm thanh sắc nhọn cao vút, một đạo kiếm khí có lẽ dài đến vài chục dặm chẳng khác gì một con cự long, bất ngờ từ trên không trung giáng xuống giữa chiến trường.

Đồng thời, mười hai bóng người từ giữa chiến trường bay vọt lên trời.

Mười hai Kim Cương nhìn Diệp Khuynh Thành, họ không sao tưởng tượng nổi, thần khí trong tay cô ta lại... to đến mức quá khủng khiếp!

Mười hai người đang lúc phi hành vẫn không ngừng chiến đấu, tiếng va đập kinh hồn khiến những người đứng cách xa vài trăm dặm để xem cũng cảm thấy ớn lạnh tận óc.

...

“Đại ca! Thanh kiếm trong tay cô ta...”

“Đúng thế, hình như uy lực của thanh kiếm của cô ta càng lúc càng mạnh. Thế là sao?”

Mười hai Kim Cương mặt mũi nhăn nhó khổ sở.

“Đại ca! Tại sao lại có thứ binh khí quái thai như thế? Sau đây chúng ta phải làm gì?”

Đúng là một câu hỏi khiến người trong cuộc phải đau đầu.

Nếu không dốc toàn lực, chỉ e sẽ bị ăn đòn như tử.

Dốc toàn lực? Nhưng thanh kiếm trong tay con bé ấy quả thật rất đáng sợ.

Đáng ngại nhất là đối phương lại căn bản không sợ chất độc của bọn họ.

“Không nghĩ nhiều nữa, liều mạng!”

Người ấy gầm lên một tiếng. Cả mười hai gã nhằm vào Diệp Khuynh Thành nhất tề tấn công.

Phương thức tấn công của người tu chân chủ yếu gồm hai loại, một loại là khống chế phi kiếm, cũng gọi là pháp thuật cấm chế viễn công, tức là đánh từ xa; một loại là cận thân giao đấu, đánh áp sát.

Dù ở phạm trần, trên tiên giới hay thần giới, đều là như thế.

Viễn công không xong thì đánh cận thân.

Viễn công, nhìn có vẻ hoành tráng, nhưng để giết được người ta thì rất khó; vấn đề ở chỗ kiếm khí luôn phải dựa vào năng lượng để thúc động.

Còn đánh cận thân...

Chỉ cần sơ suất thì có thể mất mạng ngay.

Đánh cận thân. Đôi mắt Diệp Khuynh Thành chớp lóe tinh quang.

Sở trường của cô chính là đánh cận thân. Cho nên bọn chúng chỉ có thể là tìm đến cái chết.

Tuy nhiên, mười hai Kim Cương lại rất có kỹ năng phòng ngự và có tốc độ cực nhanh.

Cho nên Khuynh Thành không có cách nào để giết chúng ngay lập tức.

Sát khí lại một lần nữa lan tỏa khắp chốn.

Đánh giáp lá cà. Làn hơi của kẻ dám coi mình như đã chết, không ngừng khuếch tán.

Khiến những người đứng xa vài trăm dặm để xem, cũng phải rùng mình.

Đây là... thứ hơi thở của tử vong tuyệt đối...

Mỗi lần cận thân giao chiến, nó sẽ điên cuồng đẩy đối phương vào chỗ chết.

Mười hai gã Kim Cương vây chặt lấy Khuynh Thành, đôi lúc nhìn thấy rõ cô không kịp né tránh, sắp bị thương đến nơi, nhưng không hiểu tại sao cô vẫn tránh thoát hết sức tài tình.

Mười hai gã đánh giáp lá cà, mà không thể đụng đến một sợi tóc của Khuynh Thành.

Vẫn có câu bất giác phải bất giác trước đã.

Đôi mắt Diệp Khuynh Thành lấp lóe những tia ghê rợn.

Cô nhìn xoáy vào gã Kim Cương vẫn được gọi là “đại ca”.

Tay cô nắm chặt con dao găm, điên cuồng áp sát vào gã.

Mười một gã kia thấy thế định lao đến để chặn cô, thì đã không kịp nữa rồi,

Tốc độ. Cứ cho là Diệp Khuynh Thành giấu nhẹm thực lực, thì tối đa cô cũng chỉ là Kiếm tông sơ cấp. Tại sao có thể có tốc độ nhanh kinh người như thế?

“Hãy chết đi!” Ánh mắt Diệp Khuynh Thành như có điện, lấp lóe vô số những tia ghê rợn.

“Vù...”

Một gã Kim Cương đứng gần “đại ca” hơn cả, thấy thế lập tức phóng luôn thanh đoản kiếm trong tay về phía Khuynh Thành.

Không né tránh, tuyệt đối không né tránh.

Vẫn tốc độ kinh người như thế, cô đâm thẳng vào mục tiêu.

Khi thanh đoản kiếm của gã sắp cắm vào tim cô, cô chỉ hơi né người, mũi đoản kiếm đã đâm trúng vai cô.

Khuynh Thành tuyệt đối không bận tâm vết thương trên vai, cô chỉ hơi nhíu mày, và ánh mắt cô càng thêm giá lạnh.

Gần như là đồng thời...

Lưỡi dao găm của Khuynh Thành đã nhằm thẳng vào gã “đại ca”.

Đã được gọi là đại ca, tất nhiên không phải hạng tầm thường.

Thanh đoản kiếm của gã lập tức đối kháng với dao găm của Khuynh Thành.

“Vù...”

“Á...”

Gần như đồng thời, một mũi tủy tiễn[3] đã phóng thẳng ra từ ống tay áo của Khuynh Thành.

[3] Mũi tên đặt trong ống tay áo.

Dao găm trong tay, chẳng qua chỉ là một thứ chiêu bài, là chương nhân pháp[4] mà thôi.

[4] Thuật che mắt đối phương

Vũ khí thật sự lấy mạng gã, lại là mũi tủy tiễn giấu trong tay áo.

Kinh hãi!

Tuyệt đối kinh hãi!

Khuynh Thành đã giết kẻ đứng đầu ba mươi hai Kim Cương.

Sao lại có chuyện này? Tuyệt đối không thể có chuyện này.

Nhưng rành rành là mũi tủy tiễn mang theo hàn khí âm u đã cắm sâu vào ngực gã.

Tàn phá nguyên anh của hắn.

Chẳng cứ gì người khác, ngay chính gã bị tủy tiễn đâm cũng không dám tin.

Mặt gã đầy kinh ngạc nhìn mũi tủy tiễn cắm giữa ngực mình, rồi cứ thế gã ngã vật xuống.

“Đại ca!!!”

“Đại ca!!!”

“Đại ca!!!”

Những tiếng hô hoán vang khắp bầu trời.

Ngay những khán giả đứng xa vài trăm dặm, công lực còn yếu, cũng bị chấn động sững sờ, miệng học máu tươi phun trào ra như điên.

Sát khí.

Sát khí hủy thiên diệt địa.

Bất chợt bao phủ khắp không trung.

“Giết chúng, trả thù cho đại ca!”

Ba mươi mốt Kim Cương Kiếm tôn cao cấp trung kỳ tựa như ba mươi mốt con sói đói, những cặp mắt đỏ rực ngập những tia máu, chớp lóe những tia ghê rợn.

“Khuynh Thành, giết quá hay!”

Hồng Loan rất đặc ý gọi cô.

Khiến ba mươi mốt Kim Cương càng điên tiết.

Cả bọn bắt chắp sinh tử xông vào hai người.

Sát khí tung hoành!

Ánh sáng phát tán bốn phương!

Không gian bị oằn lại, nhà cửa đổ sập, núi đồi nứt vỡ, sông suối đứt dòng chảy...

Mấy chục cao thủ đối mặt tàn sát điên cuồng, toàn bộ miền đất này dường như bị rơi vào một địa ngục không biên giới.

Từ trên không trung, máu không ngớt rơi xuống như mưa, tốc độ của họ quá nhanh, nhanh đến nỗi tuyệt đối không thể nhìn rõ máu của ai chảy ra rơi xuống.

“Ồi...” Những tiếng rú thê thảm từ xa vọng lại.

Khiến vô số người tu chân phải rùng mình lạnh tim.

Tàn sát.

Tàn sát tuyệt đối!

10. Chương 05 Part 3

Ba mươi mốt Kim Cương thoát đầu vào trận còn có bài bản quy tắc, lúc này đã hoang mang rối loạn.

“Uỳnh...”

Những tiếng nổ không ngừng vang lên, các năng lượng sôi sục không ngừng đối kháng.

Một tên.

Hai tên.

Sáu tên.

Mười một tên.

Hồng Loan như đã hóa điên, nó lao cả người xuyên qua một gã Kiếm tôn cao cấp trung kỳ, thân thể gã bỗng hoác ra một lỗ thủng lớn có hình đứa trẻ con.

Gã kinh hãi nhìn thân thể mình máu tươi phun ra tứ phía.

Rồi cứ thế đổ ập xuống.

Hồng Loan khê đưa ngón tay lên lau mũi, sắc mặt vô cảm lạnh tanh.

“Dám đắc tội với ông, thì đây là kết cục của người!”

Bọn Kim Cương còn lại đều kinh hoàng, thằng bé này đâu phải là người, nó chính là ác ma!

“Đi!”

Chẳng rõ ai trong đám mấy chục gã Kim Cương bỗng hô lên một tiếng, cả bọn lập tức ngự kiếm phi hành chạy trốn.

“Chuồn à? Khi các người vây hãm ông hai ngày, sao không chuồn?”

Diệp Khuynh Thành vẫn đang rất lo cho Trọng Lâu, thấy bọn chúng bỏ chạy, cô lập tức linh thức truyền âm cho Hồng Loan: “Đừng truy kích nữa, ta đi đến suối Bích Lạc!”

Hồng Loan đâu có chịu? Cô đã bao giờ thấy ai chỉ đi vệ sinh một nửa, mà đã bao giờ thấy ai chết một nửa rồi dừng lại chưa?

Nếu thế thì sống chẳng bằng chết!

“Cô cứ đi đi, tôi sẽ đến sau.”

Hồng Loan cứ thế mặc kệ Khuynh Thành, nó đi truy kích hai mươi gã Kim Cương.

“Hồng Loan, quay lại!”

Nó cứ như điếc, phớt lờ Khuynh Thành. Thấy thế cô không dám chân chừ nữa, lập tức ngự kiếm phi hành đuổi theo.

Hồng Loan vốn là thần thú trên thần giới, tốc độ đương nhiên nhanh hơn bọn người kia rất nhiều.

Chỉ lát sau nó đã đuổi sát bọn chúng.

Nó cười khì với chúng, nhưng mắt nó thì ngấp sát khí ghê rợn.

“Chạy đi! Sao không chạy đi nữa? Định đo tốc độ với ông hả? Hừ!”

Một thằng bé ở tuổi mặc quần thũng đít, lại xưng “ông” với chúng, thì chúng chịu sao nổi?

“Liều với nó đi!”

Bọn họ biết mình không thể thoát đi, bèn điên cuồng xông vào đánh Hồng Loan.

“Dù bọn ta chết thì ngươi cũng đừng hòng được sống.”

Đôi mắt gã nào cũng như sắp phun ra lửa.

Vừa hổ thẹn vừa tức giận. Ba mươi hai Kim Cương xưa nay chuyên hành hạ chà đạp người khác, không ngờ hôm nay lại bị một đứa trẻ con và một cô gái xử lý thê thảm.

Phía sau, Diệp Khuynh Thành đang phi đến nơi. Cô rất không muốn đánh nữa.

Tử Thanh bảo kiếm trong tay lại khua lên.

Cô không có thì giờ dờn dứ với chúng, bèn linh thức truyền âm cho Hồng Loan.

“Tốc chiến tốc thắng!”

“Được!”

Hai làn lưu quang màu đỏ trôi thẳng vào đám hai chục đối thủ.

Tốc độ. Thứ tốc độ không sao tưởng tượng nổi.

Ngay Khuynh Thành cũng không dám tin mình lại có tốc độ nhanh đến thế.

Từ sau khi lên thiên giới, cô ngày càng cảm thấy trong người mình có một nguồn sức lực mạnh mẽ, nguồn sức lực dồi dào này cô không thể điều khiển theo ý mình. Nó cũng giống như Tử Thanh bảo kiếm trong tay, gặp đối thủ càng mạnh thì uy lực công phá của nó cũng càng lớn.

Mỗi khi cô lâm vào tình thế sinh tử nguy ngập, nguồn sức lực dữ dội ấy bỗng bùng phát và cứu sống cô.

Một đạo kiếm quang mờ ảo nhoáng lên.

Không gian của toàn bộ khu vực bỗng dồn dập dần ra như sóng bạc đầu dồn nhau, đồng thời, vô số kiếm khí bỗng lấp đầy khoảng không.

Cùng lúc với Khuynh Thành, Hồng Loan kêu lên một tiếng động trời, nó đã biến trở lại nguyên thân của mình.

Nên biết, thần thú trở lại nguyên thân thì uy lực của nó mạnh gấp bội khi nó biến thành hình người.

Một làn khí ba màu lan rộng trong không khí.

Không gian mà hai mươi Kim Cương đứng hình như bị biến dạng méo mó; không gian méo mó ấy tràn ngập ánh sáng của hai làn hồng quang.

Hai mươi Kim Cương nhanh chóng thi triển nội lực, hai mươi đạo kim quang bỗng nhanh chóng đánh vào lưu quang màu đỏ.

“Oàng...”

Khu vực của hai mươi Kim Cương bỗng bùng nổ, trong nháy mắt, khu vực ấy chói nhức mắt, cả đất trời chao đảo rung lắc kịch liệt.

Đám đông “khán giả” đứng xa vài trăm dặm không kịp ẩn nấp, có đến vài ngàn người bị vạ lây.

Một tên, hai tên, ba tên... sáu tên, tám tên.

Khuynh Thành đang đoán rằng vừa rồi ít ra là một nửa bọn Kim Cương bị tử thương.

Hai chục, tất cả hai chục Kim Cương đã mất mạng trong nháy mắt. Những người đứng xem tròn mắt kinh hãi.

Diệp Khuynh Thành và con thần thú kia lợi hại biết chừng nào.

Chỉ trong chớp lát đã tiêu diệt hai chục cao thủ Kiếm tôn cao cấp trung kỳ.

Đó không phải là chém giết.

Mà rành rành là tàn sát.

Thử hỏi trên tiền giới này có mấy người dám tranh cường với họ?

“Thế này thì chán thật, chúng chết sạch cả rồi!”

Hồng Loan phải hai bàn tay bé nhỏ, nó hình như cảm thấy vẫn còn thòm thèm chưa đã.

Ba mươi hai gã Kim Cương giẽ rách, sức chịu đựng quá kém; nếu không phải thân thể bọn chúng toàn là chất độc thì chắc chúng không thể sống đến hôm nay.

“Hong Loan, đi thôi!”

Không dừng lại một khắc.

Thậm chí không thiết nhìn xác hai chục gã nằm la liệt ở phía sau.

Trọng Lâu, lúc này không biết Trọng Lâu và Tiên đế đã giao đấu chưa.

Đám đông đứng xem bỗng bừng tỉnh khỏi nỗi kinh hãi. Vẫn còn một cuộc đại chiến khủng khiếp xưa nay và mai sau cũng không thể có, đang chờ đợi họ.

Rất nhanh chóng, biển người dày đặc lập tức chạy như bay về phía suối Bích Lạc.

Đại Bàng Cánh Vàng đã đến khu vực suối Bích Lạc, nó vận linh thức phủ khắp toàn bộ con suối.

Không thấy.

Vẫn không thấy Diệp Khuynh Thành.

Lẽ nào...

Không! Tuyệt đối không thể như vậy,

Diệp Khuynh Thành không thể chết, tuyệt đối không thể có chuyện đó.

Nó cố nén sự phẫn nộ trong lòng, đổ xuống một chỗ rất gần Trọng Lâu và Tiên đế.

Đám người này đều đã trả giá cao để mua vị trí đứng xem; thấy Đại Bàng Cánh Vàng chen vào, họ rất tức tối.

Nhưng, làn hơi mà Đại Bàng Cánh Vàng tỏa ra chẳng khác gì nó vừa từ địa ngục đến, cho nên bọn họ đều ngậm miệng.

“Bắc đế, người thật bỉ ổi!”

“Trọng Lâu nhà người thì tốt đẹp cái nỗi gì? Dám lợi dụng một đứa con gái để trở lại tiên giới! Nên nói rằng người còn bỉ ổi và vô liêm sỉ hơn ta nhiều!”

“Vì cô ấy đưa ta trở lại tiên giới nên người muốn giết cô ấy chứ gì?”

Trọng Lâu đã phẫn uất không nguôi. Từ khi hay tin Diệp Khuynh Thành bị ba mươi hai tên Kim Cương vây khốn, ông đã lập tức chạy ngay đến chiến trường này.

Nhưng, ông lại bị gã bỉ ổi khốn kiếp Bắc đế này chạy ra chặn đường.

Cứ thế giằng co dờn dứ, Bắc đế giữ chân Trọng Lâu suốt một đêm.

Cho đến sáng sớm hôm sau ông mới thật sự thoát khỏi sự đeo bám của Bắc đế.

Nhưng rồi, Trọng Lâu chỉ thấy ba mươi hai tên Kim Cương, chứ không thấy Diệp Khuynh Thành đâu.

Ông đã tìm khắp các nơi, đều không thấy cô.

Cũng không hề cảm nhận thấy làn khí lưu của cô.

Ông đang định tiêu diệt ba mươi hai tên Kim Cương để báo thù cho Diệp Khuynh Thành thì lại thấy Tiên hậu chạy ra chặn đường.

Ông truy đuổi Tiên hậu hai ngày liền.

Cho tới giờ ông mới đến suối Bích Lạc, suýt nữa thì trễ giờ quyết chiến. Thì ông sẽ trở thành trò cười cho cả tiên giới.

“Người nghĩ sao thì tùy. Tóm lại là không ai có thể sống sót dưới bàn tay của ba mươi hai Kim Cương mà ra về.”

Tiên đế lim dim mắt, ánh mắt đầy ý ác độc: “Và, người cũng phải chết.”

Trọng Lâu nắm chặt hai nắm tay, khớp xương kêu răng rắc.

“Bây giờ ta sẽ giết người để trả thù cho Diệp Khuynh Thành!”

Trọng Lâu cực kỳ phẫn nộ. Lời nói của Diệp Khuynh Thành vẫn không ngớt vang bên tai ông.

Chúng ta đều vì người ấy của mình, chúng ta còn phải đi chặng đường rất dài, chặng đường rất không dễ đi.

Cho nên, tôi hy vọng chúng ta sẽ cùng chung sức nâng đỡ lẫn nhau để vượt qua được. Sau đó chúng ta sẽ cùng đón người ấy của mình.

Khuynh Thành vẫn chưa tìm thấy chàng trai mà cô mong chờ và gắn bó, thế mà lại chết...

Khuynh Thành tuyệt đối không thể chết! Không thể!!!

Toàn thân Trọng Lâu mặc bộ chiến giáp màu bạc. Bộ chiến giáp này đều luyện từ tiên khí rồi chế tạo ra, có sức phòng ngự tuyệt đỉnh.

Không một chút do dự, không dùng chiêu thức đẹp mắt.

Chỉ chân tay không, ông xông thẳng vào Tiên đế.

Hai người vừa rồi nói gì, Đại Bàng Cánh Vàng đã nghe rõ cả.

Hắn... hắn đã giết Diệp Khuynh Thành!

Không!!!

Diệp Khuynh Thành không thể chết. Chẳng phải Hồng Loan đang bảo vệ cô ấy hay sao? Nó là thần thú của tiên giới, Diệp Khuynh Thành tuyệt đối không thể chết.

Tuy nhiên, Đại Bàng Cánh Vàng vẫn không nén được lửa giận đang cuộn sôi, đôi mắt vàng kim của nó bỗng phóng hỏa quang ra bốn phía, cả hai con mắt đã biến thành màu đỏ.

“Ồa...”

Một làn kim quang chớp lên, Đại Bàng Cánh Vàng đã tham dự vào cuộc chiến giữa Trọng Lâu và Tiên đế.

“Ta sẽ giết ngươi!”

Mọi người có mặt đều sửng sốt.

Chiến tranh giữa Chiến thần Trọng Lâu và Tiên đế, sao lại có thêm một con thần thú đến?

“Xem ra, Yêu hoàng của ngươi nói không sai. Được! Tiên đế ta đây sẽ giết ngươi trước đã!”

Tiên đế cực phần nộ, ông ta hít vào một hơi thật sâu, thân thể bỗng phình to ra ít nhất là một chục lần.

Trọng Lâu lập tức linh thức truyền âm cho Đại Bàng Cánh Vàng.

“Kim Bằng, không việc gì đến ngươi, ngươi mau đi đi!”

“Tôi không đi. Tôi cần trả thù cho Khuynh Thành, tôi phải giết tên khốn kiếp này.”

Đại Bàng Cánh Vàng như hóa điên, ngay bộ lông vũ vàng kim của nó cũng phát ra ánh sáng đỏ như lửa.

“Xẹt...”

Một đạo lưu quang chớp đến.

Tiên hậu sững sững đứng trên không ngay trước mặt Đại Bàng Cánh Vàng.

“Kim Bằng mau đi đi, thì ta có thể tha chết cho ngươi.”

“Đừng hòng!”

Đại Bàng Cánh Vàng không cần biết người đó là nhân vật nào, hễ ai cản trở nó thì... chỉ có chết!

Tiên hậu lập tức linh thức truyền âm cho Tiên đế.

“Ông cứ đối phó với Trọng Lâu, bên này đã có tôi đây rồi.”

Tiên đế nhìn vợ, khẽ gật đầu. Rồi ông ta lập tức quay người lại xông vào Trọng Lâu.

Đám đông người đứng xem, ai cũng bừng nhiệt huyết cuộn sôi.

Thần thú, Tiên hậu, Tiên đế, Chiến thần.

Trời ạ!

Chỉ lo cuộc chiến này sẽ hủy thiên diệt địa mất thôi!

Có lẽ tiên giới sắp đại loạn, sắp biến đổi thật rồi.

Đại Bàng Cánh Vàng chỉ có ý nghĩ duy nhất là giết Tiên đế, thấy bị người ta ngăn cản, từng té bào trong người nó đều dùng dùng phần nộ.

Một con hỏa long hùng dũng phun thẳng vào Tiên hậu.

Tiên hậu vốn có công lực chẳng kém gì Tiên đế, thấy thế, bà ta vùng tiên khí cực phẩm trong tay chém vào hỏa long.

Chỉ trong nháy mắt, lửa hoa bắn ra bốn phía.

Thấy hỏa long của mình phun ra bị Tiên hậu phá mất, Đại Bàng Cánh Vàng càng điên tiết.

Nó bỗng giương ra bộ móng vuốt cực sắc nhọn của nó bấy lâu nay không dùng đến, hàn quang phóng ra khắp chốn.

Đôi mắt như muốn tóe lửa của nó trợn lên. Một tiếng kêu vang trời. Nó lao thẳng vào Tiên hậu.

Đó là chiêu tàn sát chí tử, bắt chấp tan xương nát thịt.

Dù chính mình hy sinh, nó cũng phải giết bằng được hai kẻ địch đang đứng đây.

Tiên hậu bỗng giật mình. Con chim này điên rồi chắc? Tiên đế đâu có oán thù gì với nó mà nó dù bỏ mạng cũng muốn giết vợ chồng họ?

Bộ móng vuốt nhọn hoắt đang phóng thẳng vào Tiên hậu. Bà ta không ngờ con kim bằng này lại điên cuồng đến thế, không kịp né tránh, bà ta bị móng vuốt sắc nhọn rạch bị thương luôn mấy chỗ.

Cánh tay trái, một mảng cơ thịt bị Đại Bàng Cánh Vàng xé lật ra, nhìn rõ cả xương bên trong.

Chỉ trong chốc lát, Tiên hậu toàn thân máu me, đầu bù tóc rối, trông chẳng khác gì con ma nữ.

Nhưng, đối với Tiên hậu cũng không quan trọng gì.

Miễn là bà ta chưa bị moi tim ra, nguyên anh vẫn còn là được, thần xác vẫn có thể lại tu luyện.

Chỉ hiềm, Tiên hậu chưa bao giờ bị một vỏ ốc cay thế này.

Bà ta là Tiên hậu cao vời vợ như thế.

Tiên hậu nhếch mép cười nham hiểm, đôi mắt phóng ra những tia lạnh giá.

Bắt chấp các vết thương, cánh tay lòi xương vung lên, tiên khí thượng thặng trong tay réo vun vút đâm về phía Đại Bàng Cánh Vàng.

Đại Bàng Cánh Vàng đôi mắt đỏ ngầu, không hề lãng phí một khắc.

Nếu là mọi ngày thì nó sẽ từ từ hành hạ Tiên hậu.

Nhưng bây giờ nó chỉ muốn bà ta chết luôn.

Lại một tiếng kêu vang trời, trong chớp mắt, Đại Bàng Cánh Vàng bay vút lên không trung, cao đến vài ngàn thước.

Cao đến nỗi những người đứng xem không thể nhìn thấy bóng dáng nó đâu nữa.

“Chuồn rồi à?”

“Ôi, cứ tưởng là nó sẽ...”

Đám đông xôn xao chưa dứt thì nghe thấy một tiếng kêu “oa...” cực kỳ chói tai.

Nụ cười lúc nãy của Tiên hậu, bây giờ bỗng nhiên tắt ngấm!

“Hự...”

Máu tươi hộc ra ồ ạt.

Cái mỏ siêu cứng siêu nhọn của Đại Bàng Cánh Vàng chẳng khác gì mũi kiếm thọc vào Tiên hậu.

Đôi móng vuốt sắc nhọn của nó không ngớt quắp và xé bà ta.

Ngực Tiên hậu bỗng thủng toang hoác.

Đôi mắt phóng ra tia chói mắt của bà ta bỗng nhiên đầy ứ nét kinh ngạc.

Nhưng Đại Bàng Cánh Vàng vẫn bắn khoản một điều: nó đã quắp và xé như vậy mà lại không moi được nguyên anh của Tiên hậu.

Đôi móng vuốt kinh khủng của Đại Bàng Cánh Vàng bỗng giật mạnh đầu Tiên hậu.

Tầm thân điệu đà thon thả cân đối của Tiên hậu nhàu nhĩ nát như nằm trên mặt đất.

“Thanh Thanh!!!”

Tiếng kêu tuyệt vọng của Tiên đế vang lên, ông ta lập tức lao như tên bắn vào Đại Bàng Cánh Vàng.

“Tiên đế.”

Nguyên anh của Tiên hậu kinh hãi nhìn Đại Bàng Cánh Vàng. Rõ ràng là con thần thú này đẳng cấp không bằng bà ta, nhưng tại sao nó lại đáng sợ đến thế này?

“Thanh Thanh!”

“Định chạy hả?”

Đại Bàng Cánh Vàng tàn ảnh nhoáng lên, xông thẳng vào Tiên hậu.

Tiên đế bèn vận linh thức.

Một làn ánh sáng bạc chớp lên, bỗng nhiên, bảy mươi hai Sát[5] xuất hiện trước mặt Đại Bàng Cánh Vàng.

[5] Sát: thần hung ác; “hung thần ác sát”

Ba mươi hai Kim Cương và bảy mươi hai Sát đều là vũ khí hủy diệt của Tiên đế.

Bảy mươi hai Sát, ai cũng là cao thủ Kiếm tôn cao cấp hậu kỳ, họ là át chủ bài của Tiên đế.

Tuy mọi người đều biết đến Tiên đế có ba mươi hai Kim Cương và bảy mươi hai Sát, nhưng chưa nhìn thấy bảy mươi hai Sát này ra tay bao giờ.

Bởi vì, chẳng có ai sống sót thoát khỏi bàn tay tàn độc ba mươi hai Kim Cương.

Nhưng lúc này Tiên đế đã buộc phải tung ra bảy mươi hai Sát.

Mọi người đứng xem bất giác đều hít sâu vào một hơi lạnh.

Có lẽ, con Kim Bằng không thể thoát khỏi cái chết.

Dù nó có lợi hại đến đâu cũng không thể đồng thời đối địch với bảy mươi hai cao thủ Kiếm tôn cao cấp hậu kỳ.

“Bảo vệ Tiên hậu, giết con Kim Bằng kia đi!”

“Rõ!”

Giọng của bảy mươi hai Sát vang dội tận chân trời, những người đứng xem, ai công lực thấp đều vội vã vận khí bảo vệ tim mạch của mình.

Nếu không, chắc chắn sẽ vỡ tim đứt mạch mà chết.

Trọng Lâu nhìn thấy vậy, ông toát mồ hôi vì lo cho Đại Bàng Cánh Vàng.

Kể cả ông và Đại Bàng Cánh Vàng liên kết lại chưa chắc đã đánh thắng được bảy mươi hai Sát.

Lúc này...

Tình cảm giữa Kim Bằng và Khuynh Thành, Trọng Lâu rất biết.

Khuynh Thành đã không còn nữa, ông không thể để cho Đại Bàng Cánh Vàng cũng gặp bất hạnh.

Mặc kệ cuộc đại chiến với Tiên đế, tàn ảnh loáng lên, Trọng Lâu đã đến bên Đại Bàng Cánh Vàng.

“Lát nữa ta nhử chúng chạy ra, ngươi lựa cơ hội mà chạy trốn đi!”

Trọng Lâu linh thức truyền âm cho Đại Bàng Cánh Vàng.

“Chạy à? Tại sao tôi phải chạy? Hôm nay tôi không thể không giết hấn, trả thù cho Diệp Khuynh Thành!”

Đại Bàng Cánh Vàng đâu có thể nghe Trọng Lâu. Sau khi nghe Tiên đế nói thế, nó đã như hóa điên, đầu nó không thiết suy nghĩ gì khác.

Đó là người bạn duy nhất của nó, người bạn sinh tử có nhau, rất đáng để nó đem tính mạng ra đổi được người bạn ấy.

“Kim Bằng, ngươi hãy bình tĩnh, ta cũng rất buồn, nhưng không nên hành động theo cảm tính để trả thù cho đã; làm thế chính ngươi cũng mất mạng phí hoài.”

Kim Bằng đâu có chịu nghe?

“Nếu sợ chết thì ông cứ đi đi. Tôi hôm nay hoặc là giết hắn, hoặc là bị hắn giết.”

Lửa hận trong mắt Đại Bàng Cánh Vàng mỗi lúc một tăng, toàn thân nó như một quả cầu lửa.

Bộ lông vũ vốn màu vàng kim, lúc này đã chuyển sang màu đỏ máu rất đậm.

Chẳng khác gì một kỳ tích, nó loáng lên như một làn lưu quang, rồi thoát ra khỏi đám bảy mươi hai Sát ác ôn, sau đó nó lập tức lao thẳng vào Tiên đế.

“Lão tặc nộp mạng ra đây!”

Công lực của Tiên đế cao đến đâu, ngay Chiến thần Trọng Lâu cũng không nắm được.

Đại Bàng Cánh Vàng cứ thế xông thẳng vào Tiên đế.

Toàn thân nó là một quả cầu lửa, bay đến đâu, ngay không khí ở đó cũng bị thiêu đốt.

Tốc độ thì nhanh đến mức đáng sợ.

Tiên đế không hề gợn mảy may sợ hãi, ông ta vẫn đứng thẳng người trong làn khí lưu mạnh mẽ đang áp đến, sắc mặt bình thản, hai tay chấp sau hông.

Và nhìn Đại Bàng Cánh Vàng đang lao về phía mình.

“Vù... vù...”

Quả cầu lửa Đại Bàng Cánh Vàng xô thẳng vào Tiên đế, ngay khi giáp bộ áo giáp thượng hạng của ông ta cũng bị đốt thủng một mảng to.

Tiếp đó, đôi móng vuốt cực sắc nhọn của Đại Bàng Cánh Vàng thọc ngay vào lỗ thủng của bộ khi giáp. Cơ thịt của Tiên đế lập tức bị xé luôn mấy đường tóe máu.

“Năng lực khá lắm! Xem ra ta đã quá coi thường ngươi mất rồi.”

Tiên đế vung tay tạt trái “bốp” một phát vào thân Đại Bàng Cánh Vàng.

Làn khí lưu ghê gớm bất ngờ lan rộng khắp, dồn nén vào Đại Bàng Cánh Vàng, sức ép quá mạnh khiến nó không thở được nữa.

Dẫu muốn né tránh cũng đã quá muộn không kịp nữa,

Chưởng cực mạnh ấy của Tiên đế phang vào cánh của Đại Bàng Cánh Vàng.

Chỉ nghe thấy tiếng xương nứt gãy “rắc... rắc...” Đại Bàng Cánh Vàng toàn thân bỗng lật nhào, nó bị bắn ra xa vài trăm thước rồi mới nặng nề ngã vật xuống đất.

“Kim Bằng!”

“Chim phao câu thối!!!”

“Chim phao câu thối!!!”

Ba tiếng gọi khác nhau bỗng vang động khắp bầu trời.

Trọng Lâu đang điên cuồng giao đấu với bảy mươi hai Sát, ông không thể phân thân để đi cứu Đại Bàng Cánh Vàng.

Còn Diệp Khuynh Thành và Hồng Loan đang ngự kiếm, khi nhìn thấy màn bi kịch vừa rồi thì đã quá muộn.

Đại Bàng Cánh Vàng đã bị Tiên đế đánh bật ra xa.

“Chim phao câu thối!”

Khuynh Thành đôi mắt đỏ hoe, cấp tốc phi đến chỗ Đại Bàng Cánh Vàng.

“Chim ơi chim, ngươi có sao không?”

Một vốc máu tươi phun ra khỏi miệng (của) Đại Bàng Cánh Vàng.

Nhưng mắt nó không gợn chút đau đớn, trái lại, là nét vui vẻ, ngạc nhiên mừng rỡ vô hạn.

“Tôi... tôi ngỡ rằng cô đã chết rồi. Cho nên tôi mới... mới xuất chiêu quyết định. Không ngờ thân thể Tiên đế lại cứng đến thế. Tôi vốn định đâm thẳng vào nguyên anh của hân, nào ngờ chỉ có thể phá được mấy chỗ mà thôi.”

“Người đại quá, sao người lại đại đột thế này?”

Nhìn Đại Bàng Cánh Vàng, lòng Diệp Khuynh Thành xúc động vô hạn.

Cô ôm nó vào lòng, không kìm được nước mắt tuôn trào.

Lần đầu tiên nó cứu cô, nó đã không tiếc thân mình đứng ra che chắn khi ba đang ập đến cô.

Lần này, vì trả thù cho cô, để đối phó với kẻ địch, nó cũng bất chấp bản thân có thể tan xương nát thịt.

Một người bạn như thế, một con chim đại khờ đáng yêu như thế, cô không xót thương không yêu mến nó sao được?

“Đừng yếu đuối nữa, nó đang bị thương rất nặng, đưa kim đan vào cho nó nuốt đi!”

Hồng Loan bước lại nhìn thương tích của Đại Bàng Cánh Vàng. Diệp Khuynh Thành vội lấy kim đan ra cho Đại Bàng Cánh Vàng nuốt.

“Cánh của nó bị gãy, bây giờ tôi sẽ vận khí để điều trị vết thương cho nó. Chỉ cần một lúc thôi.”

“Được!”

Diệp Khuynh Thành cầm Tử Thanh bảo kiếm vung lên, lưu quang màu đỏ chớp lòa, cô xông thẳng vào Tiên đế.

Hân dám đánh bị thương Đại Bàng Cánh Vàng của cô, cô nhất định bắt hân phải trả giá.

Sát khí hủy thiên diệt địa không ngừng tỏa ra từ thân thể Diệp Khuynh Thành. Cô gái áo đỏ tung bay pháp phối nhưng lại khiến người ta phải rùng mình kinh hãi.

Bộ áo đỏ của Khuynh Thành hình như được nhuộm bằng máu thắm.

Không hiểu sao, nhìn cô lúc này lại cực kỳ chói mắt.

Khuynh Thành lúc này vừa xinh đẹp, vừa quyết liệt lại vừa đáng sợ.

Chẳng có ai sau khi làm hại người mà Khuynh Thành muốn bảo vệ chở che, lại vẫn có thể sống yên thân.

Không có. Trước kia không có. Bây giờ không có, tương lai cũng không có.

“Diệp Khuynh Thành, không ngờ người vẫn còn sống!”

Tiên đế cực kỳ kinh ngạc, ông ta vận linh thức quan sát, biết rằng ba mươi hai Kim Cương đã bị giết sạch.

Không ngờ hai kẻ này gặp phải ba mươi hai Kim Cương của ông ta mà vẫn có thể sống sót, lại còn giết sạch cả bọn Kim Cương ấy!

“Người tưởng có thể dùng mấy gã độc nhân ấy là giết được ta hay sao? Tiên đế, người quá coi thường Diệp Khuynh Thành ta đấy!”

Hôm nay người lại đánh bị thương người anh em của ta nữa, người nói xem ta nên giết người như thế nào mới thỏa đáng?”

Tiên đế cười ha hả rõ lâu.

“Người... người lại có thể coi một con yêu thú là người anh em? Thật không biết nhục!”

Người ở tiên giới thường tự mình là thanh cao, xưa nay họ luôn coi thường người ở yêu giới và ma giới.

Huống chi, con đại bàng cánh vàng này còn chưa tu thành hình người!

Nó là thần thú thật, nhưng trong con mắt của Tiên đế nó chẳng đáng là gì.

Các thần thú ở yêu giới, nhiều nhất là được bắt đưa về để làm ghế ngồi. Chứ xưng hô huynh đệ anh em với thần thú, có lẽ chỉ có mình Diệp Khuynh Thành!

“Yêu thú thì sao? Nó còn hơn chán vạn cái đồ vô liêm sỉ nhà người!”

Gã Tiên đế thật sự ngông cuồng, dám khinh rẻ con chim cưng của cô!

Được!

Được lắm!

Cô sẽ đánh cho hắn gãy hết răng, rồi bắt hắn phải cúi đầu lạy, gọi Đại Bàng Cánh Vàng là ông nội!

Sẽ đánh hắn như đánh con vật, để cho Đại Bàng Cánh Vàng tha hồ làm ghế ngồi, tha hồ hành hạ hắn đau đớn!

Đôi mắt sắc nhọn của cô lóe tinh quang.

“Xẹt...”

Một luồng ánh sáng cực mạnh từ trên trời giáng xuống, phóng trúng vào trán Tiên đế.

“Bùng...”

Tiên đế phát ổng tay áo thụng, hầu như không tốn một chút sức lực nào đã phá ngay được kiếm khí của Diệp Khuynh Thành.

Tiên đế, Tiên đế có khác! Nếu không có chút tài nghệ thì đương nhiên ông ta không thể ngồi ở vị trí cao ngất cho đến ngày hôm nay.

“Diệp Khuynh Thành, muốn giết ta ư? Người chưa đáng mặt!”

Tiên đế lại phát tay áo lần nữa. Rõ ràng không nhìn thấy ông ta xuất chiêu.

Nhưng lại xuất hiện một làn khí lưu cực mạnh tạt đến Diệp Khuynh Thành; ngón tay thon dài của Tiên đế khiến không trung xuất hiện một bàn tay vô hình đưa ra bóp chặt cổ Diệp Khuynh Thành.

“Khuynh Thành!!!”

“Khuynh Thành!!!”

“Khuynh Thành!!!”

Nhưng đôi mắt Khuynh Thành không hề có nét sợ hãi, trái lại, là tràn đầy tự tin.

Cô đang chờ, chờ thân thể mình truyền ra thông tin tử vong.

Chờ sức mạnh đặc biệt trong cô bùng phát.

Nhát kiếm vừa rồi, cô mới chỉ dùng rất ít công lực. Nên biết rằng Tử Thanh bảo kiếm của cô tuyệt đối không phải thứ binh khí bình thường.

Nó là đỉnh cao trong các loại thần khí, dù lên đến thần giới, chưa chắc đã có mấy thứ binh khí có thể sánh với Tử Thanh bảo kiếm này.

Gặp đối thủ càng mạnh, Tử Thanh bảo kiếm sẽ phát ra uy lực càng lớn. Khuynh Thành đang ít nhiều thấy hưng phấn, chưa rõ gặp phải cao thủ như Tiên đế hôm nay, Tử Thanh bảo kiếm sẽ phát ra sức mạnh kinh người đến đâu?

Nhìn mọi người có vẻ đang căng thẳng, Khuynh Thành lập tức linh thức truyền âm: “Đừng lo, tôi sẽ không sao hết. Cứ chờ mà xem màn diễn thú vị.”

Lúc này Kim Bằng, Hồng Loan và Trọng Lâu mới yên tâm thở phào.

Khuynh Thành cảm thấy mình hít thở càng lúc càng khó khăn.

Sao lại không có.

Sao nguồn sức mạnh thần bí trong người cô lại không có một chút phản ứng gì?

Không thể như thế này!

Chết dở!

Cô đã đặt cược cả tính mạng mình vào đây rồi, lẽ nào nó lại bỏ cuộc đúng vào cái lúc này?

Trời đất ạ, thế này thì chết người thật đấy!

Bàn tay Tiên đế bóp cổ Khuynh Thành với lực đạo càng lúc càng mạnh.

Mí mắt cô chớp lên cụp xuống liên hồi như đánh nhau, cố gắng hết sức để mở mắt ra nhưng không sao mở được.

Tử Thanh bảo kiếm bỗng rung lên bần bật.

11. Chương 06 Part 1

Chương 6

Ở thần giới, Lam Tổ bỗng mở mắt, và thấy ngực nhói đau.

“Khuynh Thành!”

Sao ta lại có cảm giác dữ dội như thế này? Hồng Loan đang đi cùng Khuynh Thành kia mà?

Đã xảy ra chuyện gì? Đã có chuyện gì thế?

Lam Tổ phi thân ra khỏi trận pháp, đang định đi.

Thì một làn khí lưu rất mạnh ập đến.

“Định đi à? Lam Tổ, ngươi đã khiến ta thất vọng. Đã lâu như thế rồi mà ngươi vẫn chưa gỡ được trận pháp.

Nhà ngươi đã trở nên kém cỏi từ khi nào thế? Lẽ nào không có Lạc Nhi thì ngươi không thể phá nổi một trận pháp?”

Lam Tổ nắm chặt tay, ánh mắt đầy nét khinh bỉ.

“Ông mà còn tư cách để nhắc đến Lạc Nhi ư? Tôi chưa từng thấy người cha nào như ông, coi con gái mình như một quân cờ.”

“Lam Tổ, ta cho ngươi một cơ hội cuối cùng. Lần sau ta đến, nếu ngươi vẫn không phá nổi trận pháp này thì ta sẽ giết những người bị hãm trong trận pháp. Nhân đây ta cho ngươi biết: ta đã cử anh trai Lạc Nhi đến tiên giới, nó đã tìm thấy Lạc Nhi rồi. Ta tin rằng Lạc Nhi sẽ rất nhanh chóng trở về thần giới.”

“Nếu các người dám hại Khuynh Thành thì ta quyết không tha cho các người đâu!”

Lam Tổ hạ thấp giọng, ánh mắt cực sắc nhọn của chàng nhìn xoáy vào người kia.

“Ngươi cứ yên tâm, Lạc Nhi là con gái của ta, ta đã mất nó một lần rồi, ta sẽ không để nó lại xa ta nữa. Huống chi, ta còn chờ Lạc Nhi gỡ bỏ phong ấn đối với ngươi kia mà! Lam Tổ, đến lúc đó chúng ta sẽ thật sự quyết chiến để phân cao thấp.”

Nhìn người ấy biến mất ngay trước mặt mình, Lam Tổ cảm thấy một nỗi kinh hãi chưa từng có.

Chàng đã bỏ ra rất nhiều thời gian mới tu được một khối hồn phách của Lạc Nhi, sau đó chàng đưa xuống phạm trần để Lạc Nhi đầu thai luân hồi. Tất cả, chàng đã làm hết sức tỉ mỉ thận trọng, vậy tại sao họ vẫn phát hiện ra?

Cho đến giờ, Lam Tổ vẫn chưa biết sự thật đáng sợ ấy là gì.
Không có Lạc Nhi.
Trên đời này không hề có Lạc Nhi.
Lạc Nhi đã chết rồi.
Lạc Nhi đã chết từ khi Diệp Khuynh Thành chưa chào đời.
Rõ ràng và dứt khoát như Lạc Nhi lúc trước đã tan thành mây khói.
Nàng biết Lam Tổ đã bao năm trời và dốc bao tinh lực mới tu được hồn phách của nàng.
Rồi đưa hồn phách ấy xuống đầu thai ở nhân gian, nhằm tránh thật xa bọn họ.
Nhưng nàng cũng biết, hễ ngày nào nàng chưa chết thì tất cả vẫn không thể kết thúc, không thể chấm dứt.
Cho nên, khi Diệp Khuynh Thành vẫn còn nằm trong bụng mẹ, nàng đã tự hủy diệt một lần nữa, nàng để
cho hồn phách của mình biến thành quả tim của đứa bé, sẽ luôn đồng hành cùng đứa bé.
Nếu nàng không tồn tại trong nó, có lẽ nó sẽ không bị chết.
Nàng đã biến mình thành quả tim của đứa bé, trở thành một phần của cơ thể nó; nó chết thì nàng cũng đi
theo nó.
Nhưng đã xảy ra sự việc hoàn toàn bất ngờ với nàng.
Đứa bé không những không chết mà còn sống rất tốt.
Vào thời khắc ấy nàng cảm thấy có một linh hồn đã nhập vào cái cơ thể này.
Còn nàng, vẫn mãi mãi là quả tim của đứa bé.
Ngày ngày cùng lớn lên theo nó.
Nàng biết đứa bé gái ấy tên là Diệp Khuynh Thành.
Nàng còn biết cô gái Khuynh Thành này đã thích Lam Tổ.
Lam Tổ cũng rất mến yêu cô. Có lẽ chàng còn rất ngây thơ cho rằng cô ta là Lạc Nhi thật!
Có thể là, vì nàng, nên Diệp Khuynh Thành mới nhanh chóng thích Lam Tổ như thế.
Nhưng cũng có thể là tự Diệp Khuynh Thành thích Lam Tổ.
Nhưng dù là gì đi nữa, nàng đều cảm thấy rất được an ủi.
Vì Khuynh Thành yêu Lam Tổ sâu nặng chẳng kém gì nàng.
Nàng thậm chí còn cảm nhận rằng mình còn thua cả Khuynh Thành.
Cô ấy yêu rất mãnh liệt, mãnh liệt đến mức có thể bất chấp tất cả.
Mãnh liệt đến mức tưởng như giữa đất trời này chỉ có cô ấy và Lam Tổ.
Không gì có thể ngăn cản cô ấy.
Và dù có, thì cô ấy cũng sẽ giải quyết xong hết.
Những điều như thế thì nàng không làm được. Cho nên nàng và Lam Tổ mới thành ra như hiện nay.
Tuy nhiên, cũng tốt thôi, đã có Diệp Khuynh Thành hết lòng yêu Lam Tổ.
Nàng có thể trở thành một phần trong cơ thể Khuynh Thành, để bảo vệ cô ấy, đồng thời vẫn tiếp tục yêu
chàng. Cái cảm giác này rất tuyệt, đúng là rất tuyệt.
Lam Tổ đắm một nhát rất mạnh xuống mặt đất.
Đã bao nhiêu năm rồi, chàng không nhớ rõ nữa.

Tại sao bọn họ vẫn không chịu buông tha chàng và Lạc Nhi? Thực chất là tại sao?

Chàng hận một nỗi không thể tức khắc đi tìm Khuynh Thành.

Nhưng chàng không thể đi. Chàng không thể bỏ lại tất cả mọi người trong hoàng thành, mặc kệ họ.

Con tim chàng như bị người ta thiêu đốt.

“Khuynh Thành, ta xin lỗi, xin lỗi Khuynh Thành.”

Đôi mắt khép lại, Lam Tổ cố nén nỗi đau trong lòng, tiếp tục tập trung tâm trí để phá trận.

Phá được trận pháp, cứu mọi người ở hoàng thành rồi, sau đó chàng mới có cơ hội đi tìm Khuynh Thành của mình.

Lần này nhất định phải thành công, dù sao cũng phải thành công.

Cung Thiên Khuyết.

Người ấy mặc áo bào đen, không nói một câu, lặng lẽ ngồi bên trên.

Người bên dưới rất cung kính lễ độ, gọi: “Cung chủ!”

“Triệt Nhi, tiên giới có tin tức gì không?”

Người này bước lên một bước, khum hai tay bọc thành quyền, nói: “Thưa cha, con đã tìm thấy Lạc Nhi rồi, hiện giờ nó là Diệp Khuynh Thành.”

Người này chẳng phải ai khác, anh ta chính là Hoa Mãn Nguyệt.

“Thế ư?”

“Nhưng nó không hề nhớ mọi sự việc ngày trước nữa. Có lẽ vì đầu thai chuyển thế ở loài người, nó đã biến thành một người khác rồi. Cha ạ, nó đã không còn là Lạc Nhi của chúng ta nữa.”

Khi chưa gặp Lưu Hương Nguyệt Nhi, Hoa Mãn Nguyệt không biết thế nào là yêu.

Sau khi gặp Lưu Hương Nguyệt Nhi, anh ta đã hiểu yêu là gì.

Anh ta thậm chí đã hiểu rõ tại sao em gái mình năm xưa lại lựa chọn như thế.

Hiện giờ Diệp Khuynh Thành yêu Lam Tổ sâu nặng.

Vì Lam Tổ, cô ta không ngần ngại đi xuyên không gian, không hề sợ hãi, ngoan cường đối kháng với kẻ địch mạnh hơn hẳn cô ta.

Chỉ vì, muốn được gắn bó với người mà cõi lòng cô ta đêm ngày hằng vấn vương mơ tưởng.

Cho nên Hoa Mãn Nguyệt đâu có thể ra tay với cô ta?

Anh ta đâu có thể đứng ra hủy hoại một mối nhân duyên tốt lành như thế?

Ít hôm nay Hoa Mãn Nguyệt vẫn đang nghĩ xem, thế nào là đúng thế nào là sai.

Đã là tình yêu, thì không nên có yếu tố âm mưu hay toan tính.

Đó là chuyện của hai người, tại sao phải biến nó thành một âm mưu chính trị phục vụ cho những lòng tham đen tối?

Lẽ nào lại giống như câu nói: sinh ra trong gia đình đế vương thì nhất định sẽ trở thành vật hy sinh cho chính trị?

“Triệt Nhi con nhớ quên: chỉ có Lạc Nhi em gái con mới có thể gỡ bỏ phong ấn, như thế, chúng ta mới thật sự giết chết được Lam Tổ.”

“Cha ạ! Con không hiểu, anh ta đã bị phong ấn rồi tại sao cứ nhất định phải giết anh ta?”

Nam Cung Khuyết cười ha hả, nói: “Triệt Nhi à, ngày nào Lam Tổ chưa chết thì cha còn chưa yên tâm ngày ấy. Lẽ nào con muốn nhìn thân giới này bị Lam Tổ thống trị?”

Lẽ nào con muốn hai tay dâng cho Lam Tổ giang sơn mà họ Nam Cung nhà ta gian nan lắm mới gây dựng nên? Lam Tổ không chết thì tộc Nam Cung và tộc Tây Môn đều không thể tránh khỏi bị hủy diệt.

Con cho rằng Lam Tổ sẽ buông tha chúng ta hay sao? Con cho rằng nó yêu Lạc Nhi thật hay sao?

m mưu! Tất cả đều là âm mưu! Hẳn chẳng qua chỉ muốn lợi dụng Lạc Nhi để nắm được bí mật của tộc Nam Cung mà thôi! Triệt Nhi, con đừng quá ngây thơ, chớ bị mê hoặc bởi các hiện tượng bề ngoài.

Em gái con, Lạc Nhi, năm xưa đã u mê bởi cái vẻ bề ngoài của Lam Tổ, cho nên nó mới phải chịu kết cục như vậy.”

Năm xưa, chuyện năm xưa có đúng như Nam Cung Khuyết nói hay không?

“Cha ạ, Lạc Nhi nó thông minh là thế, nó đâu có thể bị Lam Tổ lừa bịp? Con tin rằng tình cảm của cả hai là chân thành; dù Lam Tổ có ý đồ thống trị thần giới, thì tình cảm của anh ta đối với Lạc Nhi vẫn là chân thành. Anh ta tuyệt đối không lợi dụng Lạc Nhi để lừa lấy được bí mật của họ Nam Cung nhà ta.

Muốn nắm được bí mật của họ Nam Cung thì anh ta có thể dùng rất nhiều thủ đoạn; Lam Tổ không bỏ ỉ đến nỗi lừa gạt tình cảm của Lạc Nhi.”

Hoa Mãn Nguyệt dường như gào lên.

Nhìn vẻ kích động của Nam Cung Triệt, Nam Cung Khuyết bỗng cau mày, nói: “Triệt Nhi, con sao thế?”

Lúc này Nam Cung Triệt mới nhận ra thái độ của mình có phần quá khích.

“Không... không ạ... con chỉ rất nhớ đến Lạc Nhi, nên con hơi mất bình tĩnh.”

Anh ta thật sự không muốn tin Lam Tổ không có chút tình cảm gì đối với Lạc Nhi. Anh ta bị kích động không vì cái gì khác.

Mà là vì cô gái mà anh ta yêu Tây Môn Lưu Hương – con gái của Tây Môn Hách.

Lẽ nào đây cũng chỉ là âm mưu, là lợi dụng, là lừa dối?

Cô ấy xuất hiện ở tiên giới, là vốn có âm mưu sắp đặt, hay chỉ là ngẫu nhiên?

Nam Cung Triệt cảm thấy con tim hơi nhói đau.

Trước khi gặp Tây Cung Lưu Hương, anh chưa bao giờ biết tình yêu là gì.

Thì ra, tình yêu không chỉ là hạnh phúc, là rung động, là những điều tốt đẹp, mà còn có cả nước mắt và khổ đau, đớn đau tận tâm can xương tủy, đớn đau tan nát cõi lòng nữa.

“Cha ạ, con hơi mệt, con phải đi nghỉ đã.”

“Đi đi!”

Nam Cung Khuyết xua tay, ánh mắt cực sắc của ông nhìn theo bóng người con trai bước đi.

Triệt Nhi của ông đã đổi khác mất rồi.

Nó đã gặp chuyện gì khi ở tiên giới?

Ở tiên giới Diệp Khuynh Thành đang bị Tiên đế bóp cổ rõ ràng, thở hít mỗi lúc một khó khăn, cô dường như sắp tắc thở đến nơi.

Lẽ nào mình dự tính nhầm? Nhưng đâu có thể như vậy? Mỗi khi rơi vào tình thế sinh tử hiểm nghèo, sức mạnh to lớn ấy đều trợ giúp cô, sao lần này có thể thất bại?

Không thể, nhất định không phải thế.

Cô không thể chết, Khuynh Thành tuyệt đối không thể chết.

Khuynh Thành còn chưa gặp Lam Tổ của cô, cô chưa cùng anh tiểu ngạo giang hồ, lãng quên thiên hạ; cô không thể chết, không thể!

Tay cô nắm thật chặt, mặt cô đỏ gay, Tử Thanh bảo kiếm trong tay đâm mạnh vào bàn tay to tướng vô hình ấy của Tiên đế.

“Uỳnh...”

Đất trời rung chuyển mạnh, Tiên đế kinh ngạc nhìn Diệp Khuynh Thành. Sao có thể... sao có thể như thế này?

Dù cô gái đó là cao thủ đẳng cấp Kiếm tông, dù nó có thần khí trong tay, cũng không thể thoát khỏi bàn tay ta mới đúng chứ?

Diệp Khuynh Thành lảng mình lao vút lên trên không rồi lập tức đứng ngay trước mặt Tiên đế.

“Diệp Khuynh Thành, xem ra Tiên đế ta đây đã đánh giá thấp về ngươi. Nhưng lần này ngươi sẽ không gặp may như thế đâu.”

Trong tay Tiên đế bỗng hiện ra một thanh kiếm, Khuynh Thành nhận ra nó không phải thanh kiếm bình thường mà là một thanh kiếm thần. Nhưng so với Tử Thanh bảo kiếm trong tay cô thì còn kém xa.

Làn kiếm khí cực mạnh từ trên trời ập xuống, Trọng Lâu thấy thế ông thầm kêu “nguy rồi”.

Nhưng ông bị bảy mươi hai Sát vây chặt, không thể chạy ra.

Nhất kiếm này của Tiên đế, Khuynh Thành không thể chống cự nổi, Trọng Lâu phải hành động gấp, không nghĩ ngợi nhiều nữa.

Gầm lên một tiếng kinh khủng, một quyền cực nặng táng vào bảy mươi hai Sát đang vây kín; Trọng Lâu không cần chiến thắng chúng, ông chỉ cần mở một lối thoát để xông ra là được.

Kiếm khí ghê gớm bao phủ đất trời đánh vào Diệp Khuynh Thành. Đám đông đứng xa vài dặm quan sát cuộc chiến, vì không kịp ẩn nấp nên quần áo và da thịt họ bị kiếm khí cào nát bươm.

Những ai đứng gần, trong chớp mắt chỉ còn trơ lại bộ xương trắng hếu.

Không còn cơ thịt, nguyên anh lập tức đi mất. Những ai chạy trốn nhưng chậm chân, cũng vẫn không thể thoát chết.

“Uỳnh! Uỳnh! Uỳnh...”

Những tiếng nổ vang xa vài trăm dặm.

Chỉ trong khoảnh khắc đã có trên vạn người đứng xem bị vạ lây mà chết.

Hồng Loan và Đại Bàng Cánh Vàng đều giật mình kinh hãi. Tiên đế... không ngờ Tiên đế quả là đáng sợ!

Cả hai đưa mắt nhìn nhau, rồi nhất tề vỗ cánh bay đến chỗ Diệp Khuynh Thành.

Muốn đánh bị thương Khuynh Thành của chúng, thì phải hỏi xem chúng có đồng ý không đã.

Khuynh Thành vẻ mặt lạnh lùng, tay nắm chặt Tử Thanh bảo kiếm. Không ngờ Tiên đế lại lợi hại đến mức quái thai thế này.

Nhưng không sao, không sao.

Đôi khi, công lực cao chưa chắc đã thắng.

Cô nhún chân. Một đạo lưu quang màu đỏ chớp lên, trong nháy mắt toàn thân Diệp Khuynh Thành lao thẳng vào làn kiếm khí ấy.

Điều kỳ lạ là Khuynh Thành hoàn toàn không vận dụng nội lực, cứ thế lao thẳng vào làn kiếm khí ghê gớm kia.

Cô ta... cô ta chán sống rồi hay sao?

Nên biết, kiếm khí của Tiên đế có thể ép chết những người đứng xa vài trăm dặm, mà Khuynh Thành lại lao vào, hậu quả sẽ là gì thì khỏi phải bàn.

“Khuynh Thành!”

“Khuynh Thành!”

“Khuynh Thành!”

Ba tiếng gọi lại đồng thời vang lên.

Đó là kinh hãi, là ngạc nhiên, là đau xót, là chia ly đứt ruột.

Nhưng Diệp Khuynh Thành lại chẳng ngoài nhìn ai, cô lao vào làn kiếm khí với tốc độ càng nhanh hơn.

Tiên đế nhếch mép cười nhạt, con bé này định làm gì thế?

Nó cho rằng với công lực của mình, nó có thể phá được kiếm khí này hay sao?

Nó làm thế, chẳng khác gì tự tìm đến cái chết.

“Xoẹt... xoẹt...”

Kiếm khí cực mạnh xé toạc trang phục của Khuynh Thành, rách đứt làn da trắng trẻo mịn màng của cô, máu lập tức thẩm ra từ các vết thương nhuộm lẫn cả vào áo quần màu đỏ.

Không có nội lực, không dùng vũ khí, không tấn công. Chỉ phi hành cực nhanh.

Trong khoảnh khắc, tất cả mọi người đều sững sờ.

Thực ra Khuynh Thành định làm gì?

Dù không đánh nổi cũng không nên tự hủy hoại mà chết như thế.

“Xẹt...”

Khi Diệp Khuynh Thành công phá kiếm khí của Tiên đế, đất trời dường như ngừng vận động.

Kinh ngạc!

Tuyệt đối kinh ngạc!

Không ai dám tin tất cả đang xảy ra là sự thật.

Thế rồi, cô gái áo quần rách bươm, toàn thân dính máu đã xông ngay đến trước mặt Tiên đế và vùng kiếm lên.

Chỉ một chiêu. Đúng là chỉ có một chiêu.

Không thể! Làm gì có chuyện này? Đâu có thể thế này?

Ông ta đường đường là Tiên đế, có võ công chí cao vô thượng, đâu có thể bị giết bởi một con bé chưa đạt đẳng cấp Kiếm tông?

Không thể! Tuyệt đối không phải là thật, không thể là sự thật.

Diệp Khuynh Thành nhếch mép mỉm cười ghê rợn.

Thân thể Tiên đế trong chớp mắt bị chẻ làm hai nửa.

“Tiên đế, người không ngờ bị chết trong tay ta phải không?”

“Ha ha... muốn giết ta ư? Nhà ngươi mà cũng đòi giết ta ư?”

Thân xác Tiên đế tuy đã chết nhưng nguyên anh của ông ta vẫn mạnh cực kỳ, mặt mũi ông ta méo mó vặn vẹo, cảm phần nhìn Diệp Khuynh Thành.

Đúng là Diệp Khuynh Thành đã khiến ông ta hết sức bất ngờ. Một cô gái chưa đạt trình độ Kiếm tông mà có thể phá nổi kiếm khí của ông ta, rồi hoàn toàn bất ngờ hủy diệt thân xác của ông.

Nếu ông, không kịp thời né tránh, có lẽ nguyên anh của ông ta cũng đã bị cô ta hủy diệt; cũng may, nguyên anh của ông ta chỉ bị tổn thất nhẹ mà thôi.

“Không ổn! Hắn sắp chạy trốn.”

Hồng Loan kêu to một tiếng. Một làn lưu quang màu đỏ và một làn lưu quang màu vàng kim cùng lao đi cấp tốc truy kích Tiên đế.

Bảy mươi hai Sát thấy thế cũng ào ào xông lên đuổi theo Hồng Loan và Đại Bàng Cánh Vàng.

Tiên hậu nhìn thấy rõ cả, rất kinh hãi. Khi mọi người cấp tốc đuổi theo Tiên đế thì bà ta lặng lẽ chuồn luôn.

Lúc này Diệp Khuynh Thành gắng sức chống đỡ, vận toàn bộ nội lực ra bảo vệ thân thể mình, tuy nhiên cô vẫn bị thương bởi kiếm khí của Tiên đế.

Đã có một khoảnh khắc cô định buông xuôi, vì kiếm khí kinh khủng kia khiến cô bỗng rất chẳng khác gì thân thể bị hàng vạn con kiến đốt.

Cảm giác ấy còn khổ hơn cái chết. Nhưng cô lại nghĩ hắc suýt nữa đã lấy mạng Đại Bàng Cánh Vàng, cho nên ý chí cô đã giúp cô trụ vững, bằng mọi giá không thể buông xuôi; hôm nay hắc không chết thì những người mà cô muốn che chở sẽ phải bỏ mạng ở đây.

Phi thân ngược chiều với làn kiếm khí ghê gớm, da Khuynh Thành như bị lột sống, nhưng cô không hề kêu ca, vẫn nghiêng rằng cấp tốc phi hành.

Tiên đế ngông nghênh và tự đắc tất nhiên chẳng coi Khuynh Thành là gì, mặt khác, cô lại không vận dụng nội lực, không xuất chiêu tấn công, thậm chí tay không hề cầm vũ khí.

Tiên đế đang nghĩ rằng mình sẽ xem xem con bé này chết ra sao, cho nên, vào khoảnh khắc cuối cùng Khuynh Thành lao vào kiếm khí của ông ta, nhất kiếm đã bổ xuống và ông ta hoàn toàn không kịp phòng bị.

12. Chương 06 Part 2

Nhất kiếm ấy tập trung toàn bộ sức mạnh toàn thân của Khuynh Thành, xả Tiên đế làm hai nửa.

Còn Khuynh Thành thì cũng ngã vật xuống đất.

Bảy mươi hai Sát chia nhau ra, một nhóm truy kích Hồng Loan và Đại Bàng Cánh Vàng, một nhóm vây đánh Trọng Lâu.

Bỗng có người nhìn thấy Diệp Khuynh Thành gân mạch đã bị đứt đoạn.

Một gã bèn phóng như bay đến chỗ Khuynh Thành.

“Soạt...”

Một thanh đoản kiếm đã phi thẳng vào gã.

“Ừnh...”

Cả thân xác lẫn nguyên anh của gã đồng thời nổ tung.

“Đó là hậu quả dành cho kẻ giầu đồ bìm leo, đánh lén!”

Trọng Lâu vẫy tay, đoản kiếm lại trở về bàn tay ông, ông cấp tốc lao nhanh đến chỗ Diệp Khuynh Thành.

Phía sau, hơn một chục cao thủ Kiếm tôn cao cấp hậu kỳ đuổi theo sát ông. Trọng Lâu vừa chống trả bọn chúng, vừa đỡ Khuynh Thành lên, ôm lấy cô.

“Khuynh Thành! Khuynh Thành...”

Trọng Lâu vận khí ở lòng bàn tay mình, Diệp Khuynh Thành bỗng bật lên cao, ngồi lơ lửng giữa không trung.

Khuynh Thành bị đứt gân mạch, tim mạch bị tổn thương, nếu không kịp thời chữa trị, chỉ e nguyên anh không gượng nổi, đến lúc đó dù thần tiên Đại La[1] đến cũng phải bó tay không cứu nổi nữa.

[1] Tức Đại La Kim Tiên: thần tiên sống trên tầng trời cao nhất.

Trọng Lâu trợn đôi mắt như hai ngọn đuốc nhìn hơn chục tên đối thủ, với khí thế kiêu dũng chưa từng có, ông chỉ coi chúng như không khí. Ông tiếp tục ngồi xếp chân bằng tròn vận khí điều trị thương tích cho Diệp Khuynh Thành, khiến hơn chục cao thủ Kiếm tôn cao cấp hậu kỳ này vô cùng kinh ngạc.

Nhưng, chỉ sau chốc lát, bọn chúng đã kịp định thần, đồng thanh gào lên: “Bày trận!”

“Vù... vù...”

Bầu trời mênh mông vạn dặm, bỗng chốc mây đen chuyển vần, vô số những tia chớp bắn ra khắp không gian, những ánh chớp ngoằn ngoèo uốn lượn như rắn bò khắp nơi khắp chốn với tốc độ cực nhanh.

“Trận Thiên Lô!”

Trọng Lâu phát hoảng. Vì trận pháp này cực kỳ lợi hại, những ai công lực thấp mà bị thiên lôi và sét của trận Thiên Lô phóng trúng, sẽ biến thành tro bụi ngay tức khắc.

Ngay Trọng Lâu cũng thế, nếu bị thiên lôi và sét này đánh trúng, chắc cũng không giữ nổi mạng.

Huống chi là Diệp Khuynh Thành lúc này.

Diệp Khuynh Thành đã khôi phục được thần trí, cô nhìn trận pháp đang diễn ra, khuôn mặt tái nhợt của cô khẽ nở nụ cười.

“Đừng lo. Tôi có thể phá được trận pháp này.”

“Cô... cô có thể phá trận pháp này à?”

“Muôn trận đều cùng một tông; đều là phồn sinh từ Một mà ra.”

Kiếp trước, Diệp Khuynh Thành là một tông sư về trận pháp; tuy cô chưa bao giờ bày Thiên Lô trận nhưng cũng đã từng nhìn thấy.

Cô chỉ cần nhìn thoáng qua là đã hiểu rõ tất cả.

“Lát nữa ông cứ làm như tôi bảo, không những sẽ phá được trận pháp của chúng mà còn vây khốn chúng ở ngay trong trận pháp này.”

Trọng Lâu nhìn Khuynh Thành bằng ánh mắt có phần kinh ngạc. Thế này... thế này thì thật quá lợi hại!

Dù tông sư trận pháp ở tiên giới là Nguyên Chấn tiên sinh đến đây, cũng chưa chắc đã hãm nổi bọn chúng trong trận pháp này.

“Hình như ông không tin tôi thì phải?”

“Tin chứ! Đương nhiên là tin chứ!”

“Thế thì cứ làm theo ý tôi đi!”

Trọng Lâu đỡ Khuynh Thành đi vào trận pháp, khéo lựa tránh né, ông hơi lúng túng một chút; lúc thì dùng thần khí chặn đứng các thiên lôi giáng xuống, lúc thì chặn các luồng điện xà.

Thao tác lung tung không bài bản gì hết, rối tinh rối mù.

“Chiến thần tuy lợi hại nhưng lại không hiểu gì về trận pháp. Có lẽ phen này...”

“Chỉ tiếc cho Diệp Khuynh Thành cô ta tài ba là thế, nhưng không ngờ mình lại bị giam trong trận pháp Thiên Lô, rồi sẽ bị đốt cả thịt lẫn xương biến thành tro bụi.”

“Đúng! Nếu cô ta không chết, thì vị trí bá chủ tiên giới sẽ thuộc về cô ta chứ không thể là ai khác.”

Đám đông đứng xem xôn xao bàn tán. Mọi người đều rất hồi hộp quan sát Diệp Khuynh Thành và Trọng Lô đang ở trong trận pháp, dường như quên bém cả Hồng Loan và Đại Bàng Cánh Vàng đang giao đấu với Tiên đế ở cách xa mấy trăm dặm,

“Uỳnh...”

Mọi người bất thành linh cảm thấy không gian bị vặn đi méo mó, rồi một màn huyền tượng lướt qua.

Tàn ảnh của Trọng Lô ôm Diệp Khuynh Thành bỗng nhiên loáng lên, họ đã đứng ở bên ngoài trận Thiên Lô một cách thần kỳ.

Vừa nãy, rõ ràng là hơn một chục cao thủ Kiếm tôn cao cấp hậu kỳ đang đứng ngoài trận Thiên Lô, lúc này đã bị đẩy vào trong trận pháp.

“Chuyện gì thế này?”

Một gã kêu thất thanh, rồi vội vàng phi thân tránh những luồng điện xà phóng tới.

“Ta cũng không hiểu tại sao.”

Gã này cũng lập tức xoay người tránh thiên lôi giáng xuống.

Thiên Lô trận này uy lực mạnh hơn hẳn Thiên Lô trận mà họ bố trí.

“Mau nghĩ cách phá trận! Nếu không chúng ta sẽ chết cả lũ trong này mất thôi!”

Diệp Khuynh Thành sắc mặt nhợt nhạt, chậm chậm bước đến trước mặt bọn chúng, nhếch mép cười ghê rợn: “Ném mùi vị Thiên Lô trận ra sao rồi? Muốn phá trận ư? Không dễ thế đâu!”

“Người...”

Gã này tức giận hóa điên, giơ tiên khí trong tay chém vào Diệp Khuynh Thành.

Rõ ràng là Khuynh Thành đang đứng trước mặt gã, thế mà gã lại không thể đụng đến được.

“Cẩn thận!”

Một gã khác phi thẳng lướt đến kéo gã này sang bên. Một đạo điện xà cực mạnh phóng xuống. May mà gã đã thoát chết trong gang tấc.

“Nào, đi giúp Hồng Loan và Đại Bàng Cánh Vàng!”

Khuynh Thành vừa nãy rất yếu. Tuy nhiên đã được Trọng Lô kịp thời vận khí bảo vệ được tim mạch, cô lại nuốt kim đan của Lam Tổ đưa cho, lúc này thể lực cô đã khá lên rất nhiều.

Mấy chục gã cao thủ Kiếm tôn cao cấp truy sát Hồng Loan và Đại Bàng Cánh Vàng vẫn đang vây chặt cả hai.

Hồng Loan và Đại Bàng Cánh Vàng vốn không thể nào thi triển công lực để đối phó với Tiên đế, bây giờ bị chúng tiếp tục cầm cự thế này, hai bên không ai thắng nổi ai.

Bỗng nhiên, một cao thủ Kiếm tôn cao cấp hậu kỳ bất chợt vén vạt áo bào lên, một đám lửa khổng lồ chẳng khác gì với vòi rồng phun xối xả, tấp vào từ bốn phương tám hướng,

“Bày trận!”

Đây là trận pháp lợi hại nhất của bọn họ: trận Thiên Hỏa.

Đại Bàng Cánh Vàng chẳng sợ gì thiên hỏa, nó tấn công luôn, và há mồm nuốt chửng, sau đó nó lại phun ra đám lửa còn khủng khiếp hơn cả thiên hỏa.

Nhưng Hồng Loan thì đau đầu, nó không làm gì được thiên hỏa ngoài cách tránh né, chạy trốn.

Thiên hỏa trận khác với Thiên Lô lúc nãy, Thiên Lô trận có thể vây khốn người ta bên trong rồi tấn công.

Tuy nhiên, nếu người bị vây khốn lại tinh thông trận pháp thì vẫn có thể phá trận.

Thiên Hỏa trận thì không như vậy. Cách duy nhất để phá trận, là phải giết hết được kẻ đã bày trận.

Nếu không, chỉ cần vẫn còn một người sống sót, thì uy lực của Thiên Hỏa trận vẫn không suy giảm. Đây là chỗ lợi hại của Thiên Hỏa trận.

“Hong Loan, cứ ra đối phó với Tiên đế, ta chống cự ở đây. Ông đây sẽ chà đạp hành hạ đàn lừa trọc đầu này đến nơi đến chốn.”

Bảy mươi hai Sát gã nào cũng cạo đầu trọc, nghe thấy Đại Bàng Cánh Vàng gọi chúng là đàn lừa trọc đầu, lửa giận của chúng càng bốc cao, những đám thiên hỏa phun vào Đại Bàng Cánh Vàng càng dữ dội hơn.

“Các cháu ngoan, ông cảm ơn các cháu cho ông món ăn, ông đang đói bụng đây!”

Nói rồi, nó chớp luôn thiên hỏa nuốt chửng, trông nó ăn có vẻ hết sức ngon lành.

Khiến bọn người kia tức giận tím mặt mà không làm gì nổi Đại Bàng Cánh Vàng.

“Không xong rồi! Con Kim Bằng này không sợ thiên hỏa!”

Một gã vừa dứt lời thì Đại Bàng Cánh Vàng phun luôn một đám lửa khổng lồ như lũ quét trút xuống, khiến đám thiên hỏa mênh mông kia bất ngờ quay lại tấn công cả bọn.

Nhưng bảy mươi hai Sát đầu chỉ có hư danh, họ phất tay áo thụng, hóa giải luôn đám thiên hỏa.

Chỉ đáng thương cho đám quần chúng đứng xem, lại bị chết oan già nữa.

Thấy thiên hỏa không có tác dụng đối với Đại Bàng Cánh Vàng, bọn họ bèn lao vào tấn công Hồng Loan.

“Bọn lừa trọc đầu thật vô liêm sỉ!”

Đại Bàng Cánh Vàng thấy đối phương quay đi chẳng thiết để ý đến nó nữa, nó lại thấy buồn.

Xét về công lực thì nó thua Hồng Loan, nó không dám chắc mình có thể hạ gục được Tiên đế.

Nhưng nói về thiên hỏa thì đây là thứ rất hợp khẩu vị của nó. Tuy nó không thể giết nổi mấy chục cao thủ Kiếm tôn cao cấp hậu kỳ, nhưng bọn họ muốn đánh bị thương nó, thì chỉ là chuyện ngủ mơ mà thôi.

Mấy chục gã Sát ấy cứ như tai điếc không thèm nghe, cả bọn đều rất phấn khích xông vào đánh Hồng Loan, nhiệt tình của chúng đang dâng trào!

Rốt cuộc cũng đã tìm ra một đối tượng có thể hành hạ.

“Con chim phao câu thôi! Người đang lượn lơ gì thế? Lông đuôi của ta sắp bị bọn chúng đốt trụi rồi!”

Hồng Loan mặt mũi nhem nhuốc, gào lên gọi Đại Bàng Cánh Vàng.

“Con chim phải gió nhà người rất có bản lĩnh kia mà, sao lại sợ lửa? Lúc khác ta sẽ dạy người thứ võ công bí hiểm ấy!”

Đại Bàng Cánh Vàng vênh vênh cái mặt tiếp tục lượn lơ ở đó, khiến Hồng Loan chỉ muốn xông ra bóp chết nó.

Trọng Lâu và Khuynh Thành chạy đến, thấy vậy đều phì cười.

Bây giờ là lúc nào mà hai con chim quái dị này còn đấu khẩu đùa bỡn được?

“Để ta xử lý Tiên đế. Bên này dành cho các người.”

Trọng Lâu vận linh thức truyền âm, rồi loáng một cái, ông đã cấp tốc phi thân truy kích Tiên đế.

Người định chuẩn à, không dễ đâu!

“Cô nương Khuynh Thành cứ ngồi lên lưng tôi, kéo thiên hỏa sẽ làm cô bị thương.”

Khuynh Thành cười bí hiểm nhìn Đại Bàng Cánh Vàng, nói: “Người cứ yên tâm, thiên hỏa đốt ta sao được?”

Rồi, một tàn ảnh nháng lên, Khuynh Thành đã biến mất không thấy đâu nữa.

Bỗng nhiên, một cao thủ Kiếm tôn cao cấp nặng nề đổ vật xuống.

Khuynh Thành mỉm cười ghê rợn, tay cầm Tử Thanh bảo kiếm, bỗng xuất hiện phía sau gã.

“Giết nó đi!”

Thiên hỏa khủng khiếp lập tức ồ ạt tràn đến Diệp Khuynh Thành.

Nhưng tàn ảnh lại loáng lên, tuyệt đối không nhìn thấy Khuynh Thành đâu nữa.

Các cao thủ Kiếm tôn cao cấp đều cho rằng Khuynh Thành đã bị đám thiên hỏa ghê gớm ấy thiêu trụi, tro than cũng chẳng còn; nhưng Khuynh Thành ngồi trong cái xuyên không gian thì đang cười thầm.

Bọn chúng dẫn ngủ mê cũng không thể ngờ rằng cô lại không chết.

“Huỵch...”

Lại một cao thủ Kiếm tôn cao cấp đổ vật xuống.

Khuynh Thành lại xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Thế này thì...

Thế này là chuyện gì? Tại sao... tại sao nó lại có thể không chết?

Thiên hỏa ngập ngựa đất trời lại tràn vào Diệp Khuynh Thành, lần này lửa cực mạnh và cũng cháy lâu hơn hẳn.

“Ta không tin không thể thiêu chết nhà ngươi!”

Khuynh Thành cười ha hả. Muốn thiêu chết cô thì phải hỏi xem Lam Tổ của cô có đồng ý hay không đã.

“Nó chết chưa?”

“Ta cho rằng nó phải chết rồi!”

“Cứ đốt thêm một lúc nữa. Bất kỳ ai dù tài giỏi đến đâu cũng phải sợ thiên hỏa; trừ phi con bé này cũng quái thai như con Kim Bằng kia!”

Hừ!

Kim Bằng thấy khó chịu.

Ai không sợ thiên hỏa thì người đó là quái thai hay sao?

Được lắm! Vậy ta sẽ cho các ngươi nếm mùi quái thai của ta đây!

“Con chim phải gió ơi, hãy hành hạ chúng thật lực vào!”

Hồng Loan đang bị những gã này tấn công ngệt thở, nhìn thấy đã có cơ hội trả thù, nó đương nhiên cực kỳ phấn chấn.

“Được, con chim phao câu thối à, chúng ta sẽ cùng ra tay phen này!”

Một lần lưu quang đỏ như lửa và một lần lưu quang màu vàng kim phóng thẳng vào các cao thủ Kiếm tôn cao cấp.

“Vù vù...”

“Vù vù vù...”

Chỉ trong khoảnh khắc đã có luôn bốn năm cao thủ Kiếm tôn cao cấp đổ vật xuống.

Thiên hỏa không còn, bọn chúng chỉ còn cách chấp nhận bị Hồng Loan hành hạ đến nơi.

“Thiêu con Hồng Loan!”

Mười mấy gã lập tức xúm lại phóng thiên hỏa vào Hồng Loan.

Khiến Hồng Loan kinh hãi vỗ cánh tới tấp rồi bay vọt ta.

Cha mẹ ơi, đó là thứ lửa ma quỷ gì vậy?

Kim Bằng đứng bên chỉ nhếch mép tủm tỉm cười.

“Này, người đừng cười như kẻ động kinh thế! Mau cứu ta đi!”

Lửa đang bén, sắp đuổi kịp Hồng Loan đến nơi, mẹ ơi! Hôm nay nó bị thiên hỏa hành xác vô số lần!

Bộ lông vũ sắc sỡ của nó...

“Được! Ông sẽ đến ngay đây!”

Kim Bằng cấp tốc bay lại, há mở hóp một phát. Nó nuốt chửng cả đám thiên hỏa đang đốt Hồng Loan.

Hồng Loan ai oán nhìn Đại Bằng Cánh Vàng, tức giận mắng luôn: “Con chim hôi hám nhà ngươi cố ý chơi khăm ta!”

Kim Bằng cố kìm nụ cười gian xảo, nói: “Đâu phải thế? Ta không như thế đâu!”

“Ngươi vẫn còn cãi à? Rõ ràng là ngươi cố ý!”

Thôi được!

Ta thừa nhận là ta cố ý. Hừ! Ai bảo ngươi có công lực cao hơn ta? Ngươi còn tu được thành hình người nữa!

Ta vừa ngưỡng mộ vừa đổ kị vừa hậm hực, thấy ngươi bị tra tấn, ta khoái trá một lúc cũng không được à?

Dù sao, ngươi đâu có bị thiêu chết?

“Lại thế rồi!”

Kim Bằng há mở gào lên với Hồng Loan, khiến Hồng Loan sợ quá chạy tóe khói.

“Ha ha ha... ha ha ha...”

“Xẹt!”

Lại một cao thủ Kiếm tôn cao cấp đổ gục xuống.

Mấy chục gã còn lại giật mình, hoang mang.

“Thế này là sao? Chuyện gì thế này? Lẽ nào nó không sợ thiên hỏa của chúng ta?”

“Không đúng! Hình như nó có thứ gì đó bảo vệ thân thể, nó nấp vào đó.”

“Đúng là nó nấp kín!”

“Tìm đi! Dù sao cũng phải tìm bằng được nó.”

Cả bọn vận linh thức quan sát toàn bộ khu vực, rất nhanh, họ đã xác định được vị trí.

“Ở đây!”

“Cái xuyên không gian!”

Kim Bằng và Hồng Loan thấy thế phát hoảng. Đúng là không ngờ những thằng cha này cũng rất có bản lĩnh!

Hồng Loan hết sức lo lắng. Không rõ cái xuyên không gian mà vương gia luyện hóa này có chịu nổi thiên hỏa thiêu đốt thật lâu không.

Nếu Diệp Khuynh Thành bị nung chết trong đó, thì chính Hồng Loan sẽ bị rắc rối to.

“Chim thối ơi, ngươi chặn thiên hỏa cho ta, ta sẽ xử lý bọn chúng.”

“Được!”

Lần này cả hai phối hợp chặt chẽ không chút sơ hở. Chỉ sau vài chiêu đã hạ luôn mấy cao thủ Kiếm tôn cao cấp.

Hồng Loan là thần thú của thần giới, giao chiến một chọi một với đám cao thủ Kiếm tôn cao cấp này, với nó đơn giản chẳng khác gì bóp chết một con kiến.

Cho nên, chỉ một lát sau bảy mươi hai Sát chỉ còn lại hai mươi gã.

Hơn một chục gã bị vây khốn trong Thiên Lôị trận đã bị thiên lôi và điện xà đốt thành than từ lâu.

“Chim thối ơi, người giữ chân bọn chúng, ta và Hồng Loan sẽ đi xử lý sạch bọn kia. Túc chiến túc thắng.”

Khuynh Thành linh thức truyền âm nói họ đừng ở đây nữa, đã lãng phí quá nhiều thì giờ rồi.

Cũng chưa biết Trọng Lôị lúc này ra sao rồi, tuy Khuynh Thành đã hủy thân xác Tiên đế nhưng Tiên đế không chỉ có bảy mươi hai Sát, không ai biết rõ ông ta thực chất lợi hại đến đâu.

“Được! Các người cứ hành động đi! Tôi sẽ nuốt chừng thiên hỏa, thế là yên.”

Loáng một cái, Khuynh Thành đã ra khỏi vòng xuyên không gian.

Nhìn Kim Bằng đang hợp từng huyệt từng huyệt thiên hỏa, cô thấy toàn thân toát mồ hôi lạnh. Con Kim Bằng này đúng là quái thai hết mức rồi.

Thiên hỏa lợi hại là thế, mà nó ăn rất ngon lành, nó cố ý chọc tức người ta thì phải?

Hình như Kim Bằng nhìn thấu tim gan Diệp Khuynh Thành và Hồng Loan.

Nó cười khò không khóc, nói: “Đành vậy thôi, vì món này quá ngon, đúng thế. Vả lại, ăn vào, mình chẳng thiệt hại gì mà còn tăng cường công lực nữa kia!”

Điên thật!

Phát khóc mất thôi!

Mọi người phải khốn đốn vì thiên hỏa, còn nó thì lại tăng cường công lực!

“Hồng Loan!”

Hồng Loan nhìn Khuynh Thành gật đầu, cả hai rất hiểu ý nhau. Họ xông về phía hơn hai mươi gã cao thủ còn lại. Khí lưu mạnh mẽ bỗng vây chặt bọn chúng.

Bỗng nhiên Hồng Loan vỗ bàn tay xinh xắn.

Rất nhanh.

Không gian xung quanh rộng vài chục dặm dường như im phắc.

Trong nháy mắt, hơn hai chục gã như bị tù cầm cố bất động, ngay tốc độ đối lưu của không khí cũng bị khống chế, dịch chuyển rất chậm.

Cả bọn hơn hai chục gã như bị người ta tóm chặt lấy chân, muốn khê cựa cũng không sao cựa nổi.

Diệp Khuynh Thành cũng rất ngạc nhiên.

“Hồng Loan, chuyện gì thế?”

“Hi hi, bọn chúng hành hạ lão gia chán chê, lông đuôi bị cháy trụi hết cả, bây giờ lão gia phải hành hạ bọn chúng cho thật đã đời mới xong!”

Cái mặt nó vênh vênh thâm thúy khó lường, nhìn Khuynh Thành mỉm cười và nói: “Chiêu này, tôi đã thấy vương gia dùng. Vừa rồi tôi còn nghĩ... nghĩ là cứ thử dùng xem sao, nào ngờ lại thành công thật. Không còn thiên hỏa nữa thì lão gia chẳng sợ gì bọn chúng.”

Nói rồi Hồng Loan nhả nha bước lại trước mặt cả bọn, đưa tay ra tước tiên khí của một gã.

Rồi nó cầm tiên khí ra sức mà phang, mà chọc như điên vào người gã.

“Người dám đốt ông à? Ai cho người đốt ông? Ông hành hạ người chết đi! Ông phang cho người chết đi!”

Nguyên anh của gã ấy đã bị Hồng Loan khống chế, muốn chạy cũng không chạy nổi, đành giương mắt nhìn Hồng Loan dùng tiên khí của mình để chọc mình như chọc vào tổ ong vô vẽ.

“Thế nào, cảm giác sống còn khổ hơn chết có dễ chịu không?”

Đừng cẩu, ông vẫn còn chiêu hay hơn để chơi với người!”

Nói rồi nó cầm tiên khí trong tay, chậm chậm thọc vào nguyên anh của gã.

“Ta muốn giết người thật từ từ, giết người thật chậm thật chậm.”

Gã này cứng họng không biết nói sao. Tại sao hai con thần thú này lại quái thai đến thế?

Một con không sợ thiên hỏa, một con thì tính tình quái dị.

Muốn giết thì giết luôn cho nhanh.

Nhưng Hồng Loan cứ cầm tiên khí để chọc nó từ từ, khiến nguyên anh của nó bị hư tổn từng li từng tí một rồi tan hân.

Thật là quái thai!

“Hồng Loan, đừng đùa nữa.”

Khuynh Thành biết Hồng Loan đang rất buồn bực, không biết sinh tử ra sao.

“Chim phải gió ơi, hãy trói cả bọn ấy lại, rồi ta sẽ giúp người trả thù, chúng ta sẽ nướng bọn chúng lên.”

“Sáng kiến này rất hay!”

Hơn hai chục gã trọc đã bị trói nghiêng ngay lập tức.

Kim Bằng phun ra một con hỏa long, vây quanh cả bọn hơn hai chục gã.

“Cứ để chúng bị thiêu, chúng ta đi thôi!”

Ba đạo lưu quang nhoáng lên, cả ba đã biến mất không thấy bóng dáng đâu nữa.

Thanh Hư đạo trưởng quá kinh hãi đứng giữa đám đông mọi người, đến lúc này ông ta mới tạm hết căng thẳng.

Đã không ngờ Diệp Khuynh Thành và Hồng Loan lại đáng sợ như thế; đến giờ lại thêm con Kim Bằng ngay thiên hỏa cũng không coi là gì.

Ông ta muốn sau này sống yên thân trên tiên giới, e là rất khó đây.

Không chấp nhận! Bọn Diệp Khuynh Thành phải chết cả lũ.

Một tàn ảnh nháng lên, áo bào khê phát. Đám thiên hỏa ngút trời vừa rồi lập tức tắt ngấm.

Hơn hai chục gã đầu trọc lúc này mới thoát khỏi kiếp nạn thiên hỏa nung nấu xác thân. Nếu bọn họ chưa tu được thân hình xương đồng da sắt thì có lẽ vừa rồi đã bị thiên hỏa đốt trụi chẳng còn mẩu xương.

Bọn họ quỳ mọp xuống đất, nói: “Đa tạ đạo trưởng đã ban ơn cứu mạng.”

“Các vị không phải cảm ơn. Diệp Khuynh Thành và hai con thần thú kia quá ư huênh hoang ngông cuồng, các vị hãy mau cùng ta về Thanh Hư Quán để cùng bàn kế sách lâu dài.”

“Vâng.”

Hơn hai chục gã đã giữ được mạng, là quá may mắn rồi, họ không nghĩ nhiều nữa. Bây giờ giữ mạng là cấp bách.

Chỉ cần vẫn còn sống thì chẳng lo gì sau này không thể báo thù.

Họ đi theo Thanh Hư đạo trưởng trở về Thanh Hư Quán.

13. Chương 07 Part 1

Chương 7

Bọn Diệp Khuynh Thành vẫn bám theo hướng khí lưu của Trọng Lâu để tìm kiếm.

Lúc trước cô bị thương, Trọng Lâu đã hao tổn rất nhiều chân khí để chữa trị cho cô.

Chỉ e lúc này Trọng Lâu không đủ sức đối kháng với Tiên đế.

“Họ đi về hướng Tây rồi!”

Khuynh Thành vẫn nhớ rõ, vào dịp mừng thọ Bắc đế thì ba vị đế kia cũng đến dự.

Nếu cứ thẳng tiến về phía tây, thì đó là địa bàn của Tây đế.

Liệu Bắc đế đang giở âm mưu gì?

Hay là ông ta muốn mượn lực lượng của Tây đế để tiêu diệt Trọng Lâu?

Tây đế là còn người như thế nào thì Diệp Khuynh Thành hoàn toàn mơ hồ, không có tài liệu gì về ông ta.

Quả nhiên, cả ba phi hành một chập thì bị người ta ngăn lại.

“Các người là ai, cho biết họ tên?”

“Diệp Khuynh Thành.”

“Còn hai người kia?”

“Thần thú Hồng Loan.”

“Thần thú Kim Bằng.”

“Đây là địa bàn của Tây đế, các người đến đây làm gì?”

“Tìm người, tìm Bắc đế và Trọng Lâu.”

Mặt người ấy sa sầm, nói: “Bạo mồm quá nhỉ!”

Tây đế và bọn Khuynh Thành không có hiềm khích gì, cho nên Khuynh Thành đương nhiên không muốn biến ông ta thành kẻ địch.

“Chúng tôi chỉ tìm người, tìm thấy sẽ đi luôn, mong đại ca thông cảm cho.”

“Hừ! Các người coi đây là nơi nào, muốn tìm ai thì cứ đến mà tìm hay sao?”

Về mặt anh ta rất ngạo mạn, Hồng Loan và Kim Bằng nhìn chỉ muốn bước đến đập chết anh ta luôn.

“Không được vô lễ.”

Diệp Khuynh Thành linh thức truyền âm cho cả hai.

“Đại ca ạ, chúng tôi chỉ đến để tìm Bắc đế và Trọng Lâu, thật mà!”

“Hừ! Toàn ăn nói linh tinh! Bắc đế và Trọng Lâu không hề đến đây. Đây là địa giới của Tây đế, nếu không có lệnh bài của Tây đế thì ngay Bắc đế cũng không được tùy tiện đi vào.”

“Sao có thể như thế... rõ ràng chúng tôi nhìn...”

“Đã nói không có là không có, các người mau rút đi, nếu không thì chớ trách ta không khách khí.”

Diệp Khuynh Thành rất bình thản nhìn bọn họ, rồi linh thức truyền âm cho Hồng Loan và Kim Bằng, nói: “Vào trong xuyên không gian!”

“Khuynh Thành! Chắc chắn gã này nói dối chúng ta.”

“Ta đương nhiên biết hắn đang nói dối. Nhưng chúng ta chưa biết gì về Tây đế, nếu cứ liều xông vào thì e sẽ gặp nhiều bất lợi.”

“Vậy ta phải làm gì? Trọng Lâu đang ở trong đó...”

“Chờ. Cứ chờ bọn người này thay ca đổi gác, chúng ta sẽ nhân đó lên vào, rồi ta sẽ nghe ngóng tin tức về Trọng Lâu.”

Bắc đế đến tìm Tây đế, Tây đế đương nhiên không dễ gì trợ giúp ông ta.

Chỉ có một lý do duy nhất để Tây đế có thể ra tay.

Đó là vườn Vạn Thú.

Vườn Vạn Thú mà ai ai cũng muốn có.

Cung Thanh Hoa của Tây đế uy nghiêm, sừng sững vươn cao chọc trời.

Tây đế mặc bộ áo bào màu trắng ngà, đang nửa nằm nửa ngồi trên chiếc giường cực kỳ hoành tráng.

Tây đế là con người rất biết hưởng thụ.

Chứ không như Bắc đế, khi rỗi rãi cũng cứ ngồi trên chiếc ghế gỗ. Cái giường lớn này đồng thời cũng là nơi Tây đế làm việc.

Mệt rồi thì ngủ, thấy mỏi thì nằm, lúc nào cũng thư thái nhẹ nhõm tự do tự tại.

“Tây đế, ông có giúp tôi không?”

“Bắc đế à, lẽ ra thì tôi nên giúp ông, nhưng người kia là Trọng Lâu, tôi đã nghe nói rồi; và cô gái tên là Diệp Khuynh Thành, người đã đưa Trọng Lâu trở lại tiên giới, là người cực kỳ lợi hại, cô ta không những giết ba mươi hai Kim Cương của ông mà còn hủy hoại cả bảy mươi hai Sát của ông nữa.

Cô ta còn có hai con thần thú đi kèm. Ông nói xem, nếu tôi đứng ra giúp ông, tôi sẽ phải trả giá đến đâu? Chưa biết chừng cả cung Thanh Hoa này của tôi cũng phải nướng vào đó cũng nên.”

“Chỉ cần ông giết Trọng Lâu hộ tôi, tôi sẽ giúp ông lấy được vườn Vạn Thú.”

Ánh mắt Tây đế bỗng sáng lên.

“Ông nói thật đấy chứ?”

“Ông xem, tôi có gan nói đùa với ông hay sao? Cái mạng còm của tôi sắp đi đời, dù lấy được vườn Vạn Thú thì tôi cũng chẳng có cơ hội mà hưởng nữa.”

“Vườn Vạn Thú hiện đang ở đâu?”

“Vườn Vạn Thú đang ở phạm trần, ông cứ giúp tôi giết Trọng Lâu đã, sau đó ông khống chế Diệp Khuynh Thành, thì vườn Vạn Thú sẽ thuộc về ông ngay.”

“Ha ha... Bắc đế, ông đừng đùa tôi nữa! Vườn Vạn Thú đâu có thể ở phạm trần?”

Bắc đế “hừ” lạnh lùng, rồi nói: “Ông không tin hay sao? Trọng Lâu từ phạm trần lên, là do con bé Diệp Khuynh Thành đưa lên. Chắc ông đã sớm nghe nói cả rồi chứ?”

Phải, chuyện này không sai.

Đúng là Tây đế có nghe nói thế. Nhưng phải đối địch với Diệp Khuynh Thành thì đây là chuyện khiến người ta phải đau đầu.

Ông ta không muốn trở thành một Bắc đế thứ hai.

Nhưng quả thật vườn Vạn Thú lại có sức hấp dẫn quá lớn.

“Thế này vậy, ông cứ lui ra nghỉ ngơi đi, để tôi nghĩ thêm xem sao. Tôi đã sai người chặn Trọng Lâu ở ngoài thành rồi, hẳn tạm thời không dám làm bừa gì đâu.”

Lúc này Bắc đế mới thở phào nhẹ nhõm. Đúng là lúc này ông ta đang quá yếu.

Ông cần thời gian để nghỉ ngơi thật tốt.

Suốt chặng đường chạy đến đây, ông ta liên tục bị Trọng Lâu uy hiếp.

Tuy nhiên Trọng Lâu cũng chẳng thu được kết quả gì, hẳn ta lúc này lại đang bị thương.

Một tàn ảnh màu trắng nháng lên. Có người đứng ngay trước mặt Trọng Lâu.

“Trọng Lâu!”

“Tây đế!”

Trọng Lâu rất cung kính nhìn ông ta. Trong bốn đại đế, Tây đế luôn có vị trí cao nhất.

“Trọng Lâu, hôm nay người làm quân của ta bị tổn thất, rồi lại đột nhập địa phận của ta, người có biết tội của mình không?”

“Tây đế! Quả thực Trọng Lâu vì bất đắc dĩ mà phải làm vậy.”

“Thế ư? Bản đế muốn nghe kỹ hơn?”

Trọng Lâu trong bụng cười khẩy, rõ ràng Tây đế thừa biết rồi còn giả vờ hỏi.

Tuy nhiên ông vẫn kính cẩn nói: “Tôi truy kích Bắc đế, nên mới chạy vào địa phận của Tây đế. Mong Tây đế xá tội cho.”

“Thế ư? Thì ra, đúng là người đại chiến với Bắc đế?”

“Vâng!”

“Bắc đế có vào thành Tây Đế này, nhưng ta nghĩ rằng người đang bị thương, cứ điều trị cho lành lặn đi đã rồi sẽ tính sau.”

Ông ta cũng không chờ Trọng Lâu có đồng ý hay không, hất tay ra hiệu, nói: “Các người dẫn Trọng Lâu đi nghỉ đi!”

Khống chế.

Rành rành là khống chế trắng trợn.

Hiện giờ Trọng Lâu đang bị thương nặng, đương nhiên không thể đánh nổi Tây đế.

Chạy, gần như đương nhiên là không thể.

Nhưng Trọng Lâu cũng không hoang mang. Chỉ cần Bắc đế vẫn đang có mặt trong thành Tây Đế thì ông vẫn còn cơ hội để giết hắn.

Hắn chết rồi, ông sẽ đoạt lấy Địa Trần Châu trong người hắn, thì Tịch Vân và vườn Vạn Thú sẽ trở lại tiên giới.

Có vườn Vạn Thú rồi. Hừ!

Dù Đông đế Tây đế và Nam đế liên kết với nhau, thì Trọng Lâu này cũng không mấy may lo sợ.

Nghĩ thế rồi, Trọng Lâu im lặng không nói gì, theo người kia ra.

Bọn Diệp Khuynh Thành ngồi trong vòng xuyên không gian, không ngừng quan sát tình hình bên ngoài.

Phải chờ đến nửa đêm mới thấy người ta ra thay ca đổi gác.

“Cơ hội đã đến!”

“Hay lắm!”

“Đã biết nên hành động ra sao rồi chứ?”

“Cô yên tâm, mấy gã tôm tép này mà đòi phát hiện ra chúng ta à? Còn lâu!”

Một toán người đi đến, rồi cả hai toán người xướng mật khẩu ám hiệu, sau đó họ thay ca cho nhau.

Đúng vào lúc họ đang trao đổi, thì ba tàn ảnh loáng lên, chạy vào thành Tây Đế.

Thành Tây Đế và thành Bắc Đế là hai khung cảnh khác nhau hoàn toàn.

Thành Bắc Đế tựa như mùa hạ, còn thành Tây Đế tựa như mùa xuân. Khắp nơi đều tràn ngập sắc xuân.

“Khuynh Thành, thành Tây Đế này đẹp quá!”

“Đúng thế! Nhìn xem, thành Tây Đế này hết sức ngăn nắp đâu ra đấy, cho nên đoán rằng con người Tây đế không hề đơn giản! Nếu Tây đế cũng nhúng vào chuyện này thì e sẽ rắc rối to. Ấy là chưa kể đến Đông đế và Nam đế; nếu cả tứ đế liên kết với nhau thì chúng ta không thể là đối thủ của họ.

Cho nên, nếu chưa lâm vào tình thế bất đắc dĩ thì chúng ta hoàn toàn không nên đối đầu với Tây đế.”

Diệp Khuynh Thành nhìn Hồng Loan, nói: “Chim ơi, người hãy dùng thần thức trinh sát một lượt xem có thấy Trọng Lâu đang ở chỗ nào không?”

Nên biết, những người công lực thấp, khi vận tiên thức rất có thể sẽ bị người công lực cao đánh phá trở lại; cho nên, để không kinh động đến Tây đế, Khuynh Thành không dám vận dụng tiên thức.

“Được!”

Hồng Loan lập tức vận hành thần thức, và đã nhanh chóng phát hiện ra Trọng Lâu đang ở cung Thanh Hoa trong thành Tây Đế.

Khuôn mặt non choẹt của nó hơi nhú mào, nói: “Tây đế làm trò gì khỉ gì thế? Dám bố trí Trọng Lâu và Bắc đế cùng ở trong cung Thanh Hoa.”

“Bắc đế và Trọng Lâu ở cùng một nơi à?”

Diệp Khuynh Thành cũng hết sức ngạc nhiên.

“Chỗ ở của cả hai cách nhau một tòa cung điện.”

“Đi! Bây giờ đi tìm Trọng Lâu ngay!”

Ba làn tàn ảnh chớp lên, họ lập tức biến mất trong màn đêm.

Cả ba hết sức nhẹ nhàng thận trọng tiến vào cung Thanh Hoa, và tìm thấy Trọng Lâu một cách dễ dàng,

“Nếu không muốn chết thì rời khỏi đây ngay!”

“Hoa Mãn Nguyệt!”

Khuynh Thành vừa nhìn thấy gã này cô đã điên tiết. Không đứng ra giúp nhau thì thôi, lại còn ngăn cản nhau.

“Không có thì giờ nói nhiều với cô đâu. Nếu cô muốn nhìn Trọng Lâu mất mạng thì cô cứ việc chạy vào đi!”

Giọng nói của Hoa Mãn Nguyệt đều đều, nhưng có sức mạnh gây cho người ta cảm giác không được phép cưỡng lại.

“Ý anh là gì?”

“Lúc này Tây đế đang ở trong kia chờ các người, nếu các người cứ liều xông vào thì Trọng Lâu phải chết là cái chắc!”

Diệp Khuynh Thành lặng lẽ đưa mắt cho Hồng Loan, Hồng Loan lập tức vận thần thức quan sát một lượt, quả nhiên nhìn thấy Tây đế và Trọng Lâu đang ngồi đối diện nhau.

“Đi!”

Hoa Mãn Nguyệt tóm luôn tàn ảnh Khuynh Thành rồi biến mất khỏi cung Thanh Hoa.

“Bỏ ta ra!”

Khuynh Thành lập tức vùng ra khỏi Hoa Mãn Nguyệt.

“Hoa Mãn Nguyệt, anh định làm gì hả?”

Bị cô em ruột nhìn với ánh mắt rất phản cảm, Nam Cung Triệt thấy có phần chua chát.

“Tôi định làm gì ư? Tôi không muốn nhìn cô chết. Cô đã chết một lần rồi, tôi không muốn cô lại chết lần nữa.”

Nam Cung Triệt rõ ràng đang rất bức xúc.

“Nói... nói gì thế?”

Đã chết một lần? Khuynh Thành đã chết một lần khi nào?

“Lạc Nhi! Anh không muốn em lại mắc phải sai lầm ngày trước, anh chỉ muốn em được sống vui vẻ, vô tư không vướng bận.”

Lạc Nhi?

“Anh... anh gọi tôi là gì?”

“Lạc Nhi! Anh biết em không nhớ được gì, anh cũng biết em tạm thời chưa thể tiếp nhận, nhưng đây là sự thật. Anh không muốn em cứ tiếp tục đeo bám mãi.”

Lạc Nhi, hãy dừng lại, anh muốn em sống hạnh phúc và vui vẻ.”

“Anh? Anh nói mình là anh tôi? Hoa Mãn Nguyệt, rốt cuộc anh đang làm gì vậy?”

Diệp Khuynh Thành đầy nghi hoặc nhìn anh ta.

“Lạc Nhi, hôm nay anh sẽ để cho em biết rõ tất cả đầu đuôi câu chuyện.”

Diệp Khuynh Thành nửa tin nửa ngờ nhìn Hoa Mãn Nguyệt, anh chàng này hôm nay làm sao thế? Bị chuyện gì đó kích thích thì phải?

Cô đưa tay lên sờ trán anh ta. Không bị sốt.

“Hoa Mãn Nguyệt, anh bị cô ta đá à?”

“Gì cơ?”

“Anh bị Lưu Hương Nguyệt Nhi đá rồi à?”

Sắc mặt Hoa Mãn Nguyệt rất khổ sở, hai mép giật giật, nói: “Cô ấy mất tích rồi.”

“Cho nên anh tìm đến tôi để than vãn? Và bịa chuyện linh tinh?”

Chết thật!

Cô em gái anh cho rằng anh đang nói dối nó!

“Khuynh Thành, Nam Cung Lạc, cô hãy nghe cho rõ. Tôi là Nam Cung Triệt, là anh trai cô. Cha cô tên là Nam Cung Khuết – người đứng đầu ba thể lực trên thần giới.

Sau khi cô phong ấn Lam Tổ, cô đã tự đốt mình rồi chết.

Chính Lam Tổ đã khiến thiên địa cảm động bởi tình yêu của anh ta, nên mới tu được linh hồn cô tự lại.

Sau đó anh ta đưa cô xuống phạm trần để đầu thai chuyển thế, nhằm tránh xa con mắt của mọi người, anh ta hy vọng sẽ được cùng cô chung sống cuộc sống bình thường phẳng lặng.

Nhưng mọi hành động của anh ta đều bị người ta biết. Tôi được cha cất cử giám sát cô. Còn Lưu Hương Nguyệt Nhi, cô ấy tên thật là Tây Môn Lưu Hương, cha cô ấy là thể lực thứ hai trong ba thể lực lớn. Cô ấy đến tiên giới, cũng là vì cô. Lúc đầu, tôi thật ngây thơ, tôi đã thích cô ấy thật sự!

Giống như cô em gái tôi, tôi đã yêu một người không nên yêu. Chỉ khác là tôi không may mắn như cô, có lẽ trong con mắt của Lưu Hương, tôi chẳng là gì cả.

Còn cô, ít ra vẫn được Lam Tổ coi như báu vật.”

Diệp Khuynh Thành nhìn vẻ nghiêm túc chưa từng thấy của Hoa Mãn Nguyệt, cô có cảm giác man mác lạ lùng.

Không, chuyện này không thể là thật, tuyệt đối không thể!

Tại sao cô có thể là Lạc Nhi? Rõ ràng cô là một lính đánh thuê đi xuyên không gian lên đây, cô là Diệp Khuynh Thành kia mà?

Đâu có chuyện cô là Lạc Nhi gì đó?

Tuy nhiên, nhớ đến mọi chuyện đã có giữa cô và Lam Tổ, bây giờ nghĩ thêm, thấy chỉ có thể này thật thì nghe mới có lý.

Ngày trước Khuynh Thành vừa xấu xí vừa hôi hám.

Anh ấy là một người đẹp trai hào hoa phong nhã, đâu có thể không chê gì cô mà lại thích cô? Lý do chỉ có một: vì cô là Lạc Nhi chuyển thể.

Anh đã hết lần này đến lần khác xuất hiện để cứu cô, nguyên nhân cũng chỉ có một: vì cô là Lạc Nhi chuyển thể.

Anh tặng cô thần khí, tặng cô vòng xuyên không gian... tất cả đều là vì Lạc Nhi.

Bỗng nhiên Diệp Khuynh Thành cảm thấy có phần căm ghét các món quà ấy.

Bởi vì, tất cả đều là không thật.

Lam Tổ chưa bao giờ thích cô. Người mà anh ta thích, là cô con gái có tên là Nam Cung Lạc!

Thảo nào hồi nọ đi vào Thực Nhân Cốc, cô gái áo đỏ kia lại nói ra những câu ấy. Thảo nào Lam Tổ đã cử con chim Hồng Loan đến bảo vệ cô.

Ha ha... ha ha ha...

Thì ra Diệp Khuynh Thành đã bị người ta coi là con rối để đùa bỡn. Thế mà Khuynh Thành lại mù quáng, đơn phương yêu anh ta như một con thiêu thân lao vào đồng lửa!

“Không đúng, những điều anh nói không đúng. Tôi không phải Nam Cung Lạc nào cả, tôi là Diệp Khuynh Thành; cha tôi không phải Nam Cung Khuyết đứng đầu ba thế lực lớn gì đó ở thần giới.

Cha tôi là Diệp Chấn Thiên, một người rất thương yêu cưng chiều tôi. Ông không phải Nam Cung Khuyết gì hết. Tôi cũng không có người anh trai tên là Hoa Mãn Nguyệt hoặc Nam Cung Triệt.

Hoa Mãn Nguyệt, anh hãy nghe đây: anh đừng hòng bịa ra câu chuyện này để lừa tôi. Tôi không mắc lừa đâu! Anh nói với tôi ngắn ấy chuyện, chẳng qua nhằm ly gián tôi và Lam Tổ, thế thôi!”

“Diệp Khuynh Thành!”

Nam Cung Triệt giật mạnh hai cánh tay Khuynh Thành.

“Khuynh Thành, cô hãy tỉnh táo lại đi! Cô cho rằng tôi đang nói dối cô hay sao? Cô cho rằng tôi lừa cô hay sao?”

Nhìn vẻ mặt đau khổ của Khuynh Thành, Nam Cung Triệt cũng thấy xót xa trong lòng.

Nhưng anh buộc phải nói cho cô biết sự thật, để cô nhìn rõ ràng mọi chuyện trước mắt, để cô có được lựa chọn thật đúng đắn.

“Khuynh Thành có biết, khi tôi nhận ra sự thật về danh phận của Lưu Hương, tôi đã buồn như thế nào không? Đúng là tôi cũng đã lừa dối cô ấy, nhưng tôi chưa bao giờ có ý nghĩ sẽ lợi dụng cô ấy.

Thế mà cô ấy đã lặng lẽ bỏ đi.”

Khuôn mặt Nam Cung Triệt có nét cười buồn thảm.

“Khuynh Thành, cô hãy buông tay! Tuy Lam Tổ là một anh chàng rất đáng để cô yêu, nhưng cô sẽ bị lún sâu vào một xoáy nước khổng lồ.

Lam Tố sinh tử ra sao, vận mệnh của cô ra sao, e rằng cả hai sẽ bị đẩy đến đỉnh điểm của phong ba bão tố. Tôi không muốn em gái mình phải chết một lần nữa, tôi cũng không muốn mình lại phải đau lòng. Khuynh Thành, cô có hiểu không?”

Tất cả đều là sự thật.

Thì ra, tất cả đều là sự thật!

Lam Tố, Lam Tố...

Chàng trai mà cô rất yêu. Cô nên làm gì bây giờ?

Khát vọng có người đồng cảm, chung sống bạc đầu không biệt ly.

“Hoa Mãn Nguyệt! Cứ cho là anh nói đều là thật cả, thì tôi vẫn cứ tiếp tục như trước. Không yêu thì thôi, hoặc là phải yêu hết mình. Dù sẽ giống như con thiêu thân lao vào đồng lửa thì tôi cũng không hối tiếc.”

Xưa nay Diệp Khuynh Thành chưa từng yêu như thế này, nhưng đã yêu rồi thì cô tuyệt đối không thể dễ dàng từ bỏ.

“Hoa Mãn Nguyệt, anh hãy nghe cho thật rõ đây: tôi không phải là Nam Cung Lạc, tôi là Diệp Khuynh Thành. Chuyện anh nói về Lam Tố và Lạc Nhi gì đó, tôi không muốn nghe và cũng không có hứng thú để nghe.

Tôi mặc kệ họ đã từng yêu nhau ra sao, cũng mặc kệ họ đã từng trải qua những gì.

Tóm lại, tôi chính là tôi. Trên đời này chỉ có độc nhất một Diệp Khuynh Thành chứ không có người thứ hai.

Tôi tin chắc rằng Lam Tố yêu tôi chứ không phải Lạc Nhi. Vì tôi không phải cô ta, cô ta cũng không phải là tôi.”

Giọng nói kiên định chưa từng có. Sự tự tin cũng chưa từng có.

Khuynh Thành tin Lam Tố của cô, và cũng tin vào tình yêu của mình.

“Dù sau này sẽ có những gì đang chờ đợi chúng tôi, tôi cũng vẫn cùng Lam Tố đối mặt.”

“Khuynh Thành...”

Nhìn ánh mắt kiên định của Diệp Khuynh Thành, Nam Cung Triệt không thể nói thêm gì nữa.

Có lẽ tình yêu vốn là như vậy.

Khuynh Thành bình thần nhìn Nam Cung Triệt, rồi nói: “Hoa Mãn Nguyệt, dù sao tôi cũng cho rằng anh không nên nghi ngờ Lưu Hương Nguyệt Nhi. Tôi cảm thấy cô ấy không phải hạng người như thế đâu.

Hoa Mãn Nguyệt, anh đã lựa chọn yêu cô ấy thì anh không nên dễ dàng nghi ngờ cô ấy. Nếu không có được niềm tin tối thiểu thì anh không xứng để yêu người ta đâu!”

Khuynh Thành nói rất lạnh lùng, nhưng không phải không có lý.

Vào thời khắc này, Nam Cung Triệt dường như không nhận ra Diệp Khuynh Thành nữa, anh sững sờ kinh ngạc nhìn cô.

“Đã lựa chọn yêu cô ấy thì anh không nên dễ dàng nghi ngờ cô ấy. Nếu không có được niềm tin tối thiểu thì anh không xứng để yêu người ta.”

Nam Cung Triệt nghĩ đi nghĩ lại câu này của Khuynh Thành. Hình như anh chợt hiểu ra một điều gì đó.

Tàn ảnh nháng lên, anh nói: “Tôi đi đây!”

“Còn Trọng Lâu, nên thế nào đây?”

“Tây để muốn có được vườn Vạn Thú, ông ta đang chuẩn bị liên kết với Bắc đế để chờ các cô. Cứ đợi tôi ba hôm. Ba hôm nữa tôi sẽ dẫn các cô đến cung Thanh Hoa đến đòi người.”

Trên bầu trời đã mất hút bóng dáng Hoa Mãn Nguyệt, chỉ còn giọng nói của anh ta vọng lại bên tai mọi người.

Hồng Loan và Kim Bằng nhìn Khuynh Thành, chẳng hiểu ra sao nữa.

“Ồ thần kinh!”

“Hai con chim phải gió im mồm đi!”

“Chim ơi, đi nào! Bọn mình đi dạo phố!”

“Ý kiến này hay lắm!”

Nói rồi, một thằng nhóc Kaneda Shotaro và một con chim phao câu thối cực kỳ huênh hoang, cả hai khệnh khạng bước đi, còn lại một mình Diệp Khuynh Thành đứng nghệt ra đó.

Tức thật!

Tất cả thế này là sao?

Hai con chim rác rưởi dám khinh khỉnh nhìn cô!

Lẽ nào tình yêu không phải là như thế hay sao?

Hừ, hừ!!!

Ba ngày trời, Khuynh Thành và mọi người cùng vui vẻ nhẹ nhõm. Rối rã thì đi dạo ngắm phố phường trong thành Tây Đế.

Tuy Tây đế sai người liên tục giám sát họ, nhưng thấy họ không có hành động gì đặc biệt nên ông ta cũng không đánh rần động cỏ làm gì.

Dù sao ông ta cũng không muốn công khai đối địch với họ.

Tin tức Bắc đế đại bại khốn đốn tháo chạy đã lan truyền khắp nơi. Đông đế và Nam đế mỗi người đều có toan tính của mình, đều ngầm sai tay chân đột nhập vào thành Tây đế.

Vườn Vạn Thú.

Chỉ cần đoạt được vườn Vạn Thú là có thể thôn tóm tiên giới, kể cả sau này lên thần giới thì ở đó cũng chẳng có mấy người địch nổi.

Vườn Vạn Thú tượng trưng cho quyền lực và địa vị tối cao vô thượng.

Kẻ thắng là vua kẻ thua là giặc, dù trên tiên giới hay thần giới, đây vẫn là sự thật khỏi phải bàn cãi gì nữa.

Không ai có thể thay đổi được điều này. Muốn được sống càng tốt hơn, thì chỉ còn cách đánh bại đối phương.

14. Chương 07 Part 2

Suốt dọc đường, Hồng Loan và Kim Bằng toàn dụ dỗ cưỡng đoạt, phỉnh phờ lừa bịp người khác.

Nhìn thấy thứ gì hay hay, là chúng đe dọa hoặc lừa họ để chiếm đoạt, dù là bất cứ thứ gì, chúng đều không chịu bỏ ra một viên linh thạch để mua.

Ki bo.

Người ki bo không hiếm, nhưng chưa từng thấy ai ki bo như hai đứa này.

Hình như Hồng Loan trước đây đâu đến nỗi ác như vậy!

“Kim Bằng, người đừng dạy Hồng Loan tiêm nhiễm sinh hư. Nó mới là một đứa bé Shotaro măng tơ như vậy, mà người biến nó thành một kẻ lòng dạ bất chính chẳng ra sao!”

“Ai tà thì vẫn là tà, ai chính thì vẫn là chính!”

...

Thật là hết cách rồi! Kinh hãi!

Sao nó cứ cùn như thế này?

“Con chim thối, chẳng trách nhà ngươi không thể tu thành hình người! Báo ứng! Đáng đời nhà ngươi!”

“Thôi đi! Cẩn thận, khi nào tôi tu thành hình người thì cô đừng có say mê tôi. Tôi nhất định sẽ rất đẹp trai phong độ ngời ngời! Đẹp trai đến mức ngàn vạn chúng sinh đều mê mết chết ngất, đẹp trai nghiêng nước nghiêng thành, đẹp đến mức đàn bà thì say mê, đàn ông thì ghen tị!”

...

Nó là con chim rác rưởi kiểu gì thế này?

Cái mỏ... đúng là dẻo mỏ!

“Được, được, được! Ừ thì người đẹp trai, kể cả khi người không thể tu thành hình người thì người vẫn là con chim phong độ nhất của loài chim, được chưa?”

“Hừ! Điều ấy thì khỏi cần nói! Tôi đương nhiên là đẹp nhất rồi!”

Nhưng Hồng Loan nghe câu này thì không vui.

Nó hắng giọng, rồi vỗ cánh Kim Bằng, mỉm cười đầy thâm ý, nói: “Ai đẹp nhất?”

“À... đương nhiên là người... người đẹp.”

“Nói thế còn tạm được.”

Hồng Loan tỏ ra rất đắc ý, nó lại nghe thấy Kim Bằng khẽ bổ sung một câu: “Nhưng vẫn còn thua ta một chút.”

“Đồ chim thối, ngươi vừa nói gì đấy?”

Hồng Loan tay nắm chặt quyền đuổi theo Kim Bằng.

“Ta nói rằng ngươi còn thua ta một chút!”

Kim Bằng gào lên rồi co cẳng tháo chạy.

Hừ! Công lực của ngươi chẳng bằng ai, thật đáng thương!

“Ngươi chớ chạy nữa, có giỏi thì đứng lại xem?”

Hai con chim phóng đến nơi nào thì nơi đó biến dạng tất cả.

Rành rành là chúng cố ý, rõ ràng là chúng cố ý làm thế.

Vì chúng đang hăm hực Tây đế, rồi quá rách việc nên bày trò quây chơi.

Chỉ quây thôi còn tạm được, nhưng quây đến mức khuấy động âm ĩ lên.

Khiến toàn thành Tây đế bỗng om sòm hỗn loạn.

Diệp Khuynh Thành thấy thế vội chạy ra can ngăn. Hai con chim này hóa rồ hay sao?

“Dừng lại! Tất cả dừng ngay lại!”

Thấy Khuynh Thành hình như phát cú thật, cả hai đứa mới chịu dừng lại.

Cái đầu ử rử tiu ngu, mặt xỉ ra cứ như là rất vô tội đáng thương.

Giả vờ! Trời, giả vờ tài thật!

Vừa rồi thì như hóa điên, sao bây giờ lại có vẻ đáng ái ngại thế?

“Các người đã quây đủ chưa? Nếu để cho Tây đế nổi giận thì rất có thể Trọng Lâu sẽ bị nguy hiểm đấy!”

“Cô yên tâm đi, khi chưa lấy được vườn Vạn Thú về tay mình thì ông ta chưa chết được đâu!”

Điều bộ Hồng Loan cực kỳ tự tin.

Nhắc đến vườn Vạn Thú, Khuynh Thành lại cảm thấy hiếu kỳ. Vườn Vạn Thú vốn từ đâu mà ra?

“Hồng Loan, người biết lai lịch của vườn Vạn Thú đúng không?”

“Đương nhiên tôi biết. Vườn Vạn Thú vốn là thứ của thần giới, về sau...”

“Về sau thì sao?”

“Thần giới khi đó có sáu thế lực lớn, nhằm chiếm đoạt vườn Vạn Thú, cả sáu thế lực đều cùng truy sát Thánh đế mới lên ngôi ở thần giới.

Vừa truy sát Thánh đế, sáu đại thế lực cũng tàn sát lẫn nhau, cuối cùng, Thánh đế vì không muốn thần giới phải diệt vong, nên ông không đã mời yêu thú trong vườn Vạn Thú đứng ra.

Nhưng sáu thế lực cũng không vì thế mà chịu dừng tay, bọn họ lại cho rằng Thánh đế dễ bị hà hiếp.

Cho nên bọn họ càng lúc càng táo tợn hơn. Nên biết, trong vườn Vạn Thú có vô số yêu thú, nếu thả chúng ra thì sẽ là một cuộc chiến tranh hủy thiên diệt địa; còn Thánh đế sẽ là nhân vật độc tôn duy nhất trên thần giới.

Thánh đế có thiện tâm tha thứ cho họ, nhưng họ lại không chịu buông tha Thánh đế.

Cuộc chiến ấy nổ ra, sáu đại thế lực trên thần giới chỉ còn lại ba, đồng thời Thánh đế cũng bị hạ bệ.

Còn vườn Vạn Thú thì không rõ tung tích nữa. Nhưng tôi có nghe nói vườn Vạn Thú rơi vào tay Lạc Nhi. Khi Thánh đế bị hạ bệ, ông đã lên đặt vườn Vạn Thú vào trong cái xuyên không gian.

Chỉ hiềm, không rõ tại sao nó lại đến tiên giới rồi rơi vào tay Trọng Lâu.

Dù sao bài học đau đớn ấy cũng thức tỉnh ba đại thế lực trên thần giới rằng, vườn Vạn Thú không phải thứ để họ muốn có là sẽ có được. Cho nên, ba thế lực dù trong bụng vẫn âm ứ nhưng cũng không đến tiên giới để rồi lại tranh cướp chém giết nhau nữa.

Nhưng nào ngờ câu chuyện về vườn Vạn Thú lại gây nên cơn phong ba ầm ĩ ở tiên giới.”

Lạc Nhi. Lại là chuyện dính đến Lạc Nhi.

Cô gái Lạc Nhi ấy thực ra lợi hại đến đâu?

“Người đã thấy Lạc Nhi sử dụng vườn Vạn Thú bao giờ chưa?”

“Chưa. Tôi cũng chỉ nghe người ta đồn rằng Lạc Nhi có vườn Vạn Thú.”

Xem ra, muốn biết lai lịch nguồn cơn của vườn Vạn Thú thì chỉ còn cách đi hỏi Trọng Lâu.

À, bỗng dưng Khuynh Thành nhớ ra Nam Cung Triệt từng nói rằng ở tiên giới có một khu đầm lầy, nơi đó có cung điện. Liệu có phải anh ta muốn bắt đầu từ đó để chiếm hữu không?

Lúc này Khuynh Thành liên hệ các sự việc với lời nói của Hoa Mãn Nguyệt với nhau, thì hình như bí mật đã được bật mí.

Lạc Nhi tan thành mây khói.

Vườn Vạn Thú mất tích một cách lỳ kỳ.

Thần giới luôn cử người đi tìm nó.

“Hồng Loan, Hoa Mãn Nguyệt nói rằng anh ta không muốn ta lặp lại sai lầm ngày trước, câu nói này thực ra là ý gì?”

Hồng Loan cắn môi, hình như nó ngẫm nghĩ để đưa ra một quyết định gì đó. Nó hít thật sâu một hơi rồi nói: “Dù vương gia giết tôi thì tôi cũng cứ liều.”

Thực ra, vương gia mà cô nhìn thấy chỉ là một ý niệm; thực chất là...”

Khuynh Thành một bàn tay nắm chặt, tay kia kéo nó thật mạnh, cô xúc động nói: “Người mau nói đi, vương gia làm sao?”

“Vương gia đã bị Lạc Nhi phong ấn. Giữa cõi đất trời này chỉ Lạc Nhi chứ không còn ai khác có thể giải trừ được phong ấn. Thực ra chính vương gia cũng có thể tự phá bỏ.

Nhưng vương gia từng nói, trừ phi Lạc Nhi tự tay gỡ bỏ phong ấn, nếu không, vương gia sẽ ngủ mãi, vĩnh viễn không thức dậy.”

“Phải làm gì thì mới tháo gỡ được phong ấn?”

“Tôi nghe nói muốn gỡ được phong ấn thì buộc phải tìm ra nơi năm xưa ba hồn sáu phách của Lạc Nhi rơi xuống. Nhưng mọi nơi đều bị bố trí trận pháp lấp kín, nên mọi người bình thường không thể bước vào.

Chỉ còn cách tìm ra nơi ba hồn sáu phách của Lạc Nhi rơi xuống thì phong ấn mới được giải trừ.”

Thế là rõ rồi, tất cả đã rõ rồi.

Nơi mà khi trước Hoa Mãn Nguyệt bảo mình đi đến, chắc chắn là một trong những nơi mà ba hồn sáu phách của Lạc Nhi rơi xuống. Họ đều cho rằng cô gái Khuynh Thành là Lạc Nhi chuyển thế, nên cũng tin chắc Khuynh Thành có thể giải trừ trận pháp.

Nhưng, dù Khuynh Thành không phải là Lạc Nhi chuyển thế thì cô cũng thừa sức hóa giải trận pháp để cứu Lam Tổ.

“Hong Loan còn biết những gì nữa?”

“Tôi nghe nói ngày xưa Lạc Nhi phong ấn vương gia là nhằm cứu vương gia. Nếu gỡ bỏ phong ấn thì...”

“Hừ!”

Khuynh Thành hơi bực mình, cô nhếch mép cười đầy vẻ coi thường, nói: “Cô Lạc Nhi ấy dần thật, và cũng quá coi thường Lam Tổ thì phải? Cô ta cho rằng cứ mãi mãi phong ấn Lam Tổ, biến người ta thành một kẻ hèn nhất, là tốt cho người ta hay sao?

Nếu là ta, ta sẽ lựa chọn kẻ vai chiến đấu với Lam Tổ, cùng vượt lên trên thiên hạ, cùng quét sạch mọi trở ngại! Không ai có thể làm hại Lam Tổ của ta, và Lam Tổ cũng không đời nào chấp nhận làm một gã hèn nhất lẫn trốn.

“Cô Khuynh Thành! Tôi nhận ra cô ngày càng siêu, và siêu hơn hẳn cô Lạc Nhi”

Hồng Loan vui vẻ tươi tỉnh hẳn lên, nói: “Một cô gái như thế mới xứng đáng với vương gia nhà tôi chứ!”

Lòng Khuynh Thành bỗng cảm thấy lâng lâng ngọt ngào lạ thường. Cô ôm Hồng Loan vào lòng, nói: “Con ngoan quá! Ta rất thích nghe câu này.”

“Hừ!”

Hồng Loan vội đẩy Khuynh Thành ra, nó không bằng lòng. “Cô lại nhân cơ hội để sàm sỡ người ta rồi!”

...

“Ai nhân cơ hội để sàm sỡ?”

Giọng nói đầy sức hút của Hoa Mãn Nguyệt bỗng vang lên.

Tàn ảnh loáng lên, Hoa Mãn Nguyệt đang ôm Lưu Hương Nguyệt Nhi, anh ta cười cợt chột nhả, xuất hiện trước mặt Khuynh Thành và Hồng Loan.

Nhìn thấy hai người thân thiết gắn bó với nhau, Khuynh Thành cũng cảm thấy ấm lòng. Nhưng nghĩ đến mình và Lam Tổ hiện nay, cô lại thấy có phần bùi ngùi bi thương.

“Hoa Mãn Nguyệt, bây giờ anh có thể đi cứu Trọng Lâu được rồi thì phải? Nay anh đã đưa được mỹ nhân trở về, còn tôi thì chưa hề trông thấy Lam Tổ của mình.”

Khuynh Thành dường như không cần giấu kín nỗi nhớ mong của mình đối với Lam Tố nữa.

“Khuynh Thành! Bây giờ tôi sẽ đưa cô đi gặp Trọng Lâu.”

Nói rồi, Hoa Mãn Nguyệt lại ôm choàng người đẹp yêu kiều, khệnh khạng bước ra, đi về phía cung Thanh Hoa.

Cả bọn Khuynh Thành đi theo sau.

Vừa đặt chân vào cung Thanh Hoa, làn khí lưu cực mạnh của Hoa Mãn Nguyệt đã lan ra khắp chốn.

Hồng Loan cười rất thâm thúy, nói: “Anh chàng này cũng chẳng phải người tốt đâu.”

Hoa Mãn Nguyệt ngoái đầu tròn mắt nhìn Hồng Loan: “Người đã làm người tốt bao giờ chưa? Vả lại, đối phó với những kẻ tiểu nhân như Tây đế, thì cũng nên dùng thủ đoạn; ta đây chưa bị coi là bỉ ổi. Ai bảo hấn công lực còn chưa cao bằng ta!”

Khuynh Thành chỉ im lặng nhìn cả hai.

Được thôi!

Ở đây, công lực ai cao thì người ấy là bố tướng.

Xem ra, mình vẫn phải nỗ lực hơn nữa, nếu không, sau này lên thần giới thì mình chỉ còn cách để cho người khác hành hạ.

Vì Lam Tố của cô, cô buộc phải mạnh mẽ hơn nữa!

Trong cung Thanh Hoa, Tây đế đang nghỉ ngơi. Ông bỗng cảm thấy bị áp lực bởi một làn khí lưu mạnh mẽ tràn tới.

“Là ai đấy? Sao lại có công lực cao như thế?”

Không chút chần chừ, tàn ảnh nhoáng lên ngay, Tây đế bay thẳng về hướng có làn khí lưu mạnh mẽ ấy.

Hoa Mãn Nguyệt đang ôm Lưu Hương Nguyệt Nhi, vẻ ngạo nghễ bất cần đời.

“Ông là Tây đế chứ gì?”

“Không cần biết thượng tiên giá lâm nên chưa ra đón từ xa, thất lễ quá.”

Khuôn mặt tuần tú của Tây đế nở nụ cười rõ tươi.

Hoa Mãn Nguyệt chẳng buồn nhìn Tây đế, tiếp tục ôm Lưu Hương Nguyệt Nhi bước thẳng vào bên trong, rất khệnh khạng.

Khi ánh mắt của Tây đế dừng lại ở Diệp Khuynh Thành, ông ta bỗng toát mồ hôi lạnh.

Cô gái này không có làn khí lưu khiến người ta cảm thấy áp lực.

Cũng không có nét ngạo nghễ hơn đời như Hồng Loan và Kim Bằng.

Chỉ với ánh mắt bình thản hờ hững coi thường thế gian của cô ta đã đủ khiến ông ta rùng mình.

Cô gái Diệp Khuynh Thành này tại sao lại có cái vẻ mặt như vậy?

Chả trách Bắc đế không địch nổi cô ta!

“Tây đế!”

Giọng nói uể oải của Hoa Mãn Nguyệt vang lên.

Tây đế bước lại đón khách.

“Thượng tiên có điều gì dặn dò?”

“Hôm nay ta đến không có điều gì đặc biệt, chỉ muốn đòi một người.”

“Cứ gì đòi người, nếu thượng tiên cần cả thành Tây Đế này thì tôi cũng kính cần dâng luôn.”

Tây để biết rất rõ thực lực của mình còn thua xa nhân vật đang đứng trước mặt ông.

Cũng từng nghe nói trên tiên giới có những cao nhân ẩn sĩ, nhưng con người này có công lực quá mạnh, chắc không phải người ở tiên giới.

Hay là... hay là hắn ở trên thần giới?

Tây để lại thấy đau thắt ruột gan. Có lẽ vườn Vạn Thú không thể đến được tay mình rồi.

Thần giới đã nhúng tay vào, thì dù mình có bản lĩnh đến đâu, bây giờ cũng không thể thi thố gì được.

“Thế thì ông mời Trọng Lâu ra đây cho ta!”

Hoa Mãn Nguyệt hồ hững nhìn Tây để đang sợ tái mặt chỉ muốn chết, anh ta suýt nữa thì phì cười.

Lưu Hương Nguyệt Nhi véo anh ta một cái thật mạnh, và linh thức truyền âm: “Hãy nghiêm chỉnh một chút để làm việc.”

“Vâng vâng vâng, bây giờ tôi sẽ mời ông ấy ra ngay.”

Lúc này Tây để mới phát tay ra hiệu cho thuộc hạ đi mời Trọng Lâu.

Hoa Mãn Nguyệt trợn mắt, nói: “Thượng tiên ta bảo ông vào mời!”

Sắc mặt Tây để không ngớt biến đổi.

Nhưng nhìn thấy Hoa Mãn Nguyệt uy hiếp quá dữ, ông ta đành cúi đầu khom lưng tươi cười: “Vâng, vâng, tôi đi, chính tôi đi.”

Tây để trong bụng hết sức phẫn nộ nhưng vẫn phải làm bộ hiền hòa để bảo, trông ông ta lúc này thực quái dị.

Chỉ lát sau Tây để đã “mời” được Trọng Lâu ra.

Hoa Mãn Nguyệt gật đầu tỏ ra hài lòng, rồi lại nói: “Thượng tiên ta còn muốn đòi ông một người nữa.”

“Tôi biết thượng tiên cần ai rồi, bây giờ tôi sẽ đưa người ấy ra.”

Tây để đang rất hận Bắc đế. Vườn Vạn Thú thì mình không lấy được, và còn phải chịu bao nhiêu rắc rối như thế này.

Thượng tiên không nổi nóng đã là may rồi, nếu thượng tiên điên tiết lên thì cả nhà ông sẽ phải lĩnh đủ đòn.

Bắc đế cũng đã sớm cảm nhận ra làn khí lưu cực mạnh, đang rất bồn khoăn thấp thỏm thì Tây để mặt hầm hầm bước vào.

“Tất cả chỉ tại ông chẳng ra sao. Vườn Vạn Thú thì tôi chẳng nhìn thấy, trái lại còn phải tiếp vị thần to tướng đến tận đây! Tôi bây giờ còn chẳng mang nổi mình ốc rồi, ông ra đi!”

Bắc đế mặt mày sa sầm, nói: “Ông định nộp tôi ra hay sao?”

“Nếu không, ông định thế nào? Ông muốn cả thành Tây để này của tôi phải chôn theo ông chắc?”

Bắc đế “hừ” lạnh lùng, nói: “Nếu ông không bảo vệ tôi, tôi sẽ giết ông ngay lập tức”.

“Ha ha... ha ha... Bắc đế, tôi đã nhìn nhầm về ông thật rồi! Nếu sớm biết ông là hạng người thế này thì tôi chẳng cứu ông làm gì ệt!”

“Ông cho rằng mình tử tế hơn tôi hay sao? Nếu ông không có lòng tham thì vì sao ông phải cứu tôi? Ông chết thềm cái vườn Vạn Thú, lại còn giả vờ thanh cao cái nổi gì? Tây để à, ông nghe đây: hôm nay nếu ông dám nộp tôi ra, thì...”

“Hôm nay dù ông muốn hay không muốn thì ông cũng phải ra. Bay đâu?”

Hơn một chục thị vệ bỗng lập tức xông vào.

“Tây để khá lắm, ông đã gỡ mặt với tôi thì đừng trách tôi không khách khí!”

Bắc đế hét lên một tiếng, tàn ảnh xông ra, lướt đến đâu thì nơi ấy thịt nát xương tan.

Hơn một chục thị vệ đâu có thể là đối thủ của ông ta?

Xử lý xong bọn tay chân, Bắc đế áp sát Tây đế.

“Người là đồ vong ân bội nghĩa. Nếu lúc trước ta không cho người ở lại đây thì người đã bị Trọng Lâu giết rồi!”

Tây đế rất căm hận, giơ tay tát cho Bắc đế một cái tát cực mạnh.

“Bắc đế! Chính người tự gây ra mà thôi.” Nói rồi Tây đế nhếch mép cười độc ác, Thần khí trung phẩm rút ra.

Thần khí trung phẩm đã cắm sâu vào thân xác Bắc đế.

Tây đế lướt nhìn đôi mắt hoài nghi không sao tin nổi của Bắc đế, ông ta gương cười nhạt rồi từ từ rút kiếm ra.

“Người... sao người... lại có... thần khí... trung phẩm?”

“Người cho rằng chỉ mình người có thần khí hay sao?”

“Ha ha... ha ha... thế thì sẽ đi đến đâu nữa? Chẳng phải người vẫn phải chết theo ta ư?”

Một tiếng nổ rung trời chuyển đất.

Bắc đế tự cho nổ nguyên anh của mình, tạo nên làn khí ba tản rộng ra khắp bốn phương tám hướng.

Tiên đế tự hủy diệt, năng lượng đương nhiên là đáng sợ tuyệt đối.

Chỉ trong chớp mắt, năng lượng của vụ nổ gây địa chấn lan truyền ra xa vài trăm dặm, toàn bộ thành Tây đế bỗng trở thành một vùng hoang tàn, kẻ chết kẻ bị thương vô số.

Ai có công lực thấp cũng bị nổ tung bởi năng lượng ghê gớm ấy lan đến.

“Thằng điên! Người là một thằng điên!”

Thân xác của Tây đế bị hủy diệt, nguyên anh lập tức chạy trốn, nhưng không kịp nữa rồi. Ông ta vừa dứt lời thì nguyên anh cũng bị vỡ nát.

Mọi căn phòng của điện Thanh Hoa lần lượt đổ sập, chỉ còn đại điện mà bọn Hoa Mãn Nguyệt đang ngồi thì bình an vô sự; kể cả những người có công lực thấp đang ở trong đó cũng không hề bị xước da.

15. Chương 07 Part 3

Diệp Khuynh Thành nhìn ra bên ngoài, nói: “Hoa Mãn Nguyệt, hình như là...”

“Bắc đế quả là độc địa, dám tự nổ nguyên anh để bắt Tây đế phải chết theo hắn.”

“Tôi không thể tự tay giết hắn, tôi vẫn thấy rất ức.”

Trọng Lâu tay nắm chặt, nghiêng răng ken két.

“Dù sao hắn cũng chết rồi, ông hà tất phải bận tâm hắn chết kiểu gì.”

“Đúng thế, dù sao vẫn là đã chết.”

Trọng Lâu cảm kích nhìn Diệp Khuynh Thành, nói: “Bây giờ chúng ta quay về. Tôi có món quà tặng cho cô.”

Nói rồi, các làn lưu quang loáng lên, mọi người đã ra khỏi thành Tây đế.

Trọng Lâu tự xưng vương, trở thành Tiên đế nhiệm kỳ mới.

Thanh Hư đạo trưởng tuy rất hậm hực nhưng cũng đành im hơi lặng tiếng để sống cho qua ngày vậy.

Ông ta chẳng sợ gì Trọng Lâu nhưng lại rất ngán Hoa Mãn Nguyệt, không dám đụng đến.

Tiên hậu biết tin đã tàn cuộc, bà ta bèn chạy đến điện Kim Hoa lay van xin tha mạng.

“Hừ! Ngày trước nếu không tại mụ, thì ta đâu có bị Bắc đế đánh bị trọng thương? Xin tha? Mụ ngủ mê hay sao?”

Trọng Lâu đưa tay ra tóm lấy cổ Tiên hậu, hủy nguyên anh của mụ.

Nếu không tại mụ, thì ông không thể bị Bắc đế làm hại.

Tịch Vân cũng không quá đau xót đến nỗi hóa thân thành thung lũng, rơi xuống phàm trần.

Trọng Lâu điều khiển ý niệm, tà áo dài tung bay, máu tóc phát phơ, ông bị kích động ghê gớm, sức mạnh cực lớn trong thân thể ông bùng phát.

Diệp Khuynh Thành lo lắng nhìn Trọng Lâu, cô định bước lại can ngăn thì bị Hoa Mãn Nguyệt kéo lại.

“Tịch Vân! Tịch Vân! Tịch Vân!”

Giọng Trọng Lâu vang rền từ điện Kim Hoa lan ra, chấn động cả bầu trời.

Mọi người trên tiên giới đều nghe thấy tiếng của ông.

Thậm chí những người trên thần giới cũng nghe thấy tiếng kêu tuyệt vọng của ông.

“Ai đang nói chuyện gì thế?”

Nam Cung Khuyết cau mày rõ chặt.

Lam Tổ đang tĩnh tâm nghiên cứu phá trận bất giác cũng thấy sững sốt. Hình như tiếng kêu này đến từ bên ngoài chín tầng trời, lại hình như đến từ con tim của mình.

Không hiểu tại sao, Lam Tổ bỗng thấy nóng ruột, miệng lẩm bẩm: “Khuynh Thành...”

Ở dưới phàm trần, mặt đất bắt đầu chấn động, Thực Nhân Cốc vốn đang im lìm cũng bắt đầu từ từ chuyển dịch.

Bỗng nhiên.

Kim quang phóng ra khắp chốn, ai ai cũng phải nhắm nghiền mắt.

“Trọng Lâu! Trọng Lâu! Đúng là Trọng Lâu!”

“Uỳnh...”, một tiếng nổ kinh khủng, Thực Nhân Cốc bỗng dâng lên khỏi mặt đất. Một cô gái mặc đồ trắng miệng không ngớt khê nhảm: “Trọng Lâu, Trọng Lâu...”

Hai hàng lệ tuôn rơi lã chã.

Một tàn ảnh loáng lên, rồi không thấy người ấy đâu nữa.

Mọi người đều hoảng hồn kinh hãi, đứng nghệt ra nhìn cảnh tượng diễn ra trước mắt; sau khi Tịch Vân biến mất rất lâu họ mới định thần lại được.

“Tiên nữ! Trời ơi! Đúng là tiên nữ, là tiên nữ thật rồi!”

“Đúng là tiên nữ! Chúng ta đã nhìn thấy tiên nữ!”

“Thực Nhân Cốc đi đâu rồi?”

“Trời đất ạ, không thấy thật rồi.”

“Thảo nào chúng ta không vào được Thực Nhân Cốc nữa, thì ra là tiên nữ ở trong đó. Chắc là tiên nữ làm trái với luật trời rồi bị phạt xuống phàm trần, bây giờ lại trở lên tiên giới.”

Thực Nhân Cốc không còn nữa nhưng nơi đây lại có một cái tên mới gọi là núi Tiên Nữ.

“Trọng Lâu... Trọng Lâu! Trọng Lâu của thiếp...”

Tịch Vân ngủ triền miên quá lâu, bà không thể suy nghĩ gì khác, chỉ có một ý niệm duy nhất, một ký ức duy nhất là... Trọng Lâu!

“Trọng Lâu! Trọng Lâu!!!”

“Tịch Vân! Tịch Vân! Đúng Tịch Vân rồi!”

Trọng Lâu mắt đang nhắm nghiền bỗng mở ra thật to, một làn tinh quang lướt qua, một tàn ảnh nhoáng lên, ông đã biến mất khỏi điện Kim Hoa.

Một lát sau, thấy Trọng Lâu vẽ mặt tràn trề hạnh phúc, ôm lấy người phụ nữ tha thướt bước vào.

Người ấy mặc toàn đồ trắng, gió nhẹ phe phẩy tà áo, trong cháng khác gì một con bướm trắng đang rập rờn bay. Người ấy có búi tóc cao cao, đôi bờ vai như ngà như ngọc, ngực nở eo thon, làn da nõn nà như da trẻ thơ, mười ngón tay búp măng hồng hào, vẽ trong sáng mà yêu kiều, yêu kiều nhưng vẫn không mất đi vẻ cao quý, cao quý lại pha nét trang nhã.

Trọng Lâu dắt tay người phụ nữ ấy đến trước mặt Diệp Khuynh Thành, vẽ mặt ông tràn ngập niềm sung sướng.

“Khuynh Thành! Đây là Tịch Vân!”

Tịch Vân khẽ mỉm cười gật đầu, nói: “Cô nương Khuynh Thành, may nhờ có cô đã ra tay cứu giúp, tôi và Trọng Lâu mới lại có thể tái ngộ chung sống bên nhau.”

“Những người có tình ắt được nên vợ nên chồng. Tôi tin chắc rằng, chỉ cần mối chân tình vẫn còn thì dù gặp bất cứ khó khăn gì đều có thể vượt qua. Trên đời này không có thứ sức mạnh nào có thể sánh với sức mạnh tình yêu. Nếu không, Trọng Lâu đâu có thể đánh thức phu nhân tỉnh lại?”

“Được, tốt rồi! Có thể nói là vui trọn vẹn vô bờ được rồi.”

Hoa Mãn Nguyệt ôm Lưu Hương Nguyệt Nhi, tươi cười bước đến.

Khuynh Thành nhìn thấy họ từng đôi từng đôi thân thiết, cô bất giác cảm thấy một nỗi bi thương dâng lên trong lòng.

Bao giờ cô và Lam Tố mới được ở bên nhau như họ lúc này?

Hoa Mãn Nguyệt dường như nhìn thấu tâm tư của Khuynh Thành, anh đặt tay lên vai cô, nói: “Cô bé ngốc nghếch đừng buồn, tôi tin rằng chẳng bao lâu nữa cô cũng sẽ được ở bên Lam Tố. Dù sao anh cũng luôn đứng về phía em.”

Lưu Hương Nguyệt Nhi cũng gật đầu với Khuynh Thành, nói: “Cả tôi, cả tôi nữa, tôi cũng đứng về phía cô.”

“Khuynh Thành, còn có cả chúng tôi nữa.”

Trọng Lâu nhìn cô với ánh mắt kiên định, ông đưa cho Khuynh Thành một ống hình trụ tựa như ống quyển, nói: “Đây là vườn Vạn Thú, bây giờ tôi tặng cô, mong sau này cô lên thần giới nó sẽ hữu ích cho cô.”

Vườn Vạn Thú!

Vườn Vạn Thú mà bao người muốn tranh đoạt.

“Trọng Lâu... thế này thì...”

Khuynh Thành là người từng giao tiếp, từng trải không ít, thế mà lúc này cô vẫn thấy rất xúc động.

“Cứ cầm đi! Cô sẽ cần đến nó.”

Diệp Khuynh Thành không phủ nhận đúng là mình rất cần có vườn Vạn Thú.

Lên thần giới, họ sẽ phải đối mặt với rất nhiều kẻ địch không chỉ đơn giản như Bắc đế.

Với Diệp Khuynh Thành, có vườn Vạn Thú có nghĩa là có thêm cơ hội để thành công.

“Trọng Lâu...”

“Thế này thì cô không phải là Diệp Khuynh Thành mà tôi biết; Diệp Khuynh Thành mà tôi biết sẽ không điệu đà thế này đâu.”

Khuynh Thành bật cười. Đúng thế thật!

Mình vốn rất lạnh lùng thản nhiên kia mà?

Sao lại biến thành điệu đà gượng gạo thế này?

Diệp Khuynh Thành ngày xưa là một pho tượng gỗ.

Là công cụ để giết người.

Cô chưa bao giờ cảm thấy cuộc sống là tốt đẹp.

Phải sống! Giết chóc chẳng qua là vì tiền; cô là một kẻ nô lệ của đồng tiền.

Chỉ có ngày nay, bây giờ, cô mới cảm nhận được ý nghĩa của cuộc sống.

Lòng cô mới có những khắc khoải nhớ nhung, và cũng có người nhớ nhung cô.

Cô không còn là tượng gỗ, không còn là công cụ bằng giá nữa.

Cô đã có tư tưởng, đã có tình cảm.

Hồng Loan và Kim Bằng không sao chịu nổi cái bầu không khí này, chúng kêu ầm lên: “Các người đã xong chưa thế? Hai chúng tôi cũng đang là độc thân đây này!”

Khiếp thật...

Diệp Khuynh Thành mạnh tay tát lên đầu chúng, gắt lên: “Biến đi, biến! Nhóc con ra ngoài mà chơi đi!”

“Hừ! Tôi còn lớn hơn cô đấy!”

Cái mặt non choẹt của Hồng Loan vênh váo.

Kim Bằng cũng rướn cổ, cười gian trá: “Đúng thế, bọn tôi thừa sức làm tổ tông của tổ tông của tổ tông của tổ tông cô!”

“Con chim bocc mùi nhà người ba ngày không được ăn đòn thì ngứa ngáy, tổn lên, ra vẻ ta đây phải không? Tổ tông của tổ tông của tổ tông ta à?”

“Chạy thôi, con chim phải gió, mau chạy thôi!”

Ba đạo lưu quang chớp lên, Diệp Khuynh Thành và hai con chim đã biến mất không thấy đâu nữa.

Người ta chỉ thấy ba vệt sáng liên tiếp xẹt qua trên bầu trời, đôi khi lại thấy cả ba vệt sáng xấp lại với nhau.

Bọn Trọng Lâu và Hoa Mãn Nguyệt thấy thế bật cười ha hả.

Tiên giới. Tất cả đã trở lại yên tĩnh như trước.

Trong hơn ba tháng vừa qua, công lực của Diệp Khuynh Thành đã tăng tiến rất nhanh, cô đã tu luyện thành Kiếm hoàng cao cấp đại viên mãn.

Nhưng nếu để đi đầm lầy Thiên Trì thì cô vẫn còn quá yếu.

“Khuynh Thành, cô nên bế quan^[1] tu luyện một thời gian nữa; chờ khi công lực được nâng cao, chúng ta sẽ đi đến đầm lầy Thiên Trì.”

[1] Đóng cửa (không tiếp xúc với bên ngoài)

Tuy Khuynh Thành hết sức nóng lòng muốn đi gặp Lam Tố.

Nhưng hiện nay thể lực của cô không thể chịu đựng nổi một lần đi xuyên không gian nữa.

Muốn lên được thần giới, trước hết phải nâng cao thể lực ỳnh mạnh mẽ hẳn lên đã.

Mặt khác, nhất định phải đến đầm lầy Thiên Trì để phá bỏ phong ấn đã.

“Được! Một năm. Cứ cho tôi một năm là được.”

Một năm?

Hoa Mãn Nguyệt tỏ ra rất kinh ngạc. “Khuynh Thành à, việc này không nên hấp tấp.”

“Tôi biết. Nhưng một năm là đủ rồi.”

Một năm, một năm thì làm được mấy việc? Không làm được việc gì hết.

“Khuynh Thành...”

“Anh không tin tôi à? Tôi nói một năm là đủ. Một năm là quá đủ rồi.”

Còn Hồng Loan thì biết rất rõ, nó vẫn nhớ hồi Khuynh Thành mới lên tiên giới, mạng cô ấy gần như đã chết một nửa rồi, nhưng chỉ trong vòng mười năm đã bình phục và công lực còn tăng tiến rất nhanh nữa.

“Khuynh Thành nói làm được là sẽ làm được, Hoa Mãn Nguyệt nên tin cô ấy đi.”

Thấy Hồng Loan cũng nói thế. Hoa Mãn Nguyệt lúc này mới yên tâm.

Trên thần giới, Lam Tố vẫn đang miệt mài nghĩ cách phá trận. Bỗng nhiên trước mắt chàng có nhiều cảnh tượng đang không ngừng biến ảo.

Giống như từng lần từng lần sóng dập dềnh lan tới.

“Phá được rồi! Ha ha ha... ha ha ha ha... cuối cùng cũng đã phá được!”

Lam Tố không nén nổi hưng phấn, chàng cười vang.

Cả hoàng thành tức khắc trở lại diện mạo ngày trước, Lam Tố vận linh thức xem xét. Rất tốt, rất tốt, tất cả đều rất bình thường, mọi bề đều đã trở lại bình thường.

“Phụ hoàng! Phụ hoàng!!!”

Tàn ảnh loáng lên, Lam Tố chạy nhanh về phía đại điện.

“Tổ nhi!”

Lam Ngạn rất xúc động ôm chặt Lam Tố.

“Tổ nhi, Tổ nhi của ta!”

“Phụ hoàng, ổn rồi, không có chuyện gì nữa rồi.”

“Nhưng...”

“Phụ hoàng, ổn cả rồi. Phụ hoàng cứ yên tâm. Đã có Tổ nhi con ở đây, tất cả sẽ tốt đẹp trở lại.”

Ánh mắt Lam Tố sáng rực như hai ngọn đuốc, rất giống ánh mắt Diệp Khuynh Thành.

Không ai có thể làm hại người thân của chàng. Chàng nhất định không chấp nhận.

Kẻ nào dám làm hại người thân của chàng, hậu quả duy nhất sẽ đến với hắn là ... cái chết.

Bỗng nhiên.

Một giọng nói như của ác ma vang lên bên tai Lam Tố.

“Ha ha ha ha ha... Lam Tố! Ta quả nhiên không nhìn nhầm ngươi. Dù ngươi chỉ còn là một ý niệm, ngươi vẫn rất mạnh, ngươi đã nhanh chóng phá được trận pháp của ta! Hay! Hay lắm, hay lắm!”

Nhưng niềm vui bất ngờ vẫn còn ở phía sau. Lam Tố, ta chờ ngươi! Ha ha...”

Thần kinh của Lam Tố bỗng căng hết mức, từng tế bào trong người chàng đều thức tỉnh, cảnh giác, ở trạng thái sẵn sàng tác chiến.

“Có bản lĩnh thì ngươi cứ nhắm tới ta, nếu cứ uy hiếp người nhà của ta thì anh hùng cái nời gì?”

“Ha ha... ha ha ha... Lam Tổ, người đàn lăm! Ta bao giờ chẳng nhằm vào người? Bọn họ, ta căn bản không coi là gì hết. Nếu không tại người, thì ta đâu có rối hơi để chơi khăm họ làm gì?”

“Người...”

“Tổ nhi, Tổ nhi...”

Lam Ngạn nhìn thấy Lam Tổ cực kỳ phần nộ, ông vội gọi chàng.

“Phụ hoàng...”

“Tổ nhi, đã xảy ra chuyện gì thế?”

“Không... không có gì. Con chỉ thấy kẻ kia rất đáng ghét, hề nghĩ đến là lại thấy tức.”

“Con à, chuyện đã qua rồi, chúng ta chỉ cần được bình an ở bên nhau là được, khỏi cần nghĩ nhiều làm gì.”

Đã phải trải qua bao chuyện, Lam Ngạn cảm thấy mình đã quá mệt mỏi rồi.

Tranh đoạt danh lợi, đến nay ông không còn chút hứng thú nào nữa.

Kể từ ngày Lam Tổ con trai ông bị phong ấn, ông đã mất hết hứng thú ấy.

Điều ông hy vọng nhất là cả nhà được ở bên nhau cùng hưởng niềm vui của đời thường. Chiến tranh? Ông đã bắt đầu chán ghét chiến tranh rồi.

“Ha ha ha... Lam Tổ, ta không ngờ người lại hiếu thảo như vậy. Được, được! Thế thì người cứ việc trông nom Lam Ngạn cho tốt. Trải qua mấy trăm triệu năm mà công lực của lão chẳng hề có chút tiến bộ, kém đến nỗi ngay cả sự tồn tại của ta mà lão cũng không thể cảm nhận ra.

Lam Tổ, người có một phụ hoàng như thế, thì người cảm chắc thất bại rồi! Ha ha ha...”

Giọng nói như ác ma lại vang lên bên tai Lam Tổ.

Bàn tay chàng đang bình thường bỗng nắm lại thật chặt.

“Người chớ đắc ý quá sớm. Ta sẽ không để cho người lộng hành đâu!”

Lam Tổ đỡ Lam Ngạn quay người đi vào, ánh mắt căm phẫn nhìn trùng trùng về hướng đông.

“Uỳnh...”

Từ hướng đông, một tiếng nổ kinh hoàng vang lên dội lại.

“Lam Tổ, xem ra phụ hoàng của người là liều thuốc tốt để kích thích người. Nếu sớm biết thế này thì ta nên giết lão từ lâu mới phải.”

“Người dám à?”

“Nhưng hiện nay ta đương nhiên không giết lão làm gì, vì vẫn còn những chuyện hay hơn đang chờ đợi người. Ta cho rằng Diệp Khuynh Thành chẳng bao lâu nữa sẽ lên thần giới, có lẽ thế!”

Vừa nghe đến tên Diệp Khuynh Thành, sắc mặt Lam Tổ bỗng tái nhợt.

Một liều thuốc độc chí mạng đối với chàng.

Tiếng nổ động trời vừa nãy ở phía sau khiến Lam Ngạn xoay ngay người lại,

“Tổ nhi, có chuyện gì thế?”

Đúng lúc ông đang xoay người lại thì phía chân trời xuất hiện một cái mòm khổng lồ đỏ như máu.

Lam Tổ định xông ra chặn lại thì cái mòm đỏ lờ mờ ấy cười ha hả phát ra âm thanh như cửa quỷ mị.

“Lam Ngạn, tốt nhất là người hãy trông coi đứa con ngoan của mình thật kỹ, nếu không người sẽ vĩnh viễn mất đứa con cưng của mình!”

“Thì ra là người!”

“Ha ha ha... Lam Ngạn, không ngờ người lại nhận ra ta! Tốt, rất tốt! Rất rất tốt!”

Về mặt Lam Ngạn nhìn nhỏ chưa từng thấy.

Lam Tổ đỡ ông ta, nói: “Phụ hoàng không sao chứ?”

Chàng biết tại sao cha mình lại có ánh mắt hãi hùng như lúc này.

“Phụ hoàng đừng lo lắng, đã có Tổ nhi con ở đây!”

Đừng lo lắng? Sao có thể bảo ông đừng lo lắng?

Đối thủ kia quá mạnh, liệu Tổ nhi của ông có thể địch nổi không?

Thảo nào rất lâu nó không phá nổi trận pháp. Khi ông còn bị vây khốn trong trận pháp, lẽ ra ông nên nghĩ ra là hấn mới phải.

“Tổ nhi, ta e thần giới sắp đại loạn. Chỉ e không thể không nổ ra một cuộc chiến tranh có tính hủy diệt.”

“Phụ hoàng đừng lo, sẽ không có chuyện gì hết!”

Nhìn thấy Lam Ngạn cau mày rõ rệt, Lam Tổ an ủi ông.

Bằng mọi cách, Lam Tổ sẽ không để cho người kia làm hại người thân của chàng.

Chàng thầm “hừ” một tiếng lạnh lùng.

Người ấy dù lợi hại ra sao, hấn cũng vẫn có thân xác, có nguyên anh.

Còn Lam Tổ, chàng chỉ là một ý niệm mong manh, hấn không thể làm hại nổi chàng.

Nhưng chàng muốn xem xem ai sẽ là người lợi hại hơn.

Thấy Lam Ngạn đã ngủ rồi, Lam Tổ bèn bước ra ngoài, nói với n Ly: “Người gấp đi đến tiên giới một chuyến, bằng mọi cách người phải ngăn cản không để cho Diệp Khuynh Thành lên thần giới.”

“Vâng, thưa vương gia.”

“Và, không được cho cô ấy biết những chuyện xảy ra ở đây. Nếu ta không còn nữa thì sau này người phải chăm sóc cô ấy thật tốt giúp ta.”

“Vương gia, sẽ không có chuyện đó...”

Đôi mắt n Ly bỗng đỏ hoe.

Nếu ngày xưa cô gái ấy không phong ấn vương gia của cô thì vương gia đâu đến nỗi bị động như bây giờ?

“n Ly, đừng khóc. Ý ta nói là lỡ chẳng may...”

“Vương gia, không thể có chuyện lỡ chẳng may gì hết. Không!”

“Được rồi! Đi đi!”

Lam Tổ đưa tay lên khẽ vỗ vai n Ly. Không hiểu sao hôm nay n Ly thấy vương gia cứ như đã biến thành người khác.

Hết sức hiền hòa, khiến người ta cảm thấy rất thân thiết.

n Ly hơi ngẩn ngơ. Rồi cô quay người bước đi.

Nhìn theo bóng cô ta đi dần xa, Lam Tổ hít vào một hơi thật sâu.

Có lẽ lúc đầu chàng không nên xuống trần gian thăm nàng.

Nếu chàng có thể tìm được nỗi nhớ nàng. Thì có lẽ nàng sẽ không yêu mình; như thế, rất có thể nàng sẽ tìm thấy một chàng trai thương yêu nàng, và họ sẽ chung sống cuộc đời bình dị.

Lam Tổ còn phải chăm lo bảo vệ người cha.

Vì thế chàng không thể đi thăm nàng.

Chàng không thể để người thân duy nhất của chàng phải xa chàng.
Tiên giới. Trong điện Kim Hoa của Tiên đế Trọng Lâu.
Diệp Khuynh Thành ở trong vòng xuyên không gian mà Lam Tổ cho cô, cô đang bế quan tu luyện.
Một sức mạnh to lớn đang tràn ngập khắp thân thể cô.
Nguồn sức mạnh này Khuynh Thành rất quen. Nó đã nhiều lần cứu sống cô.
Giờ đây cô đã có thể kiểm soát được nguồn sức mạnh này, và luyện hóa nó.
Cô đang nhắm mắt. Bỗng nhiên cô mở to mắt, vẻ mặt đầy hoan hỉ.
Kiếm tông sơ cấp trung kỳ! Trời đất ạ, cô đã đạt được Kiếm tông sơ cấp trung kỳ, cô đã nhanh chóng vượt liền mấy giai đoạn.
Nguồn sức mạnh này thật là thần kỳ!
Nếu luyện hóa xong hoàn toàn, thì cô còn đạt đến trình độ nào nữa?
Diệp Khuynh Thành không dám tưởng tượng nữa.
Sau một lát mừng vui hoan hỉ, Khuynh Thành lại tiếp tục luyện hóa nguồn sức mạnh to lớn này.

16. Chương 08 Part 1

Chương 8

Trong điện Kim Hoa. n Ly đã đến tiên giới được hơn một tháng.
“Hong Loan, người thay đổi nhiều quá!”
n Ly và Hong Loan đứng trên đỉnh một triền núi khá cao.
“Phù thủy n Ly đừng nhọc nhằn tốn sức nữa. Cô không ngăn cản nổi Diệp Khuynh Thành đâu!”
“Hong Loan, người đã trợ giúp cho cô gái đó từ khi nào thế?”
“Phù thủy n Ly, cô không nên gọi cô ấy như thế. Cô ấy mai kia sẽ là vương phi của chúng ta.”
“Vương phi? Hừ! Cô ta mà đòi làm vương phi? Nếu cô ta không xuất hiện thì vương gia của ta... đâu đến nỗi...”
“Phù thủy n Ly, đừng đem mối hận đối với Lạc Nhi trút lên đầu Khuynh Thành. Tôi ở bên cô ấy đã lâu, tôi hiểu cô ấy. Và tôi cũng tin, tin rằng cô ấy sẽ tạo nên kỳ tích. Cả vương gia lẫn Khuynh Thành sẽ đều bình an vô sự.”
n Ly rất điên đầu.
Hong Loan, người bạn tốt của cô, một thần thú tối cao vô thượng.
Bây giờ cũng đứng về phía cô gái ấy!
Cô gái ấy chỉ giỏi làm liên lụy đến vương gia của n Ly, ngoài ra cô ta được tích sự gì nữa? Nếu không phải cô ta thì năm xưa Thái tử đã không bị chết, vương gia cũng không bị phong ấn.
“Hong Loan, người đã thay đổi thật rồi! Cô gái ấy đã cho người ăn thứ bùa mê gì mà người lại trở nên giống hệt vương gia như vậy?”
Khuôn mặt xinh xắn măng tơ của Hong Loan bỗng nở nụ cười rạng rỡ.

“n Ly! Sớm muộn gì cũng có ngày cô sẽ giống như tôi và vương gia, cô sẽ thấy mê Khuynh Thành. Vì cô ấy là người thực sự có sức cảm dỗ rất lớn.”

“Đừng hòng! Bây giờ ta sẽ đi đưa cô ta xuống phàm trần. Ta đã hứa với vương gia, ta phải ngăn cản không để cô ta lên thần giới.”

Hồng Loan cười rất gian tà: “Nếu cô không tin tôi thì cứ việc đi là thử khác biết.”

Hồng Loan vừa dứt lời thì Đại Bàng Cánh Vàng vỗ cánh lao nhanh đến chỗ hai người.

“Thì ra là con chim phải gió đang ở đây!”

“Chim phao câu thối! Mới một lúc không nhìn thấy ta, người đã nhớ ta rồi à? Xem ra, mọi ngày ta đã không phí công hành hạ người.”

Vừa nhắc đến chuyện này, Kim Bằng lại tiu nghỉu.

Hừ! Nó cậy thế hà hiếp người khác, cậy thế bắt nạt người ta.

Đẳng cấp của người ta không bằng nó.

Nó đánh thắng, thì có gì đáng tự hào?

“Con chim phải gió ạ, chờ khi nào ông lên thần giới, ông sẽ độ với người xem ai lợi hại hơn.”

“Thế thì ta phải nhân lúc này hành hạ người một phen đã!”

Nói rồi tàn ảnh Hồng Loan loáng lên và bay thẳng về phía Kim Bằng.

“Được lắm! Ta sẽ cho người nếm thử chiêu mới ta vừa nghiên cứu ra: Liên hoàn tích lịch hỏa[1]!”

[1] Lửa sấm sét liên hoàn

Vừa nghe thấy chữ Hỏa, Hồng Loan đã ngán, nó lập tức co cẳng chạy cho nhanh.

Nó không sợ bất cứ thứ gì, chỉ sợ lửa.

Kim Bằng đuổi sát phía sau, mỉm cười rất gian.

“Ha ha... sợ rồi hả? Sợ rồi! Mọi ngày hễ rồi rãi là người hành hạ ta, hôm nay ta phải xử lý người mới xong! Con chim phải gió kia đứng lại...”

Cả hai đuổi nhau qua mấy mỏm núi rồi mới chịu dừng lại.

Kim Bằng vẻ mặt rất nghiêm túc nói với Hồng Loan: “Ta phải quay về yêu giới một chuyến, nếu ta không thể trở ra nữa thì người hãy giúp ta chăm sóc Khuynh Thành thật chu đáo.”

“Hôm nay chim phao câu thối nhà người sao vậy? Sao bỗng dưng lại buồn ngủi gì thế?”

Đôi mắt Kim Bằng đầy giận dữ, bằng một giọng đều đều, nó nhả ra mấy chữ: “Ta phải trở về để giết Yêu hoàng.”

Hồng Loan ngạc nhiên, nói: “Yêu hoàng? Chắc người không giống như Trọng Lâu chứ? Yêu hoàng cũng hại người và bạn gái người phải đau khổ chia ly hay sao?”

Kim Bằng ngẩng mặt lên, vẻ coi thường: “Thôi đi! Ta không phải hạng người ủy mị bịn rịn nhi nữ thường tình. Yêu hoàng đã chơi khăm ta. Thật phí công ta đã tin tưởng hắn, thế mà hắn dám hại ta. Mỗi hận này ta không thể nuốt nổi.”

Kim Bằng càng nói càng căm phẫn.

Diệp Khuynh Thành là người phạm trần đầu tiên mà nó tin cậy.

Từ sau khi nó đến yêu giới, Yêu hoàng cũng là người đầu tiên nó tin tưởng.

Tình cảm và sự tin cậy của nó đối với Yêu hoàng chẳng kém gì dành cho Diệp Khuynh Thành.

Nhưng nó không ngờ thẳng cha ấy lại đối xử với nó như vậy.

“Chim thối ơi, thế thì ta sẽ đi cùng với ngươi.”

“Ngươi cứ nên ở lại! Ta cảm thấy phù thủy n Ly vẫn rất bức xúc với Khuynh Thành, ta chỉ lo...”

“Nhưng, e rằng công lực của ngươi không địch nổi Yêu hoàng. Ta không muốn nhìn ngươi dần thân vào chỗ chết.”

Kim Bằng ngẩng đầu, tâm trạng kích động nói: “Này! Còn chưa đánh, sao ngươi đã biết ta sẽ đi vào chỗ chết? Ai dám nói kẻ bị chết chắc chắn sẽ là ta? Chưa biết chừng sẽ là Yêu hoàng thì sao?”

Con chim phải gió, dù sao ngươi cũng nên khích lệ ta một chút chứ, ta còn chưa vào cuộc mà ngươi đã đề cao đối phương, hạ thấp người nhà mình à?”

“Con chim phao câu thối ạ, lúc này mà nhà ngươi vẫn vênh váo tự đắc? Dù nói gì đi nữa, ta nhất định không để cho ngươi một mình đi như thế. Nếu nhà ngươi bị dứt thì ta biết hành hạ ai đây?”

Trên đời này, người có thể được Hồng Loan coi trọng, coi như anh em, có lẽ chỉ có Kim Bằng.

Nó không muốn mất người anh em này. Tuy thời gian sống gần nhau chưa lâu, nhưng không hiểu sao nó thật sự có một tình cảm khó mà diễn tả cho hết được.

Những sự cảm động mà Kim Bằng đem lại cho nó, là xưa nay chưa từng có.

Nó còn nhớ trong trận chiến với Bắc đế, Kim Bằng ngỡ là Diệp Khuynh Thành đã chết rồi, nó dám bất chấp tính mạng để đi trả thù cho Khuynh Thành.

Khi nó bị đối phương đánh gãy cánh, vết thương còn chưa lành hẳn nó đã lao vào cuộc chiến.

Những tình tiết này khiến Hồng Loan đều thấy rõ cả.

Trong trận đánh nhau với thiên hỏa, tuy mắt nó đang dần dần kinh khủng nhưng nó vẫn không quên liên tục để ý đến Hồng Loan, nó sợ thiên hỏa sẽ thiêu chết Hồng Loan.

Nếu Kim Bằng không dốc toàn lực bảo vệ Hồng Loan thì chỉ e bộ lông vũ hoa lệ của Hồng Loan đã bị cháy trụi.

“Ta biết ngươi không thật tốt bụng như thế đâu. Ngươi chỉ mong hành hạ ta đó thôi! Hừ!”

Kim Bằng cố ý giả vờ mình đang tức giận.

Đâu phải nó không biết Hồng Loan luôn coi nó là người anh em thân thiết!

“Con chim phao câu thối ạ, nếu ngươi dám chết thì ta sẽ vặt trụi bộ lông của ngươi, cho ngươi chết trần truồng luôn!”

...

Quả là quái thai!

Thằng cha nào ở với Diệp Khuynh Thành lâu ngày, nó ngày càng quái thai thì phải!

Nó dám nghĩ ra cái ý tưởng đáng phỉ nhổ ấy!

“Nếu ngươi dám vặt trụi lông của ta, ta sẽ rán ngươi thành con chim quay!”

...

Hồng Loan rất biết tính khí của Kim Bằng là thế nào. Nó bị Yêu hoàng chơi khăm như thế, chưa trả thù thì cả đời nó sẽ không dễ chịu.

Nó không muốn Hồng Loan nhúng tay vào, vì nó muốn dùng bản lĩnh của mình để xử lý gã Yêu hoàng kia.

Vốn dĩ nó có tình cảm sâu nặng với Yêu hoàng.

Đâu dễ gì tin cậy một con người, thế mà lại bị người ấy bán đứng! Vô cay đắng ấy thực không sao chấp nhận nổi.

“Này, chim thối ơi hãy nghe cho rõ đây: ngươi nhất định phải sống mà trở về!”

Kim Bằng cười khì khì, nói: “Yên tâm đi! Ta đâu muốn chết đứ đừ chứ!”

“Người định bao giờ đi?”

“Mai ta sẽ đi. Còn ngày nào chưa giết được hắn thì ta còn khó chịu ngày ấy.”

Hồng Loan gật đầu với Kim Bằng, nói: “Được! Người phải hết sức cẩn thận đấy!”

Hồng Loan hơi ủ rũ nhìn nó.

“Nói thừa rồi! Con chim phải gió nhà người đừng nói những câu thừa thãi như thế được không?”

Cả hai đứa lại cầu nhau với nhau một chập rồi mới trở về điện Kim Hoa.

Hoa Mãn Nguyệt vì không muốn Nam Cung Khuyết và Tây Môn Hách lại cử người đến tiên giới giám sát Diệp Khuynh Thành.

Cho nên anh và Lưu Hương Nguyệt Nhi cứ ít hôm lại trở về thần giới để báo cáo tình hình.

Lưu Hương Nguyệt Nhi dịu dàng ngả người vào lòng Hoa Mãn Nguyệt, cô rất hạnh phúc, nói: “Hoa Mãn Nguyệt, lúc đầu em không nghĩ là anh sẽ đến tìm em. Em tưởng anh sẽ hận em bằng chết.”

“Đúng là anh rất hận em, em dám bỏ đi mất hút không thèm nói một câu! Nhưng khi biết em là Tây Môn Nguyệt Nhi chứ không phải Lưu Hương Nguyệt Nhi, thì anh như hóa điên.

Xưa nay anh chưa từng thấy vị trí quan trọng của em, em đã chiếm lĩnh toàn bộ tâm trí anh.

May sao Diệp Khuynh Thành đã mắng mỏ anh khiến anh tỉnh ngộ. Cô ấy nói: đã yêu một con người thì ta không nên nông nổi nghi ngờ người ấy, nếu không, ta không xứng để nói yêu người ấy.”

Hoa Mãn Nguyệt có phần áy náy, anh nắm chặt bàn tay của Lưu Hương Nguyệt Nhi.

“Lưu Hương, anh xin lỗi em!”

“Đồ ngốc ạ, anh không có lỗi với em, mà là em đã không phải với anh. Thực ra ngay từ đầu em đã biết danh phận của anh rồi. Có điều, em cũng không ngờ mình lại yêu anh thật.

Khi em trở về thần giới, phụ hoàng đã bảo em lợi dụng tình cảm của anh, để anh tiết lộ bí mật của họ Nam Cung nhà anh, lúc đó em bắt ngờ nhận ra rằng mình không thể làm nổi chuyện ấy.

Em không muốn lừa dối anh, không muốn tình cảm của chúng ta tồn tại trên sự dối trá lường gạt. Nhưng em lại sợ, sợ anh sẽ không tha thứ cho em, cho nên em không dám đến gặp anh nữa.”

Hoa Mãn Nguyệt khẽ hôn lên má của Lưu Hương, bóp mũi nàng một cái, nói: “Thế mà còn nói anh là đồ ngốc! Em mới đúng là đồ ngốc!”

“Nhưng em ngày càng thấy lo sợ, không biết tương lai chúng ta sẽ đi về đâu.”

Có lẽ trước khi gặp Diệp Khuynh Thành, Hoa Mãn Nguyệt cũng lúng túng không biết nên thế nào.

Nhưng hiện nay anh hoàn toàn không như thế nữa.

Anh nhìn Lưu Hương Nguyệt Nhi, mỉm cười, nói: “Khỏi cần nghĩ ngợi gì hết, chúng ta hãy sống thật tốt mỗi ngày bên nhau. Chỉ cần chúng ta chân thành yêu nhau, thì mọi khó khăn dù lớn đến mấy chúng ta cũng có thể nắm tay nhau để cùng đối mặt. Giống như Diệp Khuynh Thành, yêu hết mình không e sợ gì hết.”

Lưu Hương Nguyệt Nhi nép người thật chặt trong lòng anh, ánh mắt rất kiên định, nói: “Đúng thế. Giống như Khuynh Thành, yêu hết mình, không e sợ gì hết.”

Cả hai nặng lòng thề thốt. Sau đó trở về thần giới.

Hồng Loan vốn định cùng Kim Bằng đi đến yêu giới, nhưng lại không có người quan sát n Ly, ai dám chắc cô ta không nổi cơn điên rồi gây ra chuyện điên rồ gì đó?

Trọng Lâu và Tịch Vân không thể là đối thủ của n Ly.

Cho nên Hồng Loan đành ở lại để canh chừng cô ta.

Sáng sớm hôm sau, Kim Bằng tạm biệt mọi người rồi bay thẳng về hướng yêu giới.

Một trận ác chiến sắp sửa bắt đầu.

Trong điện Yêu Hoàng, vẻ mặt của Yêu hoàng đầy phần nộ và hoang mang.

Yêu hoàng rất biết tính khí Kim Bằng. Đã sống gần nhau gần ấy năm trời. Nếu nó biết ta đã bán đứng nó, thì chắc chắn nó sẽ không tha cho ta.

Yêu hoàng vốn định nhờ tay Bắc đế để giết Kim Bằng. Nào ngờ Kim Bằng không chết, trái lại, kẻ chết lại là Bắc đế và Tiên hậu.

“Bắc đế cũng thực vô tích sự. Hắn làm ta tức điên, tức điên!”

“Bẩm báo!”

Một gã vội vã chạy vào.

“Nói đi!”

“Hộ điện Đại tướng quân đã giết chết gần nửa yêu binh trấn thủ ở biên cương.”

“Gì thế?”

Yêu hoàng nhìn gã ấy, không thể tin nổi.

Rồi giận dữ quát: “Lui ra!”

Cái tin này khiến người ta không hề vui chút nào.

Không ngờ tốc độ của Kim Bằng lại nhanh đến thế.

“Bẩm báo!”

Lại một gã khác chạy vào.

“Nói đi!”

Sắc mặt Yêu hoàng quá chán chường.

“Đoàn quân sai đi đánh chặn Hộ điện Đại tướng quân đã bị tiêu diệt hết Ạ!”

Toàn quân bị tiêu diệt!!!

Xem ra phen này tên Kim Bằng ấy đã nổi giận thật rồi!

“Hiện giờ hắn đang ở vị trí nào?”

“Đang di chuyển rất nhanh về hướng tây.”

“Phải tìm cách ngăn chặn hắn, giết hắn bằng bất cứ giá nào! Tuyệt đối không thể để hắn sống.”

Mặt mũi Yêu hoàng vặn vẹo méo mó, rống lên cực kỳ nanh ác.

“Rõ!”

“Khoan đã.”

Khuôn mặt Yêu hoàng bỗng có nét cười rất quỷ dị, nói: “Người đi gọi cả tộc Kim Bằng lại đây cho ta.”

Hừ! Dám giết yêu binh của ta, thì ta sẽ cho cả tộc Kim Bằng nhà ngươi tàn sát lẫn nhau, rồi chết ráo cả!”

Như thế... ha ha... Yêu hoàng sẽ thật sự có thể gối cao đầu mà nằm chẳng phải lo gì nữa.

Thôn Kim Bằng.

Ở đây có vài trăm hộ gia đình, gốc gác của họ đều là Kim Bằng. Trên tiên giới, Kim Bằng xưa nay vốn không đông, ở đây cũng chỉ có ba bốn trăm con mà thôi.

Trưởng thôn là Kim Xán vừa sinh thêm một tiểu Kim Bằng, cả nhà đang quây quần chuyền tay nhau bế nó, hết sức phấn khởi.

Bỗng nhiên một làn lưu quang chớp lên.

Một yêu binh đã xuất hiện ở cửa nhà Kim Xán.

“Trưởng thôn Kim Xán có nhà không?”

“Tôi là Kim Xán đây, tìm tôi có việc gì?”

“Yêu hoàng bảo ông đến điện Yêu Hoàng.”

“Không rõ Yêu hoàng gọi tôi là về việc gì?”

“Không biết nữa. Ông cứ đi theo tôi là được.”

Trong yêu giới, địa vị của tộc Kim Bằng luôn rất cao, bỗng có một tên yêu binh ranh con dám nói năng hỗn xược như thế với mình.

Kim Xán thầm nghĩ, có lẽ sắp có chuyện chẳng lành.

Nhưng nhìn cả nhà mình đang rất vui vẻ thế này, Kim Xán đành bình thản không tỏ thái độ gì hết, quay trở vào tươi cười nói: “Yêu hoàng có việc muốn gặp ta, ta đi một lát rồi sẽ về ngay.”

“Đang bình thường cả, sao Yêu hoàng lại triệu ông đến gặp làm gì?”

“Bà xã à, không sao, cứ yên tâm! Ta đi rồi sẽ về ngay.”

Kim Xán rất tươi cười nói với vợ, ông ta lại nhìn đám con trai con dâu và các cháu, rồi quay người bước ra.

Lưu quang loáng lên, Kim Xán vỗ cánh bay theo tên yêu binh nhắm về hướng điện Yêu Hoàng.

Kim Xán vừa bước vào điện Yêu Hoàng thì bỗng cảm thấy một sức ép cực mạnh tràn đến.

Rất nhanh, có sáu bảy cao thủ từ chỗ nấp nhảy bổ ra đè nghiêng Kim Xán xuống đất.

“Yêu hoàng làm gì thế này?”

“Hừ! Kim Xán, ta hỏi đây, ta đối xử với cả tộc Kim Bằng các người rất tốt, không ngờ tộc các người lại dám mưu phản!”

Mưu phản?

Nếu Kim Xán định mưu phản thì đã hành động từ lâu rồi, đâu phải đợi đến hôm nay?

“Yêu hoàng, ông không nên vu khống tộc Kim Bằng chúng tôi.”

“Vu khống ư? Có con Kim Bằng mấy chục năm trước phi thăng lên đây, ta thấy nó căn bản rất tốt, nên ta mới có nhã ý thu nhận nó làm Hộ điện Đại tướng quân. Nhưng bây giờ nó lấy oán trả ân, nó đang rêu rao là sẽ giết ta.”

Kim Xán, đó có phải là chuyện của tộc Kim Bằng nhà người không?

Kim Xán từng nghe nói chục năm trước có con Kim Bằng phi thăng lên đây, bèn đi tìm chán chê mà không thấy bóng dáng nó đâu.

Không ngờ nó được Yêu hoàng mời làm Hộ điện Đại tướng quân.

“Yêu hoàng, chuyện đó Kim Xán không biết, cứ cho tôi ít hôm để điều tra rõ ràng, sau đó sẽ thưa lại với Yêu hoàng.”

Yêu hoàng nổi giận đùng đùng, đập bàn rõ mạnh, cái bàn lập tức vỡ vụn.

“Kim Xán, người thực to gan. Ta thấy người cũng sắp làm phản đến nơi. Chờ người điều tra rõ, chỉ e khi ấy điện Yêu Hoàng này của ta đã bị con Kim Bằng ấy san phẳng rồi! Nếu người còn không có ngay một câu trả lời thỏa đáng thì đừng trách Yêu hoàng ta đây cạn tình, đuổi cổ cả tộc Kim Bằng các người ra khỏi hoàng tịch.”

“Vậy Yêu hoàng muốn Kim Xán tôi phải thế nào?”

Kim Xán nắm chặt nắm tay, lòng vô cùng phẫn nộ. Hắn đe dọa! Rõ ràng là đe dọa nhau rất trắng trợn.

Ngày trước, nếu không được Kim Xán nhường ngôi vị cho thì hắn đâu được ngồi ghế Yêu hoàng cho đến giờ?

Thế mà hôm nay hắn dám nói sẽ khai trừ cả tộc Kim Bằng ra khỏi hoàng tịch!

“Hãy giết con Kim Bằng ấy để thể hiện lòng trung thành!”

17. Chương 08 Part 2

Kim Xán bỗng bật cười ha hả.

Cười đến nỗi Yêu hoàng kinh ngạc ngồi ngệt ra.

“Kim Xán, người cười gì hả?”

“Yêu hoàng, tôi chưa điều tra làm rõ sự thật, ông đã bảo tôi phải giết nó, ông không cảm thấy rất buồn cười hay sao? Nhìn khắp yêu giới này, sẽ thấy tộc Kim Bằng vốn đã hiếm hoi.

Những ai có công lực và ngộ tính cao, lại càng hiếm. Hiện nay bỗng dưng vô cớ ông bảo tôi hãy giết người đồng tộc, lẽ nào ông cảm thấy là chuyện rất tức cười?

Mặt khác, Yêu hoàng, có thể coi như ông cũng đang mang một phần dòng máu Kim Bằng, mà ông lại có thể nhẫn tâm tàn độc như thế hay sao?”

Kim Xán nói rất đanh thép, khiến Yêu hoàng bỗng tắc họng không biết nói gì nữa.

Mọi ngày không thấy gã Kim Xán lợi hại như thế này bao giờ, hôm nay gã sao vậy?

Một năm nọ Kim Xán nghe nói có một con Kim Bằng bản lĩnh cao cường đã phi thăng lên đây. Nay bỗng dưng hình như đã bốc hơi khỏi yêu giới.

Mấy hôm nay, Kim Xán cũng nghe đồn đại một số chuyện ở tiên giới.

Bây giờ Yêu hoàng lại ăn nói kiêu này. Cho nên Kim Xán càng đoán chắc rằng con chim Kim Bằng mà người ta đang khao nhau đó chính là con Kim Bằng năm xưa đã phi thăng lên đây, và nó cũng là Hộ điện Đại tướng quân của Yêu hoàng.

Lẽ ra ngày ấy Kim Xán phải nghĩ ra mới đúng: khi đã đi tìm nó khắp nơi mà không thấy, thì chỉ có một khả năng là Yêu hoàng đã phong tỏa thông tin, chứ không thể có ai khác có được cái bản lĩnh ấy.

Kim Xán càng nghĩ càng thấy sáng tỏ, càng nghĩ lại càng hưng phấn. Vậy là tộc Kim Bằng đã xuất hiện một nhân vật có năng lực lãnh đạo quần yêu rồi!

Còn thằng cha Yêu hoàng này đã đến lúc hạ bệ, cuốn gói đi là vừa!

Yêu hoàng nhìn vẻ mặt bất cần của Kim Xán.

Gã hừ hừ lạnh lùng, rồi nói: “Kim Xán, người chớ quên: nếu người dám phản bội ta thì... Hừ! Người phải biết hậu quả sẽ là gì!”

Mỗi đời Yêu hoàng đều được kế thừa một số bí kíp kỹ thuật, và được sở hữu Yêu Linh châu – bảo bối lợi hại khiến ai cũng kinh hãi teo gan, để có thể đứng vững giữa tiên giới và ma giới.

Truyền thuyết kể rằng năm lượng của Yêu Linh châu đủ để phá hủy toàn bộ tiên giới và ma giới.

Vì mọi nơi, phương nào cũng có báu vật trấn quốc, cho nên không ai dám trắng trợn xâm phạm bờ cõi của nhau.

“Kim Xán này đương nhiên không dám thế. Nhưng Yêu hoàng bảo tôi giết người đồng tộc của mình thì xin lỗi, Kim Xán này không làm được! Tuy nhiên... Kim Xán có thể đi bắt nó đã; bắt được, thì Kim Xán sẽ giải nó đến điện nộp cho Yêu hoàng, sau đó ông đưa ra quyết định.”

Nghe xong Yêu hoàng lập tức nói ngay: “Tốt! Người hãy tức tốc đi bắt tên Kim Bằng ấy đưa về cho ta.”

Chỉ cần Kim Xán bắt được Kim Bằng về đây thì còn lo gì nó không phải chết?

Đâu phải Kim Xán không nhận ra Yêu hoàng đang toan tính gì.

Kim Xán thầm cười khẩy. Đây chẳng qua là kế hoãn binh của ông. Khi gặp được Kim Bằng rồi, thì đâu có chuyện Yêu hoàng muốn gì được nấy?

Nói xong, tàn ảnh loáng lên, Kim Xán biến mất.

Kim Xán vừa đi khỏi thì một con Côn Bằng từ gian trong bước ra.

“Phụ hoàng! Con cho rằng Kim Xán sẽ không chịu nghe lời đâu! Ông ta nhất định sẽ đi tìm Kim Bằng rồi đưa hắn đi khỏi đây.”

Yêu hoàng cười ha hả, vẻ rất hài lòng nhìn đứa con của mình.

“Mạc Kha, con ngày càng thông minh lên rồi, thực không hổ danh là con trai của ta! Ha ha ha...”

Kim Xán tự mình là thông minh, thì phụ hoàng của con là ngu hay sao? Lẽ nào ta không nhận ra cái ý nghĩ khôn vặt ấy của hắn? Con ạ, con cứ chờ đấy mà xem, màn diễn hay còn ở phía sau.

Phen này cả tộc Kim Bằng muốn không tàn sát lẫn nhau cũng không xong! Phụ hoàng đã nói rồi: không ai có thể đoạt được những thứ thuộc về ta!”

Hai cha con cùng nhìn nhau cười, tiếng cười vang mãi hồi lâu trong điện Yêu Hoàng.

Kim Xán dẫn yêu binh và một toán quân Kim Bằng phi như bay về hướng tây.

Lòng Kim Xán vừa khắc khoải mong đợi lại vừa hồi hộp.

Mong sao nhân vật này chính là Kim Bằng mà ông vẫn muốn tìm.

Nghĩ thế, Kim Xán càng tăng tốc thật nhanh, khiến bọn yêu binh thở hồng hộc mệt đứt hơi bám theo phía sau. Bây giờ mà không đuổi kịp thì chúng sẽ bị cắt đuôi cực xa.

Phía trước, có một con Kim Bằng với bộ lông vũ màu vàng kim, đang chiến đấu với một đám yêu thú.

Kim Xán vận linh thức nhìn thật kỹ xung quanh, ông không dám chủ quan lơ đãng.

Nguy cơ.

Nguy cơ chết chóc!

Dù đang cách khá xa, Kim Xán vẫn cảm nhận được.

Vô số yêu binh đang vây chặt Kim Bằng.

Trong đó có tám tên Bạch Hổ bậc sáu và ba tên Kim Ty Báo; vòng ngoài bố trí trận pháp ba tầng thiên la địa võng, vây chặn Kim Bằng nghẹt thở.

Nhưng ánh mắt Kim Bằng không gợn một tia sợ hãi, bộ lông vũ màu vàng kim của nó bay lượn trong làn khí lưu cực mạnh, không ngừng tỏa ra một khí thế cuồng bạo.

Bạch Hổ và Kim Ty Báo bỗng xoay mình, biến thành hình người.

Toàn thân cao bẩy tám thước, ánh mắt thèm khát của chúng phủ khắp người Kim Bằng. Rồi chúng bỗng lớn tiếng cười ha hả: “Ta cứ tưởng là một nhân vật lớn nào đáng để cử chúng ta đến đây... thì ra chỉ là một con Kim Bằng cấp năm ranh con mà thôi!”

Ở yêu giới, đẳng cấp của yêu thú chia làm chín cấp.

Chỉ cần chênh nhau một cấp, thì công lực cách nhau cũng đã khá xa.

Bạch Hổ và Kim Ty Báo đương nhiên khinh thường, chẳng coi Kim Bằng là gì!

Kim Bằng nhìn xoáy vào chúng, ánh mắt cực sắc nhọn, khí thế không hề thua kém đối phương.

“Chớ vội đắc ý quá sớm, con hươu chết bởi tay ai còn chưa biết đâu!”

Về mặt Kim Bằng rất ngạo mạn.

Ha ha... tộc Kim Bằng hay ngạo mạn, chúng đã thấy nhiều rồi!

Nhưng thử nhìn khắp cửa thôn Kim Bằng mà xem, có mấy ai địch nổi chúng không?

Rất nhanh, yêu nguyên lực tràn vào khắp trận pháp, trận pháp hình thành một lưới năng lượng trực tiếp trói chặt Kim Bằng, đồng thời tám con Bạch Hổ và ba con Kim Ty Báo đều áp sát tấn công vào.

Kim Bằng “hừ” một tiếng khô không khốc, cười nhạt: “Ngón nghề vặt vãnh rẻ tiền, còn thua xa yêu thú ở Hồng Hoang!”

Bộ cánh vàng kim của nó đập mạnh, Kim Bằng bay thốc lên không trung.

Có thể nhìn thấy rõ cặp móng vuốt cực kỳ sắc nhọn của nó.

“Phụt...”

Tấm lưới rộng lớn vô hình tan tành, năng lượng tản ra bốn phía.

Một tiếng kêu chói tai cao ngất phát ra, vang rền khắp thiên địa. Đồng thời có một Đại Bằng Cánh Vàng chỉ bé như một cái chấm nhỏ vút bay về phía chân trời.

Nhưng, khi Kim Bằng sắp bay vọt lên thì tám con Bạch Hổ và ba con Kim Ty Báo cũng lăng mình bay lên, chặn đường của Kim Bằng.

Con Kim Ty Báo đứng đầu, có bộ lông hơi khác với hai con kia.

Bộ lông của nó có những vết đỏ thẫm khát máu ghê rợn.

“Kim Bằng, ta nể ngươi là người trong hoàng tộc Kim Bằng, cho nên tốt nhất là ngươi đầu hàng chịu trói đi! Bọn ta có thể suy nghĩ không bắt ngươi phải chịu nhiều nỗi đau của thân xác.”

Kim Bằng hừ hừ lạnh lùng. Muốn nó đầu hàng chịu trói? Các ngươi đang ngủ mê chắc?

“Chạm trán nơi ngõ hẹp, ai can đảm hơn thì thắng. Cứ đánh thắng ta đã rồi tính sau.”

“Con Kim Bằng ngông cuồng nhà ngươi, được lắm, thế thì ngươi chớ trách ta không khách khí.”

“Xông vào!”

Tiếng hô vỡ trời, tám đạo tàn ảnh màu sáng bỗng vù vù lao thẳng vào Kim Bằng.

Bộ nanh sắc nhọn của Bạch Hổ có thể găm nát của tiên khí, thực là ghê gớm.

Một tên nhảm vào cánh vàng của Kim Bằng đớp luôn.

Kim Bằng gấp lùi lại một bước, tránh được cú đớp của Bạch Hổ.

Rồi thừa thắng xông lên, một chương tạt vào bọn Bạch Hổ.

“Ồi...”

Một tiếng kêu ré lên thảm thiết, con bạch Hổ bị đánh ngã nhào.

“Dám đánh bị thương anh em ta thì ngươi phải chết!”

Bảy con Bạch Hổ còn lại tấn công càng hung hăng hơn.

Bọn chúng hoàn toàn không ngờ Kim Bằng cấp năm này lại lợi hại đến thế.

Bảy con Bạch Hổ nhất tề xốc tới đánh vào các chỗ hiểm của Kim Bằng.

“Qua... ác...”

Kim Bằng không kịp tránh, bị một con Bạch Hổ đớp một miếng vào cánh.

Nhưng máu tươi của Bạch Hổ phun ra tung tóe.

Bộ nanh sắc nhọn của Bạch Hổ bị gãy thành mấy mảnh, nó rất kinh ngạc nhìn Kim Bằng, nó không sao tưởng tượng nổi.

“Sao lại... sao có thể như thế này?”

Bộ nanh của nó có thể cắn nát cả tiên khí, sao lại không thể cắn được bộ lông cánh Kim Bằng?

Kim Bằng rất đắc ý nhìn nó, rồi uốn éo đánh mông ưỡn vào nó.

“Chà chà chà... ta đã nói rồi mà, giết ta không dễ đâu! Chán không ngoan, không chịu nghe lời ông, nên chết dở rồi chứ gì?”

“Người...”

Sáu con Bạch Hổ còn lại bắt đầu nhìn Kim Bằng từ đầu đến chân.

Phải tìm ra chỗ yếu nhất của nó, rồi xuất một chiêu quyết tử luôn.

“Chết thật! Khắp mình con Kim Bằng này đều phủ kín lông vàng.”

“Móng của nó cũng rất sắc nhọn.”

“Cái mỏ của nó thì càng khỏi phải nói gì nữa!”

“Ta phải làm thế nào? Chẳng lẽ chúng ta không có cách gì hay sao?”

Kim Bằng có khả năng phòng ngự thật ghê gớm, đúng là điều chúng không ngờ đến.

“Để ta!”

Cặp mắt của con Kim Ty Báo thủ lĩnh chớp lóe những tia khát máu.

“Bùng...”

Một làn sức mạnh rất đáng sợ tạt vào khắp người Kim Bằng.

Con Kim Ty Báo đã nhận ra những nơi lông vũ trên mình Kim Bằng mỏng nhất chính là nơi khả năng phòng ngự kém nhất.

Đánh vào đầu nhất định chắc ăn!

Kim Bằng không kịp tránh. Nó bỗng cảm thấy hai mắt nảy đom đóm, đầu óc quay cuồng.

Toàn thân nó lắc lư, chao đi chao lại như gã say rượu.

Nó vội lẳng mình nhảy vọt lên, tránh sang một góc để được tạm thời yên tĩnh.

“Mẹ nó chứ, dám đánh vào đầu ông?”

Kim Bằng rất hận, toàn thân ngứa ngáy, mắt lóe hàn quang.

Cũng may thân thể Kim Bằng rất cứng mạnh, nó đã luyện hóa sánh ngang với tiên khí; và, khi này nó tạt chưởng đã hãm bớt già nửa công lực, nên nó mới không bị đau nhiều.

Kim Bằng điên lắm. Đánh ở đâu cũng được, nhưng cấm các người đánh vào đầu vào mặt ta.

Đánh vào mặt sẽ hết đẹp trai, thì gay.

Đánh vào đầu, nếu ta bị ngu đi thì sao?

Cái thằng khốn nào vừa nảy tạt vào đầu ta mạnh như thế, lỡ ta bị ngu thật...

Không trả thù này không phải bậc quân tử.

Kim Bằng đã lên cơn điên, nó khạc một đám lửa khổng lồ phun vào con Kim Ty Báo thủ lĩnh.

“Ông đây coi như nướng con báo ướp ngũ hương!”

Con Kim Ty Báo hơi run run, mắt nó cũng bắt đầu đỏ vằn, chỉ trong nháy mắt thể lực của nó đã dâng lên đỉnh điểm.

“Các anh em tránh lửa, và tấn công vào đầu nó!”

Vừa nghe nói đánh vào đầu, Kim Bằng điên tiết ngay.

Rất nhanh, nội lực của nó cũng dâng lên cao trào.

Bộ lông vũ vàng kim ánh lên những tia đỏ như lửa.

“Ông sẽ cho các người biết ông lợi hại đến đâu!”

Toàn thân Kim Bằng chẳng khác gì một làn sét, điên cuồng xông vào càn quét bọn Bạch Hổ và Kim Ty Báo. Nên nhớ, đôi cánh của nó cứng mạnh như tiên khí.

Kim Bằng đến đâu thì ở đó thịt nát xương tan máu me xối xả.

Hai con Bạch Hổ không kịp né tránh đã bị bộ cánh của Kim Bằng tạt rách toang bụng.

Đúng lúc Kim Bằng đang cực kì đắc ý.

“Bùng...” Nó bị một sức mạnh càng ghê gớm hơn táng ngay vào người. Công lực của sức mạnh lần này còn dữ dội hơn lần công kích vừa nãy của con Kim Ty Báo thủ lĩnh.

“Ái chà! Đứa nào vừa đánh trộm ông thế hả?”

Kim Bằng rất phần nộ, nó nhìn về hướng phát ra nguồn sức mạnh ấy.

Thấy Kim Xán đang đứng trên không, mỉm cười nhìn nó.

“Kẻ đánh lén ta, thì phải chết!”

Kim Bằng giật lảo, bỏ cả bọn Bạch Hổ và Kim Ty Báo, lao về phía Kim Xán nhanh như tên bắn.

Kim Xán thấy Kim Bằng đang rất hung, nhận ra tình thế bất ổn, Kim Xán vội tránh sang bên.

Vừa nãy Kim Xán đã chứng kiến Kim Bằng lợi hại ra sao rồi, nếu tu luyện thêm vài ngày nữa thì Yêu hoàng không thể là đối thủ của Kim Bằng.

Kim Xán sẽ thức tỉnh nó, cộng với những bí kíp võ công nguyên bản gia truyền của tộc Kim Bằng mà Kim Xán còn nhớ được.

Tin rằng, sẽ rất nhanh, Kim Bằng có thể xưng bá yêu giới.

“Nộp mạng ra đây!”

Khí lưu cực mạnh của Kim Bằng bỗng trong chớp mắt vây kín Kim Xán.

Kim Xán thấy rất lo sợ. Kim Bằng đang chiến đấu như thường, sao nó lại hóa rồ chạy lại tấn công mình?

“Kim Bằng, người hóa điên hay sao?”

“Đánh lén ông đây thì phải trả giá!”

Đánh lén?

Kim Xán này dở hơi hay sao mà lại đánh lén nó?

“Kim Bằng, đừng nôn nóng, hãy nghe ta nói đã.”

“Nghe cái con khỉ!”

Kim Bằng đâu có chịu, nó đang rất phần nộ, nó khinh bỉ gào lên: “Ông rất ghét những kẻ đánh lén, đã thế lại còn không dám nhận, người không đáng là thành viên trong tộc Kim Bằng! Vậy hôm nay ông sẽ thanh lý cả nhà nhà người!”

Kim Xán quá bức xúc chỉ muốn đập đầu mà chết!

Con Kim Bằng chết tiết này tính khí đánh đá chua ngoa, nói năng hỗn láo quá thể.

Trêu vào nó, dù không chết bởi công lực của nó thì cũng chết bởi cái lưỡi cay độc của nó.

Kim Xán vốn tưởng lúc này nó đã tung ra hết công lực rồi, nào ngờ bây giờ nó giở ngón đánh đá ra, nó còn hung hăng gấp bội.

Kim Xán đành chạy như điên, chạy không kịp thở nữa.

“Gã nhát gan kia chỉ biết chạy thôi sao? Ta không tin ta không thể đuổi kịp người!”

Kim Bằng càng tăng tốc truy kích Kim Xán.

Chết thật! Chết thật!

Con Kim Bằng này thật là quái thai! Chỉ là một con yêu thú bậc năm, sao nó quái thai đến thế?

Vẫn còn may, Kim Xán là yêu thú bậc bảy, nên tốc độ chạy vẫn nhanh hơn Kim Bằng một chút.

Kim Xán vừa tăng tốc thì lại nghe thấy giọng Kim Bằng mắng nhiếc phía sau.

“Người lên cơn nghiện chạy hay sao thế? Ta đuổi kịp, ta sẽ nghiền răng vặt từng cái lông vũ của người, cho nhà người bị trần truồng, người còn dám chạy nữa không?”

Kim Xán bất ngờ bị trượt chân, suýt nữa ngã nhào xuống đất.

Con Kim Bằng này... cũng không mấy cao thượng thì phải? Họ tộc Kim Bằng đã nảy nòi ra gã ba que này từ khi nào thế?

“Người dám à?”

Ồ yêu giới này dù sao Kim Xán cũng thuộc hàng Lão tổ tông của tộc Kim Bằng!

Mà thằng ranh này dám vô lễ đến thế.

“Hừ! Chờ đấy, ta đuổi kịp người, cho người biết ta có dám hay không.”

Kim Bằng lại tăng tốc đuổi theo Kim Xán.

Và cứ thế, một trẻ một già, cùng quái dị như nhau, chạy ba vòng xung quanh yêu giới, mất tròn ba tháng trời!

“Con ba ba già nhát gan...”

Kim Bằng thở hồng hộc trợn mắt nhìn Kim Xán ở phía trước, chỉ hận không thể xé xác đối phương ngay lập tức.

Kim Xán cũng quá mệt, hai chân nhũn ra.

Đúng là đồ quái thai, quái thai quá thể! Sao nó cứ quyết đuổi mãi không chịu buông tha? Bộ dạng nó, hình như nếu không đuổi Kim Xán cho đến chết thì nó chưa chịu thôi?

Cuộc rượt đuổi đã kéo dài ba tháng trời. Dù khỏe đến mấy cũng mệt đứt hơi mà chết.

“Con ba ba già ... người... còn chạy được nữa không?”

“Ta... không... chạy nổi nữa.”

Kim Xán đánh liều nằm vật xuống bãi cỏ, ra sức hít thở. Cái cảm giác này thật là tuyệt! Rất cuộc, khỏi cần chạy nữa.

Kim Bằng cũng không thể chạy thêm. Nó cũng nằm kềnh ra cách Kim Xán không xa.

“Người... nên sớm biết sẽ là thế này. Tại sao lúc đầu người lại làm thế? Nhưng người chạy kẻ ra cũng tài thật!”

“Đó là... tại người bức bách ta...”

“Ta bức bách người? Nếu người không đánh lên ta thì ta đuổi người làm gì?”

Sau ba tháng đuổi nhau, bây giờ Kim Bằng không thấy hận Kim Xán nữa, trái lại nó rất thông cảm như giữa các anh hùng với nhau.

Nó hiếm khi gặp một đối thủ ra trò!

“Ta đã nhiều lần nói rồi. Ta không đánh lên người. Ta... ta vốn định đến để tiếp ứng cho người, thế rồi hậu quả lại đến với ta, người đã hành hạ ta khôn khổ.”

Kim Bằng cau mày. Tiếp ứng cho nó? Thật nực cười.

“Đồ thổ đế nhất gan đừng giở ngón này ra! Tiếp ứng ư? Ở yêu giới này ta không có bạn nào hết!”

Định lừa nó thì nên biết tìm một lý do để nghe một chút, nói thế này thì quá giả dối.

“Tiểu Kim Bằng, ta thấy người không phải là một gã dần. Người cũng nên nhìn nhận lại ta mà xem, có thể nói ta ngang tầm lão tổ tông của người. Thế mà người mở miệng ra là gọi ta là con ba ba, con thổ đế... Rất không lễ độ! Nếu không nể người là người đồng tộc thì ta phải trị người rồi. Đánh lên ư? Ta đường đường là trưởng thôn của thôn Kim Bằng, đâu có thể hèn hạ đánh lên một con tiểu Kim Bằng? Sao người không động não nghĩ xem, chuyện này có phải là quỷ kế của Yêu hoàng hay không?”

Yêu hoàng?

Kim Bằng chồm dậy nhảy dựng lên, nhìn Kim Xán từ đầu đến chân. Đúng, gã này là đồng loại với mình.

“Nhưng sao ta có thể tin người không phải do Yêu hoàng phái đến?”

Kim Xán tiu nghỉu.

Rồi đứng dậy ừ ừ bỏ đi, nói: “Người tin hay không thì tùy! Ta đã có thiện chí vô ích, rốt cuộc ta bị đuổi không thờ được nữa! Đúng là mười đời nhà ta xúi quẩy!”

Thấy Kim Xán tức giận hết mức, Kim Bằng nửa tin nửa ngờ gọi giật lại: “Này gã ba ba già, thử nói rõ xem ý lão là gì?”

Kim Xán nắm rõ chặt nắm quyền. Thằng nhãi Kim Bằng này rất không có lễ độ.

“Khi người phi thăng lên tiên giới, ta đã cử người đi tìm người. Nhưng người di chuyển với tốc độ quá nhanh, rồi sau đó người được Yêu hoàng mời về điện Yêu Hoàng, thế là từ đó người đã biến khỏi tầm mắt của ta.

Thực ra lần này Yêu hoàng bảo ta đi giết người; nhưng Kim Xán này dù ngu dần thì cũng không ngu đến mức bỗng dưng đi giết một người đồng tộc với mình.

Yêu hoàng có dã tâm như chó sói, ngày trước nếu ta không nhường ngôi cho hắn thì hắn đâu có ngày hôm nay?

Không ngờ, chỉ vì ý định sẽ nhường ngôi Yêu hoàng cho con trai hắn, nên hắn dám đối xử với người như thế này.

Lúc này ta đã quan sát võ công của người, tin rằng ít lâu nữa ngôi vị Yêu hoàng sẽ thuộc về người. Cho nên, hắn mới quyết định phải giết người bằng được.”

Khiếp quá! Thì ra Yêu hoàng chơi khăm nó vì sợ nó sẽ đoạt mất ngai vàng Yêu hoàng!

Cũng có nghĩ là ngay từ đầu hắn đã tính toán cả rồi, âm mưu, rất là âm mưu, ngay từ đầu đã là âm mưu.

Bộ lông vũ vàng kim của Kim Bằng bỗng xù ra, dựng đứng cả lên.

Dám chơi khăm! Dám coi nó là đồ khỉ để giỡn chơi, thế mà nó lại rất tin hắn.

Tàn ảnh loáng lên, Kim Bằng bay vù đi ngay.

Kim Xán thấy thế vội đứng phắt dậy và cũng bay theo phía sau Kim Bằng.

“Tiểu Kim Bằng, người không nên chủ quan nóng nảy!”

Kim Bằng vốn chỉ đơn thuần cho là Yêu hoàng chơi khăm nó,
Nhưng nói chuyện chán chê rồi, nó nhận ra rằng ngay từ đầu hắn đã không coi nó là người mình.
Từ đầu đến cuối toàn là âm mưu quỷ kế, là lừa gạt.
Nếu hôm nay không đánh sập điện Yêu Hoàng của hắn, thì Kim Bằng này có lỗi với sự tự tôn của chính mình.
“Tiểu Kim Bằng, đừng nôn nóng. Lúc này ngươi chưa thể là đối thủ của hắn đâu.”
Giọng gấp gáp của Kim Xán vang bên tai Kim Bằng.
“Kim Bằng này xưa nay không chấp nhận thua ai. Ngày trước ở Hồng Hoang tôi đã gặp vô số yêu thú hung hãn nhưng chưa từng thua chúng. Hề còn một tia hy vọng là tôi đều không bỏ qua.
Những ngày ở bên Diệp Khuynh Thành, tâm tính của tôi càng thêm cứng cỏi, cái chết tôi chẳng coi là gì. Tôi lo nhất là sống cho qua ngày một cách hèn hạ.”
Một tiếng kêu vang khắp trời. Một sức mạnh hải hùng bùng ra từ thân thể Kim Bằng, nó tăng tốc bay vù về phía điện Yêu Hoàng.

18. Chương 09

Chương 9

Trong điện Yêu Hoàng

Yêu hoàng đang vui hết mức, bất chợt mặt biến sắc.

“Bẩm báo! Kim Bằng và Kim Xán chỉ còn cách một ngàn dặm!”

“Bẩm báo! Kim Bằng và Kim Xán chỉ còn cách tám trăm dặm!”

“Bẩm báo! Kim Bằng và Kim Xán chỉ còn cách năm trăm dặm!”

Càng nghe các con số này sắc mặt ý càng nhăn nhó.

Khốn kiếp! Lẽ ra tất cả đang nằm trong lòng bàn tay ta, thế rồi tình hình xoay chuyển ngược hẳn lại.

Kim Xán, nhất định là tại Kim Xán.

Được lắm, hắn dám phản bội ta!

Ta nhất định sẽ cho hắn biết hậu quả của phản bội là gì.

“Đi giết sạch cả thôn Kim Bằng cho ta!”

Gã yêu binh nghe lệnh, mặt tái xanh.

Tàn sát cả thôn Kim Bằng!!! Mình không nghe nhầm đấy chứ?

Yêu hoàng dám nói là tàn sát cả thôn Kim Bằng, cả thôn ấy đều là thần thú.

Chưa nói đến cái gì khác, riêng công lực, họ không có ai thuộc diện kém cỏi cả.

Đám yêu binh này tiến vào thì khác gì đi vào chỗ chết?

“Sợ gì hả? Chẳng qua chỉ là vài trăm con Kim Bằng mà thôi. Mặc Kỳ, ngươi đem cả tộc Côn Bằng và tộc Cốt Điều đi tấn công!”

Mặc Kỳ là một yêu thú Côn Bằng cấp tám.

“Yêu hoàng, e... điều này không ổn. Kim Bằng dù sao cũng thuộc hoàng tộc, họ lại không phạm tội đại nghịch vô đạo, nếu tàn sát...”

Yêu hoàng cau mày lạnh lùng hừ hừ, nói: “Mặc Kỳ, ngươi dám không nghe lệnh ta chứ gì? Nếu giết cả tộc Kim Bằng, thì Yêu hoàng nhiệm kỳ sau chỉ có thể thuộc về tộc Côn Bằng nhà ngươi chứ không ai so đo được nữa.”

Mặc Kỳ chỉ im lặng. Yêu hoàng lại nói tiếp: “Lợi và hại, mặt nào quan trọng hơn, ngươi cứ tự suy nghĩ đi.”

Nếu giành được chức vị Yêu hoàng... Điều này đúng là có sức hút quá lớn đối với cả tộc Côn Bằng.

“Mặc Kỳ! Nếu bây giờ ngươi không đi, chờ khi Kim Bằng và Kim Xán đánh đến điện Yêu Hoàng, chúng đem theo cả tộc Kim Bằng nữa thì liệu bọn chúng có chịu tha cho tộc Côn Bằng của ngươi không?”

Yêu hoàng, vốn là đứa con tạp giao giữa Kim Bằng và Côn Bằng.

Ruột gan Côn Bằng nhộn nhạo, mông lung. Cuối cùng nó nghiêng rằng: “Được! Tôi đi ngay bây giờ!”

Lúc này khoe mép Yêu hoàng mới nhếch lên cười nham hiểm.

Trong đại điện, không ngớt có các yêu binh chạy vào báo cáo vị trí và cự ly của Kim Bằng và Kim Xán.

“Ha ha... cứ việc đến đây! Kim Bằng và Kim Xán, hôm nay ta sẽ bắt các ngươi vùi xác ở nơi này!”

Yêu hoàng là yêu thú cấp chín, là đứa con lai giữa Côn Bằng và Kim Bằng, Yêu hoàng hung mãnh cực kỳ.

Con trai Yêu hoàng là Mặc Kha, sản phẩm biến dị của Kim Bằng và Côn Bằng, yêu thú cấp tám. Cũng hung mãnh vô cùng.

“Phụ hoàng, lẽ ra lúc đầu phụ hoàng nên giết luôn gã Kim Bằng đi mới đúng.”

“Lúc đầu, ta vẫn đang lo cả họ nhà Kim Xán gây náo loạn. Thực không ngờ tính đi tính lại mãi, kết cục lại thành ra thế này. Nếu trách thì trách gã Bắc đế quá kém cỏi, ngay một con Kim Bằng cũng không giết nổi.”

Một làn khí lưu cực mạnh lan khắp đất trời tràn đến.

Yêu hoàng biết ngay là tiểu Kim Bằng và Kim Xán đã đến.

“Mặc Kha, hãy tạm lánh sang bên. Minh phụ hoàng là đủ rồi.”

“Phụ hoàng! Gã tiểu Kim Bằng ấy tuy chỉ là yêu thú cấp năm nhưng nó có sức mạnh kinh người. Nay lại có thêm Kim Xán nữa, phụ hoàng cứ cho nhi thần cùng đối phó với chúng thì hơn.”

“Sợ gì! Chúng ta còn đông đảo yêu binh kia mà.”

Yêu hoàng căn bản không coi đối phương là gì. Cứ giết sạch cả tộc Kim Bằng, cắt nguồn viện binh của họ thì lo gì không thể đánh thắng họ?

Mấy con Bạch Hổ và Kim Ty Báo cấp sáu cũng đang rất hận tiểu Kim Bằng, con nào cũng xông lên phía trên, hàng đầu.

Bây giờ lại có Yêu hoàng ra trận, lo gì không giết nổi thẳng ranh con ấy?

Đúng lúc này Kim Bằng đã bay vào điện Yêu Hoàng, và phi thẳng đến Yêu hoàng.

“Tên cầu tặc dám lừa gạt tình cảm của ta, thì ngươi phải mất mạng!”

“Hừ! Tiểu Kim Bằng, nhà ngươi ngu xuẩn thì còn trách được ai?”

Tàn ảnh Yêu hoàng nháng lên cực nhanh, vừa đúng lúc đó đã không thấy hấn đâu nữa, rồi hấn lại bất chợt xuất hiện ở một hướng khác.

“Tiểu Kim Bằng, định giết ta thì phải tự nhìn xem bản lĩnh của mình có đủ không đã.”

Kim Bằng nhếch mép cười quái dị, nói: “Bản lĩnh của ta chưa cao bằng ngươi nhưng lòng can đảm liều mạng thì ta trên tài ngươi.”

Kim Bằng tuyệt đối không sợ Yêu hoàng, dường như hoàn toàn không lo hấn sẽ đánh bị thương nó.

Phong cách của nó cứ như nó đã chết rồi, thân xác này không còn là của nó nữa.

Đúng thế, bản linh của nó không bằng Yêu hoàng.

Nhưng lòng gan dạ sẵn sàng liều mạng thì nó hơn Yêu hoàng rất nhiều.

“Yêu hoàng, ngươi là Yêu hoàng, cái mạng của ngươi rất quý giá! Còn ta, độc thân không biết trông vào ai, ta không quyền hành không thể lực, chỉ có cái mạng còm! Chết thì chết. Đằng nào thì ta cũng chẳng có mấy giá trị.”

Hà hà! Chiêu này nó học được từ Diệp Khuynh Thành.

Khi đối mặt với kẻ địch mạnh hơn ta, thì ta phải có can đảm coi mình như đã chết rồi, như vậy mới có thể nhân lúc bất ngờ giành chiến thắng.

Nhìn Kim Bằng liều chết xông đến, Yêu hoàng có một khoảnh khắc kinh ngạc ngây đờ người ra thật.

“Đúng thế, mạng của ta rất quý giá, cho nên ngươi buộc phải chết!”

Yêu hoàng đã có phản ứng, mắt hần phóng ra hàn quang lạnh thấu xương.

Làn khí lưu cực mạnh đã tràn ngập khắp điện Yêu Hoàng, áp lực rất dữ, ngay Kim Xán cũng cảm nhận thấy.

“Tiểu Kim Bằng, cẩn thận! Ngươi nên tìm cơ hội chạy đi thì hơn. Còn người là còn tất cả!”

Kim Bằng trợn mắt nhìn Kim Xán, nó gào lên: “Ngươi im mồm đi! Còn người là còn tất cả cái gì? Hắn đã quyết chiến thì chỉ có hai khả năng: một là tôi bị Yêu hoàng đánh chết, hai là tôi đánh chết Yêu hoàng!”

Yêu hoàng gầm lên một tiếng kinh hồn, hần bất ngờ biến thành một con Côn Bằng biến dị khổng lồ với sải cánh rộng vài chục thước lấp lánh những đạo kim quang.

m thanh trầm hùng chứa đầy phẫn nộ do yêu thức của hần phát ra dội bên tai Kim Bằng và Kim Xán. Yêu hoàng lập tức lao thẳng vào Kim Bằng. Hôm nay hần nhất quyết phan thây, vắn cổ con Kim Bằng này, đâm thủng nguyên anh của nó cho nó chết luôn.

Cho nó vĩnh viễn biến mất khỏi thế giới này.

Khuôn mặt Kim Bằng thoáng có nét cười, thoáng hiện rồi thôi, nhưng vẫn bị Mạc Kha nhận ra nét cười ấy.

Gã tiểu Kim Bằng này thường làm việc không theo lẽ thông thường, sống với gã mấy năm ở điện Yêu Hoàng, nó hiểu rất rõ.

Một khi gã đã dám ngông ngênh vô lối như thế, trong bụng gã tất phải có quỷ kế rồi.

Kim Xán thấy ánh mắt Mạc Kha nhìn xoáy vào Kim Bằng như thế.

Bất giác hai tay nắm chặt, khí lưu mạnh mẽ tản ra khắp xung quanh bữa vây Mạc Kha thật chặt.

“Kim Xán, ngươi định làm phản à?”

Mạc Kha chủ động không chế răn đe.

“Kim Xán không dám, Kim Xán chỉ mong dùng phương thức giải quyết cho công bằng. Yêu hoàng đã lựa chọn phân tài cao thấp với tiểu Kim Bằng thì chúng ta nên tôn trọng quyết định của họ, đúng không?”

Mạc Kha cười khẩy, nói: “Quyết định ư? Phụ hoàng ta quyết định hần phải chết! Nếu Kim Xán ngươi không tránh ra thì chớ trách ta không khách khí.”

Đúng vào lúc này.

Một con tiểu Kim Bằng vỗ cánh chạy đến, nước mắt lăn chã kêu lên: “Ông ơi, ông ơi, bọn chúng đã giết bà nội và cha mẹ cháu rồi! Dân thôn Kim Bằng đang chiến đấu với chúng. Ông ơi... ông ơi...”

“Uỳnh...”

Kim Xán cảm thấy đầu mình dường như đã nổ tung.

Bọn chúng dám ra tay với cả thôn Kim Bằng, dám giết cả vợ con Kim Xán.

Mạc Kha thì rất điên tiết. Con tiểu Kim Bằng này... Thành Mặc Kỳ làm ăn ra sao mà để cho đứa nhóc này trốn ra thoát?

Hắn phi như bay xuất chưởng vào tiểu Kim Bằng.

Tiểu Kim Bằng mới ra đời ít lâu, cũng chỉ là một yêu thú cấp một, nó chịu sao nổi một chưởng của Mạc Kha?

“Mạc Kha, nếu người dám đụng đến cháu ta thì người phải nộp mạng!”

Kim Xán dường như phát điên, toàn thân như một cây dùi nhọn cấp tốc xoay tít mù và lao vào Mạc Kha.

“Điện hạ!”

Con Kim Ty Báo thủ lĩnh nhìn thấy thế vội kêu lên kinh hãi.

Khi Yêu hoàng ngoảnh lại thì chỉ thấy một mũi dùi khổng lồ kim quang lấp lánh đang xoay tít xuyên đầu Mạc Kha con trai hắn.

Ngay sau đó là hai làn kim quang bắn thẳng ra ngoài.

Một làn là thân thể Kim Xán, và một làn là kim đan của Mạc Kha.

Đồ khốn này dám giết đứa con trai duy nhất của ta!

Yêu hoàng tuy tàn nhẫn lạnh lùng thật, nhưng hắn rất yêu con. Mọi việc hắn làm hôm nay đều là vì đứa con trai của mình.

Bây giờ bọn họ đã giết mất đứa con trai duy nhất này...

“Á... á...”

Tiếng thét inh tai buốt óc lan ra khắp bốn phía như những làn sóng. Yêu hoàng bỗng lao nhanh như chớp về phía tiểu Kim Bằng đang bị thương đứng phía sau lưng Kim Xán.

Kim Xán đã giết con trai của ta, ta sẽ bắt người tận mắt nhìn thấy người thân duy nhất, đứa cháu của người bị giết.

Kim Xán kinh hãi há mồm trợn mắt, định phi thân đến cứu tiểu Kim Bằng thì đã không kịp nữa.

Nó là người thân duy nhất, đứa cháu duy nhất của Kim Xán.

“Không!!!”

Tiếng gào chứa đựng nỗi thống khổ cùng cực, chứa đựng nỗi uất hận, đau thương, không cam chịu.

“Tiểu Kim Bằng!”

Còn Kim Bằng thì sao? Mấy câu nói của tiểu Kim Bằng vừa nói, tai nó đều nghe rõ cả.

Kim Bằng không ngờ Yêu hoàng lại tàn độc đến thế.

Dám hủy diệt giết sạch cả thôn Kim Bằng.

Cho nên con hắn bị chết cũng là đáng kiếp!

Kim Bằng không thềm nghĩ nhiều nữa.

Có tiếng “xẹt... xẹt”, máu phun ra bầu trời đêm.

“Con ba ba già kia, nếu người không ra tay thì ta sắp nguy đến nơi!”

Kim Bằng liều lĩnh dùng thân thể mình để tiếp chưởng của Yêu hoàng tạt đến. Chưởng này, Yêu hoàng dùng một nửa công lực nhưng vì thực lực hai bên chênh nhau rất xa.

Hai xung lực xô vào nhau. Khỏi phải bàn, chỉ có thể là Kim Bằng bị ăn quả đắng.

Còn tiểu Kim Bằng, may sao vì nó mới chỉ là yêu thú cấp một, cho nên vừa rồi Yêu hoàng xuất chưởng cũng không nặng tay; nếu hấn dồn hết công lực thì có lẽ lúc này tiểu Kim Bằng đã đứt rồi!

Ánh mắt Kim Xán có nét phấn chấn, mừng rỡ và cả kinh ngạc nữa.

Kim Xán không ngờ Kim Bằng có thể lao mình ra hứng chưởng hộ một người xa lạ - đứa cháu tiểu Kim Bằng.

Nên biết, Kim Bằng hứng chưởng này rất có thể sẽ mất mạng.

Nhưng, nó, lại không chút do dự.

Kim Xán lập tức tập trung toàn bộ sức mạnh của mình đánh thẳng vào Yêu hoàng.

“Kim Xán, ta nhất định sẽ giết người để trả thù cho con trai ta!”

Ánh mắt yêu vương phóng ra hàn quang, hấn gọi con Kim Ty Báo thủ lĩnh: “Người đi nói với Mặc Kỳ cứ thẳng tay tẩm máu cả thôn Kim Bằng, không tha cho bất cứ ai. Ta muốn cả tộc Kim Bằng từ nay biến mất khỏi yêu giới. Hễ có Kim Bằng nào phi thẳng lên đây thì lập tức giết luôn!”

Kim Xán nghe rồi, tay càng nắm chặt quyền, nhìn Kim Bằng nói: “Người không sao chứ?”

“Không chết được đâu!”

“Mau đưa cháu ta đi khỏi đây ngay!”

“Không! Ta không thể bỏ mặc người ở lại một mình.”

“Nếu người cứ nán lại đây thì chúng ta sẽ chết hết. Yêu hoàng rất đông quân sĩ, chúng ta không thể địch nổi đâu!”

“Ông ơi, ông ơi, cháu không muốn xa ông...”

Tiểu Kim Bằng bắt đầu khóc âm lên.

Nó vừa chào đời vài tháng trời đã mồ côi cả cha lẫn mẹ, bà nội cũng bị giết, nó không muốn lại mất nốt ông nội của nó.

“Này con ba ba già, người không được chết! Nếu người bỏ mạng ta sẽ đập chết con tiểu Kim Bằng này cho gọn; dù sao nó cũng chẳng còn ai yêu thương nữa, còn ta, ta không muốn bé ẵm thẳng nhóc này chạy trốn khắp thế giới!”

Nói rồi Kim Bằng cho tiểu Kim Bằng cười lên lưng, vừa tránh đòn của bọn Bạch Hổ và Kim Ty Báo, vừa cấp tốc phi hành.

Nếu lúc này Kim Bằng không bị thương thì nó chẳng coi mấy con Bạch Hổ và Kim Ty Báo này là gì.

Nhưng bây giờ nó đã bị thương, lại phải mang theo thằng bé Kim Bằng cũng bị thương, thì xung lực tấn công và phòng thủ của nó đã suy giảm mạnh.

Chỉ còn cách cõng thẳng tiểu Kim Bằng này bỏ chạy cho nhanh.

Yêu hoàng dường như đã hóa điên, liên tiếp tung ra các chiêu chí mạng tấn công Kim Xán.

Kim Xán đang rất lo cho tiểu Kim Bằng nên chẳng có bụng dạ nào để ham chiến đấu.

Kim Xán vốn định liều mình, cả hai bên cùng chết cho xong, để trả thù cho thôn Kim Xán, nhưng lúc này thì không thể làm nổi.

Gã Kim Bằng kia độc thật, nó dám nói sẽ đập chết tiểu Kim Bằng, biết đâu nó sẽ làm thật thì nguy.

Đứa cháu ấy là người thân duy nhất của Kim Xán, tuyệt đối không thể để nó gặp bất trắc.

Kim Xán đã tìm đúng thời cơ rồi tháo chạy.

Yêu hoàng tức giận cực độ, tàn ảnh chớp lên, quay trở về điện Yêu Hoàng.

“Toàn thể yêu binh nghe lệnh ta: bằng mọi giá phải truy sát Kim Xán, Kim Bằng và tiểu Kim Bằng!” Yêu hoàng ngồi trên thét lên.

“Ai giết được Kim Xán và Kim Bằng sẽ đều có cơ hội lên ngôi Yêu hoàng nhiệm kỳ tới đây. Không phân biệt chủng tộc, danh phận; bất cứ ai giết được bọn Kim Xán, Kim Bằng thì đều có thể làm ứng viên.”

Vậy là Yêu hoàng đã dốc hết vốn liếng ra.

Bất kể thế nào, Yêu hoàng phải giết bằng được bọn Kim Xán.

Bao năm qua Kim Bằng chưa bao giờ ê chề như hôm nay. Yêu binh phía sau mỗi lúc một đông thêm, nhưng nó chỉ có thể chạy thực mạng chứ không thể xuất chiêu đánh lại chúng.

Nhìn thấy Bạch Hổ và Kim Ty Báo sắp đuổi kịp.

Mắt Kim Bằng lóe hàn quang, nó nói: “Ba ba nhóc con! Chúng ta có sống nổi hay không, chỉ trông vào lần này. Người hãy ôm ta thật chặt đi!”

“Tôi không phải ba ba. Tôi là Kim Bằng. Cha mẹ tôi không sợ, ông bà tôi không sợ thì tôi cũng không sợ! Ông đừng làm mất mặt tộc Kim Bằng!”

Kim Bằng choáng váng suýt ngất.

Thằng nhóc này thật thú vị.

“Được! Nếu đại nạn lần này chúng ta qua khỏi, ta nhất định chờ người vòng lại đánh cho bọn kia không còn mảnh giáp.”

Kim Xán tạt một chưởng vào Kim Ty Báo, rồi thét gọi Kim Bằng: “Hãy chạy về hướng tây, trên núi Tây Diên có Kinh Diệm Ứng là bạn thân của ta; người ấy sẽ đứng ra trợ giúp.”

Kim Bằng không kịp hỏi tỉ mỉ, nó cấp tốc phi hành về hướng tây.

Cũng chẳng thiết nhìn xem Kim Xán ở phía sau sẽ ra sao.

Nhưng Kim Xán cũng thực lợi hại, yêu thú cùng một cấp, thì lực công kích của thần thú vẫn mạnh hẳn hơn các yêu thú bình thường.

Cho nên Kim Xán đã nhanh chóng cắt đuôi Kim Ty Báo và Bạch Hổ, bỏ xa chúng.

“Kim Liệt! Cháu thế nào rồi? Cháu không sao chứ?”

“Ông ơi, cháu không sao.”

“Được! Chúng ta phi nhanh lên. Đến núi Tây Diên thì tình thế sẽ khả quan hơn.”

Cả đoàn ba người mải miết bay gấp về hướng tây.

Khi bọn họ đang cấp tốc phi hành về tây, thì mệnh lệnh của Yêu hoàng ban ra đã truyền khắp yêu giới.

Giết được bọn Kim Xán thì sẽ có cơ hội lên ngôi Yêu hoàng nhiệm kỳ tới. Không phân biệt chủng tộc, danh phận, địa vị.

Kinh Diệm Ứng cư trú trên núi Tây Diên cũng nhận được tin của Yêu hoàng truyền đến.

Ở yêu giới có một cách truyền tin là dùng linh châu, chỉ cần đưa tin tức vào đó, thì ở đâu cũng có thể nhìn thấy thông tin về đối phương.

Trong người Kim Xán cũng có một hạt linh châu truyền tin.

Bỗng thấy tia sáng lập lòe bên hông.

Kim Xán bèn thò tay vào bọc cầm linh châu ra xem, mặt bỗng biến sắc.

“Chúng ta gặp rắc rối to rồi!”

“Con ba ba già cần gì thì nói một lần cho gọn, sao cứ dờn dứ thế?”

Kim Xán chỉ im lặng nhìn Kim Bằng, hít sâu một hơi rồi nói: “Yêu hoàng đã ra lệnh: ai giết được chúng ta thì sẽ có cơ hội làm Yêu hoàng nhiệm kỳ sau. Chỉ e chẳng mấy chốc toàn bộ dân chúng ở yêu giới này sẽ bỏ đi tìm chúng ta.”

“Đồ khốn kiếp!”

Kim Bằng tức giận nghiêng răng ken két: “Chờ đấy, công lực ta khôi phục thì ta sẽ đi băm hăn ra thành muôn mảnh.”

“Khôi phục công lực ư? Chúng ta còn sống được bao lâu nữa còn chưa biết đây này.”

“Chưa trả được thù sâu thì ta không chấp nhận cái chết! Ba ba già chó quên, hiện nay tộc Kim Bằng chỉ còn sót ba chúng ta mà thôi. Chắc người cũng không muốn nhìn cả tộc Kim Bằng diệt vong, đúng không!”

“Nhưng... toàn thể mọi người ở yêu giới coi chúng ta là kẻ địch, thì chúng ta...”

“Yên tâm, không chết được đâu, Trời không tuyệt diệt con người. Chúng ta đến tiên giới tạm lánh đã, khi nào tôi dưỡng thương khỏe trở lại, sẽ quay về tính sổ với hăn.”

“Người không biết à: chúng ta dù đến tiên giới cũng không thoát khỏi bị chúng truy sát. Đến đó cũng vô ích thôi.”

Kim Xán có phần tuyệt vọng. Toàn thể yêu giới đối địch với mình, tuyệt vọng vì không biết bầu vùi vào đâu, trời đất bao la nhường này là không có chỗ ẩn dung thân!

“Tình hình không đến nỗi đen tối như con ba ba già nhà người nghĩ đâu. Bắc đế hiện nay mới lên ngôi chính là người anh em với ta, đến đó, không ai có thể làm gì nổi chúng ta cả.”

Ánh mắt tuyệt vọng của Kim Xán bỗng sáng lên, dường như ông ta lại nhìn thấy tia sáng của sự sống.

“Có thật thế không? Chiến thần Trọng Lôu sẽ giúp chúng ta thật chứ?”

“Đương nhiên rồi!”

Kim Bằng nói rất tự hào.

“Thế thì tốt, bây giờ chúng ta sẽ đi tiên giới.”

Có điều, toàn thể yêu giới đang xôn xao như thế, nếu muốn chạy trốn an toàn thì cũng không phải là chuyện dễ.

19. Chương 10 Part 1

Chương 10

Ở tiên giới.

Hồng Loan sống trong điện Kim Hoa, nó đang ngán ngẩm, nằm lăn ra trên mặt đất.

Đời người ta sao mà buồn tẻ thế này?

“Này! Hay là con chim phao câu thối ấy đã đứt rồi? Tại sao nửa năm trời trôi qua mà nó vẫn chưa trở lại? Chán thật, chẳng có ai để ta hành hạ, sống thế này thật là vô vị!”

Nó nằm kên trên mặt đất, mắt thao láo.

n Ly bước đến đá cho Hồng Loan một cái, nhưng nó đã lăn ngay một vòng tránh được.

“Hồng Loan nhà người dù sao cũng là một thần thú, người nên tỏ rõ tư thế của thần thú, được không? Ta nhớ rằng ngày trước người không như bây giờ.”

Ừ nhĩ!

Hình như ngày trước Hồng Loan không như bây giờ thật. Nằm ườn ra, chỉ có thể là con chim phao câu thối kia mới làm như thế này.

Chết dở rồi, hay là mình đã trúng độc của con chim phao câu thối kia?

Hồng Loan lập tức đứng bật dậy, trở lại phong độ thần thú cao quý ngạo nghễ.

Nó hắng giọng, rồi nói: “Phù thủy n Ly, còn khá lâu mới đến ngày Diệp Khuynh Thành xuất quan[1]. Chúng ta ra ngoài đi dạo được chứ?”

[1]. Hết thời gian “bế quan” tu luyện

n Ly nguýt nó một cái, nói: “Hồng Loan, xem ra cái tính người vẫn không sửa được, ba ngày không được đánh nhau thì chân tay người đã ngứa ngáy chứ gì?”

Hồng Loan nhìn n Ly cười khì khì, nhảy đến bên cạnh vỗ vai cô ta, nói: “Người hiểu ta, chỉ có n Ly! Hay là ta sang yêu giới dạo chơi được không?”

“Người đừng tưởng ta không hiểu: người muốn đi tìm con Kim Bằng chứ gì! Hồng Loan nhà người sao vậy? Mới xa nó ít hôm mà đã nhớ nó à? Quan hệ giữa ta và người đâu có thua gì nó, sao chẳng bao giờ thấy người nhớ ta cả?”

n Ly cố làm ra vẻ ghen tị.

“n Ly, chuyện này khác chứ! Tình cảm giữa tôi vào con chim phao câu thối khác với tình cảm đối với cô.”

n Ly hừ hừ, không bằng lòng, nói: “Có gì là khác nhau? Nếu nó là một con cái, mà người nhớ nhung nó, thì ta vẫn cho là có lý, nhưng nó cũng là một con đực. Còn ta... ta dù sao cũng là một mỹ nhân...”

“Tôi chẳng hứng thú với mỹ nhân.”

n Ly trở mắt suýt nữa mắt rơi lọt xuống đất, kinh ngạc nhìn Hồng Loan.

Nhìn bộ dạng n Ly, Hồng Loan biết rằng cô ta đã hiểu nhầm ý của nó.

Bèn cười hì hì, nói: “Cô đừng nhìn tôi như thế. Tôi càng không hứng thú với đàn ông. Chúng tôi là anh em tốt với nhau, là anh em tốt.”

“Anh em tốt?”

Khóe mép n Ly giật giật, vẻ mặt rất cường điệu nhìn nó.

Hồng Loan không giải thích được thì còn được, nó giải thích một câu thì sự hiểu lầm lại càng sâu.

Mặc kệ, sâu thì sâu. Hồng Loan luôn cảm thấy con chim phao câu thối kia đang gấp rắc rồi gì đó, nếu không, với cá tính của nó thì nó phải quay lại để khoe công trạng thành tích rồi mới đúng.

“n Ly, cô có đi không?”

Bấy lâu nay n Ly cũng ngẩn ngơ buồn bã thê thảm.

Diệp Khuynh Thành đang bế quan. Cô thì chẳng có việc gì để làm cả.

n Ly ngáp một cái rõ dài, nói: “Được! Ta và người sang yêu giới một chuyến.”

Đôi mắt Hồng Loan lập tức sáng long lanh. Nếu không vì câu nói của n Ly hôm nọ thì nó đã cùng con chim thối kia đi yêu giới rồi.

Hì hì, hiện giờ đang chẳng còn gì đáng lo ngại thì còn chờ gì nữa, nó lập tức biến thân, vỗ cánh bay vù ra ngoài.

n Ly nhoeo cười rất tươi, rồi lẳng không bay ra theo.

“Chà chà... đã quá lâu không được dễ chịu như bây giờ. Tôi muốn xem xem n Ly gần đây tiến bộ đến đâu.”

Nói chưa dứt lời, Hồng Loan đã “vù...” một tiếng, biến mất không thấy bóng dáng đâu.

“A ha... Ta xưa nay chưa lười nhác bao giờ!”

n Ly lập tức tăng tốc độ đuổi theo Hồng Loan.

Chỉ trong nháy mắt, hai người đã vượt qua địa phận của tiên giới, tiến vào yêu giới.

“Yêu giới!”

Hồng Loan nhếch mép nở nụ cười ma mãnh, ngẩng đầu nhìn hai chữ đề trên tấm biển.

“Nhìn gì? Có gì đáng nhìn chứ?”

Còn Hồng Loan thì nhìn n Ly với ánh mắt đầy ngụ ý: “Cô không hiểu được đâu!”

...

n Ly im lặng nhìn nó.

Hồng Loan tỏ ra hưng phấn lạ thường, nó vận thức quan sát một chập, rồi tàn ảnh loáng lên, lập tức tóm ngay được một tên yêu thú.

“Xin... xin đại nhân tha mạng...”

“Ta đâu có nói là sẽ giết ngươi, sao ngươi phải cuống lên thế?”

Hồng Loan nói nhẹ như không.

Nhưng con tiểu yêu ấy vẫn sợ run bắn người. Làn khí lưu dữ dội thể này nó không sợ sao được?

Bọn tiểu yêu trong khoảng trăm dặm quanh đây đều trốn biệt không thấy bóng dáng đâu.

“Gần đây ngươi có nhìn thấy một con Kim Bằng không?”

Vừa nghe câu này, mắt con tiểu yêu bỗng sáng lên, nó không thấy căng thẳng nữa rồi bắt đầu nói rành rọt.

“Thì ra là đại nhân cũng định tranh đoạt ngôi vị Yêu hoàng! Kim Bằng ấy tuy bị thương nhưng nó vẫn rất lợi hại, bên cạnh nó lại có Kim Xán cho nên muốn giết nó thì không dễ gì đâu.

Đã mấy tháng nay các cao thủ bốn phương đều truy sát họ, nhưng lần nào họ cũng chạy thoát.

Nhưng nếu đại nhân ra tay, thì tin rằng Kim Bằng và Kim Xán phải chết chắc rồi. Vị trí Yêu hoàng ắt sẽ thuộc về đại nhân.”

Truy sát?

Con chim thối đã gặp phải chuyện gì? Sao lại bị người ta truy sát?

Hồng Loan trợn mắt: “Nói rõ hơn xem, chuyện là thể nào?”

Tiểu yêu thấy ánh mắt Hồng Loan rất hung dữ, nó không sao hiểu nổi. Lẽ nào gã này không nhằm tranh đoạt ngôi vị yêu vương?

Tại sao hắn lại không nghe nói đến câu chuyện động trời ấy?

“Mau nói đi!”

Lúc này tên tiểu yêu mới run rẩy nói: “Cụ thể là gì thì tôi chịu, chỉ biết là Yêu hoàng hạ lệnh: ai giết được bọn họ thì có quyền cạnh tranh ngôi Yêu hoàng nhiệm kỳ sau.

Không phân biệt chủng tộc, danh phận, địa vị. Tôi còn nghe nói, Yêu hoàng đã tàn sát toàn bộ tộc Kim Bằng và khai trừ họ ra khỏi hoàng tịch. Và, con trai của Yêu hoàng đã bị giết chết.

Lại nghe nói gần đây có rất nhiều cao thủ ẩn sĩ... chỉ e lần này...”

“n Ly, đi thôi!”

Con tiểu yêu còn chưa kịp phải ứng gì, nó chỉ cảm thấy mình bị một cơn lốc xoáy cực mạnh càn quét, thiên địa tối tăm mù mịt xoay tít thò lờ.

Khi nó chợt vật gượng đứng lại được, mở mắt ra thì chẳng thấy bóng Hồng Loan và n Ly đâu nữa. Hệt như vừa qua một giấc mơ.

Hồng Loan không ngớt vận thần thức để tìm kiếm tung tích Kim Bằng. Thảo nào nửa năm nay không thấy nó quay lại, thì ra nó gặp phải chuyện rắc rối thật rồi.

Bọn Kim Bằng, Kim Xán và tiểu Kim Bằng những ngày này vẫn cùng chạy trốn khắp bốn phương, hết sức nhếch nhác.

Vấn đề cốt lõi là đối phương quá đông.

Lần nào chiến đấu cũng như đánh du kích, chỉ đánh một lát rồi lập tức bỏ chạy.

Tuy họ đã giấu nhem khí lưu của mình nhưng vẫn bị hàng ngàn cặp mắt ở yêu giới theo dõi chặt.

Chỉ cần bọn họ đang ở trong địa bàn của yêu giới thì dù giấu kín hơi thở vẫn cứ bị phát hiện ra.

Hồng Loan thấy vô cùng sốt ruột.

Nó không ngừng dùng linh thức quan sát ở phạm vi rộng hơn. Cuối cùng linh thức của nó bao trùm toàn bộ yêu giới.

Nhưng, không thấy gì, không thấy khí lưu của Kim Bằng.

Lẽ nào bọn họ...

Không, tuyệt đối không thể có chuyện đó.

“Vù...”

Tay nó đã tóm cổ một tên yêu thú cấp sáu.

“Người có nhìn thấy Kim Bằng đâu không?”

“Cách đây một tháng tôi trông thấy hắn... chạy về hướng tây.”

Tàn ảnh lại chớp lên, Hồng Loan và n Ly biến mất trước mặt tên yêu thú cấp sáu.

Tốc độ nhanh khiếp! Gã yêu thú cấp sáu này vốn đã có tốc độ rất nhanh, nhưng tốc độ của hai người này có lẽ chỉ yêu thú cấp chín mới sánh được.

Nó cấp tốc lấy linh châu truyền tin ra, truyền mấy hàng chữ cho Yêu hoàng.

Hai gã yêu thú cấp chín xuất hiện, rồi phi về hướng tây truy kích bọn Kim Bằng.

Chỉ sau vài canh giờ, Yêu hoàng đã nhận được mấy chục mẫu tin nhắn giống nhau.

Hai yêu thú cấp chín đang tìm tung tích của bọn Kim Bằng.

Yêu hoàng nhìn hàng loạt địa chỉ, hắn nhếch mép cười ruồi.

Kim Bằng, lần này người sẽ chết kiểu gì đây?

Nhưng, khi định thần nhìn kỹ những địa chỉ, thì bỗng nhiên lại có một nỗi buồn lặng lẽ dâng lên trong lòng ông ta.

Tốc độ của chúng nhanh như thế, thì yêu thú cấp chín đâu có thể đuổi kịp?

Hai gã này...

Linh châu truyền tin đang cầm trong tay, chợt lại xuất hiện mấy hàng chữ.

Chỉ lát sau, tiểu yêu thú trấn thủ cổng lớn của yêu giới báo tin về.

Nói rằng ở cửa đông nơi giáp ranh với tiên giới, có hai cao nhân xông vào.

Xem chừng hai người này chưa chắc đã là bạn! Chưa biết chừng là kẻ địch cũng nên.

Yêu hoàng nhếch mép cười nham hiểm. Có lẽ ta phải đích thân ra tay rồi đây.

Linh châu truyền tin lại thông báo mấy chữ đơn giản. Tàn ảnh Yêu hoàng chớp lên, người đã biến mất khỏi điện Yêu Hoàng.

Rồi Yêu hoàng cấp tốc phi như tên bắn về hướng tây bắc.

Kim Bằng và Kim Xán vừa mới bỏ rơi một đàn yêu thú vây bắt họ, đang ngồi trong một thạch động nghỉ ngơi.

Tiểu Kim Bằng ngồi bên không ngớt kêu ca.

“Ông ơi, cháu đói quá!”

Kim Bằng lừ mắt nhìn nó. Đói à? Giữ được mạng là quá may rồi.

“Kim Liệt, cháu có chịu đựng một chút, lát nữa chúng ta đến chỗ Kim Bạch thúc thúc thì sẽ có đồ ăn.”

Kim Liệt cũng biết tình thế hiện giờ của mọi người, nhưng đã hai ba tháng nay nó chẳng được ăn gì, nó đã cố chịu đựng rất lâu, bây giờ nó không gượng nổi nữa nên nó mới eo xèo vòi vĩnh.

Suốt ngày, ngoài chạy trốn ra lại là chạy trốn.

Sau khi thoát được một bọn truy binh, nó cũng tự phi hành một quãng, để cho Kim Bằng và Kim Xán đỡ tổn hao năng lượng.

Nhưng lúc này, nó đứng còn chẳng vững nữa là phi hành!

Tuy nhiên, nhìn ông nội Kim Xán bế tắc như thế, Kim Liệt cũng ngoan ngoãn ngậm mồm lại, mặc dù nó vẫn đang đói meo.

“Con ba ba già, ta mệt quá, người ra ngoài canh cửa, ta sẽ nghỉ một lát, rồi ta lại ra gác thay.”

Kim Xán nhìn nó gật đầu rồi xoay người đi ra.

Kim Xán ra ngoài rồi, Kim Bằng lại nhìn thẳng bé Kim Liệt gầy gò như que củi khô đang ngồi thu lu, bèn bước lại khẽ đặt tay lên lưng nó vỗ vỗ.

Kim Liệt cảm thấy có một làn hơi ấm áp đang chảy vào thân thể nó, cảm giác này thật dễ chịu, hết sức dễ chịu.

Kim Bằng mỉm cười nhìn nó, nói: “Ba ba con, ngủ đi! Ngủ một giấc tỉnh dậy sẽ không thấy đói nữa.”

Nguồn nội lực bất tận không ngừng chảy vào thân thể Kim Liệt.

Thấy tiểu Kim Bằng đã ngủ rồi, Kim Bằng mới chậm chậm đứng lên. Thân thể nó hơi ngả nghiêng chao đảo. Nó đã quá mệt. Vừa rồi lại tiếp rất nhiều nội lực cho tiểu Kim Bằng.

Thằng bé Kim Liệt này còn quá nhỏ, nếu tiếp tục không được ăn thì có lẽ nó sẽ chết đói cũng nên. Nhưng lúc này cả bọn không có cách nào kiếm được đồ ăn cho nó.

Nếu đi ra ngoài, coi chừng có thể mất mạng bất cứ lúc nào.

Kim Bằng lại từ từ ngồi xuống, tĩnh tâm điều hòa hơi thở một lúc, thể lực nó mới khôi phục được phần nào.

Lim dim mắt một lúc, nó lại đứng lên, đi ra ngoài.

Nếu không vì nó thì tộc Kim Bằng sẽ không gặp phải đại nạn này.

Cả nhà Kim Xán cũng không bỗng dưng bị liên lụy, đến nỗi chết chóc tan hoang.

Cho nên, điều duy nhất nó có thể làm lúc này là bảo vệ hai ông cháu Kim Xán, không để bất cứ ai gặp bất trắc.

“Con ba ba già, ta đã ngủ đủ rồi, người vào nghỉ ngơi đi!”

Đôi mắt Kim Xán nhìn mãi thật xa về phía trước, cặp lông mày cau rúm.

“Không rõ những ngày tháng này còn kéo dài đến bao giờ mới hết nữa.”

Kim Bằng cố gượng cười, nói: “Chỉ cần vẫn còn sống thì chúng ta vẫn có hy vọng. Ta cho rằng chẳng bao lâu nữa tất cả sẽ kết thúc.”

Kim Bằng đã thâm tính toán cả rồi.

Khi nào đưa được Kim Xán và tiểu Kim Bằng đến chỗ Kim Diệm Ứng, có được người giúp đỡ, thì ít ra cả bọn cũng bớt nguy hiểm.

Đến lúc đó Kim Bằng sẽ một mình lên ra, bí mật trở về. Với công lực và thể lực của nó hiện nay thì không thể tiêu diệt nổi Yêu hoàng.

Nhưng cũng có một cách, nó có thể cùng liều mình với Yêu hoàng, chỉ cần Yêu hoàng chết thì tất cả sẽ kết thúc.

“Mong sao sẽ được như thế.”

Rồi Kim Xán lại thở dài thườn thượt.

“Hiện nay ta quả thật không còn một chút niềm tin gì nữa. Thực ra... thực ra chúng ta đã đến núi Tây Diên từ lâu rồi. Chỉ hiềm... chỉ hiềm ta không dám vào... vì ta sợ rằng...”

Kim Bằng quay lại nhìn Kim Xán rất lâu. Nó hiểu rằng Kim Xán đang sợ điều gì.

Kim Xán sợ rằng sẽ bị người bạn Kim Diệm Ứng ấy sẽ bán đứng.

Cảm giác này Kim Bằng rất hiểu.

Thế thì chỉ bằng cứ tiếp tục chạy trốn như hiện nay còn hơn, Kim Xán vẫn còn giữ được ình một chút tình cảm nhớ nhung.

Ít ra vẫn còn một chút tốt đẹp về nhau.

Ít ra, lòng mình, sẽ không đau đớn.

Núi Tây Diên. Thành trì trong núi Tây Diên.

“Bẩm báo! Vừa nãy thị vệ canh gác núi về báo rằng phát hiện ra tung tích bọn Kim Xán.”

Đôi mắt Kim Diệm Ứng đang nhắm bỗng mở to, nói: “Có biết họ đang ở đâu không?”

“Hình như đã trốn vào thạch động ở sườn núi Tây Diên. Chủ nhân xem, hay là chúng ta...”

“Cả tộc Kim Bằng bị sát hại thê thảm, người khác có thể giầu đồ bìm leo, hãm hại nọ, chứ Kim Diệm Ứng ta đây quyết không bao giờ làm cái chuyện đó. Yêu hoàng... Yêu hoàng thì đã là gì? Thành chủ ta đây sức mạnh đâu có kém gì hần? Hừ!”

Kim Diệm Ứng cười nhạt. Rồi nói tiếp: “Truyền lệnh của ta: Cấm bất cứ ai không được phép tiết lộ tung tích của bọn Kim Xán. Kẻ nào vi phạm ta sẽ giết.”

“Vâng!”

Gã này “vâng” rõ to nhưng bụng hần lại thầm nghĩ: ông còn giả vờ thanh cao à?

Nên biết nếu giết được Kim Xán thì có thể trở thành Yêu hoàng.

Một thành chủ vớ vẩn như ông ta sánh sao nổi!

Tuy nhiên, tính khí Kim Diệm Ứng ra sao, bọn thuộc hạ đều rất biết. Họ luôn thấy bất bình thay cho ông ta.

Ông ấy không thềm tính chuyện làm Yêu hoàng, thì chúng băn khoăn cái nỗi gì?

“Thành chủ! Như thế tức là chúng ta công khai đối đầu với Yêu hoàng, chỉ e sau này ông ta biết thì chúng ta...”

“Hần chẳng qua chỉ là một con chim hoang lai tạp, sao phải sợ?”

Kim Diệm Ứng cũng như Yêu hoàng, cùng là yêu thú bậc chín.

20. Chương 10 Part 2

Nếu không vì địa vị của Kim Diệm Ứng không cao bằng Kim Bằng và Côn Bằng, thì cái ghế Yêu hoàng đầu có thể đến lượt gã con hoang ấy ngồi? Huống chi, thằng cha ấy lại rất vong ân bội nghĩa, dám giết cả tộc Kim Bằng!

Hồi xưa, nếu không vì Kim Xán cho rằng công lực của mình không cao bằng hắn nên đã nhường ngôi cho hắn, thì hắn có thể làm Yêu hoàng được không? Nên nhớ rằng huyết thống của Kim Xán còn cao quý và thuần chủng hơn hắn nhiều!

“Nhưng, thế lực của Yêu hoàng quá lớn...”

“Cùng lắm ta sẽ hợp tác với ma giới trừ khử hắn luôn, rồi hãy hay!” Câu nói này của Kim Diệm Ứng buông ra khiến mọi người trên đại điện đều hít vào mấy hơi khí lạnh, sững sốt.

Chớ có đụng vào vị thành chủ này của họ. Đúng là không thể trêu tức ông ấy.

Cái tính khí ông ấy không sợ gì trời cao đất dày, bất chấp nước sâu nước nông ra sao, ai đụng vào thì sẽ khôn nạn ngay.

“Thế thôi! Mọi người đi làm việc của mình đi!”

Kim Diệm Ứng gơ tay vươn vai vắn hông rõ lâu, vẫn cứ thản nhiên không bận khoản gì hết.

Vị trưởng lão vừa nêu vấn đề khi này, bèn thở dài thườn thượt. Tính khí này của thành chủ sớm muộn gì cũng sẽ rước họa vào thân.

Nếu ông ta không có công lực cao, thì có lẽ thành trì Tây Diên này đã bị người khác đập nát ra tro từ lâu rồi.

Tàn ảnh Kim Diệm Ứng chớp loáng lên, ông ta đã biến mất khỏi đại điện.

Vấn đề đau đầu thì để cho Tứ đại trưởng lão cứ việc bận khoản.

Chứ Kim Diệm Ứng không mấy hứng thú về những chuyện đó.

Trên sườn núi Tây Diên có cả thấy 782 sơn động, nhưng Kim Diệm Ứng là thủ lĩnh, bảo họ tìm kiếm bọn Kim Xán sẽ dễ ợt.

Kim Diệm Ứng bỗng “vù” một cái, lại quay vào trong đại điện.

Vì lúc này bước ra, ông ta có cảm giác về một áp lực rất mạnh đang tràn đến thành Tây Diên của mình.

Tứ đại trưởng lão cũng cảm thấy áp lực dữ dội ấy.

Ông ta cau mày, nói: “Thành chủ, có chuyện gì xảy ra vậy?”

“Còn muốn ta phải nói hay sao? Khí lưu mạnh mẽ này, chỉ có thể là do Yêu hoàng phát ra chứ còn ai vào đây nữa?”

Kim Diệm Ứng nhíu mày: “Nhưng ta cũng không ngờ ông ta lại đến nhanh như vậy.”

Không riêng gì Kim Diệm Ứng, mà ngay Tứ đại trưởng lão cũng không ngờ Yêu hoàng mò đến nhanh như vậy

“Thành chủ, sau đây chúng ta phải làm gì?”

“Phải làm gì? Bây giờ các người hỏi ta thì ta biết hỏi ai? Vả lại, những việc như thế này xưa nay các người vẫn phụ trách kia mà!”

Kim Diệm Ứng tỏ ra khó chịu.

Ông ta rất ghét các vấn đề phức tạp kiểu này.

Hễ nghe là nhúc đầu.

Nếu hỏi ông ta cách giải quyết ra sao, thì ông ta chỉ nói “dùng quyền cước để giải quyết”

“Xệt... xệt... xệt...”

Vô số tàn ảnh chớp lên, trên đại điện thành Tây Diên bỗng chốc đông nghịt người đứng.

Yêu hoàng oai phong lẫm liệt đứng giữa đại điện, trong này lặng gió nhưng áo bào của Yêu hoàng vẫn bay phấp phật.

“Kim Diệm Ưng!”

Kim Diệm Ưng bộ dạng như gã lang thang, uể oải lê bước đến trước mặt Yêu hoàng, nói: “Thành chủ thành Tây Diên, Kim Diệm Ưng xin chào Yêu hoàng!”

“Kim Diệm Ưng, ta nghe nói Kim Xán đã đến núi Tây Diên của ngươi.”

“Đúng là đã đến núi Tây Diên này nhưng cụ thể hắn trốn ở nơi nào thì tôi không biết, tôi chỉ nghe nói hắn trốn vào sơn động. Yêu hoàng thần thông quảng đại như thế, thì ngài cứ tự đi mà tìm.”

Hừ! Muốn vào sơn động của núi Tây Diên tìm người, tức là tìm đến cái chết!

Riêng sườn núi đã có 782 sơn động, nếu cộng toàn bộ khắp núi thì ít ra cũng phải 3.000 sơn động. Chẳng phải vào để tìm cái chết là gì! Hừ!

“Kim Diệm Ưng, ngươi bốn cột trêu ngươi ta hay sao? Núi Tây Diên này ít ra cũng có vài ngàn hang động, ta đi tìm thì tìm phải đến tháng nào năm nào mới hết? Nếu muốn đi tìm thì ta cần gì phải đến thành Tây Diên này nữa?”

Kim Diệm Ưng sắc mặt vô cảm, chỉ nói “Thế ư?” Rồi hỏi vặn lại: “Thế thì ông đến đây để làm gì?”

...

Vẫn nghe nói Kim Diệm Ưng tính tình cổ quái chẳng hiểu sự đời là gì, hôm nay mới gặp... Hừ, nói là chẳng hiểu sự đời là còn tế nhị, nói khó nghe một chút, thì hắn là đồ ngớ ngẩn!

“Triệu tập toàn thể các thị vệ canh núi về điện này ngay cho ta!”

Nghe câu này, Kim Diệm Ưng thấy ngứa tai.

“Yêu hoàng có nhầm lẫn gì không đấy? Sao lại nói cái giọng như vậy? Dù sao ta cũng là thủ lĩnh ở đây!”

Khốn kiếp! Cái đầu gã Kim Diệm Ưng này có vấn đề hay sao?

Hắn dám nói trước mặt Yêu hoàng rằng hắn là thủ lĩnh ở đây! Rốt cuộc ai mới là thủ lĩnh?

Tứ đại trưởng lão, mặt ai cũng nhăn nhó khổ sở.

Đại nhân thành chủ của họ thế này thì... Khách đến hôm nay đâu phải những yêu thú rồi hơi rách việc chỉ biết ham chơi?

Mà là Yêu hoàng của yêu giới kia mà!

Thế này thì chết dở rồi.

“Yêu hoàng, thành chủ của chúng tôi... ông ấy...”

“Đại trưởng lão, ngươi lại định phỉ báng ta chứ gì? Tránh sang bên, biến đi!”

Kim Diệm Ưng bước lên phía trước giật một phát, gạt đại trưởng lão sang bên.

“Yêu hoàng hiền đệ à, nghe ta nói nhé: tình cảm giữa ta và Kim Xán tốt hơn ai hết ở khắp yêu giới này. Cho nên! Đệ muốn ta bán đứng hắn thì tuyệt đối không thể được.

Ta không rào trước đón sau gì nữa, nói thẳng luôn: hoặc là đệ giết ta, hoặc là đệ tự đi mà tìm, hoặc là đệ trở về phủ của mình! Ba con đường ấy cứ tự chọn đi!”

Kim Diệm Ứng xưa nay tính tình bộc trực, ông ta không làm nổi bất cứ chuyện gì lắt léo mưu mô.

Sắc mặt Tứ đại trưởng lão càng nhẵn như bị.

Thành chủ của họ điên rồi hay sao?

Lẽ nào chỉ vì Kim Xán mà ông ấy có thể đẩy cả thành Tây Diên này vào chốn nước sôi lửa bỏng?

Dù là sẵn sàng đứng ra trợ giúp người anh em, thì cũng không nên đi đến chỗ khuynh gia bại sản chứ!

“Kim Diệm Ứng! Nhà người tự gây nên đó thôi.”

Mắt Yêu hoàng tràn ngập sát khí, hần hất tay một cái, đám yêu binh phía sau xông vào đánh Kim Diệm Ứng ngay tức khắc.

“Hôm nay ta sẽ cho thành Tây Diên của người tắm máu. Để rồi xem lần sau người còn dám bao che cho hần nữa không?”

“Dừng lại!”

Một âm thanh vang rền từ bầu trời vọng xuống.

Lưu quang chớp lòa, Kim Bằng oai phong lẫm liệt bay thẳng đến chỗ bọn họ.

“Yêu hoàng, nhà người làm ta quá thất vọng.”

“Ha ha ha... ha ha ha ha... không làm thế thì sao có thể ép người lộ mặt ra? Kim Bằng, ta chỉ cần giết người, cho nên đừng thủ đoạn gì mà chẳng được?”

Ánh mắt Yêu hoàng quét một lượt, không thấy Kim Xán và tiểu Kim Bằng đâu.

“Kim Xán và thằng tiểu Kim Bằng đâu? Hay là chúng đã bỏ rơi người rồi chúng chạy thoát thân?”

“Muốn gặp họ à? Chỉ e người không còn cơ hội nữa.”

Ánh mắt Kim Bằng phóng ra hàn quang, nó nghiêng rằng, với tốc độ nhanh nhất nó hóa thành một làn lưu quang lao thẳng vào Yêu hoàng bất chấp tất cả.

“Xẹt...”

Lưu quang chớp lòa phóng qua, tốc độ của Kim Bằng cực nhanh.

Nhưng tốc độ của Kim Diệm Ứng còn nhanh hơn nữa.

“Vỡ diễn quá hay, một mình người diễn thì phí quá!”

Ông ta mỉm cười rất quái dị, đôi mắt sáng quắc phóng ngay ra hai làn chớp điện màu đỏ.

Kim Bằng cùng lúc phun ra một con hỏa long.

Chớp đỏ kéo theo hỏa long đồng thời phang thẳng vào Yêu hoàng.

Kim Diệm Ứng vốn đã ngang cấp với Yêu hoàng.

Yêu hoàng không ngờ Kim Diệm Ứng bỗng đứng lại ra tay, hần không kịp tránh cho nên bị dính đòn. Toàn thân lập tức tê dại.

Nhân đó, Kim Bằng tập trung nội lực tạt cho Yêu hoàng một chưởng thật mạnh.

Công lực của Kim Bằng vốn bị sa sút nhiều, nhưng lúc này bị kích thích mạnh cho nên chưởng lực không những không suy giảm, trái lại còn mạnh lên rất nhiều.

Nó thực sự cảm hận Yêu hoàng thấu xương.

Cho nên năng lượng trong cơ thể nó được bùng phát tới đa.

Yêu hoàng thất kinh. Mấy năm trước hần đã lĩnh giáo bản lĩnh của Kim Bằng nhưng không ngờ Kim Bằng đột nhiên trở nên đáng sợ như thế này.

Hắn chợt nhớ lại lời của Mặc Kha con trai hắn. Nếu lúc đầu nghe lời đứa con trai giết luôn Kim Bằng thì đứa con của mình cũng không phải bỏ mạng.

“Bùng...”

Kim Bằng tung ra sức mạnh đã là kinh hồn, nhưng Yêu hoàng biến dị cấp chín còn đáng sợ hơn. Chỉ thấy một tàn ảnh màu đỏ chớp lên, ngay lập tức Kim Bằng bị đánh bay ra xa.

Xung lực khổng lồ khiến Kim Bằng văng vào hơn chục cây cổ thụ rồi mới rơi xuống đất.

Trong họng hơi ngòn ngọt, rồi máu tươi tràn lên miệng.

Vì không muốn để cho Yêu hoàng phát hiện ra mình đã thất thiết, Kim Bằng liều nuốt ực xuống luôn.

Rồi nó lập tức nhồm dậy, kín đáo vận khí, sau đó lại nhanh chóng lao vào Yêu hoàng.

Cùng lúc này nó linh thức truyền âm cho Kim Diệm Ứng.

“Trong khoảng mười chiêu, phải bảo mọi người rút ra xa, kéo bỏ mạng thì đừng oán trách ta!”

Kim Diệm Ứng thì cảm thấy nực cười, gã này đã bị thương như thế rồi lại còn bảo người ta rút đi, nếu đi thật thì gã sẽ đứt luôn.

Lẽ nào...

Mắt Kim Diệm Ứng bỗng tròn tròn mắt rồi thét gọi Kim Bằng: “Người định làm gì? Tự nổ nguyên anh hay sao? Người điên rồi à?”

Cũng không đợi Kim Bằng trả lời, Kim Diệm Ứng tự giải đáp luôn.

“Chẳng lẽ người tự tin sẽ giết được hắn?”

“Cho nên người mới liều mạng để cả hai cùng tan xác?”

Kim Diệm Ứng tức quá, mắng luôn: “Đồ điên! Ta chưa thấy ai điên như ngươi! Nếu người tự cho nổ nguyên anh thì người cứ cho ta cùng chết luôn cho xong!”

Kim Bằng rất bức xúc, xưa nay nó chưa bao giờ thích làm anh hùng, phải bắn khoăn mãi mới muốn làm anh hùng một lần, thế mà gã Kim Diệm Ứng này lại không tác thành cho nó!

“Kim Diệm Ứng, ngay từ đầu ta đã nhận ra ngươi chẳng tử tế gì, ngươi có ý định để cho cả tộc Kim Bằng của ta bị diệt vong, đúng không?”

Kim Diệm Ứng tức quá gào lên: “Nếu ngươi dám cho nổ nguyên anh thì đúng là cả tộc Kim Bằng sẽ tuyệt diệt. Người cho rằng Yêu hoàng chết rồi thì các tộc loài khác sẽ buông tha Kim Xán và tiểu Kim Bằng hay sao?”

Tộc Kim Bằng là thần thú ở yêu giới, là một trong số các thần thú rất có triển vọng kế thừa ngôi vị Yêu hoàng, người cho rằng các tộc loài khác sẽ chịu chấp nhận họ hay sao?

Ngày trước người ta không dám giết tộc Kim Bằng vì sợ hãi thế lực của cả tộc; nay cả tộc Kim Bằng đang bị tử thương vô số, tộc Côn Bằng cũng bị tổn thất nặng, nếu người muốn cả tộc Kim Bằng bị diệt vong thì người cứ cho nổ nguyên anh cho gọn đi!”

Kim Bằng nín lặng nhìn Kim Diệm Ứng. Nó lần đầu thấy một người uy hiếp người khác như thế này. Nhưng nó cũng thấy âm lòng.

“Kim Bằng à, ta cũng là thần thú, ta lại còn ngang cấp với Yêu hoàng! Người đừng thiếu niềm tin như thế!”

Nói rồi Kim Diệm Ứng rít lên một tiếng chói tai. Sóng âm lan ra chấn động cả quả núi Tây Diên.

Yêu hoàng chợt cảm thấy mối nguy, bèn tung mình lên, bỏ qua Kim Bằng và quay sang lao vào Kim Diệm Ứng.

Kim Diệm Ứng không hề tỏ ra nao núng, cấp tốc xông vào.

Hai sức mạnh đầu đầu xô vào nhau, cho nên cả Yêu hoàng lẫn Kim Diệm Ứng đều bị xung lực của đối phương đẩy bay ra xa vài chục thước.

Yêu hoàng không ngờ Kim Diệm Ứng lại có tình cảm sâu nặng với Kim Xán đến thế.

Đám không ngần ngại, dù thành Tây Điền này bị tiêu hủy cũng bảo vệ tính mạng cho Kim Xán.

Yêu hoàng bị bật lùi lại rất xa mới đứng lại được, hai mép khê vênh lên, nói: “Kim Diệm Ứng, người tội gì phải thế này? Cứ quyết bảo vệ nó thì người được lợi lộc gì? Cuối cùng sẽ là tan cửa nát nhà chết người!”

Chi bằng người hãy đứng về phía ta, ta bảo đảm sẽ giúp cho thành Tây Điền của người càng phồn vinh phú quý hơn.”

Kim Diệm Ứng khinh khỉnh nhìn hấn, vẻ bất cần.

“Yêu hoàng, người đừng đứng đây phỉnh phờ lừa gạt người ta nữa. Ta thà tự nổ tan yêu nguyên chết luôn cho xong còn hơn là tin người. Hợp tác với hạng tiểu nhân bỉ ổi vô liêm sỉ như người thì một muốn chết!”

Người cũng biết rồi: ta chỉ giỏi công phu võ thuật, ngoài ra không có sở trường gì khác. Nếu chơi trò mưu mô toan tính thì ta xin kiêu! Cho nên, chúng ta cứ nói chuyện với nhau bằng quyền cước thì tiện hơn.”

Yêu hoàng không ngờ Kim Diệm Ứng lại ngoan cố gần đở vậy.

“Được! Người đã muốn chết thì ta cho người được toại nguyện!”

Áo bào của Yêu hoàng bỗng bay phần phật, một loạt mũi tên ngắn màu đen phóng ra vù vù nhằm vào Kim Diệm Ứng và Kim Bằng.

“Mũi tên tẩm thuốc độc, cẩn thận!”

Kim Bằng hô lớn. Cho nên Kim Diệm Ứng không dám đối kháng với những mũi tên ấy, chỉ cố hết sức tránh sang mọi phía, rất chật vật nhọc nhằn.

“Khốn kiếp! Yêu hoàng có giỏi thì chân tay không giao đấu với ta!”

“Yêu hoàng ta đây không rồi hơi! Dám đối đầu với ta, hậu quả sẽ là như thế này!”

Nói rồi hấn phóng hàng loạt hắc tiễn kịch độc về phía Kim Diệm Ứng.

Tuy Kim Diệm Ứng cũng có bộ lông vũ sánh ngang tiên khí nhưng thực lực của ông ta rất chênh với Yêu hoàng, kể cả Yêu hoàng chỉ dùng tên bình thường cũng đủ để bắn bị thương Kim Diệm Ứng.

Kim Bằng lại càng không dám xông ra chặn những mũi tên ấy.

Kim Diệm Ứng bỗng điên tiết, lập tức lấy Sát thủ giản của mình ra. Đó là Lưu tinh tiêu do Kim Diệm Ứng luyện hóa.

Những mũi phi tiêu màu trắng bạc “vù vù” phóng vào đám mũi tên của Yêu hoàng.

“Bùm...”

Lưu tinh tiêu đâm thẳng vào quãng sáng của hắc tiễn nổ vang.

Kim Diệm Ứng kêu rú lên đau đớn, yết hầu phun trào máu tươi.

Còn Yêu hoàng thì liên tục lùi trở lại mấy bước mới gượng đứng lại được.

Kim Diệm Ứng không ngờ yêu nguyên lực của Yêu hoàng lại mạnh đến thế.

Hai sức mạnh đầu đầu, Kim Diệm Ứng đã bị thương.

Tuy nhiên Yêu hoàng cũng không ăn nhằm gì, hấn cũng bị thương.

“Tránh sang bên mà nghỉ ngơi! Để ông đây đánh thay, ông sẽ hành hạ hấn một chập!”

Tàn ảnh của Kim Bằng chớp lên, sau chớp mắt, một con hồng long đã lao thẳng vào Yêu vương. Nó lại gượng vận dụng thuật độc tâm[1], nắm vững nội tâm Yêu hoàng đang nghĩ gì, sắp vận dụng chiêu gì, cho nên đối phó sẽ dễ hơn nhiều.

[1]. Đọc ý nghĩ của đối phương

“Kim Bằng, người dám dùng thuật độc tâm với ta ư?”

Yêu hoàng gầm lên. Kim Bằng bị chấn động mạnh đến nỗi mồm miệng cũng ộc ra máu tươi.

Nó đã bị phản xung giáng trở lại. Gượng dùng độc tâm thuật rất nguy hiểm. Nếu bị đối phương phát hiện ra và phản xung quật lại thì rất dễ bỏ mạng.

Thấy Kim Diệm Ứng và Kim Bằng đều bị thương. Yêu hoàng khoái trá cười ha hả.

“Muốn đấu với ta ư? Các người còn kém lắm!”

Ánh mắt Yêu hoàng ngấp ngựa sát khí.

Đôi mắt sâu hoắm của hắn chớp lóe hàn quang.

“Kim Diệm Ứng, ta cho người một cơ hội nữa: nếu nói ra vị trí của Kim Xán thì ta sẽ tha chết cho người!”

Kim Bằng hồi hộp nhìn Kim Diệm Ứng. Con người ta khi yếu thế, tính mạng bị đe dọa, thì rất dễ trở nên yếu ớt khác thường.

Diệp Khuynh Thành đã từng nói thế. Dù người ấy trước kia hùng dũng ra sao, nhưng khi bị cái chết đe dọa, lại đang ở thế hạ phong, thì có thể có những hành động thật khó tin.

Trừ phi, người ấy có tố chất tâm lý cực kỳ mạnh mẽ.

Liệu Kim Diệm Ứng có nói ra vị trí của Kim Xán không?

“Yêu hoàng, người đánh giá Kim Diệm Ứng này quá thấp rồi. Người muốn đâm chém băm vằm ta thế nào thì tùy!”

Nghe đến đây, Kim Bằng mới thở phào. Kim Diệm Ứng rất có tình bằng hữu, rất có khí phách của người anh em thân thiết.

Kim Bằng cũng thấy mừng thay cho Kim Xán. Kim Xán nhất định sẽ cảm động nếu biết Kim Diệm Ứng nghĩa khí như thế này.

“Không nói à? Được!”

Yêu hoàng nắm chặt quyền và đâm thẳng vào Kim Diệm Ứng.

Kim Diệm Ứng tuy bị thương nặng nhưng chưa đến nỗi quá yếu để không chịu nổi một quyền. Tàn ảnh loáng lên tránh sang bên.

Mắt Yêu hoàng nhấp nháy những tia tàn độc: “Người tránh à? Ta muốn xem xem người có thể tránh mãi được không?”

Nói rồi Yêu hoàng liên tiếp tung quyền ra như mưa đánh vào Kim Diệm Ứng.

Kim Bằng thấy thế hết sức căng thẳng. Cứ đà này thì Kim Diệm Ứng chỉ cần hơi sơ suất thì sẽ bị Yêu hoàng đánh trúng.

“Yêu hoàng, có giỏi thì đấu với ta. Ta mới là đối thủ của người.”

Yêu hoàng bỗng dừng tay, mỉm cười nhìn Kim Bằng, nói: “Người không nhấc thì ta suýt nữa quên người. Kim Bằng, giữa Kim Xán và Kim Diệm Ứng, người hãy chọn lấy một. Hoặc Kim Xán hoặc Kim Diệm Ứng phải chết.”

Kim Bằng vênh vênh cái mặt rất cùn, rất ba gai, nói: “Có còn cách lựa chọn thứ ba không?”

“Người cho là thế nào?”

“Ví dụ, cả hai người ấy đều sống, ta chết. Được chứ?”

Lúc này mặt Kim Bằng lại rất ngây thơ, nhìn Yêu hoàng.

Nhìn bộ dạng của Kim Bằng, Yêu hoàng ngó ra không biết lúc này nó định chơi cái trò ma quỷ gì.

Kim Diệm Ứng thì rất căng thẳng nhìn Kim Bằng, ông ta hiểu rằng nó đang chuẩn bị liều mình với Yêu hoàng, cả hai cùng chết.

Đúng thật, Kim Bằng linh thức truyền âm luôn.

“Hễ ta xuất chiêu với Yêu hoàng thì người lập tức chạy đi luôn, nói với con ba ba già Kim Xán rằng hần và tiểu Kim Bằng hãy sống cho tốt. Tộc Kim Bằng không thể bị tuyệt diệt mất giống.”

Kim Diệm Ứng đường đường một trang nam nhi lực lưỡng, lúc này thấy bùi ngùi chua xót không sao nói nên lời.

Có cần thiết... có cần thiết phải làm thế không?

21. Chương 11

Chương 11

Ở trong sơn động, Kim Xán bỗng mở to mắt. Vừa rồi Kim Xán ngủ lịm đi. Bấy lâu nay toàn là chạy trốn thực mạng, họ đều quá mệt, quá mệt mỏi.

Kim Xán đứng dậy, nhìn tiểu Kim Bằng.

Nó vẫn đang ngủ rất say.

Kim Xán bèn quay người bước ra ngoài động. Nơi này không thể nán lại lâu. Kẻo sẽ làm liên lụy đến Kim Diệm Ứng thì không hay.

Hiện nay Yêu hoàng đang cực kỳ căm hận ông cháu Kim Xán, nếu cứ nán lại ở khu vực này thì coi chừng bất cứ ai cũng sẽ bị vạ lây.

Vầng trăng trong đang treo cao, ánh trăng lặng lẽ rót xuống bao phủ khắp núi Tây Điền.

Núi Tây Điền cảnh sắc đẹp mê hồn, lúc này lại trở nên bí hiểm, không thực như ban ngày.

“Kim Bằng!”

Không thấy bóng Kim Bằng đâu, Kim Xán bèn ra ngoài tìm gọi. Nhưng vẫn không hề có dấu vết gì về nó cả.

Bỗng Kim Xán nhìn thấy một hàng chữ nhỏ viết trên vách đá.

“Con ba ba già, ta xin lỗi vì đã làm các người bị liên lụy, làm cả tộc Kim Bằng bị tàn sát thê thảm.

Bấy lâu nay ta chẳng phải anh hùng gì hết và ta cũng không muốn làm anh hùng, vì ta biết, văn bia trên mộ của anh hùng chỉ là hai chữ bỏ mạng.

Nhưng lần này ta xuất phát từ đáy lòng thực sự muốn làm anh hùng một phen.

Cho nên... hi hi... người đừng tìm cách ngăn cản ta.

Vì người còn phải chăm sóc tiểu ba ba Kim Bằng, nếu người chết thì chắc chắn nó cũng không sống nổi bao lâu.”

Kim Xán bỗng thấy trước mắt nhòe đi.

“Kim Bằng thành bé đại dột, tội gì người phải khổ thế này? Người đã nói rằng khi đến tiên giới thì chúng ta sẽ được cứu kia mà? Sao người lại dễ dàng từ bỏ như thế này?

Chúng ta đã chạy trốn rất lâu ngày, giờ đây cần gì phải sót ruột về thời gian? Thành bé đại dột quá...”

Kim Xán sờ lên hàng chữ, hình như vẫn có cảm giác về hơi ấm của Kim Bằng.

Nó rất có năng lực tiềm ẩn để thống lĩnh yêu giới, nó không thể chết như thế này được.

Vận linh thức quan sát, bỗng phát hiện ra khí lưu của Kim Bằng ở thành Tây Diên.

Kim Xán mừng phát khóc. Cũng còn may, nó vẫn chưa chết, vẫn còn sống.

Nhưng bất chợt Kim Xán không dám cười nữa.

Khí lưu mạnh mẽ như thế, ngoài Yêu hoàng ra thì có thể là ai nữa?

Và, cả Kim Diệm Ứng nữa, hình như ông ta cũng đã bị thương.

Lòng Kim Xán bồi hồi cảm động. Người bạn, người anh em ấy của Kim Xán quả nhiên đã không làm cho Kim Xán thất vọng. Dù rơi vào tình thế sinh tử hiểm nghèo cũng không bán đứng Kim Xán.

Bậc đại trượng phu, đời nào lại sợ chết!

“Người anh em tốt cứ chờ ta! Ta sẽ đến ngay, dù sống hay chết thì anh em ta cũng cùng sống chết bên nhau. Các người đã làm được như thế, thì ta sao có thể chịu nhục mà sống qua ngày đoạn tháng?”

Kim Xán vừa quay người thì nhìn thấy tiểu Kim Bằng đứng ngay phía sau.

“Kim Liệt, cháu có sợ chết không?”

“Thưa ông, Kim Liệt không sợ chết.”

Nó nhìn Kim Xán bằng ánh mắt kiên định.

Kim Xán có nét mừng rỡ nhìn nó gật đầu, rồi đưa tay xoa đầu Kim Liệt, vừa rơi lệ vừa nói: “Kim Liệt, ông có lỗi với cháu.”

“Ông ơi, chúng ta là đàn ông có bản lĩnh, chúng ta không sợ chết. Ông ơi, chúng ta đi nào!”

Kim Xán gật đầu thật mạnh, tàn ảnh loáng lên, Kim Xán đem theo Kim Liệt bay thẳng về phía thành Tây Diên.

“Dừng lại, Mặc Tra, ta đã đến đây!”

Sắc mặt Kim Xán và Kim Liệt đầy kiêu hãnh cứng cỏi, đổ xuống trước mặt mọi người.

Kim Bằng cau mày, nói: “Con ba ba già sao lại chạy đến đây góp vui gì thế? Lại đưa cả tiểu Kim Bằng đến nữa! Người muốn chết là một nhẽ nhưng đừng kéo cả tiểu Kim Bằng chết theo!”

“Tại tôi đòi đi chứ không phải tại ông nội tôi.”

Kim Liệt ngẩng cao khuôn mặt rất tươi, trông thật ra đáng một người đàn ông trưởng thành.

Kim Bằng nhìn nó mà lòng càng thấy xót thương. Gã nhóc con này mai kia lớn lên nhất định sẽ trở thành một nam nhi có chí khí lớn lao.

Nhưng nhìn gương mặt non nớt của thằng bé, Kim Bằng lại cảm thấy bi ai.

Tại sao... thực ra là tại sao... thằng bé tiểu Kim Bằng mới sinh ra đã có hình người, còn Kim Bằng... tại sao, tại sao đến giờ mình vẫn chưa tu thành hình người?

Đời mình chỉ có một ước mơ lớn nhất là sẽ tu thành hình người.

Nào ngờ, khi chưa nhìn thấy dáng vẻ của mình ra sao khi đã tu thành hình người thì mình đã đứt!

Khuyên Thành đã có Hồng Loan bảo vệ, mình có thể yên tâm được rồi.

Kim Bằng tin chắc Khuyên Thành nhất định sẽ lên thần giới và tìm được Lam Tổ.

Kim Bằng không chờ bọn Kim Xán và mọi người nói gì, nó dùng mãnh tấn công luôn Yêu hoàng.

Kim Diệm Ứng rất nhanh tay nhanh mắt, lập tức linh thức truyền âm cho Kim Xán nói: “Tuyệt đối không để cho hấn tự nổ yêu nguyên. Chúng ta cùng xông vào! Tôi không tin chúng ta không trị nổi tên khốn Mặc Tra này!”

Cực nhanh, ba lần tàn ảnh chớp lên tấn công Yêu hoàng ngay lập tức. Thị vệ của Yêu hoàng thấy thế định xông vào hỗ trợ. Tứ đại nguyên lão tuy cảm thấy thành chủ của mình rất ngang ngạnh.

Nhưng tình cảm gần bó sinh tử không rời nhau giữa mấy vị ấy cũng khiến họ rất cảm động.

Nên họ lập tức dẫn yêu binh của thành Tây Diên xông ra ngăn chặn bọn kia tấn công.

Trong chớp mắt, tiếng hò hét giết chóc vang lên khắp thành Tây Diên.

Ba người vây đánh Yêu hoàng rất dữ dội. Yêu hoàng thấy thế kinh hãi cùng cực.

Kim Xán cũng là thần thú cấp tám; Kim Diệm Ứng là thần thú cấp chín, tuy đã bị thương nhưng công lực vẫn rất khủng.

Còn thần thú cấp năm Kim Bằng thì quái thai đến mức bất chấp sinh tử.

Có lẽ, chỉ còn cách tung ra tuyệt chiêu thì mới đánh bại được ba người này.

Bất thành linh, một hạt linh châu đang nhấp nháy lập lòe bị Mặc Tra há miệng nuốt luôn.

Đó... đó... đó không phải là hạt Yêu linh châu mà cả ma giới lẫn tiên giới hể nhìn thấy thì phải lùi bước hay sao?

Chỉ thấy thân thể Mặc Tra trong chớp mắt không ngừng phình to ra, cao đến mấy chục thước, hấn xô vỡ tan cả đại điện trong thành Tây Diên.

Lúc này, Kim Bằng, Kim Xán và Kim Diệm Ứng chỉ như ba con kiến bé xíu yếu ớt.

Mọi người nhìn vào ai cũng há miệng trợn mắt kinh ngạc.

“Ta phải làm gì đây?”

Kim Diệm Ứng nhìn Kim Xán.

“Chỉ còn cách liều hết mình đánh lại hấn!”

“Ha ha... các người định giết ta, thì rất không dễ đâu! Kim Xán, hôm nay ta sẽ lấy cái mạng chó của ngươi để trả thù cho con trai ta.”

Ánh mắt hấn cực kỳ bạo ngược, mép nhếch ra nét cười quỷ dị, nói: “Kim Xán, uy lực của Yêu linh châu rất kinh đúng không? Đây mới chỉ là loại nhẹ nhưng đã quá đủ để đối phó với các ngươi rồi!

Bây giờ ngươi quá hối hận vì ngày trước ngươi đã nhường ngôi Yêu hoàng cho ta chứ gì? Ta nói thật luôn: ngày ấy nếu ngươi không thông minh mà nhường ngôi cho ta thì ngươi đã chết từ lâu rồi!”

Ngông cuồng, thẳng cha này thực quá ngông cuồng tự cao tự đại.

“Con ba ba già chó mắc lừa. Hấn biến cho to xác thật nhưng chắc chắn tốc độ sẽ chậm đi. Ta không tin không giết nổi hấn!”

Kim Bằng dồn toàn bộ sức lực của mình vào đôi móng vuốt cực kỳ sắc nhọn đang lóe hàn quang của nó.

Kim Diệm Ứng cũng dốc toàn bộ công lực vào hai chưởng.

Kim Xán thì tay cầm kiếm sắc. Hai người và một con chim đánh vào Mặc Tra từ ba hướng khác nhau.

“Rắc, rắc...”

Bảo kiếm trong tay Kim Xán bỗng bị gãy làm mấy đoạn.

Nó đâu phải thanh kiếm tầm thường? Nó là... là tiên khí trung phẩm!

Còn thân thể Mặc Tra thì không hề xây xước.

Đáng sợ, quả là rất đáng sợ.

Thân thể hấn cứng như thép, sức phòng ngự của hấn rất cao siêu.

“Oàng... oàng...”

Hai tiếng nổ cực lớn, Kim Bằng và Kim Diệm Ứng bị đánh văng ra rất xa, rồi nặng nề rơi huych xuống đất.
“Ha ha... ha ha ha ha... Đối mặt với Yêu linh châu mà tiên giới ma giới đều kinh hãi, mà ba tên khốn các người định đấu với ta ư! Ha ha ha...”

Sau tràng cười điên rồi cuồng vọng, Mặc Tra cấp tốc truy sát Kim Bằng. Kim Bằng thấy thế lập tức nhảy vọt lên. Nó biết rằng lúc này dù nó tự cho nổ nguyên anh thì cũng vô ích, không thể làm hấn bị thương.

Lúc này, chỉ có thể... chuẩn!

“Định chuẩn à?”

Điều mà Kim Bằng không ngờ là, Mặc Tra tuy biến thành gã khổng lồ nhưng tốc độ của hấn vẫn nhanh như trước, thậm chí còn nhanh gấp rưỡi.

Quái thai! Hết sức quái thai.

“Ăn một quyền của ta!”

Mặc Tra giáng một quyền vào Kim Bằng. Tuy đã kịp thời né tránh như Kim Bằng vẫn bị chấn thương bởi quyền khí.

“Rắc... rắc...”, tiếng xương gãy nghe khô không khóc. Bộ cánh của Kim Bằng không hoạt động được nữa, không thể vận ra một chút sức lực nào; Kim Bằng lại không thể hóa thành hình người cho nên nó chỉ có thể tự nhìn mình rơi từ trên ấy ngàn thước rớt xuống đất.

“Kim Bằng!!!”

Kim Diệm Ứng và Kim Xán thét lên vang dội khắp bầu trời. Nhưng họ không có cách gì để chạy ra cứu nó.

Mặc Tra không để cho họ có bất cứ cơ hội nào, hấn nhảm vào cả hai tạt luôn một chưởng.

Kim Bằng cảm thấy lần này mình thật sự đi đời rồi. Kể cả rơi xuống mà không chết thì ít ra toàn thân cũng bị nát như.

Nó còn chưa tu thành hình người, cơ thịt chẳng còn thì sau này sẽ càng khó tu thành hình người.

Bỗng nhiên.

Nó cảm nhận ra một mùi vị rất quen thuộc.

Nó mở to đôi mắt đang tuyệt vọng: Hồng Loan!

“Con chim phao câu thôi!”

Hồng Loan cười rất quái nhìn nó, nói: “Ta lại cứu mạng ngươi lần nữa. Ngươi sẽ trả ơn ta ra sao đây?”

“Chờ ngươi giết xong gã Yêu hoàng quái thai kia, sẽ nói sau.”

“Hừ hừ... chuyện vặt bé bằng con muỗi! Chúng ta là thần thú của thần giới, lo gì không đối phó nổi một gã Yêu hoàng? Nhìn đây, ông lớn sẽ giúp ngươi hành hạ thằng cha ấy.”

Nói rồi Hồng Loan tung Kim Bằng cho n Ly.

“Điều trị cho hấn đi!”

Ném ra một câu, rồi tàn ảnh chớp lên, Hồng Loan nhanh chóng lao vào Mặc Tra.

“Kẻ tiểu nhân ở đâu đến hử?”

Hồng Loan đã giấu kín khí lưu của thân thể mình, có nên lúc này Yêu hoàng không thể nhận ra công lực của Hồng Loan ra sao, hấn chỉ coi nó như đồ trẻ con đến phá đám.

“Ta sẽ cho ngươi nếm mùi lợi hại của tiểu nhân ta đây!”

Hồng Loan giáng ngay một chưởng vào ngực hấn.

Khi bàn tay bé nhỏ của Hồng Loan sắp chạm vào, Mặc Tra mặt biến sắc, thầm kêu lên: “Gay rồi!”

Nhưng tất cả đã muộn, chỉ một chiêu ấy đã khiến tất cả kết thúc.

Chưởng của Hồng Loan đánh thủng thân thể hắn, bóp nát tim hắn.

Yêu nguyên định chạy trốn thì cũng bị bàn tay bé nhỏ của Hồng Loan bóp nghiền.

“Dám đánh bị thương người anh em của ta, thì người phải chết!”

Nói rồi nó bóp nát yêu nguyên của Mặc Tra.

Hai tay Hồng Loan cũng xử lý luôn thân xác đáng ghét của hắn. Trong chớp mắt xé Mặc Tra làm hai nửa.

Một viên Yêu linh châu từ trong xác hắn bay ra.

Hồng Loan đưa tay ra nắm lấy viên Yêu linh châu.

Nó cất bước rất đẹp, đi đến trước mặt Kim Bằng, nói: “Thế nào? Người đã hài lòng chưa?”

Kim Xán và Kim Diễm Ứng quá sửng sốt, còn chưa kịp định thần.

Thân thể Mặc Tra cứng như thép, mà lại bị một chưởng đã đánh thủng, bóp nát tim, hủy yêu nguyên, xé tan thân xác!

Đáng sợ! Thằng bé xinh xắn siêu mắng tở này quả là vô cùng đáng sợ.

“Đừng đắc ý vội! Nói xương cho ta đã!”

Hồng Loan túm luôn cánh của Kim Bằng rồi giật mạnh, khiến nó đau quá kêu ầm lên.

“Kêu gì mà kêu? Ổn rồi!”

“Người cố ý, đúng là người cố ý!”

Hồng Loan cười gian tà: “Phải, ta cố ý đấy, thì sao? Lúc này người không thể đánh ta, muốn chạy cũng thua ta, nên chờ dưỡng thương xong đã rồi hãy tìm ta mà tính sổ!”

...

Có lẽ phải phát khóc!

Sao lại hà hiếp nhau thế này?

Hồng Loan ngày càng xấu xa.

Coi như thời kỳ phong ba ở yêu giới đã phẳng lặng trở lại.

Cuộc chiến này, cả tộc Kim Bằng và Côn Bằng đều tổn thất nặng nề.

Kim Xán vốn định giữ Kim Bằng ở lại làm Yêu hoàng, nhưng nói gì thì nói Kim Bằng vẫn không bằng lòng ở lại.

Tính nó là thế, tính nó rất không hợp để làm quan.

Huống chi, nó còn muốn cùng Diệp Khuynh Thành đi lên thần giới.

Tạm biệt Kim Xán, tiểu Kim Bằng và Kim Diễm Ứng, Kim Bằng đi theo Hồng Loan và n Ly trở về tiên giới.

Sau ít hôm dưỡng thương, Kim Bằng đã bình phục hoàn toàn; lại được Hồng Loan trợ giúp, công lực của nó đã nâng cao rất nhiều.

Diệp Khuynh Thành cũng đã đến ngày xuất quan.

Trọng Lâu và Tịch Vân đã chuẩn bị một bàn ăn rất thịnh soạn, chờ Khuynh Thành xuất quan.

Hồng Loan và Kim Bằng vừa phấn chấn lại vừa căng thẳng.

Phấn chấn vì chúng lại được nhìn thấy Diệp Khuynh Thành; cũng chưa rõ công lực của cô ấy đã tiến bộ đến đâu.

Căng thẳng là gì, chúng chưa biết n Ly sẽ đối xử với Khuynh Thành ra sao.

Cô ta định ngăn cản Khuynh Thành lên thần giới, thật không?

Với tính cách vốn có của Khuynh Thành, chỉ e cô ta không thể ngăn cản nổi.

Nhưng nếu n Ly nhất định ngăn cản, chỉ sợ rằng...

Nghĩ đến đây Hồng Loan cảm thấy thực đáng sợ.

Chỉ một năm, công lực của Khuynh Thành đã từ Kiểm tông trung cấp trung kỳ nâng lên Kiểm tôn sơ cấp.

Với người khác thì đây là chuyện tuyệt đối không thể làm nổi.

Diệp Khuynh Thành tiến bộ nhanh như thế, điều này có liên quan chặt chẽ với nguồn sức mạnh vô tận trong thân thể cô.

Tuy đã luyện hóa lên đến Kiểm tôn sơ cấp nhưng nguồn sức mạnh ấy vẫn rất dồi dào.

Một năm qua, Khuynh Thành cảm thấy mình không luyện hóa được một phần mười.

“Chúc mừng Khuynh Thành đã xuất quan!”

Kim Bằng gạt Trọng Lâu và Tịch Vân sang hai bên, lách lên phía trước nói: “Cấp độ gì rồi, đã đạt được cấp độ gì rồi?”

“Đủ để đi xuyên không gian lên thần giới rồi!”

Diệp Khuynh Thành cười một cách bí hiểm.

Bỗng nhiên ánh mắt của Khuynh Thành dừng lại ở n Ly.

“Sao cô lại ở đây?”

“Vương gia bảo tôi đến đây.”

“Lam Tố?”

Khuynh Thành hơi nhíu mày, nói: “Anh ấy bảo cô đến làm gì?”

“Ngăn không cho cô lên thần giới.”

Thực ra, lúc Khuynh Thành hỏi n Ly câu đó, cô đã đoán ra rồi.

Nhưng, ngăn cản không cho cô lên thần giới.

Là không thể!

Lam Tố bảo cô gái này đến ngăn cản mình, việc này chứng tỏ một điều: Lam Tố đang rơi vào tình thế nguy hiểm.

Chắc chắn là vì anh không muốn cô bị vướng vào rắc rối, cho nên mới ngăn cản cô.

“Lam Tố, gồm nhĩ? Chờ đấy mà xem, em sẽ lên thần giới, em sẽ xử lý anh ra sao!”

Khuynh Thành thâm “nguyên rửa” Lam Tố.

Lam Tố đánh giá cô quá thấp rồi.

Đã nói sẽ cùng tiểu ngạo giang hồ, sẽ cùng lãng quên thiên hạ.

Trước đây, cô đã từng khoát lác khoa trương rằng khi nào cô đoạt được thiên hạ, cô sẽ nạp anh làm sủng nam!

Khuynh Thành còn nhớ mình từng nói với Lam Tố: dù em không thể lưu danh thiên cổ thì ít ra cũng để lại mùi khó ngửi mấy chục năm.

Bây giờ không thể tiếp tục để lại mùi khó ngửi thì đành lựa chọn lưu danh thiên cổ vậy.

Và, cách duy nhất là giết sạch những kẻ nào dám uy hiếp Lam Tố của cô.

Để trở thành một truyền thuyết của thần giới.

Một truyền thuyết khiến cho người ta dễ nghe đến tên là phải sợ vỡ mật.

“Khi Lam Tố một lần nữa trao lại Tử Thanh bảo kiếm cho tôi, chuyện đó đã khẳng định một điều rằng hôm nay cô không thể ngăn cản tôi. Không riêng gì cô, mà bất cứ ai trên thế gian này cũng không thể ngăn cản nổi tôi; bất cứ ai hoặc bất cứ chuyện gì xảy ra cũng không thể chia rẽ tôi và Lam Tố! Trừ phi...:

“Trừ phi làm sao?”

“Trừ phi, anh ấy không yêu tôi nữa!”

Khuynh Thành đáp đầy vẻ tự tin. Cặp lông mày lá liễu của cô hơi nhích nhích.

Cô rất tin ở tình cảm giữa mình và Lam Tố, tuy thời gian cả hai ở bên nhau chưa nhiều.

Rõ ràng là có những người chỉ thoáng nhìn qua, ta đã biết người ấy có phải là chàng trai mà cả cuộc đời ta mong đợi hay không.

Lam Tố.

Chính là con người xứng đáng để Khuynh Thành chờ đợi suốt đời, yêu nhau suốt đời.

Rõ ràng là có người chỉ vài ánh mắt nhìn nhau, đã chắc chắn ấn định ta sẽ suốt đời đắm chìm trong ánh mắt ấy.

Yêu là hồi hộp rung động trong khoảnh khắc. Khuynh Thành không muốn biến cái khoảnh khắc ấy thành nỗi buồn vĩnh viễn.

Cho nên cô sẽ tuyệt đối không bỏ mặc cho nước chảy xuôi.

“Khuynh Thành, cô đánh giá mình quá cao thì phải? Người mà xưa nay vương gia yêu không phải là cô. Mà là cô nương Lạc Nhi.”

Khuynh Thành liếc nhìn n Ly và mỉm cười rất kỳ dị.

Giọng cô lạnh lùng: “Lạc Nhi đã chết rồi, chết từ khi tôi còn chưa chào đời. Người mà Lam Tố yêu là Diệp Khuynh Thành! Dù ngày xưa không phải thế thì bây giờ vẫn là tuyệt đối đúng không sai.”

Tự tin.

Sự tự tin chưa từng có.

Tại sao cô gái này lại tự tin đến thế?

Cô ta khẳng định rằng vương gia yêu cô ta?

Vào thời khác này, n Ly đã từng sờ bởi nét tự tin trong ánh mắt Diệp Khuynh Thành.

“Nguyễn có một tri âm, cùng gắn bó đến khi đầu bạc; thứ tình cảm như thế cô không hiểu được đâu.”

Khuynh Thành chỉ thoáng nhìn n Ly, rồi thong thả bước ra ngoài như không có chuyện gì phải bàn cãi.

Cô không hề có một nét cao ngạo nào, đúng thế.

Nhưng n Ly thì lại cảm nhận ra một sức mạnh vô hình khiến người ta phải kính sợ.

Sức mạnh vô hình ấy khiến n Ly không dám nhìn thẳng vào Khuynh Thành.

Hình như, nếu hai ánh mắt gặp nhau thì Khuynh Thành sẽ nhìn thấu tâm tư của n Ly.

Điều bí mật riêng tư mà n Ly vẫn giấu kín từ lâu, từ lâu lắm rồi.

Nguyễn có một tri âm, cùng gắn bó đến khi đầu bạc. Cô ấy hiểu rõ thứ tình cảm này.

Và biết mình đã thích vương gia, có phải thế không?

Vương gia với vợ cao sang, thiêng liêng không thể bị xâm phạm.

n Ly thậm chí có cảm giác mình căn bản không xứng để nói từ thích với vương gia. Nếu nói là thích.

Thì dường như cái chữ thích này sẽ bôi nhọ rẻ rúng vương gia.

Cho nên xưa nay n Ly vẫn giấu kín bí mật này tận đáy lòng.

Và, chỉ cần được đứng từ xa ngắm nhìn vương gia, cô đã thấy rất thỏa lòng rồi.

Nhưng, giờ đây.

Cô gái này đã thẳng thừng khơi điều bí mật sâu thẳm ấy của mình ra. Nếu vương gia biết được, thì ngài sẽ thế nào?

Sẽ giết mình?

Đúng thế. Chắc chắn vương gia sẽ giết mình.

Xưa nay vương gia không cho phép cô gái nào khác yêu ngài.

Vì vương gia chỉ thuộc về một mình Lạc Nhi.

Trong tâm trí vương gia, chỉ Lạc Nhi là xứng để yêu ngài.

Cũng giống như ngài không cho phép bất cứ người đàn ông nào thoáng nhìn Lạc Nhi. Nếu nhận ra một ánh mắt có nét tà dâm thì có lẽ ngài sẽ khoét mắt của kẻ đó ngay lập tức.

Ngài tuyệt đối không cho phép ai làm ô uế Lạc Nhi.

“n Ly đang nghĩ gì thế? Tôi đã nói rồi, cô không thể ngăn cản Diệp Khuynh Thành nhưng cô không tin. Bây giờ cô đã tin chưa?”

Giọng Hồng Loan có vẻ khoái trá hả hê, cũng có nét thông cảm.

“Hừ!”

n Ly hắng giọng lạnh lùng, rồi quay người bước về phòng mình.

Đây là sứ mệnh vương gia giao cho cô, dù thế nào thì cô cũng phải hoàn thành.

22. Chương 12 Part 1

Chương 12

Hoa Mãn Nguyệt và Lưu Hương Nguyệt Nhi cũng nhắm tính có lẽ ngày này Diệp Khuynh Thành đã xuất quan.

Họ âu yếm say sưa cùng thần du trở về điện Kim Hoa. Cả hai nói cười rộn ràng, vừa bước vào cửa thì va phải n Ly đi ra.

“Ai thế, mắt để đi đâu hả?”

n Ly đang rất buồn bực, lại bị Hoa Mãn Nguyệt và Lưu Hương Nguyệt Nhi xô phải.

Lửa giận không biết trút đi đâu cho nên đôi trai gái này phải hứng vậy.

“Chà! Hôm nay cậu đây đang vui cho nên không chấp cô em làm gì. Cô em thấy cậu đẹp trai cho nên muốn cậu phải chú ý đến cô em chứ gì? Thật đáng tiếc, cậu đây đã có người rồi!”

Nói xong anh ta lại ôm riết Lưu Hương Nguyệt Nhi và hôn lên môi cô.

n Ly vốn đang bực mình, thấy thế lại càng bực mình hơn.

Và dùng dùng mắng luôn: “Đồ điên! Vô liêm sỉ!” rồi chạy ra ngoài. Không thèm để ý Hoa Mãn Nguyệt và Lưu Hương Nguyệt Nhi bất ổn ra sao.

Lưu Hương Nguyệt Nhi lườm theo n Ly, rồi trách yêu Hoa Mãn Nguyệt: “Từ nay anh đừng nên tự mãn như thế nữa đi!”

“Tự mãn? Anh đâu có tự mãn? Anh chỉ nói ra sự thật mà thôi. Chẳng lẽ em cho rằng anh không đẹp trai à? Nếu anh không đẹp trai thì em có say mê anh điên cuồng thế này không?”

Lưu Hương Nguyệt Nhi bèn giẫm vào chân anh một cái.

“Ai say mê ai?”

Hoa Mãn Nguyệt đau quá kêu lên: “Anh say mê em, anh say mê em, được chưa?”

“Nói thế còn nghe được!”

Cả hai cười đùa bốn cột náo loạn cả lên, bước vào.

Từ rất xa, Trọng Lâu, Tịch Vân và Diệp Khuynh Thành đã nghe thấy tiếng họ.

Mọi người liền bước ra đón.

“Hai vợ chồng nhà này vẫn hơi giống trẻ con, chẳng nghiêm chỉnh gì cả.”

Khuynh Thành nói đùa họ, thực ra trong thâm tâm cô rất ngưỡng mộ hai người.

Ít hôm nay, nhìn cảnh Trọng Lâu và Tịch Vân đầm ấm bên nhau, ra ra vào vào lúc nào cũng có đôi, Khuynh Thành cảm thấy hơi tủi thân, chẳng rõ đến bao giờ cô mới có những ngày như thế này cùng Lam Tố.

Nay lại nhìn thấy Hoa Mãn Nguyệt, cô dường như đã nhìn thấy niềm hi vọng; chỉ cần gỡ bỏ phong ấn thì cô lập tức có thể lên thần giới đi tìm Lam Tố của mình.

“Hừ! Rõ ràng là cô ghen tị!”

“Được, được, được, tôi ghen tị, ưng ý chưa? Còn anh, mai đưa tôi đi giải trừ phong ấn. Khi nào tôi tìm thấy Lam Tố, tôi sẽ không phải ghen tị nữa.”

“Được, được, được! Cô em Khuynh Thành, sao cô chẳng thẹn thùng giữ ý gì cả?”

“Tôi rất nhớ anh ấy. Từng ngày từng giờ từng khắc tôi đều muốn gặp anh ấy. Thì sao nào? Giữ ý? Lúc cần giữ ý tôi sẽ giữ ý. Chẳng lẽ anh không cảm thấy lúc này vẫn giữ ý thì quá ư gượng gạo khiến cưỡng hay sao?”

...

Nói năng... kỳ cục gì thế?

Hoa Mãn Nguyệt không hoàn toàn hiểu nhưng anh biết câu này chẳng hay ho gì.

Tịch Vân nói đùa: “Thôi nào, Hoa huynh nên thông cảm, Khuynh Thành luôn rất khao khát được đi cứu chồng, huynh chuẩn bị đưa cô ấy đi phá trận đi!”

“Được! Tôi rất nể Tịch Vân muội muội, tôi gượng nhận lời vậy.

Tại tôi chẳng có sức đề kháng khi đứng trước người đẹp thôi mà!”

Hoa Mãn Nguyệt vừa dứt lời thì cảm thấy có hai chùm tia sáng giết người đang phóng vào mình. Một chùm là của Lưu Hương Nguyệt Nhi. Một chùm là của Diệp Khuynh Thành.

Lúc này anh chàng mới nhận ra rằng mình nói câu vừa rồi vụng về quá thể.

Làm méch lòng cả Lưu Hương Nguyệt Nhi lẫn Diệp Khuynh Thành.

Hoa Mãn Nguyệt nhìn trái nhìn phải khắp lượt.

Toàn thân run lập cập, nói: “Tôi... à, thời tiết hôm nay... nóng thật! Tôi... phải ra... phải ra ngoài một lát...”

Nói rồi, tàn ảnh loáng lên, chẳng thấy bóng dáng đâu nữa.

“Hoa Mãn Nguyệt!”

“Hoa Mãn Nguyệt, định chuồn à? Không dễ đâu!”

Hai giọng nói sắc nhọn vang lên.

Tiếp đó, hai tàn ảnh cũng loáng lên rồi đuổi theo Hoa Mãn Nguyệt.

Kim Bằng và Hồng Loan đều có vẻ khoái trá ra mặt, muốn chờ xem diễn biến ra sao.

Cả hai đưa mắt nhìn nhau rồi lạch bạch bước ra theo.

Cho đến giờ ăn tối.

Trọng Lâu và Tịch Vân mới nhìn thấy Hoa Mãn Nguyệt với một vết tím đỏ trên mặt, bộ dạng tiu nghỉu bước vào.

“Lưu Hương...”

Không ai thèm nhìn.

“Khuynh Thành...”

Không ai thèm nhìn.

“Tịch Vân, hãy giúp tôi...”

Tiếp tục không thèm nhìn.

“Này các cô sao vậy? Tịch Vân, hai cô ấy phớt lờ tôi cũng được, sao cả cô cũng tỉnh bơ như thế?”

Trọng Lâu mặt hầm hầm cổ ý tỏ ra rất căng, đằng hắng mấy tiếng.

Kể cũng phải!

Hoa Mãn Nguyệt không thể không tự thừa nhận rằng câu nói khi trước của mình rất không ra sao.

Ngay Trọng Lâu cũng phải phật ý.

Hoa Mãn Nguyệt lại nhìn sang n Ly.

n Ly tay đang nắm vào đuôi ra, động đậy. Ý chừng như muốn nói: nếu anh còn nhìn tôi nữa thì tôi bỏ sung cho anh hai cái tát luôn.

Cuối cùng, ánh mắt đáng ái ngại của Hoa Mãn Nguyệt dịch chuyển sang Hồng Loan và Kim Bằng.

Một thằng bé măng tơ và một con chim tinh quái.

Cả người lẫn chim đang mỉm cười hả hê khoái trá, tỏ ra chẳng mấy thiện cảm với anh chàng.

Trời đất ơi!

Sao Hoa Mãn Nguyệt ta lại xui xẻo thế này?

“Tôi... đi ngủ vậy.”

“Trong ba ngày, cấm không được xóa bỏ vết thương trên mặt!”

Câu nói của Lưu Hương Nguyệt Nhi vang bên tai Hoa Mãn Nguyệt.

“Nếu thế thì... hình ảnh của anh... rất tệ hại...”

“Bốn ngày!”

Giọng lạnh lùng của Diệp Khuynh Thành vang lên.

Hoa Mãn Nguyệt gần như nhảy dựng dậy: “Gì cơ? Bốn ngày? Cô giết tôi à?”

“Định chết thì ra kia mà tự nổ nguyên anh đi!”

Giọng của Lưu Hương Nguyệt Nhi lại vang lên.

“Lưu Hương... anh đã sai... em bỏ qua cho anh nhé?”

“Đi ngủ đi!”

“Chúng ta cùng đi?”

“Xoạch” một phát giậm chân, rồi “sư tử Hà Đông” hét lên: “Cút...”

Trời ạ, phụ nữ khi trở mặt sao mà nhanh khiếp!

Hoa Mãn Nguyệt mặt xám xanh, tiu ngửu cúi đầu bước đi.

Anh chàng vừa đi khỏi thì mọi người đều không nhận được nữa, cười phá ra.

Trọng Lâu có phần bần khoản, nói: “Liệu chúng ta có phần ác quá không?”

“Đối phó với anh chàng như thế, không thể không ác một chút.”

“Nói có lý đấy, nói có lý đấy!”

“Đàn ông cần phải được giáo dục thường xuyên, ba ngày không ăn đòn thì hư hỏng ngay. Các vị nghe tôi nói nhé, cảnh đàn ông...”

Khuynh Thành làm ra vẻ rất giàu kinh nghiệm. Mấy người phụ nữ tiếp tục chuyện trò rôm rả.

Họ rất dí dỏm, vui vẻ.

Trọng Lâu, Hồng Loan và Kim Bằng đành lặng lẽ bước ra ngoài.

Cả ba nhất trí tổng kết rằng: chớ dại mà trêu vào phụ nữ.

Tất cả được chuẩn bị xong xuôi.

Ba ngày sau, cả đoàn bảy người xuất phát tiến về đầm Thiên Trì.

Đầm lầy Thiên Trì nằm ở phía cực đông của tiên giới, thuộc lãnh địa của Đông đế.

Muốn đến đầm lầy Thiên Trì, họ phải đi qua thành Đông Đế của ông ta.

Đông đế biết họ định đi đến Thiên Trì, ông ta đâu có thể dễ dàng đồng ý được?

Ở cung Phượng Dương của Đông đế.

Bảy người định bước vào thì n Ly ở phía sau vội gọi ầm lên.

“Chờ đã...”

Diệp Khuynh Thành quay lại nhìn cô ta, và nở nụ cười rất tươi.

“Cô đã nhất trí rồi à?”

“Chưa.”

“Chưa? Thế thì cô đi theo tôi làm gì?”

n Ly không hề có chút nhượng bộ, cô ta bước lại nói: “Để giám sát cô, sau đó tìm cơ hội ngăn cô. Tóm lại là tôi nhất định phải hoàn thành sứ mệnh mà vương gia giao cho.”

Diệp Khuynh Thành nhún vai, đưa bàn tay ra: “Với tôi thì không sao hết, nếu cô muốn thì có thể cứ đi theo đi!”

Một mình n Ly mà đòi ngăn cản cô ư?

Ngày trước đi xuyên không gian khó khăn gian nan là thế, Khuynh Thành còn vượt qua được.

Bây giờ một mình n Ly ngăn cản cô, chỉ là nằm mơ, ảo tưởng!

Hồng Loan cũng nhìn Khuynh Thành với nét mặt đồng tình.

Dù tìm cách gì thì cũng vô ích, không ai có thể ngăn cản Khuynh Thành đi tìm vương gia chủ nhân của Hồng Loan.

Đông đế đã lường trước bọn họ sẽ đến cung Phượng Dương, nên ông ta đã sớm sắp xếp để đón họ ở cổng thành.

Thực tế là, tình hình nay đã khác trước.

Một là, ông sợ họn Hoa Mãn Nguyệt.

Hai là, Trọng Lâu đã lên làm Bắc đế.

Ba là, ông thực sự thấy hứng thú với Diệp Khuynh Thành, con người phàm trần đã xuyên không gian lên đây quả là bí hiểm.

“Thuộc hạ tham kiến Bắc đế.”

Viên chỉ huy thị vệ bước lên cung kính chào.

“Dẫn ta vào cung, ta muốn gặp Đông đế.”

“Đông đế đã sớm dặn dò thuộc hạ chúng tôi ra đây chờ đón Bắc đế và các vị, mời các vị đi theo tôi.”

Hoa Mãn Nguyệt ôm lưng Lưu Hương Nguyệt Nhi, vẻ mặt rất tự hào nói: “Đã nhìn thấy chưa: bọn họ rất nể ông chồng của em!”

“Chẳng qua là anh cậy thế bắt nạt kẻ yếu, có gì mà tự đắc?”

Không, đúng thế.

Hoa Mãn Nguyệt là người ở thần giới, so với Tiên đế ở tiên giới thì anh vẫn oai hơn nhiều.

Người ta dám không sợ anh hay sao?

Dám không xun xoe với anh hay sao?

Nhưng Diệp Khuynh Thành thì cười thâm. E rằng Đông đế không đơn giản thế đâu!

Nếu ông ta muốn để cho họ đi đầm lầy Thiên Trì thì chỉ việc sai người dẫn họ đi là xong, đâu cần bày vẽ rườm rà làm gì?

Nên biết rằng hiện nay ở tiên giới, nhìn thấy Hoa Mãn Nguyệt thì chẳng khác nào nhìn thấy ma quỷ.

Kể từ sau khi Tây đế và Bắc đế chết.

Khắp tiên giới đều đồn đại rằng, Hoa Mãn Nguyệt đến thành Tây Đế tìm Tây đế, vì thế Bắc đế mới tự cho nổ nguyên anh, cùng Tây đế chết luôn.

Thực chất, hung thủ thật sự là anh ta – Hoa Mãn Nguyệt!

Anh ta đã giết chết Tây đế và Bắc đế.

Hai đại cao thủ ở tiên giới chưa có cơ hội hợp tác đã bỏ mạng.

Nhưng tại sao người ta lại đồn đại như thế? Vì, khi mọi cung điện khác đều đổ sập tan tành thì cung điện của Hoa Mãn Nguyệt ngồi lại không hề suy chuyển gì.

Tuy nhiên, như thế cũng chẳng có gì là dở.

Dù sao thì anh ta cũng không sợ bị mang tiếng. Trong cái thế giới cá lớn nuốt cá bé này, có người sợ ta thì lại là tốt.

Cả đoàn người đi theo gã thị vệ vào cung Phượng Dương.

Đông đế ngồi ngất ngểu trên ghế cao, nhưng lời nói của ông không hề có nét ngạo mạn. Ông ta nhiệt tình chào đón bọn họ.

“Bắc đế...”

Đông đế vừa mở miệng thì Trọng Lâu đã ngắt lời, nói luôn: “Ông cứ gọi tôi là Trọng Lâu! Như thế có vẻ dễ nghe hơn.

Đông đế gượng cười: “Được, ừ thì gọi là Trọng Lâu.

Nghe nói Trọng Lâu huynh định đi đến đầm lầy Thiên Trì, đúng không?”

Diệp Khuynh Thành nguyền ông ta, nghĩ bụng: đã biết rồi sao còn phải hỏi?

Cô bèn bước lên một bước, nói: “Diệp Khuynh Thành xin chào Đông đế”

Đông đế nhìn Khuynh Thành rồi cười ha hả, nói: “Ta vẫn còn nhớ, ta vẫn còn nhớ. Hôm đó là ngày mừng thọ Bắc đế, cô đã đưa Trọng Lâu ra.”

Khuynh Thành khẽ gật đầu, nhìn ông ta nói: “Đông đế có trí nhớ tốt thật. Chẳng giấu gì Đông đế, hôm nay chúng tôi đến đây, vì muốn mượn đường của các vị để đến đầm lầy Thiên Trì.”

“Cô nương Khuynh Thành, chẳng phải tôi không muốn cho các vị đi nhờ, mà vấn đề là đầm Thiên Trì đúng là vùng cấm địa của thành Đông Đế của chúng tôi. Nếu muốn vào đó thì phải có được bốn tấm lệnh bài của Tứ đại hộ pháp, sau đó là tờ chỉ dụ do tôi viết.

Chỉ cần thiếu một thứ là tuyệt đối không thể vào. Trận pháp cài đặt bên ngoài đầm Thiên Trì là do Tiên đế nhiệm kỳ trước bố trí. Nhất thiết phải hội đủ bốn tấm lệnh bài, và tờ chỉ dụ do tôi viết thì mới mở được trận pháp.”

Trận pháp? Diệp Khuynh Thành không tin trên đời này có thứ trận pháp không thể hóa giải.

Thực ra Khuynh Thành vẫn không biết một yếu tố này: cô sở dĩ lợi hại như thế, ngoài việc cô tinh thông trận pháp ra.

Vẫn còn một nguyên nhân rất quan trọng. Đó là: trong thân thể Khuynh Thành có một phần là thuộc về Lạc Nhi.

Nói một cách đơn giản dễ hiểu hơn, Diệp Khuynh Thành hiện nay chính là Lạc Nhi năm xưa từng tồn tại.

Lạc Nhi năm xưa cũng là Diệp Khuynh Thành ngày nay.

Trước khi Diệp Khuynh Thành xuyên không chuyển thể vào thân thể này, thì cả hai cô gái đã hòa nhập làm một rồi.

“Nói vậy tức là, chúng tôi muốn đến đầm Thiên Trì thì phải đi tìm Tứ đại hộ pháp để có được bốn cái lệnh bài của họ?”

“Đúng thế. Nếu các vị có thể đến gặp Tứ đại hộ pháp lấy được bốn cái lệnh bài thì tôi sẽ viết ngay tờ chỉ dụ cho các vị.”

Bộ dạng Đông đế tỏ ra rất khẳng khái.

Nhưng, có thể lờ ai khác chứ không thể lờ Diệp Khuynh Thành.

Ông ta đã nói như thế, tức là không dễ gì cầm được lệnh bài của Tứ đại hộ pháp.

Địa vị của Hoa Mãn Nguyệt ở tiên giới ra sao, không phải Đông đế không biết; thế mà ông ta vẫn dám ra điều kiện chứng tỏ ông ta rất tự tin, nắm đằng chuôi.

Hoa Mãn Nguyệt bước lên nhìn Đông đế, rồi lạnh lùng nói: “Nếu ta cứ tiến vào đó thì sao?”

“Hoa huynh nếu cứ tiến vào thì tôi đương nhiên không ý kiến gì. Nhưng nếu trận pháp xâm hại, thì huynh không thể trách gì tiểu đệ này. Trận pháp ấy, cho đến nay vẫn chưa có ai phá nổi.”

Hoa Mãn Nguyệt ngoảnh sang nhìn Lưu Hương Nguyệt Nhi. Về trận pháp thì đúng là anh chàng họ Hoa này mù tịt.

Lưu Hương Nguyệt Nhi thì khác, cô vốn là một Trận pháp sư.

Có lẽ Lưu Hương Nguyệt Nhi căn bản chẳng coi trận pháp ở tiên giới là gì cũng nên!

“Nếu tôi phá được trận pháp thì sao?”

“Nếu các vị có thể phá được trận pháp thì tôi đương nhiên không ngăn cản gì hết. Có điều... đầm lầy Thiên Trì là cấm địa của thành Đông đế này, các vị muốn vào đó thì...”

“Thì thế nào?”

“Dù các vị dùng phương pháp gì để vào, tôi cũng nhất định phải đi cùng các vị.”

Diệp Khuynh Thành “hà hà” cười khẩy, trong bụng thì nguyên rửa ông ta.

“Lão già gian trá xảo quyệt! Tứ đại hộ pháp, lệnh bài, chỉ dụ gì gì toàn là chuyện bịa, chẳng qua là lão muốn cùng đi theo bọn này! Thế mà phải tìm lý do cho có vẻ quan trọng!”

Mọi người cũng chợt hiểu rõ cả.

Tuy nhiên trên đời có những chuyện ta biết rõ ràng thì cũng nên bỏ đó, nếu ta nói toạc ra thì cũng vô ích.

“Tốt rồi! Đã thế thì mời Đông đế cứ đi theo chúng tôi là được.”

Diệp Khuynh Thành tổng kết rất đàng hoàng.

Đầm Thiên Trì chứa đựng vô số báu vật, họ đã nghe nói từ lâu.

Xưa nay vẫn đồn rằng, không gian của Chiến thần của thần giới bị sập, nên các báu vật rơi xuống tiên giới.

Chỉ hiềm mọi người nghĩ ra vô số cách mà vẫn không thể vào đó.

Đây là cơ hội tốt, Nam đế và Tây đế mới lên nhậm chức đương nhiên không thể bỏ qua. Cả đoàn người còn chưa xuất phát thì hai vị này đã cười hà hà bước vào.

“Chào các vị, chào các vị!”

Tây đế mới nhậm chức, tuy chưa thể coi là người đàn ông đẹp nhưng cũng cho người ta một cảm giác sáng sủa mới mẻ.

Nhất là giọng nói cuốn hút và nụ cười rất tươi của ông, khiến người ta tự nhiên muốn tiếp cận.

Tây đế trông tươi tắn như mùa xuân, ông bước lại nói: “Nghe nói các vị sắp đi đầm lầy Thiên trì, tôi và Nam đế cũng muốn đi cùng cho vui!”

Khuynh Thành đưa mắt quan sát Tây đế. Ông ta tuy không có võ công cao cường như ba vị Đế hiện nay nhưng mưu trí và khoa nói lại là lợi hại nhất.

Rất ít người biết bọn Khuynh Thành đến thành Đông đế để đi đầm lầy Thiên Trì.

Thế mà Nam đế và Tây đế đã biết rất nhanh, còn kịp thời chạy đến. Tất cả chứng minh một điều. Họ có gián điệp nằm vùng trong điện Kim Hoa thành Bắc Đế.

“Đông đế! Đầm lầy Thiên Trì tuy là cấm địa của thành Đông đế nhưng cũng là một bộ phận của tiên giới. Chúng tôi cũng có quyền đến tận nơi ngắm nhìn nó.”

Đông đế chưa kịp mở miệng thì đã bị Nam đế chặn họng.

Xem ra hai người này đều rất hứng thú với điện Mê Thần ở đó.

Thêm hai người hay bớt hai người này thì có mất gì đâu? Chẳng qua chỉ như thêm hai hòn đá vướng chân.

Tốt nhất là cả ba người không tồn tại, như thế Trọng Lâu có thể nhất thống tiên giới.

Đông đế dời ánh mắt nhìn sang Diệp Khuynh Thành và Hoa Mãn Nguyệt.

Nếu họ phản đối thì đương nhiên Nam đế và Tây đế chẳng còn gì để nói nữa.

Nghĩ đến đây, ông nói luôn: “Hai vị... ý kiến hai vị ra sao?”

Nam đế và Tây đế cũng hồi hộp nhìn Khuynh Thành và Hoa Mãn Nguyệt. Nếu họ không đồng ý thì sẽ phiền hà đây.

Hoa Mãn Nguyệt nhìn Diệp Khuynh Thành, rồi hà hà cười với Đông đế: “Chúng tôi không ý kiến gì. Nơi đó vốn là của các vị, các vị muốn đến thì chúng tôi chẳng thể thắc mắc gì.”

Đông đế thấy thế, trong lòng rất hậm hực, nhưng cũng đành cố nặn ra một nét cười mong manh, nói: “Các vị đã không có ý kiến gì thì chúng ta nghỉ ngơi qua đêm nay, sáng mai sẽ khởi hành luôn.”

Các thần khí trong điện Mê Thần!

Ông ta không muốn chia sẻ cho hai gã kia.

Một đêm, tất nhiên đủ để làm rất nhiều việc.

Đủ để cho những ai không nên xuất hiện mà lại xuất hiện, phải biến mất.

Nhưng, khi Đông đế còn chưa kịp sắp đặt cho bọn Diệp Khuynh Thành. Thì có năm người bước vào. Họ không ôn hòa như Nam đế và Tây đế. Họ tỏa ra làn khí lưu hống hách bố tước, ngạo mạn coi thường tất cả.

Đó là:

Đại diện hạ của Long tộc – Long Dương và hai tùy tùng Long Bá, Long Thanh.

Hai chỉ tôn của ma giới: Hắc Diệm và Chưởng môn nhân của cung Hắc Diệm tên là Khương Diên.

Ma giới vốn chẳng hòa hợp với tiên giới, nhất là đối với Đông đế.

Hắc Diệm bước lại với khí thế lấn lướt rất hung: “Đông đế, tôi nghe nói các người sắp đi đầm lầy Thiên Trì. Lẽ ra ma giới chúng tôi không nên can thiệp vào. Nhưng... ông cũng biết đấy, các thứ ở trong đầm lầy Thiên Trì có ý nghĩa gì.

Cho nên vì sự sinh tồn trường cửu của ma giới, tôi không thể không đến.

Đương nhiên, nếu ông cự tuyệt thì chỉ e khi ông chưa lấy được báu vật gì thì thành Đông Đế này của ông đã...”

Hắc Diệm cười rất gian tà, chìa bàn tay về phía Đông đế. Khởi cần hần nói thêm, mọi người đều hiểu rõ cả.

Đông đế còn chưa mở miệng thì điện hạ Long Dương của Long tộc đã lim dim mắt nhìn ông mỉm cười, nói: “Hắc Diệm đã nói rất rõ rồi, tôi không nói lặp lại nữa. Lý do của bọn tôi như nhau, giống nhau.”

Chúng đe dọa!

Đe dọa thật trắng trợn!

Nếu không bằng lòng, thì ma giới và Long tộc sẽ nhân khi ông đi vắng tấn công thành Đông Đế; thì dù ông đi lấy được báu vật cũng chẳng để làm gì nữa.

“Được! Ta bằng lòng với hai người.”

“Rất tốt, rất tốt! Tôi biết mà, Đông đế là người thông minh.”

Hắc Diệm cười thoải mái, trong bụng rất đắc ý.

“Tốt rồi, mọi người lui về nghỉ ngơi, và chuẩn bị chu đáo. Sáng mai chúng ta xuất phát.”

Bọn Diệp Khuynh Thành đều được bố trí vào cung Phượng Dương.

Diệp Khuynh Thành và Hoa Mãn Nguyệt đang ngồi đối diện nhau.

“Anh nên nhắc mọi người đêm nay phải thận trọng cảnh giác. Tôi cảm thấy Đông đế không đơn giản đâu.”

“Cô cũng nhận ra à?”

“Tôi đâu phải con ngốc, có gì mà không nhận ra?”

Khuynh Thành lờm Hoa Mãn Nguyệt như muốn nói thêm: anh tưởng trên đời này chỉ có mình anh thông minh hay sao?

“Nhưng, anh yên tâm, ông ta sẽ không ra tay với anh và tôi; vì ông ta còn mong chúng ta mở giúp điện Mê Thần.

Có điều... Trọng Lâu và mọi người sẽ gặp nguy hiểm. Có thêm ai đi vào điện mê Thần là phải chia phần báu vật cho người ấy. Cho nên tôi đoán rằng đêm nay Đông đế sẽ ra tay hành động với ý đồ là dọn sạch những ai không liên quan.”

“Cho nên, chúng ta sẽ chờ xem các màn diễn thú vị.”

“Đương nhiên phải xem, nhưng tôi hơi lo cho Trọng Lâu và Tịch Vân.”

“Cô yên tâm, tôi đã bố trí Lưu Hương ngầm bảo vệ họ rồi.”

Với những người khác thì Khuynh Thành không cần lo cho họ.

Hồng Loan là thần thú của thần giới, nó thừa sức chấp cả mười Đông đế cũng không làm gì nổi nó.

Kim Bằng và Hồng Loan ở chung một phòng, kể có ý đồ với nó đương nhiên không thể thực hiện nổi.

n Ly là phù thủy trên thần giới, thừa sức đối phó với bọn họ khỏi phải bàn.

Trọng Lâu và Tịch Vân đã có Lưu Hương Nguyệt Nhi.

Còn Diệp Khuynh Thành có Tử Thanh bảo kiếm và trí thông minh không ai sánh nổi, định giết Khuynh Thành là điều tuyệt đối không thể.

Cho nên toàn đoàn sẽ rất an toàn.

Bây giờ chỉ còn chờ xem ma giới, Long tộc và ba vị Đế tàn sát lẫn nhau ra sao.

Đêm nay chắc chắn sẽ thú vị đây.

Đông đế đang đi đi lại lại trong tấm cung, sắc mặt giận dữ, bàn tay nắm chặt đến nỗi khớp xương kêu răng rắc.

Bọn người khốn kiếp kia đứa nào cũng theo dõi kho báu vật của ông, và thêm rở dãi.

Người quá đông, người đông như thế, nếu tràn vào điện Mê Thần thì chắc gì ông đã cướp được món đồ quý nào ra hồn?

Cho nên, cách tốt nhất là khi bọn chúng chưa kịp vào đầm lầy Thiên Trì thì khứ luôn.

Nhưng, nếu trắng trợn giao đấu với chúng thì chỉ e... sẽ kích thích chúng điên lên. Cho nên, phải làm hết sức chặt chẽ, ma không biết quỷ không hay.

Một tàn ảnh nháng lên, ông ta đã biến mất khỏi tấm cung.

Thanh Hư đạo quán.

Sau chớp mắt, Đông đế đã xuất hiện trước mặt Thanh Hư đạo trưởng – tứ thần chuyên đầu độc.

Thanh Hư đạo trưởng hơi sững sờ, ông từ từ đứng dậy.

“Thanh Hư đạo trưởng xin chào Đông đế.”

“Thanh Hư! Đông đế ta đang cần ông giúp một việc nho nhỏ.”

“Được phục vụ Đông đế, Thanh Hư này rất vui. Nhưng chưa rõ tôi có thể giúp Đông đế việc gì?”

Đôi mắt Đông đế thoáng lóe hàn quang, nói: “Rất đơn giản thôi: hãy cho ta thứ độc dược mạnh nhất trên đời, nhưng yêu cầu là dùng trong trạng thái người ta hoàn toàn không biết gì, sau đó nguyên thần tức khắc tuyệt diệt.”

Thanh Hư đạo trưởng cười ha hả, nói: “Đông đế! Chẳng phải tôi không muốn giúp ngài, nhưng yêu cầu này quả là quá cao.

Tuy không thể bắt nguyên thần của họ tuyệt diệt ngay lập tức, nhưng thuốc độc của tôi lại là thứ không màu không mùi vị, người ta không thể nhận ra nó là chất độc. Chỗ hay nhất của nó là không nhất thiết phải uống nó mà vẫn bị trúng độc.”

Mắt Đông đế bỗng sáng lên.

“Không cần nuốt vào mà vẫn trúng độc?”

“Đúng thế! Chất độc này chỉ cần kết hợp với một thứ hương hoa nào đó là sẽ khiến người ta trúng độc tức thì. Chỗ thâm thúy của nó là người ta bị nhiễm độc rồi mà vẫn không thể phát hiện ra ngay.

Về cái chết... chờ sau khi người ấy ngủ rồi thì mới chết.

Đây là chất độc tôi mới phát minh ra rất gần đây. Nó vốn có tên là Mộng Lý Tử, nhưng về sau tôi nhận ra rằng chất độc này có cái dở là buộc phải uống vào thì mới đầu độc được.

Đã từng có một cao thủ vì thế mà phát hiện ra chất độc của tôi, người ấy lại giải độc thành công nữa. Cho nên tôi rút kinh nghiệm lần đó, rồi nghiên cứu ra thứ chất độc tiên tiến hơn.”

Nói xong, vẻ mặt Thanh Hư đạo trưởng tỏ ra rất kiêu căng đắc ý.

“Đây là cách chết êm ái không hề cảm thấy gì hết, nhưng tôi không thể biểu không Đông đế.”

Thứ thuốc độc này quả là lợi hại tuyệt đỉnh.

Đông đế nhìn thẳng vào Thanh Hư đạo trưởng nói: “Vậy ông muốn thế nào thì mới cho tôi thứ thuốc độc để họ chết một cách êm ái này?”

“Đơn giản thôi. Ông đưa đệ tử của tôi vào đầm lầy Thiên Trì.”

Đông đế nắm chặt tay, lão già sống dai này mà cũng dám chơi khăm ông? Nếu hôm nay không nhờ cậ lão chỉ e mai kia lão sẽ tìm thời cơ mò đến đầm lầy Thiên Trì cũng nên.

Thấy vẻ mặt Đông đế băn khoăn, Thanh Hư đạo trưởng bèn thông thả nói: “Đông đế đừng tức giận. Tôi giúp ông trừ bỏ những kẻ không nên xuất hiện, ông nghĩ mà xem, ông sẽ lấy được bao nhiêu báu vật?”

Còn Thanh Hư đạo trưởng tôi đây cũng không tham lam, tôi chỉ cần một món đồ là được rồi. Chắc Đông đế không đến nỗi không biết tính toán?”

Đông đế nghiêm sắc mặt: “Được, tôi bằng lòng với ông.”

“Tốt rồi! Bây giờ tôi bảo đồ đệ Hư Trúc đi cùng Đông đế trở về thành Đông đế.”

“Được!”

Đông đế tuyệt đối không muốn như thế này nhưng trước mắt chẳng có cách nào khác.

Đành hy vọng quét sạch những tên không liên quan kia, sau đó sẽ thanh toán những người thừa.

23. Chương 12 Part 2

Vẫn có câu, sự yên tĩnh khác thường là dấu hiệu của bão tố sắp tràn về.

Đêm nay trong cung Phượng Dương hết sức yên tĩnh.

Mỗi người đều an phận ngồi trong phòng của mình.

Hoa Mãn Nguyệt đang ngồi trong phòng đánh cờ với Diệp Khuynh Thành.

Anh ta đã vận thần thức quan sát khắp cung Phượng Dương.

Bỗng nhiên anh ta cảm một quân cờ lên, cười nói: “Vậy là đến rồi đấy!”

Sau đó lại đặt quân cờ xuống, cười rất ma mãnh, nói với Khuynh Thành: “Cô có hứng thú đi xem kịch không?”

“Sáng kiến này rất hay! Đi nào!”

Chỉ thấy hơn chục cung nữ bưng các khay bánh trái điểm tâm lần lượt đưa vào từng phòng, rồi ra rất nhanh. Không thấy hiện tượng gì bất thường.

Hoa Mãn Nguyệt cau mày, nói: “Lẽ nào tôi lại đoán nhầm?”

“Sao thế?”

“Bọn họ đánh thuốc độc.”

“Thuốc độc...”

Khi Hoa Mãn Nguyệt ngoái lại thì đã không thấy bóng Khuynh Thành đâu nữa.

Khuynh Thành vừa bước đến gần phòng Kim Bằng thì đã ngửi thấy một mùi thơm của hoa. Lúc trước thì không có. Cô lập tức phong tỏa tim mạch của mình, rồi từ từ đẩy cửa bước vào.

“Có món ăn nào đó đưa đến à?”

Kim Bằng và Hồng Loan đều ngạc nhiên nhìn Khuynh Thành rồi lắc đầu.

Khuynh Thành không thấy họ ăn bất cứ thứ gì, cô lại kiểm tra thân thể chúng, không thấy dấu hiệu trúng độc, cô mới chạy về phía phòng Trọng lâu và Tịch Vân.

Cũng thế, hai người đều rất thận trọng và không hề ăn bánh trái người ta bưng đến.

Nhưng kỳ lạ là phòng của họ cũng có mùi hương y hệt lúc này.

Mùi thơm này chỉ thoang thoảng, rất nhạt, nhưng vẫn bị khứu giác của Khuynh Thành phát hiện ra.

Cô lại lập tức sang phòng của n Ly, đương nhiên cũng có mùi hương ấy.

Lẽ nào... cô đã nhầm? Tại cô quá căng thẳng?

Hoa Mãn Nguyệt ngó ra nhìn Diệp Khuynh Thành, hỏi: “Khuynh Thành, cô đã phát hiện thấy gì rồi?”

“Anh thử thám sát xem có phải phòng của Ma Tôn và điện hạ Long tộc cũng có mùi hương này không?”

Chỉ lát sau.

“Cũng có y hệt. Không phải chỉ phòng của họ mà các căn phòng khác bỏ trống cũng có cái mùi này.”

Lúc này Diệp Khuynh Thành mới thở phào.

“Xem ra, tại tôi đã cả nghĩ quá.”

Sáng sớm hôm sau.

Các nhóm đều tự động đi lên đại điện.

Đông đế dẫn theo Hư Trúc, đã chờ sẵn ở đại điện.

Ông ta nở nụ cười rất tươi, tươi như hoa.

Người đến tiếp theo là Diệp Khuynh Thành, sau đó là Hoa Mãn Nguyệt và Lưu Hương Nguyệt Nhi xuất hiện.

Sau đó là n Ly, Trọng Lâu và Tịch Vân.

Nhóm của Diệp Khuynh Thành đã tề tựu.

Sắc mặt Đông đế vốn rất tươi, bỗng biến đổi.

Sao... sao lại có thể như thế này?

Hư Trúc đã hóa trang khuôn mặt, mặt cũng hơi cứng đờ.

Anh ta nhìn mãi vào Diệp Khuynh Thành. Lần trước cô ta đã phát hiện ra thuốc độc của sư thúc, lẽ nào lần này cũng lại bị cô ta phát hiện?

Mọi người đều bình thản ngồi ở đại diện chờ đợi, chờ đợi nhóm người của Long tộc và ma giới.

Thời gian vẫn dần dần trôi đi.

Không thấy họ đến.

Không một ai đến.

Khuynh Thành bước ra ngoài giờ tay vươn vai, ngáp một cái, nói: “Sao thế nhỉ? Lẽ nào bọn họ ngủ say khiếp đến thế? Nếu không đến thì chúng ta không đợi nữa.”

Đông đế chỉ chờ câu nói này.

Ông ta lập tức nói luôn: “Người của Long tộc và ma giới chẳng coi Đông đế tôi đây là gì. Họ đã coi thường chúng ta như vậy thì chúng ta việc gì phải nể họ nữa? Đi! Chúng ta xuất phát ngay!”

Đông đế đứng dậy định bước đi thì Ma Tôn Hắc Diệm đang nhếch mép trông rất quái, miệng không nói câu nào, bước vào.

Tiếp đó là điện hạ của Long tộc là Long Dương đem theo Long Bá cũng im lặng bước vào.

Bọn họ có một đặc điểm giống nhau là ánh mắt ngập ngụa sát khí.

Ma Tôn Hắc Diệm đang rất bức xúc, gã trợ thủ đắc lực nhất của mình bỗng lặn ra chết một cách rất không rõ ràng.

Vậy thì hôm nay đi vào điện Mê Thần chỉ còn một mình hần ta. Nếu sớm biết thế này thì phải đem theo vài tên mới phải.

Mất đi cánh tay đắc lực, thì dù có nhìn thấy báu vật hần cũng đâu có thể giành giật cướp với số đông này?

Điện hạ của Long tộc là Long Dương tuy cũng bức xúc nhưng thấy nhóm Ma Tôn cũng thiếu mất một người, Long Dương cũng được thăng bằng tâm lý. Cũng may mình đã đem thêm người.

Anh ta “e hèm” hắng giọng rồi nói: “Xin lỗi, đã để các vị phải chờ lâu.”

Diệp Khuynh Thành thấy tình hình như thế bèn giả vờ ngạc nhiên hỏi: “Điện hạ Long tộc, điện hạ còn một thuộc hạ nữa kia mà, sao vẫn chưa đến?”

“Này Ma Tôn, hình như thuộc hạ của ông cũng chưa đến à?”

Đông đế mặt đang xám xịt lúc này trông càng nhăn nhó.

Lẽ nào thuốc độc của Thanh Hư đạo trưởng có vấn đề?

Tại sao mới chỉ chết có hai người?

“À... chuyện là thế này: Long tộc chúng tôi bất ngờ có chút việc phải thu xếp, nên mới đến muộn; tôi cử Long Thanh quay về giải quyết việc đó cho nên hần sẽ không đi cùng chúng ta nữa.”

Diệp Khuynh Thành “thế à”, rồi nhìn sang Ma Tôn chờ ông ta giải thích.

Ma Tôn nhìn khắp lượt mọi người, lạnh lùng vô cảm nói: “Một kẻ bé mọn mà đáng để các vị quan tâm đến thế hay sao?”

Cứ như là Khương Diên căn bản không phải người của ông ta.

Không thấy trong mắt ông ta gợn một chút xót xa tiếc nuối.

Đông đế nhìn toàn thể đám đông, một bên tay ông ta bất giác nắm lại rõ chặt.

Có lẽ đành tìm cơ hội khác để ra tay vậy.

Tuy không chết sạch nhưng ít ra cũng đã bớt được hai tên rồi.

Lực lượng của Ma tộc bị giảm sút đáng kể, cũng khiến người ta thấy khoái chí.

“Được! Người đã đến đủ rồi, vậy chúng ta xuất phát ngay thôi!”

Tất cả bèn phi hành về phía đầm lầy Thiên Trì.

Diệp Khuynh Thành không ngờ Ma Tôn và Long tộc có thể nén giận tài đến thế.

Thừa biết là Đông đế giở thủ đoạn mà họ vẫn nhịn không nói một câu.

Đêm qua nếu về khuya Khuynh Thành không kịp thời phát hiện vấn đề, thì e sáng nay chỉ có cô và Hoa Mãn Nguyệt sống sót, những người khác đã phải bỏ mạng rồi.

Khi ấy tuy đã xác định là không có chuyện gì nhưng Khuynh Thành vẫn ngờ ngợ, hình như ở đâu đó có điều không ổn. Cô vừa đi vừa nghĩ ngợi. Rồi cô bước vào phòng mình lúc nào không biết.

Bỗng nhiên.

Cô vỗ mạnh tay lên trán, nói: “Sao mình đốt thế nhỉ? Các phòng đều có mùi hương như nhau, tại sao chỉ có phòng mình không có?”

Rất nhanh, tàn ảnh loáng lên, Khuynh Thành đã có mặt trong phòng Hoa Mãn Nguyệt. Không có. Phòng Hoa Mãn Nguyệt không có mùi hương.

Chất độc này không có vị gì.

Nó là hương thơm của hoa gì mà Diệp Khuynh Thành không thể nhận diện ra chất độc?

Tuy nhiên chất độc này có vẻ rất quen.

Cô lập tức triệu tập mọi người lại để bắt mạch cho họ. Họ đều rất bình thường. Chỉ có chất độc này tác động mà không thể nhận ra, không chất độc nào khác có thể làm được như thế.

“Đêm nay, nếu ai không muốn chết thì đừng đi ngủ.”

Ma Tôn không trúng độc bởi vì hắn không có mặt trong phòng.

Còn điện hạ Long Dương của Long tộc, anh ta đã sớm lường trước Đông đế sẽ giở ngón, cho nên anh ta cũng không ở trong phòng.

Và chỉ bố trí hai thuộc hạ ở lại. Cả hai tán gẫu một lúc, Long Bá ở lại trực đêm, Long Thanh đi ngủ.

Gã không ngờ mình ngủ rồi không bao giờ tỉnh lại nữa.

Chết mà không hề có cảm giác gì, đặc điểm độc đáo của chất độc này chính là.

Chỉ cần người ấy suốt đêm không ngủ, sáng hôm sau chất độc tự động bị loại bỏ, bị vô hiệu hóa.

Còn Nam đế và Tây đế, tối hôm đó đã rời cung Phượng Dương nói là họ sẽ đến thẳng đầm lầy Thiên Trì tập hợp với mọi người.

Họ chẳng lạ gì tâm địa của Đông đế.

Để đảm bảo tuyệt đối không sơ hở, họ không thể chơi trò ăn thua ở đây. Cho nên sau bữa ăn tối, cả hai bèn đi luôn.

Khi đến đầm lầy Thiên Trì.

Mọi người nhìn thấy một màn trắng trải rộng ra vô tận.

Làn sương mù dày đặc lằng đằng bồng bềnh, không thể nhìn thấy gì, ngoài màu trắng đục mờ ảo thì không thấy gì khác.

“Ta phải làm gì?”

Ánh mắt Tây đế dừng lại ở Hoa Mãn Nguyệt.

Trong khoảnh khắc, ánh mắt mọi người đổ dồn vào Hoa Mãn Nguyệt.

Đông đế và Nam đế thì biết quá rõ.

Họ đã từng đến đầm lầy Thiên Trì.

Chỉ cần đặt chân vào vùng sương trắng mờ đục kia, người ta sẽ bị rơi xuống dưới liên tục, dù cố gắng kiểu gì cũng không thể nào bò lên được.

Hình như có một sức hút rất mạnh không ngừng kéo người ta xuống.

Hồi đó nếu hai người này không thông minh ứng phó thì họ đã bỏ mạng trong làn sương trắng này rồi.

Sau đó nơi này mới có cái tên là “đầm lầy Thiên Trì”.

Họ còn nhớ rất rõ hồi đó có vài trăm nhân vật đủ các đẳng cấp đã chết trong đám sương trắng.

Không có ai có thể giải thích sự bí hiểm nằm trong đó là gì.

Hoa Mãn Nguyệt nhìn cảnh sắc này, nói cứ nhẹ nhàng như không: “Mọi người cứ ngự kiếm phi hành, ra khỏi vùng sương trắng rồi sẽ bàn bạc bước tiếp theo.”

Đông đế và Nam đế đều ngó ra.

Vùng sương trắng này chưa phải là cái đích cuối cùng ư?

Khi họ đang ngẫm nghĩ thì giọng nói giá lạnh của Hoa Mãn Nguyệt lại vang lên.

“Các vị hãy cẩn thận, sương trắng có thể gây ra các loại ảo giác, có thể thoát hay không, phụ thuộc vào bản lĩnh của mỗi người.”

Ngay Hoa Mãn Nguyệt cũng không dám coi thường thứ sương trắng này. Nó không chỉ gây ra ảo giác cho người ta.

Mà còn khiến tâm tính người ta bất ổn, hành động trở nên rối loạn, rò dại.

Tâm tính bất ổn thì rất dễ tẩu hỏa nhập ma, trở nên hết sức điên cuồng.

Cả đoàn người nhanh chóng phi hành vào vùng sương trắng.

Ai ai cũng cố tĩnh tâm, bảo vệ thiên linh của mình.

Xuyên không phi hành vào vùng sương trắng.

Vừa tiến vào vùng sương trắng, Diệp Khuynh Thành đã có cảm nhận rằng thực ra nó hơi giống với chướng khí ở thế giới phàm trần.

Chỉ cần là người có ý niệm mạnh mẽ, muốn đi xuyên qua đây cũng chẳng phải việc quá khó khăn.

Nhưng, điều này chỉ là đối với Diệp Khuynh Thành mà thôi.

Khuynh Thành và Lạc Nhi vốn là nhất thể, thứ sương trắng này chính là ba hồn sáu phách của Lạc Nhi rơi xuống năm xưa, cho nên Khuynh Thành cảm thấy chẳng có gì đáng sợ.

Còn với những người khác, thì rành rành là cực kỳ đáng sợ.

Cả đoàn người phi hành một chập.

Tây đế bỗng trợn mắt, rất hung hăng xông vào Hoa Mãn Nguyệt.

“Ta phải giết ngươi, ta phải giết ngươi!”

Hoa Mãn Nguyệt là người trên thần giới, là anh trai Lạc Nhi, nhưng công lực của anh còn kém xa Lạc Nhi.

Vùng sương trắng này cũng khiến anh ta cảm thấy hơi khó chịu.

Thấy Tây đế xông đến, Hoa Mãn Nguyệt hiểu rằng chắc chắn gã này đã bị sương trắng tác động tâm trí.

Anh vội tăng tốc tránh khỏi ông ta, và lướt nhanh lên phía trước.

Trước lúc xuất phát, Đông đế đem theo bốn người tùy tùng, trong đó có Hư Trúc đã biến đổi khuôn mặt.

Bỗng nhiên, đôi mắt Hư Trúc mở thật to, ánh mắt ngập ngụa tà khí tàn độc.

“Chưởng môn, ha ha ha ha... vị trí chưởng môn là của ta, là của ta! Chờ ta cướp được báu vật trở về, ta sẽ giết sạch các người.

Lão già Thanh Hư, dám coi thường ta, dám mắng ta là đồ ngu!

Ta chịu đựng quá đủ rồi, quá đủ rồi! Người nghĩ mình là ai? Người có tư cách gì mà uốn nắn ta? Đừng tưởng ta không biết bí mật của người! Ha ha ha ha...”

Đang phi hành bên cạnh Hư Trúc, Đông đế và Nam đế đều bỗng mắt sáng lên. Lão đạo sĩ thanh Hư đạo trưởng này có bí mật gì khuất tất nhỉ?

Nếu biết được bí mật của Thanh Hư thì sau này chẳng lo gì không khống chế nổi lão.

Nếu lấy được Thanh Hư Quán thì thế lực của mình sẽ mạnh hơn hẳn các vị tiên đế kia!

“Hư Trúc, Thanh Hư đạo trưởng có bí mật gì xấu xa à?”

Đông đế phi hành áp sát hư Trúc, khẽ hỏi.

Nam đế thấy thế cũng định tiếp cận Hư Trúc. Thì ông ta bị Đông đế dùng pháp thuật đánh bật ra khi áp đến gần.

Thực ra ai cũng biết Hư Trúc đã hóa trang.

Nhưng không ai thêm vạch trần ra mà thôi.

Nam đế tập trung nội lực vào bàn tay rồi tạt một chưởng phá tan vành đai pháp thuật của Đông đế.

Vậy là, thực lực của họ ngang nhau.

Hư Trúc ngoảnh sang nhìn Đông đế bằng ánh mắt oán hận.

“Đừng tưởng, ta không nhận ra người chỉ muốn lợi dụng ta để khoắng báu vật. Ta mang được báu vật về thì người sẽ giết ta diệt khẩu luôn.

Người chó hão huyền, người đừng hòng làm nổi, khi ta lấy được báu vật rồi ta sẽ giết người trước!”

Bỗng Hư Trúc xuất hiện ảo giác, Đông đế đột nhiên biến thành Thanh Hư đạo trưởng.

“Thanh Hư, ông có tư cách gì mà làm chưởng môn? Sao ông dám... dám...”

Đông đế và Nam đế đều rất căng thẳng nhìn anh ta.

Vừa rồi Nam đế phá ranh giới pháp thuật của Đông đế.

Cả hai đều biết mối nguy của màn sương trắng, cho nên không dám ra tay với nhau ở đây nữa.

“Dám làm sao? Người đã biết những gì rồi?”

Nam đế lập tức vận nội lực mạnh để kiềm chế Đông đế, sau đó ông ta lướt nhanh đến trước mặt Hư Trúc.

“Lại đây, lại đây ta sẽ nói à biết.”

“Được!”

Nam đế rất muốn biết bí mật về Thanh Hư đạo trưởng.

Lão đạo sĩ ấy làm một thế lực mạnh nhất ở thành Bắc đế.

Ngay Trọng Lâu cũng phải nể Thanh Hư ít nhiều! Nếu nắm được Thanh Hư Quán thì quá tốt, sẽ rất thuận lợi để sau này nhất thống tiên giới.

“Nói đi, mau nói đi!”

Nam đế tiến sát Hư Trúc.

Nhưng đôi mắt Hư Trúc chỉ thấy Thanh Hư đạo trưởng chứ không phải Nam đế.

Sư phụ Thanh Hư mặt mũi hung ác đang gào lên mắng Hư Trúc: “Người là đồ ngớ ngẩn, người là đồ ngu! Đồ ngu đồ ngu!”

Mọi uất hận giận dữ, ô nhục của Hư Trúc đều dồn vào bàn tay, anh ta tát cho “Thanh Hư đạo trưởng: một cái tát kinh hồn.

Trong ánh mắt đầy sát khí bỗng nhiên hiện lên một tia ác độc.

“Vù...”

Một lưỡi dao găm tẩm chất kịch độc cắm phập vào thân mình Nam đế.

“Thanh Hư nhà ngươi chết đi! Nhà ngươi cứ yên tâm, ít lâu nữa ta sẽ giết con đàn bà ấy, bắt nó phải chết theo ngươi.”

Hư Trúc toét miệng cười cực kỳ tàn nhẫn, trong khi Nam đế đang tuôn trào máu đen.

Cảnh tượng tuyệt đẹp dị thường.

“Người... người... là đồ khốn! Ngươi dám đánh lên ta ư?”

Nam đế dùng dùng lên cơn cuồng nộ.

Bất chấp đang bị trọng thương, ông ta cũng phang cho Hư Trúc một chưởng.

Nhưng Hư Trúc dù thộn đến mấy thì vẫn là đại đệ tử của Thanh Hư Quán.

Công lực không hề non yếu.

Nếu không, Thanh U sư thúc đã không sai phái anh ta đi.

Hư Trúc có một ưu điểm là luôn răm rắp vâng lời họ.

Nếu hai ông già Thanh Hư và Thanh U biết rằng Hư Trúc mọi ngày luôn ngoan ngoãn nghe lời như thực ra anh ta luôn suốt đêm ngày nghĩ cách giết hai sư phụ thì chắc hai sư phụ cũng phải rùng mình.

Nhất là Thanh Hư đạo trưởng, Hư Trúc... lại là đứa con riêng của ông ta!

Mọi ngày luôn mồm mắng mỏ Hư Trúc, Hư Trúc rất căm hận ông ta.

Đáng buồn là, ông ta dù ngủ mê cũng không thể ngờ rằng, kẻ mà Hư Trúc hận nhất trên đời lại chính là ông ta!

Thế là Nam đế và Hư Trúc hỗn chiến.

Đông đế đứng bên, ông ta và Nam đế đang tranh giành bí mật của Hư Trúc, cũng bất giác trở nên tẩu hỏa nhập ma.

“Giết, giết, giết... Ta phải giết các người! Ta muốn nhất thống tiên giới!”

Đôi mắt ông ta bỗng tràn ngập tia máu đỏ.

Rồi xông vào đánh Nam đế đang bị thương.

Nam đế cuồng nộ, bất chấp vết thương và cả Đông đế đang xông đến, ông ta truy kích Hư Trúc như hóa rồng.

Thế là Nam đế, Đông đế, Hư Trúc cả ba lao vào tàn sát lẫn nhau.

Còn những người khác không liên quan, thì bỗng cảm thấy có chút quái dị.

Họ đã phi hành lâu như thế mà vẫn chưa nhìn thấy đâu là ranh giới kết thúc của màn sương trắng.

Và, cái cảm giác bức xúc rồ dại này càng lúc càng nặng nề.

“Gay rồi! Nếu chúng ta cứ tiếp tục phi hành thì mọi người sẽ loạn tâm tính hóa điên.”

n Ly, Hồng Loan và Lưu Hương Nguyệt Nhi cũng có cảm giác khó chịu như thế.

Rồi chẳng ai bảo ai, tất cả đều nhìn về phía Diệp Khuynh Thành.

Khuynh Thành ra hiệu bảo mọi người dừng lại. Cô đứng trên không trung bắt đầu quan sát kỹ màn sương trắng này.

“Các vị hãy tĩnh tâm điều hòa hơi thở, tuyệt đối không bức xúc nóng nảy, kéo tâm tính sẽ bị tác động rồi cũng phát điên như họ thì gay! Nếu chúng ta không nhanh chóng nghĩ cách đề ra được, thì tất cả sẽ bỏ mạng ở đây mất!”

Sương trắng có vẻ như chẳng có sức tàn phá gì, thế mà lạ khiến người ta cực kỳ kinh hãi.

Khuynh Thành nhìn mọi người một lượt rồi nói: “Tôi sẽ xuống bên dưới sương trắng xem sao.”

Kim Bằng và Hồng Loan vội nói luôn: “Chúng tôi sẽ cùng đi với cô.”

Khuynh Thành nhìn chúng bằng ánh mắt sắc lẹm.

Rất lạnh lùng nói: “Hai người không tin ta à?”

“Không phải thế...”

“Nếu vậy thì cứ nghiêm chỉnh ở lại, chờ ta trở về.”

Trong nháy mắt Diệp Khuynh Thành đã biến mất vào làn sương trắng.

n Ly thấy vậy, đôi mắt cô ta bỗng lóe lên một tia quái dị, và cũng tức khắc tan biến vào màn sương dày đặc.

Nhìn thấy thế Kim Bằng định xuống theo thì bị Hồng Loan kéo lại, nói: “Yên tâm, cô ta không làm hại Diệp Khuynh Thành đâu.”

“Sao ngươi biết? Ta nhận ra rằng n Ly không có vẻ một người tử tế.”

Nhưng Hồng Loan làm ra vẻ rất sành sỏi: “Tình yêu! Ngươi có hiểu tình yêu là gì không? Có nói ra ngươi cũng không hiểu. Một con chim phao câu thối chưa tu thành hình người như ngươi thì hiểu sao nổi?”

Chà chà... cái mặt nó tỏ ra rất hiểu tình yêu!

Kim Bằng rủ cái đầu xuống, mắt thao láo ngược nhìn Hồng Loan.

“Ngươi hiểu à? Ngươi đã yêu bao giờ chưa? Tình yêu là như thế nào? Có ngon hay không?”

Hồng Loan suýt nữa chóng mặt ngã lăn ra.

“Nói đi, sao ngươi lại ngớ ra như thế?”

“Ta... ta đâu có biết tình yêu có ngon hay không? Ta chưa từng ăn!”

Kim Bằng hừ hứ, tỏ vẻ khinh thường Hồng Loan.

“Chưa từng ăn mà ngươi nói cứ như là đã ăn rồi!”

Kim Bằng và Hồng Loan nhìn thẳng vào nhau, rồi cả hai cười một trận rất gian tà.

Sau đó chúng nhảy từng bước từng bước đến lên Trọng Lâu, về mặt chúng rất hiểu kỳ.

“Trọng Lâu?”

Trọng Lâu đang nắm chặt tay Tịch Vân, lo lắng nhìn vào màn sương trắng.

Ông nhìn một thằng bé và một con chim bước lại, bèn hỏi: “Sao rồi?”

“Ông đã ăn tình yêu bao giờ chưa? Có ngon không?”

Trọng Lâu trượt chân, thế là ông ta ngã nhào xuống màn sương trắng. May sao Tịch Vân đã kịp thời tóm được kéo lên.

Chà!

Xem ra, tình yêu chắc phải ngon lắm.

Trọng Lâu vốn rất điềm tĩnh, cũng phải ù tai hoa mắt!

Chờ Trọng Lâu đứng vững trở lại rồi, Hồng Loan mới nhích lại gần áp sát mặt ông ta.

“Trọng Lâu, ông xúc động như thế, chắc tình yêu phải ngon lắm? Hương vị nó ra sao? Phải như thế nào thì mới được ăn nó?”

Trọng Lâu lại một lần nữa bị choáng.

Hồng Loan và Kim Bằng đã xác nhận tình yêu là thứ rất ngon, ngon đến nỗi khiến người ta phát điên!

Về mặt hai đứa cứ như là mặc niệm cho ông ta! Dù ngon thì cũng không cần phải xúc động quá như thế.

“Xem ra chẳng thể nghĩ thấy mùi gì ở Trọng Lâu, hể hỏi thì ông ta lại bị choáng.”

“Thế thì ta đến hỏi Hoa Mãn Nguyệt, chắc chắn anh ta sẽ nói cho ta biết.”

Hoa Mãn Nguyệt vẫn đang bị Tây đế truy đuổi, chạy vòng khắp chốn. Thấy hai đứa chạy lại, Hoa Mãn Nguyệt cau mày, hỏi: “Hai người đang rối rắm quá à?”

Hồng Loan và Kim Bằng gật đầu thừa nhận là đang rối rắm.

“Hoa Mãn Nguyệt đã ăn tình yêu bao giờ chưa? Có phải là rất ngon không? Bọn tôi hỏi Trọng Lâu thì ông ta bị choáng. Còn Hoa Mãn Nguyệt, đã từng ăn chưa? Phải làm gì thì mới được ăn? Bọn tôi cũng muốn ăn!” Kim Bằng và Hồng Loan nói rất nghiêm chỉnh rất thực lòng, nhìn Hoa Mãn Nguyệt.

Hoa Mãn Nguyệt cũng bắt đầu thấy choáng, anh ta đưa tay ra gạt cho Tây đế một chưởng. Cũng may, chưởng lực chưa mạnh lắm, nếu không Tây đế đã đứt rồi!

Hoa Mãn Nguyệt nhìn Hồng Loan và Kim Bằng chẳng khác gì nhìn ma quỷ, anh lớn tiếng quát lên: “Hai đứa này muốn chết hả? Một đứa con nít, một đứa thì chưa thành hình người, mà đã tơ tưởng đến chuyện yêu đương à?”

“Tơ tưởng đến chuyện yêu đương? Tơ tưởng đến chuyện yêu đương là gì?” Cả hai đứa rất tò mò nhìn Hoa Mãn Nguyệt.

“Tơ tưởng đến chuyện yêu đương mà không hiểu à? Tơ tưởng đến chuyện yêu đương tức là...! Hiểu chưa?”

Cả hai đứa đều lắc đầu tit mù như lắc trống bỏi.

“Không hiểu!”

“Không hiểu, lại còn muốn học người ta yêu đương!”

Hoa Mãn Nguyệt khinh khỉnh nhìn hai đứa. Rồi nói tiếp: “Nhưng, các người có thể thử đi tìm hai con chim mái xem sao, chưa biết chừng chúng nó vì ham các người nặng ký nên ưng các người!”

Vẫn thấy hai đứa ngơ ngơ ngáo ngáo nhìn mình, anh ta lại bồi thêm: “Tình yêu, cần một con trống và một con mái xóc tới mới được! Chứ hai người thì không thể yêu đương gì!”

Hồng Loan và Kim Bằng rất tò mò, hỏi: “Tại sao chúng tôi không thể mà cứ phải tìm một con mái?”

“Đúng thế, các người cứ nhìn Trọng Lâu và Tịch Vân, ta và Lưu Hương, Khuynh Thành và Lam Tố, đều là một nam một nữ đúng không? Các người đã thấy hai nữ hoặc hai nam yêu nhau bao giờ chưa?”

“Tại sao nam và nam hoặc nữ và nữ không thể yêu nhau? Tại sao cứ phải một nam một nữ?”

24. Chương 12 Part 3

Điều này... Hoa Mãn Nguyệt nghĩ hồi lâu, cuối cùng đưa ra một đáp án rất siêu.

“Tại vì cần phát triển ra thế hệ sau.”

Hồng Loan và Kim Bằng lại nghĩ ngợi chán chê. Phát triển thể hệ sau, thì liên quan gì đến một nam một nữ? Lẽ nào một nam một nữ ở bên nhau thì có thể phát triển ra thể hệ sau?

Hồng Loan ngệt mặt ra nhìn Kim Bằng, nó khua bàn tay nhỏ nhắn trước mặt Kim Bằng.

“Chim phao câu thối, người đang nghĩ gì thế?”

“Ta đang nghĩ về chuyện phát triển thể hệ sau. Tộc Kim Bằng của ta bị sát hại thê thảm, số lượng hiện nay càng ít đi. Ta thấy mình có nghĩa vụ gánh vác trách nhiệm này.”

Kim Bằng nói rất trịnh trọng nghiêm túc.

Hồng Loan nhìn nó bằng con mắt sùng kính, nói: “Người ngày càng giống một quý ông rồi đấy!”

“Ta xưa nay luôn là một quý ông thực thụ!”

Khi hai người đang say sưa bàn tán về chuyện phát triển thể hệ sau thì Diệp Khuynh Thành và n Ly bỗng từ đám sương trắng ngoi lên.

“Mọi người lui sang phía bên trái. Sương trắng này thực chất là phép chúng nhân, bên dưới nó là một trận pháp. Chờ tôi phá xong trận pháp thì chúng ta có thể ra được.”

Vừa rồi xuống dưới đó Khuynh Thành đã làm thao tác, lúc này sương trắng đang dần tản ra, đã mất tác dụng khiến người ta u mê tâm trí.

Mấy người lúc nãy phát cuồng, bây giờ bỗng tỉnh táo trở lại.

Họ lập tức cùng Trọng Lôu và mọi người dạt sang bên trái.

Khuynh Thành lại một lần nữa nhào vào màn sương trắng. Lần này n Ly không xuống theo nữa, cô ta cũng tránh sang bên trái cùng Trọng Lôu và mọi người.

Bỗng nhiên.

Toàn bộ Thiên Trì chấn động rất mạnh, dường như sắp bị vỡ ra vô số mảnh.

“Có chuyện gì thế nhỉ?”

Đồng đế cũng có chút hoang mang, nhưng ông ta đã từng đến đầm lầy Thiên trì.

“Đừng lo! Tôi tin rằng Diệp Khuynh Thành sẽ làm được.”

Nhìn đôi mắt rất tự tin của Hoa Mãn Nguyệt, Đồng đế mới dần bình tĩnh lại. Ông ta liếc nhìn Nam đế, bụng Nam đế bị hoại tử một lỗ to.

Lúc này Nam đế đang giận dữ nhìn Hư Trúc, nói: “Mau đưa thuốc giải độc cho ta, nếu không ta sẽ giết người!”

Hư Trúc cũng không hiểu tại sao mình lại làm cho Nam đế thành ra thế này.

Con dao găm của anh ta tẩm chất kịch độc có tác dụng ăn mòn rất mạnh. Nếu thân thể Nam đế không cứng rắn như tiên khí thì ông ta đã bị găm nhăm đứt lưng, người đứt làm hai đoạn rồi.

Lúc này Hư Trúc mới run run lấy ra một lọ bột mịn màu trắng đặt vào tay Nam đế.

Nam đế vội bôi ngay vào bụng mình, thuốc đã khổng chế không cho vết thương bị găm nhăm thêm. Có điều, cái lỗ thủng to ở bụng cần chờ thời gian lâu dài mới có thể kín miệng bình phục.

Sau những đợt chấn động kinh người, Thiên Trì bỗng nhiên trở lại im ắng như trước

Diệp Khuynh Thành lại từ trong màn sương trắng ngoi lên. Cô phất ống tay áo thụng bằng sa mỏng màu đỏ.

Toàn bộ màn sương trắng bỗng dưng tan biến.

Lúc này Thiên Trì mới phô bày ra hết sức đầy đủ hoàn chỉnh trước mắt mọi người.

Nhìn thấy khung cảnh này, đôi mắt của bốn vị tiên đế, Ma Tôn và điện hạ Long tộc đều trở ra, suýt nữa rơi tọt xuống đất.

Ồi... thế này...

Nước trong Thiên Trì không ngừng cuộn lên, bốc hơi nghi ngút.

Nam đế hít liền mấy hơi khí lạnh, chẳng trách ngày trước đám thuộc hạ mà ông cử đi đều không trở về, thì ra chúng đã chết bỏng bởi nước hồ Thiên Trì này.

Diệp Khuynh Thành thấy mặt ai nấy đều xám ngoét, cô nhếch mép cười coi thường.

“Tôi đi trước. Ai không muốn chết thì đi theo lệnh của tôi.”

Nói rồi Khuynh Thành nhảy xuống Thiên Trì nước đang cuộn sôi sùng sục.

Chỉ thấy cô cứ đi hai bước lại nhảy một bước, cứ như là nhìn thấy dưới nước có thiết bị gì đó.

Quả nhiên Diệp Khuynh Thành không hề bị thương.

Lát sau, Khuynh Thành đi đến bên cái xoáy nước ở chính giữa hồ.

“Ai đi tiếp?”

Kim Bằng phản chấn, vỗ mạnh đôi cánh.

“Được! Đi một, nhảy ba, chuyển sang trái một bước, rồi tiến lên một bước, lảng không sáu bước...”

Rất nhanh, Kim Bằng cũng đã đến bên cạnh xoáy nước đang quay tít ở chính giữa hồ Thiên Trì.

Bốn vị tiên đế, điện hạ Long tộc và Ma Tôn khệnh khạng kiêu căng đều thảm thán phục Diệp Khuynh Thành; nếu không có cô thì có lẽ bọn họ không dám đặt chân xuống hồ nước này.

Chỉ lát sau, cả đoàn người đều đã đứng ở giữa hồ Thiên Trì.

Nhìn xoáy nước không ngừng xoay tít, Đông đế không nén được, hỏi: “Tiếp theo chúng ta phải làm gì?”

Diệp Khuynh Thành cười bí hiểm, nói: “Quá đơn giản, đương nhiên là nhảy xuống.”

Đông đế lập tức kinh hãi tái mặt, gào lên: “Diệp Khuynh Thành, nhà ngươi lừa bọn ta đến đây để tiêu diệt tất cả cùng một lúc, đúng không?”

Ta không ngờ ngươi lại bỉ ổi đến thế. Bọn ta chết hết thì Diệp Khuynh Thành nhà ngươi cũng đừng hòng được sống.”

Nam đế, Tây đế và điện hạ Long tộc cũng đồng thời phóng ra làn khí của mình.

Mắt đầy hung quang nhìn Khuynh Thành, nói: “Cứ cho là bọn ta không thể trở ra nữa thì Khuynh Thành ngươi cũng đừng hòng ra thoát.”

Khuynh Thành lạnh lùng hừ một tiếng, khinh khỉnh nhìn bọn họ.

Cô tung mình lên rồi nhảy tòm xuống giữa xoáy nước dữ dội ấy, lập tức chìm ngấm mất hút.

Kim Bằng đi theo Diệp Khuynh Thành đã lâu, đương nhiên biết rằng nếu Khuynh Thành không làm một việc gì đó nếu chưa chắc chắn có kết quả.

Cho nên Kim Bằng không cần nghĩ ngợi gì nữa, cũng nhảy ào xuống xoáy nước.

Rất nhanh chóng, người của nhóm Khuynh Thành đều nhảy xuống tất.

Còn lại Đông đế, Tây đế, Nam đế và điện hạ Long tộc và những người khác. Họ đưa mắt nhìn nhau.

Ma Tôn nhìn họ vẻ coi thường, mở miệng mắng nhiếc: “Đồ bỏ đi!” Nói rồi Ma Tôn nhảy luôn xuống xoáy nước.

Đông đế và mọi người thấy vậy đành nghiến răng nhảy xuống.

Vì, dù muốn bỏ ra về thì cũng không ra nổi.

Cứ nhảy theo họ có lẽ vẫn còn chút hy vọng.

Điều khiến mọi người kinh ngạc nhất là, phía dưới xoáy nước lại có một tòa cung điện.

Cổng chính rất cổ điển, màu đồng đen, nhưng lại cho người ta một cảm giác long lanh trong suốt như ngọc.

Bên trên cổng tỏa ra một làn ánh sáng êm dịu trong vắt.

Diệp Khuynh Thành lay bên này, lắc bên kia.

Rồi bỗng nhiên.

“Ừng...”

Những làn khí ba cực mạnh tràn ra khắp.

Ba gã tùy tùng của Đông đế không kịp ẩn nấp, lập tức bị khí ba xô mạnh đến nỗi một gã thịt nát xương tan, nguyên anh bị vỡ vụn.

Hai gã khác bị tạt vỡ toang đầu.

Một gã bị phạt đứt hẳn một cánh tay.

Long Bá kịp thời tránh thoát nhưng vẫn bị khí ba đánh bị thương.

Mạnh!

Đúng là quá mạnh!

Mạnh đến nỗi họ không kịp có bất cứ phản ứng nào rồi chết ngay tức khắc.

Chưa đi vào trong mà đã khủng khiếp thế này, thì bên trong sẽ còn khủng khiếp đến đâu?

Rất nhanh chóng, không ai dám ho he gì với Diệp Khuynh Thành nữa. Tất cả đều len lét đứng sang một bên. Như thế, ít ra vẫn có thể giữ được tín mạng.

Sau khi khí ba đã tản đi, Khuynh Thành bèn đẩy cổng mở ra.

Nín thở.

Tất cả mọi người đều nín thở nhìn vào cái cổng màu đồng hun, ai cũng thót tim.

Liệu bên trong có những gì đang chờ đợi họ?

Cả đoàn người vừa bước vào trong cổng thì bị một lực rất mạnh hút chặt, rồi biến mất không thấy đâu nữa.

Khi họ mở mắt ra thì nhìn thấy cảnh tượng trước mắt đã biến ảo khác hẳn.

Trong này có non xanh nước biếc, chim hót, hoa thơm, thật giống cảnh đào nguyên bên ngoài trần thế.

Riêng Diệp Khuynh Thành thì có một cảm giác quen thuộc chưa từng thấy.

Trong khoảnh khắc, Khuynh Thành nhìn thấy một cô gái với vẻ mặt rất hạnh phúc đang gấp thức ăn cho Lam Tổ.

Cô gái ấy... lẽ nào cô gái ấy là Lạc Nhi?

Vô số hình ảnh lần lượt hiện ra lướt qua mắt Khuynh Thành.

Trái tim cô dường như bị ai đó giằng xé cực khó chịu.

Họ đã từng thân thiết đậm thắm như thế này.

Khuynh Thành thậm chí có cảm giác mình chẳng là thứ gì?

Là kẻ thứ ba chen ngang?

Cô thậm chí đã có ý nghĩ dao động. Người mà Lam Tổ yêu, là mình hay là Lạc Nhi?

Chỉ hiềm, khuôn mặt của cả hai cô đều không giống nhau.

Sự thật là đâu? Khuynh Thành nhất định phải tìm ra sự thật.

Những người đồng hành đều không hề chú ý đến những nét biến đổi trên khuôn mặt Diệp Khuynh Thành.

Họ lập tức tản ra khắp các nơi để tìm báu vật.

n Ly bỗng bước đến trước mặt Khuynh Thành, nói: “Đau xót chứ gì?”

Tôi đã sớm nói với cô rồi: vương gia yêu Lạc Nhi cô nương, cô lại không tin, cô cứ nhất quyết đến đây; nay đã nhìn tận mắt thì cô tin rồi chứ?”

“Cô đã từng đến đây à?”

“Khi Lạc Nhi còn sống, tôi và vương gia đã từng đến đây. Vương gia và Lạc Nhi thường xuyên đến đây ngồi chơi uống trà, trò chuyện.”

Ánh mắt cực kỳ sắc nhọn Diệp Khuynh Thành nhìn thẳng vào n Ly, nói: “Thế thì chắc chắn cô đã biết rõ sự thật, đúng không?”

“Sự thật? Sự thật nào?”

“Sự thật: cô gái mà Lam Tổ thích, là tôi! Anh ấy không thể bỗng dưng vô cớ xuất hiện trong cuộc sống của tôi. Khi xưa tôi vừa xấu xí vừa hơi hám, nhưng anh ấy lại không hề chê tôi.

Cô nói đúng, tôi đã nhìn thấy rồi, tôi và Lạc Nhi không có khuôn mặt giống nhau; cô đừng vội nói rằng vì tôi có khuôn mặt giống Lạc Nhi nên Lam Tổ yêu tôi.”

Mình chỉ cần ngăn cản cô ta không lên thần giới tìm vương gia của mình, thì dù nói cho cô ta biết sự thật khiến cô ta đau lòng muốn chết, mình cũng cứ làm.

Ít ra mình cũng hoàn thành nhiệm vụ mà vương gia giao cho.

“Cô đã muốn biết, vậy thì được, tôi sẽ cho cô biết tất cả mọi tình tiết.”

n Ly bước lên phía trước, đi vòng qua một hành lang hình cung. Cả hai bước vào vườn hoa phía sau điện, trong này có một hồ nước xinh xắn.

n Ly bỗng dừng có hai bộ cần câu trong tay, cô đưa một chiếc cho Khuynh Thành: “Cầm đi!”

Đúng lúc Khuynh Thành đưa tay ra cầm lấy cần câu thì trước mắt cô lập tức hiện ra khung cảnh Lạc Nhi và Lam Tổ đang cùng ngồi câu cá.

n Ly hít vào một hơi rõ sâu, rồi bắt đầu nói liền một mạch.

“Sau khi Lạc Nhi chết, vương gia rất buồn. Vương gia bị phong ấn, vì muốn cứu Lạc Nhi, Vương gia mới nảy sinh ra một ý niệm cực kỳ mạnh mẽ. Ý niệm ấy mạnh đến nỗi nó chiếm hữu mất một phần ba công lực của vương gia. Vương gia đã đi tìm khắp lục giới, đi khắp bắc nam của mọi sông lớn, rồi ngài tu được một chùm hồn phách của Lạc Nhi. Nhưng Lạc Nhi lại chạy vào vòng luân hồi đầu thai làm người phạm trần.”

Khuynh Thành đau khổ nhìn từng cảnh từng cảnh đã xuất hiện trước mắt, cô đành thếp dần từng chữ một: “Nhưng, thật đáng tiếc, đứa bé ấy chưa ra đời thì đã chết, vì tôi chính là bằng chứng tốt nhất. Tôi không phải Lạc Nhi chuyển thế, tôi là Diệp Khuynh Thành, ở đây, tôi đang là Diệp Khuynh Thành. Ở vào thời đại của tôi, tôi cũng là Diệp Khuynh Thành. Tôi là người đến từ tương lai. Chắc cô cũng hiểu hai chữ xuyên không chứ? Linh hồn của tôi đi qua đường hầm không gian, rồi nhập vào thân thể hiện giờ của tôi.

Lạc Nhi, Lạc Nhi của các vị đã chết trước khi linh hồn tôi nhập vào thể xác này. Cô hiểu rõ chưa? Hơn nữa, không thể đồng thời tồn tại hai linh hồn trong cùng một thể xác.”

Lời nói của Khuynh Thành hình như chẳng khiến n Ly ngạc nhiên là mấy, trái lại cô ta vẫn rất bình thản.

“Thực ra... tất cả đều bắt nguồn tại tôi, tôi đã che giấu sự thật, vì tôi không muốn vương gia phải buồn rầu. Thực ra, khi cô vừa chào đời thì tôi đã biết cô không phải là Lạc Nhi chuyển thế. Nhưng, vì muốn giấu vương gia, cho nên khi cô 5 tuổi gặp nguy hiểm, tôi vẫn nói với vương gia rằng cô là Lạc Nhi. Tôi nghĩ rằng nên để cho ngài có chút hy vọng, làm như thể ít ra ngài cũng không tuyệt vọng.”

Vùng tim Diệp Khuynh Thành bỗng nhói đau. Thì ra sự việc đã được ấn định ngay từ đầu.

Lam Tố và Khuynh Thành gặp gỡ không phải là ngẫu nhiên. Khi cô lên 5 tuổi rơi xuống Thục Nhân Cốc mà vẫn sống sót cũng không phải ngẫu nhiên. Tất cả, tất cả đều do Lam Tố sắp đặt.

Cô gái mà anh nhớ, anh yêu không phải Diệp Khuynh Thành mà là cô gái tên là Lạc Nhi kia. Là cô gái dịu dàng, đoan trang, cao nhã trong các cảnh tượng trước mắt.

Trái tim Khuynh Thành như đang rỉ máu.

Tuy cô rất rất không muốn thừa nhận nhưng cô lại hiểu quá rõ, thì ra tất cả đều là do Lam Tố bố trí.

“Khuynh Thành, cô biết không, nhìn thấy sự say mê của cô đối với vương gia, tôi cũng không muốn làm cô bị tổn thương.

Nhưng sự thật vẫn là sự thật, cô không thể thay đổi, tôi cũng không thể thay đổi. Đúng là Lạc Nhi đã chết, nhưng cô ấy lại trở thành một phần của cơ thể cô. Đến nay, cô có thể yêu vương gia thiết tha như vậy, chắc hẳn đều có liên qua đến Lạc Nhi ít nhiều.”

n Ly cup mi mắt xuống, ngón tay chỉ vào ngực Khuynh Thành.

“Cô ấy biến linh hồn mình thành trái tim của cô. Cho nên, cô chính là cô ấy, cô ấy cũng chính là cô. Dù cô có ý thức, có linh hồn của mình nhưng cả Lạc Nhi và cô đều đồng sở hữu một trái tim.”

Khuynh Thành bỗng cảm thấy mình thở hít khó khăn.

Cô chưa bao giờ có cảm giác ghét thân thể mình như lúc này.

Ghét cả quả tim đang đập rộn ràng trong lồng ngực.

Tại sao... tại sao quả tim lại là của Lạc Nhi?

Cô bỗng nhớ đến nguồn sức mạnh to lớn trong cơ thể mình.

Khóe miệng cô nhích ra một nét cười tê tái.

“Lẽ ra mình nên sớm đoán ra, mình nên đoán ra từ lâu mới phải. Thân thể mình bỗng dưng vô cớ có một nguồn sức mạnh dồi dào.

Và, mỗi lần mình rơi vào tình thế sinh tử hiểm nguy thì nó lại cứu mình. Lẽ ra mình nên đoán ra.

Mình ngu quá, dần quá! Sao mình lại ngây thơ nghĩ rằng đó là những năng lượng của kim đan thần thú mà hồi trước Hồng Loan ỉnh nuốt, vẫn còn dư lại trong cơ thể mà mình không phát hiện ra, chưa luyện hóa hết. Thì ra là cô ta! Ha ha ha... thì ta chính là Lạc Nhi!”

Con tim nhói đau, quá đau.

Khuynh Thành thậm chí không phân biệt nổi, mình đang đau hay là Lạc Nhi đang đau.

Trái tim này không phải của mình.

Xưa nay nó chưa bao giờ thuộc về mình.

Tại sao, tại sao mình lại là kẻ thế thân cho người khác?

Diệp Khuynh Thành là một cái xác hờ để cho cô ta ký gửi và tồn tại. Vậy sự thật là Khuynh Thành đang yêu Lam Tố hay cô gái có tên Lạc Nhi kia đang yêu Lam Tố?

Nếu là Khuynh Thành thì tất cả những việc cô đã làm, được coi là thế nào?

Chuyện nực cười! Cô đã yêu đơn phương, tất cả chỉ là chuyện đáng cười ư?

Nếu không phải thế thì vị trí của cô là gì?

Là vật trung gian để Lạc Nhi tiếp cận Lam Tố?

Cô chỉ là vật trung gian được cô ta lợi dụng để tiếp cận Lam Tố, là một tấm bình phong an toàn?

Không! Khuynh Thành là Khuynh Thành, Lạc Nhi là Lạc Nhi!

Cả hai chưa bao giờ là một, xưa nay chưa từng là một.

“Khuynh Thành, tôi biết hiện giờ cô rất đau khổ, bất cứ ai rơi vào hoàn cảnh như cô cũng đều không dễ chịu gì.”

Diệp Khuynh Thành bỗng đứng bật dậy, sắc mặt chán ghét vút luôn chiếc cần câu xuống đất.

Cô không cần xem họ đang thân mật yêu đương.

Quá khứ của họ chẳng liên quan gì đến cô.

“n Ly nghe cho rõ: Diệp Khuynh Thành tôi đây không phải Lạc Nhi. Trước khi không phải, hiện nay không phải và tương lai cũng không phải! Tôi không cần biết những sự việc đã từng xảy ra. Tôi chỉ cần biết hiện tại.”

Khuynh Thành thọc tay thật mạnh vào lồng ngực mình, đôi mày nhíu thật chặt, hàm răng bập vào môi. Một quả tim rỗng rỗng máu tươi đang đập thành thạch, nằm trong bàn tay Khuynh Thành.

“Đây là quả tim của cô ta, tôi không cần! Diệp Khuynh Thành này nhất định không chấp nhận ăn cơm nhà vác ngà voi[1]. Tình yêu của tôi nhất định phải hoàn toàn thuộc về tôi!”

[1] Ý một câu ngạn ngữ Trung Quốc: may áo cưới cho người khác.

Nói xong Khuynh Thành ném quả tim đang đập rất sống động ấy cho n Ly.

“Cô cầm nó đưa cho Lam Tố. Đó mới là người mà anh ta yêu!”

Khoảng khắc này khiến n Ly sờ đầu.

Cô gái này điên cuồng hết mức rồi.

“Kể từ nay Khuynh Thành tôi là một cô gái không trái tim. Không có cũng hay, ít ra cũng không bao giờ phải đau đớn.”

Nhưng, nếu không đau.

Thì cô đâu phải khổ sở như lúc này?

Không sao chịu nổi, ngàn lần không, vạn lần không thể chịu nổi.

Lam Tố.

Chàng trai mà Khuynh Thành yêu suốt bao lâu nay.

Lam Tố.

Chàng trai mà Khuynh Thành như con thiêu thân cuồng nhiệt yêu anh.

Lẽ nào, mình cứ thế này mà buông xuôi?

“Khuynh Thành, cô...”

“Cô yên tâm, Khuynh Thành tôi đây không phải hạng người dễ dàng chấp nhận thua cuộc. Lam Tố, tôi vẫn sẽ đi tìm, là cô ta hay là tôi, chính tôi sẽ tìm gặp anh để anh đưa ra câu trả lời.”

Bất chợt.

Mặt hồ phẳng lặng bỗng nhiên gợn những làn sóng dần lan xa.

Quả tim trong tay n Ly bỗng vụt nhảy trở lại vào trong thân thể Khuynh Thành.

Dù cô chống đỡ kiểu gì cũng không ngăn nổi nó quay trở lại thân thể cô.

“Tại sao... tại sao lại thế này?”

Khuynh Thành chớp lấy quả tim giật nó ra. Cô gào lên như điên như dại.

Cô không muốn nhọc nhằn vô ích, cô không muốn làm vật trung gian cho Lạc Nhi.

Bỗng nhiên, trên mặt hồ sóng gợn lăn tăn, các hạt nước bắt đầu hội tụ lại rồi bay lên không trung.

Sau đó, những hạt nước ấy tự sắp xếp lại thành hình người.

Là hình cô gái có tên là: Nam Cung Lạc.

“Khuyhnh Thành!”

Giọng oanh vàng của cô cực kỳ ngọt ngào dễ nghe.

“Khuyhnh Thành, quả tim ấy là của cô, thật sự, hoàn toàn thuộc về cô.”

Cô gái có nét cười phẳng lặng, con người và giọng nói của cô đều rất dịu dàng, rất hiền hòa.

Cô gái dịu dàng này là cả một truyền thuyết trên tiên giới.

Khuyhnh Thành định gào lên với cô ta rằng: “Người đừng hòng lừa nổi ta!”

Nhưng ánh mắt trong sáng của cô ta đã khiến Khuyhnh Thành không thể nói nên lời.

“n Ly nói đúng, tôi đã hóa thành quả tim của cô. Nhưng cũng có chỗ sai, tôi không hóa thành quả tim của cô, mà tôi chỉ sống nhờ trong quả tim của cô mà thôi.

Thử nghĩ mà xem, có đứa bé phàm trần nào không có tim mà vẫn sống được không? Khi tôi đầu thai vào thân thể của cô bé đó, nó đã có tim rồi.

Thứ sức mạnh mà cô vẫn không ngừng luyện hóa ấy, thực ra là sinh mệnh của tôi. Khi cô luyện hóa sức mạnh ấy xong hoàn toàn thì sinh mệnh của tôi cũng kết thúc.

Sở dĩ tôi lựa chọn như thế.

Là vì tôi đã nhìn thấy cô sẽ hợp với Lam Tố hơn tôi, sẽ yêu chàng hơn tôi, có đủ tư cách hơn tôi để chiếm hữu Lam Tố.”

Khi xưa tôi phong ấn chàng, tôi cho rằng làm thế sẽ tốt cho chàng.

Tôi cho rằng sau khi tôi chết đi thì không ai có thể giải trừ được phong ấn, và không ai có thể làm hại chàng.

Nhưng về sau tôi mới biết mình đã sai.

Thật sự sai, hoàn toàn sai.

Chàng tuyệt đối không cần tôi bảo vệ.

Tôi nên tin ở chàng, sau đó sẽ cùng chàng kề vai chiến đấu mới đúng.

Giống như cô nói: sẽ cùng lánh xa thiên hạ, cùng tiểu ngạo giang hồ. Nhưng tôi đã không làm thế. Tôi đã phong ấn chàng.

Mãi đến về sau này tôi nhìn thấy chàng chỉ dựa vào một lòng ý niệm của mình cất công đi bốn phương tìm dấu vết con người đã bị hại của tôi, tôi mới biết mình đã rất sai, đã sai to.

Rồi về sau, chàng đã tu được một chùy hồn phách của tôi.

Những ngày ấy tôi và chàng ở bên nhau, tôi đã ngây thơ cho rằng cứ như thế chúng tôi đã vui vẻ hạnh phúc rồi.

25. Chương 12 Part 4

Tuy trước mặt tôi chàng chưa bao giờ buồn bã thở than hoặc nhắc đến việc phong ấn.

Nhưng tôi biết.

Tôi biết, chàng không vui.

Tôi đoán có lẽ chàng rất muốn hỏi tôi, hỏi tôi rằng tại sao.

Nhưng chàng lại không bao giờ hỏi.

Chàng là thiêng liêng cao cả không thể đụng đến, chàng là vương gia vời vợi cao sang.

Chàng nên lựa chọn chiến đấu chứ không thể cứ ngủ dài triền miên, không thể sống kiêu qua ngày đoạn tháng.

Thế mà, tất cả, lại là do tôi gán cho chàng.

Cho nên tôi rất cần rút, rất tự trách mình. Tôi cảm thấy mình không dám đối diện với chàng nữa.

Tôi không xứng đáng, vì tôi căn bản không hiểu gì về chàng.

Cho nên tôi bèn nói với chàng rằng, chàng hãy đưa tôi xuống phàm trần đầu thai chuyển thế, như vậy, họ mới không nhận ra tôi, không phát hiện ra tôi.

Làm thế, hai chúng tôi có thể thật sự gắn bó bên nhau, sau đó có thể sống một cuộc sống đơn giản bình dị ở chốn phàm trần.

Thực ra tôi vẫn đang tìm, đang tìm một người cứng rắn lạnh lùng, chưa từng yêu bao giờ.

Vì tôi biết rằng con người như thế sẽ hoặc là không yêu hoặc là sẽ yêu hết mình không bao giờ từ bỏ.

Cho nên, khi chàng đưa tôi đi đầu thai chuyển thế.

Tôi đã kêu gọi cô đến.

Đến nay, sinh mệnh của tôi đã kết thúc.

Khuynh Thành, tôi mong cô sẽ thay tôi yêu chàng hết lòng.”

Kính ngạc.

Trầm mặc.

n Ly và Lạc Nhi đều hồi hộp nhìn Khuynh Thành.

“Khuynh Thành! Tôi biết hôm nay tôi rất đường đột, khiến cô rất khó tiếp thu. Nhưng... nhưng tôi không muốn mình chết như thế này, không muốn nhìn thấy chàng buồn rầu.

Khuynh Thành, tôi biết, làm thế này thực không công bằng đối với cô. Nhưng...”

“Đủ rồi đấy! Im mồm đi!”

Lạc Nhi và n Ly đều giật mình sửng sốt.

“Cô đã biết mình sai, thì cô nên sửa chữa lỗi lầm và đi giành lấy, cứ sao cô muốn người khác yêu thay cho cô? Trên đời này rất nhiều thứ có thể làm thay, chỉ riêng tình yêu thì không ai có thể làm thay mình được!

Vậy cô nghe đây: tôi không yêu anh ấy thay cô, Muốn yêu thì cô tự đi mà yêu.”

Sắc mặt Khuynh Thành đầy giận dữ.

Không phải cô không muốn yêu Lam Tổ.

Dù Lạc Nhi không nài xin cô, thì cô vẫn không từ bỏ tình yêu, không từ bỏ Lam Tổ.

Nhưng lúc này cô đã biết rất rõ, cô gái điên rồi này dám vì Lam Tổ mà sẵn sàng khiến mình chết thêm một lần nữa.

Tuy Khuynh Thành cảm thấy cô ta rất ngu muội.

Nhưng cô không thể không khâm phục tình yêu của cô ta dành cho Lam Tổ.

Phải yêu ai đó say đắm lắm mới có thể hết lần này đến lần khác không do dự lựa chọn để chết vì trước đó.

Tuy Khuynh Thành không ưa cô gái đang đứng trước mặt cô.

Nhưng cô không thể ích kỷ.

“Khuynh Thành.”

Khuôn mặt trắng nhợt của Lạc Nhi có một nét cười.

“Tôi đã sớm biết tôi không nhìn nhầm cô. Nhưng tất cả đều đã muộn mất rồi, vì tôi chỉ còn một hơi thở cuối cùng.”

“Đừng nói bừa. Vừa nãy cô nói, khi nào tôi luyện hóa xong nguồn sức mạnh ấy thì cô mới chết; tôi mới luyện hóa được nhiều nhất là ba phần mười. Cô không thể chết.”

“Tôi không nói dối cô đâu. Đúng là tôi chỉ còn một hơi thở cuối cùng. Nếu tôi không chết thì tôi sẽ trở thành chướng ngại vật đứng giữa cô và Lam Tố.”

Cô biết không, thực ra người mà Lam Tố yêu là cô, luôn luôn là cô; vì cô và tôi vốn không phải là một người.

Chúng ta không có hơi thở giống nhau, ngoại hình cũng không giống nhau.

Cô là sự khác biệt của riêng cô, không liên quan gì đến tôi cả. Chúng ta vốn là hai người. Tuy tôi bấy lâu nay vẫn ẩn nấp trong người cô nhưng người mà Lam Tố giao lưu là cô chứ không phải tôi.

Tuy nhiên, có lẽ đến giờ anh ấy vẫn chưa biết người mà mình thật sự yêu là cô; có lẽ chàng vẫn ngây thơ cho rằng người mà chàng yêu là tôi.

Nhưng tôi biết, người mà chàng yêu chính là cô.

Nam Cung Lạc này không thể thay thế cô gái Diệp Khuynh Thành trọn vẹn.”

Khuynh Thành hơi nhếch mép cười có nét coi thường, cô lạnh lùng “hừ” một tiếng rồi nói: “Cô cho rằng tôi sẽ tin cô à? Cô đã hành tôi khốn đốn, coi tôi như con khỉ để đùa, cô tôi vẫn tiếp tục tin cô hay sao?”

Nam Cung Lạc, tôi nhắc lại lần nữa: muốn yêu thì cô cứ việc đi mà yêu!”

“Khuynh Thành, cô vẫn không chịu tin tôi ư? Lúc này, khi trả lại quả tim trở về thân thể cô, tôi đã suy kiệt toàn bộ tinh lực. Nếu chưa tin, thì cô cứ thử vận khí mà xem có phải cô đã mạnh hơn trước rất nhiều không?”

Cô hiện nay ít ra cũng là Kiếm thánh trung cấp trung kỳ rồi. Cô đã có đầy đủ năng lực để lên thần giới tìm Lam Tố.”

Kiếm thánh trung cấp trung kỳ?

Khuynh Thành thật sự không dám tin ở tai mình nữa.

Kiếm thánh trung cấp trung kỳ!

Dù ở trên thần giới thì đây cũng không phải bậc thấp nhất.

Vừa nãy mình quá xúc động nên không cảm thấy thân thể có biến đổi khác lạ.

Bây giờ Lạc Nhi nói thế, Khuynh Thành mới vận khí xem sao.

Quả nhiên toàn thân tràn đầy sức mạnh.

“Khuynh Thành, hãy hứa với tôi rằng cô nhất định sẽ giải trừ phong ấn, cứu Lam Tố. Khi phong ấn được gỡ bỏ thì chàng sẽ biết hết mọi sự thật. Cô phải như bấy lâu nay, tin tưởng sâu sắc vào tình yêu của mình, tin ở Lam Tố. Tôi tin rằng chàng nhất định hiểu rõ.”

Hình hài Lạc Nhi tụ lại bởi các hạt nước bắt đầu tan rã, bắt đầu phân giải...

“Khuynh Thành! Để bù đắp cho cô, tôi sẽ truyền cho cô toàn bộ những thứ tôi đã học được suốt đời. Kể cả điện Lam Lạc này.”

Giọng của Lạc Nhi bỗng bỗng tắt mất trong không khí, còn thân thể thì đã tan biến không thấy đâu nữa.

Mặt hồ lại khôi phục phẳng lặng như trước.

Chỉ còn lại Khuynh Thành và n Ly đứng ngây người bên hồ.

Bất chợt.

Một làn ánh sáng mạnh chớp qua.

Khi bọn Khuynh Thành mở mắt ra thì tất cả đã đang đứng trong điện Kim Hoa.

Còn Đông đế, Tây đế, Nam đế và cả điện hạ Long tộc và Ma Tôn nữa đều đã trở về địa bàn của mình.

“Thế này là sao? Rốt cuộc là chuyện gì thế này? Chúng ta đang ở điện Mê Thần kia mà, sao lại trở về đây?”

Đông đế quá ư kinh ngạc.

“Sao tôi lại trở về thế này?”

Tây đế cũng hết sức ngạc nhiên.

Ma Tôn nắm chặt nắm tay. Lúc này ông ta đã ngấm được một thứ thần khí cực tốt thì bỗng nhiên trở về cung điện của mình.

Tức đến nỗi gân xanh cuộn cuộn nổi trên mặt, bàn tay nắm lại rõ chặt.

“Chắc chắn là tại con bé, con bé ấy định một mình ẵm tất cả các báu vật nên nó đã giở cái thủ đoạn này.”

Ông ta lập tức lấy linh châu truyền tin ra thông báo cho những người đã đồng hành đến đầm lầy Thiên Trì.

Ba ngày sau.

Tập trung tạo điện Kim Hoa của Bắc đế. Nếu bọn người ấy không đưa các báu vật ra thì họ sẽ san phẳng thành Bắc Đế!

Kim Bằng và Hồng Loan vừa trở về nhìn thấy điện Kim Hoa, cả hai rất bức xúc bước đến trước mặt Diệp Khuynh Thành, nói: “Khuynh Thành, chuyện là thế nào vậy?”

Khuynh Thành không nói một lời, người nghệt ra như tượng gỗ, hai mắt trống rỗng vô hồn.

n Ly thấy thế bèn kéo hai đứa sang bên, nói: “Để cho cô ấy được yên tĩnh một lát.”

Trọng Lâu và Tịch Vân nhìn thấy Khuynh Thành như vậy, cũng thấy lo lo.

“Khuynh Thành, đã xảy ra chuyện gì phải không?”

Khuynh Thành chẳng buồn ngẩng lên nhìn họ, cô bước đi như một cái máy.

Nếu đúng là cô chỉ bị Lạc Nhi lợi dụng, cô “may áo cưới cho người”, thì có lẽ tâm trạng cô có thể dễ chịu hơn một chút.

Nhưng giờ đây cô lại biết quá rõ cô gái ấy rất yêu Lam Tố.

Hoa Mãn Nguyệt thấy bộ dạng Khuynh Thành như vậy, thì cho rằng vì Khuynh Thành đến điện Lam Lạc và nhớ ra mọi chuyện ngày xưa.

Kim Bằng thấy Hoa Mãn Nguyệt định đuổi theo Khuynh Thành, bèn níu anh ta lại.

“Đừng đuổi theo nữa. Để cô ấy một mình yên tĩnh ngẫm nghĩ, cô ấy sẽ thông suốt ngay.”

Kim Bằng nhìn mọi người, vẻ mặt nó rất khó hiểu. Nói: “Liệu đã nghĩ ra chưa?”

Hoa Mãn Nguyệt nghĩ một lát rồi nói: “Tình yêu. Dư vị sau khi cô ấy ăn tình yêu.”

Kim Bằng rùng mình, than thở: “Xem ra tình yêu không phải là thứ ngon lắm. Ăn vào rồi lại biến thành ngớ ngẩn! Có lẽ tôi chẳng cần ăn nó làm gì.”

Hồng Loan bèn bước đến vỗ lên vai Kim Bằng: “Chim phao câu thôi à! Sống, cần phải chịu đựng nỗi những vấp vấp. Không có sóng to gió lớn thì có gọi là cuộc sống được không? Người đừng làm hỏng hình ảnh của mình trong tâm trí ta!

Người còn phải phát triển thế hệ sau cho tộc Kim Bằng kia mà!

Phải ăn tình yêu, và cũng phải đi tìm Kim Bằng mái!”

Kim Bằng hứ hứ, rồi nói: “Cứ gì phải đi tìm Kim Bằng? Các chủng tộc khác vẫn có thể! Miễn là thân thể nó có dòng máu của tộc Kim Bằng ta đây là được.”

Hồng Loan với bộ dạng cứ như bố người ta, dạy bảo rất cặn kẽ: “Kìa! Thật không ngờ, sao người cứ chẳng chịu hiểu gì cả? Huyết thống là gì? Thuần chủng là gì? Nếu loạn xì bát nháo như thế rồi sinh ra, có gọi là Kim Bằng được không?”

“Biến dị, có gì là dở? Người cứ nhìn gã biến dị Mặc Tra lợi hại ra sao thì biết.”

“Thôi đi! Đó gọi là tạp chủng!”

...

Chết mất thôi!

Hồng Loan ngày càng xấu xa.

“Tuy nhiên cũng nên xem xét lại, tại sao con chim phao câu thối nhà người chẳng có tên riêng?”

Về điều này chính Kim Bằng cũng rất buồn.

Đúng thế, tại sao mình lại không có tên?

Trước khi Diệp Khuynh Thành đặt cho nó cái tên “con chim phao câu thối”, thì nó là Kim Bằng.

Kim Bằng suy nghĩ rất chi là nghiêm túc: “Người nói đúng, ta phải tự đặt tên mình mới được. Phải lấy một cái tên rất kêu, rất đẹp.”

“Khuynh Thành đã từng nói là... bụi đời huynh! Tên này rất kêu! Hay là gọi người là bụi đời đệ?”

“Thế thì không có bản sắc riêng. Như ta đây một mỹ nam siêu cấp vô địch, trẻ trung hiên ngang phong độ, tài năng rạng rỡ, đẹp đến nỗi cánh đàn ông đều phát ghen, đàn bà thì ngưỡng mộ, đâu có thể lấy một cái tên tầm tầm không có gì đặc sắc? Chi bằng hãy gọi ta là “Ông Bố Tôi” đi!

“Ông Bố Tôi, Ông Bố Tôi.” Hồng Loan nhắc đi nhắc lại mấy lần, cảm thấy rất dễ bị nói nhịu, và, có phần quen quen... hình như mình đã nghe thấy ở đâu đó rồi.

Bỗng nhiên.

Hồng Loan gào ré lên: “Con chim phao câu thối, người chơi khăm ta! Ta là bố người thì có! Đứng lại, chớ chạy...”

Rất nhanh chóng.

Điện Kim Hoa bị hai đứa quậy phá lộn tung phèo một chập.

Trọng Lâu và Tịch Vân đứng bên, lặng người mặc niệm cho những thứ bị hai gã Kim Bằng và Hồng Loan chà đạp thê thảm.

Bầu không khí nặng nề lúc này được hai gã làm cho dịu đi trong chốc lát.

Chỉ có n Ly lặng thinh, âm thầm bước ra ngoài.

n Ly đang không biết giờ đây mình nên làm gì.

Ngăn cản Diệp Khuynh Thành lên thần giới hay dứt khoát giúp cô ta luôn?

Thế rồi... n Ly bước đến cửa phòng Khuynh Thành từ lúc nào không biết.

Do dự một lát, cuối cùng cô cũng mạnh dạn gõ cửa phòng Khuynh Thành.

Màn đêm.

Lặng lẽ buông xuống.

Vàng trắng bình thần bò lên ngọn cây.

Tịch Vân bưng vài món bánh trái, gõ cửa phòng Khuynh Thành.

“Khuynh Thành mở cửa!”

“Tôi không ăn, chẳng thiết ăn.”

“Khuynh Thành, không phải tôi bảo cô ăn, cô cứ mở cửa ra đã, được không? Tôi muốn nói mấy câu.”

Lúc ban ngày.

Trước mặt đông đảo mọi người, Tịch Vân không tiện nói.

Vốn nghĩ là cứ để cho Khuynh Thành ngồi một mình yên tĩnh thì hơn, nào ngờ đến bữa cơm tối cô cũng chẳng thiết ra ăn.

Người khác không nhận ra.

Chứ Tịch Vân thì hiểu cả.

“Kẹt...”, một tiếng cửa đã mở.

Trên mặt Khuynh Thành vẫn còn hai vệt nước mắt. Tuy cô đã lau khô những hàng lệ giàn giụa nhưng con mắt tinh tường của Tịch Vân vẫn nhận ra.

“Khuynh Thành! Tôi không biết lúc ở điện Mê Thần đã xảy ra chuyện gì, nhưng nhìn đôi mắt cô tôi biết, cô rất đau xót, rất buồn. Có phải là chuyện liên quan đến Lam Tổ không?”

Thời gian Tịch Vân ở bên Diệp Khuynh Thành chưa nhiều nhưng cũng đã hiểu rất rõ tính cách của cô gái này.

Chỉ khi nào xảy ra chuyện tổn thương đến những người mà Khuynh Thành quan tâm, thì cô mới bản khoăn trần trở như vậy.

Ánh mắt Khuynh Thành lúc này không có nét giận dữ.

Mà chỉ có nét bi thương tuyệt vọng. Trên đời này, người có thể khiến cô phải buồn rầu đến thế, có lẽ chỉ có Lam Tổ.

“Khuynh Thành, dù cô đã nhìn thấy gì, đã nghe thấy gì, thì điều quan trọng nhất vẫn là cô phải nhớ kỹ: không được làm trái ý nguyện của lòng mình. Nếu không, chắc chắn cô sẽ phải tiếc nuối suốt đời.”

Tịch Vân đặt các món bánh trái xuống bên Khuynh Thành, nhìn cô, hít thật sâu một hơi, rồi nói: “Cô nên nghỉ ngơi cho tốt, rồi ngẫm nghĩ, tự hỏi lòng mình xem sao. Tôi không làm phiền nữa nhé.”

Khuynh Thành thần thờ nhìn Tịch Vân đi ra.

Ngẫm nghĩ, và tự hỏi lòng mình.

Cô đâu còn tâm trí nào?

Cô thậm chí cảm thấy mình không phải là mình nữa rồi.

Cô là người thể thân cho Lạc Nhi. Thật sự là một người thể thân hoàn toàn thuộc về cô ta.

Cô ta nói cô ta đã chết rồi, cô ta đã không còn liên quan gì đến thân thể của cô nữa.

Nhưng, không phải, không phải thế.

Nguồn sức mạnh mà Khuynh Thành có, là của cô ta, cái xuyên không gian mà Khuynh Thành đeo cũng là của cô ta.

Thậm chí chàng trai mà Khuynh Thành yêu cũng là của cô ta.

Khuynh Thành bỗng cảm thấy mình thật đáng thương.

Dù cô đã nỗ lực ra sao, dù cô đã hiến dâng, hi sinh nhiều đến đâu, rốt cuộc cô vẫn không thể thoát khỏi Lạc Nhi.

Cô ta muốn Khuynh Thành phải yêu Lam Tổ thay cô ta, cho nên cô ta đã gán tất cả mọi thứ của mình cho Khuynh Thành, hoàn toàn triệt để biến cô thành người thể thân ình.

Vào thời khắc ấy, Khuynh Thành cảm thấy mình rất hận Lạc Nhi.

Nhưng hề nghĩ rằng cô ta đã không tiếc thân, đã dám chết hai lần vì Lam Tổ, thì Khuynh Thành lại cảm thấy một nỗi day dứt không rõ nguồn cơn.

Một cô gái có thể quên thân mình vì tình yêu, thì Khuynh Thành có thể trách cô ta điều gì đây?

Cô ta thậm chí có thể vun vào cho Khuynh Thành để cô dễ dàng gắn bó với Lam Tổ càng tốt đẹp hơn.

Lạc Nhi đã không tiếc sinh mạng của mình để nâng cao công lực cho Khuynh Thành.

Vào thời khắc ấy Khuynh Thành cảm thấy Lạc Nhi thực vĩ đại.

Khuynh Thành trần trở giằng xé mở mâu thuẫn này, không sao có thể dứt ra được.

Cô không biết mình nên đối diện với Lam Tổ như thế nào.

Sẽ lấy danh nghĩa Diệp Khuynh Thành hay danh nghĩa Lạc Nhi để gặp gỡ Lam Tổ?

Khuynh Thành đã từng kiên định biết bao.

Nhưng lúc này cô lại như con thuyền không bến.

“Lam Tổ... Lam Tổ...”

Cô nhắc đi nhắc lại mãi cái tên này.

Thực ra không phải là không biết nên đối diện với Lam Tổ ra sao.

Mà là vì Khuynh Thành sợ, sợ chàng trai ấy nói rằng xưa nay anh ấy chưa bao giờ yêu cô, mà là yêu cô cái có tên Nam Cung Lạc.

Nghĩ đến đây Khuynh Thành lại cảm thấy mình quá ích kỷ.

Nam Cung Lạc đã hy sinh cho Lam Tổ rất nhiều, cô ấy được chàng yêu là lẽ đương nhiên.

Nhưng Khuynh Thành lại rất không thuyết phục nổi bản thân, vì cô cũng đã hy sinh vì chàng đâu có ít?

Nên thế nào đây? Nên làm gì bây giờ?

Khuynh Thành cảm thấy nhức đầu ghê gớm.

Chơi vơi, mất phương hướng chưa từng có.

Những tiếng nói trái chiều đang tranh luận trong đáy lòng cô.

n Ly bước vào, đứng trước mặt Khuynh Thành từ lúc nào không biết.

n Ly đã nghĩ ngợi rất lâu rồi mới gõ cửa bước vào phòng Khuynh Thành.

“Khuynh Thành...”

n Ly mím môi. Tuy rất không muốn thế này, nhưng rốt cuộc cô vẫn nói ra: “Khuynh Thành, hãy lên thân giới tìm vương gia đi!

Chẳng giấu gì cô, cô từng nói rất đúng: tôi thích vương gia. Tôi thậm chí từng nghĩ rằng, nay Lạc Nhi đã chết thật rồi, nếu cô vì thế mà không quan tâm đến vương gia nữa, hoặc cô cũng chết nốt... thì tôi sẽ được vĩnh viễn ở bên vương gia.

Tuy thân phận tôi bé mọn, tôi cũng biết mình không xứng với vương gia nhưng tôi tin rằng... tin rằng mình có thể cảm hóa ngài.

Tôi tin rằng sẽ có một ngày nào đó ngài sẽ phát hiện ra sự tồn tại của tôi, nhận ra điểm tốt của tôi.

Tôi tin sẽ có ngày vương gia nhất định sẽ yêu tôi.

Nhưng, sau khi đã suy nghĩ rất kỹ, sau khi không ngừng đau khổ dần vật, tôi cảm thấy mình không được phép ích kỷ như thế.

Khuynh Thành, tôi biết hiện giờ cô đang rất đau khổ, tâm trí rối bời.

Tuy nhiên tôi có thể nói rõ với cô rằng.

Lạc Nhi đã nói rất đúng: cô vẫn là cô, người mà vương gia tiếp xúc, người mà vương gia đã yêu, cũng là cô.

Tuy bấy lâu nay ngài vẫn cho rằng Khuynh Thành là Lạc Nhi chuyển thế, nhưng cô và Lạc Nhi là hai con người hoàn toàn khác nhau.

Cô nên tin ở bản thân, giống như tôi vừa nãy vào đây, phải nhắc nhở mình hãy tự tin và kiên trì.”

Khuynh Thành gượng cười chua chát đắng cay.

Tự tin và kiên trì? Bây giờ cô có thể làm nổi như thế không?

Khi nhìn các cảnh tượng Lam Tố và Lạc Nhi đầm thắm bên nhau, Khuynh Thành đã thấy mình không còn chút tự tin và kiên trì gì nữa.

Thậm chí cô không hiểu Lạc Nhi có dụng ý gì.

Nếu đúng như cô ta nói, thì tại sao cô ta phải cho cô xem những cảnh tượng cô ta và Lam Tố đầm thắm ân ái bên nhau?

Có phải cô ta muốn khoe khoang Lam Tố đã từng yêu cô ta như thế nào không?

Hay là, cô ta muốn nói với Khuynh Thành rằng, dù cô và Lam Tố gắn bó, thì người mà Lam Tố yêu nhất vẫn là cô ta?

Khuynh Thành rơi vào trạng thái bế tắc rối bời vô tận.

26. Chương 13

Chương 13

Hoa Mãn Nguyệt và Lưu Hương Nguyệt Nhi được thần giới triệu tập, họ đã trở về thần giới.

Hồng Loan, n Ly và những người còn lại thì không cảm nhận ra những mối đe dọa đang hình thành.

Ngũ phương thế lực đang họp kín bàn mưu bao vây tấn công điện Kim Hoa. Đông đế đang ngồi trên chiếc ghế gỗ mun, vẻ mặt ông rất nghiêm túc.

“Không ngờ con bé đáng ghét Diệp Khuynh Thành lại giỡn mặt chúng ta như vậy”.

Nam đế hừ hừ, rồi nói: “Nhưng chớ quên bên cạnh nó có Hoa Mãn Nguyệt”.

“Gã Hoa Mãn Nguyệt khiến ông khiếp sợ đến thế ư?”

Ma Tôn Hắc Diễm hận không thể đầu cho hết. Không những không lấy được báu vật gì, mà người của mình còn bị bỏ mạng một cách rất vô lý.

Lúc đầu Hắc Diễm còn nghi ngờ Đông đế ra tay, bây giờ thì ... Hừ! Chẳng qua là một chiêu độc vu oan hãm hại để mọi người lục đục nội bộ mà tàn sát lẫn nhau!

Cũng may lúc đó mình đã nén nhịn được, nếu không, đã mắc lừa con bé tiểu nhân Diệp Khuynh Thành thật!

“Long Dương, ta hỏi ngươi: có phải Nhật Long Thanh bị chết rất vô cớ không?”

Đã đến nước này rồi thì Long Dương chẳng cần giấu nữa, hần nhìn Hắc Diệm rồi gật đầu. Có điều, chẳng ai chú ý đến sắc mặt Đông để không ngớt biến đổi.

“Chắc chắn là nó làm, Diệp Khuynh Thành!”

Nghe câu này, Đông để mới thở phào, nói luôn: “Đúng thế. Chắc chắn là nó. Nó muốn chúng ta chưa đến được đầm lầy Thiên Trì thì đã lục đục tàn sát lẫn nhau. Còn nó sẽ độc chiếm mọi báu vật”

Điện hạ Long tộc là Long Dương tay nắm chặt quyền, mắt lóe sáng tinh quang, nói: “Tôi có một cách rất hay, chẳng lo gì Diệp Khuynh Thành không ngoan ngoãn nộp báu vật ra.”

“Sẽ dùng cách gì?”

Mọi ánh mắt bỗng đổ dồn vào anh ta.

“Nếu trực diện đối đầu, thì dù cả năm chúng ta liên kết cũng chưa chắc đã đánh nổi bọn họ. Khuynh Thành ngoài vợ chồng Trọng Lâu và Tịch Vân ra còn có con Kim Bằng kia. Những người khác hầu như đều trên tài các vị và tôi; đánh trực diện thì chúng ta chẳng khác gì đem trứng chọi đá.”

“Long Dương, đừng vòng vo nữa, mau nói đi, ngươi có cách gì?”

Long Dương hơi nhếch mép lên, nói: “Diệp Khuynh Thành dù lợi hại đi nữa thì nó vẫn là người đến từ phạm trần; chúng ta sẽ điều tra lai lịch của nó, rồi bắt giam cả họ nhà nó lại.

Nếu nó không nộp báu vật ra thì chúng ta sẽ giết cả họ nhà nó, sau đó sẽ giết nó cướp lại.

Nếu nó biết điều, chịu giao nộp ra, thì chúng ta cứ lấy đã, sau đó sẽ...” Mặt Long Dương nở nụ cười rất gian tà.

Đông để vốn cho rằng mình rất bỉ ổi, nhưng hôm nay lại được biết điện hạ của Long tộc còn bỉ ổi hơn mình nhiều.

Ông ta bèn lập tức cười ha hả, nói: “Không ngờ điện hạ Long tộc... quả là độc! Dù Diệp Khuynh Thành nộp báu vật ra hay không cũng phải chết cả họ! Ác thật! Độc thật! Tuyệt diệu!”

Tây đế và Nam đế mắt cũng lóe lên những tia dị dạng, xem ra, cứ đà này thì chẳng lo không lấy được báu vật trong tay Khuynh Thành.

Riêng ma Tôn Hắc Diệm thì sắc mặt vô cảm không thể hiện gì hết.

Ma Tôn Hắc Diệm tuy rất tàn ác nhưng cũng không phải hạng người bỉ ổi như thế.

Ông ta rất cảm hận bọn tiểu nhân kiểu này.

Hắc Diệm cười khẩy, nói: “Đường đường là ba tiên đế, đường đường là điện hạ Long tộc, mà lại dùng cái thủ đoạn hạ lưu như vậy, không sợ thiên hạ biết sẽ bị mất mặt hay sao?”

Cả Đông đế, Tây đế, Nam đế và Long Dương điện hạ Long tộc bỗng biến sắc mặt.

Họ phẫn nộ nhìn Ma Tôn Hắc Diệm, nói: “Ông nói thế là ý gì? Ông bảo bọn tôi vậy đánh điện Kim Hoa, nay ông lại...”

“Phải vậy đánh điện Kim Hoa là vì chúng ta bị chơi khăm, chúng ta chỉ cần lấy được những báu vật nên thuộc về chúng ta, chứ không cần phải hà hiếp một người trần gian yếu ớt để trục lợi.

Những việc bỉ ổi như thế, Ma Tôn này không làm. Ta chỉ có thể giết người hoặc bị người giết.

Ma Tôn ta đây cực căm ghét bọn tiểu nhân. Diệp Khuynh Thành tuy khốn khiếp thật nhưng Ma Tôn này quyết không giống như con bé ấy.”

Long Dương bật cười ha hả, ý chừng muốn nói rằng “Ma Tôn nhà ngươi giả vờ thanh cao gì thế?”

“Hắc Diệm, ngươi muốn chết thì bọn ta không ngăn cản đâu; nhưng ngươi cũng đừng cản trở bọn ta. Đối phó với tiểu nhân thì phải dùng thủ đoạn tiểu nhân. Công việc kết thúc rồi, bọn ta có thể suy nghĩ chia cho ngươi một món báu vật. Miễn là ngươi cứ ngoan ngoãn, đừng quậy phá.”

“Đã không đồng đạo tất nhiên không hợp tác. Ta đương nhiên không cản trở các người. Ta chỉ cần dựa vào bản lĩnh của ta, đến điện Kim Hoa đòi lại những thứ thuộc về ma giới.”

Đằm lầy Thiên Trì vốn là vật của tiên giới, chẳng liên quan gì đến ma giới cả.

Nhưng sống trong cái thế giới cá lớn nuốt cá bé này, dựa vào bản lĩnh của mình để giành lấy một thứ gì đó cũng là chuyện thường tình, là lẽ đương nhiên.

Ma giới không bị diệt vong, dù nhìn từ góc độ nào.

Ma Tôn nhất định phải giành được một món báu vật để duy trì thế cân bằng với tiên giới và yêu giới.

Vừa nghĩ đến tiên giới, Ma Tôn Hắc Diệm bỗng cau mày rõ rệt.

Kể cũng lạ, lần này không nhìn thấy một ai của yêu giới cả.

Lẽ nào trong chuyện này có điều gì uẩn khúc?

Tàn ảnh của Hắc Diệm nháng lên, ông ta cấp tốc bay nhanh về yêu giới.

Chốn phàm trần.

Diệp Chấn Thiên và Hồng Y sớm hôm ở gần nhau, dần nảy nở tình cảm.

Rồi hai người thành vợ chồng.

Diệp Chấn Thiên đang bế một bé gái, rất vui vẻ nói: “Nếu Diệp Khuynh Thành biết, chắc chắn nó sẽ rất vui.”

“Vâng. Cũng chẳng rõ hiện giờ Diệp Khuynh Thành thế nào rồi. Ngày trước nó chẳng nói một lời, lẳng lặng ra đi.”

Hồng Y hít sâu một hơi. Tính tình của Khuynh Thành cô biết rất rõ.

Đã quyết ý làm một việc gì thì không sức mạnh nào ngăn cản nổi.

“Mẹ ơi, có đúng là chị Khuynh Thành rất lợi hại như mẹ nói không?”

Con bé ngây thơ nhìn Hồng Y.

“Đương nhiên rồi.”

“Sau này lớn lên con cũng sẽ lợi hại như chị Khuynh Thành, để bảo vệ cha mẹ.”

Đôi mắt to đen láy của nó chớp chớp, xiết bao trong sáng ngây thơ.

Bỗng nhiên.

Vẻ mặt Diệp Chấn Thiên và Hồng Y đều biến sắc.

Diệp Chấn Thiên vội nói: “Nàng hãy bế con vào đi!”

“Chấn Thiên, trong một hai trăm năm qua, chốn phàm trần không hề... sao lại...”

“Vào đi, mau lên!”

Hồng Y giật mình khi thấy vẻ mặt kinh hãi chưa từng có của Diệp Chấn Thiên, bà vội bế con chạy vào nhà trong.

“Mẹ ơi, cha mẹ sao thế?”

“Con ơi, đừng nói gì.”

Bé gái lập tức ngoan ngoãn nín lặng, nó cũng nhận ra vẻ sợ hãi trên khuôn mặt Hồng Y và biết rằng nhất định đã xảy ra biến cố rất không hay.

Hồng Y vừa đưa con rời đi thì có bốn nam giới trông rất khôi ngô xuất hiện trong tầm mắt của Diệp Chấn Thiên.

Diệp Bái và Diệp Thành đứng bên Chấn Thiên. Mấy trăm năm qua chưa từng có ai dám đến hoàng cung của họ giở trò càn rỡ.

Mấy gã này thực lực không tầm thường.

Chỉ e họ có ý đồ bất lương.

Điện hạ Long Dương của Long tộc nhìn Diệp Chấn Thiên, ánh mắt thoáng nét dữ dằn, rồi anh ta mỉm cười, nói: “Ông là Diệp Chấn Thiên à?”

Diệp Chấn Thiên kinh ngạc nhìn người này. Khí lưu mạnh mẽ của anh ta cho thấy anh ta không phải là người tu chân ở chốn phàm trần.

Ngày xưa, khi Diệp Viễn phi thăng, cũng chưa có sức mạnh đáng sợ như thế này.

“Phải! Tôi là Diệp Chấn Thiên đây!”

Diệp Chấn Thiên trả lời một cách bình thản tự nhiên.

“Các vị đừng hiểu lầm. Chuyện là thế này: Khuynh Thành ở trên tiên giới rất nhớ các vị, cô ấy bảo chúng tôi xuống đón các vị lên tiên giới gặp mặt.”

Tuy vẻ mặt điện hạ Long Dương rất hiền hòa thân thiện.

Diệp Chấn Thiên có thể không hiểu ai đó, lẽ nào ông lại không hiểu con gái mình?

Những người tu chân như bọn Diệp Chấn Thiên chưa đạt đến trình độ có thể phi thăng lên tiên giới, mà miễn cưỡng đi xuyên qua không gian thì hậu quả thực sự khó bề tưởng tượng.

Khi xưa Diệp Khuynh Thành cũng đã đi xuyên không gian, lẽ nào Khuynh Thành không biết những mối nguy trong hành trình đó?

Cô không đời nào lại bắt người thân của mình phải chịu những nỗi nhọc nhằn kinh khủng như thế.

“Nếu Khuynh Thành nhà chúng tôi có ý đồ đó, sao nó không trở lại trần gian một chuyến, như thế chẳng phải sẽ tốt hơn hay sao?”

Điện hạ Long tộc thấy trò bịp của mình đã bị vạch trần, anh ta rất lúng túng, ậm ừ cứng lưỡi.

“Sao phải phí lời với hắn làm gì? Bắt luôn đi!”

Nam đế không nhịn được nữa. Bọn người nhà họ Diệp quả là rất khó nhằn.

Diệp Chấn Thiên bỗng hơi tái mặt, xem ra ông đã đoán không sai, Khuynh Thành ở trên tiên giới đang gặp rắc rối gì đó.

Diệp Bái và Diệp Thành cũng hiểu như thế, sắc mặt cả hai tỏ ra rất lo lắng.

“Nhị bá, chúng ta phải liệu với chúng, tuyệt đối không cho chúng bắt chúng ta để uy hiếp Khuynh Thành.”

“Đúng thế Nhị thúc ạ, tuyệt đối không cho chúng bắt chúng ta đi để uy hiếp Khuynh Thành.”

Diệp Bái và Diệp Thành nhìn Diệp Chấn Thiên bằng ánh mắt rất kiên định.

Hồng Y nấp trong nhà trong đều nghe thấy rõ cả.

Đôi mắt Hồng Y rớm lệ, bà ôm mặt đưa con gái nói: “Vân Nhi, con có sợ chết không?”

Diệp Vân đưa bàn tay bé nhỏ lên lau nước mắt cho Hồng Y, nói: “Mẹ ơi, Vân Nhi không sợ.”

Tuy mới 5 tuổi đầu nhưng Vân Nhi đã hiểu biết như người lớn.

Nó cầm tay Hồng Y, bước từng bước dắt bà ra nhà ngoài.

“Mẹ ạ, mẹ đừng sợ, Vân Nhi sẽ bảo vệ mẹ và chị Khuynh Thành. Nếu bọn họ dám hà hiếp chúng ta, chắc chắn chị Khuynh Thành sẽ không tha cho bọn họ.”

Bốn gã này vốn rất hận Diệp Khuynh Thành.

Chúng không ngờ một đứa bé gái năm tuổi cũng chẳng hề sợ chúng, lại còn nói rành rọt rằng Diệp Khuynh Thành nhất định sẽ không tha cho chúng.

Mắt Đông để từ từ mở to hơn, nhìn Vân Nhi bằng ánh mắt ngạo nghễ kẻ cả như nhìn kẻ ăn mày đứng bên lề đường.

“Khá lắm! E rằng con bé này lớn lên lại trở thành Diệp Khuynh Thành thứ hai!”

“Cái mồm người không xứng mở miệng nhắc đến chị gái ta!”

Ánh mắt Vân Nhi sắc như dao gườm gườm nhìn ông ta.

Trong tâm trí nó, Diệp Khuynh Thành là thiêng liêng, không cho phép mấy kẻ tùy tiện coi thường.

Thú vị quá nhỉ?

“Đưa đi, đưa tất cả bọn đi! Không rõ Diệp Khuynh Thành nhìn thấy con em gái đáng yêu này rồi thái độ nó sẽ thế nào đây?”

Vân Nhi tuy mới năm tuổi đầu nhưng nó đã có khả năng trời phú rất cao siêu.

Năm tuổi nó đã là Kiếp sĩ sơ cấp.

Tuy nhiên mấy người nhà họ Diệp này dù lợi hại đến mấy cũng không thể là đối thủ của cả bọn tiên đế và điện hạ Long tộc.

“Chấn Thiên, phải liệu với chúng!”

Trong chớp mắt, Diệp Chấn Thiên, Hồng Y, Diệp Bái và Diệp Thành đều cầm thần khí trong tay, tư thế sẵn sàng liều mình hai bên cùng chết cũng xong, họ bao vây đối phương.

Thần khí!

Sao mà có nhiều thần khí!

Cả bốn gã chợt thấy hưng phấn.

Và linh thức truyền âm cho nhau: “Xem ra đúng là con bé Diệp Khuynh Thành đã lấy được rất nhiều bảo bối.”

“Đúng. Nhất định phải giết nó để lấy lại báu vật của chúng ta.”

“Phải! Nhìn xem, bọn người phạm trần có thể dễ dàng đưa ra thần khí thế này thì chắc chắn chúng còn rất nhiều báu vật khác lợi hại hơn.”

“Trước hết hãy khống chế bọn chúng đoạt lại báu vật đã!”

Tốc độ của bọn Diệp Chấn Thiên dù nhanh hết mức cũng không thể nhanh bằng bọn tiên đế.

Cặp lông mày của điện hạ Long tộc khẽ giật giật.

“Các người cho rằng mình có thể là đối thủ của bọn ta hay sao?”

Gã nhìn khắp xung quanh, rồi ánh mắt gã dừng lại ở đại điện của hoàng cung phía sau mọi người. Rồi khẽ giậm chân, người gã đã bật ra xa hơn trăm thước. Mặt đất bỗng chấn động và toác ra vô số khe nứt lớn chạy dài đến tận đại điện phía sau lưng.

“Uỳnh...”

Trong khoảnh khắc, tòa đại điện cực kỳ hùng vĩ đã sụp đổ.

Những người phạm trần không kịp phản ứng bỏ chạy đều bị vùi trong đồng đổ nát.

Thần kinh của Diệp Chấn Thiên bỗng căng như sắp đứt.

Nhưng, người nhà họ Diệp xưa nay không phải hạng tham sống sợ chết và càng không phải hạng người dễ dàng đầu hàng chấp nhận thất bại.

Người nhà họ Diệp hoặc là bắt đối thủ chết dưới kiếm của mình, hoặc là chết dưới kiếm của đối phương.

Chứ tuyệt đối không chấp nhận giơ tay chịu trời.

Thần khí trong tay vung lên, người đã lao như tên bắn vào Long Dương – điện hạ Long tộc.

Long Dương chỉ nhẹ nhàng đưa tay lên, khẽ phất tay áo thụng. Mọi vật trong phạm vi hai trăm thước đều bị hủy diệt trong chớp mắt. Thân thể những người phạm trần đều bị gãy làm hai nửa, máu bắn ra tung tóe.

Họ căn bản không kịp phản ứng.

Chỉ trong khoảnh khắc, hoàng cung thênh thang bỗng bị san phẳng thành bình địa.

Các thị vệ, thái giám, a hoàn trong cung, các tù nhân trong nhà lao, các đại thần đang làm việc, tất cả đều bất đắc kì tử.

“Dừng lại!”

Nếu hấn tiếp tục ra tay thì cả vương triều Đại Cương sẽ bị xóa sổ. Những con người kia nào có lỗi gì?

Họ đều là con dân của ông, họ đều hiền lành vô tội.

“Vậy là, các người chịu đi theo bọn ta chứ?”

Diệp Chấn Thiên từng bước đến gần Long Dương. Nếu tự cho nổ nguyên anh, dù không giết được hấn thì cũng khiến hấn bị thương.

“Á....”

“Bùng...”

Trên mọi con phố bên ngoài thành, thân thể những người đang buôn bán hay đi chơi cũng bất ngờ bị cắt làm hai nửa; máu tươi bắn ra tung tóe.

“Ác ma, ác ma! Ta phải giết người!” Vân Nhi chưa từng nhìn thấy cảnh tượng thê thảm như thế này.

Nó quá kinh hãi gào lên.

Những tiếng kêu thê thảm, những nỗi sợ hãi trước sự chết chóc. Tất cả những người còn sống đều gào thét liên hồi.

Diệp Bái, Diệp Thành và Hồng Y thấy thế cũng lập tức xông vào chém giết chúng.

Dù phải chết cũng không thể để bọn đồ tể tự do hoành hành như thế này.

Nhưng họ chưa kịp hành động thì đã thấy trước mắt hoa lên, và bị đối phương khống chế cứng đờ.

Đông đế bước lại đưa tay véo lên mặt Vân Nhi một cái thật mạnh.

“Bé con à, ta sẽ đưa người đi gặp chị gái người.”

Trong chớp mắt, tàn ảnh nháng lên. Cả đoàn người đã biến mất. Chỉ có Diệp Khuynh Thành trong điện Kim Hoa không hề hay biết.

Hôm sau, Đông đế sai người đem miếng ngọc bội đến biếu Diệp Khuynh Thành.

Bấy giờ Kim Bằng và Hồng Loan đang luyện võ công ở đại điện.

“Bẩm báo! Bên ngoài có người của Đông đế đến, nói là có quà biếu cô nương Diệp Khuynh Thành.”

“Ta ra xem sao!”

Cậu bé Hồng Loan và con chim Kim Bằng bước ra.

“Là gì thế, cầm lại đây!”

Khi Hồng Loan mở cái hộp ra, thì cả nó lẫn Kim Bằng bỗng đờ người ngạc nhiên.

Đó là miếng ngọc bội của nhà họ Diệp. Hai đứa đều nhận ra. Đến nay, bên mình Khuynh Thành cũng luôn đeo một miếng như thế.

“Bây giờ chúng ta đi gặp Khuynh Thành.”

Hồng Loan và Kim Bằng vội vã chạy ngay vào phòng Diệp Khuynh Thành.

“Khuynh Thành, gay rồi, gay rồi!”

Cô xem đi!”

Cả hai đứa không hiểu gì về mọi sự trên đời, cho nên nhìn thấy miếng ngọc bội bên nhún nhút kêu ầm lên, nói như pháo rạn.

Khi miếng ngọc bội xuất hiện trước mặt Diệp Khuynh Thành đang chìm trong đau khổ, cô mới bừng tỉnh.

Tay Khuynh Thành nắm chặt miếng ngọc bội, đôi mắt bỗng tràn ngập những tia máu đỏ.

“Ở đâu ra thứ này?”

“Đông đế sai người cầm đến.”

“Họ còn nói gì nữa không?”

“Không hỏi ạ.”

“Người ấy đâu?”

“Vẫn còn ngoài kia.”

Không chờ Kim Bằng và Hồng Loan có phản ứng gì, tàn ảnh Diệp Khuynh Thành loáng lên, người đã đứng bên ngoài đại điện.

“Đông đế còn nói gì nữa không?”

Khuynh Thành lạnh lùng nhìn gã ấy, nhưng lòng cô thì sục sôi sóng xô cuộn cuộn.

“Đông đế nói, sau ba ngày nữa cô nương đến gặp ở cung Phượng Dương. Mong cô nương Khuynh Thành đừng từ chối, nếu không...ông ấy không bảo đảm các vị tu chân ấy không gặp nguy hiểm.”

Khuynh Thành tay nắm thật chặt, suýt nữa táng cho gã một quyền.

Bỉ ổi thật!

Không ngờ bọn người ấy lại bỉ ổi đến thế.

Đường đường là một Tiên đế, lại đi bắt mấy người tu chân ở phạm trần để uy hiếp Khuynh Thành.

Nên nhớ rằng, phải đi xuyên không gian, thân thể họ sẽ... Nghĩ đến đây, lòng Khuynh Thành bỗng quặn đau.

Nhưng, nỗi đau này lại khiến cô trở nên kiên định tuyệt đối.

Không kẻ nào được phép làm hại người nhà cô, xâm phạm đến sự bình an của họ.

Kẻ ấy dù là Tiên đế thì cũng phải chết.

“Người trở về nói với Đông đế rằng, tốt nhất là ông ta hãy hầu hạ người nhà ta thật chu đáo, nếu không... ta nhất định sẽ đập bằng thành Đông Đế của hắn, bắt hắn tan xương nát thịt.”

Lòng Diệp Khuynh Thành như gào thét đầy hờn căm. Nghĩ đến người thân của mình đang bị hành hạ khổ sở, cô hết sức đau đớn, phần nộ, xót xa.

Khi xưa cô xuyên không gian đi lên tiên giới, gần như chỉ còn một hơi thở cuối cùng.

Nếu không có Hồng Loan... thì có lẽ cô đã...

Còn người nhà của cô hiện giờ thì sao?

Nhưng lúc này cô buộc phải nén nhịn!

Nỗi đau và phần nộ trong lòng, ai có thể biết cho cô?

Sắc mặt gã ấy hơi có nét châm biếm, nói: “Diệp Khuynh Thành, chỉ cần cô đến một mình, thì người nhà cô sẽ không bị nguy hiểm gì hết.”

Ý chừng gã muốn nói rằng, lâu nay cô vẫn cậy có đám bạn hữu có công lực thâm hậu nên cô mới dám điểu võ giương oai.

Nếu không có bọn họ nữa thì cô không chịu nổi một chiêu!

Khuynh Thành rất hậm hực tức tối.

Nhưng ánh mắt cô vẫn bình thản như không, giọng nói vẫn nhẹ nhàng: “Được, ta sẽ đến đúng hẹn.”

Chúng định dùng người nhà cô để uy hiếp cô, chỉ là ảo tưởng!

Ba ngày.

Cô không thể đợi nổi.

Những kẻ dám hại người nhà cô, cô sẽ bắt chúng phải chết.

Tàn ảnh loáng lên, đã không thấy bóng dáng Diệp Khuynh Thành đâu nữa.

Khi Kim Bằng và Hồng Loan chạy ra theo thì Khuynh Thành đã biến mất không rõ đi đâu.

Chúng lập tức hỏi thị vệ canh cửa: “Có nhìn thấy cô nương Khuynh Thành đâu không?”

“Cô ấy vừa hỏi xong mấy câu thì đi luôn rồi.”

“Gay thật! Chắc là cô ấy đã đi tìm Đông để đòi người.”

Giọng của Kim Bằng vang bên tai Hồng Loan.

“Còn chờ gì nữa? Đi luôn!”

Hai lần lưu quang chớp lên, rồi cấp tốc bay về phía thành Đông đế.

Kim Bằng rất hiểu tính tình Diệp Khuynh Thành, dù cả hai bên cùng đổ vỡ nát tan cô cũng không sá gì.

Nhớ lại hồi nọ Khuynh Thành đối đầu với Khương Tịch Nguyệt, cô và ông ta khác xa về đẳng cấp nhưng cô vẫn không hề gợn chút do dự.

Cô tuyệt đối không cho phép bất cứ ai làm hại người thân của mình. Trước kia, hiện nay, và sau này cũng mãi mãi là như vậy!!!

Xuyên qua không gian.

Thân thể người bình thường tuyệt đối không thể chịu đựng nổi.

Diệp Chấn Thiên vì đã đạt tới cấp độ Kiếm vương đại viên mãn, sắp có thể phi thăng, nên đương nhiên thân thể ông bị tổn thương rất ít.

Đáng thương nhất chính là Vân Nhi. Nó còn bé như vậy, công lực lại rất yếu. Lúc này lực phủ ngũ tạng của nó đều bị dịch chuyển vị trí, kinh mạch toàn thân bị đứt hết cả. Nó chỉ duy trì sự sống của bản thân bằng ý niệm cực kỳ mạnh mẽ của chính mình.

“Vân Nhi...”

Hồng Y cũng bị thương nặng, đang nằm bất động dưới đất, chỉ có thể đau khổ và bất lực mở to mắt nhìn Vân Nhi.

“Mẹ ơi, Vân Nhi không sao. Mẹ nói xem liệu Vân Nhi có thể được gặp chị Khuynh Thành không?”

Lúc này nó rất muốn gặp người chị Khuynh Thành trong truyền thuyết.

“Vân Nhi đừng sợ... chị Khuynh Thành nhất định sẽ đến cứu chúng ta.”

Diệp Bái cũng gắng gượng quay người về phía Vân Nhi.

Diệp Chấn Thiên thấy thế vội vàng ngăn chặn Diệp Bái không cho anh ta tùy tiện vận động kéo sẽ làm tổn thương kinh mạch.

Rồi ông bò đến bên Vân Nhi, nắm chặt bàn tay bé nhỏ của nó, nói: “Vân Nhi, con nhất định sẽ gặp được chị Khuynh Thành. Và con phải tin chắc rằng cả nhà chúng ta có thể vượt qua khó khăn lần này rồi sẽ lại đoàn tụ.”

“Vâng! Vân Nhi hiểu rồi. Giống như chị Khuynh Thành năm xưa gặp phải đối thủ cực mạnh nhưng vẫn không chịu lùi bước. Vân Nhi cũng sẽ không lùi bước và bỏ cuộc.”

Nếu không nhờ có ý niệm rất mạnh mẽ thì nó đã chết từ lâu rồi.

Nó tuyệt đối không chấp nhận thua, dù đứng trước tử thần nó cũng quyết không cúi đầu. Nó muốn sáng tạo nên một kỳ tích, giống Khuynh Thành chị gái của nó.

“Đúng thế, chúng ta không buông xuôi, nhà họ Diệp chúng ta không thể là bọn đốn hèn.”

Được Vân Nhi khích lệ, Diệp Chấn Thiên đứng bên cũng phấn chấn hẳn lên.

“Được! Mọi người cứ tự vận khí điều dưỡng hơi thở, tuy chúng ta đều bị thương khá nặng nhưng linh khí trên tiên giới mạnh hơn ở phàm trần rất nhiều, chúng ta đương nhiên sẽ rất chóng bình phục.”

Diệp Chấn Thiên tuy cũng hiểu là thế, nhưng thực ra họ chỉ còn lại chút hơi thở yếu ớt, điều đang chờ đợi họ chính là cái chết.

Nhưng, họ tuyệt đối không thể chết như thế này.

Giọng nói yếu ớt của Hồng Y vọng đến: “Chấn Thiên, đây là...”

Một viên kim đan từ trong người Hồng Y lặn ra...

Đó là viên kim đan ngày trước Khuynh Thành đưa cho Hồng Y.

“Mau cho... Vân Nhi nuốt đi...”

Diệp Chấn Thiên đương nhiên biết tác dụng của kim đan. Hồi nọ Khuynh Thành trước khi đi đã để lại ọi người, nhưng nhìn cái lọ chỉ còn ba viên kim đan, ông đâu nỡ đòi dùng?

Ông lập tức vận khí cầm viên kim đan cho Vân Nhi nuốt.

Vân Nhi cũng biết nó đang tồn tại được chỉ nhờ vào ý niệm, dù nuốt kim đan cũng sẽ hoàn toàn là vô ích.

Sẽ không hề có chút tác dụng gì.

Bèn nói luôn: “Cha ạ, cha hãy đưa ẹ con uống! Vân Nhi sẽ không sao cả.”

Hồng Y và Diệp Chấn Thiên bỗng thấy sống mũi cay cay. Con bé này quá giống Diệp Khuynh Thành.

Diệp Chấn Thiên không nói gì hết, ép Vân Nhi phải nuốt viên kim đan.

Có tác dụng hay không, cứ nuốt vào đã rồi mới biết được.

27. Chương 14

Chương 14

Trong cung Phượng Dương.

Cả bọn Đông đế, Nam đế, Tây đế và điện hạ Long Dương của Long tộc đang uống rượu ăn mừng, mặt mũi ai nấy đều rất đắc ý.

“Đồng đế, ông nhìn đi, nhìn thần khí này mà xem!”

“Đừng đắc ý vội, ông nhìn cái này của tôi... cũng khá đấy chứ?”

“Của tôi cũng chẳng kém gì! Nếu không tin chúng ta cứ độ thử xem?”

Đồng đế nhìn với vẻ coi thường nói: “Các người thật đáng ngán! Như thế này đã là gì? Chờ khi giết được Diệp Khuynh Thành, thần khí chỗ nó mới thực là bảo bối!”

“Đúng thế! Giết Diệp Khuynh Thành rồi, thì bảo bối ... Chà! Tôi không dám tưởng tượng nữa!”

“Thôi nào, mọi người đừng ảo tưởng nữa! Cuộc chiến đấu còn chưa kết thúc! Ngày nào Diệp Khuynh Thành chưa chết thì chúng ta chưa thể yên tâm ngày ấy. Phải giết nó đã, chia nhau các bảo bối xong xuôi, chúng ta sẽ lại uống rượu ăn mừng!”

“Đúng! Chúng ta mau gấp chuẩn bị kỹ! Phải bố trí thiên la địa võng, dù Diệp Khuynh Thành lợi hại đến mấy, dù mọc thêm cánh cũng không thể bay thoát.

Khi chúng ta có thêm bảo bối rồi, thì chẳng sợ cóc gì mấy cao thủ ở bên nó!”

“Phải lắm! Nam đế nói thật là chí lý!”

Điện hạ Long Dương của Long tộc gật đầu tỏ ý tán thành, và nói:

“Bây giờ tôi quay về Long cung của tôi để lấy bảo bối trấn cung của Long tộc.”

“Được! Tôi cũng về thành Nam đế lấy bảo bối.”

“Tôi cũng về thành Tây đế. Giờ này ngày mai chúng ta lại hội ý ở đây.”

Cả mấy người đều gật đầu nhất trí.

“Đồng đế! Vậy phiền ông trông coi mấy người tu chân ấy.”

“Các vị yên tâm, chỉ là mấy người tu chân quèn, họ vừa xuyên không và lại bị thương nặng, chỉ còn thở thoi thóp, có gì đáng lo.”

“Chúng tôi không lo ngại điều đó. Mà là lo về Diệp Khuynh Thành, chỉ sợ nó...”

“Ông yên tâm, cứ cho Khuynh Thành mượn người lá gan thì nó cũng không dám liều mạng chạy đến đây. Nó không sợ chết hay sao? Tôi từng nghe Thanh Hư đạo trưởng và Khương Tịch Nguyệt nói: Diệp Khuynh Thành coi trọng người nhà nó hơn cả tính mạng nó.”

Về điều này thì cả mấy người ở đây đều biết rõ.

Nếu không khai thác từ Thanh Hư đạo trưởng và Khương Tịch Nguyệt để biết tình hình thì rất khó mà tìm hiểu ra lai lịch Diệp Khuynh Thành, một người đi xuyên không gian lên đây.

“Mặt khác, tôi đã sai người đi mời Thanh Hư đạo trưởng ở Thanh Hư Quán và Khương Tịch Nguyệt rồi. Có họ giúp đỡ, thì dù Diệp Khuynh Thành đến đánh lén thì cũng chẳng ăn nhằm gì.

Một điều rất quan trọng là, theo thám tử về báo, thì hình như Hoa Mãn Nguyệt và Lưu Hương Nguyệt Nhi không có mặt ở điện Kim Hoa.”

Nghe Đồng đế nói thế, cả bọn mới thật sự yên tâm.

Lần này dù sao cũng nhất định phải thành công chứ không thể thất bại. Nếu không, kẻ phải chết sẽ chính là bọn họ.

Điều này, trong thâm tâm họ cũng biết quá rõ.

“Thế này đi: chúng ta sẽ đi nhanh về nhanh, lấy được báu vật rồi thì về luôn, tránh để lâu sẽ sinh chuyện rắc rối.”

“Được!”

Cả ba lần lưu quanh nhanh chóng chớp lên, ba người đã biến mất khỏi cung Phượng Dương.

Đông đế đâu phải con người đơn giản thế? Đòi nào ông ta lại dễ dàng dâng miễn phí cho bọn họ các báu vật ấy?

Đông đế nhếch mép với nét cười nham hiểm độc ác.

Chờ khi trừ khử Diệp Khuynh Thành rồi, tiên giới, ma giới, yêu giới và cả Long tộc nữa sẽ là của ông ta tất!

“Đồ ngu! Định chia đều các báu vật với ta, thì chỉ là ảo tưởng hão huyền! Hôm nọ đến đầm lầy Thiên Trì, Thiên Trì là của ai? Của Đông đế. Hà có gì phải cho không các người? Tại sao phải thế?”

Đông đế nắm chặt nắm tay, mắt lóe tinh quang cầm chắc phần thắng: dường như Đông đế đã nhìn thấy cảnh tượng hoành tráng một mình ông ta thống nhất cả tam giới!

Trên thượng đỉnh cung Phượng Dương. Một thân hình màu đỏ lửa đang không ngớt nhảy nhót trong màn đêm.

Diệp Khuynh Thành giờ đã là Kiếm thánh trung cấp trung kỳ.

Trên thần giới chia làm Kiếm thánh, Kiếm đế và Kiếm thần. Cũng giống như ở tiên giới và phàm trần, mỗi đẳng cấp lại chia thành sơ cấp, trung cấp và cao cấp.

Mỗi cấp độ sơ cấp, trung cấp và cao cấp lại chia thành các giai đoạn sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ và đại viên mãn.

Hoa Mãn Nguyệt mà các vị đại tiên đế nghe danh đã sợ vỡ mật, mới chỉ là Kiếm thần trung cấp mà thôi.

Diệp Khuynh Thành tuy còn kém Hoa Mãn Nguyệt vài cấp nhưng cô vẫn có niềm tin tuyệt đối sẽ giết được bọn người này.

Những kẻ làm hại người thân của cô thì nhất định phải trả giá.

Khỏi cần bàn bạc thương lượng, khỏi cần nghi ngờ gì nữa, cái giá phải trả là phải chết.

Vận thần thức quan sát một lượt, xác định vị trí của bọn Diệp Chấn Thiên.

Một tàn ảnh màu đỏ vụt lên trong bóng tối rồi biến mất.

“Cha!”

Diệp Khuynh Thành đã xuất hiện trước mặt Diệp Chấn Thiên.

“Khuynh ... Khuynh Thành, là con thật ư? Khuynh Thành? Ta ... chắc không phải ta đang nằm mơ đấy chứ?”

“Cha ơi, con đây!”

Nhìn mọi người đều bị thương, Khuynh Thành tay nắm thật chặt.

Bọn khốn khiếp đáng chết., thật vô liêm sỉ, dám bắt cóc người phạm trần đưa lên tiên giới.

“Khuynh Thành đừng khóc. Cha không sao đâu. Được nhìn thấy con, coi như cha lên tiên giới này cũng không phí hoài.”

“Cha...”

Khuynh Thành ôm Diệp Chấn Thiên vào lòng, không nén được lệ tuôn lũ chã.

Vô số cảnh tượng lần lượt hiện ra, lướt qua trong óc người cha.

Dù thế nào thì Khuynh Thành vẫn là con gái ông! Không ai có thể làm hại nó.

Khi cả nhà họ Diệp đều ruồng bỏ Khuynh Thành, ghét cay ghét đắng Khuynh Thành.

Thì người cha vẫn không bao giờ từ bỏ đứa con.

Diệp Chấn Thiên nói, sau này dù con gái ông không thể khuynh thiên hạ bằng nhan sắc thì nhất định sẽ khuynh thiên hạ bằng võ công của mình.

Hồi đó Diệp Khuynh Thành vừa xấu xí vừa hôi hám.

Tất cả mọi người đều chê cô, nhưng cha cô thì chưa bao giờ khiến cô bị tổn thương.

Ông luôn dành cho cô tình thương yêu nồng nàn và trọn vẹn nhất.

Ông nói, Khuynh Thành con hãy nhớ mình là con gái của Diệp Chấn Thiên, và không ai có thể làm hại con.

Năm Khuynh Thành lên năm, bị rơi xuống vực Thực Nhân Cốc.

Diệp Chấn Thiên tức quá, đã đánh cậu con trai Diệp Huyền Diệu thừa sống thiếu chết; ông nói, nếu Khuynh Thành chết thì nó phải đền mạng.

Diệp Chấn Thiên là một người đàn ông cứng rắn như thép gang, khi nhìn thấy Khuynh Thành tập tễnh trở về nhà, ông đã xúc động đến phát khóc.

Đó là đứa con gái của ông!

“Cha ạ, nay con đã trưởng thành khôn lớn, đã đến lượt con bảo vệ cha.”

Cô liền mở lọ lấy ra ba viên kim đan cuối cùng đưa cho Diệp Chấn Thiên.

Đưa cho Diệp Chấn Thiên nuốt ngay.

“Khuynh Thành, cứ đưa cho vú nuôi và anh con uống. Cha vẫn trụ vững mà!”

Khuynh Thành thấy cay cay nơi sống mũi, cô chỉ im lặng rồi quay sang đưa kim đan cho Hồng Y, Diệp Bái và Diệp Thành.

Cuối cùng Khuynh Thành đưa mắt sang đứa em đang thoi thóp thở.

Khuôn mặt tái nhợt của Vân Nhi nở một nụ cười rạng rỡ.

“Chị Khuynh Thành, chị là chị Khuynh Thành phải không? Chị ơi, chị thật xinh đẹp”

Vậy là cuối cùng nó đã được nhìn thấy Diệp Khuynh Thành trong truyền thuyết.

Nó cảm thấy chị gái nó hoàn mỹ như một cô tiên giáng trần, xinh đẹp cực kỳ không thể chê vào đâu được.

Ánh mắt của Khuynh Thành khiến người ta rung động tự đáy lòng.

“Khuynh Thành à, đó là Vân Nhi em gái con. Đó là cha ...”

Ánh mắt Diệp Chấn Thiên nhìn sang Hồng Y.

Diệp Khuynh Thành mỉm cười, ánh mắt cô bỗng trở nên dịu hiền đầm ấm, cô đưa tay sờ đứa bé đang nằm trên mặt đất.

“Vân Nhi... em gái của chị...”

Vân Nhi miệng cười tươi rói, hoàn toàn không có vẻ một người sắp ra đi.

“Chị Khuynh Thành, thế là em đã được gặp chị rồi.”

Nó ngẩng đầu nhìn sang Diệp Chấn Thiên, ngây thơ nói: “Cha ơi, liệu sau này Vân Nhi có thể lợi hại như chị Khuynh Thành được không?”

“Đương nhiên là được! Sau này Vân Nhi lớn khôn, nhất định sẽ còn lợi hại hơn cả chị Khuynh Thành!”

Vân Nhi rất hồn nhiên nhìn Khuynh Thành, rồi lại nói: “Chị Khuynh Thành, liệu em có thể không?”

“Có thể! Đương nhiên là có thể!”

Con bé bắt đầu thở rất gấp, nó có thể gắng gượng được đến lúc này chỉ là dựa vào một ý niệm mạnh mẽ.

Bây giờ nó đã được nhìn thấy con người mà nó hằng mong đợi.

Nó, cuối cùng đã có thể thở phào sung sướng. Nó từ từ đi vào giấc ngủ. Mi mắt nó trĩu nặng, trĩu nặng.

“Chị Khuynh Thành... Vân Nhi... Vân Nhi rất... rất buồn ngủ.”

“Vân Nhi, Vân Nhi, em đừng ngủ, em không được ngủ!”

Tiếng kêu thét như xé lòng của Hồng Y vang bên tai Diệp Khuynh Thành.

“Vân Nhi...”

“Vân Nhi!!!”

Kim đan đã hết.

Nhưng dù còn thì cũng không thể cứu nổi mạng Vân Nhi.

Vì nó bị thương quá nặng, quá nặng.

Diệp Khuynh Thành đặt tay lên cổ tay đứa em gái. Lực phủ ngũ tạng của nó đều bị dịch chuyển hết cả.

Không những thế, kinh mạch của nó cũng bị đứt hết.

Giờ đây chỉ còn một hơi thở cuối cùng.

Muốn cứu nó thì phải tiêu hao một nửa nội lực của mình, để bảo vệ được tâm mạch của nó trước đã.

“Vân Nhi, chị Khuynh Thành ra lệnh cho em không được ngủ, nếu không...”

Ánh mắt Diệp Khuynh Thành thoáng một nét cứng rắn: “Nếu không, em không xứng đáng làm em gái của chị Khuynh Thành!”

“Chị Khuynh Thành...”

“Em có nghe lời hay không?”

“Vân Nhi có nghe lời, Vân Nhi có nghe...”

Khuynh Thành lập tức ngồi khoanh chân bằng tròn. Lúc này mới đến cô đã phong tỏa khí lưu của mình cho nên cô mới không bị Đông đế phát hiện ra.

Bây giờ cô cần thi triển công lực để cứu người, chỉ e khí lưu của mình lan tỏa đánh động đến Đông đế và đồng bọn.

Nhưng Vân Nhi đang nguy ngập, nó không thể chờ đợi thêm nữa. Mặc kệ, phải cứu Vân Nhi đã rồi hãy hay.

Khuynh Thành nhẹ nhàng đặt tay vào hai bàn tay của Vân Nhi. Một luồng khí lưu không ngừng truyền vào cơ thể Vân Nhi.

Tay kia ôm chặt thân hình nhỏ bé của nó vào lòng.

Cảm giác của Vân Nhi sẽ hết như đứa bé còn đang nằm trong bụng mẹ, chưa chào đời.

Rất an toàn, rất dễ chịu.

Đông đế đang sắp ngủ bỗng mở to mắt và ngồi bật dậy vùng ra khỏi giường.

“Gay rồi, có kẻ đột nhập vào phòng giam mấy người tu chân.”

Không nghĩ nhiều, Đông đế tàn ảnh loáng lên một cái. Ông ta đã biến mất.

“Kẻ nào? Sao dám xông vào cung Phượng Dương của Đông đế hử?”

Vì vừa qua công lực của Khuynh Thành đã nâng cao rất nhiều nên Đông đế không nhận ra khí lưu của cô.

Giọng nói trên nóc nhà vang dội lan ra, Đông đế đã xuất hiện trước mặt mọi người.

Bọn Diệp Chấn Thiên đều bị thương, Diệp Bái và mấy người tuy đã nuốt kim đan nhưng chưa thể hồi phục công lực, còn phải chờ thời gian khá dài nữa.

Cho nên lúc này họ chẳng khác gì cá nằm trên thớt, họ tuyệt vọng nhìn Đông đế.

“Là nhà ngươi!”

Đông đế bỗng cau mày rõ rệt. Con bé Diệp Khuynh Thành đã trở nên lợi hại thế này từ bao giờ vậy?

Làn khí lưu rất mạnh, chỉ e nó còn trên tài Đông đế này!

Ông ta nắm chặt tay, ra vẻ rất khôn ngoan kể cả: “Lẽ ra ta nên sớm nghĩ ra: những kẻ ở bên nhà người đều lợi hại cả, thì đâu có chuyện công lực của người lại kém bọn họ nhiều? Thì ra là người vẫn giấu nhem công lực thật sự của mình!”

Ánh mắt ông ta ngập ngựa sát khí đầy kinh hãi.

“Có điều, hôm nay là ngày tận số của Diệp Khuynh Thành nhà người. Đông đế ta đây đã cho điều tra rất rõ: Hoa Mãn Nguyệt và Lưu Hương Nguyệt Nhi không có mặt ở điện Kim Hoa, chỉ có một mình người đến đây. Nếu người chịu bỏ mặc con bé kia thì may ra người có thể giết được ta.

Nhưng nếu người cứu nó... ha ha... ha ha... nếu người cứu nó thì người sẽ tiêu hao một nửa nội lực, và còn bị thương tổn nặng nguyên khí nữa.

Con bé ấy coi như đã chết rồi, nó sống được đến bây giờ, ngay ta cũng cảm thấy rất thần kỳ.

Lẽ nào lũ đàn bà của nhà họ Diệp các người đều thần kỳ như thế này ư?”

Vân Nhi vừa nãy còn rất ngoan ngoãn nghe lời, lúc này đã bắt đầu giãy giụa phản ứng.

Nó không muốn chị Khuynh Thành của nó phải chết, nó không muốn cô bị hao kiệt nội lực và bị tổn thương nguyên khí.

Nó không muốn vì nó mà mọi người bị vạ lây.

Nó bắt đầu cưỡng lại, ý niệm mạnh mẽ của nó không ngớt cưỡng lại khiến nội lực của Diệp Khuynh Thành không thể truyền vào cơ thể nó.

“Vân Nhi, không được phản kháng!”

Khuynh Thành linh thức truyền âm cho nó, giọng cô rất nghiêm khắc.

“Chị Khuynh Thành, không! Tuyệt đối không được làm thế... Vân Nhi có thể chết, nhưng chị Khuynh Thành không thể chết. Cả cha mẹ... và các anh nữa...”

Vân Nhi hai hàng lệ tuôn rơi, mặt ướm đầm đìa.

Nó cũng không muốn chết, nó mới năm tuổi đầu. Nó vẫn chưa được nhìn khắp thế giới, nó còn rất nhiều rất nhiều việc muốn làm, mà chưa làm.

Nhưng, nào còn cách gì khác?

Nó không chết thì tất cả mọi người sẽ phải chết.

Dù có nhiều lựa chọn thì nó cũng không muốn, không muốn lựa chọn gì khác.

“Chị Khuynh Thành hãy thôi đi! Nếu có kiếp sau, Vân Nhi...Vân Nhi chuyển thế đầu thai... sẽ lại làm em gái của chị...”

“Không được nói bừa! Nếu em còn kháng cự nữa thì chị sẽ chết ngay tức khắc. Chắc em không muốn thấy chị chết bây giờ chứ?”

Vân Nhi bỗng sững sờ.

Và lập tức không dám phản kháng nữa.

Nó đâu có biết Diệp Khuynh Thành chỉ dọa nó mà thôi!

Đôi mắt to đang đầm đìa nước mắt của nó chớp chớp, nó nhìn Khuynh Thành bằng ánh mắt chứa đựng bao ý nghĩ phức tạp. Nó không muốn chị nó chết, không muốn cha mẹ chết, không muốn các anh chết, chính nó cũng không muốn chết.

Nó muốn cả nhà được sống bên nhau vui vẻ hạnh phúc.

Nó muốn được theo học võ công chị Khuynh Thành.

Nó muốn sau này lớn lên sẽ làm một nữ hiệp khuyh đảo thế gian.

Mơ ước của đứa trẻ lên năm tuổi chỉ là thế.

“Vân Nhi, em rất nghe lời đúng không? Em cũng không muốn chị Khuyh Thành lãng phí nội lực một cách vô ích, đúng không?”

Vân Nhi khẽ gật đầu nhìn Khuyh Thành.

“Thế thì bây giờ em nhắm mắt lại. Nếu chị chưa cho phép thì cấm không được mở mắt ra. Em có làm được không?”

“Vân Nhi làm được!”

“Tốt! Thế mới xứng đáng là em gái của chị Khuyh Thành, là con cháu nhà họ Diệp!”

Lúc này Khuyh Thành bỗng nhớ đến ông nội Diệp Tông. Nếu ông vẫn còn sống, ông nhìn thấy cảnh tượng này hẳn ông sẽ rất vui.

Nội lực không ngừng chậm chậm truyền vào thân thể Vân Nhi.

Đông đế đứng bên. Ông ta đang chờ, chờ Diệp Khuyh Thành kiệt sức, chờ cái khoảnh khắc thân thể cô yếu nhất để xuất một chiêu đánh chết luôn.

Nội lực mạnh mẽ dần dần bao bọc Vân Nhi thật chặt. Vì trước đó đã nuốt kim đan, nên các kinh mạch bị đứt đang bắt đầu nhanh chóng phát triển và nối liền trở lại, lực phủ ngũ tạng bị xê dịch vị trí cũng bắt đầu chuyển về vị trí cũ.

Thời cơ là đây.

Thời cơ mà Đông đế đang chờ đợi.

Trong thời gian Khuyh Thành sắp xếp lại vị trí lực phủ ngũ tạng của Vân Nhi, cô phải vận ra nội lực tối đa để nhanh chóng truyền vào thân thể Vân Nhi, như thế lực phủ ngũ tạng mới có thể phục hồi.

Đã nhắm đúng thời cơ, đôi mắt tàn độc của Đông đế nhìn như đóng đinh vào thân thể Diệp Khuyh Thành.

Sức mạnh ghê gớm đã tập trung vào bàn tay phải.

Diệp Bái và mọi người cũng cảm giác được sự khủng khiếp của sức mạnh ấy nhưng họ thật sự bất lực, chỉ có thể động đậy cơ thể chứ không làm nổi điều gì khác.

“Cấm làm hại con gái ta!”

Diệp Chấn Thiên bỗng nhảy bật dậy, với tốc độ nhanh kinh người.

Lao thẳng vào Đông đế và ghì chặt vào hai chân lão.

“Cút ra!”

Đông đế hất một cái thật mạnh. Thật kỳ lạ, lão không thể hất một người tu chân chỉ còn thoi thóp thở văng ra.

Đông đế cau mày. Lẽ nào ý niệm của bọn người nhà họ Diệp đều mạnh đến thế này?

Cơ hội rất tốt sắp tuột mất đến nơi, lão cực kỳ điên tiết, bèn giáng luôn cho Diệp Chấn Thiên một chưởng.

“Không!!!”

“Chấn Thiên!!!”

“Nhị bá!!!”

“Nhị thúc!!!”

Bốn tiếng gọi bỗng đồng thời vang lên kinh hãi.

Nghe thấy họ hô hoán, Vân Nhi rất muốn, rất muốn mở to mắt ra nhìn cha của mình.

Nó biết rằng nhất định đã xảy ra chuyện gì đó bất lợi.

Nó cảm nhận được.

Nhưng nó vẫn phải nhắm mắt, bất động.

Vì nó đã hứa với chị Khuynh Thành dù xảy ra chuyện gì nó cũng không được mở mắt ra nếu chưa có lệnh của chị Khuynh Thành.

Đã hứa rồi thì nó tuyệt đối không được để cho chị Khuynh Thành phải thất vọng.

Nó sẽ không để cho chị Khuynh Thành coi thường nó.

Chưởng của Tiên đế tạt đến, ngay người đã đạt cấp độ Kiếm tôn cao cấp kỳ tiếp chưởng này, cũng sẽ bị thương.

Chứ đừng nói là người tu chân ở phạm trần. Và lại là người tu chân đã bị trọng thương.

Bổng chốc, máu bắn tung ra bốn phía.

Diệp Chấn Thiên đã bị chưởng ấy của tiên đế đánh nát nhừ.

Lục phủ ngũ tạng tan tành.

Một làn sức mạnh ghê gớm nhanh chóng tràn đến thân thể Vân Nhi.

Nó bỗng nhiên có cảm giác hết sức phần chấn.

Bây giờ nó đã như trước, tất cả đã trở lại như trước, nó không hề cảm thấy khó chịu gì nữa.

Trán Diệp Khuynh Thành đầm đìa mồ hôi, sắc mặt cô hơi nhợt nhạt.

Đôi mắt Khuynh Thành ngập các tia máu đỏ.

Khuôn mặt và thân thể cô méo xệch, bàn tay nắm rõ chặt, đến nỗi các khớp xương kêu răng rắc.

Một làn khí lưu đầy chết chóc thông khắp đất trời bỗng bao phủ toàn bộ cung Phượng Dương.

Ánh mắt tràn ngập sát khí khủng khiếp.

Kinh hoàng.

Đông đế không ngờ Diệp Khuynh Thành đang yếu ớt như thế mà vẫn phát ra được khí lưu dữ dội kinh người.

Thực ra công lực của cô ta cao đến đâu?

Đông đế chợt cảm thấy run rẩy sợ hãi.

“Ta sẽ bắt toàn bộ cung Phượng Dương của ngươi phải bồi táng theo cha ta!”

Làn khí lưu chết chóc không ngừng lan rộng khắp.

Tàn ảnh loáng lên, Diệp Khuynh Thành đã đến trước mặt Đông đế. Lão còn chưa kịp phản ứng gì thì đã bị Khuynh Thành xé xác thành hai mảnh.

“Á á á á á ...”

Khuynh Thành như hóa điên, cầm xác Đông đế quăng lên không trung, rồi nhanh như chớp táng một quyền vào nó. Nửa cái xác ấy xương thịt bỗng tan ra như cám.

Khuynh Thành lại cầm nửa cái xác còn lại quật thật mạnh xuống đất, chân giẫm lên tới tấp như máy.

Như thế, như thế hình như vẫn chưa hả dạ.

Người bị hại là cha của Khuynh Thành!

Người cha đã dạy dỗ cô biết thế nào là yêu.

Người đã cho cô sinh mệnh, cho cô tất cả như hôm nay.

Chính ông đã cho cô cảm nhận thế nào là hạnh phúc.

Chính ông đã giúp cô có được cảm nhận thế nào là được quan tâm yêu mến, được xót thương, được nâng niu trong lòng bàn tay.

Tất cả những điều này, kiếp trước của Khuynh Thành chưa từng cảm nhận được.

Chính Diệp Chấn Thiên đã giúp cô hiểu rõ thế nào là nhớ nhung.

Chính ông đã khiến cô thay đổi tâm tính để không lạnh lùng nữa.

Chính ông đã khiến cô biết hy sinh vì người khác.

Nhưng. Nhưng, giờ đây, con người đã cho cô tất cả, đã không còn nữa.

Hồng Loan, Kim Bằng và n Ly chạy đến đều trợn tròn mắt.

Hai người và một con chim đều đứng ngây ra đó bất động.

Lần đầu tiên họ nhìn thấy Diệp Khuynh Thành đáng sợ như thế này.

“Á á á á á ...” Một tiếng gào hờn căm, núi lở đất rung.

Cả cung Phượng Dương bỗng như bị bom hẹn giờ khai hỏa lên tiếng.

“Uỳnh ...”

“Uỳnh ...”

“Uỳnh ...”

Những tiếng nổ vang vọng đến tận chân trời.

Trong khoảnh khắc.

Toàn bộ cung Phượng Dương biến thành bình địa.

Máu bắn tung khắp chốn.

Thanh Hư đạo trưởng chạy đến thấy thế cũng phải cau mày nhăn mặt. Bỗng nhiên có một làn sáng yếu ớt bay đến.

“Mau cứu ta với!”

Người đó chính là Đông đế.

“Đông đế!”

Thanh Hư đạo trưởng lập tức thu ông ta vào trong vòng xuyên không gian của mình.

Diệp Khuynh Thành trước đó cứu Vân Nhi nên đã bị tổn hao một nửa nội lực, vừa rồi cô lại bị hỏa gấp công tâm.

Lại không kịp vận khí, nên đã bị nội thương.

Khi đánh Đông đế, nguyên anh của Đông đế mới lợi dụng lúc Khuynh Thành cực kỳ phần nộ không kịp cảnh giác, đã trốn thoát.

Một tiếng gào thét động trời.

Miệng Khuynh Thành máu tươi ồ ộc phun ra như suối.

“Khuynh Thành!!!”

“Khuynh Thành!!!”

n Ly vội phi thân đến đỡ Khuynh Thành đang ngất xỉu đổ vật ra. “Nào, ta về điện Kim Hoa!”

Kim Bằng và Hồng Loan thấy thế vội đưa những người còn lại trở về điện Kim Hoa.

Điện Hạ Long Dương của Long tộc, Nam đế, Tây đế chạy đến thành Đông đế, cả bọn đều kinh hãi, tái mặt nhìn nhau.

“Thế này... thế này là chuyện gì?”

Một vị tiên bị thương nhìn cả ba gã, rồi nói: “Các vị từ xa đến thì phải? Đêm qua, chỉ trong một đêm, thành Đông đế đã gặp thảm cảnh! Gần một nửa nhân số của cung Phượng Dương đã chết!

Chỉ có một cao thủ chạy thoát. Những người khác đều chết rồi!”

Cả ba gã cau mày rõ chặt.

“Có biết đó là do ai gây ra không?”

“Chúng tôi biết sao được? Tuy nhiên sáng sớm nay đã có người của thành Bắc Đế đến để đưa ra cáo thị.”

“Cáo thị nói những gì?”

Vừa nghe ba chữ thành Bắc Đế, sắc mặt cả ba gã lại càng nhăn nhó hơn.

“Cáo thị nói rằng, Đông đế bất tuân thiên quy, câu kết với Nam đế, Tây đế và Long tộc, xuống phạm trần bắt người tu chân để uy hiếp thành Bắc Đế, hồng tiêu diệt thành Bắc Đế; vì thế thành Đông Đế mới bị hủy diệt. Đồng thời, ra lệnh ọi người ở thành Đông Đế nội trong ba ngày phải đầu hàng, nếu không sẽ bị giết hết không chừa một ai.

Và, còn nói là...”

“Còn nói gì nữa?”

“Còn nói là, tuyệt đối không tha cho Nam đế, Tây đế và Long tộc.”

Người ấy còn định tiếp tục nói nữa, nhưng ba gã đang đứng trước mặt bỗng dưng biến mất không thấy đâu nữa.

Chỉ trong một đêm, thành Đông đế đã biến thành bình địa, xem ra lần này đã thật sự làm cho Khuynh Thành diên tiết rồi.

“Ta nên làm gì đây?”

Tây đế cảm thấy sợ hãi, bản thân mình mới nối ngôi chưa được bao lâu, ông ta không muốn chết ngay như thế này.

“Còn có thể làm gì được nữa?”

“Chẳng lẽ cứ thế này chờ chết?”

Đôi mắt của điện hạ Long Dương của Long tộc bỗng lóe lên một tia độc ác.

“Chết. Dù chết thì cũng không thể chết một cách hèn hạ như thế. Con bé ấy đã không tha cho chúng ta thì chi bằng bây giờ chúng ta liên kết lại, đánh vào điện Kim Hoa.”

Nói rồi cả ba nhanh chóng đến ngay thành Nam Đế.

“Chờ đã...”

Nam đế lấy linh châu truyền tin ra, lập tức viết luôn mấy chữ; chỉ lát sau thám tử nằm vùng ở điện Kim Hoa đã nhắn tin trả lời.

Diệp Khuynh Thành bị thương nặng, hôn mê bất tỉnh!

“Nói sao?”

“Diệp Khuynh Thành bị thương nặng, hôn mê bất tỉnh.”

Biết được thông tin này, cả ba gã đều mừng rơn!

“Không nên chậm trễ, mỗi người chúng ta hãy đem quân bán bộ của mình đến cùng vây đánh thành Bắc Đế!”

Ánh mắt Nam để lấp lóe tinh quang.

Điện hạ của Long tộc liền hào hứng gật đầu ngay.

“Tốt rồi! Đến lúc đó, Ma tộc và yêu giới thấy chúng ta bao vây thành Bắc Đế, rất có thể họ sẽ nhân đó nhúng tay vào cùng giúp chúng ta đánh thành Bắc Đế cũng nên.”

“Long Dương nói đúng. Lẽ nào họ không sợ chúng ta lấy được bảo bối rồi sẽ dùng nó để đánh lại họ? Cho nên tôi đoán rằng, nhìn thấy thành Bắc Đế yếu thế, họ nhất định sẽ đánh giúp chúng ta.

Như thế tức là, ngũ phương thế lực liên kết công phá thành Bắc Đế, thì dù Diệp Khuynh Thành có tỉnh lại ngay cũng hết cách thì thố chống đỡ.”

Tây để phân tích bài bản lý lẽ đâu ra đấy. Nỗi sợ hãi lúc này, giờ đây đã được thay thế bằng những thông tin đầy phần chấn, khích lệ.

“Được! Chúng ta chia nhau về chuẩn bị quân đội ngay lập tức, hai ngày nữa cùng vây đánh thành Bắc Đế.”

“Được!”

Cả ba đã nhất trí cao độ, bèn vội vã trở về gom quân điểm tướng.

28. Chương 15 Part 1

Chương 15

Trong điện Kim Hoa ở thành Bắc Đế.

Diệp Khuynh Thành vẫn hôn mê chưa tỉnh. Lần này cô đã bị tổn thương tâm mạch thật rồi.

n Ly lặng lẽ ngồi bên đầu giường bắt mạch cho Khuynh Thành.

Công lực của một phù thủy, vốn không cao lắm.

Nhưng bản lĩnh để cứu người thì lại là hàng đầu.

Có điều, lần này... n Ly cảm thấy khó khăn.

“n Ly, sao rồi? Thế nào rồi?” Nhìn thấy n Ly càng lúc càng thêm cau mày, Hồng Loan căng thẳng hỏi.

n Ly thở dài, từ từ đứng dậy, rồi bước ra, nói: “Hai nỗi đau cùng tác động, Diệp Khuynh Thành có thể vượt qua được không, đành chờ vào số phận của cô ấy vậy. Chẳng phải, tôi không tận tình cứu chữa, nhưng nguồn lực trong thân thể cô ấy đang cường lại, từ chối xung lực cứu chữa của tôi.”

Từ chối cứu chữa?

Là thứ logic gì vậy?

Thế nào là hai nỗi đau cùng tác động?

Hồng Loan và Kim Bằng trở mắt nhìn nghệt ra, không hiểu n Ly nó thế là sao.

Cả hai nhìn Trọng Lâu, hỏi: “Ông có hiểu ý là gì không?”

“Ta... ta cũng không hiểu.”

Ánh mắt bắn khoắn của Trọng Lâu dời sang Tịch Vân.

“Tịch Vân, nàng có hiểu là ý gì không?”

“Chẳng là ý gì cả!”

Tịch Vân nguyệt một cái, rồi đi vào phòng chăm sóc Diệp Khuynh Thành. Tuy Tịch Vân không hiểu thật rõ lời nói của n Ly.

Nhưng trong lòng Tịch Vân thì biết rất rõ: một là Lam Tố, hai là Diệp Chấn Thiên.

Chỉ có hai người đàn ông này mới có thể khiến cho Khuynh Thành bị chấn động nặng nề như thế.

Hai người và một con chim nhìn nhau, lại nhìn n Ly, rồi đồng thanh hỏi: “Chẳng là ý gì, vậy thực ra là thế nào?”

“Chẳng là ý gì tức chẳng là ý gì. Tránh ra đi!”

n Ly đang rất tức giận.

Diệp Khuynh Thành chết tiệt dám từ chối cứu chữa! Cô ta định chết thật hay sao?

Càng nghĩ càng bực mình, n Ly lại chạy vào phòng của Khuynh Thành, gất ầm lên: “Diệp Khuynh Thành, cô nghe cho rõ đây: cô muốn hủy sự sáng suốt cả đời của tôi nhưng tôi không thể cho phép cô làm thế!”

Không cho tôi cứu chữa thì tôi cứ cứu! Tôi không tin mình không cứu nổi cô!

Và, nếu cô muốn chết thật thì chết cho nhanh đi cho gọn.

Để khỏi phải nhìn em gái cô, các anh cô và bà mẹ cô bị điện hạ Long tộc, Nam đế, Tây đế đánh chết!”

Đuôi con mắt của Diệp Khuynh Thành trào lệ.

Cô đau lòng đến cùng cực.

Chẳng phải cô không nghe thấy, không cảm nhận thấy. Mà là cô không muốn tỉnh lại, không muốn đối diện với sự thật nữa.

Dù là người cứng rắn đến mấy vẫn là con người bằng xương bằng thịt, cũng biết đón đau.

Cha đã chết.

Lam Tố, cô không biết nên đối diện với anh ra sao.

Tỉnh lại thì có ý nghĩa gì nữa? Chi bằng mãi mãi chìm trong giấc ngủ, ít ra cô cũng không thấy đau đớn nữa.

Vân Nhi.

Đứa em gái của Khuynh Thành.

Trong đầu cô không ngớt hiện lên khuôn mặt ngây thơ của nó.

Đôi mắt to tròn đang hồn nhiên nhìn cô.

“Chị Khuynh Thành, chị là chị Khuynh Thành phải không? Chị ơi, chị thật xinh đẹp...”

“Chị Khuynh Thành, thế là em đã được gặp chị rồi...”

“Cha ơi, liệu sau này Vân Nhi có thể lợi hại như chị Khuynh Thành được không?”

“Đương nhiên là được! Sau này Vân Nhi lớn khôn, nhất định sẽ còn lợi hại hơn cả chị Khuynh Thành!”

“Chị Khuynh Thành... Vân Nhi... Vân Nhi rất ... rất buồn ngủ...”

“Vân Nhi, chị Khuynh Thành ra lệnh cho em không được ngủ, nếu không...”

Ánh mắt Diệp Khuynh Thành thoáng một nét cứng rắn: “Nếu không, em không xứng đáng làm em gái của chị Khuynh Thành!”

“Chị Khuynh Thành...”

“Em có nghe lời hay không?”

“Vân Nhi có nghe, Vân Nhi có nghe...”

“Vân Nhi không được phản kháng!”

“Chị Khuynh Thành, không! Tuyệt đối không được làm thế... Vân Nhi có thể chết, nhưng chị Khuynh Thành không thể chết. Cả cha mẹ... và các anh nữa...”

Chị Khuynh Thành hãy thôi đi! Nếu có kiếp sau, Vân Nhi... Vân Nhi chuyển thế đầu thai... sẽ lại làm em gái của chị...”

“Không được nói bừa! Nếu em còn kháng cự lại nữa thì chị sẽ chết ngay tức khắc. Chắc em không muốn chị chết bây giờ chứ?”

Vân Nhi, em rất nghe lời đúng không? Em cũng không muốn chị Khuynh Thành bị lãng phí nội lực một cách vô ích, đúng không?

Thế thì bây giờ em nhắm mắt lại. Nếu chị chưa cho phép thì cấm không được mở mắt ra. Em có làm được không?”

“Vân Nhi làm được.”

Những lời của Vân Nhi vẫn không ngớt văng vẳng bên tai Khuynh Thành.

Cô còn đứa em gái. Em gái! Một giọt máu đào hơn ao nước lã.

Cha đã ra đi. Cô không thể lại mất đứa em gái này.

Cô còn có người vú em – bà giờ đã là vợ của Diệp Chấn Thiên.

Cô còn có hai người anh. Họ đang bị trọng thương.

Phải tỉnh lại, nhất định phải tỉnh lại.

Nhưng cô vẫn không muốn mở mắt ra, vẫn không muốn đối mặt với hiện thực.

Cha cô. Sao cha cô có thể chết, sao ông có thể chết?

Nỗi đau.

Nỗi đau không thể nén xuống.

Mất phương hướng.

Mịt mù chưa từng thấy.

Chỉ trong hai ngày ngắn ngủi, tất cả đã biến đổi.

Lam Tố không phải của cô.

Cha cũng đột ngột ra đi.

Hai con người quan trọng nhất đời Khuynh Thành sao bỗng nhiên lại biến mất?

Khuynh Thành không biết mình còn lại những gì nữa?

Có lẽ chỉ còn lại nỗi đau vô bờ bến?

Tịch Vân nắm chặt tay Khuynh Thành nói: “Khuynh Thành, cô không thể buông xuôi như thế này. Thù lớn còn chưa trả được, cô đâu có thể ngủ được? Lẽ nào cô chấp nhận đứng nhìn hung thủ sát hại người thân của mình nhơ nhớt đứng ngoài vòng pháp luật?”

Lẽ nào cô muốn nhìn tình cảm của mình có khúc đạo đầu mà không có hồi kết? Tôi nhớ Hoa Mãn Nguyệt từng kể với tôi rằng chính cô đã nói cho anh ta biết.

Đã yêu một người thì ta nên hết lòng tin tưởng người ấy. Lẽ nào cô không tin Lam Tố hay sao? Lẽ nào cô cho rằng tình cảm giữa hai người rất mong manh yếu ớt?

Và, dù có là thế thì cô cũng nên đích thân hỏi anh ta cho rõ, chứ không nên lựa chọn né tránh.”

“Đúng thế, Khuynh Thành, Tịch Vân nói rất đúng. Dẫu Lạc Nhi và vương gia có tình cảm sâu nặng thì đó cũng là quá khứ rồi. Mặt khác, vương gia vẫn luôn cho rằng cô chính là Lạc Nhi chuyển thế.

Và, người mà vương gia yêu thật sự chính là cô chứ không phải Lạc Nhi. Lạc Nhi và Khuynh Thành là hai con người hoàn toàn khác nhau.”

n Ly nói. Cô cũng không nén được nữa.

Cũng chẳng rõ từ khi nào n Ly đã tự đáy lòng mình tiếp nhận cô gái Diệp Khuynh Thành.

Và thực sự coi cô là vương phi của mình.

Huống chi, n Ly còn có sứ mệnh mà vương gia giao phó cho: bảo vệ sự an toàn của Khuynh Thành.

Còn việc ngăn cản không để cô ấy lên thần giới, thì quên đi là vừa!

Nếu n Ly ở vị trí đó, có ai đó định ngăn cản cô thì đó là điều tuyệt đối không thể! Huống chi là chính Khuynh Thành.

n Ly vừa động viên Khuynh Thành vừa bắt mạch cho cô.

Khuynh Thành vẫn có ý cự tuyệt nhưng rõ ràng là đã không mạnh mẽ như trước nữa.

n Ly ghé sát tai Khuynh Thành thủ thủ, có pha chút uy hiếp: “Vương gia nương nương nếu muốn nhìn thấy vương gia phải chết thì cô cứ việc ngủ nữa đi!”

Bàn tay n Ly vẫn đặt trên chỗ mạch đập nơi cổ tay Khuynh Thành.

Bỗng nhiên.

Khí lưu trong cơ thể Khuynh Thành có sự biến hóa to lớn.

n Ly hiểu rằng cô gái này vẫn nghĩ rất nhiều về vương gia của cô.

Đời người con gái, dù có ý chí cứng cỏi đến mấy, rốt cuộc vẫn cần đến tình yêu của một người đàn ông, cần một bờ vai làm điểm tựa.

Một luồng nội lực cực mạnh truyền vào tứ chi và cơ thể Khuynh Thành. Những ngón tay của n Ly như vô số những mũi kim phóng vào thân thể Khuynh Thành.

Chỉ cần Khuynh Thành không cưỡng lại thì n Ly có thừa biện pháp để cứu cô.

Nhưng đúng vào lúc này.

Đại quân đông đảo đen nghịt của Nam đế, Tây đế và Long tộc đã kéo đến gần thành Bắc đế.

Cung Phượng Dương của thành Đông đế tuy đã bị phá hủy nhưng quân đội vẫn còn. Nhìn thấy hai vị đế kia đã đem quân đi đánh dẹp hộ mình, bọn Đông đế không có lý gì lại thu mình ngồi co ro một xó.

Họ nhanh chóng chỉnh đốn ba quân, sĩ khí ngút trời.

“Tiêu diệt Bắc đế, bảo vệ đất nước!”

Tiếng hô khẩu hiệu vang dội khắp biên cương thành Đông đế.

Thanh Hư Quán từ lâu đã muốn độc lập xưng vương, nay có cơ hội tốt để tiêu diệt bọn Trọng Lâu và Diệp Khuynh Thành, Thanh Hư đạo trưởng đương nhiên không thể bỏ lỡ.

Hễ bọn người ấy chết, thì thành Bắc đế sẽ thuộc về ông ta.

Ông ta sẽ là Bắc đế nhiệm kỳ mới.

Ông ta đã cùng Nam đế, Tây đế và Long tộc đồng lòng thề ước như thế rồi.

Cái giá phải trả là: Thanh Hư sẽ làm nội ứng phối hợp với họ, cùng tiêu diệt Bắc đế.

Nam đế và Tây đế đưa mắt nhìn nhau.

“Chắc Long tộc không đến nổi lâm trận bỏ chạy chứ? Trời sắp tới đến nơi sao vẫn chưa thấy quân của hãn xuất hiện nhỉ?”

Không có Long tộc tham chiến, họ cũng không dám mạo hiểm tấn công.

Dù sao Long tộc cũng có địa vị rất cao ở trên tiên giới này.

Uy lực mà họ tung ra thật khó bề tưởng tượng. Có họ trợ lực thì xác suất chiến thắng sẽ cao hơn gấp bội.

“Chắc không đến nỗi thế! Chúng ta cứ chờ thêm một lát. Nếu ngày mai không thấy đại quân của hãn đến, thì... thì chúng ta sẽ bàn lại xem sao.”

Nam đế và Tây đế lại trải qua một ngày lòng nóng như lửa đốt.

Hay là gã Long Dương đáng chết chơi khăm bọn mình thật?

“Nam đế! Hay là chúng ta cứ đánh thẳng vào đi. Dù sao Diệp Khuynh Thành cũng đang bị trọng thương.”

Nam đế lừ mắt nhìn Tây đế, nói: “Không được! Chúng ta tuyệt đối không thể mạo hiểm tấn công. Hai lực lượng chúng ta cộng với đội quân của Đông đế đang rệu rã như thế đánh vào, dù thắng thì chúng ta cũng bị thương vong nặng nề.

Và nếu đúng lúc đó Long tộc, ma giới hoặc yêu giới đánh lên chúng ta thì chúng ta chết là cái chắc!”

Bỗng nhiên có một giọng nói vang lên bên tai hai người.

“Các vị nhớ Long Dương này đến thế kia à?”

Nam đế và Tây đế nhận ra Long Dương, đều mừng rỡ hơn hở ra mặt.

“Tôi biết ngay mà, Long huynh đệ không bao giờ nuốt lời!”

Tây đế vừa vỗ vai Long Dương vừa hỏi: “Long huynh, quân đội của huynh đâu?”

“Nửa canh giờ nữa sẽ đến nơi. Sở dĩ tôi không đến đúng giờ là vì nội bộ Long tộc có chút vấn đề. Tám lão già sống dai cứ can ngăn không cho tôi xuất binh!”

Tôi đã phải nói đứt cả lưỡi mới thuyết phục được họ. Nếu lần này thất bại thì tôi rơi vào tình thế thập tử nhất sinh.

Nam đế, Tây đế đều biết nếu tôi mất vị trí điện hạ Long tộc thì nghĩa là gì rồi.”

Xem ra Long Dương đã hạ quyết tâm sắt đá để tham chiến, và quyết thắng trong trận này.

Hai vị đế không vẫn vương nghi ngờ gì nữa. Hãn đã dốc toàn lực vào đây thì mình không có lý gì lại không tung nhân lực ra.

Diệt được thành Bắc đế, sẽ có vô số lợi lộc dành cho cả ba thế lực.

“Được! Chúng ta sẽ cho quân sĩ nghỉ suốt đêm chinh đồn lại đội ngũ, đêm mai chúng ta bắt đầu công phá thành Bắc đế.”

“Được!”

“Được!”

Điện Kim Hoa trong thành Bắc đế.

Không ngớt có quân sĩ chạy vào báo cáo.

“Bẩm báo!”

“Nói đi!”

Trọng Lâu ngồi trên đại điện, ông hơi nhú mày.

Bầu không khí trong điện dường như chỉ cần một đốm lửa là sẽ bùng cháy.

“Chiều nay quân đội của Long Tộc đã đến vùng biên thành Bắc. Để tập hợp với quân đội của Nam đế và Tây đế.”

“Bấm báo!”

“Nói đi!”

“Đại quân thành Đông đế cũng đã đến biên ải thành Bắc đế?”

Trọng Lâu bàn tay nắm rõ chặt.

Đông đế, Nam đế, Tây đế và Long tộc... thực khiến người ta phải đau đầu.

Xác suất đánh thắng bọn họ quá thấp, quá thấp.

Huống chi, phía sau lưng lại còn bọn ma giới và yêu giới.

Nếu bọn họ thừa cơ đánh vào thì thành Bắc đế này sẽ lâm vào cảnh tan hoang muôn kiếp không ngóc đầu lên được.

Đáng tiếc nhất là hai nguồn lực hùng hậu là Hoa Mãn Nguyệt và Lưu Hương Nguyệt Nhi lại không có mặt.

Diệp Khuynh Thành bị trọng thương. Nội bộ còn phải bảo vệ cả người nhà của Khuynh Thành nữa.

Chỉ dựa vào Hồng Loan, Kim Bằng và người nội bộ thì trận này sẽ rất cam go.

Vẫn có câu bất giác – phải bất tướng giặc trước đã.

Nhưng với công lực của bên ta như hiện giờ, thì muốn bắt được một trong mấy tên đầu sỏ đối phương cũng không hề dễ dàng.

Nhất là Long tộc.

Long tộc vốn dĩ có thể tồn tại như một nhánh độc lập đứng giữa tiên giới, ma giới và yêu giới, cũng không phải là không có lý của nó.

Bọn họ muốn xưng vương hay xưng bá, thì phải chứng tỏ được thực lực đã.

Long tộc.

Nhất là Long Châu của Long tộc, có uy lực kinh người tuyệt đối.

Trọng Lâu còn nhớ ngày xưa khi có một con tiểu Kim long phi thăng lên tiên giới, ngày ấy Long tộc còn chưa trở thành một thế lực lớn như hiện nay.

Nhưng từ sau khi con tiểu Kim long ấy phi thăng lên, thì địa vị của Long tộc đã có chuyển biến to lớn.

Long tộc vốn thuộc về yêu giới.

Nhưng không hiểu tại sao bọn họ mỗi lần phi thăng lên thì đều đến tiên giới.

Một cuộc chiến nổ ra giữa tiên giới, yêu giới và ma giới đã khiến Long tộc tách ra thành một nhánh độc lập.

Họ có địa bàn riêng, có chế độ, có tổ chức của riêng mình.

Thời đó tiên giới vẫn chưa chia thành bốn.

Tiên giới vẫn do Tiên đế chí tôn thống lĩnh.

Cuộc chiến giữa tiểu Kim long và Tiên đế đã khiến Tiên đế chí tôn nhìn rõ thực trạng tiên giới: tiên giới quá rộng, một mình ông không thể trông coi xuể.

Về sau, khi Tiên đế chí tôn phi thăng rồi, thì tiên giới chia làm bốn khu vực.

Do bốn Tiên đế cùng cai quản.

Bởi thế mới hình thành tứ đế Đông Tây Nam Bắc như bây giờ.

Tịch Vân bước đến bên Trọng Lâu, dịu dàng, nắm chặt bàn tay ông: “Yên tâm, chúng ta nhất định sẽ vượt qua được tình thế này!”

“Tịch Vân, ta có lỗi với nàng. Ta chưa kịp bố trí cho nàng một buổi hôn lễ thật tuyệt vời tráng lệ thì chúng ta đã gặp phải đại nạn... lần này...”

“Suyt! Thiếp không cho chàng nói những lời bi quan như thế! Nếu chàng muốn dành cho thiếp một hôn lễ tuyệt vời tráng lệ, thì chúng ta phải đánh thắng, phải chiến thắng bọn chúng...”

Trọng Lâu, chàng là Chiến thần, không ai có thể đánh bại chàng!

Bắc đế đã thua trận, thì Đông đế, Nam đế, Tây đế lại càng không là gì. Còn về điện hạ Long tộc, thiếp cho rằng chàng cũng sẽ đánh bại hẳn. Vì trong lòng chàng luôn có một ý niệm vô cùng mạnh mẽ.

Vì thân thể chàng luôn sáng ngời chính nghĩa. Trọng Lâu, chàng hãy tin rằng Tà không thể thắng Chính. Chúng ta nhất định sẽ chiến thắng.”

Đâu phải Trọng Lâu không muốn chiến thắng!

Nhưng lần này...

Ông thật sự cảm thấy nguy cơ, cảm thấy có phần bất lực.

Ông hít vào một hơi thật sâu, nhìn Tịch Vân gật đầu.

“Nàng yên tâm, ta nhất định sẽ dốc toàn lực!”

Ông không muốn Tịch Vân phải thất vọng.

Hai vợ chồng đã trải qua quá nhiều cam go mới được trùng phùng đâu có dễ.

Ông không muốn lại phải phân ly với Tịch Vân.

Nếu lâm vào tình thế vạn bất đắc dĩ, ông sẽ gặp Diệp Khuynh Thành để mượn lại Vạn Thú! Có lẽ đó là căn cứ duy nhất để ông có thể giành chiến thắng!

Hồng Loan và Kim Bằng cũng đã nghe nói về kẻ địch đem đại quân uy hiếp áp sát biên cương.

Một người và một con chim, cả hai đều phấn chấn suốt một ngày trời. Chúng đi tuần tra một lượt các cửa ải biên giới.

Hay thật, sao mà đông người thế kia!

Đánh trận này sẽ cực kỳ đã đời!

“Chim phao câu thối! Ta không thấy thú vị mấy, vì toàn là bọn tép riu, phận của chúng chỉ là chấp nhận bị chà đạp!”

“Con chim phải gió người đừng vội đắc ý. Các cao thủ đều luôn rất kín đáo, rồi cuối cùng mới xuất chiêu độc.”

“Thế thì ta sẽ đợi đến giờ chót mới ra tay!”

Hồng Loan tỏ vẻ rất không mặn mà, khuôn mặt mắng tở đến mức không thể mắng tở hơn, với đôi mắt to đen lầy đang đảo tròn.

“Nếu thế chỉ e thành Bắc đế này đã di dời, đồ ngớ ngẩn ạ!”

“Gì cơ? Người dám gọi ta là đồ ngớ ngẩn? Kinh nghiệm chiến đấu của ta còn phong phú hơn chim phao câu thối nhà ngươi đấy!”

Về mặt Kim Bằng thì tỏ ra bất cần. Hồi xưa ở Hồng Hoang, kinh nghiệm chiến đấu của nó còn ít hay sao?

Ngay từ khi chào đời nó đã lợi hại rồi!

Nói không biết mình đến từ đâu, cũng không biết cha mẹ mình là ai. Nó chỉ biết vừa mở mắt ra thì mình đã ở Hồng Hoang rồi.

Một con yêu thú không biết tên, đang thềm nhỏ dãi nhìn nó.

Khi ấy nó mới chỉ là một con tiểu Kim Bằng.

Muốn sinh tồn ở chốn Hồng Hoang cực kỳ hung hiểm ấy, nó không những cần học cách tránh thoát những con yêu thú khác mà còn phải học được bản lĩnh chiến đấu để giành phần thắng về mình.

Nếu không, cái chết sẽ chờ đợi nó.

Đã không ít lần nó suýt nữa bỏ mạng, may sao vận số nó còn son, vì một con yêu thú hùng mạnh hơn đang nhằm vào con yêu thú đang sẵn lòng nó, nên nó mới chạy thoát.

Nghĩ đến đây, Kim Bằng bỗng nhớ đến Diệp Khuynh Thành.

“Ta phải về thăm Khuynh Thành đã.”

Kim Bằng vừa rồi còn rất phấn khích, bây giờ bỗng thấy nặng nề.

Hồng Loan biết, tình cảm giữa Kim Bằng và Khuynh Thành rất sâu đậm, và cũng biết lúc này lòng nó đang nghĩ những gì.

Nên Hồng Loan không nói gì nữa, cũng đi theo nó trở về điện Kim Hoa.

n Ly đã sắc thuốc và đang cho Khuynh Thành uống.

Hồng Loan và Kim Bằng lặng lẽ đứng bên nhìn, chờ n Ly cho Khuynh Thành uống hết bát thuốc.

Rồi Kim Bằng mới chậm rãi hỏi: “Cô ấy thế nào rồi?”

“Các thương tích đang dần dần hồi phục, cần điều trị khoảng nửa tháng nữa thì có thể ổn cả. Có điều...”

“Có điều làm sao?”

“Dù nói ra các người cũng không hiểu.”

Tâm tư của phụ nữ chỉ là về tình yêu.

Nói chuyện này với chú bé Kaneda Shotaro và con chim phao câu thối này, chúng hiểu sao được?

Hồng Loan và Kim Bằng không phục. Chúng ngẩng đầu lên nói: “Sao chúng tôi lại không hiểu? Cô cứ nói ra xem nào!”

n Ly nhìn cả hai đứa, bộ dạng chúng rất hiền hòa.

Bèn cười khì khì, rồi nói: “Tình yêu! Các người có hiểu tình yêu không?”

Cả hai đứa đồng thanh reo lên: “Hiểu chứ! Chúng tôi hiểu!”

“Hiểu ư?”

n Ly sửng sờ. Một chú bé Kaneda Shotaro và một con chim, mà lại hiểu tình yêu? Chuyện quá kỳ lạ!

“Thế thì hai đứa nói thử ta nghe xem nào?”

“Tình yêu, tức là để phát triển thế hệ sau!” Kim Bằng nói, vẻ mặt rất đắc ý.

Phát triển thế hệ sau. Câu này đã khắc sau, đã bắt rễ trong cái đầu của nó rồi.

Hồng Loan nói xen vào: “Không đúng. Phải có một nam và một nữ gắn kết chung sống, mới gọi là tình yêu. Nam với nam, nữ với nữ thì không thể gắn kết. Một nam và một nữ gắn kết, sau đó nam ăn hết nữ, là có thể phát triển thế hệ sau.”

Nó bỗng nghĩ đến một điều gì đó, nó cảm thấy nói như thế không ổn.

Nó bèn chạy ngay đến trước mặt n Ly, hỏi: “n Ly, thử bắt mạch cho tôi, và nói xem tôi có thể sinh ra một tiểu Hồng Loan không? Tôi đã ăn thịt rất nhiều kim đan yêu nguyên của những con yêu thú cái.”

n Ly suýt chết ngất.

Sao lại là nam ăn hết nữ, là có thể phát triển thế hệ sau?

Nói thế này thật chẳng đâu vào đâu cả.

“Các người nghe ở đâu ra thế?”

Cả hai đứa lại đồng thanh đáp: “ Hoa Mãn Nguyệt nói với chúng tôi như thế.”

Hoa Mãn Nguyệt...

Thằng cha này thất đức quá! Dạy bừa lũ trẻ con! Anh ta thật quá đáng.

“Anh ta nói bừa đấy! Ăn sạch, rồi sẽ sinh sôi ra thế hệ sau. Loạn xì bát nháo quá!”

Hồng Loan và Kim Bằng mắt lóe tinh quang. Chúng lạch bạch bước theo sau n Ly: “Thế thì chắc chắn cô phải biết tình yêu là gì, đúng không? Ăn có ngon không? Lần nào tôi hỏi Trọng Lâu ông ấy cũng bị co giật.

n Ly mau nói cho bọn tôi biết, được không? Tình yêu có ngon hay không?”

Co giật... cái từ này quả là chuẩn xác.

n Ly cũng sắp lên cơn co giật đến nơi!

“Các người cứ nhìn Khuynh Thành, thì khắc biết có ngon hay không.”

n Ly ngán ngẩm buông một câu rồi quay người bước đi.

Còn lại Kim Bằng và Hồng Loan hai đứa ngó ra nhìn nhau, rồi lại cùng nhìn sang Diệp Khuynh Thành đang nằm trên giường.

Cuối cùng chúng đưa ra kết luận.

Tình yêu chẳng ngon lành gì hết.

Kim Bằng bỗng nhớ ra một điều gì đó, nó kêu rít lên: “Không đúng! Khuynh Thành vì cứu Vân Nhi, sau đó... mới bị thương kia mà!”

29. Chương 15 Part 2

Hồng Loan cũng lập tức hiểu ra, cả hai đứa vội cấp tốc đuổi theo n Ly.

“n Ly, cô lừa chúng tôi! Mau nói cho chúng tôi biết tình yêu có ngon hay không?”

Thấy Hồng Loan và Kim Bằng đuổi theo phía sau, sắc mặt n Ly lại buồn bã.

“Có ngon hay không, sau này các người gặp người mà các người thích, rồi yêu họ, thì sẽ biết.”

“Yêu, rồi sẽ biết?”

Thế là ý gì? Như thế nào mới gọi là yêu?

“Thôi, ra đi, ra đi! Ta còn phải điều trị vết thương cho họ.”

n Ly đã đi đến phòng nghỉ của Hồng Y và mọi người.

Vân Nhi đang ngồi ở đầu giường Hồng Y, thấy n Ly bước vào nó vội hỏi ngay.

“Chị n Ly, chị Khuynh Thành thế nào rồi ạ?”

“Cô ấy rất ổn, em đừng quá lo lắng.”

n Ly xoa đầu Vân Nhi, mỉm cười với nó.

Con bé này rất giống Diệp Khuynh Thành, tính tình cũng hết sức cứng cỏi.

“Vân Nhi, Khuynh Thành đã không vấn đề gì nữa. Em cứ mở mắt ra đi!”

“Không! Em đã hứa với chị Khuynh Thành rồi, chị ấy chưa bảo em mở mắt thì em sẽ không mở mắt.”

“Vân Nhi à, chỉ là lúc ấy gấp gáp quá, nên chị Khuynh Thành thuận miệng nói vậy thôi.”

“Không! Chị Khuynh Thành nói gì, Vân Nhi đều nhớ rất rõ. Trừ phi... chính chị ấy bảo em hãy mở mắt ra.

Nếu không, Vân Nhi đã hứa với chị ấy rồi thì nhất định sẽ làm.”

n Ly cũng hết cách. Con bé này... nếu mai kia trưởng thành rồi gặp một anh chàng mà nó thích thì chắc chắn nó sẽ theo đuổi đến cùng trời cuối đất!”

“Vân Nhi...”

Hồng Y bỗng đưa tay ra kéo n Ly. Khuôn mặt nhợt nhạt của bà có một nét cười đau khổ.

“n Ly cứ kệ nó! Tôi đã bảo nó không biết bao nhiêu lần mà nó cũng chẳng nghe.”

Vân Nhi cũng chẳng bảo sao, nó lùì sang một bên cứ như là không nghe thấy gì cả.

Bộ dạng và lời nói của nó không hề giống đứa trẻ mới lên năm tuổi.

“Mẹ cháu, nếu bình phục hoàn toàn, có lẽ phải mất vài năm nữa.”

“Phải chờ lâu như thế ư?”

Nó nghĩ ngợi một lát, rồi lại nói: “Chị n Ly có thể nhanh chóng chữa ẹ em được không? Em lo chị Khuynh Thành tỉnh lại, nhìn thấy mẹ em như thế này chị ấy sẽ rất buồn.”

n Ly cố gượng cười. Nhanh chóng thế ư? Nếu không gặp Khuynh Thành.

Thì họ đã chết cả rồi.

Ở trên tiên giới, căn bản không có ai có thể cứu được họ.

Trừ phi, cũng có người giống như Diệp Khuynh Thành, có thể dồn một nửa nội lực tiếp sức cho họ.

Một nửa nội lực!

Phải tu hành hàng vạn năm thậm chí vài triệu năm! Nếu không phải là người thân của mình thì ai muốn giúp?

“Vân Nhi, cô nương n Ly đã gắng hết sức rồi, con đừng quậy nữa.”

n Ly mỉm cười, nói: “Nó cũng vì quan tâm đến Khuynh Thành mà!”

Có điều, Vân Nhi vẫn chưa biết cha nó không còn nữa.

Không rõ sau khi nó biết sự thật này rồi nó sẽ thế nào.

n Ly và Hồng Y nói với nó rằng Diệp Chấn Thiên, Diệp Bái và Diệp Thành đang ở bên nhau, họ đều bị thương khá nặng, cho nên hiện giờ không ai được làm phiền họ.

Nhìn con bé rất cứng cỏi này, n Ly hít một hơi thật sâu. Không biết mai kia nên nói với nó như thế nào đây.

Châm cứu xong cho Hồng Y, n Ly xoa đầu Vân Nhi, nói: “Chị phải ra ngoài. Nếu muốn ăn gì em cứ nói với a hoàn đứng ngoài cửa là được.”

“Vân Nhi hiểu rồi.”

Màn đêm buông xuống.

Trên bầu trời sâu thẳm, không trăng.

Chỉ thấy lác đác những ngôi sao trên đó đang nhấp nháy những tia sáng rực rỡ đẹp mắt.

Đại quân đen ngòm đang rục rịch, sẵn sàng.

Chờ hiệu lệnh của tướng quân ban ra.

Sau đó sẽ tiến thẳng vào thành Bắc Để.

Nam đế, Tây đế và Long Dương đưa mắt cho nhau, hô lên: “Tấn công!”

Rất nhanh chóng, đại quân đen ngòm rầm rập bước đi, bụi cuốn tung bay, nhằm thẳng hướng thành Bắc Để.

Quân đội của Đông đế nhận được tin. Tướng quân chỉ huy tên là Triệu Yên ngồi chễm chệ trên lưng bạch hổ, ông ta đưa tay ra hiệu, đám quân sĩ cười liệt hổ^[1] cấp tốc phi ngay về hướng thành Bắc Để.

[1] Hổ dữ

“Bẩm báo!!! Triệu Yên đã dẫn quân đánh vào biên cương thành Bắc Để!”

“Bẩm báo!!! Nam đế, Tây đế và điện hạ Long Dương của Long tộc đã dẫn quân vượt qua biên cương thành Bắc Để!”

Thành Bắc Để tuy có hai mươi vạn quân.

Nhưng nếu so với thế lực bốn phương thì chỉ như một sợi lông so với chín con bò, chẳng thấm vào đâu.

Trọng Lâu cố nhiên không dám phân tán dần trải lực lượng. Làm thế, chỉ có thể là càng chết sớm hơn.

Cho nên ông triệu tập toàn quân trở về thành Bắc Để. Chờ quân địch tiến vào thành rồi, sẽ tàn sát một trận cuối cùng, duy nhất.

Dù thành Bắc Để sẽ mất thì ông cũng giáng cho quân địch một đòn khủng khiếp không thể lường nổi.

Tuyệt đối không để chúng hưởng thụ một chút lợi lộc nào.

Đây là cuộc chém giết chí tử quyết liệt nhất.

Không sợ hy sinh chính mình, nhất định phải hủy diệt quyết tâm của đối phương.

Hồng Loan và Kim Bằng đứng trên đại điện, sắc mặt chúng nặng nề chưa từng có.

Cho đến lúc này chúng mới cảm nhận nguy cơ mà Trọng Lâu phải đối mặt cùng lòng quyết tử quyết chiến của ông.

Tịch Vân thì vẫn như mọi ngày, điềm tĩnh hiền hòa ngồi bên Trọng Lâu, vẻ mặt Tịch Vân vẫn có nét cười nhẹ nhàng, rất bình thản không hề nao núng.

Thể hiện lòng tin và sự ủng hộ tuyệt đối với người chồng.

Dù là sống, hay chết, cũng thế.

Tịch Vân đều không mấy may ai oán.

Tịch Vân luôn lựa chọn đứng bên Trọng Lâu, là lẽ đương nhiên khỏi phải bàn.

Ông sống, bà sẽ sống.

Ông chết, bà sẽ chết.

Cho nên không có gì phải đau khổ.

Cũng không có gì phải đắn đo băn khoăn cả.

Đó là sự bình tĩnh tuyệt đối khi người ta yêu nhau hết mình, đó là tình cảm thề chết cũng ở bên nhau, chỉ hai người biết là đủ, không cần dùng lời nói để tỏ bày.

n Ly nhìn vợ chồng họ ngồi trên đại điện, rồi cô lẳng lặng quay người bước đi.

Việc n Ly cần làm là bảo vệ Diệp Khuynh Thành thật tốt, bảo vệ sự an toàn cho người nhà Khuynh Thành.

n Ly cũng từng nghĩ sẽ đưa thẳng Khuynh Thành lên thần giới.

Nhưng cô lại biết rất rõ, thần giới chưa chắc đã an toàn hơn tiên giới. Ở tiên giới, họ còn có tia hy vọng để sống sót.

Chứ lên thần giới thì sẽ phải đối mặt với kẻ địch còn ghê gớm hơn. Như thế sẽ là thật sự rơi vào vực sâu địa ngục vô tận, vạn kiếp không thể ngóc đầu, không sao ngoi lên được.

Trọng Lâu rời ghế, đứng lên nói: “Truyền lệnh của ta: toàn thể quân sĩ hãy phấn chấn lên! Đêm nay chúng ta sẽ hành động một phen thật dũng mãnh, đánh cho lũ sài lang hổ báo một trận tan tành mây khói!”

Tuy Trọng Lâu cũng biết xác suất đánh thắng không lớn.

Nhưng, không thể đánh mất sĩ khí ba quân.

Một khi sĩ khí đã chẳng còn thì khả năng thất bại sẽ càng lớn.

“Đã có Trọng Lâu ở đây thì bọn chúng chớ hòng đụng đến thành Bắc Đệ này!”

Tiên đế này sẽ đích thân chỉ huy chiến đấu với các ngươi!”

Các võ tướng bỗng nhận được sự động viên to lớn.

Trong con mắt của họ, Trọng Lâu là chiến thần năm xưa, là Bắc Đệ ngày nay.

Trong tâm trí họ, Trọng Lâu luôn là đáng tối cao, cao vời vợi.

Huống chi lại có thêm các cao thủ như Hoa Mãn Nguyệt.

Cho nên họ không coi bọn Nam đế, Tây đế và Long tộc là gì cả.

Cuộc chiến này họ phải thắng, không còn nghi ngờ gì nữa.

Cung Phượng Dương trong thành Đông Đệ bị hủy trong một đêm, Tây đế và Bắc đế chạy trốn bị giết, ba mươi hai Kim Cương và bảy mươi hai Sát bỏ mạng thê thảm, bọn họ đều biết rất rõ.

Cho nên, với thực lực của mình đối phó với kẻ địch tấn công, họ có niềm tin tuyệt đối.

Đại quân không ngừng tiến thẳng về thành Bắc Đệ.

Trọng Lâu thay chiến bào, đường hoàng ngồi trên lưng kì lân, sắc mặt đầy sát khí, ông lim dim mắt nhìn đối phương.

Ông liên tục tính toán xem quân địch còn cách thành Bắc Đệ bao xa. Ánh mắt cực sắc bén.

“Giết!!!”

Không đợi bọn Nam đế, Tây đế và điện hạ Long tộc chấn chỉnh đội ngũ tấn công. Trọng Lâu tức khắc hạ lệnh cho quân sĩ cấp tốc đánh thẳng vào đại quân đối phương đang tiến lại.

Phải đánh cho chúng không kịp trở tay.

Đúng lúc Trọng Lâu ra lệnh thì Long Dương lẳng không bay lên, hét gọi: “Trọng Lâu, ngươi hãy ngoan ngoãn đầu hàng đi!”

Trọng Lâu lạnh lùng “hừ” một tiếng. Đầu hàng?

“Trọng Lâu ta đây dù không làm Tiên đế thì vẫn là Chiến thần ở tiên giới. Đầu hàng ư? Thật nực cười!”

“Chiến thần, chỉ là khi ngươi chưa gặp phải cao thủ mà thôi.

Trọng Lâu nhà ngươi cho rằng mình thật sự là Chiến thần và vĩnh viễn không bao giờ thất bại hay sao?

Ngươi hãy mở to mắt ra mà nhìn, hiện giờ bốn cánh quân của Đông đế, Nam đế, Tây đế và Long tộc ta đây vây đánh ngươi, ngươi vẫn cho rằng mình có thể đánh thắng ư?

Hơn nữa, ta đã nhận được tin mật báo: bọn Hoa Mãn Nguyệt không có mặt ở điện Kim Hoa, Diệp Khuynh Thành thì đang bị thương nặng, hôn mê bất tỉnh; ngươi muốn thắng trận thì chỉ có thể là thắng trong mơ mà thôi!”

Long Dương lại nhìn hai chục vạn quân một lượt, rồi ha hả cười ngặt nghèo như điên.

“Các người là một lũ ngu xuẩn, dằn độn! Trọng Lâu căn bản không coi các người là gì! Ông ta sẽ đưa các người vào chỗ chết! Thế mà các người vẫn hăng hái bán xác cho ông ta! Quá ngu xuẩn!”

Quân sĩ của Trọng Lâu bỗng xông vào.

Bọn Hoa Mãn Nguyệt không có mặt ở điện Kim Hoa? Diệp Khuynh Thành bị thương nặng hôn mê bất tỉnh?

Sao chúng ta không nghe nói nhỉ?

Ánh mắt họ đều đổ dồn về Trọng Lâu.

Viên chỉ huy lãnh quân hỏi: “Bẩm Bức Đế, hần nói có phải sự thật không?”

“Toàn nói láo cả! Hần muốn gây rối loạn quân tâm.”

Kim Bằng và Hồng Loan thấy thế bất giác cũng lo lắng.

Nếu Trọng Lâu không kiểm soát được tình thế, sĩ khí rệu rã, thì cuộc chiến này khỏi cần đánh đã thua là cái chắc.

“Đồ khốn khiếp, dám kích động làm rối loạn quân tâm.”

Hồng Loan không nén nổi nữa, nó cấp tốc chạy lên tạt một chưởng về phía Long Dương.

Tám đại trưởng lão của Long tộc nhìn thấy vô cùng kinh hãi, e rằng Hồng Loan không phải người của tiên giới!

Công lực của nó cực kỳ cao cường.

Tám trưởng lão bèn nhất tề nhảy vọt lên, cùng phóng ra tám luồng nội lực che chắn cho Long Dương.

Như thế cũng gượng đỡ được chưởng ấy của Hồng Loan, tuy nhiên Long Dương vẫn bị thương nhẹ.

Hồng Loan nhìn Long Dương, rít lên: “Nếu người lập tức rút quân thì ta sẽ cân nhắc để tha chết cho; nếu không ta sẽ không bận tâm người có phải Long tộc hay không, ta vẫn cứ giết như thường!”

Long tộc, không chỉ có địa vị cao ở tiên giới mà ngay ở thần giới Long tộc cũng rất có vị thế.

“Hừ! Người nói vớ vẩn, chẳng qua là nhằm câu giờ mà thôi. Các người căn bản không thể địch nổi bọn ta.” Long Dương nói, mặt mũi vênh vác bất cần, cực kỳ cuồng ngạo.

Về mặt Hồng Loan không hề biến sắc, không phủ nhận cũng không thừa nhận.

Cuộc chiến này thắng bại ra sao, thâm tâm Hồng Loan hiểu rất rõ.

Nhưng chưa khai chiến, không thể để cho sĩ khí sa sút.

Nó khoanh hai tay trước ngực, ngửa cằm lên, lạnh lùng nhìn Long Dương nói: “Chỉ e nhà người mới là kẻ đang câu giờ! Các anh em chớ mắc lừa hần! Tất cả xông lên!”

Xét về thể xác, long thể của Long Dương đương nhiên mạnh hơn Hồng Loan.

Nhưng xét về công lực, Long Dương là Kiếm tôn cao cấp hậu kỳ, đương nhiên không thể sánh với Hồng Loan một Kiếm đế trung cấp của thần giới. Tuy nhiên, do bản thể của Long Dương vượt trội, cho nên dù chỉ là Kiếm tôn cao cấp hậu kỳ thì vẫn lợi hại hơn Tiên đế Kiếm tôn cao cấp đại viên mãn.

Xét về binh khí, Long Dương sở hữu tiên khí cực phẩm, đó lại là trường thương[2] mà Long Dương rất có sở trường.

[2] cây thương dài.

Còn Hồng Loan thì khác, nó có rất nhiều binh khí, và tất cả đều là thần khí.

Xét về trình độ cao siêu của công pháp đã tu luyện, thì Long Dương đương nhiên thua xa Hồng Loan.

Có thể nói, dù so sánh kiểu gì thì Long Dương vẫn thua kém.

Nhưng Long Dương lại không nhận ra sự thật ấy, hấn tin chắc mình sẽ ăn đứt.

Tám vị trưởng lão thấy vậy đều rất lo lắng.

“Long Dương hãy cẩn thận, chớ nên khinh địch.”

Đại trưởng lão Long tộc là Long Thịnh linh thức truyền âm nhắc nhở.

Nhưng tất cả đã muộn.

Cuộc chiến đã mở màn, mũi tên trên cung đã lao đi, không thể dừng, không thể khác được.

“Hong Loan, hôm nay không có Diệp Khuynh Thành, không có bọn Hoa Mãn Nguyệt để mà liên kết, để xem người sẽ huênh hoang ra sao đây? Trước mắt người là đại quân tám chục vạn, Long Dương ta đây muốn xem một mình người có thể làm nên trò trống gì?”

Long Dương nói giọng lạnh tanh, ánh mắt hấn sắc nhọn như có thể xuyên thủng đá vàng, hoàn toàn không cảm thấy mình yếu thế.

Long Dương hung hăng và bất chấp, lao vào đánh Hong Loan.

Tám vị trưởng lão đều hiểu rõ, cuộc chiến này họ không được phép thua.

Nếu Long Dương mới ra trận đã bị đánh thảm hại thì sĩ khí tất suy sụp.

Cho nên tám trưởng lão đều hết sức chăm chú theo dõi Long Dương, sẵn sàng xông ra trợ giúp kịp thời nếu Long Dương lúng túng, để đánh cho Hong Loan không kịp trở tay.

Đôi mắt nhạy bén của Kim Bằng đã sớm tia vào tám trưởng lão.

Ánh mắt nó đầy vẻ cao ngạo, khinh bỉ nhìn tám gã này.

Thế mà Long tộc, là thần chú siêu cấp gì gì? Các người làm bề mặt thần thú thì có!

May mà các người chưa trở lại yêu giới, nếu thế, ta nhất định sẽ đuổi cổ các người đi!

Nếu tám gã kia dám ra tay, thì Kim Bằng sẽ cấp tốc xông ra xé xác chúng ngay. Ở thế giới của người tu chân, quyền cước của ai nặng ký hơn thì người ấy có quyền phát ngôn.

Tám chục vạn quân, đối phó với hai chục vạn quân.

Con số này... khỏi phải bàn cãi ai thắng ai thua làm gì ệt.

Giọng nói băng giá của Nam để bùng vang dội.

“Trọng Lâu! Có can đảm, đương nhiên là đáng khen, nhưng muốn có dã tâm thì không cần có cơ mưu mà còn phải có thực lực nữa!”

Giọng Nam để choang choang đánh thép, mắt ông ta phóng ra hàn quang. Luồng mắt của hai người gặp nhau, chiến cuộc bùng nổ ngay lập tức.

Trọng Lâu không hơi đâu để nói thừa lời, sát khí cực mạnh của ông tràn ra như thác đổ.

“Giết !!!”

Đại quân tám chục vạn xông vào chém giết.

Đại quân hai chục vạn liều mạng giáng trả. Tuy nhiên, quân của Trọng Lâu dù tinh nhuệ đến mấy cũng không thể lại được với tám chục vạn quân địch.

Bỗng nhiên.

Khi cuộc chiến đang ở cao trào chém giết kinh người.

Thì Thanh Hư đạo trưởng của Thanh Hư Quán và Đông đế lừ lừ xuất hiện. Phía sau họ là hàng ngàn bạch y đệ tử.

Khi Trọng Lâu nhìn thấy bọn Đông đế, ông hiểu rằng đó không phải là viện binh mà là bọn gian tế.

“Thanh Hư! Ta không ngờ người dám...”

“Trọng Lâu! Hiểu thời thế, ấy là tuấn kiệt! Bần đạo cũng chẳng còn cách nào khác!”

Bộ dạng lão ta cứ như Đông đế bị bức bách. Nhưng ai chẳng nhận ra Đông đế đang bị thương nặng.

Quân đội của Đông đế nhìn thấy Đông đế chưa chết, sĩ khí bỗng dâng cao, càng hăng máu chém giết mạnh tay.

Rõ ràng là hai mươi vạn quân của Trọng Lâu chiến đấu rất chật vật. Họ đều đang chờ đợi, mong mỗi bọn Hoa Mãn Nguyệt bất chợt xông đến giải trừ mối nguy cho họ.

Nhưng không thấy đâu.

Các anh em bên quân ta lần lượt ngã gục, máu tươi nhuộm đỏ cả thành Bắc Đế.

Thế mà Hoa Mãn Nguyệt, Diệp Khuynh Thành vẫn chưa xuất hiện.

Hồng Loan và Long Dương giao đấu; Nam đế, Tây đế và Thanh Hư đạo trưởng cũng lao vào cuộc chiến với họ.

Kim Bằng vẫn theo dõi tám đại trưởng lão kia. Nó hiểu rất rõ.

Nam đế, Tây đế và Thanh Hư đạo trưởng dù lợi hại đến đâu cũng không lợi hại bằng tám con thanh long này.

Nếu chúng đồng thời ra tay, chỉ e Hồng Loan sẽ...

Cho nên, không đời nào nó để cho chúng có cơ hội.

Trọng Lâu.

Tuyệt vọng.

Tuyệt vọng vô hạn.

Nhìn quân sĩ của mình không ngớt lần lượt ngã gục.

Trọng Lâu không thể chịu nổi nữa.

Tay vung trường kiếm, cười kỳ lân cấp tốc lao nhanh như bay.

“Giết!!!”

Lưỡi kiếm bổ vào quân địch, trong nháy mắt đã mở ra một con đường máu.

Kiếm khí đi đến đâu, nơi ấy máu thịt bắn tung.

Tam trưởng lão của Long tộc thấy thế bèn lớn tiếng hô lên: “Toàn quân của Long tộc vây đánh!”

Rất nhanh, hai chục vạn quân của Long tộc nhất tề chuyển hướng, vây kín Trọng Lâu tấn công luôn.

Lúc này.

Hai chục vạn quân của Trọng Lâu đã tử thương một nửa.

Cứ đà này thì đại quân hai chục vạn của ông sẽ chẳng còn sót mấy móng.

Vườn Vạn Thú.

Nếu có Vườn Vạn Thú thì vẫn còn khả năng đánh thắng đối phương.

Nhưng Diệp Khuynh Thành vẫn hôn mê chưa tỉnh.

Ông không thể lấy Vườn Vạn Thú ra.

Lẽ nào ông trời muốn thành Bắc Đế phải diệt vong?

Tịch Vân từ trong điện Kim Hoa từ từ đi ra.

Đã từ rất lâu rất lâu Tịch Vân chưa hề cầm kiếm giết ai, hôm nay bà phải kề vai sát cánh với người chồng thân yêu chiến đấu.

Một tàn ảnh màu trắng chớp lòa, thanh kiếm trong tay không ngớt khua lên.

Máu bắn tung bốn phía.

30. Chương 15 Part 3

Nhuộm đỏ tà áo trắng tinh, nhuộm đỏ thanh trường kiếm của Tịch Vân.

Hai đại tướng quân hộ điện của Nam đế, Tây đế thấy vậy bèn dẫn quân xông vào Tịch Vân.

Khi tất cả mọi người đều lao vào một đợt chiến đấu mới.

n Ly đứng trên điện Kim Hoa quan sát chiến sự, cô hít vào một hơi thật sâu, rồi tàn ảnh nháng lên, người đã trở về bên Diệp Khuynh Thành.

“Khuynh Thành, nếu cô không muốn mọi người phải chết sạch thì bây giờ cô tỉnh lại đi!”

Nếu không, người nhà cô sẽ chết, Kim Bằng sẽ chết, Hồng Loan cũng có thể sẽ chết, Trọng Lô và Tịch Vân cũng chết là đương nhiên.”

Điều quan trọng nhất là nếu họ đều chết cả.

Thì Diệp Khuynh Thành cũng không thể sống sót.

n Ly tuyệt đối không thể để cho Khuynh Thành chết, tuyệt đối không thể!

Nội lực cực mạnh từng đợt từng đợt truyền vào Khuynh Thành.

Ý thức của Khuynh Thành dần trở nên rõ ràng.

Vân Nhi, vú em... Kim Bằng, Hồng Loan...

Không! Họ không thể chết, bất cứ ai cũng không thể chết.

Cực mạnh.

Diệp Khuynh Thành mở mắt ra, thở hít thật sâu.

Lúc này n Ly mới thu nội lực lại, mừng rỡ nhìn Diệp Khuynh Thành: “Vậy là cô đã tỉnh rồi!”

Những ngày vừa qua n Ly đã làm đủ mọi việc vì Khuynh Thành, Khuynh Thành đều biết rõ cả. Cô cảm kích nhìn n Ly, nói: “Cô giúp tôi chăm sóc Vân Nhi và mọi người nhé! Tôi phải đi đây!”

Tay vung trường kiếm, tà áo dài tung bay.

Khi Diệp Khuynh Thành xuất hiện trên bầu trời chiến địa, tất cả mọi người đều kinh ngạc sửng sốt.

Chục vạn quân sĩ còn lại bỗng phần chấn, sĩ khí dâng cao.

“Này, Nam đế, Tây đế, Long Dương! Diệp Khuynh Thành ta có bao giờ làm việc không phải với các người? Sao các người lại bĩ ối, dùng người nhà ta để uy hiếp ta?”

Vận thần thức quan sát một lượt. Đông đế!

Thì ra gã đáng chết này vẫn chưa chết!

Ánh mắt tàn độc lập tức định vị ngay Đông đế.

“Được lắm, hôm nay các người đến đủ mặt cả, ta sẽ bắt cả lũ các người bồi táng cho cha ta!”

Tà áo đỏ thắm không ngừng phàn phật bay trong làn khí cực mạnh. Tuyệt mỹ khiến người ta phải ngạt thở.

Và cũng đáng sợ khiến người ta phải lạnh gan.

Ngay tám con thanh long cũng cảm nhận thấy áp lực rất ghê gớm.

Diệp Khuynh Thành vốn dĩ là Kiếm thánh trung cấp trung kỳ, vừa nãy lại được n Ly bổ sung nội lực, cho nên chỉ trong chớp mắt đã có thể đột phá lên Kiếm để sơ cấp trung kỳ.

Còn thua kém Hoa Mãn Nguyệt không nhiều lắm.

Cũng đồng thời với lúc này.

Có một áp lực mạnh mẽ khác cũng tràn đến với mọi người.

Đó là yêu giới.

Mắt Trọng Lâu bỗng sa sầm. Xem ra...

Mắt Kim Bằng thì lại có nét cười xưa nay chưa từng có.

Đó là con ba ba Kim Xán, con tiểu ba ba Kim Liệt, và còn cả... gã Kim Diệm Ưng nữa!

Kim Bằng không nén được phần khích, kêu rít lên!

“Ha ha ha... lần này thì các ngươi chết là cái chắc! Ha ha ha ha!!! Con ba ba già kia! Mau mau lên! Ông mãnh nhà ngươi đến quá muộn thì phải?”

Kim Xán xám mặt lại. Thằng Kim Bằng chết tiệt kia chẳng ra sao, không biết quy củ lễ độ là gì.

“Nếu ngươi còn gọi ta là con ba ba già, ta sẽ đưa quân quay về vậy!”

Kim Bằng vội “giở mặt” nhanh hơn bao giờ hết.

Nó nở nụ cười cầu tài, nói: “Yêu hoàng đại nhân, Yêu hoàng đại nhân...”

Trong bốn đại thế lực Yêu giới, Tiên giới, Ma giới và Long tộc, Yêu giới có số lượng đông đúc nhất.

Và tuyệt đối không thể coi thường thế lực của họ.

Ba mươi nhăm vạn quân của họ bỗng chốc lao vào cuộc chiến.

Ba mươi lăm vạn quân là ba mươi lăm vạn yêu thú. So sánh giữa người tu chân và yêu thú cùng cấp độ, thì công lực của yêu thú đương nhiên mạnh hơn rất nhiều. Cho nên, thực lực chắc chắn là một có thể chọi hai. Chiến sự bỗng dưng xoay chuyển tình thế.

Tám đại trưởng lão của Long tộc thấy thế bỗng cuống lên.

Cứ đà này thì bọn họ cầm chắc thất bại, khỏi phải bàn!

Áp lực của bầu không khí chiến trường nặng nề đến kinh người.

Tám trưởng lão và Kim Bằng cùng theo dõi nhau, theo dõi từng cử động nhỏ nhất của đối phương. Chỉ cần ai đó hơi lơ lỏng quan sát thì rất có thể sẽ bị ăn đòn liên tục hoa mắt ù tai.

Bỗng nhiên...

Chẳng khác gì kiếm sắc rạch bầu trời, trong chớp mắt phá tan không gian nặng nề, những tiếng kim khí choang choang va đập liên hồi dội đến, đồng thời còn có cả những tiếng xé không khí trầm trầm.

Tám con thanh long và Kim Bằng đã quán vào nhau giao đấu.

Kim Liệt bỗng bay về phía Kim Bằng, cười vui với nó.

“Ta đến giúp ngươi đây!”

Nhưng Kim Bằng lại hất nó ra, nói: “Ba ba nhóc con, tránh sang bên, đừng đến làm vướng chân tay ta!”

“Này!”

“Bên kia có vô số bọn tép riu, người sang đó mà luyện quyền cước!”

Kim Liệt rất ức. Nó có thiện chí giúp Kim Bằng mà Kim Bằng lại bảo nó sang giết bọn tốt đen, quá coi thường nó.

Kim Xán thấy vậy bật cười ha hả, nói: “Kim Liệt, cháu hãy nghe lời đi!”

Kim Liệt cũng biết bọn thanh long rất lợi hại, nhưng nó vẫn dám đến vì nó cũng không sợ chết; dù chết thì nó vẫn mong có thể giúp Kim Bằng phần nào.

Nhưng bây giờ xem ra Kim Bằng không cần đến nó.

Được! Nó sẽ không làm phiền Kim Bằng nữa, nó sang đây chà đạp bọn tốt đen vậy!

Khuyên Thành vốn định ra giúp Kim Bằng, Kim Bằng vội linh thức truyền âm, nói: “Tôi đã có Kim Xán và Kim Diệm Ứng giúp rồi, cô sang giúp Hồng Loan đi.”

Khuyên Thành gật đầu với nó, rồi quay người cấp tốc bay sang phía Hồng Loan.

Thanh trường kiếm của Long Dương đã rời khỏi tay, hóa thành một làn chớp điện đâm vào chỗ hiểm của Hồng Loan; đồng thời, thân thể Long Dương lại biến thành bản thể là một con tiểu kim long.

Nó lao ngay vào Hồng Loan vây chặt.

“Gay rồi!”

Khuyên Thành thầm kêu lên, cô tăng tốc bay đến chỗ bọn họ.

Nam đế, Tây đế và Thanh Hư đạo trưởng thấy vậy đều cả mừng.

Giết được Hồng Loan thì tức là chặt mất một cánh tay của Diệp Khuyên Thành.

Đương nhiên ai cũng sướng mê tơi.

Có điều, họ không hề chú ý đến một tia quái dị trong đôi mắt Hồng Loan.

“Ừnh...”

Một tiếng nổ khủng khiếp vang lên.

Lập tức, máu phun bốn phía, thịt bắn tám phương.

Hồng Loan vừa rồi bị vô số bóng xanh bóng vàng bủa vây, rơi vào thế yếu, lúc này nó giận dữ trợn mắt rồi quát một tiếng kinh hồn, trong nháy mắt đã biến trở lại bản thể; mở ngậm thanh kiếm sắc đâm thẳng vào vùng gan rỗng của Long Dương.

Long Dương thấy vậy kinh hãi hết hồn.

Nó định tránh nhưng đã không kịp nữa.

Đành giương mắt nhìn thân thể mình bị kiếm sắc chém đứt đôi, nguyên anh định chạy trốn thì lại bị thần thức cực mạnh của Hồng Loan khống chế.

Nó chỉ còn cách nhìn mũi kiếm sắc nhọn đâm xuyên thân thể, phá tan nguyên anh của mình.

Nam đế, Tây đế và Thanh Hư đạo trưởng giật mình kinh hãi vì chuyển biến bất ngờ này.

Cái chết của Long Dương bỗng kích thích tám con thanh long.

Họ bỏ qua bọn Kim Bằng, lao thẳng vào Hồng Loan.

Nên biết rằng ở Long tộc, kim long là cực kỳ đáng quý.

Cùng với thời gian, công lực của kim long sẽ vượt trội, các thanh long tuyệt đối không thể sánh kịp.

Nhưng giờ đây bọn họ đã giết chết niềm hy vọng của cả Long tộc.

Thế thì họ phải chết.

Họ buộc phải trả giá cho hành vi của mình.

“Hãy nộp mạng!”

Tiếng quát của đại trưởng lão vang động bầu trời. Cả tám người bỗng nhanh chóng hóa thành tám con thanh long, những làn ánh sáng bắt đầu tỏa ra từ thân thể tám con rồng xanh này.

“Giết cháu ta thì ta sẽ tám máu cả thành Bắc Đế!”

Tám con rồng xanh được những làn sáng màu xanh vây bọc, khí thế tăng trưởng với tốc độ chóng mặt.

Diệp Khuynh Thành mặt biến sắc, nói: “Nguy rồi!”

Tám làn sáng xanh cực mạnh nhanh chóng tấn công thẳng vào Hồng Loan.

Tàn ảnh đỏ rực của Diệp Khuynh Thành loáng lên, chỉ trong khoảnh khắc, khắp xung quanh tràn ngập tàn ảnh; đồng thời vô số đạo kim quang phóng ra cực nhanh; rõ ràng là Hồng Loan đang rất yếu thế.

Những tám con thanh long!

Uy lực tất nhiên tuyệt đối hải hùng.

Bỗng nhiên có một đạo kiếm khí xẹt đến, và khắp đất trời đều là kiếm ảnh!

Những tiếng kêu gào trầm trầm đáng sợ vang lên. Đồng thời, những cái đầu của cự long khủng khiếp nhất tề đánh vào Diệp Khuynh Thành, những cái miệng khổng lồ há ra đớp, dường như chúng có thể nuốt chửng cô ngay tức thì.

“Khuynh Thành cẩn thận!”

Hồng Loan hoàn toàn không dám coi thường đối phương, tàn ảnh màu đỏ của nó loáng lên, giương ra bộ móng vuốt cực kỳ sắc nhọn nhằm vào bọn thanh long.

“Xẹt...”

Một đạo hàn quang phóng ra nhanh như chớp giật, lao vào Hồng Loan tức thì; Hồng Loan vừa nẩy hơi cuống, bây giờ căn bản không kịp đánh chặn, đành cố xoay người một chút nhưng vẫn bị mũi ngọc kiếm ấy đâm trúng bả vai.

Sắc mặt Hồng Loan bất chợt nhăn nhó khó coi.

Lẽ ra dù là tiên khí cực phẩm của tiên giới cũng không thể đâm xuyên thân thể cứng rắn của nó.

Thế mà...

Điều kinh khủng nhất là, vết thương kiếm đâm này lại không ngừng há miệng lan rộng, cứ đà này thì nó sẽ bị gặm nhấm mất đứt một bên cánh.

Diệp Khuynh Thành thấy thế cũng hải hùng biến sắc.

“Hồng Loan!”

Ai đó có thể không biết, nhưng Khuynh Thành thì rất biết đó là do lão tặc Thanh Hư đạo trưởng thừa cơ đánh lén lúc Hồng Loan không đề phòng.

Lưỡi kiếm của lão đã bôi chất kịch độc cực lợi hại gây hoại tử; ngay thân khí có lẽ cũng sẽ bị gặm thủng một lỗ to.

Hồng Loan bị thương, đồng thời cũng kích thích nó điên tiết lên.

“Lão đạo sĩ mũi dài muốn chết!”

Mắt Hồng Loan đỏ đồng độc, nó chưa bao giờ bị chơi khăm một vố như thế này, lửa hận đang thiêu đốt trong lòng.

Kể cả bị hủy luôn bản thể, nó cũng phải giết lão đạo sĩ khốn khiếp này!

Diệp Khuynh Thành đương nhiên hiểu rõ tâm tư Hồng Loan, cô đâu có thể đứng nhìn Hồng Loan phải hy sinh bản thể!

Điều cấp thiết lúc này là phải giúp Hồng Loan ngăn chặn chất độc đang gây hoại tử.

Nhưng tám con thanh long hình như đã nhìn thấu ruột gan Khuynh Thành.

Chúng bao vây cô thật chặt, giọt nước cũng không thể lọt qua.

Khuôn mặt Khuynh Thành vốn tạm gọi là bình tĩnh, lúc này bỗng méo mó, mắt cô thấp thoáng hồng quang, gân xanh cuộn cuộn nổi gồ trên mặt, trông gớm ghiếc tột độ kinh người.

Tuyệt đối không để xảy ra sự việc như thế. Nếu Hồng Loan bị mất bản thể thì sức phòng ngự sẽ giảm cực mạnh; trước mắt còn rất đông người cao thủ, nếu họ tấn công Hồng Loan... thì càng quá dễ.

Cho nên, Khuynh Thành tuyệt đối không cho phép.

“Á...”

Một âm thanh cuồng bạo vang lên.

Diệp Khuynh Thành bỗng dưng hóa điên. Hình ảnh Đông đế đánh chết Diệp Chấn Thiên bỗng hiện lên trước mắt cô.

Khuynh Thành quyết không để cho sự việc tương tự tái diễn. Tuyệt đối không!

Tử Thanh bảo kiếm trong tay. Bất chợt hình thành một vành đai kiếm khí màu tím bao bọc quanh Khuynh Thành.

Điều này xưa nay chưa từng có.

“Quả là một thanh kiếm tuyệt diệu, ta trông cậy ở ngươi!”

Khuynh Thành khẽ mỉm cười, rồi đâm cực mạnh vào tám con thanh long.

Bọn Kim Bằng lúc này cũng đã truy kích đến nơi, thấy Hồng Loan bị thương, Kim Bằng bỗng đỏ vằn mắt. Dám đánh bị thương người anh em của ta, các người muốn chết cả lũ!

“Ngươi có sao không?”

“Không chết được đâu!”

Kim Bằng nhìn nó gật đầu, rồi bất ngờ lao thẳng vào Thanh Hư đạo trưởng.

Kim Bằng không hiểu về chất độc nhưng lần trước đi đâm lầy Thiên Trì, Hư Trúc đã dùng chất độc đánh bị thương Nam đế.

Cho nên Kim Bằng không cần nghĩ nhiều nữa, biết ngay là tại tên đạo sĩ già này gây ra.

Mẹ nó chứ, trông cái mẽ thì tiên phong đạo cốt, nào ngờ hấn lại là hạng tiểu nhân nham hiểm xảo quyệt như thế.

Bộ mở cực kỳ cứng rắn của Kim Bằng nhằm chuẩn xác vào mắt Thanh Hư đạo trưởng mở một phát. Lập tức móc một con mắt của lão ra.

“Á...”

Thanh Hư đạo trưởng vốn tưởng Kim Bằng sẽ giơ bộ vuốt ra xé thịt lão, nên lão chỉ chú ý phòng ngự cho đôi chân, không ngờ Kim Bằng lại xoi luôn một mắt của lão.

Nhưng Thanh Hư đạo trưởng cũng cực kỳ tàn độc.

Sau tiếng rú thảm thiết, lão tóm luôn con mắt của Kim Bằng móc ra, bỏ tọt vào miệng nuốt chửng luôn!

Rồi lão cầm máu, và tiếp tục giao chiến với Kim Bằng.

Kim Bằng cực kì phẫn nộ, hai bộ móng vuốt cực kỳ sắc nhọn của nó nhằm đúng mặt Thanh Hư đạo trưởng đập một trận như điên.

Trong nháy mắt, nhòe nhoẹt máu thịt.

Khuôn mặt của lão không còn là hình thù gì nữa.

Nhân đó, Kim Bằng khạc ra một con hỏa long phun thẳng vào đầu Thanh Hư đạo trưởng.

Tất cả xảy ra quá nhanh, nhanh đến nỗi Thanh Hư đạo trưởng không kịp nhìn xem Kim Bằng đã hành động ra sao.

Khi lão tỉnh ra thì từ đầu đến chân lão đều như kim châm khắp toàn thân, đau buốt thấu tim.

Nguyên anh định chạy trốn thì đã bị Kim Bằng khống chế ngay lập tức.

Chỉ còn cách chờ đợi, chờ đợi lửa thiêu nướng chín rồi bỏ mạng.

Nam đế và Tây đế thấy vậy đều kinh hãi thất sắc.

Chỉ trong chốc lát Long Dương và Thanh Hư đạo trưởng đều bị chết thảm khốc.

Cục diện của đại quân bỗng xoay chuyển.

Xem ra, khả năng chiến thắng hầu như là không còn.

Muốn bỏ chạy cũng không thể thoát.

Lẽ nào phải bỏ mạng ở đây thật ư?

Hai gã đưa mắt nhìn nhau rồi nói: “Phải liều!”

Cả hai bỗng cấp tốc chạy về phía các thanh long. Chỉ cần chạy đến chỗ bọn họ, được họ bảo vệ, thì đối phương muốn đánh bị thương mình cũng không dễ.

Bọn Kim Bằng đều nhìn thấu ruột gan của hai gã.

Rất nhanh, Kim Bằng và Hồng Loan chia hai ngã trái phải bao vây luôn.

Hai con chim đó một đỏ một vàng đưa mắt nhìn nhau cùng bật cười tinh quái.

Nam đế và Tây đế chỉ còn cách chờ được hành xác.

Hết đường chạy trốn, không kịp tính toán gì nữa, cả hai đành liều mạng chống trả vậy.

“Nam đế, Tây đế, hãy nhận lấy cái chết!”

Kim Bằng cười rất gian.

Cả hai gã mặt mũi xám ngoét, biết rõ mình không thể thoát khỏi hai con chim này, vô cùng hậm hực.

Dù mình chết thì cũng phải bắt chúng chết theo.

Cả hai nhất trí hạ quyết tâm tự nổ nguyên anh!

Định tự nổ nguyên anh. Kim Bằng đã sớm nhận ra ý đồ của hai gã. Đâu có thể cho chúng có cơ hội ấy?

Nó xuất thân từ Hồng Hoang, đã trải qua trăm trận rồi trưởng thành.

Vào thời khắc sinh tử, ai ai cũng có cái cách nghĩ này.

Dù là sắp chết cũng quyết không để cho đối phương được sống ngon lành.

Tốc độ của Kim Bằng và Hồng Loan nhanh kinh người.

“Ừng...”

“Ừng...”

Thân thể của hai gã lập tức bị hai con thần thú xẻ làm hai mảnh.

“Khuynh Thành! Chúng tôi đã trả thù cho cô!”

Kim Bằng nhìn Diệp Khuynh Thành, lớn tiếng hô vang.

Rồi nó lại đập cho hai cái thây ma bị chẻ đôi một trận toí bời, nát nhừ không còn dấu vết gì nữa.

Tám con thanh long thấy thế đều kinh hãi, mặt biến sắc.

Những thằng cha kia thật điên cuồng!

Và, Khuynh Thành vừa nãy lại còn thả các yêu thú từ vườn Vạn Thú ra nữa.

Đại trưởng lão của Long tộc thấy người của phe mình căn bản chẳng ăn nhằm gì trong trận này.

Bèn lập tức linh thức truyền âm: “Thôi! Rút lui!”

“Đại ca!”

“Lê nào người muốn Long tộc bị diệt vong hay sao?”

Có mấy người tuy vẫn hậm hực nhưng rồi cũng đành bỏ cuộc vậy.

“Quân đội Long tộc cấp tốc rút lui!”

Lệnh ban ra, tàn ảnh chớp lên, cả bọn bỗng biến mất không thấy đâu nữa.

Chỉ còn lại Đông đế mặt nhăn như bị đứng đó. Ông ta hiểu rằng kiếp nạn lần này mình không thể tránh thoát.

Khương Tịch Nguyệt nhìn thấy chỗ dựa của mình đã đi đời, vừa định chuẩn thì nhìn thấy một tàn ảnh màu đỏ chớp đến.

Khuynh Thành sắc mặt vô cảm đã án ngữ ngay trước mặt hắn.

“Khương Tịch Nguyệt lần trốn lâu thật! Món nợ giữa chúng ta đã đến lúc phải tính sổ rồi thì phải?”

Khương Tịch Nguyệt bỗng quỳ mọp xuống đất rõ mạnh.

Hắn van nài: “Tôi xin lỗi cô, tôi van xin cô đừng giết tôi. Tôi không dám thế nữa, tôi thực lòng không dám thế nữa.”

Diệp Khuynh Thành lạnh lùng hừ một tiếng, đầy khinh bỉ.

Khuynh Thành cực ghét hạng người như thế này. Trông thì rất đạo mạo đẹp mã, không ngờ lại là hạng người hèn hạ hết mức.

Tử Thanh bảo kiếm vung lên, đâm thẳng vào nguyên anh của Khương Tịch Nguyệt.

Diệp Khuynh Thành lại từ từ bước đến gần Đông đế. Đông đế không chạy trốn, cũng không xuất chiêu.

Dường như đã nhìn thấu lẽ tử sinh, lão cười nhạt nói: “Ta dù ngủ mê cũng không ngờ mình lại thua thảm hại như thế này.”

“Xưa nay những kẻ tham lam đều không ngờ mình sẽ thua.”

“Người nói đúng. Ta chưa từng nghĩ rằng ta sẽ thua!”

Lão nhắm mắt lại, nói: “Ra tay đi! Ta gây nên tội, thì ta phải chịu!”

“Được! Ta sẽ cho người được thỏa lòng!”

Một đường kiếm phạt xuống, Đông đế lập tức hồn lìa khỏi xác.

Cuộc chém giết kinh hồn cuối cùng đã kết thúc.

31. Chương 16 Part 1

Chương 16

Ma Tôn Hắc Diệm đến yêu giới thăm dò tình hình, mới biết yêu hoàng nhiệm kỳ mới là bạn thân của bọn Kim Bằng, nên gã không đi gặp nữa.

Hắc Diệm lại hỏi Kim Xán nên được biết rất nhiều chuyện về Diệp Khuynh Thành và Hồng Loan.

Gã thầm nghĩ may mà mình đã tinh ý thận trọng, nếu không... hậu quả thực khó lường.

Giờ đây thấy ba đại tiên đế và điện hạ Long tộc đều bỏ mạng.

Gã lại càng tấm tắc thầm khen mình thông minh.

Đã chặn đứng vết thương cho Hồng Loan xong, Kim Bằng lập tức bước lên nói: “Còn bọn Long tộc thì sao? Ta cứ thể tha cho bọn chúng đi à?”

Trọng Lâu bước lại, thở dài nói: “Mọi ngày bọn Long tộc vốn không có nhiều vướng mắc tranh chấp với tiên giới, lần này bọn họ bị ma xui quỷ khiến thì phải nên mới tham chiến như vậy. Chúng ta cũng không nên tiêu diệt sạch sẽ làm gì, cứ mặc kệ họ!”

Diệp Khuynh Thành nhìn Trọng Lâu, hít một hơi rồi nói: “Ông đã nói thế rồi, thì chúng tôi cũng không ý kiến gì nữa.”

Khuynh Thành thật sự đã rất mệt.

Cô không muốn lại đánh nhau nữa.

Tiên giới vốn tứ phân thiên hạ, kể từ đây đã quy về một mối do Trọng Lâu thống lĩnh.

Khuynh Thành trở về phòng, thay quần áo rồi lập tức sang phòng Hồng Y.

Cha cô đã mất.

Cô đương nhiên càng phải chăm sóc tốt những người thân còn lại.

“Vú em! Vân Nhi...”

Vừa nghe thấy tiếng Khuynh Thành, Vân Nhi lập tức chạy ra.

Thấy Vân Nhi vẫn nhắm tịt hai mắt, Khuynh Thành bỗng ngó ra, hỏi: “Vân Nhi, mắt em sao thế?”

Vân Nhi cười rất vui nói: “Mắt Vân Nhi rất tốt, nhưng Vân Nhi đã từng hứa với chị Khuynh Thành rằng nếu chị chưa bảo Vân Nhi mở mắt ra thì Vân Nhi sẽ không mở mắt.”

“Con bé ngốc ạ, mau mở mắt ra!”

Bấy giờ Vân Nhi mới vội mở to mắt ra, rồi cười nói: “Chị Khuynh Thành, Vân Nhi rất nghe lời chị. Thực ra em rất muốn mở mắt ra nhưng lại nhớ rằng em đã hứa như thế với chị, nên em lại kiềm chế được.”

Khuynh Thành xoa đầu con bé, âu yếm nhìn nó.

n Ly bước lại trước mặt Khuynh Thành, nhìn cô bằng ánh mắt rất bí hiểm, từng từng nói: “Khuynh Thành, tôi có một món quà tặng cô.”

Nhìn vẻ mặt có nét kỳ lạ của n Ly, Khuynh Thành cũng thấy tò mò. Cô ấy có thể có quà gì ĩnh nhỉ?

“Nào, nhắm mắt lại đã!”

“Là thứ gì mà có vẻ bí hiểm thế?”

“Cứ nhắm mắt lại rồi sẽ biết!”

Khuynh Thành thấy vậy chỉ còn cách nhắm mắt lại.

“Khuynh Thành...”

Một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai Khuynh Thành. Cô lập tức mở mắt ra, vô cùng kinh ngạc nhìn người đứng trước mặt.

“Cha? Cha! Đúng là cha thật không?”

“Khuynh Thành...”

“Cha!”

Khuynh Thành không thể kìm nén được, cô vui đầu vào ngực Diệp Chấn Thiên.

“Ôi, con tưởng rằng không bao giờ được nhìn thấy cha nữa. Cha...”

“Cha cũng tưởng mình phải chết là rõ rồi, may nhờ có cô nương n Ly, nếu không có n Ly thì có lẽ vừa rồi cha đã...”

n Ly. Khuynh Thành ngẩng đầu nhìn n Ly.

n Ly đang mỉm cười nhìn cô bằng ánh mắt có nét kiên định, sự kiên định đối với tình yêu.

“Khuynh Thành! Tôi đã không ngại ngần đưa viên kim đan để cứu mạng mình cho cha cô nuốt. Tôi chỉ hy vọng cô sẽ phần chần trở lại...”

Khuynh Thành ngược mắt lên. Cô hiểu n Ly nói thế là ý gì.

Nhưng cô vẫn chưa nghĩ thật đến nơi, vẫn chưa chuẩn bị tâm lý xem mình nên đối diện với Lam Tố như thế nào.

“n Ly, hãy cho tôi chút ít thời gian.”

n Ly mỉm cười nhìn cô: “Trước khi cô nghĩ thật sự thất vọng, tôi vẫn sẽ luôn ở bên cô.”

Khuynh Thành không muốn tiếp tục nói về vấn đề khó xử này nữa. Cô lập tức chuyển sang đề tài về Diệp Chấn Thiên.

“Cha! Câu chuyện là thế nào? Rõ ràng hôm đó con nhìn thấy cha đã...”

Như hồi xưa Khuynh Thành còn bé, Diệp Chấn Thiên hiền từ nhìn cô, xoa đầu cô, rồi nói: “Hôm đó đúng là nguyên anh của cha đã bị Đông đế xuất chiêu đập nát.”

Nhưng may sao n Ly đã kịp thời chạy đến thu nguyên anh bị nát ấy vào ngọc bình của mình, để hồn phách cha không đến nỗi bị tản mát.

Sau đó n Ly lại tốn rất nhiều khí lực mới có thể cứu cha từ quỷ môn quan trở về.”

“Thực ra lúc đầu tôi cũng không dám chắc mình có thể cứu được cha cô, cho nên tôi đành phải giữ kín chuyện, không cho cô biết.”

Có điều, để cứu được Diệp Chấn Thiên, n Ly đã phải trả giá ghê gớm. Cô có viên kim đan cổ truyền để dành phòng khi mình rơi vào tình thế hiểm nghèo nhất, cô đã đưa cho Diệp Chấn Thiên dùng, có thể mới gượng duy trì được nguyên anh bị đập nát của Diệp Chấn Thiên.”

Ngoài ra còn có các loại kim đan thượng hạng của thần giới, Diệp Chấn Thiên cũng đã nuốt không ít.

Diệp Khuynh Thành cũng hiểu muốn cứu một nguyên anh bị đập nát, tức cứu hồn phách tản mát của một người sắp chết, thực sự là một việc rất không dễ dàng...

Cô cũng hiểu, sở dĩ n Ly ít hôm nay không cho cô biết.

Là vì n Ly không muốn cô chỉ thoáng có chút hi vọng sau đó lại rơi vào tuyệt vọng.

Làm thế sẽ gây cho cô bị đả kích thêm một lần nữa.

Khuynh Thành nhìn n Ly, lòng cô thầm cảm phục người con gái này.

Phải có tấm lòng độ lượng lớn như thế nào mới có thể bao dung với tình địch của mình và cả người nhà của cô ta nữa?

Lẽ ra cô ấy hoàn toàn có thể khoanh tay đứng nhìn sự việc xảy ra. Nhưng cô ấy đã không làm thế.

Nhận ra ánh mắt xa xăm đầy suy tư của Khuynh Thành, n Ly bước đến bên cạnh nói rất tinh tế rằng: “Đó gọi là yêu nhau yêu cả đường đi lối về!

Chỉ cần đó là thuộc về vương gia, thì tôi sẵn sàng giữ gìn giúp vương gia.”

“Liệu có đáng để n Ly làm như thế không?”

n Ly cười có nét buồn bã tái tê: “Tình yêu vốn dĩ là hai phía tự nguyện, nào có gì gọi là đáng hay không đáng? Chỉ có thể là tự nguyện hoặc không tự nguyện. Đối với vương gia, tôi chỉ có thể nói là tôi tự nguyện, thế thôi.

Khuynh Thành à, vương gia thật sự là trang nam nhi xứng đáng để cô suốt đời trân trọng nâng niu. Cho nên cô tuyệt đối không được nửa chừng từ bỏ.”

Khuynh Thành lẩm bẩm nhắc lại câu nói của n Ly: “Tình yêu vốn dĩ là hai người tự nguyện, nào có gì gọi là đáng hay không đáng? Chỉ có thể là tự nguyện hoặc không tự nguyện.”

Tuy cô rất không muốn thừa nhận, nhưng tự đáy lòng cô lại có một âm thanh đang vang lên.

Đối với Lam Tố, cô tự nguyện, dù phải trả giá đến mấy cô cũng vẫn tự nguyện.

“Được! Nửa tháng nữa, chúng ta sẽ lên thần giới tìm Lam Tố!”

Khuynh Thành nở nụ cười rất tươi nhìn n Ly.

n Ly bỗng như vừa được trút gánh nặng trong lòng, cô cũng hiểu ý, mỉm cười với Khuynh Thành.

Hồng Loan và Kim Bằng chạy vào cũng phụ họa reo lên.

“Đi thần giới! Sẽ đi thần giới!”

Hồng Loan bỗng hét một cái lên đầu Kim Bằng: “Chim phao câu thối nhà ngươi phẫn khích cái con khỉ gì thế? Ngươi không thể đi!”

Kim Bằng bỗng xị mặt tiu nghỉu.

Đúng thế!

Nó chưa đến thời kỳ có thể phi thăng!

Nhưng bỗng nhiên ánh mắt nó lại sáng lên.

“Ta có thể đi xuyên không gian!”

Hồng Loan lại hét lên đầu nó một cái nữa, nói: “Cái đầu ngươi có trục trặc không đấy?”

“Ta vốn không trục trặc. Nhưng bị người đánh thì nó phải trục trặc!”

Đúng là muốn ăn đòn!!!

Hồng Loan truy kích Kim Bằng, một thằng bé và một con chim bỗng chốc làm cho cả căn phòng náo loạn tít mù.

Khuynh Thành thấy thế cũng chẳng biết làm gì, đành bảo: “Thôi nào, các người đừng quậy nữa!”

“Không! Con chim phải gió này dám khinh tôi, không cho tôi lên thần giới, tôi không thể không lột da nó!”

“Hừ hừ! Nhà ngươi là con chim phao câu thối, chim phao câu thối, mà cũng dám đi xuyên không gian à? Ta phải đánh cho ngươi ngu đi không phân biệt nổi đông tây nam bắc mới xong!”

Ngày trước Diệp Khuynh Thành đi xuyên không gian lên tiên giới suýt nữa mất mạng, bây giờ đi xuyên không gian lên thần giới đâu phải chuyện chơi? Chỉ số kinh dị sẽ cao hơn hẳn lên tiên giới.

Cho nên, dù nói gì thì nó cũng không cho Kim Bằng đi xuyên không gian.

Chuyện giữa đàn ông với nhau không điệu đà như cánh phụ nữ.

Nhất là những gã như Hồng Loan và Kim Bằng, cách duy nhất để bắt đối phương nghe lời là dùng quyền cước.

Cuối cùng, Kim Bằng đã thất bại trước quả đấm của Hồng Loan, tuy nó vẫn bất phục.

Nhưng cũng đành hứa thế vậy. Chờ sau khi phi thăng đã, nó sẽ đi lên thần giới.

Tuy nhiên, Kim Bằng cũng không hẳn là không có việc gì để làm.

Nó nán lại tiên giới để tu luyện, ngoài ra còn có một chức trách quan trọng.

Đó là bảo vệ an toàn cho Diệp Chấn Thiên và mọi người.

Cả nhà đoàn tụ sum vầy, nửa tháng trời thấm thoát đã trôi qua.

Vân Nhi rất quần quýt Khuynh Thành, lúc nào nó cũng leo đèo bám theo sau như một cái đuôi.

“Chị Khuynh Thành ơi, Vân Nhi không muốn xa chị đâu!”

Khuynh Thành nhìn nó rất tình cảm, ôm nó vào lòng.

“Vân Nhi hãy nghe lời, nếu em muốn sớm gặp chị thì em phải nỗ lực tu luyện; chờ khi có thể phi thăng, thì Vân Nhi sẽ gặp lại chị ngay thôi mà!”

Đôi môi nhỏ xinh của nó dẩu ra.

“Thế thì phải lâu lắm! Vân Nhi đâu có dễ gì gặp được chị như thế này, Vân Nhi không muốn lại phải xa chị!”

“Nhưng chị phải đi tìm hạnh phúc của mình! Vân Nhi cũng mong nhìn thấy chị được hạnh phúc đúng không?”

Vân Nhi rất hồn nhiên gật đầu, nó nói như hệt một người lớn tí hon: “Đúng! Chị Khuynh Thành nhất định phải được hạnh phúc, chị sẽ là người hạnh phúc nhất trên đời!”

“Cho nên, Vân Nhi phải ngoan ngoãn nghe lời, đừng để chị Khuynh Thành phải lo lắng, hiểu không?”

“Vân Nhi sẽ ngoan ngoãn nghe lời, sẽ cố gắng luyện công, sau đó sẽ lên thần giới tìm chị Khuynh Thành.”

Bỗng nhiên, hình như nó nhớ ra điều gì đó.

Về mặt nó hết sức hiếu kì nhìn Khuynh Thành: “Chị Khuynh Thành ơi, thần giới trông như thế nào? Người ở đó có lợi hại không?”

Đôi mắt đen láy của Vân Nhi không ngớt đảo tròn, hình như nó đang suy nghĩ điều gì đó.

Khuynh Thành nhìn bộ dạng của nó rất buồn cười, hỏi: “Vân Nhi đang nghĩ gì thế?”

“Em đang nghĩ, nếu họ đều lợi hại như thế tức là chắc rằng chị Khuynh Thành rất dễ bị nguy hiểm; cho nên em càng phải cố gắng luyện công sau đó sẽ lên thần giới bảo vệ chị Khuynh Thành. Nhưng em cần bao lâu thì mới có thể phi thăng?”

Vân Nhi nhào ra khỏi lòng Khuynh Thành.

Rồi vụt chạy ra ngoài cửa.

Khuynh Thành ngẩn người nhìn theo bóng nó chạy ra. Trẻ con vẫn là trẻ con, đúng thế.

“Vân Nhi đi đâu thế?”

“Vân Nhi đi tìm chị n Ly.”

“Tìm chị n Ly để làm gì?”

“Để hỏi xem chị ấy có cách tu luyện cấp tốc thành công hay không; nếu thế thì Vân Nhi có thể nhanh chóng lên thần giới.”

Cấp tốc thành công?

Nếu như có thể cấp tốc thì tốt quá.

Lam Tổ. Không nhớ rõ ở thần giới giờ này Lam Tổ đang thế nào.

Hoa Mãn Nguyệt và Lưu Hương Nguyệt Nhi đi đã lâu chưa về, hay là đã xảy ra chuyện gì đó rồi?

Ba thế lực lớn trên thần giới: gia tộc Nam Cung, gia tộc Tây Môn, và nhà họ Lam tức gia tộc Đông Phương ngày trước.

Giữa họ đã xảy ra những chuyện gì?

Diệp Khuynh Thành giờ đây đã là Kiếm đế sơ cấp trung kỳ, nếu lên thần giới cô sẽ không còn phải lo lắng giống như hồi đầu lên tiên giới, không phải trải qua cơn nguy hiểm thập tử nhất sinh nữa.

Sớm tinh mơ, mọi người đã tập trung đông đủ ở điện Kim Hoa.

Hôm nay Diệp Khuynh Thành, n Ly và Hồng Loan chuẩn bị rời tiên giới để lên thần giới.

Tuy thời gian mọi người ở bên nhau không dài nhưng tất cả đều có tình cảm rất sâu nặng với nhau.

Tâm trạng ai cũng rất nặng nề.

“Khuynh Thành lên thần giới rồi, cần phải cẩn thận.” Tịch Vân kéo tay Khuynh Thành nắm thật chặt.

“Mong sao, khi tôi và Trọng Lâu phi thăng lên thần giới sẽ vẫn còn cơ hội đến dự đám cưới của cô và Lam Tổ.”

Diệp Khuynh Thành hai má ửng hồng, nói: “Kìa Tịch Vân nói linh tinh gì thế?”

“Mới nói thế mà cô đã thẹn à? Ngày trước... ai đã trơ trên nói ầm lên là mình thích Lam Tổ và muốn đi tìm anh ta nhỉ?”

“Đó là chuyện ngày trước, xin đừng nhắc lại nữa.”

Khuynh Thành cố gắng làm như tức giận nhưng thâm tâm cô lại cảm thấy rất ngọt ngào.

Có lẽ Lạc Nhi chỉ là chuyện quá khứ, thật thế.

Hoặc có lẽ Khuynh Thành và Lạc Nhi đã sớm hòa vào làm một.

Tóm lại, vẫn cứ là mến yêu người ấy, luôn vì người ấy. Thế thì mình đâu còn có điều gì băn khoăn không thể tháo gỡ?

Tội gì mình cứ phải tự làm khổ mình mãi?

Kể cả khi lên thần giới rồi, Lam Tổ sẽ nói rằng người mà anh ta thích là Lạc Nhi chứ không phải Diệp Khuynh Thành, thì đâu phải cô không thể lựa chọn mình giống như n Ly?

“Tịch Vân cứ yên tâm. Tôi sẽ không dễ dàng từ bỏ đâu!”

Ánh mắt cô rất kiên định. Rồi cô lại nói trêu: “Mong sao, chờ khi hai vị phi thăng lên rồi, sẽ được nghe tin mới, tốt lành của Tịch Vân!”

“Chà! Khuynh Thành ngày càng tệ quá rồi đấy!”

“Ha ha... lúc này ai chê cười tôi cả thẹn? Bây giờ thì ai đang thẹn đỏ mặt nhỉ?”

Tịch Vân thẹn quá đỏ mặt từng bừng. Trọng Lâu vội bước đến giải vây.

“Thôi nào Khuynh Thành, đừng trêu Tịch Vân nữa, cô ấy rất hay xấu hổ.”

“Chỉ có thế mà ông đã xót ruột rồi, làm tôi phải ghen tỵ đấy!”

Hồng Y bước lại kéo tay Khuynh Thành, hít sâu một hơi, rồi nói: “Khuynh Thành!”

Nhìn Hồng Y, Khuynh Thành cảm thấy bụi ngùi xúc động rất nhiều.

Khuynh Thành cũng được an ủi rất nhiều, vì giữa bà và cha cô có tình cảm chan chứa yêu thương, cô lại còn có được một đứa em gái rất đáng yêu nữa.

“Vú em.”

“Khuynh Thành không trách vú em này chứ?”

Bấy lâu nay Hồng Y thường cảm thấy mình có lỗi với Khuynh Thành, chính bà cũng không ngờ có ngày mình lại thích Diệp Chấn Thiên và cùng ông nên vợ nên chồng.

“Vú em... Hồng Y nói gì thế? Cháu đâu có thể trách gì cô? Cô có thể giúp cháu chăm sóc cha cháu, cháu thật sự rất cảm kích. Mặt khác, cha cháu có thể lại tìm thấy nguồn hạnh phúc của mình thì cháu rất mừng.

32. Chương 16 Part 2

Cho nên, cô và cha cháu không cần phải băn khoăn về bất cứ điều gì, và nhất định mãi mãi yêu thương nhau như thế.”

“Khuynh Thành...”

“Vú em, thế này thực sự chẳng giống cô ngày trước gì cả!”

Tạm biệt Hồng Y, Khuynh Thành sang gặp Diệp Chấn Thiên.

Khỏi cần nói ra, không cần ngôn ngữ, hai cha con đều hiểu nỗi lòng sâu kín của nhau.

Nếu không có Diệp Chấn Thiên, người cha chưa từng từ bỏ đứa con gái.

Nếu không có Diệp Chấn Thiên, có lẽ Diệp Khuynh Thành đã chết từ sớm rồi.

“Cha!”

“Con ơi, con cứ yên tâm mà đi! Cha luôn ủng hộ con!”

“Con cảm ơn cha!”

Vân Nhi và Kim Bằng tranh nhau chạy đến trước.

“Khuynh Thành!”

“Chị Khuynh Thành!”

“Tránh ra, để ta nói trước đã!”

Kim Bằng gạt Vân Nhi sang bên.

Vân Nhi vì đã có một nửa nội lực của Khuynh Thành cho nên công lực của nó đã rất mạnh, nó đương nhiên không chịu lép vế.

Nó tóm chặt một nắm lông vũ của Kim Bằng, dọa dẫm: “Ta sẽ vặt sạch bộ áo lông của ngươi, ngươi có tin không?”

“Ngươi dám à?”

“Với một gã dám làm cái chuyện xấu xa đe dọa trẻ con như ngươi, lẽ nào ta không dám?”

Vân Nhi ngẩng cao đầu.

Mọi người nhìn nó đều bật cười ha hả.

Kim Bằng cũng thật là tệ, nó có thể suốt ngày gây sự chẳng tha một ai.

Ngay đứa bé con như Vân Nhi nó cũng trêu chọc cái cọ, Kim Bằng quả là kỳ quái.

“Thôi nào, hai đứa đừng to tiếng nữa, cả hai sẽ lần lượt nói, ai cũng có phần mà!”

“Đúng thế, đúng thế! Tranh gì mà tranh?”

Kim Bằng nhơn nhơn lý sự, nó lại hích Vân Nhi sang một bên.

“Khuyñh Thành, tôi...tôi...”

Vân Nhi kéo mạnh nó ra phía sau, hậm hực nhìn nó nói: “Tôi cái gì mà tôi? Nói năng ấp úng chẳng ra sao. Tránh ra, kéo lằng phí thì giờ!”

Rồi nó bước đến trước mặt Khuyñh Thành, xúc động nói.

“Chị Khuyñh Thành... em...em...”

“Biến đi! Người cũng ậm ừ ấp úng chẳng ra sao cả!”

Kim Bằng lại gạt Vân Nhi sang bên, rồi thanh minh ình.

“Vừa nãy vì tôi quá xúc động, nên...”

Vân Nhi cũng không chịu lép vế.

“Thế thì ta cũng vì quá xúc động, quá hồi hộp?”

“Còn người thì chỉ là con chim phải gió! Người hiểu gì?”

“Người dám mắng ta là con chim phải gió à? Người nghe đây: ta là một thần thú!”

“Thần thú có gì là ghê gớm!”

“.....&*\$|| ||#@%&..”

“&*\$^@ ... &*\$@¥¥...”

Hai đứa càng diễn càng hăng, và nhanh chóng biến thành cuộc đấu khẩu tay bo.

Mọi người nhìn chúng chí chóa, ai cũng ù tai hoa mắt.

Nhất là Kim Bằng rất ngạc nhiên, nó phải dụi mắt để mà nhận thức lại.

Mãi cho đến khi Khuyñh Thành thật sự phải đi, chúng mới bưng tỉnh, rồi vội chạy đến bên cô.

“Chị Khuyñh Thành nhất định phải giữ sức khỏe nhé!”

“Đúng thế, đúng thế! Cô phải chú ý chăm sóc ình...”

“Hai đứa cứ yên tâm, ta sẽ không vấn đề gì hết! Ta sẽ ở thần giới chờ gặp cả hai kia mà! Cho nên ta đương nhiên phải sống thật tốt!”

“Chị Khuyñh Thành, Vân Nhi rất nhớ chị!”

“Tôi cũng thế, tôi cũng nhớ!!!”

Kim Bằng gạt đầu như gà mổ thóc. Nó rất không muốn phải xa Khuyñh Thành.

“Chị Khuyñh Thành, Vân Nhi nhất định sẽ cố gắng luyện công.”

“Tôi cũng vậy, tôi cũng vậy!!!”

“Được! Vân Nhi phải ngoan ngoan, phải nghe lời cha và các anh. Hiểu không?”

“Vâng, em hiểu rồi!”

“Ngoài ra, em không được cãi nhau với Kim Bằng nữa.”

Vân Nhi lừ mắt nhìn Kim Bằng, nó hơi ầm ức nhưng vẫn nói: “Vân Nhi hiểu rồi.”

Diệp Bái và Diệp Thành bước đến nhìn Diệp Khuyñh Thành hồi lâu. Hai cậu có niềm tin tuyệt đối vào Khuyñh Thành cho nên hai cậu không tỏ ra mềm yếu như hai đứa trẻ kia.

Cả hai gờ ngón tay cái nên, nói: “Khuyñh Thành, bọn anh rất tin em sẽ nhất định thành công.”

Đúng thế, Khuyñh Thành nhất định sẽ làm được.

Cô đã từng vượt qua vô vàn khó khăn.

Nay hạnh phúc đã gần như ở ngay trước mặt. Cô tuyệt đối không chùn bước.

“Được rồi! Đâu phải sinh ly từ biệt? Con chim phao câu thối ọ, ông đây ở thần giới đợi người. Nếu sau một triệu năm nữa không thấy mặt người thì người đừng lên nữa. Dù lên thì ông cũng đá người chết luôn.”

Kim Bằng cau mày, gào lên với Hồng Loan: “Con chim phải gió nhà người quá coi thường ông! Một triệu năm thì ông lên thần giới từ lâu rồi. Lúc đó ông đây cực oai hùng phong độ, người đừng có mà không nhận ra ông!”

Và nếu nhà người lúc đó trông vẫn như hiện giờ, nhìn thấy dung mạo ông nghiêng nước nghiêng thành thì người sẽ phải ghen tị đấy!”

“Ta ghen tị người? Dám nói ta ghen tị! Ta không thèm ghen tị! Cái mẽ vớ vẩn của nhà người mà đòi nghiêng nước nghiêng thành? Ta nghe mà buồn nôn!”

Tình nghĩa huynh đệ giữa Hồng Loan và Kim Bằng đã thấm vào xương tủy rồi.

Có điều chúng không thích nói ra những câu văn hoa điệu đà, chúng chỉ thích nói năng bổ bã, nhưng cả hai đều rất hiểu tâm tư của nhau.

Diệp Khuynh Thành, Hồng Loan và n Ly sắp đi xa, mọi người đều thăm cầu phúc cho họ.

Mong sao lên đến thần giới họ đều được sống vui vẻ và hạnh phúc.

Chỉ hiềm không ai trong số họ biết rằng, trên thần giới đang chờ họ lại là phong ba bão tố còn kinh khủng hơn cả ở trần gian và tiên giới.

Giữa ba đại thế lực ở thần giới đã xảy ra những chuyện gì, và những âm mưu động trời ở đằng sau. Điều đang chờ đợi Diệp Khuynh Thành lên để lần lượt làm sáng tỏ.

Ngàn vạn năm về trước, tại sao Lạc Nhi lại phong ấn Lam Tố? Liệu có thể gỡ bỏ phong ấn không?

Hồi trước mọi người tưởng rằng đầm lầy Thiên Trì là nơi gỡ bỏ phong ấn, nhưng không ngờ Lam Tố vẫn bị phong ấn như xưa.

Muốn gỡ bỏ phong ấn, rốt cuộc phải thực hiện những gì?

Những gì ở thần giới đang chờ đợi Diệp Khuynh Thành?

Có phải Hoa Mãn Nguyệt và Lưu Hương Nguyệt Nhi gặp trắc trở gì đó thật không? Hay là họ từ đầu đến cuối đều diễn kịch?

“Khuynh Thành, đừng nghĩ ngợi nhiều làm gì. Lên đến thần giới rồi sẽ biết rõ tất cả.”

n Ly dịu dàng nói.

Khuynh Thành mỉm cười với cô, nói: “Không hiểu tại sao tôi bỗng thấy rất hồi hộp.”

Có đúng là vì sắp gặp Lam Tố nên mới hồi hộp không?

Có lẽ thế thật cũng nên!

Nhưng, khi gặp anh, câu đầu tiên mình nên nói là gì?

Đã rất lâu không được gặp anh?

Hay là, anh vẫn khỏe chứ?

Hay là, em rất nhớ anh?

Khi Khuynh Thành vẫn đang mừng tượng đủ thứ thì cả ba người đã đi đến địa bàn của Lam Tố: hoàng thành.

“Khuynh Thành! Đến nơi rồi!”

Giọng Hồng Loan vang lên, tàn ảnh đỏ thắm của nó loáng lên rồi chạy vụt vào, nói: “Vương gia, vương gia nhìn xem ai đến đây này?”

Lam Tổ tái mặt, bước ra. Khuynh Thành tuy công lực đã được nâng cao, khí lưu cũng tăng tiến, nhưng Lam Tổ vẫn cảm nhận ra ngay.

Hồng Loan và n Ly đáng chết! Ta đã bảo họ đừng để Khuynh Thành lên thần giới kia mà?

Thế mà... thế mà vẫn đưa cô ấy lên!

Lại còn tỏ ra phần chần nừa. Có gì đáng để phần chần?

Hồng Loan thấy Lam Tổ sa sầm nét mặt, giọng nó nhỏ hẩn đi và tiu ngưỡ cúi đầu đi sau chủ nhân.

“Chắc ... vương gia sẽ không lột da thuộc hạ chứ?”

“Không.”

Bây giờ nó mới thở phào nhẹ nhõm.

Có lẽ không đúng. Cách nói của vương gia... Hồng Loan lại hít thật sâu vào mấy lần.

“Chắc vương gia... sẽ không giết thuộc hạ chứ?”

Lam Tổ chẳng buồn nhìn nó, chỉ lẳng lẳng bước ra phía cửa.

Không nói gì? Không nói gì tức là... sẽ chết?

Sao ông ấy có thể làm như vậy? Dù sao mình cũng là vì muốn làm điều tốt cho ông kia mà!

Nhưng đã có Diệp Khuynh Thành nói đỡ ình, chắc mình không thể chết.

Nghĩ đến đây, con tim Hồng Loan mới đập bình thường trở lại.

“Người cho rằng cầu cứu Diệp Khuynh Thành sẽ ổn chứ gì?”

Lam Tổ giọng lạnh tanh buông ra một câu.

Hồng Loan chẳng khác gì bị gội một gáo nước lạnh, nó ngã vật xuống đất, bất động.

Khuynh Thành vốn đã chuẩn bị rất nhiều “lời thoại” mở màn, bỗng sững sốt nói: “Nó sao thế?”

“Giả vờ chết!”

Lam Tổ thản nhiên cười, trả lời cô.

“Giả vờ chết? Con chim phải gió này... đang yên đang lành sao người lại giả vờ chết?”

Khuynh Thành bước lại lay người nó. Nó làm bộ “tôi thà chết chứ không đứng dậy”, vẻ mặt như đưa đám, nói: “Đảng nào thì tôi cũng sắp chết đến nơi, cho nên tôi phải tự chuẩn bị tâm lý, tôi phải giả vờ chết đã.”

Bấy giờ Lam Tổ mới đưa mắt nhìn nó hờ hững nói: “Ai nói là bắt người chết?”

Hồng Loan đang nằm chềnh ềnh giả vờ chết lập tức đứng phắt ngay lên: “Vương gia sẽ không giết thuộc hạ nữa?”

“Ta nói sẽ giết người khi nào?”

“Hi hi... sợ ơì là sợ! Để tự trấn an, thuộc hạ phải đi uống rượu đã.”

Hồng Loan vừa bước đi được một bước, giọng giá băng của Lam Tổ lập tức vang lên.

“Đứng lại!”

...

“Vương gia có điều gì dặn dò ạ?”

“Miễn tội chết nhưng không thể không trừng phạt!”

“Phạt? Phạt gì ạ?”

“Phạt người mười năm bổng lộc!”

...

Hồng Loan bất ngờ lăn đùng ngay ra, hai mắt trợn ngược, nói: “Thế thì vương gia cứ giết thuộc hạ đi vậy!”

Mười năm bổng lộc!

Nó vốn đã nghèo khó, phạt nó mười năm bổng lộc thì chỉ còn cách uống nước lã cầm hơi!

Chi bằng giết phăng nó đi cho gọn.

n Ly mặt cũng nhợt nhạt như cha chết, nhìn Lam Tố.

Chắc vương gia không đến nỗi cũng phạt cô mười năm bổng lộc?

n Ly thật sự, thật sự rất nghèo!

Những viên linh thạch mọi ngày cô dành dụm được, đều đã mua được liệu để trị cho Diệp Chấn Thiên, cô đã phải dốc hết vốn liếng ra rồi.

Nếu lại phạt cô mười năm bổng lộc thì cô sẽ phải khóc hết nước mắt. n Ly chăm chú nhìn Lam Tố.

Nhưng Lam Tố chỉ thoáng lướt nhìn n Ly, cứ như là không nhìn thấy cô.

Hay là vương gia không phạt cô?

n Ly nhìn Hồng Loan bằng ánh mắt thông cảm. Chú bé thật đáng thương, thế là đi đòi mười năm bổng lộc.

Khi n Ly đang nhìn Hồng Loan, rất thông cảm với nó, thì giọng lạnh tanh của Lam Tố lại vang lên.

“n Ly, làm việc không chu đáo, phạt một trăm năm bổng lộc!”

...

Một trăm năm???

Mình không nghe nhầm đấy chứ?

Hồng Loan đang nằm vật ra đất giả chết, bỗng nhồm ngay dậy, tỏ ra khoái trá hả hê ra mặt.

“May quá mình chỉ bị phạt mười năm... hì hì...”

Lần trước ở tiên giới nó “khoảng” được linh thạch, nay dù bị phạt nghìn năm, nó vẫn xông xênh vô tư! Có điều.. số linh thạch ấy lại phải giao nộp.

Vốn dĩ nó và Diệp Khuynh Thành hai người đã “nhất trí” rồi, mục đích là trấn được cho thật nhiều linh thạch.

Hồng Loan cũng biết mình làm như thế thật vô đạo đức.

Nhưng, Khuynh Thành đã không tố nó ra tức là cô mặc nhiên công nhận, ủng hộ nó làm thế. Cho nên, nếu quy kết là vô liêm sỉ thì không thể chỉ là một mình nó.

Lần này đến lượt nó nhìn n Ly với ánh mắt thông cảm.

Hãy chịu khó... một trăm năm!

Chuẩn bị mà đi ăn mày!

n Ly véo vào mũi Hồng Loan một cái. Hồng Loan trợn mắt, trợn to hơn bất cứ lúc nào. Ý chừng là: dù sao cô cũng là phụ nữ, tuy tôi đẹp trai, mắng tở hồn nhiên thật, nhưng cô cũng không thể lạm dụng sở soạn tôi như thế!

n Ly chỉ nín lặng. Thằng nhóc Hồng Loan này toàn học những thói hư tật xấu của Kim Bằng!

Không chỉ học cách dẻo mồm bẻm mép mà còn học cả cách nghĩ xiên xẹo nữa.

“Vương gia...”

Dù sao thì cũng không nên phạt cô những một trăm năm!

“Còn nói nữa, sẽ phạt thêm một trăm năm nữa.”

Giọng Lam Tố giá buốt như từ bên ngoài chín tầng trời vọng xuống.

n Ly thấy chủ nhân không hề có chút thông cảm, cô dời ánh mắt đáng ngại của mình sang Diệp Khuynh Thành.

Nếu cô bị phạt một trăm năm thật thì cô phải bắt đền Khuynh Thành! Một trăm năm. Khuynh Thành phải nuôi cô.

“n Ly... nhìn tôi làm gì chứ?”

Khuynh Thành tuy có rất nhiều linh thạch nhưng cô định dùng để “lo lót” cho Lam Tố. Mặt khác, Khuynh Thành cũng không biết tình hình tiêu pha sinh hoạt trên thần giới ra sao; một trăm năm, nói là lâu thì cũng chẳng lâu, bảo là chóng thì cũng không chóng!

“Tôi khám chữa bệnh cho cha cô, cô vẫn chưa thanh toán đâu!”

n Ly biết nếu mình không đưa ra một lý do chính đáng thì sẽ bị Lam Tố bác bỏ ngay.

Cho nên, lý do này... chà chà! Vương gia của cô không thể có gì để ngăn cản cô thu chi phí điều trị!

Lần này cô sẽ không nề hà mũi lòng gì hết, cô phải tìm cách đòi lại bồng lộc một trăm năm bị phạt.

Khuynh Thành thì nhìn sang Lam Tố.

“Em không có tiền, chi bằng anh trả giúp em đi?”

Đằng nào thì cũng là tại anh đã khiến cô không thoải mái rồi!

Thế mà... bộ dạng anh cứ như anh căn bản không trêu ghẹo gì cô!

Mặc kệ! Dù sao cô vẫn đang hơi bực mình, cứ để anh ta phải bấm bụng chi tiền để cô được hả hê một chút cũng không vấn đề gì.

“Được!”

Lam Tố ừ ngay rất nhẹ nhõm, và anh lại khẽ mỉm cười.

Phải thế chứ, thế mới giống vợ của Lam Tố! Thế mới thâm thúy chứ!

Ánh mắt cứ nhẹ như không của Lam Tố lại nhìn sang n Ly: “n Ly, cô muốn tính nợ với bản vương gia phải không?”

...

n Ly có thể tìm ai đòi tiền, chứ không dám tìm vương gia để đòi tiền!

“Dạ... thuộc hạ... thuộc hạ không dám ạ.”

“Đã thế thì từ nay trở đi đừng nhắc đến nữa. Lui ra đi!”

Thôi đành vậy, mình gặp vận xui! n Ly động đậy khoe mép, tiu ngưu cúi đầu bước ra ngoài.

Hồng Loan đi sau n Ly, mồm nó ừ ừ một điệu nhạc, mặt nó hể hả khoái trá trước tổn thất của người ta.

Vừa ra khỏi đại điện.

n Ly vít cổ thẳng bé Kaneda Shotaro măng tơ xuống.

“Nhà người rất vui sướng vì ta bị phạt chứ gì?”

...

“Hừ! Ai cho người vui thế? Ta không có cơm ăn thì người cũng đừng hòng được ăn! Nếu không phải tại người làm ăn chênh mảng thì ta đâu có bị vạ lây? Người nghe đây: người phải nuôi ta một trăm năm.

...

“Khoái trá trên nỗi đau của người khác! Ai cho phép người khoái trá hả?”

Hồng Loan bị n Ly mắng như tát nước vào mặt, đứng nghệt ra.

Kim Bằng nói đúng thật, thà trêu vào bọn tiểu nhân còn hơn là trêu vào tay đàn bà!

Câu này là do Kim Bằng tổng kết ra từ Diệp Khuynh Thành. Nếu ai đụng vào cô ấy, đụng vào những cái gì thuộc về cô ấy thì cô ấy sẽ liều mạng với kẻ đó!

Có biết thế nào là liều mạng không? Nghĩa là, kể cả mình phải chết thì cũng phải bắt kẻ đó phải bỏ mạng.

Cho nên, chớ có dại mà trêu vào phụ nữ. Tuyệt đối không nên.

Bây giờ xem ra đúng thế thật.

Kim Bằng là gã sáng suốt thông minh!

“Nhưng... tôi nuôi cô kiểu gì đây? Chính tôi còn không thể nuôi thân nữa là phải nuôi thêm một cô gái nữa?”

“Người đừng giả vờ ngây thơ non nớt, vô ích thôi. Nếu người không có tiền nuôi ta thì người phải làm cu li cho ta một trăm năm! Ai bảo người làm ta bị liên lụy, bị phạt?”

...

Chết ngất!

Thực ra ai làm cho ai bị liên lụy?

Nếu lúc đầu cô ta không nài xin nó xuống phạm trần giúp bảo vệ Diệp Khuynh Thành thì nó đâu phải dính vào chuyện rắc rối này?

Nó đâu có bị phạt mười năm bổng lộc? Thế mà cô ta vẫn còn nói được!

“Sao? Người không bằng lòng à?”

Giọng chì chiết của n Ly vang bên tai Hồng Loan.

Thôi được, ta đường đường một đấng nam nhi, không chấp đàn bà làm gì.

“Được! Cô nói gì cũng xong. Được thôi!”

Bấy giờ n Ly mới thả nó ra, rất hài lòng nói: “Nói thế còn nghe được!”

Hồng Loan lắc đầu, hết cách rồi. Đàn bà là thế!

Đời ta, ta phải tránh cho xa đàn bà. Quá nguy hiểm!

“Đi!”

“Đi đâu?”

“Lên núi hái thuốc.”

...

Lập tức sai bảo à? Hiệu suất cao quá nhỉ?

33. Chương 17 Part 1

Chương 17

Trên đại diện.

n Ly và Hồng Loan đi rồi, chỉ còn lại Khuynh Thành và Lam Tổ, bốn mắt nhìn nhau.

Hết sức kỳ lạ, không ai nói một câu nào, cứ thế này mà nhìn nhau!

Khuynh Thành đã chuẩn bị vô số “lời mở màn”, lúc này lại không thể vận dụng nổi một câu.

Lam Tổ cũng từng nghĩ đến tình huống nếu có ngày Khuynh Thành lên thần giới tìm anh, hai người sẽ gặp nhau.

Thế mà anh vẫn thấy bất ngờ.

Lúc này cả hai chỉ im lặng không nói một câu, cho nên mọi tâm tư, mọi nỗi nhớ, tất cả bỗng biến thành im lặng, tất cả đã ngưng tụ trong ánh mắt thông cảm của những con người chung cảnh ngộ.

Rất lâu.

Lam Tổ mới lúng búng khẽ gọi: “Khuynh Thành...”

“Lam...”

Mới mở miệng nói một tiếng, Khuynh Thành đã thấy mình mặt đỏ như, tim đập rộn ràng.

“Khuynh Thành...”

Lam Tổ cũng cảm thấy tim mình bắt đầu đập nhanh. Anh không ngờ mình lại có một cảm giác kỳ diệu khi anh tái ngộ Khuynh Thành được nữa. Anh ôm ngay cô vào lòng, dường như muốn cô hòa quyện ngay vào thân thể máu thịt của mình.

“Ngốc ạ! Đã bảo là em không được lên kia mà?”

Không hiểu sao Khuynh Thành bỗng thấy sống mũi cay cay, rồi hai hàng lệ tuôn trào như mưa.

“Khuynh Thành...”

Lam Tổ thì thầm gọi. Khi Khuynh Thành mấp máy định nói thì đôi môi nóng bỏng của Lam Tổ đã áp chặt lên miệng nàng.

Có quá nhiều nỗi nhớ.

Lúc này bùng phát.

Anh hôn Khuynh Thành mãnh liệt, cháy bỏng.

Khuynh Thành có phần bị động và lúng túng. Lớn chừng này rồi cô chưa từng được đàn ông ôm hôn. Toàn thân Khuynh Thành bỗng trở nên cứng đờ. Mỗi tế bào trong thân thể cô dường như đang nhảy nhót, đang bốc cháy.

“Khuynh Thành... Khuynh Thành...”

Đầu lưỡi ướt của Lam Tổ thỏa sức du ngoạn khắp miệng Khuynh Thành, ngồng cuồng chiếm hữu cô, quện chặt lấy đầu lưỡi thơm nồng của cô.

“Khuynh Thành, em biết không, anh rất nhớ, anh vô cùng nhớ em...”

Anh nhẹ nhàng hôn vào những hạt lệ nơi khóe mắt Khuynh Thành. Rồi vòng tay ngang người, ôm cô thật chặt.

Bàn tay to rộng không ngừng lướt trên khắp thân thể cô.

Khuynh Thành dù ngớ ngẩn đến mấy cũng thừa hiểu Lam Tổ đang định làm gì...

Cô bất giác co chặt người lại, mặt cô bỗng đỏ bừng như lửa đang thiêu đốt.

Nhưng Khuynh Thành càng e thẹn lại khiến cho Lam Tổ càng hưng phấn, càng khát khao... khát khao chiếm hữu cô ngay lập tức.

Anh đặt Khuynh Thành lên chiếc giường rộng rãi, khom người áp lên thân thể nàng.

Giọng nói cực kỳ mềm mại: “Khuynh Thành ... được không?”

Khoảnh khắc này, Khuynh Thành cảm động ngất ngây.

Anh chưa mạnh tay cởi áo quần của cô ra, nhưng cô cảm nhận rõ Lam Tổ thân yêu của cô đã hưng phấn rất mãnh liệt rồi.

Nhưng cuối cùng anh vẫn kìm nén được, nhìn cô với ánh mắt khao khát, anh hỏi cô: Được không?

Nhìn chàng trai ở sát ngay trước mặt, Khuynh Thành thoáng thấy mình rối trí.

Cô không thể trao thân cho anh một cách mơ hồ không rõ ràng như thế này.

Người mà anh yêu là cô, hay là Lạc Nhi?

Nhìn sắc mặt Khuynh Thành đang thế này, Lam Tổ từ từ nhồm dấy, rời khỏi cô.

“Xin lỗi, anh đã quá đường đột, anh không nên cư xử như vậy với em”.

Anh cho rằng mình đã làm cho Khuynh Thành thấy sợ, anh rất áy náy, ngồi dậy và ôm cô vào lòng.

“Khuynh Thành...”

Khuynh Thành bỗng tỉnh táo và nhận ra.

Anh gọi cô là Khuynh Thành, chứ không phải Lạc Nhi.

Cô là Diệp Khuynh Thành, cô là Diệp Khuynh Thành!

Là Diệp Khuynh Thành độc nhất vô nhị trên đời này. Có lẽ Lam Tổ đã từng rất yêu Lạc Nhi thật.

Nhưng cô gái Lạc Nhi đã chết rồi.

Hiện nay anh có quyền theo đuổi hạnh phúc của mình, anh yêu cô, yêu cô gái Diệp Khuynh Thành sống động, hiện thực.

Khuynh Thành đã hiểu rõ ràng. Cô đắm đuối nhìn Lam Tổ, khẽ cắn vào môi mình.

...

Lam Tổ bắn khoăn.

Phải rất cố gắng anh mới kìm nén được.

Khuynh Thành đang định làm gì?

Định thử thách giới hạn cuối cùng của anh chăng?

Trông cô lúc này đầy vẻ căm dỗ, chỉ e anh không thể nén lòng được nữa.

“Lam...”

Khuynh Thành mấp máy gọi một tiếng mơ hồ, ngón tay cô vẽ một vòng trên ngực anh.

Đúng là cô đang khiêu khích anh!

Trời đất ạ! Chết thật... có lẽ anh không kìm nổi nữa.

Lam Tổ nuốt nước bọt thật mạnh, rồi định thần, anh đã ổn định được tâm lý.

“Khuynh Thành, nếu em cứ căm dỗ anh thế này, anh sẽ... sẽ không nén nổi nữa đâu!”

Lam Tổ gắng hết sức để kìm nén, mặt anh căng thẳng trông rất kỳ cục.

Khuynh Thành thấy thế bỗng bật cười khanh khách.

Không cười thì đi một nhẽ, cô cười, lại càng khiến Lam Tổ thật sự trỗi dậy lòng ham muốn chiếm hữu mạnh liệt.

Hơi thở gấp gấp vang lên bên tai anh rõ mồn một.

Bàn tay anh không ngừng lướt khắp nơi trên thân thể Khuynh Thành.

Khuynh Thành cắn đôi môi anh đào xinh xắn, rồi bỗng mãnh liệt gắn vào đôi môi anh thật chặt.

Lam Tổ thật sự sững sờ.

Và có phần kinh ngạc.

Không ngờ Khuynh Thành của anh có thể chủ động như thế này. Hưng phấn dâng trào trong chớp mắt.

Ôi...

Lam Tổ là chàng trai của nàng, là người của nàng kia mà, nàng thích hôn thế nào thì hôn thế ấy.

Nàng mạnh bạo đưa đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm láp đôi môi anh.

Hôn một hồi thật cuồng nhiệt, hết mình.

Lam Tổ, cuối cùng vẫn kìm nén được, anh không cởi bỏ quần áo nàng ra.

Anh ôm ghì cô vào lòng, miệng ghé sát tai cô thì thầm: “Khuynh Thành, em đang đùa với lửa đấy, biết không?”

“Trước sau gì, anh cũng là của em.”

Khuynh Thành nhìn anh, ánh mắt hơi có nét ngang tàng.

Lam Tổ gí ngón tay trở vào mũi Khuynh Thành, cười vang, rồi nói: “Anh thích cái lối ngang tàng này của em!

Tuy nhiên, dù hiện giờ anh rất thèm khát em, nhưng anh hứa anh sẽ vẫn kìm nén được”.

“Có thật thế không?”

Ánh mắt Khuynh Thành không ngừng lướt trên thân thể Lam Tổ từ trên xuống dưới.

...

Lần này đến lượt Lam Tổ lung túng. Sao vương phi tương lai của chàng lại bạo dạn như thế này?

Nhưng... đã dâng trào, thì phải muốn lắng dịu là có thể lắng dịu ngay được?

“Khuynh Thành, em cứ đùa với lửa thế này sẽ rất nguy hiểm đấy.”

“Sẽ... nguy hiểm đến đâu?”

Chết ngất!

Đúng là nàng đang khiêu khích!

Kìm nén.

Mình phải kìm nén bằng được!

Chàng lại bập vào đôi môi nàng cuồng nhiệt hôn một hồi, rồi thở mạnh: “Khuynh Thành, anh sẽ dành cho em một hôn lễ lãng mạn nhất, hoa lệ nhất, hoành tráng nhất! Sau khi chúng ta thành hôn, anh sẽ... yêu em.”

Đôi mắt Khuynh Thành bỗng rưng rưng.

Chàng trai này yêu cô, yêu thật sự.

Hôn lễ, không nhất thiết phải hoa lệ bề thế, dù chỉ một hai bàn tiệc nho nhỏ cũng được, nhưng đó chính là sự tôn trọng của người đàn ông đối với một cô gái.

Cũng là lời hứa của người đàn ông đối với một cô gái.

Người ấy tuyên thệ với tất cả mọi người rằng mình sẽ mãi mãi thương yêu cô gái này.

Và kể từ đó anh chỉ thuộc về cô.

Kể từ đó anh chỉ yêu cô.

Cũng kể từ đó anh là người đã có vợ.

“Lam...”

“Kìa, sao em lại khóc?”

Lam Tố nhẹ nhàng hôn những dòng nước mắt trên mặt Khuynh Thành, âu yếm nhìn cô.

“Em không ngờ anh... lại tốt với em như vậy...”

Đầu óc Khuynh Thành bỗng dường như rối mù.

Lam Tố bình thản mỉm cười, nói: “Ngốc ạ...”

“Liệu... anh sẽ mãi mãi yêu em như thế chứ?”

“Không.”

“Không?”

Khuynh Thành sửng sốt. Không cảm thấy tốt đẹp như vừa nãy, hình như cô bị gội một gáo nước lạnh và bất chợt tỉnh khỏi cơn mê.

“Anh sẽ ngày càng tốt hơn với em, càng yêu em nhiều hơn.”

“Chà, nói sao mà ngọt thế!”

Vẻ mặt Lam Tố có vẻ bí hiểm.

Thấy thế, Khuynh Thành không thể nén được, hỏi anh: “Lam Tố, nếu có một ngày nào đó anh nhận ra em không phải là cô gái mà anh muốn yêu, thì liệu anh có không yêu em nữa không?”

Lam Tố đương nhiên không hiểu ý Khuynh Thành nói gì.

Anh cho rằng Khuynh Thành đang tưởng tượng điều gì đó.

“Kìa em, đâu có chuyện đó? Sao em lại không phải là cô gái mà anh yêu?”

Khuynh Thành cảm thấy xúc động mạnh.

Không hiểu tại sao, khi đối diện với Lam Tố, cô không thể bình tĩnh được.

Đầu óc cô cứ nóng bừng rồi cô làm những việc rất bất ngờ.

“Nhưng, em không phải là người ấy.”

“Sao em lại không phải? Ngốc ạ, em đừng nghĩ ngợi lan man. Dù em là ai thì anh vẫn rất yêu em, được chưa?”

“Nói thế là lảng tránh, né tránh em!”

Khuynh Thành bất chợt nổi nóng.

Khúc mắc trong lòng cô vẫn chưa được giải tỏa hết!

Lạc Nhi. Cô muốn chính anh nói rõ không phải anh yêu Lạc Nhi mà là yêu Diệp Khuynh Thành!

“Kìa, Khuynh Thành, em làm sao thế?”

Lam Tố nhìn cô, anh chẳng hiểu ra sao nữa. Vừa rồi đang vui vẻ, sao bỗng giở chứng gì thế này?

“Lam Tố, nếu em không phải Lạc Nhi chuyển thế, anh có còn yêu em nữa không?”

Khuyhnh Thành không nghĩ ngợi gì hết, nói luôn câu này ra.

Cô đã nén mãi trong lòng bấy lâu, cô rất bức xúc.

Cô thật sự rất muốn, rất muốn nghe Lam Tổ nói ra.

Lam Tổ hơi sững người.

Tại sao... tại sao Khuyhnh Thành lại biết?

Khuyhnh Thành nhìn vẻ mặt Lam Tổ, cô cảm thấy mình như bị ai đó thọc một mũi dao thật mạnh.

Thì ra trong thâm tâm anh, người mà anh yêu là Lạc Nhi chứ không phải cô – Diệp Khuyhnh Thành.

“Em hiểu rồi!”

Khuyhnh Thành từ từ đứng dậy, đôi chân cô nặng như đeo đá, mỗi bước đi sao mà chật vật!

Chẳng phải cô không muốn bước cho nhanh hơn, mà là vì cô vẫn còn chút ảo tưởng.

Ảo tưởng Lam Tổ bỗng từ phía sau bước lên ôm chặt lấy cô và nói: “Khuyhnh Thành, người anh yêu là em, anh luôn luôn yêu em.”

Nhưng không thấy gì. Khi cô đi ra đến hậu cửa, Lam Tổ cũng không bước lên ôm choàng lấy cô.

Khi cô vừa đưa chân để bước ra, thì giọng Lam Tổ vang lên ở phía sau.

“Em đã biết cả rồi à?”

Khuyhnh Thành trong lòng bỗng trầm cười nhạt, thì ra chỉ là cô đơn phương muốn thể mà thôi.

“Đúng, em đã biết cả.”

“Khuyhnh Thành! Thực ra em chính là Lạc Nhi, hai người vốn là một, tại sao em phải...”

Khuyhnh Thành không kìm được nữa, cô quay người lại nhìn Lam Tổ và gào lên.

“Không đúng! Em và cô ta chưa bao giờ là một người! Lạc Nhi đã chết rồi, khi em nhập vào thân thể này thì cô ấy đã chết rồi! Cô ta và em xưa nay chưa bao giờ là một! Từ xưa đến nay chưa từng!!!

Anh cho rằng em là Lạc Nhi chuyển thể chứ gì? Em xin nói đây: em không phải, không phải! Em là Diệp Khuyhnh Thành, em đến từ thế kỷ 21, là thời đại có ô tô, có máy tính, có điện thoại di động!

Anh cho rằng em là Lạc Nhi chuyển thể ư? Không, em không phải! Cô ta và em là hai linh hồn khác nhau! Lam Tổ, ngay từ đầu anh đã nhận nhầm người rồi!”

Nhưng Lam Tổ lại nghe mà không hiểu gì hết.

Tại anh ong ong.

Lạc Nhi chết rồi?

Khi Khuyhnh Thành nhập vào thân thể này thì Lạc Nhi đã chết rồi.

Đâu có thể như vậy? Lạc Nhi đâu có thể chết? Điều này tuyệt đối không thể là sự thật, không thể!

Anh vội bước lên nắm chặt Khuyhnh Thành, nói: “Em lại định thử thách anh đúng không?”

Khuyhnh Thành vùng ra, nói như hóa dại: “Không phải! Không phải!!!

Anh tưởng em muốn thế này ư? Anh cho rằng em muốn như thế ư? Khi em biết rõ sự thật, em đã gần như phát điên.

Lam Tổ, vì anh, em đã hy sinh rất nhiều, nhưng rốt cuộc em nhận ra mình là một đứa ngu dại.

Từ đầu đến cuối, anh chưa từng bao giờ yêu em.

Anh yêu em, chẳng qua là vì anh cho rằng em là Lạc Nhi chuyển thể, anh yêu cô gái ấy, toàn là anh yêu cô gái ấy!

Còn em, em lại như một con bé dại khờ, lao vào yêu anh như một con thiêu thân.

Lam Tổ, anh cảm thấy như thế có công bằng không?

Khi ở tiên giới, nếu em không đi vào nơi hỗn phách Lạc Nhi rơi xuống ngày xưa, rồi thấy được cái xuyên không gian của cô ấy, thì em đâu có thể biết thì ra ngày xưa hai người đã từng yêu nhau thắm thiết?

Hai người cùng nhau thưởng trà, cùng nhau câu cá, cùng nhau đi dạo, cùng nhau luyện công...

Ánh mắt anh xiết bao đắm thắm nặng tình, say đắm nhìn cô ấy.

Lam Tổ, anh có biết khi em nhìn thấy những cảnh tượng đó, lòng em đau đớn chừng nào không?

Khi Lạc Nhi nói với em mọi sự thật, em cảm nhận ra sao, anh biết không?

Em bị lừa dối, bị người ta lừa dối. Bị người mà mình rất tin, rất yêu lừa dối. Anh có thể hiểu được không?

Anh có biết lúc đó em buồn rầu, đã tuyệt vọng thế nào không?

Em thậm chí đã có ý nghĩ, chấm dứt không lên thần giới tìm anh nữa.

Nhưng nếu em lựa chọn né tránh, thì em cảm thấy mình sẽ suốt đời ảm ức không chịu nổi.

Cho nên em mới lên đây để hỏi anh cho thật rõ.”

Lam Tổ cảm thấy đất trời đang xoay chuyển.

Cô gái mà anh thận trọng hết lòng để bảo vệ, lại không phải cô gái mà anh yêu.

Sao lại thế, đâu có thể như thế?

Nếu đây không phải Lạc Nhi thì tại sao Tử Thanh bảo kiểm lại chịu đi theo cô ấy?

Chắc hẳn cô ấy vẫn chưa biết Tử Thanh bảo kiểm lợi hại đến đâu!

Đó là một thanh kiếm có linh hồn.

Suốt đời nó chỉ chấp nhận một chủ nhân.

Nếu Khuynh Thành không phải Lạc Nhi thì Khuynh Thành đâu có thể rút Tử Thanh bảo kiếm ra?

Nghĩ đến đây Lam Tổ cảm thấy nhịp thở của mình bỗng nhẹ nhõm hơn.

Anh hít vào một hơi thật sâu, nghĩ bụng vừa rồi Khuynh Thành chỉ là than phiền một chấp mà thôi.

Tuy cô không nhớ được kiếp trước của mình nữa, coi kiếp trước của mình là một người khác, nhưng điều này thì có sao?

Tóm lại, Lam Tổ vẫn sẽ có cách để Khuynh Thành lại tiếp nhận anh. Vì cô là Lạc Nhi chuyển thế, tự đáy lòng cô, cô vẫn yêu anh.

Nhưng Lam Tổ lại không biết.

Diệp Khuynh Thành thật sự không phải là Lạc Nhi.

Sở dĩ Tử Thanh bảo kiểm vẫn lựa chọn Khuynh Thành là vì tự nó tìm được một chủ nhân thích hợp với mình hơn cả Lạc Nhi ngày trước.

Nó bị hấp dẫn bởi sát khí ghê gớm tỏa ra từ xương cốt tâm can của Diệp Khuynh Thành.

Nó say mê cái ý chí vào cuộc như một con thiêu thân của cô.

Khi đối mặt với kẻ địch, cô luôn vô tình và rắn như thép.

Khi đối diện với người thân, cô lại rất dịu hiền đậm ấm, luôn hết mình vì người thân.

“Khuynh Thành! Anh biết lẽ ra anh không nên giấu em, nhưng cũng vì anh không muốn em nhớ lại những chuyện không vui trong quá khứ.”

Diệp Khuynh Thành mỉm cười cay đắng.

Anh ta vẫn coi cô là Lạc Nhi!

Cô cúi đầu, xoay người, dứt khoát bước ra.

Vậy là hôm nay cô được biết câu trả lời mà cô vẫn muốn biết.

Cô có thể tuyệt đối chấm dứt khát vọng, và quay trở về bên những người thân của mình được rồi.

Khuynh Thành bước đi trên phố, không mục đích. Bỗng có một thân ảnh quen thuộc lướt đến nứu cô lại.

“Mau đi với ta!”

Người đó chẳng phải ai khác, mà là Hoa Mãn Nguyệt.

“Thái Tử! Nếu thái tử vẫn cứ lú lẫn như thế thì đừng trách thuộc hạ không khách khí!”

Một đám người bỗng chạy đến vây kín hai người.

Diệp Khuynh Thành đầu óc vẫn đang lơ mơ, không hề nhận biết chuyện gì đang xảy ra trước mặt. Và cô cũng chẳng buồn muốn biết để làm gì.

Lúc này cô chỉ muốn được ngủ một giấc thật say.

Biết đâu, khi tỉnh lại cô sẽ trở về thời đại của mình cũng nên.

Không có Diệp Chấn Thiên, không có Lam Tố, không có Kim Bằng, Hồng Loan và Trọng Lâu...

Cô lại là một sát thủ lạnh lùng, vô tình.

Không mong chờ, không nhớ nhung.

Cô lại là một đứa trẻ mồ côi không nơi nương tựa.

“Khuynh Thành, đừng ngăn người như thế nữa.”

Giọng nói đầy lo lắng của Hoa Mãn Nguyệt vang bên tai cô.

Nhưng lúc này Diệp Khuynh Thành đâu có thể nghe thấy gì? Cô đang mở to mắt thật nhưng mọi sự vật trước mắt rất mơ hồ mờ ảo. Rõ ràng là cô có nghe thấy nhưng lại không hiểu người ta đang nói những gì.

“Khuynh Thành... ta sẽ yểm hộ, cô nhắm đúng thời cơ và chạy ngay đi!”

Hoa Mãn Nguyệt hết sức lo lắng.

Khuynh Thành nhìn miệng anh ta há ra ngậm vào mấp máy liên tục nhưng cô không thể nghe rõ một tí gì.

Anh ta đang nói gì thế?

Con tim.

Đau không sao chịu nổi.

Hoặc là không yêu.

Đã yêu thì yêu từ trong mạch máu, nhưng nỗi đau cũng thấm sâu từng mạch máu.

Khuynh Thành chưa bao giờ thấy mình mềm yếu như bây giờ.

Có lẽ, con người ta rất không nên rung động làm gì!

“Chạy đi, mau chạy đi!”

Cô nhìn thấy Hoa Mãn Nguyệt và đám người kia quần thảo tàn sát, máu bắn tung tóe khắp bầu trời.

Nhưng cô lại không biết họ là người của Hoa Mãn Nguyệt hay họ là bọn người vây đánh bọn Hoa Mãn Nguyệt.

Rất nhanh chóng, Hoa Mãn Nguyệt bị đám đông bắt sống.

Sau đó cả bọn người ấy bủa vây cô.

Rồi cũng bắt luôn cả cô.

Khuynh Thành chỉ thấy đầu óc quay cuồng, cô cố mở to mắt nhìn. Thì thấy mình đang nằm trên một cái giường rộng lớn êm ái.

Khuynh Thành... dụi mắt thật mạnh.

Cô còn nhớ rất rõ mình và Hoa Mãn Nguyệt đều bị một đám người bắt đưa đi.

“ Tỉnh rồi à?”

Một người đàn ông trung niên xuất hiện trước mắt cô.

Người ấy có khuôn mặt hiền từ, giọng nói rất trầm ấm.

“Tôi... tôi đang ở đâu thế này?”

Ông ta nở nụ cười hiền hòa, nói: “Kìa, ngốc ạ! Con đang ở nhà mình. Đã không còn nguy hiểm nữa, và càng không ai có thể làm hại con.”

“Nhà?”

Khuynh Thành cau mày. Không, đây không phải nhà cô.

“Con ơi, con không nhớ chút nào thật à? Ta là phụ hoàng của con mà!”

“Phụ hoàng?”

Cha cô, đúng là sau đó đã trở thành hoàng đế của vương triều Đại Cương nhưng cha cô hoàn toàn không giống người này.

“Mau lên! Công chúa đã tỉnh rồi, mau dẫn dò nhà bếp làm các món mọi ngày công chúa vẫn thích ăn.”

Công chúa?

“Tôi là...”

“Con gái ngốc à, con không nhớ gì cả thật ư? Con là Nam Cung Lạc, con gái của ta – công chúa vương triều Nam Cung!”

Nam Cung Lạc...

Khóe miệng Diệp Khuynh Thành có nét cười cay đắng.

Rốt cuộc cô vẫn không thể thật sự thoát khỏi Lạc Nhi!

“Tôi không phải Nam Cung Lạc, tôi là Diệp Khuynh Thành.”

“Được được được! Con là Diệp Khuynh Thành được chưa?”

Nam Cung Khuyết nhìn cô với ánh mắt rất mực cứng chiều.

Khuynh Thành ngồi dậy rồi ra khỏi giường, chân cô bỗng mềm nhũn và ngã bệt xuống sàn.

Sao lại... sao lại thế này?

“Chân tôi...”

Nam Cung Khuyết nhìn cô, xót thương nói: “Con bị hôn mê quá lâu, nếu ta không ngày nào cũng truyền chân khí cho con thì có lẽ...”

“Tôi bị hôn mê bao lâu?”

“Đã nửa năm rồi.”

Nam Cung Khuyết thở dài.

“Con có biết nửa năm qua phụ hoàng đã sống như thế nào không? Ngày nào phụ hoàng cũng đến thăm con, và ngày nào phụ hoàng cũng khóc, phụ hoàng chỉ có một đứa con gái này...”

Gian nan lắm mới tìm được con trở về, thế mà con lại hôn mê bất tỉnh. Phụ hoàng không đau xót sao được? Ngày nào ta cũng cầu khẩn, cầu xin con tỉnh lại. Ta đã mới đủ mặt các vị thái y trong thành.

Nhưng rồi trời xanh không phụ kẻ có tâm, cuối cùng con cũng đã tỉnh lại.”

Nam Cung Khuyết nói, hết sức xúc động.

Thì ra mình đã ngất đi không hay biết gì suốt nửa năm trời.

Nửa năm qua, anh ấy có đi tìm mình không, có nhớ mình không?

Khuynh Thành hít một hơi thật sâu, tự cười mình: “Đồ ngốc! Anh ta xưa nay chưa bao giờ yêu mình, mà mình còn mong anh ta nhớ đến mình! Thôi, cho qua, chờ khi bình phục trở lại mình sẽ trở về tiên giới, và sống với những người thân, thì có lẽ mình sẽ không đau khổ nữa.

Trở về, vẫn có người cha, có vú em đều rất thương yêu mình, còn có Kim Bằng quái đản và cặp vợ chồng thần tiên Trọng Lôu, Tịch Vân.”

Nghĩ vậy rồi, Khuynh Thành cũng thấy lòng nhẹ nhõm đi, rất nhiều.

Cô thấy phấn chấn. Bảo hai a hoàn đỡ cô ngồi bên bàn, bắt đầu ăn các món.

Đây là nhà Nam Cung thì Hoa Mãn Nguyệt cũng phải ở đây.

“Nam Cung Triệt đâu? Sao không thấy Nam Cung Triệt?”

Nam Cung Khuyết rất hiền hòa bước lại bên Khuynh Thành, gấp thức ăn cho cô, nói: “Anh trai con đang đi xa có việc, phải ít lâu nữa mới về.”

“Thế ạ?”

Khuynh Thành không cần nghĩ ngợi lâu, cô gật đầu với ông ta, rồi tiếp tục ăn.

Hay thật, thì ra đã nửa năm trời cô chưa ăn gì.

Nếu cô không phải như bây giờ có võ công cao, nếu vẫn như hồi xưa kiếp trước thì có lẽ cô đã đói chết đi mấy lần, dù kim tiên Đại La chạy đến có lẽ cũng không cứu nổi!

“Lạc Nhi, ăn cho no đi, rồi ra vườn hoa mà dạo chơi. Những năm qua cha đã tính toán con nhất định sẽ trở về, nên đã cho trồng quanh năm ở đó hoa huyết diễm mà con vốn rất thích.”

Hoa huyết diễm?

Nghe cái tên này, đoán chắc hoa đó có màu đỏ.

Ăn xong cơm, cô thấy thể lực cũng dần hồi phục. Rồi các a hoàn dìu cô ra ngoài vườn hoa.

Nhìn khắp lượt, đâu đâu cũng có một màu đỏ thắm diễm lệ.

Chả trách nó có tên là hoa huyết diễm.

Ngắm nhìn cả một rừng hoa tuyết mi, Khuynh Thành có cảm giác rất dễ chịu.

Cô bỗng cảm thấy có phần ngưỡng mộ Lạc Nhi.

Cô ấy có người cha rất yêu con, có người anh rất quan tâm đến em gái, và còn có... Khuynh Thành bỗng thấy đau lòng.

Lạc Nhi còn có Lam Tổ rất yêu cô ấy, dù giờ đây cô ấy không còn nữa. Nhưng tình thương yêu, nỗi nhớ nhung của họ đối với cô ấy vẫn không hề giảm sút.

Có thể thật sự coi như... chết mà không có gì phải nuối tiếc nữa.

“Bên ngoài gió mạnh đấy, đừng nên ở đây quá lâu, con vừa mới tỉnh lại, người hãy còn yếu...”

Giọng nói hiền từ của Nam Cung Khuyết lại vang lên.

Khuynh Thành gật đầu nhìn ông, nói: “Con chỉ ngồi một lát rồi sẽ vào ạ.”

Ngày mai, chờ đến ngày mai cô khỏe hơn một chút, cô sẽ lập tức đi khỏi đây.

Cô không muốn làm người thế thân cho Lạc Nhi nữa.

Diệp Khuynh Thành là Diệp Khuynh Thành. Trên đời này chỉ có duy nhất một Diệp Khuynh Thành mà thôi.

Dù không có được tình yêu của người ấy thì cô vẫn dũng cảm tiếp tục sống.

Trái tim mình đã bị đau một lần rồi.

Kể từ nay cô phải bảo vệ giữ gìn bản thân thật tốt, không thể để mình lại bị tổn thương nữa.

Hãy coi Lam Tố như một giấc mộng.

Còn Lam Tố? Ở hoàng thành, chàng gầy sọp hẳn đi, suốt ngày chẳng thiết ăn uống.

n Ly và Hồng Loan, cả hai tiu ngửu cúi đầu đứng hầu hai bên.

“Vương gia... dù sao ngài cũng nên ăn một chút.”

“Vương gia, nếu ngài cứ thế này thì dù tìm thấy Khuynh Thành chỉ e ngài sẽ đứt mất thôi!”

Hồng Loan cũng phun ra một câu nghe thật ngộ.

Lam Tố bị kìm nén quá lâu, đã quá lâu, bỗng quát ầm lên: “Sao các người không sớm nói cho ta biết? Tại sao hả?”

n Ly cũng cảm thấy chuyện này mình xử lý không tốt. Có lẽ ngay từ đầu cô không nên giấu Lam Tố.

Nhưng thực ra cô cũng vì có thiện chí, cô không muốn vương gia phải buồn rầu.

Nếu sớm biết câu chuyện sẽ thành ra thế này thì cô thà sớm nói ra thì hơn.

Thấy vẻ mặt ăn năn của n Ly, Lam Tố dịu giọng.

“Thực ra, chẳng thể trách bất cứ ai. Tại chính ta đã gây ra sai lầm.

Tất cả đều là tại ta. Nàng ấy đã nát tan chẳng còn nữa, mà ta, ta cứ miễn cưỡng cứu sống nàng, ta cho rằng như thế ta và nàng lại có thể gắn bó như trước. Than ôi... ta quá ngớ ngẩn, ngây thơ.”

“Xin lỗi vương gia.”

“Ta nghĩ, mình đã làm tổn thương Khuynh Thành thật rồi. Nếu không, chắc chắn cô ấy sẽ không bỏ trốn, không gặp ta nữa.”

Nửa năm qua Lam Tố đã tìm khắp chốn ở hoàng thành, đi khắp tiên giới và xuống cả phàm trần nữa.

34. Chương 17 Part 2

Nhưng vẫn không tìm thấy Khuynh Thành. Cô ấy như đã bay hơi tan biến trong không khí.

n Ly mím chặt môi, do dự một lúc, cuối cùng cũng nói: “Vương gia, giả sử tìm thấy Diệp Khuynh Thành, ngài đã nghĩ chưa: ngài sẽ đối diện cô ấy ra sao?”

Đối diện ra sao?

Lam Tố cũng không biết. Tình yêu của chàng đối với Lạc Nhi là tuyệt đối kiên định như trái núi.

Nhưng đối với Diệp Khuynh Thành thì sao?

Chàng thực sự không biết. Nó chỉ là một niềm khao khát tìm thấy cô.

“Vương gia đừng trách n Ly này lắm lời, dù ngài phạt n Ly một trăm năm bổng lộc nữa thì n Ly cũng phải nói.”

Lam Tổ chỉ im lặng.

Im lặng, tức là mặc nhiên thừa nhận.

“Vương gia đã từng nghĩ thế này chưa: thực ra người mà ngài yêu bấy lâu nay đều là Diệp Khuynh Thành!”

Miệng Lam Tổ khe khẽ lẩm bẩm.

“Bấy lâu nay ta vẫn yêu Khuynh Thành ư?”

“Tuy nhiên, thuộc hạ biết mình giấu kín sự thật, là sai; nhưng Khuynh Thành và Lạc Nhi hoàn toàn khác nhau. Dung nhan khác nhau, tính cách khác nhau, mọi mặt đều khác nhau.

Có lẽ, ban đầu ngài xuất phát từ tình yêu đối với Lạc Nhi nên ngài mới tốt với Khuynh Thành như thế. Nhưng sau nhiều lần tháo gỡ giải tỏa, ngài không cảm thấy cô gái mà ngài yêu là Khuynh Thành chứ không phải Lạc Nhi ư?”

“Ta yêu Khuynh Thành, chứ không phải Lạc Nhi?”

Lam Tổ tự hỏi mình. Vậy thì tình cảm giữa chàng và Lạc Nhi là gì?

Không.

Nhất định không phải như thế.

Người mà chàng yêu là Lạc Nhi, là Lạc Nhi.

Tình cảm đã trải qua rất nhiều năm tháng! Không phải một năm, không phải mười năm, không phải trăm năm, ngàn năm mà là vô số lần trăm triệu năm.

Thế mà bây giờ lại nói là chàng yêu Diệp Khuynh Thành?!

“Vương gia! n Ly mong ngài hãy nghĩ cho thật thông suốt đã rồi hãy đi tìm Khuynh Thành! Nếu không, ngài sẽ lại làm tổn thương Khuynh Thành một lần nữa.”

Hồng Loan không hiểu rõ giữa họ đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng Hồng Loan cũng biết vương gia của nó đã khiến Khuynh Thành bị tổn thương.

Nó bất bình ra mặt, và cũng chẳng cần nhắc phép tắc giữa quân thần nữa.

Nó rất tức tối nói: “Hừ! Phen này dù ngài đập chết tôi, tôi cũng chấp nhận, Khuynh Thành đã hy sinh vì ngài quá nhiều, mà ngài lại khiến cô ấy phải đau xót à?”

Hễ nhớ đến ánh mắt tuyệt vọng của Khuynh Thành lúc sắp ra đi, Lam Tổ lại đau lòng không sao nén nổi.

Chàng đã làm tổn thương Khuynh Thành, làm tổn thương người con gái đã quên mình vì chàng.

Có điều, chàng thật sự không biết mình nên làm gì bây giờ.

Khuynh Thành không phải là Lạc Nhi chuyển thế. Vậy chàng nên tiếp tục yêu cô hay là nên chấm dứt từ đây?

Nếu tiếp tục yêu, thì lời hứa năm xưa với Lạc Nhi, tình yêu đối với Lạc Nhi sẽ là gì?

Nếu chấm dứt từ đây... hễ nghĩ rằng mình sẽ không bao giờ gặp lại người con gái đó nữa, chàng lại thấy đau lòng một cách lạ lùng.

Chàng nghĩ, hay là... mình vẫn thích cô ấy!

Hồng Loan và n Ly đã đi ra ngoài, chỉ còn lại Lam Tổ ngồi đó ngẩn người, sững sờ.

Nên thế nào? Rốt cuộc ta nên làm gì?

Ai có thể nói cho chàng biết, rốt cuộc chàng nên làm gì đây?

Nếu... chàng yêu Diệp Khuynh Thành thật, thì Lạc Nhi có tha thứ cho chàng không? Có lẽ nàng ấy sẽ rất thất vọng cũng nên!

Không! Chàng tuyệt đối không thể phản bội Lạc Nhi, dù nàng đã chết rồi.

Chàng nhất định phải giữ lời hứa với nàng.

Cứ thế... chân Lam Tổ đã bước ra ngoài từ lúc nào không biết.

Rồi chàng đi đến chỗ ngày trước Lạc Nhi đã phong ấn chàng.

Nhìn mình đang nằm trong khối băng trong suốt, Lam Tổ cau mày, bàn tay nắm chặt cứng, đau khổ đến cùng cực.

Bao hình ảnh trong quá khứ, tất cả lướt nhanh trong óc chàng như một cuốn băng đảo chiều quay ngược lại.

“Lạc Nhi, tại sao? Rốt cuộc là tại sao?”

Đôi mắt sáng như sao của chàng lúc này tràn ngập bi thương.

“Lạc Nhi, nàng hãy cho ta biết, tại sao?”

Mắt Lam Tổ đầy vẻ ảm ức, không sao tin nổi.

Người chàng hơi run rẩy.

“Lạc Nhi, lẽ nào nàng lại không thể tin ta nữa?”

Chàng chưa từng nghĩ rằng, người yêu của chàng ngày trước có thể chỉ sau một đêm dường như đã biến thành người khác hẳn.

Lạc Nhi vui tươi nhí nhảnh khôn ngoan của chàng đi đâu mất rồi?

Một cô gái mặc áo đỏ thướt tha, đôi mắt rưng lệ, đang đứng trên đỉnh Tử cấm thành.

Gió thổi tà áo và mái tóc dài đen nhánh bay phơ phất.

Lam Tổ bước từng bước lại gần cô gái.

Cô gái hít sâu một hơi rồi quay người sang nhìn chàng.

“Lam Tổ, chàng có thể ôm thiếp một lần nữa không?”

Cô gái chậm chậm bước về phía chàng.

Lam Tổ thần thờ đứng ngây ra, lúng túng không biết nên xử trí thế nào.

Xưa nay chàng đều sắp đặt an bài tất cả, tất cả mọi chuyện trên đời đều trong tầm tay của chàng, nhưng lần này chàng đã tính nhầm.

“Lam Tổ, chàng có thể oán thiếp, hận thiếp, nhưng chàng tuyệt đối không thể không yêu thiếp.”

Rồi cô gái đưa tay lên mái tóc từ từ rút ra một cái trâm, bàn tay cô hơi run run, hai hàng lệ nóng hổi chảy trên đôi má, nhưng cô vẫn tàn nhẫn cắm cái trâm vào thân thể chàng.

“Lạc Nhi, ta sẽ không oán nàng, không hận nàng. Dù nàng đã làm gì với ta, ta vẫn mãi yêu nàng như ngày trước, và còn hơn cả ngày trước.”

Vào thời khắc ấy, thế giới của cô gái đã sụp đổ.

Nàng mạnh tay đẩy Lam Tổ ra.

Sắc mặt nàng gần như nát tan biến dạng.

“Chàng biết rõ tất cả, đúng không? Sao chàng không né tránh? Sao chàng không né tránh?”

Cô gái bỗng cảm thấy mình đại đột một cách ngây thơ, đại đột một cách đáng yêu.

Anh có công lực rất cao, cô định ám sát anh, lẽ nào anh không biết?

“Lạc Nhi, nàng cũng mềm lòng rồi nên không giết ta đúng không? Nàng chẳng qua chỉ phong ấn ta mà thôi.”

Khóe miệng anh thậm chí còn có nét cười.

“Lam Tố, chàng là gã si tình, là gã dần dòn. Tại sao chàng không né tránh? Tại sao lại không né tránh?”

...

“Tại sao lại không né tránh? Tại sao lại không né tránh?”

Chàng đã nói rồi chàng sẽ không oán nàng, không hận nàng. Dù nàng đã làm những gì với chàng, chàng vẫn cứ yêu nàng như trước, và còn hơn cả ngày trước.

Nhưng bây giờ, tâm tư của Lam Tố lại chia thành hai phần, một phần bị cô gái tên là Diệp Khuynh Thành chiếm giữ.

“Lạc Nhi, xin lỗi nàng, xin lỗi...”

Bỗng nhiên.

Một làn bạch quang lướt qua.

Lam Tố ngẩng đầu thật nhanh nhìn con người đang đứng phía trước, hồi lâu không nói nên lời.

“Lạc... Lạc Nhi? Có đúng là Lạc Nhi không? Lạc Nhi...”

“Lam Tố, chàng nhìn thấy lúc này chỉ là một huyễn tượng, khi chàng nhìn thấy huyễn tượng này tức là thiếp đã chết rồi. Lần này chàng không thể có cách gì cứu được thiếp. Thiếp đã chết từ rất lâu rồi. Tại chàng cứ quyết ý cứu sống thiếp đó thôi. Nhưng chàng có biết, hàng ngày thiếp đối diện với chàng, lòng thiếp khổ sở chừng nào không? Thiếp đã phong ấn chàng, còn chàng, không những không oán trách, trái lại chàng vẫn rất tốt với thiếp. Lam Tố, có lẽ thiếp vốn không xứng đáng để được chàng yêu. Chàng nhìn thấy huyễn tượng này rồi, chắc hẳn chàng sẽ biết tất cả sự thật! Thiếp đã đoán trước rằng khi chàng cực kỳ đau khổ, chàng sẽ lại đến nơi này, cho nên...”

Lam Tố nhìn Lạc Nhi ở trong huyễn tượng. Thì ra nàng đã sớm biết trước.

“Lam Tố, chàng đã bao giờ nghĩ thế này chưa: người mà chàng yêu là Diệp Khuynh Thành – cô ấy và thiếp là hoàn toàn khác nhau; cô ấy can đảm hơn thiếp, kiên cường hơn thiếp, dám đối mặt với hiện thực hơn thiếp.”

Bỗng nhiên lại có một huyễn tượng khác loáng lên trước mặt Lam Tố.

Trong đó, Diệp Khuynh Thành với làn áo đỏ và mái tóc dài tung bay.

Toàn thân cô, từ đầu đến chân tỏa ra làn khí lưu, là sát khí tuyệt đối, thứ sát khí hủy diệt mọi sinh mệnh.

Một con bạch hổ rất hiếm thấy, bỗng lặn không bay ra.

Lam Tố nhìn thấy hình như nó định tấn công Diệp Khuynh Thành, nhưng thực ra mục tiêu của nó lại là con Đại Bàng Cánh Vàng.

Và, đồng thời, có vài chục con yêu thú cũng đang nhất tề tấn công Diệp Khuynh Thành. Đây chính là cảnh tượng Khuynh Thành và Đại Bàng Cánh Vàng cùng chiến đấu ở Hồng Hoang.

Các yêu thú từ trong rừng núi vẫn không ngừng xông ra, dường như vô tận; lúc này đã có đến ba bốn trăm yêu thú có mặt ở chiến trường.

Diệp Khuynh Thành đã bị một loạt vết thương do bọn yêu thú đánh trúng.

Tốc độ của bọn yêu thú càng lúc càng nhanh, con này ngã xuống con khác xông lên điên cuồng cắn xé; đồng bọn chết, máu tươi của đồng bọn chỉ càng kích thích chúng thêm điên cuồng, thêm bất chấp sinh tử, chỉ cần để lại thêm nhiều thương tích trên người Diệp Khuynh Thành. Trên mặt, trên cánh tay, trên mặt cô hoàn toàn là vết máu. Không thể nhận rõ máu nào là của cô, máu nào là của bọn yêu thú. Đôi mắt cô vẫn dữ dần, thần thái cô vẫn kiên định như thường.

“Lam Tố, anh hãy chờ em! Em sắp thành công rồi! Lam Tố, anh hãy chờ em. Dù gặp nguy hiểm đến mấy, khó khăn đến mấy, em cũng sẽ cùng anh đối mặt! Em sẽ không làm một cô bé chỉ biết nấp sau lưng anh để anh che chở nữa. Em muốn cùng anh kề vai sát cánh chiến đấu diệt trừ tất cả những kẻ muốn làm hại anh.”

Trước mắt chỉ là huyền tượng, thế mà Lan Tố cũng không nén nổi căng thẳng kêu lên, hận rằng không thể nhảy vào huyền tượng để giết bọn yêu thú kia.

Cùng với một tiếng kêu động trời.

Là một khí thể cô ngạo tuyệt thể lan ra.

Đại Bàng Cánh Vàng đặc ý vỗ cánh phành phạch, đôi mắt sáng quắc chớp lên nhìn Diệp Khuynh Thành.

Nó đã độ kiếp thành công.

Nhìn thấy cảnh này, Lam Tố thở phào.

Và nhìn Khuynh Thành trong đó bằng ánh mắt xót thương. Những vết thương kia hẳn là đau lắm!

“Xin cảm ơn người tu chân của loài người đã đối phó với chúng. Tôi rất không muốn mắc nợ tình nghĩa ai, cho nên bây giờ cô có thể đưa ra yêu cầu với tôi.”

“Được, chính người nói đấy nhé?”

“Đương nhiên rồi.”

“Được! Đã thế ta sẽ phát biểu.”

“Nói đi!”

“Ta muốn người đưa ta đi xuyên qua không gian lên tiên giới.”

Đại Bàng Cánh Vàng đang rất đặc ý thì chân nó bỗng suýt khụy xuống, đôi cánh sệt mặt đất.

“Nói... gì thế?”

“Ta nói là muốn người đưa ta xuyên không gian lên tiên giới.”

Khuynh Thành đang đầy mình thương tích, ánh mắt kiên định nhìn Đại Bàng Cánh Vàng.

Đại Bàng Cánh Vàng dường như ngờ rằng mình đã nghe nhầm.

“Cô... cô quyết định mình muốn xuyên không gian đi lên tiên giới à?”

“Đúng thế.”

Khuynh Thành vừa nói vừa lấy ra một viên kim đan của Lam Tố cho, bỏ tọt vào miệng.

Cô bắt đầu điều tiết hơi thở.

“Cô có biết hậu quả của việc đi xuyên không gian không?”

Đại Bàng Cánh Vàng nói với thái độ nghiêm túc chưa từng có.

“Đương nhiên ta biết. Chẳng qua là bị thương chứ gì! Người nhìn vô số vết thương này, ta vẫn chịu đựng nổi, thì đâu bị thương nữa ta đâu sợ gì?”

Thì ra cô giúp nó độ kiếp chỉ vì muốn tranh thủ được cơ hội xuyên không gian lên tiên giới, để tiếp cận Tố Lam gần hơn.

Đại Bàng Cánh Vàng sững sốt nhìn Khuynh Thành.

“Cô xác định rằng đầu mình không trực trặc chứ?”

Khuynh Thành mặt đầy vết máu, mỉm cười nhìn nó một cách bất lực.

“Người nhìn xem ta có phải người trực trặc đầu óc không?”

“Không trực trặc, mà lại muốn đi xuyên không gian à?”

“Vì có người đang chờ ta trên đó, nên ta buộc phải đi!”

Các hình ảnh không ngớt chuyển động, mỗi lần nhìn thấy Khuynh Thành đang chiến đấu với bọn kia, mỗi lần nghe thấy giọng nói kiên định của cô nói “ta yêu anh ấy, nhất định không từ bỏ”.

Lòng Lam Tố lại nhói lên rất mạnh.

Đúng là vì anh, cô ấy đã hy sinh rất nhiều, rất nhiều.

Anh đã nhìn thấy cô xuyên không gian lên tiên giới, đã chết ngắt.

Khi Lam Tố nhìn thấy Diệp Khuynh Thành bước vào điện Lam Lạc, anh cảm thấy mình dường như nghẹt thở.

Khi anh nghe n Ly nói.

“Khuynh Thành, cô biết không: Khi thấy cô kiên định hết lòng vì vương gia, chính tôi cũng không muốn làm tổn thương cô nữa.”

“Sự thật vẫn là sự thật, cô không thể thay đổi, cả tôi cũng không thể thay đổi.”

“Đúng là Lạc Nhi đã chết rồi, nhưng cô ấy đã biến thành một phần của cơ thể cô. Ngày nay cô yêu vương gia mãnh liệt như thế, chắc chắn có liên quan đến cô ấy ít nhiều.”

Đôi mắt n Ly hơi nhìn xuống, ngón tay cô chỉ vào ngực Khuynh Thành.

“Cô ấy đã biến linh hồn của mình thành quả tim của cô. Cho nên, cô chính là cô ấy, cô ấy chính là cô. Tuy cô có ý thức và linh hồn của riêng mình nhưng cả hai người có chung một quả tim.”

“Tôi lẽ ra nên sớm đoán ra, nên sớm đoán ra mới phải, trong người tôi có một nguồn sức mạnh không rõ từ đâu đến; và, mỗi khi tôi lâm vào cảnh sinh tử hiểm nguy thì nó lại cứu sống tôi. Lẽ ra tôi nên sớm đoán ra.

Nhưng tại tôi dẫn đòn ngu dốt, tôi đã gây thương cho rằng đó là do kim đan ngày trước Hồng Loan cho tôi nuốt vẫn còn sót lại trong cơ thể, tôi chưa luyện hóa hết. Thì ra là cô ta. Ha ha ha... thì ra là cô ta!

Cô hãy nghe đây. Diệp Khuynh Thành này không phải Lạc Nhi nào hết. Tôi cũng không cần Lạc Nhi nào hết. Ngày trước không phải, bây giờ không phải và tương lai sau này cũng không phải! Ngày trước tôi không biết những chuyện này, và ngày nay cũng vậy.”

Tay Khuynh Thành thọc mạnh vào lồng ngực mình, cô cau mày, răng cắn chặt môi, tay Khuynh Thành đã moi ra một quả tim máu me be bét.

“Đây là quả tim của cô ta. Tôi không cần! Diệp Khuynh Thành này không may áo cưới hầu người khác! Tình yêu của Diệp Khuynh Thành tôi phải hoàn toàn thuộc về tôi!

Cô hãy đem nó về đưa cho Lam Tố, đây mới là người mà anh ấy yêu.”

Lúc này n Ly sững sờ.

Lam Tố cũng chợt như hóa đá!

Anh nghe thấy Khuynh Thành nói: “Kể từ nay Khuynh Thành này là một người không cần quả tim, không tim cũng tốt, ít ra cũng không bị đau xót.

Yên tâm, Diệp Khuynh Thành này không dễ dàng chấp nhận thua đâu, tôi vẫn cứ đi tìm Lam Tố, anh ấy yêu cô ta hay yêu tôi, tôi sẽ tự đi tìm câu trả lời của anh ấy.”

Cho nên Khuynh Thành mới lên thần giới tìm mình để nghe câu trả lời.

Con tim Lam Tố như bị ai đó vò mạnh, anh thậm chí không dám tiếp tục xem nữa.

Nhưng người con gái ấy đã như một con thiêu thân lao vào yêu anh, đã chịu đựng bao đau khổ, lẽ nào anh không thấy?

Các cảnh tượng không ngừng biến ảo, Lam Tố nhìn thấy Lạc Nhi xuất hiện trước mặt Khuynh Thành.

“Thực ra, cô biết không, Lam Tố luôn yêu cô, luôn luôn là cô; vì cô và tôi vốn không phải là một, chúng ta không có cùng một hơi thở, ngoại hình cũng không giống nhau.

Cô chính là cô, không liên quan gì đến tôi cả; chúng ta là hai người độc lập, tuy tôi luôn ẩn nấp trong người cô nhưng người mà Lam Tố giao lưu là cô chứ không phải tôi.

Tuy có lẽ đến giờ anh ấy vẫn không biết mình thật sự đang yêu Khuynh Thành là cô, hoặc có lẽ anh ấy vẫn hồn nhiên cho rằng người mà anh đang yêu là tôi.

Nhưng tôi biết người anh ấy yêu chính là cô – người mà Nam Cung Lạc tôi đây không thể thay thế.”

Khi Lam Tố xem xong cả chuỗi hình ảnh, anh không thể cầm được nước mắt tuôn trào.

Cô ấy hiểu anh, yêu anh, dám làm tất cả vì anh.

Anh bỗng nhớ lại mình và Khuynh Thành từng nói: sẽ cùng tiểu ngạo giang hồ, ngao du khắp thiên hạ không vướng bận sự đời.

Nhưng giờ đây anh lại để tuột mất Diệp Khuynh Thành.

Các hình ảnh chợt biến mất.

Huyễn tượng về Lạc Nhi bỗng lại xuất hiện trước mặt anh.

“Lam Tố, chàng hãy hết lòng yêu Khuynh Thành! Đó là cô gái đáng để chàng mãi mãi nâng niu. Còn thiếp, thiếp căn bản không xứng. Thiếp cũng biết mình đã lại tự ý quyết định làm một việc rất hão huyền.

Nhưng, thiếp chỉ vì muốn chàng hạnh phúc mà thôi.

Thiếp không muốn chàng cứ tiếp tục đau khổ. Thiếp có thể cảm nhận được khi chàng và Khuynh Thành ở bên nhau thật vui vẻ, thật nhẹ nhõm. Cảm giác chưa từng có khi thiếp và chàng ở bên nhau ngày xưa.

Lam Tố, cô ấy mới là hạnh phúc thuộc về chàng. Tuy chàng biết cô ấy không phải là thiếp nhưng hôm nay chàng đã đến đây, chứng tỏ một điều thực ra trong lòng chàng, cô ấy đã có một vị trí vô hình rồi.

Lam Tố, chàng hãy nâng niu trân trọng Khuynh Thành! Hai người sẽ trở thành một cặp hạnh phúc nhất thế gian. Thiếp luôn luôn, luôn luôn thầm chúc cho hai người.

Lam Tố, chàng đừng băn khoăn bất cứ điều gì nữa. Chàng không hề có lỗi với thiếp. Nếu chàng không dám đối diện với chính mình thì chàng sẽ có lỗi với Diệp Khuynh Thành.”

Huyễn tượng về Lạc Nhi dần dần mờ đi rồi từ từ biến mất.

Lam Tố kinh ngạc nhìn vào nơi xuất hiện huyền tượng về Lạc Nhi rất lâu, rồi mới tỉnh táo trở lại.

Nếu không dám đối diện với chính mình, thì Lam Tố chàng sẽ có lỗi với Khuynh Thành.

Lời nói của Lạc Nhi không ngớt vang bên tai Lam Tố.

Khuynh Thành, Khuynh Thành, ánh mắt kiên định của cô, tâm nguyện bất biến của cô đối với anh.

Vì anh, cô đã phải chịu bao nỗi thống khổ.

Thế mà anh đã xử tệ, đã làm tổn thương cô như thế.

Có lẽ n Ly và Lạc Nhi nói đúng, ngay từ đầu mình đã yêu Diệp Khuynh Thành chứ không phải Lạc Nhi nữa. Hai người vốn là hai cô gái hoàn toàn khác nhau.

“Khuynh Thành...”

Lam Tố bỗng cảm thấy ngực mình nhói đau, chỉ cần nghĩ đến, chỉ cần nhắc đến tên cô, anh liền cảm thấy mình dường như nghẹn thở.

Những hình ảnh về các cuộc huyết chiến của Diệp Khuynh Thành lại luôn hiện trong tâm trí anh.

Cô nói rằng Lam Tố hãy chờ đợi cô.

Cô mong chờ, rất mong chờ.

Cô không ngừng nỗ lực, không ngừng nâng cao khả năng của mình lên.

Rồi cuối cùng cô đã đến bên anh.

Nhưng anh lại tàn nhẫn làm cho cô bị tổn thương, khiến cô đớn đau cùng cực rồi bỏ đi.

“Khuyên Thành, hãy đợi ta! Ta nhất định sẽ tìm thấy nàng; khi ta lại nắm được bàn tay nàng, ta sẽ vĩnh viễn không buông ra nữa.”

n Ly và Hồng Loan lén đi theo sau Lam Tố, cả hai đưa mắt nhìn nhau mỉm cười.

Lam Tố quay người lại, khẽ hắng giọng, rồi lạnh lùng nói: “Bản vương sẽ móc mắt hai người ra, có tin không?”

35. Chương 17 Part 3

n Ly và Hồng Loan mặt tái mét, cả hai nhìn nhau chẳng khác gì hai đứa trẻ vừa mắc lỗi.

“Sao chưa vác mặt ra đây hả?”

Cả hai lè lưỡi. Rồi từ chỗ khuất lò dò bước ra.

Hừ!

Hai đứa này càng ngày càng vô lối, chẳng ra sao nữa. Dám bí mật theo dõi chủ nhân!

“Vương gia!”

Một người lớn và một trẻ con, tiu nghỉu như đang có tang.

“Dù phải đào sâu ba thước đất, cũng phải tìm bằng được Diệp Khuyên Thành đưa về cho ta!”

“A...”

Cả hai cố ý làm ra vẻ kinh ngạc, hình như nghe chưa rõ

“Có cần bản vương nhắc lại lần nữa không?”

“Vương gia... định giết Diệp Khuyên Thành phải không ạ?”

Hồng Loan giả vờ hỏi, ý chừng là: nếu ngài không nói thật rõ thì thuộc hạ không hiểu.

“Người cho là thế nào?”

“Vương gia định giết cô ấy thật rồi! Khuyên Thành tốt với ngài như thế mà ngài lại muốn giết cô ấy?”

Hồng Loan giả bộ tỏ ra bất bình, mặt nó vừa kinh ngạc vừa tức tối.

Con chim chết tiệt này dám vặc lại chủ nhân!

“Có phải người vẫn chê rằng phạt mười năm bổng lộc là quá nhẹ không?”

Hồng Loan trầm nghĩ: Hừ! Phạt thì phạt! Dù sao ở tiên giới tôi cũng đã khoáng được cả đồng đồ linh thạch, đủ sống vài vạn năm rồi!

Lẽ ra nên giao nộp cấp trên, nhưng, hừ! Hiện nay Diệp Khuyên Thành tức quá bỏ đi, nếu không tìm ra cô ấy thì tôi khỏi cần nộp nữa!

Khuyên Thành, cô ấy suýt nữa bỏ mạng vì lên đây gặp ông ta!

“Nếu ta không thể thấy Khuyên Thành nữa thì phải hai người chuẩn bị mà nhận án phạt!”

Lam Tố buông ra một câu lạnh như băng, rồi tàn ảnh nháng lên biến mất luôn.

n Ly và Hồng Loan cùng nhìn nhau.

“Tự ông ấy chọc tức Khuynh Thành phải bỏ đi, nay lại trách chúng ta!”

“Đúng thế!”

“Nhưng ta nên châm chước vì ông ấy đã biết lỗi, muốn sửa lỗi, thì ta nên khẩn trương đi tìm Khuynh Thành vậy!”

Hồng Loan nói năng cứ như một ông cụ non.

n Ly nguýt nó một cái. Ai đang là chủ nhân thế này?

Thằng cha Hồng Loan ngày càng chẳng coi ai ra gì.

Toàn thể hoàng thành bỗng sôi động hẳn lên, ảnh của Diệp Khuynh Thành được dán đầy các ngã đường to ngõ nhỏ.

Trong cung Thiên Khuyết.

Nam Cung Khuyết không nói một câu, đang ngồi trên ghế.

Một người mặc đồ đen bước vào, nói: “Bẩm báo Cung chủ, hiện nay toàn thành đã dán ảnh của công chúa Lạc Nhi.”

Nam Cung Khuyết mỉm cười rất kỳ quái. Rốt cuộc ông ta không nén được nữa, ông ta đã có hành động.

Lúc đầu ông ta cho rằng mình khỏi cần bận tâm cô gái này nữa.

Không ngờ ông ta vẫn không thể cứ ngồi yên.

“Tốt lắm! Tiếp tục giám sát mọi động tĩnh trong hoàng thành, liên tục bẩm báo cho ta biết.”

Người mặc đồ đen “xin vâng”, rồi bước ra ngoài.

Mọi người ở cung Thiên Khuyết đều có chung một đặc điểm: phải luôn luôn đeo một chiếc mặt nạ na ná như mặt diễn viên Kinh kịch.

Người mặc đồ đen đi ra rồi, Nam Cung Khuyết tàn ảnh loáng lên rồi trở về cung Đông Lăng.

Cung Thiên Khuyết là một tổ chức bí hiểm trên thần giới, vì ai ai cũng đeo mặt nạ, muốn nhận ra nhau thì phải quen với hơi thở khí lưu.

Nếu không thì không thể biết đằng sau mặt nạ nào đó là ai.

Cung Thiên Khuyết, ngoài con em nội bộ ra, những người ngoài cũng có thể gia nhập hoặc rời bỏ cung này bất cứ lúc nào.

Có rất nhiều người trên thần giới vì có tư thù với ai đó, muốn trốn tránh kẻ thù, đều có thể vào cung Thiên Khuyết.

Vì thế lực của cung Thiên Khuyết rất hùng mạnh, bên trong lại chứa chấp rất nhiều kẻ ác.

Cho nên người ta nói chung không dám đối địch với cung Thiên Khuyết.

Chủ nhân của cung Thiên Khuyết, lại là một câu đố.

Ngay cả Lam Tổ cũng không ngờ chủ nhân của cung Thiên Khuyết lại là Nam Cung Khuyết!

Cung Thiên Khuyết.

Ba mươi triệu năm trước bỗng nhiên xuất hiện một thế lực lớn trên thần giới.

Tại sao nó bất ngờ trỗi dậy trên thần giới, đến nay vẫn không ai có thể giải thích rõ.

Hồi ấy, chỉ biết rằng dù ai đó gặp bất cứ rắc rối gì.

Đều có thể đến cung Thiên Khuyết là sẽ được bình an vô sự.

Cứ thế mãi, lâu dần, danh tiếng của cung Thiên Khuyết bỗng nổi như cồn.

Sự bí hiểm của nó càng khiến nó trở nên ly kỳ.

Sự ly kỳ đã khiến nó ngày càng hùng mạnh quái dị khó lường. Thế lực của nó cũng theo đó mà càng lớn mạnh.

Nam Cung Khuyết đã trở về cung Đông Lăng.

Diệp Khuynh Thành đang nghỉ trưa. Ông ta dặn các a hoàn nấu các món mà Lạc Nhi vẫn thích ăn.

Sau đó ông ta thông thả bước ra khỏi phòng Diệp Khuynh Thành, sang đại sảnh chờ cô tỉnh dậy.

Khuynh Thành vừa mở mắt ra, a hoàn đã nói ngay: “Bẩm công chúa, thần hoàng ngồi bên ngoài chờ công chúa đã lâu ạ.”

Khuynh Thành hơi cau mày, nói: “Sao người không gọi ta dậy? Và, ta đã nói rồi, đừng gọi ta là công chúa, cứ gọi ta Khuynh Thành là được.”

“Nô tì không dám ạ.”

“Ta bảo gọi thế thì cứ gọi, nếu không người sẽ bị phạt!”

Khuynh Thành dọa nó.

Tuy Khuynh Thành đúng là công chúa không sai, cha cô đã là hoàng đế vương triều Đại Cương.

Nhưng vì cô rất không muốn làm người thế thân cho Lạc Nhi.

“Nô tì biết lỗi rồi.”

Khuynh Thành cũng chẳng bận tâm về đứa a hoàn nữa, cô bước ra, đi thẳng sang phía đại sảnh.

Vừa đi được mấy bước Khuynh Thành bỗng dừng lại.

Rồi quay người lại hỏi a hoàn: “Có nhìn thấy thái tử đâu không?”

Không hiểu tại sao mấy ngày hôm nay cô cứ thấp thỏm không yên, cảm thấy hình như Hoa Mãn Nguyệt đang gặp nguy hiểm gì đó.

“Thái tử... thái tử...”

“Thái tử làm sao?”

Ánh mắt Khuynh Thành bỗng rất nghiêm khắc khiến đứa a hoàn sợ quá phải nói ngay.

“Cách đây nửa năm thái tử bỗng phát điên, đã bị thần hoàng nhốt lại.”

“Nói gì? Phát điên?”

Giọng Khuynh Thành bỗng dưng ột đề-ci-ben.

Cô kéo giật đứa a hoàn: “Câu chuyện là thế nào?”

Nó cuống lên, sợ quá bỗng khóc òa.

“Nô tì... nô tì cũng chỉ nghe nói thế thôi.”

Nghe nói?

Cũng tức là không có nhiều người biết chuyện này.

“Người nghe ai nói?”

“Đỗ Hằng ạ!”

Kể cũng thật trùng hợp, Đỗ Hằng và Quyên Nhi đang hầu hạ Khuynh Thành yêu thương nhau tha thiết.

Nhưng vì thân phận cho nên, dù cả hai đều có tình ý với nhau thì vẫn chỉ có thể vụng trộm hẹn hò, chứ không dám có ý đi vượt quá ngưỡng.

Những cặp tình nhân như họ, trừ phi thần hoàng ban lệnh đặc xá thì mới có cơ hội kết duyên vợ chồng.

Đỗ Hằng được Nam Cung Khuyết sai đi đưa cơm cho Hoa Mãn Nguyệt.

Có một lần anh ta không kìm nén được cái lưỡi, bèn nói cho Quyên Nhi biết sự thật.

Vốn dĩ, khi xưa thái tử còn khỏe đã đối xử với họ rất tốt.

Đang ổn thỏa mọi bề, sao lại phát điên được?

Mỗi lần đến đưa cơm, nghe thấy thái tử ở bên trong gào thét. Đỗ Hằng cảm thấy hết sức đáng tiếc.

Nhiều lần anh ta muốn vào thăm thái tử một lát, nhưng đều bị các thị vệ canh cửa ngăn lại.

Thực ra anh ta vốn không biết người bị nhốt trong đó là ai.

Vì anh cứ dò vào nhìn xem, các thị vệ phát cáu nên đã lỡ mồm nói ra.

Nghe Quyên Nhi nói thế, Khuynh Thành bỗng thấy hết sức thương xót. Nửa năm qua cô sống thế này, thực sự quá đổi hoang đường.

Mình bị thiệt thân đã đành, lại còn liên lụy đến cả Hoa Mãn Nguyệt.

Khuynh Thành vẫn nhớ hôm đó Hoa Mãn Nguyệt tìm thấy cô, liều chiến đấu và bảo cô chạy đi.

Nay xem ra câu chuyện thực sự không đơn giản.

Nam Cung Khuyết.

Không hiểu sao Khuynh Thành bỗng nghĩ đến ông ta.

Cô nhìn đứa a hoàn, nói: “Chuyện hôm nay, người không được kể với bất cứ ai.”

“Nô tì xin vâng.”

Lúc này Khuynh Thành mới trở về lại vẻ bình thường, rồi bước đi.

“Thần hoàng!”

“Khuynh Thành đã dậy rồi à?”

Nam Cung Khuyết rất nhiệt tình bước lại, nắm tay Khuynh Thành nói: “Cha đã dặn kẻ dưới nấu các món ngon cho con rồi. Đi nào!”

Khuynh Thành không tỏ thái độ gì, chỉ nhìn ông ta.

Rồi cô giả vờ tò mò, hỏi: “Thần hoàng! Nam Cung Triệt bao giờ trở về ạ?”

Thấy Khuynh Thành lại hỏi về Nam Cung Triệt, Nam Cung Khuyết bỗng thoáng chút e ngại, nói: “Cha đã nói với con rồi mà: anh trai con đi xa có chút việc, phải độ nửa năm nữa mới trở về.”

Hừ! Hừ!

Chỉ một thời gian nữa, khi thần hoàng ta đầy hoàn toàn khống chế được linh hồn của kẻ kia, thì ta lo gì không dám đưa Nam Cung Triệt ra?

Đến lúc đó, ngay con bé này dù muốn chạy ra khỏi lòng bàn tay^[1] ta, cũng tuyệt đối không thể!

[1] Nguyên văn Ngũ Chi Sơn – mượn ý trong Tây Du Ký, chỉ ‘bàn tay năm ngón’ của Phật tổ bao la (chụp xuống Tôn Ngộ Không, Ngộ Không không thể thoát được).

Lam Tố. Ông ta không tin mình không thể trừ khử Lam Tố.

“Con đã quá lâu không nhìn thấy anh trai, con rất nhớ. Chi bằng cha triệu anh ấy về để anh em con được gặp nhau?”

Giọng Khuynh Thành có phần nũng nịu.

“Điều này...”

“Thần hoàng!”

“Con gái à, cha có thể chiều con mọi điều, nhưng con cũng nên nghĩ đến nghiệp lớn của cung Đông Lăng! Anh con đang có việc quan trọng phải làm. Con đã có thể chờ lâu như thế rồi, thì ngại gì phải chờ nữa năm nữa?”

Thấy thái độ của Nam Cung Khuyết như vậy, Khuynh Thành càng thêm khẳng định đúng là Hoa Mãn Nguyệt đang bị ông ta nhốt lại.

Nhân vật này có vẻ hiền từ bác ái, nhưng ai dám chắc ông ta không có ý định lợi dụng cô về chuyện gì đó?

Nếu không, tại sao Hoa Mãn Nguyệt phải liều lĩnh cứu cô?

À, lạ thật, sao cô lại quên bém một thông tin quan trọng.

Hôm đó rõ ràng cô nghe thấy họ gọi Hoa Mãn Nguyệt là thái tử, tức là, bọn người đến bắt Hoa Mãn Nguyệt là người của Nam Cung Khuyết.

Thì ra nhân vật này đã chơi khăm cô.

Chắc chắn không phải cô đã ngất xỉu nửa năm trời. Bên trong câu chuyện này hẳn phải có uẩn khúc gì đó.

Khuynh Thành hít vào một hơi thật sâu. Đúng là nửa năm qua cô sống rất mơ hồ. Gặp chuyện lớn như thế này, cô không thể lạnh lùng thờ ơ, cô không thể giả vờ như không có chuyện gì xảy ra.

Cô cần chút thời gian để điều chỉnh.

“Lạc Nhi biết lỗi rồi ạ.”

Cô tỏ ra rất ngoan ngoãn. Hừ! Chơi khăm! Lão quái dị này dám chơi khăm ra!

Ta nhất định sẽ cho lão biết thế nào là đau khổ.

Xưa ra, những kẻ hà hiếp Diệp Khuynh Thành đều không thể được hưởng kết quả gì tử tế!

Nếu không vì nể lão là cha Lạc Nhi thì cô không thể không đánh cho lão rụng răng rơi lả tả xuống đất!

“Ừ! Thế mới là con gái ngoan chứ!”

Nam Cung Khuyết nhìn Khuynh Thành với nét mặt cứng chiều.

Nhưng thâm tâm lão thì nghĩ: liệu có phải nó đã phát hiện ra điều gì không?

Không ổn! Các thao tác của ta phải nhanh nhanh lên, nếu không...

Dù sao thì, Lam Tố muốn tìm ra Diệp Khuynh Thành cũng không phải chuyện dễ.

Lão đã có thể cho Diệp Khuynh Thành chết giả nửa năm, giấu nhẹm khí lưu của Khuynh Thành, thì lão vẫn có thể lại cho Khuynh Thành rơi vào trạng thái chết giả.

Mới khi Lam Tố chưa tìm ra Diệp Khuynh Thành thì lão vẫn còn khối thời gian.

Tuy nhiên, Lam Tố đâu phải kẻ đại khờ? Tìm khắp phạm trần và tiên giới không thấy bóng Khuynh Thành đâu, anh đương nhiên nghĩ đến Nam Cung Khuyết.

Lam Tố đã giấu kín khí lưu của mình và đang đứng ở cửa cung Đông Lăng.

Hít vào một hơi thật sâu.

Không vào hang cọp sao bắt được cọp con? Tuy không cảm nhận được khí lưu của Diệp Khuynh Thành nhưng trực giác vẫn mách bảo Lam Tố: Diệp Khuynh Thành đang ở trong này.

“Lam Tố, người đã khiến Khuynh Thành bị tổn thương, người đã đẩy cô ấy xuống vực sâu đau khổ vô tận, cho nên người phải tìm cho ra cô ấy, và dùng cả cuộc đời người để chuộc lỗi!”

Lặng lẽ ngẩng đầu nhìn ba chữ “Cung Đông Lăng”, tàn ảnh của Lam Tố nháng lên, tiến vào.

Vì Lam Tố chỉ là một ý niệm, cho nên nếu anh không muốn bị ai nhìn thấy thì tuyệt đối không một ai có thể nhìn thấy anh.

Kể cả những ai có công lực rất cao cường cũng tuyệt đối không thể cảm nhận ra khí lưu của Lam Tổ.

Nhưng vì đề phòng bất trắc, Lam Tổ vẫn giấu kín khí lưu của mình.

Như thế, dù anh đứng ngay trước mắt Nam Cung Khuyết thì ông ta cũng không thể phát hiện ra.

Vào cung Đông Lăng rồi, Lam Tổ vẫn không dám chủ quan, sợ rằng nếu mình sơ suất thì sẽ khiến Diệp Khuynh Thành bị liên lụy.

Còn n Ly và Hồng Loan, cả hai đang đi khắp bốn phương tìm Diệp Khuynh Thành.

Khi vừa đi đến biên giới giữa hoàng thành và cung Tây Môn, mắt Hồng Loan bỗng sáng lên, gọi n Ly: “Kìa, Lưu Hương Nguyệt Nhi!”

Hồng Loan và n Ly đều không biết Lưu Hương Nguyệt Nhi chính là Tây Môn Lưu Hương.

Lưu Hương Nguyệt Nhi đang bước đi vội vã, hình như đang tìm thứ gì, hoặc đang định ẩn nấp.

“Lưu Hương! Lưu Hương!”

Hồng Loan chạy như bay về phía Lưu Hương nguyệt Nhi.

“Hồng Loan, sao ngươi lại ở đây?”

“Sao cô phải chạy gấp gấp như thế?”

“Ngươi mau nghĩ cách để nấp đi!”

Lưu Hương Nguyệt Nhi không kịp giải thích nhiều với Hồng Loan, cô phải mưu trí lắm mới trốn ra được, nếu lại bị bắt quay về thì sau đó muốn đi gặp Hoa Mãn Nguyệt sẽ càng khó hơn.

Hoa Mãn Nguyệt cũng thật là tệ! Đã hẹn rằng hôm nay sẽ gặp nhau ở đây, anh sẽ tiếp ứng cho cô.

Thế mà không thấy bóng dáng đâu.

“Đi theo tôi!”

Hồng Loan dẫn Lưu Hương Nguyệt Nhi đi, cả ba tàn ảnh loáng lên, cấp tốc bay về phía đỉnh núi Tử Cầm.

Chỉ cần đến được đỉnh Tử Cầm thì mọi hơi thở khí lưu đều bị phong tỏa, tuyệt đối không thể phát hiện và tìm ra cả ba người.

Trên đỉnh Tử Cầm. Ngoài phong cảnh rất đẹp ra, còn là nơi tuyệt vời để trốn tránh bọn truy binh.

Thông thường, bọn họ không lên đỉnh Tử Cầm làm gì.

Vì chân thần của Lam Tổ bị phong ấn ở trên này.

“Mau đuổi theo! Nếu họ trốn lên đến đỉnh Tử Cầm, muốn tìm ra họ sẽ vô cùng khó khăn.”

Bọn truy binh phía sau bám sát không bỏ cuộc.

“Mau lên!”

Hồng Loan cuống lên gọi rất gấp. Không phải nó không dám đại chiến võ mặt với bọn truy binh, mà là tình thế này rất nên nhanh gọn, không nên mua thêm việc cho rắc rối làm gì.

Hồng Loan vốn là thần thú siêu cấp ở thần giới, tốc độ đương nhiên nhanh hơn bọn họ rất nhiều.

Nhưng bọn truy binh lại cũng là thần thú siêu cấp.

Hồng Loan nhìn n Ly và Lưu Hương Nguyệt Nhi, nói: “Lên lưng tôi đi!”

n Ly và Lưu Hương Nguyệt Nhi hiểu ngay rằng tốc độ của mình thế này sẽ nhanh chóng bị bọn kia đuổi kịp.

Cả hai không nói nửa lời, lập tức nhảy lên lưng Hồng Loan.

Hai người cảm thấy mặt mũi bị gió tạt vào đau rát. Tốc độ của Hồng Loan quả là quái dị đến mức không tưởng.

Trên đỉnh Tử Cầm có vô số làn chướng khí dày đặc, muốn lên được Tử Cầm thì phải xuyên qua chướng khí, sau đó phi hành vài ngàn thước nữa, xuyên qua các tầng mây đặc sệt thì mới lên đến đỉnh.

“Ngồi vững nhé!”

Hồng Loan hô lớn, và tăng tốc bay vù vào vùng chướng khí.

Nó buộc phải dùng tốc độ tối đa để xuyên qua chướng khí, nếu không sẽ bị mê hoặc bởi ảo giác do chướng khí gây ra, và rất có thể cả đời sẽ bị vây khốn trong chướng khí.

Đó cũng là nguyên nhân khiến rất nhiều người không dám tiến vào đỉnh Tử Cầm.

Nhưng một khi đã lên được đỉnh Tử Cầm rồi thì sẽ tuyệt đối an toàn.

Hồng Loan nhắm tịt hai mắt, phi hành hoàn toàn dựa vào linh hồn và ý thức của mình. Miễn là đừng mở mắt ra, không nhìn thấy các cảnh tượng trước mắt, thì nói chung sẽ thuận lợi phi hành xuyên qua chướng khí.

“Hồng Loan cứu ta, cứu ta với...”

Giọng nói của Diệp Khuynh Thành bỗng vang bên tai Hồng Loan.

“Khuynh Thành! Là Khuynh Thành!”

Hồng Loan bỗng vô cùng xúc động.

Mà xúc động thì linh hồn và ý thức sẽ bị ảnh hưởng. Rồi lơ sơ ý, và thế là nó đâm sầm vào vách đá trước mặt.

Cú va này khiến Hồng Loan tỉnh hẳn ra.

Không đúng!

Mình đang bay trong chướng khí ở Tử Cầm kia mà!

Chết nha! Không ngờ chướng khí này lại ghê gớm như vậy!

Nó lo lắng nhìn n Ly và Lưu Hương Nguyệt Nhi đang ngồi trên lưng. Mặt mũi cả hai đều đầm đìa mồ hôi.

Xem ra, họ đang phải chiến đấu với chướng khí!

Phải thật nhanh, nếu họ không chống đỡ nổi và nếu không có cao thủ đến cứu thì họ sẽ mãi mãi bị chướng khí vây khốn.

Ý niệm trôi dạt. Hồng Loan tăng tốc phi hành cực nhanh.

Bọn truy binh phía sau, đuổi đến gần đỉnh Tử Cầm thì không dám tiếp tục tiến bước nữa.

“Chết thật! Thế là bọn họ chạy mất rồi!”

“Tướng quân, bây giờ chúng ta nên làm gì?”

“Nên làm gì? Người hỏi ta, ta biết hỏi ai?”

Tướng quân vốn là một con độc giác thú, cũng là thần thú siêu cấp. Miếng mồi béo bở lẽ ra ở trong tầm tay bây giờ biến mất rồi.

Ông ta không buồn sao được?

Chẳng rõ trở về sẽ ăn nói với chủ nhân ra sao đây?

Ông ta không sợ Tây Môn Vô Hận nhưng, cung Thiên Khuyết...

Ngẫm nghĩ một lúc, tướng quân nói: “Cứ chốt ở đây, canh gác chặt chẽ. Chỉ cần bọn họ lộ mặt ra thì bắt ngay Thất công chúa!”

“Rõ!”

Bọn người ấy còn chưa biết Độc Hiển tướng quân là ai chắc?

Phân công xong xuôi, Độc Hiển vội vã phi hành về cung Thiên Khuyết.

Độc Hiển run rẩy quỳ ở đại điện.

Đầu không dám ngẩng đã đành, ngay cả thở cũng không dám thở.

Ông ta đang chờ chủ nhân ngồi trên đại điện phán xét.

Cuối cùng, người đàn ông đeo mặt nạ ấy lạnh lùng nói: “Chốt lại! Hãy chốt chặt từng lối ra cho ta!”

Bấy giờ Độc Hiển mới thở phào, thưa: “Bẩm chúa thượng, thuộc hạ đã sai quân chốt giữ đỉnh Tử Cấm rồi ạ!”

Người đàn ông đeo mặt nạ khẽ gật đầu, nói: “Thế thì biến ra đi!”

Giọng nói rất đều đều nhưng vẫn khiến Độc Hiển toát mồ hôi.

Ra khỏi cung Thiên Khuyết.

Độc Hiển dường như mới tìm lại được chính mình, ông ta trở nên cao ngạo.

Điều này khiến ông ta nhận thức sâu sắc rằng đi theo Tây Môn Vô Hận ít ra cũng không đến nỗi phải kinh hãi như vừa rồi.

Nhưng mình đã trót đi chệch hướng, muốn quay lại là chuyện không thể làm nổi nữa.

Tây Môn Vô Hận dù độ lượng đến mấy cũng không chấp nhận một kẻ đã phản bội mình.

Nghĩ đến đây, Độc Hiển bỗng thấy bi thương.

Độc Hiển vừa đi khỏi thì Nam Cung Khuyết lại vội vã trở về cung Đông Lăng.

Trong lúc gay cấn này, không thể để xảy ra sơ suất.

Có điều, dù ông ta tính toán kiểu gì thì vẫn không thể ngờ Tây Môn Lưu Hương có thể chuẩn ngay trước mũi gươm Độc Hiển.

Để mất Tây Môn Lưu Hương, thì muốn uy hiếp Nam Cung Triệt sẽ rất không dễ gì.

Công sức bỏ ra để khống chế linh hồn và ý thức của người khác vẫn chưa thật trọn vẹn, còn ba tháng nữa, chỉ cần thêm ba tháng nữa thì ông ta không sợ bất kỳ ai.

Kể cả người đó là Lam Tố.

36. Chương 18 Part 1

Chương 18

Diệp Khuynh Thành đang đi bách bộ trong cung Đông Lăng, một lần nữa cô lại bước vào vườn hoa đầy sắc đỏ tuyệt đẹp. Nam Cung Khuyết nói đây là thứ hoa mà Lạc Nhi rất thích.

Hình như trước mắt cô xuất hiện hình bóng Lạc Nhi.

Và hình như nghe thấy Lạc Nhi đang nói: Khuynh Thành hãy sờ tay lên ngực mình, nghe tiếng nói của lòng mình! Cô đang yêu Lam Tố! Khuynh Thành, cô rất kiên cường, một lòng trung trinh vì tình yêu, sao cô có thể dễ dàng từ bỏ như thế?

Khuynh Thành, cô dễ dàng từ bỏ, thì có thể chứng tỏ mình rất yêu anh ấy không? Tất cả những việc cô đã làm, có còn ý nghĩa gì nữa không?

Có lẽ nên nói rằng cô quá ư thờ ơ.

Muốn có được một người mãi gắn bó với ta đến bạc đầu.

Đó chẳng phải điều mà cô hằng khao khát hay sao? Cô nói rằng mình muốn cùng anh ấy kề vai chiến đấu, cùng thống lĩnh thiên hạ, cùng tiểu ngạo giang hồ, lẽ nào là cô nói dối?

Không.

Tiếng nói tự đáy lòng Diệp Khuynh Thành đang không ngừng phản bác.

Đó đều là thật, tất cả, tất cả đều là thật.

Bỗng nhiên.

Khuynh Thành như vừa tỉnh cơn mê.

Đúng thế, cô yêu anh, cả cuộc đời cô chỉ chấp nhận một mình anh. Vậy tại sao cô phải né tránh? Dù lòng anh ấy vẫn yêu Lạc Nhi thì tại sao cô không thể lựa chọn tiếp tục lao vào như con thiêu thân để yêu anh?

Giống như đã từng như thế, giống như khi cô giao lưu với n Ly. Có gì mà không thể?

Đôi khi, yêu, không nhất thiết là phải chiếm hữu!

Nghĩ rõ ràng cả rồi, Khuynh Thành khẽ mỉm cười, nói: “Lạc Nhi, tôi cảm ơn Lạc Nhi!”

Nhưng trước mắt cô làm gì có Lạc Nhi nào? Tất cả chỉ là Diệp Khuynh Thành tự đối thoại trong lòng mà thôi.

Gạt bỏ tâm tư nặng nề rồi, Khuynh Thành cảm thấy lòng mình đã vơi đi, đã nhẹ nhõm rất nhiều.

Không thấy bi thương, không thấy đau đớn nữa.

Điều mong muốn nhất của cô lúc nào là phải biết được tình hình của Lam Tố.

Điều mong muốn nhất của cô lúc này là phải tìm cách cứu Hoa Mãn Nguyệt ra.

Đúng, Hoa Mãn Nguyệt.

Cô phải nhanh chóng tìm ra Hoa Mãn Nguyệt và cứu anh ta.

Nhưng, lúc cô định cất bước tìm Hoa Mãn Nguyệt thì giọng của Nam Cung Khuyết vang lên phía sau lưng cô.

“Lạc Nhi, xem ra hôm nay tâm trạng con rất tốt.”

Khuynh Thành cau mày, nhưng lúc quay người lại thì cô lại nở nụ cười tươi như hoa.

“Thần hoàng!”

“Chắc Lạc Nhi đã mệt rồi? Con nên vào nhà mà nghỉ ngơi đi!”

Thấy Nam Cung Khuyết rất ân cần với mình, cô cảm thấy có điều gì bất ổn. Bất ổn ở chỗ nào, thì cô lại không thể nhận ra.

“Nào, Lạc Nhi, con lại đây với cha!”

Ông ta chìa bàn tay to rộng của mình ra.

Đúng. Ông ta luôn thể hiện rất cưng chiều cô.

Ông ta có thể cưng chiều cô như thế này, nhưng ông ta lại giam giữ, ngược đãi Hoa Mãn Nguyệt! Tại sao?

Lẽ nào... Hoa Mãn Nguyệt không phải con đẻ của ông ta?

Nếu đúng là như thế thì... chỉ e ông ta đã giết phăng Hoa Mãn Nguyệt rồi cũng nên.

Nhân vật Nam Cung Khuyết này sao lại đầy mâu thuẫn? Mu bàn tay và lòng bàn tay là máu thịt, tại sao ông lại đối xử khác hẳn như thế?

Vô lý! Chắc hẳn bên trong phải có âm mưu gì đó.

Nam Cung Khuyết thấy Diệp Khuynh Thành cứ nhìn mình chăm chăm, ông ta bỗng cảm thấy mất tự nhiên. Có phải con bé này đã phát hiện ra điều gì đó?

Nhưng, không, không có lý!

Nó căn bản không thể nhận ra điều gì dị thường ở ta.

Tuy nó là Lạc Nhi chuyển thể nhưng nó đã mất hết ký ức về kiếp trước, mặt khác, ta đã nguy trang quá tốt như vậy, ta hoàn toàn là một người cha rất chuẩn mực.

Thì nó đâu có thể nhìn ra sự thật?

Diệp Khuynh Thành bỗng tươi cười nói với ông ta: “Xin lỗi thần hoàng, con thật vụng về, nên đã khiến thần hoàng phải bận tâm về con, con nhìn thấy thần hoàng có sợi tóc bạc!”

Khuynh Thành cũng nhận ra mình đã nhìn Nam Cung Khuyết như thế, khiến ông ta ngờ ngợ, nên cô vội bịa ra ngay một cái cớ.

Nam Cung Khuyết thấy rằng thì ra Khuynh Thành nhìn mình là vì chuyện này, nên ông ta lập tức yên tâm.

“Đúng là Lạc Nhi của ta đã trưởng thành, đã biết quan tâm đến cha rồi.”

Khuynh Thành bình thản mỉm cười: “Cha nên đi nghỉ cho sớm. Con thấy người hơi uể oải, con về phòng đây!”

Nam Cung Khuyết nhìn cô gật đầu. Ông ta tin chắc Diệp Khuynh Thành không phát hiện ra điều gì khác lạ.

Nhưng để đề phòng lâu ngày sinh rắc rối, thì vẫn phải sớm ra tay hành động.

Có điều... hai tay ông bắt giác nắm chặt, hiện nay ông vẫn chưa có cách gì khống chế được linh hồn và ý thức của người ta.

Nếu cứ đánh liều hành động thì chỉ e chính mình sẽ bất lợi.

Nhưng, nếu cứ tiếp tục lần nữa thế này thì lại sợ sẽ xảy trục trặc gì đó.

Nam Cung Khuyết bỗng thấy sốt ruột.

“Phải kìm nén, phải cố kìm nén.”

Ông tự an ủi. Thắng lợi đã ở ngay trước mắt, tuyệt đối không được nóng vội.

Chỉ cần khống chế được linh hồn và ý thức của nó, thì còn lo gì nó không bắt đầu mở phong ấn?

Mở được phong ấn rồi thì dù Lam Tổ có mạnh nữa cũng không thể chống nổi việc ông xơi tái linh hồn của anh ta!

Không còn linh hồn thì Lam Tổ chỉ còn là cái xác biết xê dịch mà thôi.

Ông ta dần bình tĩnh trở lại.

Sau đó quay người bước đi.

Diệp Khuynh Thành thấy Nam Cung Khuyết đi rồi, cô bèn ngồi dậy ra khỏi giường, bí mật bám theo.

Nam Cung Khuyết quá ư tự tin.

Nếu không, ông ta chỉ cần vận thần thức quan sát một lượt sẽ phát hiện ra ngay Diệp Khuynh Thành đang nấp ở chỗ khuất.

Nhưng ông ta đã không làm thế vì ông ta đang rất phấn chấn đi về phía nhà lao bí mật.

Hoa Mãn Nguyệt. Anh chàng thái tử của cung Đông Lăng.

Cánh cửa đá của địa lao “kèn kẹt...” mở ra.

Khuôn mặt Nam Cung Khuyết hiện ra nét cười nham hiểm.

Ông ta bưng chậu nước hắt vào mặt Hoa Mãn Nguyệt đang hôn mê nằm đó.

Cười tàn nhẫn: “Ngài thái tử gần đây vẫn ổn chứ?”

Ánh mắt Hoa Mãn Nguyệt tràn ngập hận thù căm ghét.

Khuynh Thành nhìn Hoa Mãn Nguyệt toàn thân đầy vết máu, cô cau mày nín thở.

Lẽ nào anh ta không phải con đẻ của Nam Cung Khuyết?

Thử nghĩ mà xem, có người cha nào lại ra tay tàn độc với con cái như thế này không?

“Đồ khốn, nhà ngươi có giỏi thì giết ta đi?”

“Giết người ư? Không, không, không! Giết người, thì thật vô nghĩa! Tác dụng của người đối với ta còn lớn hơn nhiều!”

Hoa Mãn Nguyệt “hừ hừ” lạnh lùng, nói: “Người đừng hòng mong ta giúp người lừa Diệp Khuynh Thành! Đồ khốn! Chỉ cần Nam Cung Triệt ta đây chưa chết thì ta nhất định sẽ tự tay giết người để báo thù cho cha ta!”

Báo thù cho cha???

Khuynh Thành sững sờ và thấy mơ hồ... vậy là lão Nam Cung Khuyết này không phải cha đẻ của Hoa Mãn Nguyệt?

Thì ra cô ngẫu nhiên đoán mò lại là đoán đúng, lão không phải cha đẻ của anh ta.

“Báo thù? Ha ha ha ha...”

Nam Cung Khuyết cười như điên: “Dựa vào người ư?” Giọng lão đầy vẻ chế nhạo.

“Chỉ cần ta còn sống là vẫn còn cơ hội để giết người!”

“Ha ha ha ha... Hay lắm! Ta khá khen cho lòng can đảm của người. Được, ta sẽ để cái mạng người lại, chờ người đến mà giết ta!”

Nam Cung Khuyết khẽ nhếch mép, cười nham hiểm.

“À, ta quên chưa cho người biết: Tây Môn Lưu Hương đã bị bọn ta tóm gọn. Tốt nhất là người hãy biết điều một chút, nếu không... ta không dám đảm bảo nó được sống bao nhiêu lâu nữa đâu!”

Hoa Mãn Nguyệt bỗng như nổi khùng, không ngờ thằng cha khốn nạn này lại thâm hiểm đến thế.

“Ta biết người không sợ chết, nhưng chắc người không thể đứng nhìn Tây Môn Lưu Hương vì người mà phải chết!”

Phẫn nộ, phẫn nộ cùng cực.

Hoa Mãn Nguyệt vốn đang thoi thóp, bỗng nhiên toàn thân tràn đầy sức mạnh chẳng khác gì con bướm phá kén mà ra.

“Uỳnh...”

Một tiếng nổ lớn. Hoa Mãn Nguyệt đã phá tung dây trói và xích sắt buộc chân tay.

Nên biết, những xích sắt này có cơ cấu đặc biệt, hễ tù nhân vận sức lực thì nó sẽ tự động khởi động, những gai thép sẽ cắm vào cổ tay cổ chân ngay lập tức.

Thế mà Hoa Mãn Nguyệt đã đánh bật thoát ra được...

Diệp Khuynh Thành ẩn mình ở chỗ khuất, cô cau mày nhìn những gai thép đáng sợ, mặt cô đầy sát khí.

“Bây giờ ta giết người!”

Vừa thoát khỏi xiềng xích, sát khí hủy thiên diệt địa của Hoa Mãn Nguyệt bỗng lan khắp nhà lao.

“Giết ta ư Hoa Mãn Nguyệt? Thể xác người đã tàn phế, linh hồn người chắc cũng bị trọng thương. Giết ta? Người đang ngủ mê hay sao?”

Đúng thế, thể xác của Hoa Mãn Nguyệt lúc này đã không còn tác dụng gì nữa.

Cổ tay cổ chân anh đã bị nham nhở bởi các gai thép khi anh giãy giụa phá xích.

Nam Cung Khuyết đâu phải đồ ngu, nếu chỉ trói Hoa Mãn Nguyệt như bình thường thì anh đã sớm trốn thoát từ đời nào rồi.

Cho nên, linh hồn Hoa Mãn Nguyệt cũng bị lão khóa chặt.

Vừa nãy động tác phá xích sắt của Hoa Mãn Nguyệt khiến cả thể xác lẫn linh hồn anh đều bị tàn phá nặng nề.

Nhưng sắc mặt anh vẫn hết sức tự tin, anh lạnh lùng “hừ” một tiếng, rồi sức mạnh trong người bỗng bùng phát.

Tuyệt đối không như một người vừa bị thương, Hoa Mãn Nguyệt đột biến hết như con bướm phá kén đổi đời.

Nam Cung Khuyết bỗng tái mặt.

Gã này... đã kế thừa tuyệt kỹ của cung Đông Lăng!

Hắn... lẽ nào hắn dám liều mạng để hai bên cùng tan xác?

Lão chẳng sợ gì ba thế lực lớn trên thần giới.

Cũng không coi bí kíp kế thừa này là gì.

Nhưng hiện nay Hoa Mãn Nguyệt vẫn là kẻ rất có giá trị để lão lợi dụng, lão không muốn để cho Hoa Mãn Nguyệt phải chết.

Điều quan trọng nhất là vào lúc hệ trọng này lão không thể bị trọng thương.

Nhưng lão không ngờ con ranh con Tây Môn Lưu Hương lại có thể khiến cho Hoa Mãn Nguyệt bùng phát được sức mạnh kinh người như thế này.

Xem ra lão đã quá coi thường Hoa Mãn Nguyệt mất rồi.

Nếu sớm biết trước thì lão nên triệt để lợi dụng Tây Môn Lưu Hương mới phải.

Nhưng có lẽ lúc này vẫn chưa muộn.

“Nếu Hoa Mãn Nguyệt người dám ra tay, ta sẽ bắt Tây Môn Lưu Hương chết ngay tức khắc, và còn chết rất thê thảm!”

“Hạng tiểu nhân bỉ ổi như ngươi, dù ta có chấp nhận chịu giam cầm, thì đến cuối cùng cũng không thể thoát được cái chết. Nếu ta bó tay chịu nói thì cũng không thể thoát được cái chết. Nếu ta bó tay chịu trói thì những người phải chết sẽ càng nhiều hơn nữa. Chi bằng ta và ngươi cùng chết luôn!”

“Thằng điên này!!!”

Nam Cung Khuyết không ngờ Hoa Mãn Nguyệt lại lợi hại như thế này, ngay đầu lão nghĩ gì anh ta cũng đoán ra được.

Thực ra Hoa Mãn Nguyệt không lợi hại đến mức ấy, anh không có thuật độc tâm độc ý nghĩ người khác như Kim Bằng.

Nhưng vì anh đã gặp quá nhiều kẻ tiểu nhân nên rất hiểu tâm địa của bọn tiểu nhân, thế thôi.

“Xin lỗi Lưu Hương, anh tin rằng em sẽ không trách anh! Nếu có kiếp sau, anh nhất định sẽ bù đắp cho em thật nhiều!”

Nhìn Hoa Mãn Nguyệt, Diệp Khuynh Thành hết sức cảm động.

Khuynh Thành hiểu đương nhiên rất hiểu tâm tư của anh. Anh làm thế, chỉ vì muốn tạo cơ hội sinh tồn ọi người.

Vì kẻ địch ở trước mắt quá mạnh.

Hoa Mãn Nguyệt dám hy sinh như thế, lẽ nào Diệp Khuynh Thành lại ản mình như một con thỏ nhát gan?

“Dừng tay!”

Diệp Khuynh Thành từ chỗ khuất nhảy ra.

Cả Hoa Mãn Nguyệt lẫn Nam Cung Khuyết đều rất kinh ngạc khi nhìn thấy Diệp Khuynh Thành.

Nhất là Nam Cung Khuyết, mặt lão nhăn nhó thật khó bề tưởng tượng.

“Lạc Nhi... sao... lại ở đây?”

Diệp Khuynh Thành “hừ”, lạnh lùng nói: “Nếu tôi không ở đây thì ông sẽ giết anh ta chứ gì?”

Đủ cả nhân chứng vật chứng ở ngay trước mắt, Nam Cung Khuyết biết rằng mình có giải thích kiểu gì cũng vô ích, Khuynh Thành sẽ tuyệt đối không thể tin lão.

Không thể đường mật ngọt ngào được nữa.

Thế thì phải đấng cay vậy.

“Được! Các người đã biết cả rồi, thế thì ta cũng không phải nhọc lòng giả vờ nữa.”

Một làn khí lưu cực mạnh lan tỏa.

Hoa Mãn Nguyệt bỗng thất sắc, kinh hãi gọi Khuynh Thành: “Khuynh Thành mau chạy đi!”

“Không! Hoặc là cùng sống hoặc là cùng chết!”

“Khuynh Thành, nếu chúng ta chết cả thì còn ai để trả thù? Sẽ để cho hắn được sống ung dung hay sao? Thực lực của chúng ta lúc này lại chưa thể hạ được hắn!”

Hoa Mãn Nguyệt vội vã linh thức truyền âm cho cô. Lần đầu tiên anh thấy một làn khí lưu mạnh như thế này ở trên thần giới.

Thảo nào chỉ mình anh cũng bị hắn hãm hại thê thảm.

Thằng cha này thực ra là ai? Tại sao lão cứ nhất quyết đối đầu với bọn họ?

Hoa Mãn Nguyệt biết tính Diệp Khuynh Thành.

Một khi cô đã quyết làm một việc gì thì dù ai nói nhiều đến mấy cũng là vô ích.

Anh và Khuynh Thành nhìn nhau, gật đầu dứt khoát.

Họ lập tức tấn công Nam Cung Khuyết.

Thực ra cả hai đều biết rõ Nam Cung Khuyết sẽ không giết họ.

Nếu định giết thì đã giết từ lâu. Chứ lão không lãng phí lắm thời gian như thế để làm gì.

Cho nên cả hai phải triệt để lợi dụng nhược điểm này của lão. Sau đó sẽ lựa chọn thời cơ để tiêu diệt lão.

Cuồng phong cực mạnh khiến Khuynh Thành và Hoa Mãn Nguyệt không thể mở mắt.

Khuynh Thành nắm chặt quyền, lạnh lùng “hừ” một tiếng.

Rồi quyết định nhắm mắt lại. Đứng trước kẻ cường địch, tuy không thể vận dụng linh thức nhưng cô vẫn tiến áp sát trước mặt lão.

Với Diệp Khuynh Thành, chiến đấu trong bóng tối chỉ là chuyện vặt bé bằng cái đinh!

Cô không cần nhìn, không cần cảm ứng bằng linh thức.

Cô chỉ cần thính giác, đôi tai cô quá đủ để hiểu rõ tất cả.

Gian khổ dịch chuyển thân thể giữa cuồng phong.

Công lực của Hoa Mãn Nguyệt hơi nhỉnh hơn Diệp Khuynh Thành một chút, tuy anh cũng chật vật nhưng vẫn xử lý dễ dàng hơn cô nhiều. Ít nhất anh cũng có thể xuất chiêu tấn công Nam Cung Khuyết.

Nam Cung Khuyết thì chẳng coi Diệp Khuynh Thành là gì.

Trong lòng lão chỉ tràn ngập phần nộ. Nếu không tại thăng Nam Cung Triệt này thì hôm nay lão cũng không bị Diệp Khuynh Thành phát hiện ra.

Thế là kế hoạch của lão hỏng hết cả.

Kế hoạch đã đổ bể thì đành giết phẳng thăng nhãi này đi.

“Nam Cung triệt, ta đưa người đi gặp cha người!”

Nói rồi, một làn khí lưu cực mạnh lập tức đánh vào Hoa Mãn Nguyệt.

Khuynh Thành thấy thế rất kinh hãi. Một sức mạnh không rõ từ đâu đến, cô nhảy vọt lên như một con ly miêu.

Tử Thanh bảo kiếm đã xuất hiện trong tay, đâm thẳng vào ngực Nam Cung Khuyết.

Chiêu này của Khuynh Thành nhanh chóng khiến Nam Cung Khuyết tiêu hao quá nửa công lực.

Cho nên sức mạnh của lão giáng vào Hoa Mãn Nguyệt, tuy anh vẫn bị thương nhưng ít nhất cũng giữ được tính mạng.

Nam Cung Khuyết kinh ngạc nhìn Diệp Khuynh Thành, không ngờ con bé lại tập kích lão đúng vào lúc này.

Lão tức điên người, nhằm thẳng vào ngực Khuynh Thành đánh luôn một chưởng.

Chưởng ấy tung ra quá nhanh, nhanh đến mức Khuynh Thành căn bản không kịp phản ứng.

Cô chưa kịp vùng kiếm thì đã dính chưởng của lão, cả người lẫn kiếm bị đánh bay ra xa.

Thân thể cô nặng nề đập vào vách đá đối diện, mạnh đến nỗi vách đá cực rắn chắc bị chấn động nứt ra vô số vết.

“Khuynh Thành!!!”

“Khuynh Thành!!!”

Hai tiếng gọi đồng thời vang lên trong khu mật thất u ám.

Nam Cung Khuyết mặt biến sắc, thân thể lão cứng đờ.

Không ngờ Lam Tổ cũng xuất hiện ở đây.

Xem ra, lão đã quá chủ quan coi thường Lam Tổ rồi.

Không trừ bỏ gã này, mối họa sau này sẽ vô cùng khó lường.

Địa vị của lão trên thần giới cũng khó mà giữ được.

Cho nên phải giết chết hắn bằng mọi giá.

Năm xưa, năm xưa nếu không có con bé đáng chết này phong ấn hắn, thì lão đã sớm giết được hắn rồi.

37. Chương 18 Part 2

Lão tuy có công lực cao cường, cũng rất tinh thông trận pháp.

Nhưng lão không ngờ đứa con gái này lại lợi hại đến thế, lão đã dùng đủ cách vẫn không thể phá nổi phong ấn mà nó đã thực hiện.

Lam Tổ chỉ là một lần ý niệm, ông ta không thể đánh anh bị thương dù chỉ là một sợi tóc.

Cho nên mới xuất hiện rất nhiều tình thế như bấy lâu nay.

Lão hy vọng sẽ lợi dụng Lạc Nhi chuyển thế này để gỡ bỏ phong ấn.

“Nam Cung Khuyết! Liệu bao giờ nhà ngươi mới chịu dừng tay? Ngày trước ngươi dám tàn nhẫn bức tử con gái mình, ngày nay, ngay một người chẳng hề liên quan gì ngươi cũng không chịu tha cho?” Giọng căm phẫn của Lam Tổ vang bên tai.

Hoa Mãn nguyệt nghe xong nhận ra rằng Lam Tổ vẫn tưởng lão tặc này là cha của Hoa Mãn Nguyệt. Anh vội giải thích: “Lam Tổ, đừng đổ oan cho cha tôi, cha tôi đời nào lại tàn ác độc địa như lão tặc này!

Ngày trước tôi cũng từng hiểu lầm cha mình, tôi tưởng rằng ông bức tử Lạc Nhi.

Nhưng cách đây nửa năm tôi mới phát hiện ra rằng lão tặc này không phải cha tôi. Cha tôi... đã bị thằng cha khốn kiếp này sát hại từ lâu rồi.”

Thì ra cha anh ta không phải là Nam Cung Khuyết!!!

Kinh ngạc. Rồi Lam Tổ dường như lập tức hiểu ra ngay. Vậy thì tất cả vẫn có cái lý của nó.

Thảo nào lão ta lại tàn ác độc địa như vậy.

Lam Tổ đỡ Diệp Khuynh Thành đứng dậy, rất thương xót nhìn cô, nói: “Khuynh Thành, anh xin lỗi, anh đến muộn.”

Khuynh Thành bỗng thấy sống mũi cay cay, cô cắn mạnh vào tay anh một cái.

Mạnh mẽ nói: “Vẫn còn biết là mình đến muộn cơ à?”

Tâm trạng Lam Tổ trước đó hết sức nặng nề, bây giờ thấy Khuynh Thành không giận mình nữa, vẻ mặt anh tươi như sắc xuân.

Bị cắn không hề thấy đau, trái lại, rất dễ chịu.

“Khuynh Thành, từ nay anh sẽ không buông tay em ra nữa, và mãi mãi ở bên em.”

Nói rồi Lam Tổ xé một mảnh vạt áo mình buộc chặt tay anh và tay Khuynh Thành với nhau.

“Hai ta sẽ sống cùng sống, chết cùng chết. Kiếp này anh không bao giờ buông em ra nữa.”

“Lam...”

Khiến thiên tôn Nam Cung khuyết suýt loạn óc.

Mẹ khỉ, hần vẫn đang đứng trước mặt hai người, hần có thể lấy mạng họ bất cứ lúc nào.

Thế mà hai người này dám tình tứ với nhau trước mặt hần.

Đúng là sỉ nhục hần quá.

“Đủ rồi đấy! Các người tình tứ với nhau đủ chưa?”

Không sao chịu nổi, đúng là không sao chịu nổi nữa.

Hoa Mãn Nguyệt cũng rối trí, nhìn họ. Có lẽ trên đời chỉ có hai người này dám tình tứ với nhau ngay trước mũi kẻ địch hung ác!

“Sao phải kêu toáng lên gì thế?”

Cả Lam Tổ lẫn Khuynh Thành cũng bực mình gất ầm lên.

Họ đâu dễ gì có cơ hội thể hiện cho nhau biết nỗi dằn vặt trong lòng, can đảm bước một bước đầu tiên tiến tới hạnh phúc!

Vào lúc hệ trọng này họ đâu có thể cho phép ai tùy tiện gào lên như ma quỷ?

“Ra đòn đi!”

Khuynh Thành nũng nịu.

“Được!”

Lam Tố nhìn cô, sẵn sàng chiều ý.

Rồi chợt hỏi: “Đánh vào đâu?”

“Mặt!”

Khuynh Thành lại nũng nịu nói độc một chữ.

Trời đất ạ!

Thiên tôn sẽ loạn óc thật cũng nên.

Ngán muốn chết!

Đúng là ngán muốn chết! Lẽ nào chúng không sợ lão?

Đúng lúc lão đang rối trí thì Lam Tố kéo Khuynh Thành chạy như bay đến trước mặt thiên tôn và nện vào mặt lão một quyền cực mạnh.

Khi thiên tôn hoảng hồn thì Lam Tố và Khuynh Thành đã chạy về vị trí cũ, cả hai tiếp tục đấm đuổi với nhau.

“Em hài lòng chưa?”

Lam Tố dịu dàng hỏi Khuynh Thành.

Lúc này Khuynh Thành mới từ từ nhìn lại thiên tôn. Năm quyền của Lam Tố vừa rồi đã khiến một bên mặt của lão tím bầm.

Chẳng khác gì trang điểm bằng mỹ phẩm sẫm màu.

“Được đấy! Nếu mắt trái cũng được một quyền thì tốt.”

“Được ngay! Phu quân sẽ làm luôn!”

Nói rồi anh ôm eo Khuynh Thành, tàn ảnh bay vụt lên, bay về phía thiên tôn.

“Uỵch!”

Lại một quyền cực nặng giáng vào mắt thiên tôn.

Rất nhanh chóng, cú trang điểm sẫm màu đã hoàn tất.

“Đã hài lòng chưa?”

Khuynh Thành ưng ý gật đầu.

“Em đã thỏa mãn rồi thì anh có thể yêu cầu em một điều nho nhỏ không?”

“Hả! Điều này...”

Khuynh Thành do dự một lát, rồi vui vẻ nói: “Được! Nể anh đã thể hiện rất tốt, em đồng ý.”

“Anh... anh đã thể hiện tốt như thế, thì nên có thưởng mới đúng.”

...

“Thưởng?”

“Đương nhiên rồi! Anh đã mạo hiểm cả tính mạng để hoàn thành sứ mệnh của vợ anh giao cho, lẽ nào vợ anh lại không khen thưởng?”

Thiên tôn lợi hại ra sao, Khuynh Thành đương nhiên rất biết.

Cho nên Lam Tổ nói rằng anh mạo hiểm tính mạng thì đương nhiên tin ngay.

Nhưng mấy ai đã biết hiện nay Lam Tổ chỉ là một làn ý niệm, nên thiên tôn chẳng làm gì nổi anh.

Đừng nói là lấy mạng, ngay đánh anh bị thương cũng là điều không thể.

“Thế thì... thế thì...”

Khuynh Thành cũng thấy bí, không biết nên khen thưởng Lam Tổ như thế nào cho phải.

Bỗng nhiên, mắt cô sáng lên: “Được rồi, em có rất nhiều linh thạch, em cho anh tất, được chưa?”

Lam Tổ bĩu môi nhìn cô, nói: “Thứ gì của vợ thì đương nhiên cũng là của chồng. Hơn nữa, em không cảm thấy nói đến tiền bạc thì sẽ tổn thương tình cảm à?”

...

Khuynh Thành ngó ra, cứng lưỡi.

Từ nhỏ cô vẫn tự cho rằng mình rất có khoa nói, thế mà đứng trước Lam Tổ cô lại biến thành con bé vụng về thế này?

“Vậy anh muốn thế nào?”

Miệng Lam Tổ bỗng áp sát vào tai Khuynh Thành, phả vào một hơi, thủ thủ nói: “Anh muốn em!”

...

Tuy Khuynh Thành là người đến từ thế giới hiện đại nhưng cô vẫn nóng ra từ tai lan đến mặt.

“Chà, anh háu đến thế cơ à?”

“Háu? Anh mà lại háu?”

Vẻ mặt Lam Tổ tỉnh bơ nhìn Khuynh Thành, lại còn tùm tùm cười tinh quái nữa.

“Này, không ngờ em lại háu đến thế, cứ nghĩ xiên xẹo đi!”

Khuynh Thành véo thật mạnh vào lưng Lam Tổ, nói: “Ai háu?”

“Anh, anh háu, được chưa?”

“Có thể chứ!”

Thiên tôn sắp chết ngất. Chẳng cứ gì thiên tôn, mà ngay Hoa Mãn Nguyệt cũng sắp ngất xỉu.

Hai người này thật là... xác thịt quá thể!

Định hôn hít thì cũng nên chờ về nhà hãy làm, làm vào lúc vắng người! Chứ không nên coi họ như không khí thế này.

“Này! Hai vị có thể tạm dừng tình tứ không? Coi tôi là người chết hay sao thế?”

Cả Lam Tổ lẫn Khuynh Thành đều trợn mắt nhìn Hoa Mãn Nguyệt, ý chừng nói rằng: bọn tôi không trách anh tiếp tục giả vờ chết, sắm vai xác chết!

Nhưng điên đầu nhất vẫn là thiên tôn. Muốn giết Lam Tổ không được, muốn đánh Lam Tổ cũng không thể.

Giờ đây muốn dùng Diệp Khuynh Thành và Nam Cung Triệt để đe dọa Lam Tổ, cũng là chuyện không thể làm nữa rồi.

Cứ nán lại, mình chỉ còn cách bị ăn đòn.

Huống chi, nhìn hai đứa kia tí từng khiến ông ta rùng mình nổi da gà.

Tàn ảnh loáng lên, trong chớp mắt lão đã biến mất.

Khuynh Thành thấy cực khó hiểu, nhìn Lam Tổ nói: “Sao hán lại chạy rồi?”

Mới chỉ ném có hai quyền.

Đâu đến nỗi chưa đánh đấm gì đã bỏ chạy?

“Tại chồng em cực kỳ lợi hại đó thôi!”

Khuynh Thành thúi cho anh ta một quả, nũng nịu nói: “Chỉ giỏi mèo khen mèo dài đuôi!”

“Ồi ời...”

“Sao thế?”

Thấy Lam Tổ kêu đau, Khuynh Thành bỗng phát hoảng, rất lo lắng nhìn anh.

“Anh đau ở đâu, ở đâu? Để em xem nào...”

Lam Tổ nhăn nhó, rồi nắm ngay bàn tay Khuynh Thành đặt lên ngực mình: “Đau ở đây này!”

“Đáng ghét tệt!”

Bấy giờ Khuynh Thành mới biết mình đã bị ăn quả lừa!

“Đáng ghét đến chừng nào?”

“Không nói chuyện với anh nữa!”

Lam Tổ kéo Khuynh Thành lại, tay nâng mặt cô, nói: “Kìa, đừng giận, vừa rồi đúng là anh rất đau, vì bị em cắn.”

“Sẽ cắn một miếng nữa, anh có tin không?”

Lam Tổ mỉm cười tình tứ, vòng tay ôm cô chặt hơn, nói: “Ấn y!”

Sắc mặt Khuynh Thành vừa rồi chỉ hồng hồng, lúc này cô bỗng đỏ như mặt.

Chữ nghĩa thật bát ngát bao la!

Cắn đi, ấn y... các vị thử nghĩ kỹ mà xem!

Ha ha ha ha ha... nó dí dỏm ra sao, tại hạ xin phép không giải thích làm gì![1]

[1] Từ ngữ hơi tục, không cần thiết phải chú thích rõ. Chỉ cần hiểu là “ân ái”.

Hoa Mãn Nguyệt cũng hết cách, không chịu nổi nữa.

Nhìn hai người, anh bỗng nhớ đến Lưu Hương Nguyệt Nhi.

Anh vội bước lại, ghé đầu nói: “Hai người có thể tạm dừng kiểu ám muội này được không? Hiện giờ Lưu Hương Nguyệt Nhi của tôi sinh tử ra sao còn chưa có biết đây này.”

Lúc này Diệp Khuynh Thành mới bừng tỉnh khỏi cảm giác lâng lâng đắm đuối.

Cô hắng giọng, rồi nghiêm túc nói: “Lam Tổ, sau đây ba chúng ta nên thế nào?”

Lam Tổ lấy linh châu truyền tin ra gửi lời nhắn Hồng Loan và n Ly. Nhưng rất lâu sau đó không thấy họ hồi âm.

Lam Tổ bắt giác cau mày.

“Sao thế anh? Liệu có thể xảy ra chuyện gì không?”

“n Ly và Hồng Loan không trả lời anh, lạ thật.”

Khuynh Thành bỗng thấy căng thẳng lo lắng.

“Hay là đã có chuyện thật rồi?”

Lẽ nào, thiên tôn thấy không làm gì nổi họ, sau đó lão đã đi gây sự với n Ly và Hồng Loan?

Nhưng Khuynh Thành đã lập tức phủ nhận khả năng này.

Thiên tôn đâu phải đồ trẻ con, đâu có thể vì không đánh nổi Lam Tổ bèn đi gây sự với Hồng Loan và n Ly? Nếu đúng thế thì thiên tôn đã không đáng mặt làm thiên tôn!

“Hay là linh châu của anh bị trục trặc, nên họ không nhận được tin?”

“Không thể như thế!”

Lam Tổ khẳng định, giọng chắc nịch.

Bỗng nhiên, mắt anh sáng lên, nói: “Hay là... hay là họ đã vào đỉnh núi Tử Cầm?”

Chỉ khi nào ở khu vực đỉnh núi Tử Cầm thì mới bị đứt thông tin với thần giới.

Ai đã vào Tử Cầm thì khí lưu của người ấy cũng bị che kín hoàn toàn.

Hoa Mãn Nguyệt bất chợt cau mày, nói: “Đỉnh núi Tử Cầm?”

Nơi ấy, đâu phải ai ai cũng vào nổi!

Không. Nên nói là ai cũng có thể vào được nhưng có sống nổi ở đó không, thì lại là chuyện khác.

Ngay Hoa Mãn Nguyệt cũng không dám mạo hiểm tiến vào Tử Cầm.

“Đi!”

Lam Tổ phất tay áo thụng, Diệp Khuynh Thành và Hoa Mãn Nguyệt cũng bay ra theo.

Khuynh Thành bỗng có một cảm giác chưa từng thấy – cảm giác của một cô gái nương tựa vào một người đàn ông.

Có người ấy, cô sẽ được hạnh phúc.

Có người ấy, cô có thể yên tâm.

Về mặt Khuynh Thành tràn trề hạnh phúc, cô nhìn Lam Tổ. Thì ra, cảm giác được yêu là như thế này.

Lam Tổ hơi cúi đầu nhìn cô, mỉm cười.

“Lam Tổ, em cảm thấy mình rất hạnh phúc!”

“Ngốc ạ... chúng ta nên tập trung vào chuyến đi. Nếu không, sẽ có người phát cáu đấy!”

Hoa Mãn Nguyệt nghe, biết Lam Tổ đang trêu mình.

Anh nhẹ nhàng “tra đũa”: “Hiện giờ, anh đã ung dung, đương nhiên có thể nói mạnh mẽ. Anh ẵm được người đẹp đưa về, tôi thì sao? Tôi còn chưa biết người đẹp của tôi sống chết thế nào? Nói kháy nhau thì quá dễ!”

Lam Tổ bật cười ha hả, nói: “Kìa, anh lại thế rồi!”

Khuynh Thành cũng phì cười.

“Thôi nào, hai anh cứ trêu tôi đi thì hơn.”

Chẳng mấy chốc cả ba người đã phi hành đến Tử Cầm.

Từ xa, Lam Tổ đã nhận ra đám quân canh gác là của nhà Tây Môn.

Nhìn thấy quân sĩ của nhà Tây Môn, Hoa Mãn Nguyệt bỗng hưng phấn hẳn lên.

“Sao bọn họ lại ở đây nhỉ? Lẽ nào Lưu Hương đã đi vào đỉnh Tử Cầm rồi?”

Anh chợt nhớ ra, hôm nay là ngày anh và Lưu Hương hẹn gặp nhau để trốn đi.

Nhìn thấy quân sĩ của nhà Tây Môn, Hoa Mãn Nguyệt càng tin là mình đoán đúng.

“Mau lên! Nhất định là Lưu Hương đang ở trong Tử Cầm.”

“Yên tâm! Chỉ cần cô ấy vào Tử Cầm thì chắc chắn đã được bình an vô sự.”

Giọng Lam Tổ đầy tự tin.

Ai đó không biết về đỉnh Tử Cẩm, chứ Lam Tổ thì thuộc lòng, quá quen với nơi này.

Chân thân của anh vẫn đang nằm trong đó!

Nghe Lam Tổ nói thế, Hoa Mãn Nguyệt mới thật sự yên tâm.

Lam Tổ xử lý mọi rắc rối, cả ba tiến vào đỉnh Tử Cẩm êm như ru không ai hay biết.

Bọn lính canh gác tuyệt đối không cảm nhận thấy gì hết.

Thiên tôn ngao ngán trở về cung Thiên Khuyết.

Lão nhất định phải nghĩ cách để Lam Tổ phá bỏ phong ấn, làm sống lại chân thân.

Nếu không, cả đời lão cũng không thể đánh bại được Lam Tổ.

Nếu chờ sau một vạn năm nữa, thì lão không chắc có thể giữ nổi địa vị thiên tôn.

Cho nên, lão nhất định phải giết Lam Tổ khi anh vẫn chưa mạnh lên.

Hiện giờ quân bài rất tốt là Diệp Khuynh Thành đã sống mất, thì còn cách gì để gỡ phong ấn khiến chân thân Lam Tổ sống lại?

Lẽ nào lại giống như hôm nay, bị anh ta đánh đập mà không thể có cơ hội đánh trả?

Thiên tôn bỗng nhớ đến lần trước phong ấn hoàng thành.

Xem ra, ta phải ra tay từ lão già kia mới xong.

Dù không thể đánh Lam Tổ, lẽ nào ta không thể đánh kẻ khác?

Thiên tôn hừ hừ hậm hực, rồi tàn ảnh loáng lên, biến mất khỏi cung Thiên Khuyết.

Lão sẽ dùng mọi cách, để buộc Lam Tổ phải tự mở chân thân của mình.

Có thể, lão mới thật sự giao đấu với anh ta và giết anh ta.

Năm xưa lão không thể ngờ được con bé Lạc Nhi ngoan ngoãn, mà lại lựa chọn cái cách này.

Lão vốn tưởng rằng mình có thể ung dung không phải lo gì nữa.

Nhưng không ngờ con bé lại phong ấn gã Lam Tổ, rồi tự cho nổ nguyên anh của mình, hồn phách tan tác bay đi.

Nếu Lạc Nhi biết người uy hiếp nó không phải cha nó, thì liệu nó có tức đến nỗi dù thân xác đã tan tành nhưng sẽ hội tụ trở lại, rồi nhảy vọt ra hay không?

Một làn lưu quang chớp lên từ cổng chính của hoàng thành, xông thẳng đến căn phòng của Lam Ngạn.

Lam Ngạn hơi sững sờ, lập tức cầm bảo kiếm, nhưng chưa kịp rút kiếm ra khỏi vỏ thì toàn thân đã bị khổng chế cứng đơ.

“Lam Ngạn, hai ta lại gặp nhau rồi đây!”

“Nam Cung Khuyết, lão tặc điên cuồng sống dai, ngươi định làm gì?”

Thiên tôn lớn tiếng cười khẩy, đưa tay ra giật cái mặt nạ Nam Cung Khuyết ra, mỉm cười tàn độc, nói: “Ngươi nhìn rõ đi, ta là ai?”

“Thiên... thiên tôn...”

“Lam Ngạn, ngươi vẫn còn nhận ra ta kia đấy! Ta là thiên tôn, vậy các ngươi có nên tôn kính ta không?”

“Thiên tôn cao vợi vợi, chúng tôi đâu dám làm bừa.”

“Không dám ư? Ta thấy ngươi rất dám thì có!”

Thiên tôn cố ý làm ra vẻ băng giá.

“Lam Tố, con trai ngươi ngày càng to gan, nó cậy mình có công lực khá khá, dám đi khắp nơi làm bao việc càn rỡ.”

Lam Ngạn có thể không hiểu về con cái của người khác.

Nhưng ông đâu có thể không hiểu rõ con trai mình?

Lam Tố tuy tính tình ngạo nghễ nhưng nó tuyệt đối không lạm sát người vô tội và càng không đi khắp nơi làm những chuyện càn rỡ.

“Thiên tôn, nếu con trai tôi trót đại mạo phạm khiến ngài tức giận, Lam Ngạn này thay mặt nó xin lỗi ngài.”

“Ngươi ư???”

Thiên tôn hừ hừ lạnh lùng, ánh mắt đầy khinh miệt.

Lão muốn lấy mạng Lam Tố, dù Lam Ngạn xin lỗi ngàn lần thì cũng chẳng ích gì.

“Lam Ngạn, nếu biết điều thì ngươi hãy đến đỉnh Tử Cầm gọi con trai ngươi thức dậy. Nếu không, ta nhất định sẽ bắt nó vĩnh viễn ngủ ở đó, muôn đời không tỉnh lại nữa.”

Lam Ngạn nghe nói thế phát hoảng.

Không thể để con trai ông phải chết.

“Thiên tôn muốn tôi phải làm gì tôi xin làm tất, chỉ cần ngài tha cho con trai tôi là được.”

Ai đó có thể không biết thiên tôn lợi hại.

Chứ Lam Ngạn thì rất biết. Thiên tôn là người thống trị tối cao ở thần giới, là người có võ công lợi hại nhất.

Nếu thiên tôn muốn ai chết, thì dù người ấy trốn vào cung Thiên Khuyết hay đỉnh núi Tử Cầm cũng cứ là vô ích.

Ai đáng chết thì vẫn phải chết.

“Được! Ta châm chước vì con trai ngươi lần đầu phạm lỗi, và ngươi cũng thành tâm nữa, nên ta đặc biệt khai ân một lần.”

Bộ dạng thiên tôn tỏ ra rất kẻ cả bao dung.

Nên đã lờ được Lam Ngạn.

Lam Ngạn nhận chỉ lệnh của lão, bèn lập tức phi ngay về phía Tử Cầm.

Thiên tôn, là nhân vật đáng sợ biết chừng nào!

Nhưng Lam Ngạn cũng không biết mình phải làm gì để đánh thức người con trai đang bị phong ấn. Thôi đành, cứ đến đỉnh Tử Cầm đã rồi tính sau.

Lam Ngạn quá vội vã nên không để ý thiên tôn đang ở ngay phía sau ông.

Kể cả ông vận thần thức, nếu thiên tôn muốn lẩn tránh thì vẫn là chuyện quá dễ dàng.

Bởi lẽ công lực của thiên tôn mạnh hơn hẳn Lam Ngạn.

Có điều, Lam Ngạn đã quá ngây thơ. Khi ông vừa đặt chân vào Tử Cầm thì bị thiên tôn giáng ột chưởng ngắt xiêu rồi đem đi.

Thiên tôn đang cần kéo dài thời gian, ba tháng.

Chỉ cần chờ thêm ba tháng nữa, lão tu luyện thành công công lực khổng chế linh hồn người khác, thì lão chẳng sợ cóc gì Lam Tố nữa.

Đến lúc đó, Lam Ngạn sẽ là công cụ sát nhân rất tốt của lão.

Không rõ khung cảnh cha con tàn sát lẫn nhau sẽ hoành tráng đến mức nào nhỉ?

Lão rất trông chờ cái ngày ấy.

Nhìn bọn Lam Tổ đang đứng ở đỉnh Tử Cấm tìm Lưu Hương Nguyệt Nhi, thiên tôn nhếch mép cười nham hiểm.

“Ta sẽ cho các ngươi được thoải mái ba tháng nữa! Ta không tin mình không có cách để bức ngươi phải phá bỏ ẩn mà bước ra!”

Thiên tôn phất tay áo thụng, tàn ảnh loáng lên. Lão và Lam Ngạn lập tức biến mất không thấy đâu nữa.

38. Chương 19 Part 1

Chương 19

Hồng Loan nguyền n Ly một cái, hừ hừ lạnh lùng, mặt nó căng căng lên, nói: “Nhắm tính tuổi tác, thì tôi lớn hơn cô quá nhiều. Tôi chẳng qua chỉ vì có hình người trông rất đáng yêu đó thôi!”

...

n Ly nín lặng nhìn Hồng Loan. Thằng nhãi này ngày càng trở nên quá đáng.

Hoa Mãn Nguyệt và Lưu Hương Nguyệt Nhi nhìn họ phì cười.

Bèn bước lại nói: “Hai người đừng quậy nữa.”

Diệp Khuynh Thành và Lam Tổ cũng bước đến.

Tâm trạng mọi người đều rất nặng nề.

“Hoa Mãn Nguyệt, anh có thể nói tỉ mỉ hơn không: người ấy thực ra là ai?”

Ánh mắt Lam Tổ dừng lại trên người Hoa Mãn Nguyệt. Trực giác mách bảo anh, có lẽ vụ việc này rất không đơn giản.

“Tôi cũng không biết thực ra hắn là ai. Hắn ký sinh trong cơ thể cha tôi, cha tôi sinh tử ra sao, hiện giờ tôi cũng không rõ. Chỉ e... ông đã bị hắn ra tay hãm hại từ lâu.

Hắn không chỉ có công lực rất ghê gớm mà còn giỏi dùng mưu kế. Lần này chúng ta gặp phải đối thủ thật rồi.”

Công lực của thiên tôn, tất nhiên là ghê gớm. Số một của thần giới kia mà! Ai dám tranh tài cao thấp với ông ta?

“Tôi cũng có thể cảm nhận được, công lực của hắn mạnh hơn chúng ta quá nhiều; nếu tôi không phải là một làn ý niệm, thì có lẽ... sau chưa đầy một trăm chiêu, tôi sẽ bị hắn đánh bại.”

Diệp Khuynh Thành cũng rất kinh hãi.

Công lực của Lam Tổ đã cao như thế, mà không đầy một trăm chiêu sẽ bị người kia đánh bại. Đủ thấy công lực ấy...

“Lẽ nào chúng ta không thể có cách gì đối phó với hắn?”

Ánh mắt Lưu Hương Nguyệt Nhi bỗng sáng lên, cô nói: “Có một cách này: tôi nghe nói trong rừng Bách Độc có con thần thú tên là Chu Tước.”

Chu Tước. Khi sống ở thế giới hiện đại, Diệp Khuynh Thành cũng thường nghe kể truyền thuyết về nó.

Chu Tước, là một trong bốn đại thần thú thời thượng cổ.

“Lưu Hương cô biết rừng Bách Độc ở đâu không? Nơi ấy, ngay thiên tôn cũng không dám mạo hiểm đi vào đó!”

Rừng Bách Độc. Ai nghe cái tên này cũng biết ngay chắc chắn ở đó toàn là chất độc.

Bị thương bởi trúng độc, thú độc trên thần giới, nói chung không đáng ngại.

Nhưng nếu gặp phải thú lợi hại thì sẽ mất mạng như chơi.

Cho nên, rừng Bách Độc tuy có nhiều báu vật thật, nhưng cũng chẳng mấy ai dám đùa với tính mạng mà bước vào.

Dù lấy được báu vật nhưng bỏ mạng không được hưởng thì cũng là vô ích.

Ngay thẳng dần cũng thừa hiểu cái lý lẽ này.

Diệp Khuynh Thành nhìn sang Lam Tố, hỏi: “Lam Tố, Chu Tước có thể đánh bại người, thật không?”

Hoa Mãn Nguyệt vội nháy mắt với Lam Tố. Họ không lạ gì tính tình Diệp Khuynh Thành, nếu biết Chu Tước ở rừng Bách Độc lợi hại thì Khuynh Thành nhất định sẽ mạo hiểm tiến vào.

Lam Tố thì vờ như không nhìn thấy Hoa Mãn Nguyệt ra hiệu, anh chỉ cười nhìn Khuynh Thành và nói: “Đúng thế. Nếu ta được Chu Tước hỗ trợ thì dù thiên tôn đến, ít nhiều cũng phải nể chúng ta.

Tuy nhiên... đó chỉ là truyền thuyết, chứ chưa ai nhìn thấy Chu Tước trong rừng Bách Độc và càng chưa nhìn thấy Chu Tước đại chiến với thiên tôn bao giờ. Cho nên ta khẳng định nên coi đó là thật.”

Anh không hề giấu giếm Diệp Khuynh Thành.

Hai con người yêu nhau, thì dù phía trước có mối nguy hiểm đến mấy họ cũng chân thành thổ lộ và cùng kề vai sát cánh đối mặt với phong ba.

Lam Tố cảm thấy dù trong bất cứ chuyện gì, anh đều nên nói thật với Khuynh Thành, vì cô có quyền tự mình lựa chọn.

Đã yêu nhau thì phải tôn trọng nhau.

Khuynh Thành rất cảm động trước sự chân thành của Lam Tố.

Đừng tưởng cô không nhận ra Hoa Mãn Nguyệt vừa nãy nháy mắt với Lam Tố.

Còn Hoa Mãn Nguyệt thì tiu nguỉu cúi đầu, thầm bực mình nguyên rủa: “Gã Lam Tố chết tiệt, định chết thì cứ chết một mình, cố sao lại lôi kéo Khuynh Thành của bọn tôi dính vào?”

Nguyên rủa như thế rồi anh lại cảm thấy không ổn. Lam Tố chỉ là một làn ý niệm, dù tiến vào rừng Bách Độc thì bất cứ chất độc gì cũng không thể xâm phạm anh ta. Vậy thì người chết sẽ là Diệp Khuynh Thành chứ còn gì?

Hừ! Anh ta không yêu Khuynh Thành thì cứ nói thẳng ra cho nhanh!

Sao còn muốn đẩy người ta nhảy vào lửa?

Hắn thật là tệ!

Hoa Mãn Nguyệt đang hậm hực điều gì, đâu phải Lam Tố không biết, anh cũng không chấp, anh chỉ ngoảnh nhìn sang Khuynh Thành.

Và ôn tồn nói: “Khuynh Thành...”

“Em biết anh định nói gì rồi. Dù thế nào em cũng vẫn theo anh.”

Khuynh Thành nhìn Lam Tố với ánh mắt rất kiên định.

Nhân vật ấy công lực cao như thế, lợi hại hơn cả Lam Tố; Lam Tố đã là cao thủ nhất nhì trên thần giới này; thế thì chỉ có thể là thiên tôn chứ không thể là ai khác.

Ánh mắt Diệp Khuynh Thành hết sức kiên định, nhưng Lam Tố không thể không nhận ra trong ánh mắt kiên định ấy vẫn có một nét hoang mang. Anh đoán chắc chắn cô cũng đoán ra nhân vật ấy chính là thiên tôn.

“Được! Đã thế thì chúng ta sẽ chiến đấu bên nhau!”

Vì anh đã hứa với Khuynh Thành rằng hai người sẽ cùng thống lĩnh thiên hạ, cùng tiểu ngạo giang hồ.

Tàn ảnh loáng lên, Lam Tố biến mất trước mặt Khuynh Thành.

Hồng Loan và n Ly thấy thế rất kinh ngạc kêu lên: “Vương gia... vương gia...”

Khuynh Thành cho rằng Lam Tố xảy ra chuyện gì đó, cô bỗng thấy hết sức căng thẳng.

Cô đâu biết rằng Lam Tố đã thu lại ý niệm của mình. Và, một thân thể y hệt như Lam Tố đang từ từ dâng lên bên cạnh vách đá cao vạn trượng của đỉnh Tử Cầm.

Anh ấy!!!

Anh muốn phá bỏ phong ấn, thật sự bước ra. Anh nắm tay Diệp Khuynh Thành, cùng cô chiến đấu bên nhau.

Dù phía trước là phong ba bão táp dữ dội đến đâu, anh cũng không hề do dự và tuyệt đối không lùi bước.

Nếu thiên tôn nhìn thấy cảnh tượng này, chẳng rõ ông ta có sững mê, rồi cười tít mắt không?

Ông ta vất óc bày mưu tính kế để phá bỏ phong ấn đối với Lam Tố. Nào ngờ chính Lam Tố lại tự phá phong ấn rồi chạy ra!

Trên đỉnh Tử Cầm. Bầu trời xanh ngắt bỗng xuất hiện vô số những áng mây màu.

Tiếp đó, cơ thể Lam Tố đang nằm ngủ im lìm bao lâu nay bỗng từ từ mở mắt, một đạo kim quang bỗng chớp lên sáng chói, đến nỗi không ai dám mở mắt ra nhìn.

Khi đạo kim quang ấy dần dần nhạt đi, thì Lam Tố với nụ cười rất tươi bước về Diệp Khuynh Thành.

Đây là lời hứa của anh dành cho tình yêu của Khuynh Thành.

Anh từng nói: trừ phi Lạc Nhi tự tay gỡ bỏ phong ấn đối với anh, nếu không anh nhất định không trở ra.

Nhưng nay anh đã tự mình phá bỏ phong ấn, bước ra.

Với Khuynh Thành, thì đây là món quà tuyệt vời nhất trên đời.

Lam Tố, Lam Tố lúc này, mới thật sự hoàn toàn thuộc về cô!

“Lam Tố...”

Khuynh Thành nhìn Lam Tố đang từ từ bước ra, cảm giác của cô lúc này là gì, cô không sao diễn tả nổi. Cô chỉ cảm thấy mình như chìm ngập trong hạnh phúc ngập ngậy.

“Khuynh Thành...”

Lam Tố bước lại nắm chặt tay Khuynh Thành, dù đây không phải lần đầu tiên anh nắm tay cô.

Nhưng lúc này anh lại hệt như một thiếu niên vừa mới biết yêu, trái tim anh đập rộn ràng như một chú hươu sao xinh xắn đang tung tăng nhảy nhót.

Lam Tố đắm đuối nhìn Khuynh Thành, anh nở nụ cười tuyệt đẹp nhìn cô, nói: “Bây giờ em có thể nuốt chửng anh được rồi đấy!”

“Kìa, anh không thể nghiêm chỉnh một chút được à?” Khuynh Thành trách yêu.

“Anh đang rất nghiêm chỉnh đấy chứ?”

“Đáng ghét tệ!”

Khuynh Thành dúi cho Lam Tố một cái, rồi ngoảnh sang bên nói: “Chúng ta nên bàn tiếp đề tài lúc nãy đi!”

Hoa Mãn Nguyệt mím môi suy ngẫm một lát, rồi nói: “Nếu đã đi, thì chúng ta cùng đi!”

“Đúng! Cùng đi! Tôi cũng hơi hơi biết những chuyện ở trong rừng Bách Độc, có lẽ sẽ hỗ trợ được một số việc.”

Hồng Loan và n Ly cũng lập tức bước lại nói: “Chúng tôi cũng muốn đi.”

Khuyneh Thành biết tính cách của họ, cũng như cô, đã xác định muốn làm một việc gì thì nhất định sẽ làm.

Vả lại, họ đi, chưa chắc sẽ phải bỏ mạng. Không việc gì phải nghĩ bi quan như thế.

Khuyneh Thành nở nụ cười rất tươi, chìa tay ra nói: “Thế thì chúng ta sẽ kẻ vai chiến đấu!”

“Đúng! Kẻ vai chiến đấu!”

Sắc mặt Lam Tố cũng không nghiêm nghị nữa, anh tươi cười nhìn Khuyneh Thành và chìa bàn tay.

Hồng Loan và n Ly bắt giắc sững người, hồi lâu sau mới chìa tay ra.

Sáu người úp bàn tay lên nhau, đồng thanh nói: “Kẻ vai chiến đấu!”

Sở dĩ Tây Môn Lưu Hương biết về rừng Bách Độc là vì nhà Tây Môn năm xưa đã từng xuất hiện một thiên tôn.

Trên thần giới thoát đầu vốn có ba đại thiên tôn.

Gia tộc Nam Cung có một vị, nhà Lam Tố - tức gia tộc Đông Phương - có một vị, và nhà Tây Môn có một vị.

Ba đại thiên tôn đương nhiên cũng phân chia cao thấp.

Thiên tôn gia tộc Tây Môn, thời đó vì muốn nâng cao công lực và giành được thật nhiều vật liệu để luyện thần khí, họ đã liều lĩnh đi vào rừng Bách Độc.

Bởi lẽ, khi cuộc đại chiến giữa các thiên tôn chưa bắt đầu thì thiên tôn của gia tộc Tây Môn chẳng may bị trùng độc trong rừng Bách Độc cắn bị thương, phải gắng sức lắm mới thoát ra được khỏi rừng Bách Độc, trở về với gia tộc được bảy ngày thì chết.

Một thiên tôn phải bỏ mạng như thế, khiến người ta cảm thấy rất tiếc nuối.

Gia tộc Tây Môn khó bề vươn lên nổi, nếu sau đó không phải sinh một số chuyện, thì địa vị và thế lực của gia tộc Tây Môn ở thần giới rất dễ bị nhà Nam Cung và nhà Đông Phương thôn tính.

Khi thiên tôn gia tộc Nam Cung và thiên tôn gia tộc Đông Phương sắp đại chiến, thì đột nhiên có một cao nhân ẩn sĩ xông ra.

Và, điều rất không may là, hai thiên tôn của nhà Nam Cung và nhà Đông Phương đều bị cao nhân này giết.

Rốt cuộc cả ba đại gia tộc đều không còn thiên tôn phù hộ chở che, thần giới bỗng trở nên chao đảo.

Nhưng, rất nhanh, thiên tôn mới đã đứng ra thống nhất thần giới.

Nhưng người ta không muốn thế lực của thần giới rơi vào tay một người, e sau này sẽ tạo thành mối uy hiếp.

Thế lực của ba gia tộc Nam Cung, Tây Môn và Đông Phương chưa đến nỗi tan tác.

Họ cũng có những chấn chỉnh phù hợp. Thế lực của hai nhà Nam Cung và Đông Phương vốn dĩ mạnh hơn nhà Tây Môn đáng kể.

Nhưng, thiên tôn mới rất nhanh thu xếp chỉnh đốn để thế lực của ba phương cân bằng nhau.

Sau vài triệu năm, ba đại thế lực này nhận thấy thiên tôn không bận tâm cai quản thần giới, chỉ chuyên tâm vào việc tu luyện.

Cho nên, các cuộc đại chiến lại bắt đầu.

Rất nhanh chóng, gia tộc Đông Phương bị vây đánh tới bời.

Gia tộc Đông Phương sa sút điêu tàn từ đó.

Sau đó.

Lam Ngạn tìm cách trốn tránh sự truy sát của hai gia tộc Nam Cung và Tây Môn, ông ta đã thay tên đổi họ, sống ẩn cư và chuyên tâm tu luyện, đồng thời bí mật tổ chức quân đội.

Các chuyện xảy ra tiếp theo, mọi người đều có thể tưởng tượng ra. Đương nhiên là Lam Ngạn đã thành công. Nếu không, đã chẳng có Lam Tổ ngày nay.

Tuy nhiên, dù là như thế thì địa vị của gia tộc Đông Phương vẫn đứng dưới gia tộc Nam Cung và Tây Môn.

Cho đến khi Lam Tổ ra đời, gia tộc Đông Phương mới dần dần mạnh lên được.

Có điều, sự lớn mạnh ấy lại là mối đại họa đối với Lam Tổ.

Tạm chưa nói về thiên tôn. Hai gia tộc Nam Cung và Tây Môn luôn không ngớt tìm cách giết hại Lam Tổ.

Đương nhiên là cuối cùng họ vẫn chưa thể thực hiện được.

Cả đoàn sáu người cấp tốc phi hành về phía rừng Bách Độc.

Khuynh Thành nắm chặt tay Lam Tổ, cô cảm thấy căng thẳng không biết do đâu.

“Khuynh Thành, em sao thế?”

Lam Tổ nhận ra hình như Khuynh Thành có phần sợ hãi.

“Lam Tổ... em được ở bên anh đâu có dễ? Em bỗng nhiên rất sợ... rất sợ em sẽ mất anh.”

Khuynh Thành cũng không giấu tâm trạng thực của mình nữa.

Cô đã hy sinh rất nhiều để được gắn bó với Lam Tổ, cô không thể để xảy ra chuyện gì khác.

“Yên tâm, sẽ không sao hết!”

Lam Tổ an ủi Khuynh Thành, anh nắm tay cô càng chặt hơn nữa.

Thực ra chính anh cũng không dám chắc tuyệt đối.

Anh chẳng biết chuyến đi này có thể an toàn trở về hay không.

Nhưng mọi người đều đã cùng lựa chọn thì dù sao cũng cứ tiếp tục hành động. Đây là lối thoát duy nhất của họ.

Dù họ không đi rừng Bách Độc nữa, thì liệu gã cao thủ bí hiểm kia có chịu buông tha họ không?

Nếu ở lại thì chỉ có chết. Đi, rất có thể vẫn còn cơ hội sống.

Xuyên qua các tầng mây dày đặc, vượt qua vô số núi cao.

Cuối cùng 6 người đã đến rừng Bách Độc.

Rừng Bách Độc rộng hơn một triệu mẫu.

Cây rừng rậm rạp, mặt đất mọc vô số kỳ hoa dị thảo, có muôn vàn quái thú hung mãnh.

Chưa vào đến rừng Bách Độc, Diệp Khuynh Thành đã cảm thấy khu rừng này rất dị thường.

“Khuynh Thành sao thế?”

Lam Tổ khẽ nắm tay cô, hỏi.

“Không sao...”

Khuynh Thành cũng khó mà chỉ ra điểm nào có vấn đề, cho nên cô chẳng thể nói gì. Nói không rõ ràng, sẽ khiến mọi người chưa đặt chân vào đã mất niềm tin.

“Đã thế thì chúng ta tiến vào đi!”

Lam Tổ nhìn mọi người, nói.

Thâm tâm anh đang nghĩ, sớm hay muộn thì cũng phải vào, lo lắng sẽ là vô ích. Phải vào tận nơi, trải nghiệm tại chỗ thì mới biết là phúc hay là họa.

“Mọi người chú ý an toàn nhé!”

Khuynh Thành dẫn dò.

Cả đoàn người tiến vào rừng Bách Độc.

Hoa Mãn Nguyệt dăm dăm nhìn Lưu Hương Nguyệt Nhi, nói: “Lưu Hương, em có hối hận không?”

“Hối hận.”

Lưu Hương vừa đáp lời thì vẻ mặt Hoa Mãn Nguyệt biến sắc, anh kinh ngạc nhìn cô. Thì ra Lưu Hương đang hối hận. Nhưng Lưu Hương mà anh biết, đâu có như thế này?

“Nếu em không thể ở bên anh thì em mới hối hận. Em tin rằng mình sẽ hối hận muốn chết đi cho xong.

Nam Cung Triệt, anh có biết không, lựa chọn gắn bó với anh là việc làm đúng đắn nhất đời em. Dù đi đến chân trời góc biển nào, dù gặp gian nan trắc trở đến mấy, dù xảy ra chuyện gì thì em vẫn lựa chọn được ở bên anh.

Kiếp này, không thể cùng sinh một ngày, chỉ cầu cùng chết một ngày. Nam Cung Triệt, anh có bằng lòng như thế không?”

Đôi mắt to đen láy của Lưu Hương chớp chớp nhìn Hoa Mãn Nguyệt.

Hoa Mãn Nguyệt vô cùng cảm động. Anh biết mình đã không nhìn nhầm người. Lưu Hương của anh! Đây chính là Lưu Hương của anh.

Bất cứ ai và bất cứ chuyện gì xảy ra đều không thể chia cắt họ.

Tuyệt đối không thể.

“Không thể cùng sinh một ngày, chỉ cầu cùng chết một ngày. Cảm ơn Lưu Hương. Nếu không có em, chắc hẳn anh không thể biết tình yêu là tuyệt diệu vô ngần như thế nào!”

Hoa Mãn Nguyệt xúc động ôm Lưu Hương Nguyệt Nhi vào lòng.

u yếm hôn lên trán cô, nói: “Lưu Hương, em có biết tại sao anh lấy tên là Hoa Mãn Nguyệt không?”

“Tại sao?”

“Thực ra, lúc mới đến tiên giới anh không có ý thay tên đổi họ. Nhưng sau đó gặp em, em hỏi tên anh là gì, thời khắc ấy anh nghĩ đến ba chữ này.

Bởi vì anh đã từng ham chơi bởi bướm hoa hoa bướm, cho nên anh lấy họ là hoa; còn Mãn Nguyệt, mãn nghĩa là đầy đặn hết lòng; Nguyệt, đương nhiên là Nguyệt Nhi tên em!

Ý anh là, kể từ nay em sẽ lấp đầy lòng anh. Lưu Hương, anh sẽ dùng toàn bộ cuộc đời còn lại của anh để thương yêu em.”

Lưu Hương Nguyệt Nhi hết sức cảm động nhìn Hoa Mãn Nguyệt.

“Anh...”

Cô ngả đầu vào bộ ngực rắn chắc của Hoa Mãn Nguyệt. Không rõ cảm giác này có thể kéo dài bao lâu đây?

“Anh ạ, chúng ta nhất định sẽ thành công, đúng không?”

Lưu Hương đã từ bỏ tất cả, tất cả, để lựa chọn gắn bó với chàng trai này.

Hạnh phúc của cô gấp gấp gấp gấp, chưa được nhiều là mấy, còn có quá nhiều việc cô chưa cùng anh hoàn thành.

Cô không muốn đơn giản chết đi như thế này.

Cô muốn cùng anh sinh con nuôi con, cùng anh ngao du khắp thế giới.

“Lưu Hương, sẽ không sao cả! Anh tin rằng chúng ta nhất định sẽ thành công.”

Ánh mắt rất kiên định, Hoa Mãn Nguyệt nhìn cô.

Vì người con gái này, anh nhất định phải sống thật tốt.

Anh còn chưa kịp yêu cô nhiều nhiều, anh đâu có thể chết ở nơi này!

Diệp Khuynh Thành bỗng cảm thấy phía sau mình vắng mất hai người, cô ngoái lại nhìn. Thì ra Hoa Mãn Nguyệt và Lưu Hương Nguyệt Nhi chưa đi lên kịp.

“Hai người đừng nòng nân nhiều quá nữa, mau rảo bước lên đi! Rừng rậm rất sẵn thứ quái dị, chúng ta nên gắng đi sát bên nhau thì mới dễ cùng nhau ứng phó.”

Hoa Mãn Nguyệt và Lưu Hương Nguyệt Nhi nghe Khuynh Thành nói thế cũng công nhận là rất có lý.

Cả hai vội rảo bước cho kịp mọi người.

Vừa đi được mấy bước, Lưu Hương Nguyệt Nhi đã kêu ré lên: “Cái gì thế kia?”

Nhìn theo hướng tay cô chỉ, mọi người đều thấy ở nơi cách họ không xa, một đám gì đó đen ngòm đang cất tốc bay về phía họ.

Diệp Khuynh Thành nhìn, rất kinh ngạc, cô biết ngay là nguy rồi, bèn vội hô lên: “Mau chạy đi!”

“Là gì thế Khuynh Thành?”

Tuy “đối tượng” là sinh vật trên thần giới, nhưng ngày xưa Khuynh Thành ở trên thế giới hiện đại đã từng đọc sách biết về những loài dơi có hình thái như thế này.

Đó là loài dơi biết hút máu ăn thịt!

Nếu bị chúng bủa vây, thì da thịt của ta khó bề giữ nổi.

“Là dơi ăn thịt người!”

“Dơi ăn thịt người???”

Nghe mấy chữ này ai cũng giật mình kinh hãi.

Chưa từng nghe nói đến chúng. Nhưng riêng nghe cái tên đã thấy rùng mình. Còn “dung nhan” của chúng thì càng dã man hết mức.

Con nào cũng dài rộng chín mười thước, đen sì sì.

Đôi mắt chúng đỏ đồng đỏ rất khát máu.

“Tuyệt đối không để cho chúng đuổi kịp, nếu không chúng ta chỉ còn cách xả thân xác mà dâng cho chúng xơi!”

Thân xác? Họ đâu dễ gì mà tu luyện được!

Tuy đã lên đến cấp độ thần giới, thân xác bị hủy vẫn có thể tu luyện lại, nhưng việc đó vẫn cực kỳ phiền toái, chẳng ai muốn làm cái việc đó.

Cả đoàn sáu người vận sức thi triển công lực cấp tốc phi hành.

Khí lưu cực mạnh lan tỏa khắp rừng Bách Độc.

Có lẽ độc giả sẽ lấy làm lạ, tại sao họ không giấu kín khí lưu rồi phi hành tiến lên? Nếu cứ thế này thì rất dễ bị lộ và trở thành mục tiêu của các sinh vật khác.

Thực ra, sở dĩ họ làm như thế là nhằm tránh xa những đối tượng hay xông ra tấn công.

Nếu không, những đối tượng nhai nhép ranh con rối rã này sẽ chạy ra, coi họ là những tấm bia để luyện công, thì họ sẽ chết dờ.

Sẽ bị cản đường, lỡ thời gian và còn phải tổn hao tinh lực nữa.

Cho nên họ cứ phát tan khí lưu cực mạnh của mình, ít ra cũng khiến các đối tượng ranh con ấy không dám lộ mặt ra gây rối.

Như thế, thực ra lại là thông thoáng, dễ phi hành.

Có điều, nếu gặp phải cao thủ, thì chúng sẽ là cao thủ tuyệt đối, họ sẽ phải mệt mỏi.

Đàn dơi ăn thịt người vẫn không ngừng truy đuổi họ, hình như chúng tuyệt đối không nản chí.

Con dơi đầu đàn có kích cỡ hai ba chục thước cũng nên.

Trông nó khô ngô sáng sủa, rất mực phong độ.

Đôi mắt đỏ như máu của nó tràn ngập khát vọng dã man.

“Tăng tốc! Phải đuổi kịp họ! Thu được kim đan mà họ đã luyện là một nhẽ, ăn da thịt họ cũng sẽ giúp chúng ta tăng cường công lực rất nhiều!”

Nói rồi, nó dẫn đầu mấy trăm con dơi đàn em cấp tốc truy kích bọn Khuynh Thành.

Con dơi đầu đàn lại hô lên: “Phải để cho ta bọn đàn ông. Còn lại là phần của các người hướng thụ!”

Sở dĩ nó bám riết không chịu buông tha vì nó nhận ra Lam Tố có khí lưu phi thường.

Ăn thịt một người như thế, công lực của nó được nâng nhanh ít nhất là ba cấp.

Cho nên nó liều, chết thì chết cũng phải mạo hiểm một phen.

Nếu thắng trận này nó có thể trở thành lãnh tụ của nhà dơi.

“Đại ca quyết ý sẽ ăn thịt hắn à?”

Một con dơi nhóc bay bên cạnh hỏi nó.

“Hỏi thừa lời rồi! Ông đương nhiên sẽ xơi nó! Xơi nó, công lực của ông sẽ nâng lên hết cấp, thì họ dơi nhà ta còn ai dám là đối thủ của ông nữa?”

Đại ca dơi nói, mặt nó rất cao ngạo phớt đời.

“Nhưng có vẻ như hắn có công lực rất mạnh?”

Đại ca dơi trợn mắt nhìn con dơi nhóc con, tức giận mắng mỏ: “Đồ ngu! Nếu hắn không có công lực cao thì ông đây ăn thịt nó để làm gì?”

Dơi nhóc con hình như đã hiểu, nó đực mặt ra cười rất ngớ ngẩn, gật đầu nói: “Kể cũng phải. Đại ca thật thông minh.”

“Chỉ nói vớ vẩn, không thông minh, sao có thể làm đại ca của các người?”

Nói về trí thông minh.

Thì có thể vì đại ca dơi ăn thịt người tựa như hạng VIP trong làng chiến đấu cơ B2 trong khắp hơn hai trăm dặm quanh vùng này.

Đại ca rơi này xứng được liệt vào hạng thượng đẳng.

“Lát nữa toàn thể các người vây đánh bọn người còn lại.”

“Rõ!”

Dơi nhóc con đáp. Nhưng rồi nó cảm thấy có điều gì đó không ổn, vội hỏi: “Còn đại ca, đại ca sẽ làm gì?”

Đại ca dơi tạt cho nó một chưởng vào đầu, mắng nhiếc: “Đồ ngu! Đồ thộn! Đàn thối! Ta đương nhiên sẽ đi ăn cái thằng người có công lực cao ấy!”

Này, ta nhắc người vô số lần rồi. Khi đại ca làm việc thì người đừng xía vào! Mẹ kiếp! Người là đại ca hay ta là đại ca, hử?”

...

Dơi nhãi con cầm như thóc.

Nó chẳng qua cũng vì quan tâm đến đại ca thôi mà!

Nó ầm ực nói: “Đương nhiên đại ca là đại ca rồi.”

Nó quá mong mình cũng là đại ca, như thế ít ra cũng không bị mắng chửi và không bị ăn đòn.

Đàn dơi ăn thịt người quyết truy đuổi không bỏ cuộc, mãi miết bám theo bọn Diệp Khuynh Thành liền bảy ngày bảy đêm.

“Đại ca, bọn người kia chạy cũng tài thật!”

“Chạy à? Ta không tin ta không thể đuổi kịp bọn họ.”

Công lực của bọn dơi thực ra không cao, nhưng nếu thi phi hành... Bọn chúng bẩm sinh đã có nghề phi hành trên bầu trời.

Cho nên chúng sẵn có ưu thế rất lớn, ví dụ rất dai sức.

Cho nên, khi bay thật lâu, thì ưu thế này sẽ được thể hiện ra.

Chờ khi bọn người lơ ngơ kia không chạy nổi nữa, thì họ chỉ còn cách bị ăn thịt vậy.

Đại ca nghĩ ngợi, rất đặc ý, rất sung sướng khoái trá.

Dơi nhóc con hình như nghĩ ra điều gì, mắt nó bỗng sáng lên, nói: “Đại ca ạ, đệ có cách này.”

“Là cách gì, mau nói đi?”

“Nếu chúng ta cứ bám sau lưng họ thế này thì chưa biết phải truy đuổi đến bao giờ, chi bằng chúng ta chuyển hướng bay, sau đó chúng ta đánh vào nhân lúc chúng không phòng bị, chúng sẽ không kịp trở tay.

Đại ca nói xem, đệ có thông minh không? Biện pháp này rất hay, đúng không?”

Đại ca dơi trầm tư một hồi, rồi tét một chưởng lên đầu dơi nhãi con, nói: “Đồ ngu, dần dần, dần dần thôi nhà người có biện pháp hay, sao không nói sớm?”

Để cho đại ca này phải đuổi suốt bảy ngày bảy đêm liền, người cho rằng đại ca không mệt hay sao?”

Dơi nhãi con dẫu môi, tâm trạng nó rất buồn bực.

Dù sao đại ca cũng đã nói biện pháp của nó tốt, thế mà lại đánh nó!

Cái đầu đại ca có vấn đề thì phải?

Tuy nó đã nghi ngờ như thế từ lâu nhưng không có cách nào khác, vì ai bảo người ta có chỗ dựa, là đại ca của nó!

“Đại ca ạ, có phải là làm theo cách như đệ nói không?”

“Lắm lời quá! Sao không mau truyền lệnh đi?”

Bọn Diệp Khuynh Thành bị đàn dơi ăn thịt người truy đuổi, chạy đến nghệt thở.

Tốc độ của chúng tuyệt đối quái thai, kinh khủng.

Vừa vào đến rừng Bách Độc đã gặp phải bọn khủng bố kiểu này, không rõ tiếp theo còn những gì đang chờ đợi họ?

39. Chương 19 Part 2

“Lam Tố, sao tốc độ của chúng nhanh khiếp thế?”

Khuynh Thành thật sự không sao hiểu nổi, chúng chỉ là bọn yêu thú bình thường, sao lại có tốc độ dã man như vậy.

Cả bọn phải vận toàn lực ra mới tạm bỏ rơi được chúng. Nếu chúng tiếp tục truy kích bảy ngày bảy đêm nữa, chỉ e họ không thể chạy nổi, chấp nhận chờ để chúng đánh chén.

“Khuynh Thành, tuy chúng chỉ là yêu thú bình thường, mà là rừng Bách Độc! Nơi này tập trung mọi tinh hoa của thiên địa, nếu tu luyện thì luôn có kết quả nhanh hơn ở mọi nơi khác.

Dù là linh hồn hay thân thể tu luyện, đều có kết quả là các yêu thú đẳng cấp lợi hại hơn hẳn tu luyện ở mọi nơi khác.”

Hồng Loan bỗng hưng phấn gào lên: “Chúng không truy kích nữa rồi! Chúng đã bay theo hướng khác rồi!”

Nghe Hồng Loan nói thế, mọi người đều ngoái lại nhìn phía sau. Quả nhiên đàn dơi ăn thịt người đã bay đi hướng khác.

Lúc này cả đoàn người mới thở phào, và giảm bớt tốc độ.

Hoa Mãn Nguyệt nắm chặt tay Lưu Hương Nguyệt Nhi. Anh ta đã đổ mồ hôi đầm đìa từ bao giờ rồi!

Lưu Hương Nguyệt Nhi cũng kinh hãi toát mồ hôi thơm ngát.

Chạy liên mấy ngày mấy đêm, cô đã thấm mệt.

Đi trên cùng là Lam Tố, anh nắm tay Khuynh Thành dịu dàng hỏi: “Khuynh Thành, thấy thế nào rồi?”

Khuynh Thành là người có công lực thấp nhất, cô đã tốn quá nhiều sức lực.

Nếu bị bọn yêu thú khác truy kích, cô có thể chạy cả tháng trời cũng không vấn đề gì.

Đáng nói nhất là đàn dơi ăn thịt người này có tốc độ kinh khủng, cho nên sắc mặt cô tái nhợt, trán lấm tấm mồ hôi.

“Em không sao. Anh yên tâm đi!”

Cô lau mồ hôi, nhìn anh mỉm cười.

Lam Tố ôm cô vào lòng, nói với cả đoàn: “Phi hành qua trái núi trước mặt, chúng ta sẽ dừng lại nghỉ ngơi một lát.”

Mọi người đều gật đầu tán thành. Đúng là ai cũng rất mệt.

Lần đầu tiên họ cảm thấy áp lực căng thẳng.

Vừa vào đến nơi đã bị áp lực lớn thế này, liệu sau đây họ còn phải đối mặt với những gì nữa?

Không ai có thể nói trước.

Chỉ mong sao đừng đến nỗi quái dị là được.

Họ lại phi hành một chập, rồi nhìn thấy một cái hồ, bèn dừng bên bờ hồ nghỉ ngơi.

Nước hồ trong vắt có thể nhìn thấy đáy, có vô số các loài cá không biết tên, đang vui vẻ bơi tung tăng.

Lam Tố nhìn Khuynh Thành mặt mũi lấm tấm mồ hôi, cảm thấy rất thương xót.

Anh bèn bước xuống hồ múc một bình nước; rồi xé một mảnh vạt áo nhúng nước, vắt khô đưa cho Khuynh Thành.

“Khuynh Thành, em lau mồ hôi đi!”

Thấy Lam Tố chu đáo hết lòng, Khuynh Thành vô cùng cảm động. Cô cầm mảnh vạt áo, mỉm cười, rồi nhẹ nhàng lau mồ hôi cho anh.

Lau khô cho anh xong xuôi, cô mới lau mặt ỉnh.

n Ly đứng bên thấy hai người đắm thắm ân cần, cô rất vui mừng.

Nhưng cũng rất buồn. Cô cúi đầu, nín một cành cây đừng đưa qua lại.

Bên trái là cặp tình nhân Khuynh Thành, bên phải là cặp tình nhân Hoa Mãn Nguyệt, ở giữa chỉ còn lại cô và Hồng Loan ngồi tựa lưng vào nhau.

Nếu không có Hồng Loan thì có lẽ cô phải đào một cái hố mà chui xuống rồi cũng nên.

Như thế sẽ khỏi phải buồn và lúng túng như lúc này.

Khuynh Thành đã nhận ra tâm trạng ấy của n Ly.

Nhưng tình cảm yêu đương chân thành, quyến luyến, đâu dễ gì có thể rời nhau ngay lập tức?

Chẳng phải Khuynh Thành cố ý đấm đuổi cùng Lam Tổ ngay trước mặt n Ly.

Nhưng đúng là tình yêu của cô rất không dễ gì có được, cô không thể không trân trọng nâng niu từng giờ từng khắc ở bên Lam Tổ.

Cô đưa lại cho anh cái bình nước, rồi nói: “Hãy đến chỗ n Ly đi!”

Lam Tổ đương nhiên cũng nhận ra tâm tư của n Ly.

Anh nhẹ nhàng đặt tay vào má Khuynh Thành, nói: “Em uống đi, uống hết anh lại xuống mức nữa.”

Khuynh Thành cũng không từ chối nữa, đúng là cô đang thấy khát. Cô cầm bình nước uống ừng ực.

Cô chẳng phải thiên kim tiểu thư mảnh mai hiền thực như thời cổ đại, mọi cử chỉ đều chậm rãi rón rén.

Cô là con người đến từ thế giới hiện đại, uống nước ừng ực cũng là phong cách của quê hương bản quán chứ tuyệt đối không phải cố ý làm thế.

Uống xong, cô nhìn thấy Lam Tổ đang mở to mắt, ngó ra nhìn mình, bèn nhú mồm hỏi: “Đã có chuyện gì à? Em đẹp quá hay sao?”

Lam Tổ bật cười ha hả, nói: “Đẹp! Rất đẹp! Khuynh Thành của anh rất đáng yêu. Rất khác với mọi người! Anh rất tâm đắc và rất thích!”

Lam Tổ rất thích phong cách cởi mở thẳng thắn của Diệp Khuynh Thành.

Phụ nữ, khi cần dịu dàng thì nên dịu dàng.

Còn những lúc khác thì tuyệt đối không cần màu mè làm bộ. Cứ nên thẳng thắn. Thì nam giới lại càng ngưỡng mộ hơn.

Nói rồi, Lam Tổ mỉm cười, quay người bước đi lấy nước.

Vừa bước đến bờ hồ thì anh nhìn thấy hàng ngàn con cá đủ các loại tập kết thành hàng lối ngay sát bờ.

Một con cá màu đỏ bơi đầu tiên, trên hết.

Thấy Lam Tổ bước lại, nó lập tức tỏ ra hết sức lo sợ, vội lùi lại ngay lập tức. Đàn cá phía sau nó cũng nhanh chóng bơi tản ra chạy trốn.

Thật là kỳ lạ. Lam Tổ bắt giắc cau mày.

“Cá ơi, các người sợ ta hay sao?”

Con cá màu đỏ bơi đi rõ xa, rồi mới thò đầu lên nói: “Bọn tôi không sợ ông mà được à?”

Lam Tổ bỗng cảm thấy rất kỳ quái, anh đâu có làm hại gì chúng? Huống chi, mọi người đều đã giấu kín khí lưu của mình thì bọn chúng sợ anh cái nỗi gì nhỉ?

“Tại sao các người lại sợ ta?”

“Ngay thiên tôn còn phải sợ ông nữa là, chúng tôi không sợ sao được?”

Thiên tôn? Thiên tôn cũng phải sợ anh?

Anh cười chua chát. Nếu thiên tôn sợ anh thật thì anh đâu phải liều mạng chạy đến tận rừng Bách Độc làm gì!

“Cá ơi, người nói linh tinh gì thế? Người phải biết thiên tôn là nhân vật gì, sao ông ấy phải sợ ta? Ta sợ ông ấy thì có!”

“Không! Ông ấy sợ ông!”

Giọng con cá dâng cao thêm một đề-ci-ben.

Con cá đỏ này thật thú vị!

“Thế thì người thử nói xem, tại sao ông ấy sợ ta?”

“Nói thì nói! Thiên tôn sợ ông... sợ ông sau này sẽ lợi hại hơn ông ta, sẽ tranh mất vị trí thiên tôn của ông ta!”

Lam Tổ cười ha hả. Cái lý do này quá ư viễn vông thì phải?

Tranh mất vị trí thiên tôn! Muốn thế thì anh phải cực kỳ lợi hại để có thể đánh bại thiên tôn mới hòng tranh được!

Con cá này đúng là điếc không sợ súng, nói bừa.

Nhìn vẻ mặt Lam Tổ, con cá có ý không phục, nói: “Ông không tin tôi à?”

“Người cho rằng ta nên tin người hay sao?”

“Hử! Không tin. Thế thì tôi cho ông thấy đây...”

Nói xong nó liền biến mất, để lại trên mặt hồ gợn sóng lan xa dần. Rồi một huyễn tượng xuất hiện trên mặt hồ.

Những con cá lúc trước cũng lượn lờ trong huyễn tượng, tiếp đó là...

Một làn sóng dập dờn, huyễn tượng biến mất.

Một con cá đỏ khác bơi đến bên con cá đỏ này, gắt âm lên: “Người lại nói năng linh tinh gì rồi? Cô đây đã dặn người vô số lần rằng không được bép xép, sao người cứ không nghe?”

Lam Tổ còn chưa biết con cá đỏ này chính là cá tiên tri mà truyền thuyết vẫn nói đến.

Cá tiên tri có thể biết trước mọi việc trong tương lai.

Có điều, linh lực của nó còn yếu nên chỉ có thể tiên tri một số việc rất có hạn mà thôi.

Con cá đỏ to đứng bên cạnh, linh lực của nó rất mạnh, nó có thể biết rõ mọi sự việc xảy ra trong kiếp trước, kiếp này của người ta.

Nhưng, thiên cơ không thể tiết lộ.

Chúng tuy có năng lực tiên tri, nhưng trong các tình huống thông thường. Chúng sẽ không nói ra. Vì không thể tác động đến đương sự để thay đổi số phận của họ.

Trừ phi, nếu xảy ra các biến cố hệ trọng gì đó, chúng sẽ hóa thân thành người rồi bảo cho người ấy biết.

“Cô ơi, cháu không nói linh tinh. Thiên tôn là kẻ tiểu nhân bỉ ổi, thiên tôn định giết ông ta, thiên tôn còn bắt cha ông ta làm con tin để khống chế!”

Con cá nhỏ không nén được bức xúc, kêu lên.

Nó vẫn như đứa trẻ sơ sinh, rất trong sáng hồn nhiên.

Đời nó vẫn như tờ giấy trắng, nó dám yêu dám ghét, dám căm hận cái xấu; nhìn thấy kẻ tiểu nhân như thiên tôn, nó đương nhiên không nén nổi bức xúc phẫn nộ.

Không bức xúc thì còn tạm ổn, hễ bức xúc rồi thì nó khiến cho Lam Tổ của chúng ta xưa nay điềm tĩnh cũng phải kích động, phản ứng theo.

Tàn ảnh nháng lên, Lam Tổ đã đến bên cạnh con cá đỏ bé nhỏ, hỏi: “Người nói gì? Thiên tôn khổng chế cha ta ư?”

“Nếu ông không tin, ông cứ bảo cô của tôi cho ông xem lại huyền tượng.”

Vì đã hủy huyền tượng của con cá đỏ bé, nên con cá đỏ to này đương nhiên không thể lại cho Lam Tổ xem.

Nó chỉ lắc đầu, bắt lực nói: “Rất xin lỗi thượng tiên, thằng cháu đại đột của tôi hơi có vấn đề, toàn ăn nói vớ vẩn, mong thượng tiên lượng thứ, đừng trách tội cháu tôi.”

Nhìn ánh mắt hấp háy đung đưa của nó, Lam Tổ biết rằng nó đang nói dối.

Lẽ nào con cá đỏ bé con kia nói là thật?

Nếu đúng là thiên tôn... thế thì cha anh đang gặp nguy hiểm thật rồi. Nhưng chẳng có lý do gì hết. Thiên tôn bắt cha anh để làm gì?

Thiên tôn đã từ lâu không bận tâm đến mọi việc trên thần giới kia mà?

Năm xưa, khi gia tộc Nam Cung và gia tộc Tây Môn liên kết tiến đánh gia tộc Đông Phương, thiên tôn cũng không đứng ra ngăn chặn.

Lẽ nào lần này chỉ vì một chuyện nhỏ bằng cái móng tay, ông ta lại gây rắc rối đối với cha anh?

“Tôi nói rất thật, tôi không nói dối ông đâu. Bà cô tôi xưa nay tính tình vẫn thế, rất lạnh lùng, vô tình, chỉ hám tiền bạc mà thôi.”

Diệp Khuynh Thành thấy Lam Tổ đi đã lâu không về, lo anh sẽ gặp chuyện bất trắc.

Cô đứng lên, nói với Hồng Loan: “Ta đi xem xem Lam Tổ thế nào rồi.”

“Đi đi, đi đi! Tôi biết rồi, hai người muốn đi ăn tình yêu!”

Hồng Loan bỏ lơ bỏ la nói rất vô tư, nhưng lại khiến cho Khuynh Thành bồng đỏ như mặt.

Thằng bé con chết tiệt, bộ dạng xinh xắn đáng yêu hết cỡ, giả vờ mắng tở nhưng lại biết nói đủ thứ chuyện!

“Coi chừng ta sẽ vật trụi lông, biến người thành con chim tồng ngồng!”

Khuynh Thành làm động tác vật lông, khiến cho Hồng Loan nhìn mà rùng mình, vội quay người chạy lao vào lòng n Ly.

Ngẫu nhiên mới khéo làm sao, nó rúc đúng vào ngực n Ly.

n Ly vội đẩy nó ra thật mạnh, quát: “Thằng ranh con! Người thì bé teo, toàn vờ vịt tìm cách đụng chạm người ta! Đồ yêu râu xanh!”

Hồng Loan ngớ ra, cứng lưỡi. Sao nó lại biến thành yêu râu xanh nhỉ?

Nó ngây thơ cười với n Ly: “Tôi, nhiều nhất chỉ là con chim râu xanh thì có!”

“Chim râu xanh hay yêu râu xanh cũng thế, vẫn là gã râu xanh!”

n Ly tức quá gào lên.

Thấy giọng n Ly bỗng dâng lên rất cao, Hồng Loan ngỡ mình đã chọc tức cô thật, nó bèn chững lại, nghẹn cổ đi đến bên cô, nói: “Tôi không cố ý, thật thế.”

Nhìn bộ dạng của Hồng Loan, n Ly lập tức tỉnh táo trở lại.

Mình sao lại thế này? Đang yên đang lành lại phát cáu với Hồng Loan? Chẳng qua là vì mình nhìn thấy vương gia âu yếm Diệp Khuynh Thành!

n Ly nhà người thật là... sao người có thể như thế này? Chẳng lẽ người không mong họ được hạnh phúc à?

Người vẫn mong họ được hạnh phúc, đúng không?

Tuy nhiên cô rất mong ánh mắt của vương gia thỉnh thoảng sẽ dừng lại ở cô, ít ra cô sẽ cảm nhận được vương gia vẫn nhớ đến sự tồn tại của cô.

Dần vật bản khoản một hồi lâu, n Ly mới nắm tay Hồng Loan nói: “Ta không giận người đâu. Ta...”

Hồng Loan chớp chớp mắt, ỏn ẻn nói: “Không giận tôi? Thì cô giận ai?”

Tức thật! Nếu sớm biết thế này thì cô đừng giải thích với nó còn hơn. Trót giải thích rồi, chính cô cũng không biết nói sao nữa.

Chẳng nhẽ lại trả lời Hồng Loan là mình đang ghen? Cô đang buồn vì vương gia của cô căn bản đã quên cô rồi thì phải?

“Ta... ta không giận.”

“Cô không giận?”

“Không! Vừa rồi ta chỉ hơi căng thẳng một chút.”

“Thế à?”

n Ly nhìn về hướng khi nãy Lam Tố biến mất. Tại sao vương gia đi lâu như thế chưa về nhỉ?

Khuynh Thành thấy lo cho Lam Tố, cô bước về phía hồ nước.

May quá, Lam Tố vẫn bình an đứng đó.

“Lam Tố...”

“Khuynh Thành, sao lại đến đây?”

“Em thấy anh đi lâu quá không về, nên em đến xem sao.”

Lam Tố kéo cô lại gần, nói: “Thú vị thật, anh vừa gặp một con cá tiên tri.”

Anh chỉ vào con cá nhỏ màu đỏ đang ở dưới hồ nước: “Nó đấy!”

“Cá tiên tri? Thế là ý gì?”

“Tức là nó có thể biết quá khứ, hiện tại và tương lai.”

“Có loài cá như thế thật à?”

“Nếu chưa tin em cứ hỏi nó mà xem!”

Khuynh Thành nhìn con cá đỏ xinh xắn, nói: “Cá ơi, người biết quá khứ, hiện tại và tương lai thật ư?”

Con cá đỏ uốn lượn cái đuôi, rất tự hào nói: “Đương nhiên là thật! Tôi mà lại nói dối cô hay sao?”

“Thế thì ta hỏi người: ta từ đâu đến?”

Con cá đỏ nhìn chằm chằm vào Khuynh Thành một lúc, rồi nói: “Cô... lạ thật! Sao tôi chưa thể nhận ra cô từ đâu đến...”

Khuynh Thành cười khanh khách nhìn Lam Tố, nói: “Anh ơi, đi thôi! Làm gì có cá tiên tri? Nó chỉ là con cá tính nghịch mà thôi!”

Lam Tố tủm tỉm cười với con cá, nói: “Thôi, người nên theo cô người về đi! Ta phải đi đây.”

Con cá nhỏ hừ hừ lạnh lùng nói: “Ông không tin tôi thì ông sớm muộn gì cũng bị ăn quả đắng đấy!”

“Đừng quậy nữa, cháu theo cô về thôi!”

Con cá to giục giã, nó đành gượng trở về vậy.

Nó rất không muốn nhìn kẻ ác làm càn mà vẫn nhớn nhác không bị trừng trị, nó không thể hiểu nổi tại sao bà cô nó lại có thái độ ấy.

Đã là nhà tiên tri, nếu thấy ai đó gặp rắc rối thì nên báo cho họ biết, nếu không, tiên tri để làm gì?

Tạm gác lại chuyện thiên tôn. Nếu không có nó, chỉ e những người này muốn ra khỏi rừng Bách Độc cũng không ra nổi!

Con cá bé nhìn con cá to, nó rất không chấp nhận.

“Cô ơi, cháu không hiểu tại sao cô lại làm như thế?”

“Hong Nhi à, chuyện gì không liên quan đến chúng ta, chúng ta chỉ nên nhắm mắt cho qua thì hơn.”

Cũng chẳng phải bà ta không muốn giúp đỡ Lam Tổ.

Nhưng nếu hai cô cháu tiết lộ bí mật thì cả gia tộc cá tiên tri sẽ bị gặp họa diệt vong.

Thiên tôn sẽ tuyệt đối không tha cho bọn họ.

“Tại sao cô lại như thế? Cô thừa hiểu, làm thế sẽ hại cho cả thần giới! Chúng ta không nên ích kỷ như vậy.”

“Ta chẳng hơi đâu ôm rơm nặng bụng, ta không vì đại gì hết. Ta chỉ biết rằng, nếu chúng ta giúp đỡ bọn Lam Tổ thì cả gia tộc Hồng Ngư chúng ta sẽ bị diệt vong thê thảm.”

Con cá nhỏ cười nhạt, có lẽ chỉ có mình bà cô nó tin lời lão thiên tôn chết tiệt ấy!

Hạng tiểu nhân như lão, có thể tin được không?

Nó lại nhìn bà cô một cái, thôi, nó không tranh luận nữa.

Nó biết, dù nói thêm gì nữa cũng vô ích.

“Cháu xin lỗi cô, lẽ ra cháu không nên nói thế. Cháu hiểu rằng cô cũng vì cả gia tộc Hồng Ngư mà thôi.”

Thấy con cá con không lý sự đối đầu với mình nữa.

Cá bà cô thấy vui vui, rốt cuộc nó đã hiểu ý bề trên.

Lam Tổ và Khuynh Thành trở lại chỗ vừa nãy ngồi nghỉ.

Thấy hai người đã quay về, Hồng Loan vội hỏi luôn: “Cô Khuynh Thành! Hai người đi đâu? Sao đi lâu thế mới về?”

“Gặp một con cá tiên tri.”

“Cá tiên tri???”

Hoa Mãn Nguyệt cau mày. Anh từng nghe nói về cá tiên tri.

Bèn hỏi ngay: “Nó nói những gì?”

“Nó chỉ là con cá vô vị, tôi đã lừa nó đi rồi!”

“Gì cơ? Cô dám đuổi nó đi? Khuynh Thành có biết không: cá tiên tri có thể biết rõ quá khứ, hiện tại và tương lai!”

Hoa Mãn Nguyệt không nén được sự sốt sắng. Nếu được cá tiên tri giúp đỡ, rất có thể họ sẽ có cơ hội sinh tồn. Sao cô ấy lại có thể đuổi nó đi?

“Có cá tiên tri thật à? Nó có thể biết quá khứ, hiện tại, tương lai thật ư?”

“Tất nhiên rồi. Rất hiếm khi được gặp cá tiên tri. Con cá ấy đã nói những gì?”

Hoa Mãn Nguyệt rất hồi hộp nhìn Khuynh Thành và Lam Tổ.

Nhìn Hoa Mãn Nguyệt đang rất sốt sắng, Lam Tổ chậm rãi nói: “Lẽ nào nó nói là thật?”

“Nó đã nói gì?”

“Nó nói rằng thiên tôn sợ tôi, và còn nói rằng cha tôi đã bị thiên tôn bắt, nhằm uy hiếp tôi.”

“Thiên tôn???”

Hoa Mãn Nguyệt cau mày thật chặt, miệng lẩm bẩm: “Lẽ nào là người ấy?”

“Là ai?”

“Tức là người mà chúng ta đã gặp.”

Khuynh Thành cũng giật mình ngạc nhiên: “Hoa Mãn Nguyệt anh nói... hử... hử là thiên tôn?”

“Xét công lực của người ấy, thì rất có thể là như vậy.”

Thiên tôn! Là nhân vật đáng sợ biết chừng nào!

“Nếu em biết có cá tiên tri thật thì em đã không đuổi nó đi. Xin lỗi Lam Tổ, tại em cả!”

Lam Tổ nhìn cô rất tình cảm, nói: “Ngốc ạ, chuyện đó đâu có thể trách gì em? Cứ gì em không tin, mà ngay chính anh cũng ngờ ngợ không tin lắm.”

“Nhưng, nếu đúng là cha anh bị thiên tôn bắt đem đi, thì ta phải làm gì?”

Lam Tổ bất giác nắm chặt nắm tay.

Đúng thế! Nếu cha anh bị thiên tôn bắt đem đi, thì anh phải làm gì đây?

“Trước mắt, chúng ta chỉ có thể đi tìm chim Chu Tước đã, còn các việc khác, khi nào gặp thiên tôn thì mới làm sáng tỏ được.”

“Hiện giờ chỉ có thể làm như thế.”

Hoa Mãn Nguyệt hít sâu một hơi, ánh mắt nhìn về phía xa xa.

Khuynh Thành nhìn mọi người, nói: “Đã thế thì chúng ta lại tiếp tục lên đường!”

Phải nhanh chóng tìm ra Chu Tước, sau đó sẽ phân định cao thấp với thiên tôn.

Mọi người gật đầu, rồi cùng đứng dậy bắt đầu phi hành.

Nghe đồn rằng Chu Tước sống ở vùng sâu trong rừng Bách Độc, khu vực đáng sợ nhất.

Lúc này bọn Khuynh Thành chỉ đang ở vùng bìa rừng Bách Độc mà thôi.

Hoa Mãn nguyệt vẫn đang nghĩ ngợi về cá tiên tri. Nếu lại có cơ hội gặp nó, thì mọi việc sẽ trở nên dễ xử lý.

Ít ra, ít ra anh cũng có thể biết số phận của cha anh ra sao.

Có thể biết người kia có phải thiên tôn không? Có thể biết bọn các anh phải làm những gì thì mới đánh thắng được hử?

Lưu Hương Nguyệt Nhi nhìn Hoa Mãn Nguyệt, hỏi: “Anh đang nghĩ về cá tiên tri à?”

“Không nghĩ sao được? Một cơ hội tốt như thế, mà lại...”

“Đã đành thế. Nhưng, muốn gặp được cá tiên tri thì phải tùy cơ duyên trời cho. Nam Cung Triệt, anh đừng nên nghĩ nhiều nữa.”

Hoa Mãn Nguyệt buồn bã cúi đầu. Dù nghĩ nhiều nữa thì ăn thua gì?

Rõ ràng chỉ là vô ích.

“Anh hiểu rồi.”

Hoa Mãn Nguyệt không muốn Lưu Hương Nguyệt Nhi phải lo lắng, anh mỉm cười với cô.

Thấy Hoa Mãn Nguyệt và Lam Tổ bàn khoăn, Khuynh Thành cũng rất buồn.

Nếu không phải tại cô, thì có lẽ họ đã có thể hỏi được những điều hữu ích từ con cá tiên tri.

Nhưng bây giờ, tất cả chỉ là ẩn số.

Điều quan trọng nhất là cha của Lam Tố, nếu rơi vào tay thiên tôn thật, thì mọi người phải làm gì đây?

Cả đoàn sáu người đi chưa được bao lâu.

n Ly bỗng rú lên một tiếng rồi lập tức ngã nhào xuống đất.

“n Ly!”

Hồng Loan kêu lên the thé, cấp tốc bay về phía n Ly định nắm tay cô kéo lại.

Nhưng, quái dị làm sao: cái thứ dài dài giống như xúc tu cuốn vào n Ly lại có tốc độ nhanh kinh hồn.

Nên nó lôi ngay n Ly xuống đất.

n Ly vốn có công lực rất khá, nhưng lúc ấy không thể phát huy được gì.

“n Ly, n Ly, mau tóm lấy tay tôi!”

Hồng Loan bay cực nhanh về phía cô.

Khuynh Thành ngoảnh lại nhìn, rồi cũng cấp tốc bay xuống mặt đất.

Lam Tố thấy thế cũng rất kinh hãi. Là... là chuyện gì thế kia? Đang ổn cả, sao lại bị thứ chết tiệt đó lôi xuống mặt đất?

Anh nhìn thấy Khuynh Thành tay cầm Tử Thanh bảo kiếm lao về phía mặt đất cực nhanh.

40. Chương 19 Part 3

“Xẹt...xẹt...”

Bỗng thấy mấy làn kiếm quang lóe sáng, một chất lỏng màu xanh đen, dính dính như keo phóng ra.

Chất keo màu xanh đen phun đến đâu, nơi ấy tan hoang như cội chết, cây cỏ héo khô.

Chất độc cực kỳ lợi hại!

Khuynh Thành hết sức kinh hãi, cô chưa từng thấy một chất keo độc nào ghê gớm đến thế, thảo nào vùng này gọi là rừng Bách Độc. Xem ra, chất kỳ độc ở đây quả là danh bất hư truyền!

“Mọi người phải cẩn thận, tuyệt đối không để cho chất keo xanh đen dính vào người.”

Nói rồi, Tử Thanh bảo kiếm của cô vung lên chém thẳng vào những cái chân to đùng giống như xúc tu ấy.

Xúc tu bị đau nên đã nhả n Ly ra.

Nhưng mặt đất đang yên ổn bỗng nứt ra vô số khe nứt.

Những cái chân to đùng giống như xúc tu bỗng từ dưới đất ngoi lên tua tủa, định cuốn lấy Diệp Khuynh Thành.

“Lưu Hương Nguyệt Nhi có biết những thứ chết tiệt này là thứ gì không?”

Khuynh Thành vừa chém các xúc tu tấn công cô, vừa lớn tiếng hỏi Lưu Hương.

“Tôi từng nghe Lão tổ tông nói, chúng có tên là Biến Địa Thủ[1]. Rất sẵn có ở trong rừng Bách Độc. Hễ gặp phải chúng thì sẽ cực khó xử, trừ phi...”

[1] Biến Địa Thủ: tay ở khắp mặt đất.

“Trừ phi làm sao?”

“Trừ phi chúng được đánh chén người ta, nếu không, khi ta vẫn còn ở trong rừng Bách Độc thì nó cứ bám riết ta không chịu buông tha.

Chắc là chúng nó đói bụng mò ra tìm thức ăn, ngẫu nhiên vớ ngay được n Ly...”

Lúc này Lam Tổ đã chạy đến bên Diệp Khuynh Thành, anh ôm choàng cô rồi cả hai cùng lẳng không bay lên.

Nào ngờ đám xúc tu tua tủa cũng lẳng không vươn lên bủa vây từ bốn phương tám hướng.

Nhất loạt xông vào Lam Tổ và Khuynh Thành.

“Lam Tổ cẩn thận!”

Khuynh Thành đang được Lam Tổ ôm chặt, cô cau mày, vùng kiếm chặt đứt những xúc tu đang đánh vào phía sau lưng anh.

“Bọn khốn khiếp đáng chết!”

Khuynh Thành quát ầm lên. Nhưng chúng quá nhiều, chém không xuể, chúng vẫn không ngừng từ trong lòng đất mọc ra.

Cả đoàn sáu người nhanh chóng bị chúng bám riết.

Tất cả không thể thoát thân.

Và, đàn dơi ăn thịt người lại đang rào rào vỗ cánh, từ một hướng khác cấp tốc bay về phía bọn họ.

Từ xa, con dơi nhãi ranh đã nhìn thấy cảnh tượng đang xảy ra, nó vội kinh hãi kêu lên: “Đại ca! Đại ca! Gay rồi, gay rồi!”

“Đồ ngu! Đồ thộn! Đàn thối! Ngươi la hét cái gì thế?”

“Đại ca! Bọn người tu chân sắp bị họ ăn thịt đến nơi!”

Con dơi đại ca cau mày, tức giận nói: “Gì hả? Có kẻ dám tranh ăn với ta? Nó chán sống rồi hay sao?”

“Đó là bọn Biến Địa Thủ. Rất khó nhằn, đại ca ạ!”

“Biến Địa Thủ?”

Con dơi đại ca lại cau mày. Chuyện này quả là đau đầu.

Nhưng, kia là những con mồi của nó! Đâu có thể để cho người khác cướp mất? Nếu chuyện này lan truyền thì nó còn mặt mũi nào nữa!

“Mặc kệ biến địa biến thiên! Tiêu diệt chúng luôn! Thứ mà ông đây đã ngắm thì không đứa nào có thể cướp đi!”

“Nhưng... đại ca!”

“Nói đi!”

“Đại ca... quyết định như thế thật à?”

“Nói vớ vẩn! Mau làm đi!”

“Nhưng mà... đại ca ạ...”

“Đừng nhưng nhị gì nữa. Mau đi đi, mau lên!”

Biến Địa Thủ tuy rất độc nhưng với bọn dơi ăn thịt người thì chỉ là đồ con nít! Bộ da cực kỳ bền chắc của dơi không hề sợ độc tố của chúng.

Cho nên, Biến Địa Thủ căn bản không tạo thành mối nguy hiểm đối với loài dơi này.

Tuy nhiên, Lão tổ tông của dơi ăn thịt người từng dạy rằng, vào rừng Bách Độc không nên đối địch với bọn Biến Địa Thủ là tốt nhất.

Vì, một khi đã dây vào bọn quái vật ấy thì mình sẽ cực khó chịu chẳng khác gì bị chúng lột da.

Mấy trăm con dơi ăn thịt người đang rầm rập từ phía chân trời bay đến, đen ngòm nửa bầu trời.

Khi Khuynh Thành nhìn thấy đàn dơi ghê rợn ấy, mặt cô biến sắc.

Lẽ nào... lẽ nào cả đoàn người sẽ phải bỏ mạng ở đây?

“Đồ chết tiệt!”

Hồng Loan ở bên cạnh, cúi kinh chữi mắng.

Lam Tổ lập tức nắm chặt tay Khuynh Thành. Anh cũng cảm thấy căng thẳng nặng nề.

“Khuynh Thành! Chúng ta có sống sót hôm nay không, chỉ trông vào trận này!”

Khuynh Thành nhìn anh mỉm cười, nói: “Có anh ở bên, em tuyệt đối không sợ gì hết.”

Chẳng qua chỉ là vài trăm con dơi ăn thịt người!

Cùng lắm là bị chúng mổ sạch da thịt! Nhưng dù sao cũng có Lam Tổ ở bên, chưa chắc họ đã bị thua!

Hoa Mãn Nguyệt đứng bên bắt giặc cũng nắm chặt tay Lưu Hương Nguyệt Nhi. Không cần nói gì, chỉ cần ánh mắt kiên định như thể quyết tử, ánh mắt có thể giúp họ thấy hiểu mọi tâm tư của nhau.

“n Ly, tại sao cô bỗng trêu vào bọn khốn ấy?”

n Ly cũng rất thắc mắc. Cô cũng không hiểu tại sao mình lại dây vào bọn chúng.

Trên bầu trời, đàn dơi đen kịt đang rầm rập bay như điên về phía họ.

Mọi người gấp rút chém tới tấp vào những xúc tu đang hung hãn lao vào họ.

Những cái chân kiểu xúc tu này hình như chém mãi không hết, chúng càng lúc càng hăng máu hơn.

Biển Địa Thủ! Quả là không ngoa!

Dù họ chém kiểu gì, hình như vĩnh viễn không thể có hồi kết.

“Lam Tổ, ta phải làm gì?”

Nhìn đàn dơi ăn thịt người bay đến mỗi lúc một gần, Khuynh Thành thấy rất lo lắng căng thẳng.

Bỗng nhiên, đầu cô dường như lóe sáng.

Cô lập tức nhào người ra khỏi Lam Tổ, tay cầm Tử Thanh bảo kiếm nhào thẳng vào đám Biển Địa Thủ đang không ngừng ngoi lên từ mặt đất.

“Khuynh Thành!!!” Lam Tổ kinh hãi gọi ầm lên. Khuynh Thành đang định làm gì thế kia?

“Khuynh Thành! Quay lại, quay lại đi!”

“Anh cứ nhìn em đây!”

Khuynh Thành hết sức tự tin, khoe miệng nhếch một nét cười hoàn mỹ mà dữ dằn.

Biển Địa Thủ à? Hừ!

Cô sẽ chặt đứt bản mệnh của nó, xem nó có dám tiếp tục ngông cuồng như thế nữa không?

Nói cho đúng sự thật, thì Biển Địa Thủ cũng là một loại linh thể.

Có điều, linh thể này có khả năng đặc biệt là có thể mọc ra các xúc tu, vô cùng vô tận.

Linh thể của nó dưới lòng đất có thể tùy ý dịch chuyển, cho nên nhìn vào hình như nó có rất nhiều cánh tay xúc tu.

Thực ra nó chỉ có một linh thể mà thôi.

Khuynh Thành không thể khẳng định chắc chắn nhưng cũng tin đến sáu mươi phần trăm.

Trong tình thế đàn dơi ăn thịt người đang sắp tràn đến, cô chỉ còn cách đánh liều một phen.

Khuynh Thành không ngớt vùng kiếm phạt xuống mặt đất.

Bỗng thấy mặt đất rùng rùng chuyển động, những cơn địa chấn rung lên liên hồi như những làn sóng trên mặt nước lan ra, đất cát, lá cây, đá vụn bắn tung trong các đợt địa chấn rồi văng ra, bay vù vù như những ám khí.

Mặt đất bị chấn động dữ dội, và bất thành linh bị Khuynh Thành xé toang hoác ra thành một khe lớn.

Tàn ảnh loáng lên, Khuynh Thành tung người nhảy xuống cái khe ấy.

Mặt đất bỗng im ắng trở lại, chỉ khác là không nhìn thấy bóng Khuynh Thành đâu nữa.

Tất cả xảy ra quá nhanh, nhanh đến nỗi mọi người không kịp có phản ứng gì hết.

“Khuynh Thành!!! Khuynh Thành!!!”

Khuynh Thành đã chui xuống lòng đất, nghe thấy tiếng gọi đau xót của Lam Tố, cô càng thêm tự tin ngàn lần.

Vì Lam Tố của cô, cô tuyệt đối không thể chết.

Phải sống! Nhất định phải sống!

Chỉ lát sau đã quen với bóng tối, Khuynh Thành cấp tốc tiến về phía trước.

Linh thể của Biến Địa Phủ thì sao? Nó không ngờ một người tu chân bé nhỏ ở thần giới lại có thể tìm ra nó, nó sợ hãi vội vã tháo chạy.

Khuynh Thành đâu có thể buông tha! Nếu không trừ nó, thì ai biết ngay sau đây nó sẽ bất ngờ ngoi ra từ chỗ nào và tấn công người ta? Cho nên, nhỏ cỏ, nhỏ cả rễ, nhất định phải hủy diệt bằng được linh thể của Biến Địa Thủ!

Linh thể của Biến Địa Thủ do linh khí của trời đất hội tụ mà thành. Linh lực của nó đương nhiên là lợi hại.

Nếu người bình thường ăn được linh thể của Biến Địa Thủ thì chắc chắn sẽ thành tiên.

Nếu những người là Kiếm thánh trung cấp sơ kỳ như Diệp Khuynh Thành ăn vào, công lực sẽ tức khắc tăng gấp mấy lần, thậm chí có thể đột phá lên cấp độ Kiếm đế. Sau đó tiếp tục luyện hóa, còn có thể đạt được rất nhiều công lực độc đáo lạ kỳ.

Khuynh Thành nghĩ đến Lam Tố, toàn bộ sát khí của cô nhanh chóng lan tỏa khắp lòng đất.

Biến Địa Thủ tuy đã từng sát hại vô số người, nhưng vẫn sợ hãi trước sát khí của Khuynh Thành.

Nó bỗng quên cả chạy trốn, đứng nhìn cô gái mặc áo đỏ tay cầm trường kiếm đang chạy như bay về phía nó.

“Cuối cùng, ta đã tìm thấy linh thể của người!”

Khi giọng nói của Khuynh Thành vang lên bên tai nó, nó mới như chợt tỉnh giấc mơ, ngẩn mặt ra.

Nhưng khi nó định bỏ chạy thì tuyệt đối không kịp nữa rồi.

Linh thể của Biến Địa Thủ có hình thù là một quả cầu bằng pha lê trong suốt.

Bên trong quả cầu chứa một vật trông na ná như con bạch tuộc tám vòi, chỉ khác là nó có màu xanh đen.

“Hừ! Ta muốn xem xem hôm nay ngươi chạy đâu cho thoát?”

Tử Thanh bảo kiếm trong tay Khuynh Thành vung lên đâm thẳng vào linh thể của Biến Địa Thủ.

Biến Địa Thủ - tập hợp của linh khí trong trời đất, đâu dễ gì mà đối phó nổi nó?

Vật thể màu xanh đen ấy bỗng biến thân, trở thành màu đỏ sẫm.

Rồi, vô số xúc tu màu đỏ sẫm bất ngờ lao ra nhanh như chớp phóng vào Diệp Khuynh Thành.

“Một kẻ như ngươi mà đòi giết ta ư? Tuy nhiên ta cũng khâm phục lòng can đảm của ngươi.”

Thực ra ý của nó nói về sát khí đáng sợ mà Diệp Khuynh Thành tỏa ra.

Nhưng nếu nói thế thì khác nào ngồi ca kẻ địch, hạ thấp uy phong của mình?

Cái chuyện ngu xuẩn ấy nó không thể làm!

“Nhìn chiêu của ta!”

Những xúc tu đỏ sẫm đem theo tiếng gió rít lao thẳng vào Khuynh Thành chẳng khác gì những mũi kiếm sắc nhọn.

Khuôn mặt đẹp lạnh lùng của Khuynh Thành nhếch một nét cười quái dị.

Tàn ảnh loáng lên, liên tục, tránh thoát đám xúc tu ấy.

“Huỵch...”

Một xúc tu to dùng quạt trúng lưng Khuynh Thành, lực đạo ít ra phải ngàn cân!

Với cô, vỏ này quả là bất ngờ.

Khuynh Thành rất không ngờ lực đạo của Biển Địa Thủ lại khủng khiếp đến thế.

Miệng bỗng thấy ngọt ngào, máu trào lên tận cổ họng.

Khuynh Thành hừ một tiếng, rồi “ực” một cái nuốt luôn.

Nên biết rằng, Biển Địa Thủ hề nhìn thấy máu thì nó lại càng hưng phấn và điên cuồng.

“Ha ha ha... con ranh! Người đã bị ta đánh trọng thương! Người còn bản lĩnh gì nữa không?”

Mặt Biển Địa Thủ căng căng, đặc ý nhìn Khuynh Thành nằm vật trên nền đất.

Tuy nó cũng cảm thấy tiếc cho cô gái này, nhưng nếu được ăn thịt cô ta thì, ha ha... công lực của nó sẽ được tăng tiến gấp bội!

Khuynh Thành nằm đó bất động, chẳng khác gì cái xác chết.

Biển Địa Thủ hơi ngạc nhiên. Vừa rồi nó mới chỉ dùng chín phần lực đạo, lẽ ra cô gái này không thể chết dù dừ ngay lập tức.

Công lực của cô ta ít ra vẫn có thể đấu với nó vài chiêu nữa mới phải!

Lẽ nào nó nhìn nhầm? Cô gái này đã chết rồi ư?

Nó thò một xúc tu về phía Khuynh Thành.

Khe khẽ đụng vào người cô.

Không thấy hơi thở gì hết. Cô ta đã chết thật hay sao?

Biển Địa Thủ lại nhìn Khuynh Thành đang nằm đó bất động. Mặt đất không một vệt máu. Hay là cô ta đã bị thương lực phủ ngũ tạng và nguyên anh cũng bị nát luôn rồi?

Khả năng này không phải là không thể xảy ra.

Nó nghĩ vậy. Và nó cũng thấy yên tâm.

Nó thò một xúc tu đỏ thắm ra, cuốn Khuynh Thành nâng lên trên cao. Miệng há rõ to. Định nuốt chửng luôn.

Nhưng, cái xác chết ranh ranh không thể khác, không còn chút hơi thở này bỗng sống dậy.

Và còn có lực đạo cực mạnh.

Thế này... là chuyện gì vậy?

Linh thể của Biển Địa Thủ còn chưa kịp phản ứng.

Diệp Khuynh Thành và Tử Thanh bảo kiếm hòa nhập làm một lao thẳng vào linh thể của Biển Địa Thủ.

“Oàng...”

Một tiếng nổ vang trời.

Mặt đất bỗng toang hoác ra những cái hốc to tướng.

Chẳng khác gì những cái mồm khổng lồ của những con sói đói há ra.

Một linh thể to lớn từ từ dâng lên khỏi mặt đất, nó phát ra những làn ánh sáng huỳnh quang yếu ớt.

Tiếp đó, một thân ảnh đỏ ối nhào ra khỏi đám huỳnh quang.

“Khuynh Thành!!!”

Lam Tố không chút chần chừ, lao về phía Khuynh Thành.

Mọi người quá đỗi vui mừng và quên hẳn mối nguy hiểm ở phía sau lưng.

Vừa nãy... vừa nãy họ đều quá sợ.

“Khuynh Thành, không sao chứ?”

“Anh cho là thế nào?”

Khuynh Thành tinh nghịch rướn cặp lông mày nhìn anh.

Cô rất không muốn Lam Tố phải lo lắng.

Cú đòn của Biển Địa Thủ lúc nãy suýt nữa đã lấy mạng cô, bây giờ cô vẫn cảm thấy đau nhức từng đợt từng đợt.

Xác của Biển Địa Thủ trôi lên mặt đất, quả cầu linh thể châu pha lê từ từ bay ra khỏi cái xác.

Khuynh Thành đưa tay tóm lấy cát vào bọc.

Rồi nhìn đàn dơi ăn thịt người đang lao đến rất gần mọi người. “Còn đứng mãi làm gì nữa? Mọi người muốn chết hay sao?”

Bấy giờ mọi người mới tỉnh táo trở lại, và lập tức cấp tốc bay vù ra.

Tuy Khuynh Thành giả vờ như không có chuyện gì nhưng Lam Tố vẫn cảm nhận ra cô đã bị thương nặng.

Ngay lập tức, anh bế ngang người Khuynh Thành, vừa vận khí điều trị cho cô vừa cấp tốc phi hành.

“Lam Tố, mau đặt em xuống, anh như thế này sẽ rất nguy hiểm.”

Lam Tố dịu dàng nhìn cô, nói: “Vì anh, em đã không sợ gì cái chết, còn anh dù bị bọn dơi độc này cắn mấy nhát vớ vẫn thì có hề chi?”

Khi vận khí điều trị cho cô, anh mới nhận ra cô bị thương rất nặng.

Nếu không cẩn thận thì rất có thể nguy hiểm đến tính mạng.

Anh cảm thấy bùi ngùi cảm động. Khuynh Thành của anh, đây chính là Khuynh Thành của anh.

Nhiều lần đã không tiếc gì hy sinh bản thân vì anh.

“Khuynh Thành, anh sẽ không để em lại bị thương tổn gì nữa. Vì anh, em đã dốc sức quá nhiều rồi. Những ngày tháng tiếp theo, cứ để anh được bảo vệ em, được không?”

Khuynh Thành cảm nhận tình cảm sâu sắc trong đôi mắt Lam Tố, đó là ánh mắt chan chứa yêu thương và thật sự, hoàn toàn thuộc về cô. Cô cảm thấy hết sức hạnh phúc, kể cả phải chết ngay bây giờ cô cũng cảm thấy rất thỏa lòng rồi.

“Lam Tố, em yêu anh!”

Cô choàng cổ anh kéo lại gần, áp đôi môi vào làn môi mềm mại của anh, hôn thật lâu.

Lam Tố cảm thấy trái tim anh đập nhanh rộn ràng.

“Khuynh Thành, anh cũng yêu em!”

Anh nhẹ nhàng hôn lên trán Khuynh Thành, nói: “Em hãy chịu khó nghỉ một lát và gắng ngủ một giấc, được không?”

“Không! Em muốn ngắm anh, muốn nhìn anh như thế này thật lâu, cho đến khi chúng ta đều bình an vô sự.”

Khuynh Thành cũng biết lúc này cô tạm thời không thể giúp được gì.

Vì đúng là cô bị thương rất nặng, muốn bình phục ít ra cũng phải mất nửa tháng.

“Nào, em nghe lời đi! Vì anh, em phải sống mãi...”

Nói rồi anh điểm huyết Khuynh Thành, cô dần dần chìm vào giấc ngủ.

Anh đặt cô vào trong vòng xuyên không gian của mình. Nằm trong đó, cô không chỉ được điều dưỡng vết thương rất tốt mà còn được an toàn nữa. Chỉ cần Lam Tổ không chết thì bất cứ ai cũng không thể làm hại được Khuynh Thành.

Đúng lúc Lam Tổ đặt Khuynh Thành vào trong vòng xuyên không gian thì anh bỗng nhói đau ở lưng.

Đồ khốn!

Bọn dơi hút máu đáng ghét đã đuổi kịp anh.

Và nhân lúc vừa rồi anh không đề phòng, đã cắn trộm anh một miếng.

Chúng đã rút được một miếng thịt khá to ở lưng anh.

“Các người muốn chết!”

Tay Lam Tổ nắm thật chắc, hết sức phẫn nộ.

Con dơi ăn thịt người vừa cắn Lam Tổ, chẳng phải ai khác xa lạ, chính là con dơi được gọi là đại ca.

“Hừ! Ta khuyên người hãy ngoan ngoãn để ta xơi thịt người, thì ta sẽ cân nhắc và dành cho linh hồn người một con đường sống. Nếu không...hì hì... người cũng biết rồi!”

Nếu không giết con yêu thú khốn khiếp này thì anh thật có lỗi với máu thịt của mình đã mất bởi cái mồm của nó!

Ánh mắt sắc lạnh của Lam Tổ tràn ngập sát khí dữ dội, hai bàn tay đã tập trung nội lực, một quyền táng thẳng vào con dơi đại ca!

“Đại ca cẩn thận!!!”

Con dơi nhai nhép kêu rít lên ngay khi nó nhìn thấy nắm quyền của Lam Tổ bắt đầu tung ra, và nó liền mình hứng luôn quyền ấy của Lam Tổ.

Quyền của Lam Tổ đâu có mềm mại và ngát hương như bàn tay cô gái con nhà lành!

Quyền của anh là thứ có sức nặng lấy mạng người ta.

Nếu táng vào con dơi ăn thịt người được gọi là đại ca, chỉ e nó phải bị trọng thương.

Cho nên con dơi nhai nhép này chịu sao nổi?

“Đồ ngu! Đồ thộn! Đần thối! Ai bảo người chặn giúp ta hả?”

Dơi đại ca tức quá chửi mắng đàn em, mắt nó đầy lo âu.

Tuy miệng nó chửi mắng nhưng nó cũng hiểu rằng dơi tiểu đệ hết lòng trung thành với mình.

“Đại... đại ca...”

Dơi nhai con bị thương rất nặng, nó nằm vật dưới đất và chỉ còn thoi thóp.

“Đại ca... lẽ nào tiểu đệ... đã sai hay sao?”

“Đúng thế, ngươi không chỉ là sai mà còn rất rất sai! Đại ca của ngươi là ai? Đại ca này bảo ngươi hứng quyền hộ hay sao? Ngươi nghe đây, hãy gắng mà sống cho khỏe, nếu không... ta sẽ không làm đại ca của ngươi nữa!”

Tuy thô bạo mắng mỏ con dơi nhãi nhép, nhưng thực ra dơi đại ca rất có tình anh em với nó.

Nếu có ngày dơi nhãi nhép bị chết thật, thì chắc chắn nó sẽ cảm thấy đời mình rất hăng hực như thiếu vắng một thứ gì đó.

Đôi mắt đỏ đờng đọc của nó như sắp bật máu tươi.

“Ngươi dám đánh bị thương người anh em của ta?”

Dơi đại ca gào lên như xé phổi, nó vỗ đôi cánh cứng như thép lao vào Lam Tổ.

“Xông lên! Giết! Ăn thịt tất cả bọn chúng cho ta!”

Đồng thời với mệnh lệnh ban ra, đám đông đen ngòm mấy trăm con dơi ăn thịt người lao vào bọn Lam Tổ.

Lam Tổ thấy thế, lớn tiếng hô lên: “Mọi người mau chạy đi! Bọn chúng quá đông! Chúng ta không thể địch nổi bọn chúng!”

Họ dù có công lực cao cường hơn nữa cũng không thể là đối thủ của đàn dơi ăn thịt người đông nghịt như thế này.

Huống chi, từng con dơi ăn thịt người đều có công lực rất lợi hại, đánh giáp lá cà, thì chẳng khác nào lấy trứng chọi đá, tự mua lấy cái chết!

“Định chạy à? Đừng hòng!”

Dơi đại ca gào lên ghê rợn, ánh mắt nó thêm khát nhìn Lam Tổ.

“Hôm nay ta không thể không ăn sạch trơn máu thịt nhà ngươi?”

Lam Tổ hừ hừ lạnh lùng, định ăn thịt Lam Tổ ư? Nhà ngươi chưa đáng mặt!

Tàn ảnh nháng lên, bỗng nhiên có hai Lam Tổ xuất hiện trước mặt dơi đại ca.

Dơi đại ca bỗng sững sốt, mặt nó biến sắc.

“Ngươi... ngươi có thể phân thân ư?”

Lam Tổ biết rằng đây là cuộc giao đấu tuyệt đối kinh hoàng.

Có đánh ra thoát hay không, đành trông chờ ở tạo hóa vậy.

Nếu chỉ một con dơi ăn thịt người, thì anh chẳng coi là gì, nhưng mấy trăm con, thậm chí chúng có thể kêu gọi số đông hơn nữa, thì không thể không sợ chúng.

Một hắc ánh chớp lên.

Con dơi đại ca bỗng loáng tàn ảnh. Trước mặt Lam Tổ đã xuất hiện hai con dơi ăn thịt người giống hệt nhau.

“Hừ! Thế nào? Ngươi sợ rồi phải không?”

Dơi đại ca mặt vênh vênh đắc ý nhìn Lam Tổ.

Lam Tổ phát hoảng. Không ngờ dơi ăn thịt người cũng biết phân thân.

Không đợi Lam Tổ xuất chiêu, hai con dơi “song sinh” giống hệt nhau nối đuôi lao vào đánh Lam Tổ.

“Ngươi muốn chết?”

Lam Tổ rút trường kiếm nhắm vào cổ hai con dơi chém tới.

Nào ngờ con dơi quái dị lại há miệng ra ngậm chặt lưỡi kiếm của Lam Tổ, còn bộ móng sắc nhọn của nó thì cấu thẳng vào ngực anh.

Lam Tổ lùi lại thật nhanh, thế mà ngực anh vẫn bị móng sắc của nó rạch mấy đường rớm máu.
“Người đáng chết!”

41. Chương 19 Part 4

Lam Tổ quát lớn, bắt chấp vết thương, anh lại tấn công con dơi khôn khiếp.
Anh không ngờ con dơi ăn thịt người này lại có khả năng phóng ngực ghê gớm đến thế.
Giao đấu hồi lâu mà anh không thể làm gì nổi nó.
Còn Hồng Loan và mọi người, ai cũng bị thương ở mức độ khác nhau.
Nhất là n Ly, lưng cô đã bị lũ dơi quái dị đớp mất mấy miếng, lồi cả xương trắng.
n Ly vốn là phù thủy, sở trường của cô là chữa trị thương tích, còn về công lực, đương nhiên là không mạnh bằng những người khác.
Hoa Mãn Nguyệt, cánh tay anh bị dơi rút mất một miếng thịt to, lưng và hông cũng bị mổ thủng mấy chỗ.
Lưu Hương Nguyệt Nhi thì đỡ hơn một chút, có lẽ vì cô được Hoa Mãn Nguyệt bảo vệ cho nên thương tích không đáng ngại, chỉ bị cào xước mấy vết ở lưng và mặt.
Đương nhiên khả quan nhất vẫn là Hồng Loan, nó có bộ lông vũ cũng như thần khí, bọn dơi ăn thịt muốn đớp được nó thì không dễ chút nào.
Diệp Khuynh Thành nằm trong vòng xuyên không gian vẫn nhìn thấy rất rõ tình hình bên ngoài.
Cô vô cùng lo lắng.
Gay thật, không thể để tình trạng này kéo dài.
Cứ đà này thì họ sẽ bị dồn đến chỗ chết.
Dơi... dơi... Bộ óc Khuynh Thành vận động cấp tập.
Nghĩ xem, dơi thường sợ cái gì nhỉ? Ánh sáng mạnh! Vì chúng quanh năm chỉ sống trong bóng tối u ám, chúng dựa vào sóng siêu âm để xác định vị trí của con mồi.
Lúc này dùng siêu âm để gây nhiễu bọn chúng, thì gần như không thể.
Nhưng... nếu dùng ánh sáng mạnh thì lại là chuyện quá dễ dàng.
Nảy ra ý này, cô lập tức nói với Lam Tổ: “Lam Tổ hãy đốt lửa, có lẽ bọn chúng sợ lửa.”
“Lửa?”
“Đúng! Thử dùng lửa xem sao.”
Lúc này Khuynh Thành quá nhớ Kim Bằng, nếu nó đang có mặt ở đây thì lo gì không có lửa?
“Được! Anh sẽ thử ngay!”
Lam Tổ phạt một chưởng lên bụi cây bên cạnh, tia lửa lập tức bắn ra bốn phía. Anh bèn nhổ cả bụi cây lên quật vào đàn dơi khôn khiếp.
Quả nhiên, bọn dơi ăn thịt người thấy lửa đều lùi lại cả lũ.
Thấy có hiệu quả, Lam Tổ bèn linh thức truyền âm. “Mau dùng lửa, bọn chúng sợ lửa!”
Biết được tin này, ai cũng như có được cứu tinh, vội vàng đốt lửa.
Quả nhiên đàn dơi ăn thịt người không dám lại gần họ nữa.

Hồng Loan cười khanh khách, nó rất khoái chí.

Rồi nó xông lên hàng đầu nói với bọn dơi đáng chết: “Hừ! Sợ lửa, thì các ngươi sẽ chết là cái chắc! Bây giờ đến lượt ông hành hạ các ngươi.”

Nói rồi, mồm nó phun ra một cơn hỏa long.

Ngay Lam Tổ cũng cảm thấy kinh ngạc, Hồng Loan đã luyện được bí kíp này từ khi nào thế?

Lam Tổ cũng không ngại tay, anh ôm một đồng cành cây quét vào con dơi đại ca.

“Ngươi chết đi, đồ đáng ghét!”

Hỏa long của Hồng Loan cực kỳ hung mãnh, cả đoàn người nhanh chóng chuyển bại thành thắng.

Đàn dơi lúc trước hùng hổ không gì ngăn cản nổi, không sợ gì hết, bây giờ đã tử thương vô số.

“Nếu sớm biết các ngươi sợ lửa thì ta đã thiêu chết các ngươi từ lâu!”

Con dơi nhãi nhép sau khi tự điều hòa hơi thở, lúc này đã bình phục tương đối rồi.

Nó vội bay đến bên cạnh dơi đại ca, nói: “Đại ca! Chúng ta nên rút lui đi?”

Dơi đại ca uất quá, mắt đỏ đòng đòng, ngang tàn bố tướng hoành hành ở rừng Bách Độc đã thành thói quen, nó chưa từng bị ăn quả đắng như thế này.

“Hôm nay ông đây không thể không giết hần!”

Nói rồi nó há cái mồm to đỏ lòm bằng cái chậu, đớp Lam Tổ.

Lam Tổ không ngờ con dơi này càn rỡ quá quắt như thế, anh không kịp xuất chiêu chống đỡ, đành giờ bụi cây đang cháy trong tay ném vào người nó.

Anh những tưởng đám lửa đang cháy sẽ buộc nó phải né tránh.

Nào ngờ nó lại há mồm cắn đứt luôn bụi cây.

“Ngươi đánh gia tộc chúng ta, ta nhất định phải ăn thịt ngươi.”

Dơi ăn thịt người là giống dơi đuôi to tai chuột trong loài dơi, chúng có đôi móng vuốt cực lớn, lớn gấp đôi các giống dơi khác, móng cong như lưỡi câu, sắc nhọn cực kỳ.

Con dơi đại ca bỗng há miệng, đôi mắt đỏ rực hần học nhìn Lam Tổ. Nó phát ra làn khí lưu cực mạnh. Thân xác nó vốn đã lớn. Bây giờ lại phình to lên mấy lần, người nó rung lên và sinh ra mấy chục làn tàn ảnh.

Lam Tổ nhìn nó mà phát ngán, lưng lấm tấm mồ hôi lạnh. Tốc độ và công lực của nó quá nhanh quá mạnh.

Lúc trước... chỉ là màn mở đầu, nó giỡn chơi Lam Tổ mà thôi.

Bây giờ nó bị chọc giận nên mới tung ra khí lưu dữ dội thế này.

Chả trách, nó luôn ngông nghênh như thế ở rừng Bách Độc.

Hồng Loan nhìn thấy thế vội nhảy ào đến bên Lam Tổ.

Những con dơi còn lại cũng lập tức bay đến đứng sau lưng con dơi đại ca.

n Ly, Hoa Mãn Nguyệt và Lưu Hương Nguyệt Nhi cũng chạy đến ngay.

Cứ thế, hai bên gầm ghè nhau.

Sát khí cuộn cuộn nhọn nhọn trong không khí.

Dường như chỉ cần một đốm lửa nhỏ thì bầu trời sẽ nổ tung.

“Giết!!! Bằng mọi giá, phải giết sạch bọn chúng cho ta!!!”

Con dơi đại ca điên cuồng gào lên.

Sau đó, tàn ảnh loáng lên cấp tốc bổ nhào vào Lam Tố.

Lần này nó đã hóa điên, nhất quyết phải ăn thịt Lam Tố mới xong. Cho nên, đã xuất chiêu thì phải là tuyệt chiêu chí mạng.

Toàn thân nó cuộn lại thành một khối, như một mũi dùi nhọn hoắt lao nhanh như bay vào Lam Tố.

Nội lực to lớn của nó khiến không gian oằn lại méo mó.

Hồng Loan định phun lửa để hỗ trợ Lam Tố nhưng không ngờ, vì không gian đã biến dạng nên hỏa long phun ra lại vòng trở về đốt chính nó.

Cũng may, hồi trước học kỹ thuật này từ Kim Bằng, nó đã tu luyện rất khá.

Nó vội há miệng thật to, nuốt luôn con hỏa long.

Tuy không bị lửa đốt nhưng nuốt lửa vào bụng, Hồng Loan vẫn bị nội thương.

Nguyên nhân sâu xa vẫn là tại thể lực của nó khác với Kim Bằng.

Nếu là Kim Bằng, thì nuốt lửa vào bụng sẽ vẫn không hề hấn gì. Vì thân thể của Kim Bằng tuyệt đối không sợ lửa đốt.

Lam Tố vung kiếm nhắm vào con dơi đại ca. Rõ ràng anh nhìn thấy bóng nó ở ngay trước mặt.

Nhưng khi tập trung nội lực phạt nhất kiếm vào, thì lại là chém hụt.

Anh định thần nhìn lại, thì thấy con dơi đại ca đang tấn công anh từ một hướng khác.

“Người chết đi!”

Dơi đại ca quát lớn, bộ móng sắc nhọn của nó đã nhắm vào tim Lam Tố.

Lam Tố lập tức loáng lên nhưng móng sắc của dơi đại ca đã xuyên thủng ngực Lam Tố.

Con dơi đại ca sững sốt. Sao lại không có tim? Cũng không có nguyên anh? Gã này giống như một cái bóng ư?

Khi nó nhìn thấy Lam Tố đã chạy ra xa vài trượng rồi, mắt nó long lên sòng sọc tức điên.

Vừa nãy nếu Lam Tố không chạy nhanh thì có lẽ dơi đại ca không chỉ hủy mất làn ý niệm của anh mà là cả thân xác của anh.

“Định chạy đâu hả???”

Dơi đại ca lập tức đuổi theo Lam Tố.

Những con dơi khác lại đồng thời lao vào cuộc chiến đẫm máu với bọn Hoa Mãn Nguyệt.

Khuynh Thành ở trong vòng xuyên không gian của Lam Tố hồi hộp nhìn cảnh chiến trường bên ngoài.

Cô lập tức nói với Lam Tố: “Lam Tố mau thả em ra, em có cách đối phó với chúng.”

Lúc này Khuynh Thành mới nhớ ra vườn Vạn Thú nằm trong bọc của mình. Cô chưa từng sử dụng đến nó!

Cô nhớ rằng Trọng Lâu từng nói: dù lên đến thần giới, vườn Vạn Thú vẫn là thứ rất đáng quý.

“Khuynh Thành, anh biết em muốn giúp anh, nhưng em đã bị thương, cứ ở trong đó mà tĩnh dưỡng! Anh sẽ có cách thoát khỏi bọn chúng.”

“Không! Em có vườn Vạn Thú ở đây!”

Vườn Vạn Thú!!!

Lam Tố kinh ngạc, vội nói ngay: “Khuynh Thành, em có vườn Vạn Thú thật à?”

“Lẽ nào em lại nói dối anh?”

Lam Tố vận ý niệm, Khuynh Thành lập tức ra khỏi vòng xuyên không gian, đứng bên cạnh anh.

Dơi đại ca há miệng rộng hoác, thấy Khuynh Thành ra, nó càng thêm đắc ý.

“Hay lắm! Hôm nay ta sẽ ăn thịt cả hai người luôn thể!”

Khuynh Thành chỉ cần thoáng nghĩ, cô đã bước vào giữa vườn Vạn Thú.

Những ai đã lên tiên giới, đều có thể thực hiện linh hồn thoát xác.

Vườn Vạn Thú có cả thủy chín tầng.

Tầng một đều là các yêu thú cấp thấp.

Tầng hai là các yêu thú có đẳng cấp cao hơn một chút.

Lên đến tầng chín, thì trong đó toàn là các yêu thú đẳng cấp yêu vương.

Trong vườn Vạn Thú, riêng yêu vương đã có hơn ba chục.

Khuynh Thành cũng không biết các yêu vương này có đối phó nổi bọn dơi ăn thịt người này không. Cho nên cô vừa bước vào bèn ra lệnh ngay: “Tất cả các người hãy xông ra giết bọn dơi ăn thịt người!”

Các yêu vương ngớ ra!

Chỉ một đàn dơi ăn thịt người, mà cần huy động hơn ba chục yêu vương hay sao?

Chúng có vẻ thờ ơ, ngán ngẩm nói: “Chủ nhân quá coi thường chúng tôi thì phải?”

Con Phi thiên bạch hổ mạnh dạn bước lên, nói: “Chủ nhân cứ giao bọn ấy cho thuộc hạ xử lý!”

Khi xưa Kim Bằng độ kiếp ở Hồng Hoang, Khuynh Thành đã từng nhìn thấy bạch hổ. Dù con bạch hổ này đã đạt trình độ Yêu vương, chỉ e... so với đàn dơi ăn thịt người, nó cũng không khá hơn.

Trong vườn Vạn Thú, các yêu vương chia làm nhiều cấp, từ cấp một, hai, ba... cho đến cấp chín.

Con Phi thiên bạch hổ này là Yêu vương cấp năm.

Con Liệt diệm hổ^[2] đứng bên thấy Khuynh Thành có nét do dự, nó cũng lập tức bước lên, nói: “Chi bằng chủ nhân cho cả hai chúng tôi ra trận!”

[2] Hổ lửa rất.

Liệt diệm hổ có bộ lông màu đỏ lửa, đứng với Phi thiên bạch hổ tạo thành một cặp đỏ trắng đối lập nhau trông rất bắt mắt.

Cả hai đều có khí thế phi thường.

Khuynh Thành nhìn cả hai, gật đầu nói: “Được! Ta sẽ thả hai người ra độ sức với chúng ngay! Nhưng nếu cảm thấy không thể đánh bại kẻ địch thì cũng đừng cố gượng; ta sẽ ra lệnh bằng ý nghĩ, các người phải trở về vườn Vạn Thú ngay lập tức.”

Khuynh Thành cũng hiểu rằng không dễ gì có được các yêu thú cấp độ yêu vương, cô không muốn chúng phải hi sinh vô ích chỉ bởi một đám dơi ăn thịt người.

Sau này Lam Tổ muốn giành được thiên hạ, còn phải dựa vào chúng.

“Chủ nhân cứ yên tâm, chúng tôi sẽ biết chừng mực.”

“Được!”

Khuynh Thành điều động ý nghĩ, cả ba đã ra khỏi vườn Vạn Thú.

Con dơi kia bỗng thấy xuất hiện thêm hai cao thủ, máu trong người nó lại càng sục sôi hưng phấn.

Hai người đàn ông mặc áo trắng và áo đỏ, thân thể tràn đầy linh khí, nếu ăn được thịt hai gã này... ha ha... và đoạt cả kim đan luyện hồn nữa, có lẽ công lực của ta sẽ tăng lên rất đáng kể!

“Được lắm! Lại có thêm hai tên muốn chết, thì ta sẽ cho cả lũ được toại nguyện!”

Dơi đại ca xòe rộng đôi cánh, khí lưu cực mạnh của nó bỗng tỏa khắp, bao phủ cả bốn người.

Phi thiên bạch hổ và Liệt diệm hổ nhìn nhau mỉm cười. Cả hai bỗng hóa thành làn gió nhẹ bay về phía dơi đại ca.

Hai cao thủ này chẳng lạ gì rừng Bách Độc.

Năm xưa hai anh em họ và Huyền Vũ nay đã là yêu vương cấp chín, cùng sinh ra ở rừng Bách Độc.

“Đồ nhãi con ngông nghênh, khi các cụ đây sống ở rừng Bách Độc thì ngươi còn chưa ra đời!”

Liệt diệm hổ bỗng hóa thành chân thân, uy phong凛凛, cực kỳ bố tượng đứng trước mặt dơi đại ca.

“Liệt... Liệt diệm hổ...”

Dơi đại ca không ngờ Liệt diệm hổ trong truyền thuyết lại xuất hiện ở đây.

Trong rừng Bách Độc, Liệt diệm hổ và Phi Thiên bạch hổ là bá chủ của cánh rừng phía đông.

Nhưng bỗng một hôm nọ đã biến mất dạng.

Tại sao họ lại biến mất, thì không ai biết.

Về sau, dơi ăn thịt người trỗi dậy ở vùng này và trở thành bá chủ.

Đứng trước cự đầu bá chủ, tâm trạng dơi đại ca có phần kích động.

Nhưng ý nghĩ coi thường và bất cần lại chiếm ưu thế trong lòng nó.

“Liệt diệm hổ, ngươi đã trở thành quá khứ rồi. Hiện nay ta mới là to nhất ở đây, nếu ngươi chịu quy hàng thì ta sẽ nể ngươi từng là bá chủ và châm chước cho.”

Liệt diệm hổ vốn rất cao ngạo, nếu năm xưa nó không bị người ta khống chế nhốt vào vườn Vạn Thú.

Thì... hừ! Hiện nay đâu đến lượt con dơi đáng chết này diễu võ dương oai ở đây?

Một tiếng hổ gầm vang động bầu trời.

Xung quanh bỗng cát bay đá cuốn, không khí dường như biến thành những lưỡi dao sắc tạt vào người ta đau rất.

“Ngươi đã không biết điều thì chớ trách ta không khách khí!”

Bỗng dơi đại ca cũng há miệng kêu rít lên, lộ ra hàm răng cực kỳ sắc nhọn.

Nó muốn xem xem Liệt diệm hổ lợi hại đến đâu.

Dang đôi cánh rộng, bay vòng ba trăm sáu mươi độ rồi lao vút vào Liệt diệm hổ.

Hổ, vốn đã là chiến thần trong các yêu thú.

Hướng chi, đây là Liệt diệm hổ và Phi Thiên bạch hổ cực hiếm thấy, thì đương nhiên là vua của các vua.

Liệt diệm hổ cười khẩy, bộ móng vuốt cào cào trên mặt đất, tạo ra vô số rãnh sâu hoắm.

Đôi chân trước võ mạnh, bụi cát cuốn bay, đất rung núi lở.

“Hôm nay ta sẽ cho ngươi biết thế nào là lợi hại.”

Đồng thời với tiếng hổ gầm, Diệp Khuynh Thành nhìn thấy một làn hồng quang chớp lên trước mắt, Liệt diệm hổ đã phi nhanh như bay về phía dơi đại ca.

“Ừnh...”

Liệt diệm hổ và dơi đại ca xô thẳng vào nhau.

Hai thân hình to đùng va đập, tạo nên những làn khí ba rùng rùng lan tỏa.

Khí ba tràn đi như sóng biển xô nhau, dữ dằn, không ngừng không nghỉ.

Khí ba lan đến đâu, ở đó phải biến dạng, động vật tan thân, cỏ cây đổ vật.

Trong phạm vi trăm dặm, các yêu thú ẩn nấp trong rừng núi thấy đều bỏ mạng không sót một móng.

Ngay bọn dơi ăn thịt người cũng chết vô số bởi làn khí ba dữ dần.

Bọn Hoa Mãn Nguyệt may mắn tránh kịp, nên không hề hấn gì.

Mọi người vội vận ý niệm rồi lập tức có mặt trong vòng xuyên không gian của Lam Tổ.

Dơi đại ca bỗng không thấy các đối thủ đâu nữa, nó hiểu ngay rằng họ đã nấp vào vòng xuyên không gian nào đó.

Nó hừ hừ lạnh lùng, kinh khinh nhìn Khuynh Thành và Lam Tổ, nói: “Các người trốn được bao lâu? Chờ ta giết xong hai con hổ chết tiệt này, ta sẽ xử lý các người sau.”

Nó lại vỗ đôi cánh rộng, kêu lên những âm thanh quái dị. Đàn dơi liền “chi... chi” bay về phía nó.

Từng con từng con bay sà xuống dưới đôi cánh của dơi đại ca.

Đôi cánh ấy tựa như một cái túi vô hình, có thể thu nhận vài trăm con dơi ăn thịt người.

Khuynh Thành và Lam Tổ ngậy người ra nhìn khấp chồn.

Mấy trăm con dơi đã đi đường nào nhỉ?

Ngay Liệt diệm hổ cũng ngớ ra, cau mày, nhưng nó vẫn không chút do dự hay sợ hãi.

Nó hú dài một tiếng rồi lại xông vào đánh con dơi đại ca.

Con dơi mặt căng căng nhìn Liệt diệm hổ, rồi cong ngón trở vẫy vẫy Phi Thiên bạch hổ, nói: “Cả người nữa, cùng vào đi!”

Sỉ nhục!

Một ngàn lần sỉ nhục và khiêu khích cả hai!

Xưa nay chưa từng có ai dám nói năng khinh miệt chúng như thế này. Nên nhớ, chúng đều là yêu vương cấp năm!

“Mày muốn chết!”

Phi Thiên bạch hổ điên tiết, nhanh chóng biến trở lại chân thân rồi lao vào đánh con dơi đại ca này.

Con dơi vẫn tỉnh bơ bất cần, ngông nghênh nói: “Ta muốn tiết kiệm thì giờ. Chứ hai con sâu bọ ranh con các người, ta đâu có coi là gì!”

Sâu bọ ranh con?

Liệt diệm hổ và Phi Thiên bạch hổ cũng lần đầu tiên nghe thấy có kẻ dám hình dung về chúng như vậy.

Nếu chúng đều là đồ sâu bọ thì ai mới được coi là bậc vua chúa?

“Được lắm! Người cứ muốn chết thì đừng trách hai anh em ta không khách khí. Liệt diệm hổ! Thằng cha kia quá ngông cuồng, nếu không cho nó bài học đến nơi đến chốn thì nó vẫn tưởng là dễ hà hiếp anh em ta.”

“Được! Vậy thì phải cho chúng nếm tuyệt chiêu của chúng ta thời xa xưa oanh liệt trong rừng Bách Độc này!”

Liệt diệm hổ nói với Phi Thiên bạch hổ.

“Được!”

Cả hai nhìn nhau mỉm cười. Rồi bất chợt biến thành nửa người nửa thú, tay mỗi người đều cầm một quả Thú vương chùy.

“A... Thú vương chùy!”

Ánh mắt thêm khát của dơi đại ca dừng lại ở bình khí của hai người.

Dẫu nằm mơ nó cũng mong được sở hữu Thú vương chùy!

Truyền thuyết nói rằng năm xưa từng có vô số cao thủ tàn sát lẫn nhau vì muốn tranh đoạt được Thú vương chùy.

Nào ngờ Thú vương chùy lại rơi vào tay hai tên tiểu tử này.

Xem ra, hôm nay quả là tốt ngày!

Không những có được món ăn ngon và kim đan luyện hóa, mà còn cướp được Thú vương chùy nữa!

Đôi mắt con dơi đại ca lấp lánh tinh quang.

Nó bỗng phát ra tiếng kêu quái đản.

Rồi, vô số ám khí bỗng bắn ra từ miệng nó.

“Vù vù...” bay về phía Liệt diệm hổ và Phi Thiên bạch hổ.

Hai tiếng hổ gầm như muốn xé rách bầu trời, không khí lại bị chấn động bởi vô số đợt khí ba lan ra.

Khí ba mạnh đến nỗi đánh bật các thứ ám khí của dơi đại ca.

Con dơi đại ca cũng không chịu lép vế.

Nó lại tập trung nội lực, lại rít lên một tiếng quái đản, vô vàn ám khí bắn ra hung mãnh như thác nước phóng về phía hai con hổ.

Lần này dã man hơn hẳn lần trước.

Diệp Khuynh Thành đứng cách xa hơn trăm dặm tay nắm tay Lam Tố, cô bỗng nắm chặt hơn.

Đồng thời với trận ám khí đang vù vù bay đi, đôi mắt con dơi đại ca lại phóng thêm hai ám khí khác.

Nếu Khuynh Thành không tinh mắt thì đã không nhận ra điều này.

“Cẩn thận! Mắt nó cũng phóng ám khí!”

42. Chương 19 Part 5

Khuynh Thành lập tức vận linh thức truyền âm.

Nếu không được Khuynh Thành nhắc thì hai con hổ không thể phát hiện ra tuyệt kỹ này của con dơi đại ca: mắt nó cũng có thể phóng ám khí!

“Khuynh Thành, mau tránh đi, tránh càng xa càng tốt!”

Phi Thiên bạch hổ gấp gáp hô lên. Có lẽ cả hai đứa sắp dùng tuyệt kỹ gì đó.

Bọn Khuynh Thành vừa chạy đi thì nghe thấy một tiếng gầm phẫn nộ.

“Hủy thiên diệt địa!!!”

Hai quả Thú vương chùy đồng thời quật mạnh xuống mặt đất.

Con dơi đại ca thấy thế hết sức kinh hãi. Không ngờ uy lực của Thú vương chùy lại khủng khiếp như vậy.

Nó quyết ý liều lĩnh, há hốc cái mồm đỏ lòm to bằng cái chậu, toàn thân nó phình ra to đùng.

Thiên địa bỗng tối đen như mực.

Nếu Lam Tố và Khuynh Thành không có công lực cao thì không thể nhìn ra vừa rồi đã xảy ra chuyện gì.

Hai nhát Thú vương chùy phang xuống mặt đất.

Trong chớp mắt, đất long núi lở, nước lũ tràn về.

Lực đạo khủng khiếp tắng thẳng vào con dơi đại ca.

Dơi đại ca tuy có biết Thú vương chùy lợi hại, nhưng nó không ngờ uy lực của Thú vương chùy lại ghê gớm đến thế.

Dơi đại ca, gia tộc vốn bề thế có thâm niên, cho nên nó không hề run sợ khi đối mặt với hai con Yêu vương cấp năm này; nhưng nó đã bị ăn quả đắng cũng là đáng đời.

Nó cũng biết thời oanh liệt đã tàn, bây giờ hối hận cũng không kịp nữa.

Hết cách, nó đành liều mạng tung ra tuyệt chiêu.

Dù nó phải chết thì cũng không cho phép hai con hổ kia được sống dễ chịu.

Lúc trước nó đã thu mấy trăm con dơi ăn thịt người vào đôi cánh của mình.

Bây giờ nó đã điên lên, đôi mắt đỏ đòng đọc.

Rất nhanh, nó tung mấy trăm con dơi ấy ra.

Trên mình những con dơi ấy, cũng được cài đặt tuyệt chiêu.

Những con dơi ăn thịt người, kích cỡ vốn chỉ độ mười thước, bây giờ con nào cũng phình to gấp bội.

Chúng “vù vù...” bay xuyên qua những làn khí ba do hai quả Thủ vương chùy tạo ra, lao thẳng về phía Liệt diêm hổ và Phi Thiên bạch hổ.

“Chết tiệt!”

Phi Thiên bạch hổ kêu lên. Má bên phải của nó đã bị một con dơi rút mất một miếng thịt, máu chảy ròng ròng trên mặt.

Phi Thiên bạch hổ tóm ngay con dơi ấy, nhếch mép, đưa hai tay ra banh miệng nó ra xé toạc thân xác nó thành hai mảnh rồi ném vào những con dơi đang tiếp tục lao đến.

“Người có sao không?”

Liệt diêm hổ quan tâm hỏi.

“Ta không sao.

Hôm nay không giết sạch bọn dơi ăn thịt người này, ta không thể rửa hận trong lòng!”

Phi Thiên bạch hổ chưa từng bị một vết nào như vậy. Nó thò tay vặt luôn miếng thịt còn dính trên má bỏ tọt vào mồm nuốt luôn. Nói: “Thịt của ông, ông phải ăn. Được rồi! Lần này ông sẽ róc thịt chúng bay vò nát nát thành bùn!”

Nuốt xong miếng thịt của mình, nó cũng không cần chữa vết thương vội, lao ngay vào tấn công đàn dơi.

Thú vương chùy vung lên tới tấp, chùy đi đến đâu nơi ấy thịt nát máu phun.

Thú vương chùy chẳng phải thứ thần khí thông thường, đàn dơi công lực thấp kém này chịu sao nổi sức công phá của Thú vương chùy!

Con nào dính chùy đều lập tức biến thành một bãi máu me.

“Hôm nay Lão tổ tông này sẽ cho chúng bay nếm mùi lợi hại!”

Phi Thiên bạch hổ tức không để đâu cho hết.

Bọn dơi ăn thịt người khốn khiếp này tuyệt đối không có danh gì trong hàng yêu thú của rừng Bách Độc!

Đâu đến lượt chúng bay xưng vương xưng bá ở đây!

“Thú vương vô địch!!!”

Thú vương chùy bất thành linh biến thành quả chùy khổng lồ tắng thẳng lực vào bọn dơi ăn thịt người.

Những luồng chân khí nóng bỏng tỏa ra khắp xung quanh Thú vương chùy, Thú vương chùy đỏ rực như lửa.

“Chết đi!!!”

Lưu quang chớp lòa, Phi Thiên bạch hổ đã áp sát bọn dơi ăn thịt người tàn độc, Thú vương chùy trong tay phang thẳng vào đầu con dơi đại ca. Cực mạnh.

“Dám hại cháu ta, thì phải đền mạng!”

Một làn khí lưu to lớn bao trùm thiên địa bỗng tràn đến.

Trong không trung, vị trí mà đàn dơi đang bay, bỗng tối sầm tối sì.

Ánh mặt trời rơi vào, một cái bóng khổng lồ in xuống mặt đất.

Một Yêu vương cấp bảy.

Không ngờ ở rừng Bách Độc này lại có con dơi ăn thịt người lợi hại đến chừng này!

“Tiểu bạch hổ còn nhận ra ta không?”

Con dơi ăn thịt người ấy bỗng thu lại đôi cánh cực lớn, ảo hóa thành một phụ nữ trung niên.

“Là người à?”

Phi Thiên bạch hổ lạnh lùng hừ một tiếng, ánh mắt nó đầy vẻ căm ghét.

“Tiểu bạch hổ, không ngờ người đã tu luyện nhanh đến thế, đã đạt trình độ yêu vương cấp năm rồi! Tuy nhiên... ngày trước các người không thể là đối thủ của ta thì ngày nay vẫn thế!”

Nhắc đến con mụ dơi già ăn thịt người này, Phi Thiên bạch hổ và Liệt diệm hổ đều tức lộn ruột.

Nếu không phải tại mụ ta thì năm xưa hai đứa đã không bị bắt vào vườn Vạn Thú.

“Mụ yêu già, ta còn chưa tính sổ với mụ thì mụ đã chạy đến đây! Được lắm!

Hôm nay chúng ta sẽ tính toán cả nợ cũ lẫn nợ mới!”

Lúc này Liệt diệm hổ đã thanh toán sạch lũ dơi nhãi con, nó lập tức phi thân chạy lại, nói: “Mụ yêu già! Nếu ta biết nó là cháu của mụ thì vừa nãy ta không nên nương tay mới đúng.”

“Hừ, hai gã ranh con! Ngày xưa, nếu các người không bày kế lừa ta thì Thú vương chùy đâu có thể rơi vào tay các người!”

“Liệt diệm hổ, đừng phí lời với mụ làm gì.”

“Được! Chúng ta sẽ nói chuyện với nhau bằng quyền cước!”

Cả hai mãnh hổ đều biết mụ dơi già này có công lực cao hơn mình, nhưng quả là giữa hai bên tích tụ quá nhiều ân oán.

Diệp Khuynh Thành đứng nơi xa thấy thế, thầm nghĩ “gay rồi”.

Hai đứa này nhất định sẽ liều với mụ dơi già kia.

Cô rất không muốn mất toi hai yêu thú Yêu vương cấp năm.

Nghĩ rất nhanh, rồi cô gọi cả hai: “Hai người chớ nên manh động, đó là một con yêu thú cấp bảy!”

“Chủ nhân!”

“Quay về!”

“Nhưng, thưa chủ nhân, giữa chúng tôi có quá nhiều ân oán...”

Khuynh Thành hứ một tiếng, rồi nói: “Ta không cần biết ân oán nhiều ít ra sao, nhưng hai người dù định trả thù hay định xả hận thì cũng nên biết mình biết người!”

Công lực của hai người chưa ngang cấp với mụ.

Nếu ra tay thì hai người sẽ phải bỏ mạng. Hành động kiêu căng tính thì khoái trá dễ chịu thật, nhưng hai người hãy nghĩ xem, nếu không giết được mục, mà lại bị mục giết thì có đáng hay không?”

Có đáng hay không?

Đúng là cả hai đứa chưa nghĩ đến.

Có vẻ như... không đáng thì phải?

Thấy khí thế của cả hai đã có phần mơ hồ, Khuynh Thành lập tức nói: “Mau trở về vườn Vạn Thú!”

“Vâng, thưa chủ nhân.”

Cả hai không cưỡng lệnh nữa và ngoan ngoãn trở về vườn Vạn Thú.

Thấy cả hai tiu nghỉu quay về, các yêu vương khác hiểu rằng chúng không thể đánh nổi đối phương.

Sau đó Diệp Khuynh Thành cũng trở vào vườn Vạn Thú.

“Các yêu vương cấp bảy trở lên, ra đây!”

Năm sáu người lập tức bước lên.

“Các người đều là Yêu vương cấp bảy đúng không?”

“Đúng ạ!”

Lúc này Diệp Khuynh Thành mới thở phào. Nếu không, cả đoàn sẽ bỏ mạng ở đây cũng nên.

Một nam giới mặc áo bào xanh bước ra nói: “Chủ nhân! Thuộc hạ có thể đối phó được mục dơi già ấy!”

Khuynh Thành nhìn anh ta. Trông cũng khôi ngô sáng sủa, phong độ rất được.

“Người là cấp độ nào?”

“Bẩm chủ nhân, công lực của thuộc hạ tuy chưa cao bằng chúng, nhưng thuộc hạ rất tự tin mình có thể giết được đối phương.”

Thấy anh ta tỏ ra tự tin như thế, Khuynh Thành lại nhìn anh ta lần nữa, rồi hỏi: “Người tên gì?”

“Huyền Vũ.”

Huyền Vũ?

Ngày trước đọc Sơn Hải Kinh[3], Khuynh Thành đã từng thấy giới thiệu về Huyền Vũ.

[3] Bộ sách cổ của Trung Quốc, rất nổi tiếng; tác giả: chưa xác định; soạn trước hoặc sau Công nguyên, viết về các thần thoại, ma thú, quái vật viễn cổ.

Huyền Vũ là linh vật được kết hợp bởi rồng và rắn. Huyền Vũ, cũng tức là huyền minh; thời cổ đại hai chữ vũ và minh đồng nghĩa. Vũ nghĩa là màu đen, Minh nghĩa là cõi âm. Ban đầu, huyền minh chỉ sự bói toán bằng cách xem mai rùa: mai rùa màu đen. Người ta thỉnh rùa xuống cõi âm để hỏi ý kiến các vị tổ tông. Rùa đem ý kiến ấy trở về, dùng các vết rạn rìa trên mai của mình để thể hiện cho người ta biết[4].

[4] Cách bói mai rùa (gọi là ‘quy bốc’) thời cổ: thấy bói hơi lửa mau rùa, sau đó quan sát các vết rạn rìa để “kết luận”.

Vì thế, hai chữ Huyền Vũ nghĩa cổ xưa là rùa nói chung. Về sau nghĩa của Huyền Vũ ngày càng mở rộng. Rùa sống ở hồ, sông, biển (kể cả rùa biển). Vì thế huyền minh có nghĩa là thủy thần. Rùa trường thọ, nên huyền minh tượng trưng cho trường sinh bất lão. Ban đầu, minh gian tức cõi âm ở phương bắc, lời quẻ bói ghi bằng chữ Giáp Cốt thời n Thương chép là “kỳ bốc tất bắc hướng[5]”, cho nên huyền minh lại trở thành tên của vị Thần phương bắc.

[5] Nghĩa là: xem bói phải hỏi hướng bắc.

Người ta khắc lại các “kết luận” xem bói (gọi là ‘bốc tử’) trên mai rùa hoặc xương thú, chữ Hán thời đó (khoảng 3.000 – 4.000 năm trước CN) gọi là ‘Giáp Cốt văn’, khoảng cuối thế kỷ 19 người Trung Quốc ngẫu nhiên khai quật được. Rất có giá trị khảo cổ học.

Khuynh Thành cảm thấy rất tò mò về Huyền Vũ, cô bèn hỏi: “Huyền Vũ, người thử biến thân cho ta xem được không?”

“Có gì là khó đâu?”

Huyền Vũ tuy không hiểu dụng ý của Khuynh Thành nhưng anh ta vẫn ngoan ngoãn biểu diễn ngay.

Thấy Huyền Vũ như thế, Khuynh Thành dường như đã có hy vọng.

Một yêu thú uy mãnh nhường này ra trận, có lẽ mụ dơi già ăn thịt người kia không thể không bỏ mạng.

Lưng Huyền Vũ có một cái vỏ cứng danh như mai rùa, bề mặt vỏ lại mọc ra những cái gai cứng nhọn như mũi dùi.

Bộ móng vuốt ở bốn chân cực kỳ sắc nhọn, một cái đầu rắn mọc ở đằng sau, cân xứng với cái đầu ở đằng trước.

Huyền Vũ có sức công phá và phòng ngự đạt đến trình độ cực kỳ đáng sợ.

“Chủ nhân! Thuộc hạ đã đủ tư cách để phân định cao thấp với mụ dơi già ăn thịt người chưa?”

“Đủ! Tất nhiên rất đủ!”

Khuynh Thành cảm thấy rất vui.

Cô không ngờ trong vườn Vạn Thú lại có một nhân vật hùng dũng oai vệ như thế này.

“Nào, đi theo ta tiêu diệt mụ dơi già ấy!”

Khuynh Thành vận ý niệm, cả hai đã ra khỏi vườn Vạn Thú.

Mụ dơi già, vừa nãy thấy Phi Thiên bạch hổ và Liệt diễm hổ biến mất, đang rất tức tối.

Bây giờ nhìn thấy một yêu thú có đẳng cấp với mình, mụ phấn chấn hẳn lên.

Con dơi đại ca nhìn thấy, nó hừ hừ rồi nói: “Ta tưởng ngươi lợi hại lắm? Thì ra ngươi toàn nhờ kẻ khác đánh hộ! Ngoài cách đó ra, ngươi có biết gì nữa không?”

Khuynh Thành nghe thấy, khinh bỉ nhìn nó và mỉm cười châm biếm, nói: “Đúng là ta chỉ biết nhờ người khác nhưng còn hơn những kẻ chỉ giỏi rúc dưới cánh cửa bà nội để sống qua ngày!”

Hừ!

Gã này định dùng kế khích tướng đối với cô.

Nhưng gã vẫn còn quá non!

“Ngươi... ngươi nói gì?”

Con dơi đại ca tức giận muốn chết.

Con bé đáng chết này dám mỉa mai nó như vậy!

Được! Đã thế thì nó phải cho con bé này ăn quả đắng mà sáng mắt ra, và biết nó lợi hại đến đâu.

Nó vỗ cánh, xông thẳng vào Diệp Khuynh Thành.

“Con bé chết tiệt, ta sẽ cho ngươi thấy ta lợi hại chừng nào!”

Mụ dơi già vội quát lên: “Hoàng Nhi! Quay lại!”

Hoàng Nhi đâu có chịu nghe lời? Lúc này nó chỉ có một ý nghĩ là phải giết Diệp Khuynh Thành, để cô ta thấy rằng nó không núp dưới đôi cánh của bà nội để sống!

Lam Tổ thấy thế, mỉm cười tinh quái, rồi nhìn sang Khuynh Thành cười cười.

Sau đó cả hai cấp tốc bay về phía bắc.

Bây giờ chỉ còn mẹ dơi già bị Huyền Vũ khống chế. Lam Tổ và Khuynh Thành muốn dụ Hoàng Nhi ra xa, đi khỏi tầm mắt của mẹ ta. Rồi sẽ nện cho nó một trận, sẽ chẳng khó khăn gì.

Mẹ dơi già có thể sống trong rừng Bách Độc đến giờ, lại sở hữu một thể lực khổng lồ như thế.

Tất nhiên mẹ ta đã chinh chiến trăm trận và có trí tuệ hơn người. Thì mới có được ngày nay.

Cho nên, mẹ nhận ra ngay âm mưu của Lam Tổ và Khuynh Thành. Nhưng mẹ đã không kịp ngăn cản Hoàng Nhi nữa.

Mẹ vừa lo vừa tức.

“Hoàng Nhi, mau quay lại! Quay lại!”

Mẹ mấy lần định bỏ Huyền Vũ để đuổi theo Lam Tổ và Khuynh Thành. Giết được hai kẻ ấy thì Hoàng Nhi của mẹ sẽ an toàn.

Nhưng tốc độ của Huyền Vũ nhanh đến kinh người, mẹ và Huyền Vũ lại cùng đẳng cấp yêu thú cho nên bất phân thắng bại.

Muốn thoát khỏi Huyền Vũ là chuyện rất không dễ dàng.

Mẹ thấy rất lo lắng, thăng cháu thì sắp ra khỏi tầm nhìn của mẹ.

Nhưng gã Huyền Vũ cứ bám riết phía sau, không sao cắt đuôi được.

Mẹ biết rằng không tốc chiến tốc thắng Huyền Vũ, không lập tức loại bỏ gã, thì Hoàng Nhi cháu mẹ sẽ gặp nguy hiểm thật sự.

“Nhà người đã dồn ép ta!”

Đôi mắt mẹ đỏ quạch, bất chợt nhận nhạo láo liên như huyết dịch sục sôi.

Cái mồm như chậu máu đỏ lòm há to. Một ngọn trường thương phóng ra bay thẳng vào Huyền Vũ.

Huyền Vũ chỉ hừ một tiếng, nhếch mép cười khinh miệt.

“Cái trò vặt vãnh mà cũng dám khoe khoang?”

Tàn ánh loáng lên, Huyền Vũ đã biến trở lại chân thân.

Mẹ dơi già bỗng tái mặt.

“Huyền... Huyền Vũ...”

Nên biết rằng, Huyền Vũ dù phòng ngự hay tấn công, công lực đều là đỉnh cao.

Muốn giết Huyền Vũ thì rất không dễ.

“Ha ha... nhà người cũng nhận ra ta kia à?”

Không nhận ra chắc? Mẹ không thể không nhận ra Huyền Vũ.

Ngày trước, chồng mẹ, con trai con dâu mẹ đều lần lượt bị Huyền Vũ giết. Mẹ đâu có thể không nhận ra nhân vật này!

Mối hận ngày xưa bỗng lại ứa về như nước lũ.

Có đúng là gã này đã giết người nhà của mẹ không? Mặc kệ!

Mẹ chỉ biết, hễ là gia tộc Huyền Vũ thì đều đáng chết.

Ngọn trường thương phóng thẳng vào Huyền Vũ.

Huyền Vũ đã biến trở lại chân thân, bèn nhô lưng ra đối kháng với trường thương, khiến trường thương của mẹ bị gãy làm mấy đoạn.

Mụ dơi già càng thêm phần nộ, mụ vỗ cánh quét vào cái đầu rắn ở phía sau lưng Huyền Vũ.

Phía trước và phía sau Huyền Vũ có hai cái đầu, tựa như có hai người.

Cái đầu rắn phía sau rất linh hoạt và cũng rất hung tàn.

Cánh dơi tạt đến, nó đớp luôn một cái cực mạnh.

Phải nói rằng mụ dơi già cũng kinh, ác với người khác và cũng ác với chính mình nữa.

Vừa rồi mụ đương nhiên rất biết mình tạt cánh đến, kiểu gì cũng sẽ bị Huyền Vũ đớp trúng.

Thế mà mụ vẫn không do dự, cứ tạt, và chờ Huyền Vũ đớp.

Huyền Vũ đã mắc lừa. Còn mụ, cánh bị đớp quá đau nhưng mụ vẫn cố nhịn đau, nghiêng rặng vỗ cánh bay vọt lên.

Và thế là Huyền Vũ bị treo lơ lửng.

Mụ dơi già thấy thế hết sức đắc ý. Huyền Vũ có lợi hại thật nhưng vẫn là đầu đất.

Tình trạng anh ta lúc này là: cái đầu rắn đã hoàn toàn bị hở ra ngoài. Đôi móng vuốt cực sắc nhọn lấp lánh hàn quang của mụ đập mạnh vào cái đầu rắn của Huyền Vũ.

Huyền Vũ kinh hãi. Không ngờ mụ dơi già ăn thịt người lại vận dụng cái chiêu rất độc này.

Bây giờ Huyền Vũ không sao tránh nổi nữa.

Đành gắng sức chịu đựng bộ móng sắc nhọn của mụ tấn công. Rất nhanh, thịt ở phần thân bên dưới đầu rắn đã bị nát bươm.

Bị ăn quả đắng này, Huyền Vũ đâu có thể chấp nhận?

Anh ta cố nén đau, cái mồm rắn càng nghiêng thật chặt vào cánh dơi của mụ.

Cuối cùng, Huyền Vũ đã ngoạm được một miếng cánh dơi to tướng, sau đó mới chịu nhả mồm ra.

Mụ dơi già không hề sợ vết đau trên cánh, không để cho Huyền Vũ kịp thở, mụ tiếp tục tấn công kịch liệt.

“Ta muốn xem xem ngươi lợi hại đến đâu.”

Huyền Vũ cười vang, nói: “Lợi hại hơn ngươi một chút thôi!”

“Hừ! Ai sẽ chết bởi tay ai, phán đoán lúc này hãy còn quá sớm.”

Mụ hừ một tiếng rồi lại tấn công Huyền Vũ.

Ở đằng kia thì sao? Diệp Khuynh Thành và Lam Tổ cấp tốc phi hành.

Họ dụ gã Hoảng Nhi lên tận vùng cực bắc, tránh thật xa tầm mắt của mụ dơi già, sau đó mới từ từ dừng lại.

“Chạy à? Sao không tiếp tục chạy nữa đi?”

Hoảng Nhi cười thầm trong bụng, khinh khỉnh nhìn hai người coi bộ mệt lử như sắp chết ngất đến nơi.

“Không... không chạy nổi nữa...”

Quả nhiên. Nghe họ nói thế, Hoảng Nhi tưởng thật nên đã lơ là mất cảnh giác.

Mất hẳn lạnh lùng, tàn nhẫn, cười khẩy nói với Lam Tổ và Khuynh Thành: “Yên tâm đi! Ta sẽ không bắt các ngươi phải chết quá khổ sở đâu! Nhưng... có điều...”

43. Chương 20

Chương 20

Trở lại cuộc chiến của Huyền Vũ và mục dơi già.

Mục tiếp tục nói: “Các người đã hại quá nhiều người trong họ tộc của ta, món nợ ấy ta nên tính kiểu gì với người đây?”

Huyền Vũ cười rất tươi, ánh mắt rất quái, nhìn mục nói: “Ta có một cách.”

“Là cách gì?”

Huyền Vũ nói cứ nhẹ như không: “Giết phẳng người đi, thì khỏi cần tính sổ nữa!”

Nói rồi anh ta giơ những móng vuốt chắc nịch nhọn hoắt quét vào mục dơi già.

Mục vội co người như cánh cung lùi lại phía sau, tốc độ cực nhanh.

Nhưng vẫn bị các móng vuốt cực nhọn của Huyền Vũ tạt vào lưng rách toạc mấy vết to đùng.

“Mục già! Cách của ta nói, có được không?”

“Hừ!!!”

Hết sức lạnh lùng.

Sát khí ngập ngụa trong đôi mắt đỏ quạch của mục bỗng đặc quánh thêm.

“Giết ta? Không dễ thế đâu.”

Lúc này mục quả hối hận trước đây đã không giết hai gã Phi Thiên bạch hổ và Liệt diễm hổ.

Nếu giết hai gã ấy thì sẽ lấy được Thú vương chùy, bây giờ đem ra đánh gã Huyền Vũ sẽ chẳng phải tốn sức như thế này.

Mặc dù Huyền Vũ có sức phòng ngự rất cao cường.

Nhưng uy lực của Thú vương chùy vẫn tuyệt đối không thể coi thường.

Huống chi, Thú vương chùy nằm trong tay người có công lực cao, thì uy lực của nó càng được phát huy hơn.

Nó là thứ vũ khí có linh tính.

Thú vương chùy, được tập hợp từ các loại da lông của hàng ngàn yêu thú trong rừng Bách Độc rồi luyện thành.

Sau đó, lại hấp thụ linh hồn của tám trăm mười con yêu thú rồi tiếp tục luyện hóa.

Cuối cùng, để tăng thêm uy lực cho Thú vương chùy, khi tế chùy, lại dùng các tinh linh thuần khiết nhất trong rừng Bách Độc để tế.

Cho nên, Thú vương chùy luyện hóa rồi, không chỉ có uy lực vô cùng vô tận, mà còn có linh tính ở đỉnh cao. Tiếc thay, nó đã năm lần bảy lượt vượt mất khỏi tầm mắt của mục!

Nghĩ đến đây, mục dơi già càng thêm ai oán.

Giết! Chỉ còn cách giết bọn người này thì mục mới có cơ hội đoạt lấy Thú vương chùy.

Một tiếng gào rít vô cùng quái dị.

Mục dơi già lại tấn công vào cái đầu rắn của Huyền Vũ.

Đầu rắn của Huyền Vũ trước đó đã bị thương, lúc này mục dơi già lại định tiếp tục đánh vào đó.

Huyền Vũ tức điên lên.

Đầu rắn lập tức rụt ngay vào trong mai rùa. Thế là mục dơi già vô huyệt!

Bộ móng vuốt khủng khiếp của Huyền Vũ tạt vào luôn vào bụng mẹ ta. Mạnh đến nỗi hất mẹ bắn tít ra xa. Đối mặt với Phi Thiên bạch hổ và Liệt diễm hổ, mẹ dơi già còn có ưu thế.

Nhưng đối mặt với Huyền Vũ thì dường như mẹ không thể phát huy được chút nào.

Về sức công phá hay sức phòng ngự, Huyền Vũ đều đạt đến trình độ rất khủng khiếp.

Cho nên mẹ không thể làm gì nổi anh ta, và chỉ còn cách đón đầu mà chịu trận.

Huyền Vũ thừa thắng truy kích. Móng vuốt khổng lồ lướt khắp không trung như những làn khói truy sát mẹ dơi già.

Kinh hãi cực kỳ. Đứng chưa vững.

Thì mẹ lại bị Huyền Vũ đuổi đến nơi, tung cước giẫm lên người.

“Khặc... khặc...”

Những tiếng xương gãy vụn truyền ra. Đầu mẹ bị móng vuốt to đùng của Huyền Vũ giẫm bẹp.

Dưới bàn chân của Huyền Vũ, là những đám lầy nhầy, tất cả bắn vọt lên không trung.

Huyền Vũ lại dùng chân hất cái xác của mẹ dơi già lên rồi đá văng lên trời.

Sau đó anh giơ cái lưng mọc đầy gai nhọn của mình ra “hứng” cái xác rơi xuống.

Trong chớp mắt, cái xác không đầu của mẹ dơi già nát nhừ.

“Á...”

Một tiếng rú thê thảm đứt ruột vỡ gan. Yêu nguyên của mẹ đang đau đớn giãy giụa, nhưng linh hồn của mẹ đã bị Huyền Vũ khống chế, dẫu muốn chạy trốn hay tự nổ nguyên anh cũng không thể thực hiện nổi nữa.

“Ta đã nói rồi: tốt nhất là giết người đi, người lại không tin!”

“Ta... ta nhất định sẽ không tha cho người...”

Mẹ dơi già gào lên, giãy giụa.

Huyền Vũ khinh bỉ. Mẹ này rất không biết điều, đã thành ra thế này rồi mà vẫn đòi giết người ta!

Xem ra, nếu không giết mẹ thì nghe không xuôi tai.

Huyền Vũ làm động tác lật người, hất cái xác nhoe nhoẹt của mẹ xuống đất.

Chân giẫm lên cái xác bị thủng toang hoác, anh ta mỉm cười tàn khốc, nói: “Giết người, quả là chẳng thú vị gì. Nếu không vì người quá đáng ghét, thì không phải là ta không thể tha người.”

“Huyền Vũ, người sẽ không được chết tử tế đâu, không được chết tử tế đâu...”

Mẹ già tiếp tục giãy giụa, giận dữ chửi bới.

“Uỳnh...”

Một lần nữa, không khí lại tràn ngập các làn khí ba. Yêu nguyên của mẹ dơi già ăn thịt người bỗng tan biến trong không khí.

Cái xác vốn bị Huyền Vũ giẫm đạp giờ vỡ vụn, lúc này biến thành đám bùn dưới chân.

“Chủ nhân! Đã xong ạ!”

Huyền Vũ ảo hóa trở lại thành hình người, rồi lập tức linh thức truyền âm cho Diệp Khuynh Thành.

Lam Tố và Khuynh Thành đang huyết chiến với Hoàng Nhi.

Tàn ảnh Huyền Vũ loáng lên, đã đến ngay bên cạnh họ.

“Gã tiểu nhi hãy mau đầu hàng, thì ta có thể tha mạng cho.”

Hoàng Nhi hừ hừ, nói: “Quên đi! Đầu hàng? Người đáng mặt bắt ta đầu hàng hay sao?”

“Tiểu nhi! Bà nội ngươi đã phải bỏ mạng bởi tay ta, thì ngươi cho rằng ngươi có thể là đối thủ của ta hay sao?”

Hoàng Nhi vẫn chưa biết mục đích của mình đã bị Huyền Vũ giết chết.

Lúc này nghe Huyền Vũ nói thế, nó lập tức phát ra sóng âm đặc trưng riêng của loài dơi để tìm mục đích.

Không thấy gì.

Giữa đất trời này tuyệt đối không thấy hơi thở của bà nội nó.

Chết.

Đã chết thật rồi.

“Ngươi... ngươi dám giết bà nội ta ư?”

Mắt nó đầy sát khí tanh tưởi, nó bỏ qua Khuynh Thành và Lam Tố, chạy như điên lao vào tấn công Huyền Vũ.

Tuy nó rất ghét bị người ta nói rằng nó núp dưới cánh của bà nội để sống.

Nhưng, bà là người thân duy nhất của nó.

Thế mà bọn họ dám giết bà! Bà là người thân duy nhất.

“Ta sẽ bắt tất cả các ngươi tùy táng, chết theo bà nội của ta!”

Huyền Vũ khẽ lắc đầu. Con dơi nhãi ranh này rất không đáng để anh ta phải ra tay. Không thêm!

Nhưng nó cứ muốn tìm đến cái chết.

Tàn ảnh nháng lên, Huyền Vũ né sang bên rất dễ dàng.

“Nếu ngươi vẫn u mê không chịu tỉnh ra, thì chớ trách ta không khách khí.”

“Gã quái thú lai tạp nhà ngươi hãy nộp mạng ngay!”

Hắn lại lao vào tấn công Huyền Vũ. Huyền Vũ đã có ý né tránh nhưng không ngờ nó lại bất ngờ đổi hướng tấn công, nó xông về phía Diệp Khuynh Thành đang đứng bên cạnh.

“Tất cả là tại con ranh chết tiệt này! Nếu không phải tại ngươi thì bà nội ta đâu phải chết?”

Biến cố đến quá bất ngờ, Huyền Vũ dường như không kịp phản ứng.

Lam Tố thấy vậy, cũng rất kinh hãi.

Không ngờ con dơi ăn thịt người này lại xảo quyệt đến thế.

Anh vùng trường kiếm lên nhằm vào gã Hoàng Nhi đâm thật mạnh. Trường kiếm đã xuyên thủng cánh Hoàng Nhi nhưng nó cũng mặc kệ, tiếp tục tấn công.

“Vù... vù...”, âm khí liên tục phóng ra từ mồm và mắt nó.

“Lam Tố...”

Khuynh Thành phát hoảng. Cự ly quá gần thế này, Lam Tố dù có bản lĩnh cao đến mấy cũng không thể tránh nổi hàng loạt âm khí mà con dơi ăn thịt người này phóng ra.

Cô đang định chạy đến chỗ anh thì tàn ảnh Huyền Vũ loáng lên, đứng chắn ngay trước thân thể Lam Tố.

“Choang... choang... choang...”

Toàn bộ âm khí mà con dơi ấy phóng ra đều trúng bộ mai rùa của Huyền Vũ, âm khí bị gãy vụn, rơi xuống đất.

Huyền Vũ lại co chân đá luôn con dơi khôn kiêu.

Con dơi ăn thịt người này chẳng qua chỉ là một yêu thú ngay trình độ Yêu vương cấp một cũng chưa đạt được, thì đâu có thể chịu nổi một cước của Huyền Vũ.

Yêu nguyên của nó lập tức nát vụn.

Máu tươi phun như điên.

Tuy nhiên, uất hận của nó đối với Diệp Khuynh Thành vẫn không hề suy giảm.

“Ta... dù chết... ta cũng... cũng không thể tha cho các người!”

Nói rồi, nó lăng mình bay lên không trung sau đó lao xuống nhằm thẳng vào Lam Tổ.

Khi Huyền Vũ đang chạy đến với Lam Tổ thì từ mắt con dơi ăn thịt người phóng ra một mũi kim sắc nhọn bắn về phía Diệp Khuynh Thành.

Khuynh Thành rất lo cho Lam Tổ, cô đang tập trung sức chú ý vào anh.

Hoàn toàn không nhận ra mình lại là đối tượng để con dơi này đánh lén.

Mũi kim sắc nhọn đã đâm trúng ngực Khuynh Thành.

Nếu cô không kịp thời né tránh thì có lẽ nguyên anh của mình đã bị mũi kim ấy đâm nát.

Tuy nhiên, nguyên anh của cô vẫn bị thương rất nặng.

“Khuynh Thành!!!”

Một tiếng kêu tuyệt vọng. Toàn thân Lam Tổ dường như bùng nổ.

Anh giáng cho kẻ địch một quyền cực mạnh, đánh nó bay tít ra xa, yêu nguyên của nó cũng giập nát luôn.

Nó nặng nề rơi huych xuống đất, chết đứng đờ, không thể chết thêm được nữa.

“Khuynh Thành, Khuynh Thành, em thế nào rồi?”

Lam Tổ vội ôm Khuynh Thành vào lòng, liên tục truyền chân khí vào thân thể cô.

“Vương gia, hãy để thuộc hạ làm!”

n Ly đang ở trong vòng xuyên không gian, vội nói.

Lam Tổ vận ý nghĩ, những ai đang ở trong xuyên đều ra cả.

n Ly rất thành thạo làm các thao tác cực nhanh, phong tỏa các vết thương trên người Diệp Khuynh Thành.

Rồi vận khí, ép mũi kim đang nằm sâu bên trong phải bật ra.

Hồng Loan đứng bên lo lắng nhìn, nó hận vì không thể giết con dơi khốn kiếp ấy một trăm lần nữa cho hả dạ.

n Ly từ từ thu khí lực lại, mồ hôi đầm đìa trên trán cô.

Sắc mặt cô trắng bệch như không còn một giọt máu.

“Vương gia, Khuynh Thành đã ổn, không đáng ngại gì nữa.”

Lam Tổ rất cảm kích nhìn n Ly, anh vội ôm Khuynh Thành vào lòng, dịu dàng nhìn cô.

“Khuynh Thành... Khuynh Thành...”

Khuynh Thành từ từ mở mắt ra. Một nét cười vui xuất hiện trên khuôn mặt nhợt nhạt.

“Lam Tổ...”

Lam Tổ như trút được gánh nặng ngàn cân, Khuynh Thành của anh đã bình an vô sự.

“Lam Tổ... vừa nãy... vừa nãy em sợ... em rất sợ sẽ mất anh.”

“Kìa! Đừng nói nữa. Hãy chịu khó ngủ một giấc đi!”

Vừa nãy, đâu phải anh không thấy sợ? Anh cũng sợ cô sẽ chìm vào giấc ngủ vĩnh viễn, không bao giờ tỉnh dậy nữa.

Lam Tổ nhìn mọi người, nói: “Chúng ta đến chỗ bãi trống kia nghỉ ngơi một lát!”

Anh nhận ra n Ly đã cạn kiệt tinh lực để cứu Khuynh Thành vừa nãy, cô rất cần điều chỉnh tinh dưỡng để phục hồi thể lực.

Thấy Khuynh Thành đã ngủ say, Lam Tổ cầm bình nước đến bên n Ly nói: “Uống chút nước nhé!”

Lần đầu tiên Lam Tổ nói với thuộc hạ như thế này, tự anh cũng thấy là lạ nhưng vẫn cứ nói.

“Vương... vương gia...”

n Ly hết sức cảm động. Vậy là vương gia của cô cũng đã biết quan tâm đến cô.

Tuy nhiên, n Ly cũng hiểu rằng, ngài quan tâm đến cô chỉ vì cô vừa rồi đã cứu Khuynh Thành.

Nhưng dù sao thì ngài cũng đã để ý đến cô.

Khuôn mặt nhợt nhạt của n Ly có nét cười hạnh phúc.

“Vương gia...”

n Ly bỗng toàn thân mềm nhũn, như người làm bằng cát, cô ngã sụp xuống đất.

Lam Tổ vội bế n Ly, ôm cô vào lòng.

“n Ly, cô sao thế?”

“Có lẽ... n Ly sắp không thể hầu hạ vương gia được nữa... n Ly...”

Lam Tổ bỗng cau mày rõ rệt, hỏi: “Người nói gì? Người nói linh tinh gì thế?”

“Vương gia, n Ly được nằm trong lòng vương gia, đã là rất hạnh phúc, hạnh phúc quá nhiều rồi.”

n Ly chưa bao giờ nghĩ rằng vào thời khắc cuối cùng của đời mình, cô được sà vào lòng vương gia rất đối thân yêu của cô.

Cô cũng chưa từng nghĩ rằng có ngày vương gia lại bưng nước cho cô, và quan tâm đến cô như vậy.

Cô cũng chưa từng nghĩ có ngày cô được gần gũi vương gia để ngắm nhìn ngài, được nằm trong lòng ngài.

Thì dù chết, cũng là cách chết hạnh phúc nhất trên đời!

“n Ly, thực ra là gì? Thực ra là thế nào vậy?”

Mũi kim do mắt con dơi ăn thịt người phóng ra, tẩm chất kịch độc. Vừa nãy Khuynh Thành tuy vẫn giữ được nguyên anh nhưng nguyên anh vẫn bị thương. Lúc đó chất độc đã bắt đầu khuếch tán trong nguyên anh của cô.

Khi n Ly kiểm tra Khuynh Thành, cô nhận ra ngay. Nếu cô không tập tước cứu chữa thì chắc chắn Khuynh Thành sẽ bỏ mạng.

Diệp Khuynh Thành là người mà vương gia của cô rất yêu, rất yêu! Cô ấy không thể chết, tuyệt đối không thể chết!

n Ly không dám tưởng tượng vương gia của cô sẽ thế nào, nếu Diệp Khuynh Thành chết.

Cho nên cô tuyệt đối không thể để Khuynh Thành chết. Khuynh Thành đã kiên trì như thế, đã phấn đấu hết mình như thế vì tình yêu, khiến n Ly cảm động.

Cho nên n Ly sẽ không tiếc sinh mệnh của mình để đổi cho Khuynh Thành được sống.

Mong sao Khuynh Thành sẽ mãi mãi chăm sóc vương gia của cô chu đáo. Cô ấy yêu vương gia là thế!

Nay n Ly sẽ dùng cả sinh mệnh mình để cứu sống Khuynh Thành.

Cũng có nghĩa là n Ly cùng Khuynh Thành hòa làm một.

Như thế, cô cũng có thể yêu vương gia của mình.

Yêu vô bờ, không hề e ngại.

“Vương gia... vương...”

“n Ly, đừng nói gì nữa, hãy chịu khó nghỉ ngơi. n Ly nhất định sẽ khỏe trở lại.”

“Vương gia! n Ly là phù thủy, n Ly hiểu rất rõ bản thân. n Ly không còn nhiều thời gian nữa. Vương... vương gia...”

Cô nhìn sang Hồng Loan, Hồng Loan lập tức bước đến nắm lấy tay cô.

“n Ly, cô đừng bỏ đi. Tôi sẽ nuôi cô một trăm năm, được chưa? Cô đừng bỏ đi...”

“Hồng Loan, người còn nhớ kia à? Ta ngỡ người đã quên rồi! Hồng Loan! Khi ta không còn nữa, người hãy hết lòng bảo vệ vương gia. Hiểu không?”

“Không hiểu. Định bảo vệ thì cô đi mà bảo vệ!”

Hồng Loan bỗng ngoảnh sang bên. Nó không dám nhìn n Ly nữa. Nó rất sợ... nó dường dường một dáng nam nhi mà lại không nén nổi khóc òa.

Nó đã cùng n Ly xông pha ở thần giới bao năm trời.

n Ly là người bạn đầu tiên và cũng là người bạn duy nhất của nó trên thần giới.

“Hồng Loan! Người có một ngoại hình rất xinh xắn đáng yêu, nhưng người đã già, già lắm rồi. Ta xin người, người đừng giả bộ măng tơ hồn nhiên nữa được không? Ta sắp chết đến nơi, lẽ nào người không thể để ta yên tâm mà ra đi ư?”

Chẳng phải nó không muốn n Ly cảm thấy yên tâm, mà là nó rất không nỡ xa cô.

“n Ly...”

Lưu Hương Nguyệt Nhi bước lại đỡ Hồng Loan đứng lên.

Tuy Hồng Loan luôn suốt ngày lú lo nhắng nhít không biết chán, nhưng giữa nó và n Ly luôn ngầm hiểu ý nhau; thứ tình cảm nhiều năm ở bên nhau ấy, Lưu Hương Nguyệt Nhi hiểu rất rõ.

“Hồng Loan đừng buồn. Với n Ly, rất có thể đây lại là điều tốt nhất rồi.”

Hồng Loan đẩy Lưu Hương Nguyệt Nhi ra, nó gào lên: “Cô nói vớ vẩn gì thế?”

“Hồng Loan, người hay hỏi Hoa Mãn Nguyệt tình yêu là gì, đúng không? Người còn hỏi tình yêu, ăn có ngon không, đúng chưa? n Ly luôn rất yêu Lam Tổ, còn Lam Tổ thì chỉ yêu Diệp Khuynh Thành. Người cảm thấy n Ly sống có dễ chịu không?”

Cô ấy đã được nếm hương vị của tình yêu, tiếc rằng lại là chua chát đắng cay.

Ngày xưa là Lạc Nhi, ngày nay là Diệp Khuynh Thành, người nói xem n Ly nên thế nào? Cô ấy chịu đựng sao nổi?

Cho nên, đối với n Ly, giải thoát âu cũng là một thứ hạnh phúc. Hồng Loan, người đã hiểu chưa?”

Nó không hiểu. Nó chỉ biết, không thể gặp lại người bạn của mình nữa, người ấy đã vĩnh viễn đi xa.

“Nên để nó được yên tĩnh!”

Hoa Mãn Nguyệt bước lại, ôm Lưu Hương Nguyệt Nhi vào lòng.

Trầm mặc.

Im lặng không bờ bến.

Vùng sơn cốc tĩnh mịch không một âm thanh.

Đến nỗi có thể nghe rõ tiếng tim mình đang đập.

Diệp Khuynh Thành từ từ mở mắt ra. Lam Tố đang dịu dàng nhìn cô. Mỉm cười khi thấy cô tỉnh lại. Anh nói: “Đã tỉnh rồi à?”

“Em... tại sao em lại ngất đi?”

“Em bị thương, cho nên người rất yếu.”

“Còn anh, anh có sao không?”

“Thử nhìn anh đi, anh có chuyện gì được? Em vừa tỉnh lại, người còn yếu lắm, em nên vào xuyên không gian của anh thì hơn! Chúng ta còn phải tiếp tục hành trình.”

Từ đầu đến cuối, Lam Tố không hề nhắc đến tên n Ly.

Nhưng anh cũng biết mình chẳng thể giấu được bao lâu.

Nhưng tình trạng Khuynh Thành đang quá suy nhược, cô cần nghỉ ngơi điều dưỡng.

Cứ để ít lâu nữa hãy hay!

Lam Tố nghĩ vậy. Rồi anh đưa Khuynh Thành vào trong vòng xuyên không gian.

Mọi người thấy Khuynh Thành không nghi ngờ điều gì cả, đều thở phào nhẹ nhõm rồi bắt đầu lên đường.

Mong sao sự hy sinh của n Ly không phí hoài vô ích. Mong sao Khuynh Thành, mai kia dù biết sự thật, cô cũng có thể nén lòng rồi bình tĩnh trở lại.

Trong rừng Bách Độc, cả bọn Lam Tố không ngừng tìm kiếm chim Chu Tước.

Còn thiên tôn, ông ta đang dốc sức tu luyện thuật ngự tâm[1].

[1]. Chế ngự, khống chế nội tâm, tâm lý.

Ông ta nhìn Lam Ngạn, lạnh lùng cười thành tiếng: “Lam Ngạn! Thằng con quý tử của người đang đi đâu? Sao nó không đến tìm người?”

Lam Ngạn hít sâu một lần khí rồi nói: “Tôi chẳng mong nó đến tìm tôi làm gì.”

“Ha ha... ha ha ha... người cho rằng như thế nó sẽ không phải chết chứ gì? Người nghe đây: khi nào ta tu luyện xong thuật ngự tâm, ta sẽ không sợ bất cứ ai nữa.

Kể cả Lam Tố con trai người. Sẽ không ai có thể đe dọa nổi ta và càng không ai có thể thay thế được thiên tôn ta đây!

Ta mới là vị thần tối cao trên thần giới. Không ai có thể thay thế ta, tuyệt đối không có bất cứ ai.”

Vậy là Lam Ngạn đã hiểu rõ.

Thì ra, thiên tôn sợ con trai ông.

Nhưng, ông ta là thiên tôn! Thiên tôn là người tối cao vô thượng ở thần giới!

Sao phải sợ gì Lam Tố con trai ông?

Vậy đã có chuyện gì xảy ra? Tại sao lại thế này?

Lam Ngạn có thể không hiểu rõ ai đó, nhưng con trai ông thì ông rất hiểu.

Công lực của nó căn bản không thể vượt trên thiên tôn.

“Thiên tôn! Võ công của thằng con tôi chỉ bình thường như ai, nó đâu có thể là đối thủ của thiên tôn? Vả lại, nhà họ Lam chúng tôi xưa nay luôn an phận thủ thường, đâu có ý tranh giành vị trí thiên tôn, đâu có thể làm cái chuyện đại nghịch vô đạo ấy?”

Hiện giờ nhà họ Lam chỉ muốn làm rõ sự thật, mong thiên tôn cho chúng tôi biết đôi điều gì đó...”

“Hừ! Lam Ngạn, nhà người đừng giả vờ ngớ ngẩn nữa! Đừng tưởng ta không biết gì. Người chớ quên ta mới là thiên tôn, là vị thần tối cao vô thượng của thần giới.

Không một chuyện gì có thể qua nổi mắt ta. Nhà Nam Cung và nhà Tây Môn có lẽ không biết, chứ thiên tôn ta đây không thể không biết.

Ngày xưa hai nhà ấy liên kết với nhau để bức hại gia tộc Đông Phương các người.

Về sau người đổi họ tên, mai danh ẩn tích, cuối cùng đã lại nổi lên, tất cả những chuyện đó người tưởng ta không biết hay sao?

Ta biết, ta biết tất! Ta muốn xem xem thực ra người định lòe ta đến bao giờ? Ta muốn xem xem, ba đại thế lực các người có gia tộc nào định làm phản không.”

Lam Ngạn cười nhạt. Ông vốn nghĩ rằng thiên tôn không biết, nay mới nhận ra rằng chẳng phải ông ta không biết, có điều, ông ta bỏ đó, mặc kệ.

Hồi trước, ông ta cứ thể thản nhiên ngồi nhìn gia tộc Đông Phương bị hại thê thảm.

“Thiên tôn! Ngài là thiên tôn cao quý, ngài là vị thần tối cao ở thần giới, sao ngài có thể đối xử với các con dân của mình như thế? Sao lại đối xử như vậy với các bề tôi trung thành với mình?”

Thiên tôn lạnh lùng cười ha ha, đưa tay kéo Lam Ngạn, nói: “Trung thành ư? Lam Ngạn người cũng dám nói với ta hai chữ trung thành ư?”

Lam Ngạn không hiểu tại sao ông ta lại nghĩ rằng ông không trung thành?

Ông chưa bao giờ nghĩ đến chuyện làm phản, sao lại bảo rằng ông không trung thành?

“Thiên tôn! Lam Ngạn chưa hiểu ý ngài.”

“Hừ! Người đừng vờ vịt với ta nữa! Lam Ngạn hãy sống mà chờ xem con trai người sẽ chết như thế nào.”

Lam Ngạn rất băn khoăn.

Giả sử ông không trung thành, thì cũng không liên quan gì đến con trai ông mới phải?

“Thiên tôn, tôi vẫn không thể hiểu nổi!”

Mặt thiên tôn có nét cười cao thâm khó lường. Tàn ảnh loáng một cái, ông ta đã biến mất khỏi đại điện.

Chỉ còn lại Lam Ngạn vẫn bị nhốt trong một cái vò.

m mưu.

Lam Ngạn lơ mơ cảm thấy đây là một âm mưu đã được hoạch định từ lâu.

Kẻ nào đang toan tính hãm hại mọi người? Hãm hại con trai ông?

Ông không có một chút manh mối nào, và càng không thể nghĩ ra bất cứ ai đáng nghi.

Mong sao Lam Tổ có thể được bình an vô sự, hóa giải mọi nguy cơ thì tốt.

Nhưng ông đâu có biết Lam Tổ đã tiến vào rừng Bách Độc.

44. Chương 21 Part 1

Chương 21

Cả đoàn người lại cấp tốc phi hành một chập.

Dọc đường không xảy ra chuyện gì đáng sợ, tất cả yên tĩnh một cách kỳ lạ.

Hình như người ta hay nói câu này: sự im lặng khác thường trước khi bão tố ập đến.

Càng yên tĩnh như thế này, lòng họ lại càng bất an.

“Lam Tổ có cảm thấy điều gì bất ổn không?”

Giọng Hoa Mãn Nguyệt vọng đến.

“Sao? Chính anh cũng cảm nhận ra à?”

“Tôi cứ cảm thấy vùng này có chuyện gì đó không thật bình thường, chúng ta đã phi hành lâu như thế mà không chạm trán một thứ gì nguy hiểm cả?”

“Thứ gì nguy hiểm? Ngay cả một hơi thở lạ cũng không cảm thấy.”

“Đúng đúng đúng! Anh nói đúng. Hơi thở, hơi thở. Tôi hề bị căng thẳng là nói nhầm luôn.”

Đúng thế. Họ đã phi hành rất lâu, khi tiến vào khu vực này thì lại không cảm nhận ra một làn hơi thở nào khác lạ.

“Lam Tổ nói xem, có thể là thế nào?”

Lam Tổ cau mày, nhún vai, nói: “Tôi cũng không biết nữa. Bây giờ ta cứ đi, đi được đến đâu thì hay đến đấy. Mong sao chúng ta sẽ gặp may, tốt nhất là đừng xảy ra bất cứ chuyện gì.”

Tâm trạng Hồng Loan cũng không tốt mấy. Nó tiu nghỉu nghẹo đầu đi phía sau mọi người.

Nó vẫn nghĩ ngợi. Tình cảm của n Ly và nó vốn rất tốt.

“Hồng Loan, mau theo sát đi!”

Lưu Hương Nguyệt Nhi rất hiểu tâm tư của Hồng Loan, nó đang nhớ n Ly, nên thỉnh thoảng cô vẫn ngoái lại nhìn nó.

Giá mà đừng nhìn còn hơn, trót nhìn rồi, Lưu Hương Nguyệt Nhi kinh hãi há hốc miệng không nói được.

“Hồng... Hồng Loan...”

“Lưu Hương, em sao thế?”

Hoa Mãn Nguyệt cảm thấy Lưu Hương Nguyệt Nhi hơi là lạ, anh vội hỏi ngay.

“Hồng... Hồng Loan...”

Hoa Mãn Nguyệt lập tức nhìn Hồng Loan đang ở phía sau, nhìn thấy rồi sắc mặt anh cũng chẳng khác gì Lưu Hương Nguyệt Nhi.

“Kia là... là chuyện gì thế?”

“Lam Tổ, nhìn Hồng Loan xem, nó làm sao vậy?”

Khí lưu và cơ thể Hồng Loan hình như bị xáo trộn gì đó, toàn thân nó cứ chập chờn, lúc trở lại bản thể lúc lại là hình người, số lần biến ảo tương đối nhanh.

Toàn thân nó vốn mọc đầy lông vũ lấp lánh, lúc này cứ như là không còn sức sống, trở nên mờ nhạt u ám.

Nhưng, khuôn mặt nó lại hồng hào lạ thường, đôi mắt nó bỗng chuyển sang màu đỏ.

Lam Tổ đỡ Hồng Loan đứng lại, vừa áp sát nó thì bỗng như hóa điên đầy mạnh Lam Tổ, đôi mắt đỏ thì trợn rõ to.

Lam Tổ tạt đầu nó một cái thật mạnh tức thì Hồng Loan ngất xỉu.

“Có vẻ như nó bị trúng độc.”

“Trúng độc? Tại sao chúng ta vẫn khỏe như thường, chỉ mình nó bị trúng độc?”

“Có lẽ phải chờ nó tỉnh lại đã thì mới biết được.”

Nhìn bộ dạng Hồng Loan như vậy, Hoa Mãn Nguyệt cau mày. Xem ra, sự việc sẽ là lành ít dữ nhiều.

Chu Tước. Tuyệt nhiên chưa thấy bóng dáng con chim Chu Tước chết tiết ấy đâu.

“Lam Tố, ta nên thế nào đây?”

Hoa Mãn Nguyệt nhìn hồi lâu vẫn không nhận ra Hồng Loan bị trúng độc gì.

Anh thấy rất lúng túng mơ hồ.

“Tôi cũng chịu không nhận ra nó bị trúng độc gì. Nhưng bây giờ cứ phải gấp bảo vệ tâm mạch nó đã.”

Khuynh Thành nằm trong xuyên không gian của Lam Tố, cũng vừa mới tỉnh lại.

Nghe mọi người nói là trúng độc gì gì đó, cô hỏi ngay: “Lam Tố, đã xảy ra chuyện gì thế?”

Lam Tố biết không thể giấu Khuynh Thành, bèn đáp: “Hồng Loan bị trúng độc!”

“Mau cho em ra ngoài đi!”

Khuynh Thành đương nhiên biết rằng đây là rừng Bách Độc, nếu bị trúng độc cũng không phải là chuyện lạ. Có điều, mọi người phải nghĩ cách giải độc ngay.

Lam Tố điều động ý nghĩ, Khuynh Thành đã ra đứng trước mặt mọi người.

“Để em xem nào.”

Khuynh Thành lật mí mắt Hồng Loan quan sát, rồi lại bắt mạch cho nó. Cặp lông mày cau lại càng chặt hơn.

“Khuynh Thành, thế nào rồi?”

“Không phải nó bị trúng độc.”

“Không trúng độc à?”

Lam Tố, Hoa Mãn Nguyệt và Lưu Hương Nguyệt Nhi đều kinh ngạc. Không có lý do gì để cả ba người cùng nhìn nhâm được!

“Đúng thế, không có dấu hiệu gì chứng tỏ nó bị trúng độc. Mà là một thứ gì đó khiến nó bị rối loạn tâm trí, như bị ma ám chẳng hạn, nên mới thành ra thế này.”

Cả ba chụm đầu bàn bạc một hồi.

Khỏi phải bàn, chắc chắn là cái chết của n Ly khiến Hồng Loan bị choáng rất mạnh, cho nên một thứ gì đó khiến người ta rối loạn tâm trí đã nhân cơ hội này nhập vào người Hồng Loan.

Bỗng nhiên.

Một đám sương khói màu đen bay ra từ cơ thể Hồng Loan.

Tụ lại hình thành một bộ xương khổng lồ.

Nó ha hả cười như điên: “Cô gái ơi! Không ngờ cô cũng có chút bản lĩnh, cô có thể nhận ra nó bị ta làm cho tâm trí rối loạn.”

Nhìn đám khói đen tụ lại trước mặt, Khuynh Thành bỗng lơ mơ nhớ đến những cuốn tiểu thuyết nhạt nhẽo mà cô đọc ngày xưa, hình như có viết về cái của nợ này.

“Tâm Ma! Người là Tâm Ma!”

Đám khói đen lại ha hả cười như điên.

“Khá lắm! Cô có thể nhận ra ta!”

Thực ra Khuynh Thành cũng chỉ thuận miệng nói phứa, chứ không dám chắc mình nói đúng hay sai; không ngờ lại đúng là Tâm Ma thật.

Tâm Ma, là thứ cực kỳ tà dị trên đời này.

Với nó, ta không thể vận dụng lý lẽ gì hết.

Chỉ cần ý chí của ta không đủ vững vàng, thì sẽ bị nó khống chế bất kỳ lúc nào.

“Tâm Ma! Bọn ta chỉ đi qua vùng này, hoàn toàn không có ý mạo phạm người; nếu lỡ đắc tội gì đó với người, mong người hãy rộng lượng bỏ quá cho.”

Khuynh Thành không muốn đối địch với Tâm Ma làm gì, ngày xưa đọc sách cô đã biết hẳn rất khó nhân.

Tâm Ma.

Lam Tổ cũng mới chỉ nghe nói về nó.

Nhưng anh không ngờ vận mình lại may đến thế, có thể gặp được Tâm Ma trong rừng Bách Độc!

Chả trách ở khu vực này không thấy có làn hơi thở nào.

Ai dám trêu vào thằng cha quái thai này?

Tâm Ma vốn chỉ là một ý niệm, giống như Lam Tổ trước đây là một lần ý niệm, chỉ cần anh không muốn thì không ai có thể phát hiện ra anh.

Tâm Ma cũng thế.

“Các người đã đến đây rồi, nếu ta tha cho các người đi thì cút hứng quá đi.”

“Người...”

Khuynh Thành nắm chặt tay, cô định bước lên tranh luận với nó, nhưng Lam Tổ đã kéo cô đứng lại.

Anh bình thản hỏi: “Vậy người định thế nào?”

Anh hiểu rằng, khi đối phó với Tâm Ma, ta không nên bực dọc cáu kỉnh, sẽ rất dễ bị trúng tà của nó.

“Rất đơn giản thôi: chúng ta cá với nhau, nếu các người thắng thì ta thả cho đi, nếu các người thua thì...”

“Thì sao?”

“Thì các người để hai cô gái này lại, để họ lấy ta, làm vợ ta!”

Diệp Khuynh Thành và Lưu Hương Nguyệt Nhi diên tiết.

Tâm Ma, Tâm Ma khôn kiếp! Là ma râu xanh thì có.

“Người cứ việc mơ tưởng hảo huyền đi!”

Lưu Hương Nguyệt Nhi rất khó chịu quát lên.

Tâm Ma không hề tức giận, nó cười ha hả, nói: “Mỹ nhân xinh xắn đừng giận! Khi người mà nàng yêu phải đối mặt với sinh tử, anh ta dứt khoát lựa chọn mất nàng; lúc đó nàng sẽ nhận ra ta rất tốt.”

Đôi mắt của nó sắc như mắt chim ưng, nhìn chăm chăm vào Lam Tổ và Hoa Mãn Nguyệt, nói: “Có dám cá không?”

Lam Tổ và Hoa Mãn Nguyệt hiểu rằng, ván này dù muốn hay không muốn thì họ cũng phải cá. Cho nên, tặc lưỡi đánh liều vậy. Thà cứ lựa chọn vào cuộc đỏ đen còn hơn là bị nó đe dọa như thế!

“Cá cược như thế nào?”

Tâm Ma không ngờ bọn họ có thể nhanh chóng nhận lời, gã cau mày rõ rệt nhìn Lam Tổ.

“Đơn giản thôi: các người chỉ cần khống chế được Tâm Ma, thoát ra khỏi trận pháp của ta, thì coi như các người thắng cuộc.”

Lam Tổ và Hoa Mãn Nguyệt đưa mắt nhìn nhau. Tâm Ma mạnh ra sao, khỏi phải nói nhiều, chỉ cần nghe tên của nó là biết rồi.

“Được!”

Lam Tổ và Hoa Mãn Nguyệt vừa nhận lời xong thì cảnh tượng trước mắt lập tức biến đổi.

Cả hai không ngớt tự nhắc nhở rằng mình đang ở trong sự khống chế của Tâm Ma, đang đánh cược với nó. Dù sao cũng tuyệt đối không để mình bị mê hoặc bởi cảnh tượng trước mắt.

Lúc đầu còn tạm ổn, cả hai vẫn rất tỉnh táo. Nhưng vừa đi được một chập thì tâm trí họ dần dần nhạt nhòa, không thể tự kiểm soát được nữa.

Các cảnh tượng trước mắt không ngừng biến đổi.

Lam Tổ nhìn thấy cha mình, Lam Ngạn.

Hoa Mãn Nguyệt cũng nhìn thấy cha mình, Nam Cung Khuyết.

“Tổ Nhi... Tổ Nhi...”

“Phụ hoàng! Sao phụ hoàng lại ở đây?”

Tàn ảnh của Lam Ngạn bỗng loáng lên, Lam Tổ vội vã đuổi theo.

Trên đỉnh Tử Cấm.

Lam Tổ cau mày rõ chặt, chân anh bước càng gấp gáp hơn.

“Phụ hoàng chờ đã, chờ con...”

Cảnh tượng trước mắt lại bất ngờ biến đổi, bóng Lam Ngạn bỗng hóa từ hai thành một.

Ông đang đứng giữa biển lửa, đầu đón giãy giụa.

“Tổ Nhi... cứu ta... cứu ta với...”

“Phụ hoàng, phụ hoàng!!!”

“Tổ Nhi, mau chạy đi! Đừng lại đây, mau chạy đi...”

“Phụ hoàng! Con đâu có thể bỏ mặc phụ hoàng như thế này.”

“Đây là âm mưu của Diệp Khuynh Thành. Tổ Nhi! Nó bắt ta, nhằm uy hiếp con! Tổ Nhi, con tuyệt đối không nên mắc lừa nó!”

Khuynh Thành? Lam Tổ sửng sờ kinh ngạc.

Sao có thể là Khuynh Thành?

“Chắc là phụ hoàng hiểu lầm rồi...”

Lam Tổ nói chưa dứt lời thì Diệp Khuynh Thành áo đỏ bay phần phật đã đứng phía sau anh, Tử Thanh bảo kiếm trong tay, lạnh lùng đâm anh luôn.

Khoé miệng cô nhếch một nụ cười quỷ dị, nói: “Lam Tổ! Người dù ngủ mê cũng không thể ngờ, kẻ giết chết người lại là ta, đúng không?”

Ánh mắt Lam Tổ đầy nghi hoặc, nhưng nhìn thấy Tử Thanh bảo kiếm đã đâm vào thân mình, anh không thể không thừa nhận chính Khuynh Thành đã giết anh thật!

Tuy trong thâm tâm anh hoàn toàn không muốn tin là thế này.

Nhưng Tử Thanh bảo kiếm là thứ do chính tay anh luyện nên, anh đâu có thể không nhận ra nó?

“Khuynh Thành... tại sao?”

Lam Tổ tuyệt vọng nhìn cô.

“Vì ta hận người!”

“Hận?”

“Đúng thế! Hận người! Ta yêu người là thế, ta đã hy sinh quá nhiều vì người, nhưng ta không ngờ người lại là tên lừa đảo! Người vốn không hề yêu ta nhưng người lại trí trá nói rằng người thích ta.

Lam Tổ, người đừng tưởng ta không biết bụng dạ người đang nghĩ gì! Người chẳng qua chỉ coi ta là vật ký thác tình cảm mà thôi.

Người chẳng qua chỉ coi ta là một cái bóng của cô gái kia.

Ta không chịu đựng nổi, không thể chấp nhận! Cho nên, để cho người được thỏa lòng, ta chỉ còn cách lựa chọn giết người, để người vĩnh viễn đi mà gắn bó với cô ta!”

Khuynh Thành đâm Tử Thanh bảo kiếm vào người Lam Tố và vận sức xoáy lưỡi kiếm một vòng.

Rồi lại nhếch mép mỉm cười tàn nhẫn: “Thế nào, sợ chết à? Ngày trước người nên chết theo cô gái kia mới phải! Người không cảm thấy mình sống là một gánh nặng hay sao? Nếu người đã sớm chết rồi thì đâu phải chịu đau đớn như thế này nữa?”

Vẻ mặt nanh ác của Khuynh Thành không ngớt chập chờn trước mắt Lam Tố.

Câu nói tàn nhẫn của cô không ngừng vang vọng bên tai anh.

“Khuynh Thành... dừng... Khuynh Thành, không phải như vậy đâu. Anh chân thành yêu em, anh yêu em, Khuynh Thành! Khuynh Thành...”

“Lam Tố, chấm dứt cái trò giả dối ấy đi! Người cho rằng ta sẽ tin người ư? Bây giờ ta sẽ cho người biết mùi đau khổ là thế nào.”

Nói rồi Khuynh Thành rút Tử Thanh bảo kiếm ra, bước lên áp sát Lam Ngạn.

“Ta sẽ cho người chứng kiến người thân yêu nhất của người từ từ, đau đớn mà chết trước mặt người. Ta muốn đáp trả người nỗi đau khổ gấp mười gấp trăm lần nỗi đau khổ mà ta phải hứng chịu.”

“Không!!! Không!!! Khuynh Thành... Khuynh Thành...”

Lam Tố toàn thân đầm đìa mồ hôi, giãy giụa, không ngớt gọi tên Khuynh Thành.

“Lam Tố! Lam Tố! Lam Tố hãy tỉnh táo! Lam Tố! Tất cả những gì anh nhìn thấy đều là giả tạo! Lam Tố, Lam Tố mau tỉnh táo trở lại, tỉnh táo trở lại đi! Đừng bị mê hoặc bởi các cảnh tượng này. Đó là âm mưu của Tâm Ma!”

Tuy Khuynh Thành và Lam Tố gần như có thể chạm tay vào nhau nhưng dù cô gọi kiêu gì Lam Tố cũng không nghe thấy, không nghe thấy gì hết.

“Lam Tố... Lam Tố... anh tỉnh táo lại đi! Anh sẽ làm được, em tin anh nhất định sẽ tự kiểm soát được.”

Khuynh Thành cuống lên, hoàn toàn không chú ý rằng mình cũng đã xông vào trong huyền trận của Tâm Ma.

“Lam Tố...”

Lam Tố đau khổ mở to mắt, nhìn Diệp Khuynh Thành đứng trước mặt, anh bỗng thấy căm giận.

“Khuynh Thành, tại sao em lại đối xử với anh như thế? Anh tự thấy mình xưa nay chưa từng làm điều gì không phải với em, tuy anh... anh có làm em bị tổn thương nhưng anh đã xin lỗi rồi, anh vốn không muốn làm như thế...”

Tại sao em cứ quyết ý dồn ép anh... buộc anh phải ra tay?

Phụ hoàng của anh... cha anh... là người thân duy nhất của anh! Khuynh Thành, anh không... anh thật lòng không muốn em bị tổn thương.”

“Lam Tố... tỉnh lại đi... tỉnh lại đi...”

Khuynh Thành sợ quá gào lên gọi Lam Tố nhưng tai anh lại nghe thấy những điều khác.

“Hừ! Người không định làm ta bị tổn thương ư? Nhưng người đã làm thế rồi! Người nói là mình không muốn làm ta bị tổn thương, nhưng hiện nay người đang làm gì vậy? Không phải người vẫn vô tình làm tổn thương ta hay sao?”

Lam Tố, người nói mình chân thành với ta, những điều người đã làm thì sao? Chân thành mà như thế à? Yên tâm! Chờ ta giết cha người xong, ta sẽ nhanh chóng đưa người xuống địa ngục mà tìm ông ta. Ta sẽ không bắt ông ta phải chờ người quá lâu đâu!”

“Khuyhnh Thành đừng làm thế, anh cầu xin em đừng làm thế! Khuyhnh Thành...”

Lam Tố đau khổ dần vặt, anh thực lòng không muốn ra tay với Khuyhnh Thành, anh yêu cô như thế, anh đâu nỡ hại cô?

Nhưng... tại sao, tại sao lại thành ra thế này?

Tại sao cô ấy lại muốn hại cha anh. Rốt cuộc là tại sao?

“Khuyhnh Thành! Anh không cần biết em hận anh như thế nào nhưng anh vẫn phải nói với em câu này: anh yêu em, yêu em vô cùng tha thiết. Dù em giết anh, anh cũng không biết nói gì khác. Và anh cũng không thể chống cự. Anh chỉ cầu xin, cầu xin em đừng giết phụ hoàng của anh.”

Vì cô, anh chết cũng được. Khuyhnh Thành đã rất muốn lấy mạng anh thì cứ để cho cô ấy lấy!

Nhưng, phụ hoàng của anh, anh tuyệt đối không cho phép cô làm hại ông.

“Khuyhnh Thành, em định làm thế thật ư?”

Lam Tố hết sức đau khổ nhìn Khuyhnh Thành, anh không muốn, rất không muốn kết cục sẽ là như thế.

Khuyhnh Thành đầy lo lắng đứng trước mặt Lam Tố.

“Lam Tố, anh nói gì thế? Anh hãy tỉnh táo lại đi?”

Khuyhnh Thành cuống lên, gọi anh. Nhưng Lam Tố nhìn vào cô, lại hoàn toàn không thấy điều đó, mà chỉ thấy cô đang rất bị kích động.

Anh nghe thấy Khuyhnh Thành nói những lời hết sức cặn tình: “Thôi đi cho! Lam Tố, người cho rằng ta sẽ tin những lời ma quái của người hay sao? Bây giờ ta sẽ giết cha người.”

Khuyhnh Thành định ngăn Lam Tố lại, cố gắng sức đưa tay ra nắm lấy anh.

“Khuyhnh Thành em định buộc anh phải ra tay thật ư?”

Tay Lam Tố nắm lại thật chặt, vẻ mặt hết sức đau khổ.

Người ấy là cha anh!

Là người thân duy nhất của anh!

Anh đâu có thể để Khuyhnh Thành làm hại ông?

“Khuyhnh Thành, xin lỗi em! Dù em hận anh đến mức nào thì anh cũng đành!”

Nói rồi anh lao vào tấn công Khuyhnh Thành.

Anh đã tính toán đâu vào đấy rồi.

Cứu xong phụ hoàng của anh, anh sẽ lấy cái chết để tạ tội.

Như thế, có lẽ sẽ dẹp yên cơn thịnh nộ của Diệp Khuyhnh Thành!

Trường kiếm trong tay hươ lên, đâm thật mạnh vào cô.

Huyền trận vốn là thứ hư ảo, Lam Tố lại tập trung nội lực để tấn công.

Cho nên nhất kiếm hải hùng ấy dễ dàng đâm xuyên Diệp Khuyhnh Thành.

“Lam Tố...”

Khuyhnh Thành kinh ngạc nhìn anh. Cô không sao tin nổi Lam Tố của cô lại cầm kiếm đâm cô!

“Lam... Tố...”

Khuyhnh Thành dường như quên cả đau đớn, cô chỉ nước mắt đầm đìa, nhìn vẻ mặt ghê rợn của Lam Tố.

Anh đang hận cô?

Anh đang hận cô thì phải?

Cho nên anh mới giết cô?

Nếu không phải tại cô thì có lẽ Lạc Nhi sẽ không chết, đúng thế không?

Nhất định là thế, chắc chắn là thế rồi! Cho nên anh mới giết cô để trả thù cho Lạc Nhi!

Khuynh Thành cười cay đắng! Thì ra... thì ra... tất cả đều là giả dối!

Tâm Ma. Vào lúc này cô thậm chí rất cảm ơn Tâm Ma.

Nếu không nhờ nó thì có lẽ cô không có cách nào nhìn thấu được nội tâm của Lam Tổ.

Thảo nào anh ta hận cô!

“Lam Tổ... có phải em chết đi... thì anh sẽ hết hận em phải không?”

Nhìn mũi kiếm đâm vào thân thể mình, Khuynh Thành chỉ cảm thấy đau lòng không sao nén được, toàn thân cô dường như sắp chết thật rồi.

Khi máu tươi thấm qua vạt áo, Khuynh Thành chỉ cảm thấy đau lòng không sao nén được, toàn thân cô dường như sắp chết thật rồi.

Khi máu tươi thấm qua vạt áo Khuynh Thành rờn rờn rõ xuống, thì huyền tượng bỗng nhiên tan biến không thấy đâu nữa.

Lam Tổ nhìn Khuynh Thành đang đứng trước mặt, anh kinh hãi chờ đợi hồi lâu không nói được một câu.

“Khuynh... Khuynh Thành...”

Khuynh Thành đau khổ cười thê thảm. Cô rất muốn khóc òa, khóc thật to.

Nhưng, cô đau đớn, đau đến nỗi không thể khóc nổi nữa.

“Khuynh Thành... anh... anh...”

Lam Tổ vô cùng băn khoăn không thể hiểu nổi tại sao mình lại rút kiếm đâm Khuynh Thành?

Bộ não anh vận động rất nhanh. Vừa nãy... anh nhìn thấy Khuynh Thành định giết cha anh, cho nên anh mới...

“Khuynh Thành! Anh xin... xin lỗi!”

“Đi đi! Tôi không muốn nhìn thấy anh, tôi không bao giờ muốn nhìn mặt anh nữa!”

Khuynh Thành đưa tay rút phất thanh trường kiếm của Lam Tổ đang cắm trên người cô ra.

“Choang...”, một tiếng ném ngay xuống đất, lạnh lùng nói: “Kể từ nay, anh và tôi chỉ như hai người xa lạ, không có bất cứ liên quan gì nữa.”

Dẫu ngủ mê cô cũng không dám tin rằng, người đàn ông mà cô yêu tha thiết lại cầm kiếm đâm cô!

“Khuynh Thành... Khuynh Thành... hãy nghe anh giải thích đã được không...”

“Giải thích? Anh cảm thấy giữa chúng ta vẫn còn gì đó cần giải thích ư?”

“Khuynh Thành...”

45. Chương 21 Part 2

Không thể như thế này! Lam Tổ đuổi theo Khuynh Thành, nắm chặt cánh tay cô giữ lại.

“Khuynh Thành, nghe anh giải thích đã. Anh bị trúng tà thuật của Tâm Ma, cho nên anh mới...”

Khuynh Thành cười khẩy, nói: “Nếu anh thật sự yêu tôi, thì dù trúng tà thuật gì đi nữa anh cũng không thể cầm kiếm đâm tôi! Nếu tình cảm của anh đối với tôi đủ sâu nặng, thì khi nhìn thấy tôi anh phải có tri giác để nhận ra chứ?”

Nay, cái sự thật này đã chứng minh rằng anh yêu tôi chưa đủ sâu sắc, chứng minh rằng tôi không hề có chỗ đứng trong tâm trí anh.”

Vết thương vẫn không ngừng chảy máu, nhưng Khuynh Thành lại hoàn toàn không cảm thấy đau đớn.

Bởi vì, nỗi đau trong trái tim cô còn khủng khiếp hơn.

“Không! Khuynh Thành! Không phải thế! Em phải tin anh, em nhất định phải tin anh...”

Tin? Cô cũng muốn tin.

Nhưng mũi kiếm lạnh buốt đã cắm ngập vào thân thể cô... cô phải tin anh ta như thế nào đây?

“Anh đi đi! Tôi đã quá đại độ, bấy lâu nay tôi rất ngây thơ, cứ tưởng rằng anh sẽ yêu tôi.”

Nước mắt không ngừng tuôn trào trên khuôn mặt Khuynh Thành.

Cô chỉ muốn chạy trốn, chạy đến một nơi xa lạ không ai nhận ra mình, để khóc một hồi cho đã.

“Khuynh Thành...”

Lam Tố nắm chặt hai cánh tay Khuynh Thành, nhanh chóng cầm máu cho cô.

Khuynh Thành cười cay đắng, thê thảm. Cầm máu? Cô đâu chỉ bị vết thương này? Vết thương trong lòng thì thế nào đây?

Cầm máu. Nhưng trái tim cô rỉ máu, có thể cầm máu được không?

“Khuynh Thành, vừa nãy anh... anh hoàn toàn không cố ý.”

Một hắc ảnh chớp lên. Tâm Ma đã đến bên cạnh họ.

“Diệp Khuynh Thành! Bây giờ cô đã nhìn rõ gã đàn ông đang đứng trước mặt cô rồi chứ?”

Nhìn rõ. Đúng là nhìn rõ, không thể rõ hơn được nữa.

Nếu có thể được lựa chọn, thì cô thà không nhìn thấy anh ta còn hơn.

Lam Tố tuyệt vọng nhìn Khuynh Thành. Rồi anh bất ngờ xông vào tấn công Tâm Ma.

“Tại người, tại người, tất cả đều là tại người!”

Khi Lam Tố tập trung nội lực xông vào Tâm Ma thì đám khói đen ấy bỗng tản đi, bay sang một hướng khác.

“Khuynh Thành, Khuynh Thành! Em từng nói dù xảy ra chuyện gì thì em vẫn lựa chọn tin anh. Lẽ nào bây giờ em đã quên?”

Lam Tố không còn cách nào khác, anh đành nhắc lại tất cả những lời Khuynh Thành nói với anh ngày trước.

Anh không cầu mong điều gì khác, chỉ mong Khuynh Thành lại cho anh cơ hội.

Chỉ cần Khuynh Thành có thể tin anh thì anh tuyệt đối sẽ không để cho Tâm Ma hoành hành nữa.

Bộ não Diệp Khuynh Thành vận động cực nhanh.

Cô bỗng nhớ đến hồi nọ ở bên Trọng Lâu trò chuyện với ông ta.

“Cô đang nhớ đến anh ấy thì phải?”

Trọng Lâu ngoảnh sang nhìn Khuynh Thành.

“Không nhớ sao được? Nếu không nhờ có Tịch Vân thì e hồn phách của Trọng Lâu tiên sinh đã tan tác cả rồi còn gì!”

“Cô cũng thế, nếu không vì Lam Tố thì có lẽ cô không thể bùng phát được sức mạnh kinh người như vậy!”

Khuyñh Thành mỉm cười nhìn Trọng Lâu, chìa tay ra nói: “Vậy thì hai chúng ta sẽ cùng nỗ lực hơn nữa vì người ấy của mình!”

“Đúng! Tin rằng chúng ta nhất định sẽ thành công.”

Tình yêu nóng bỏng là như thế đấy!

Nhưng bây giờ thì sao? Cô lại không thể tin anh nữa!

Khuyñh Thành lại nhớ hồi nọ mình từng nói với Hoa Mãn Nguyệt.

Nói rằng, anh đã lựa chọn yêu Lưu Hương Nguyệt Nhi thì anh không nên dễ dàng nghi ngờ cô ấy. Nếu không có được niềm tin cơ bản, thì anh không xứng để yêu cô ấy.

Nhưng bây giờ thì sao?

Cô đã bắt đầu nghi ngờ Lam Tố, người mà cô yêu sâu sắc.

Khuyñh Thành còn nhớ mình cũng đã nói với Hoa Mãn Nguyệt.

Nói rằng, những điều ta nghe thấy, chưa chắc đã là thật; những thứ ta nhìn thấy cũng chưa chắc đã là thật; ta hãy cảm nhận tất cả bằng trái tim mình.

Đúng thế. Hãy cảm nhận bằng trái tim.

Tĩnh tâm trở lại. Nhất định phải tĩnh tâm trở lại.

Khuyñh Thành không ngớt tự nhủ với lòng mình.

Cô hít vào một hơi thật sâu. Rồi cũng đã cố gắng bình tĩnh trở lại được.

Khuyñh Thành ngược mắt nhìn Tâm Ma.

Lam Tố thì rất phần nộ quát hấn: “Người là kẻ lừa đảo! Người dám bày kế ly gián ta và Diệp Khuyñh Thành. Bây giờ ta phải giết người!”

Tâm Ma cười ha hả, nói: “Lam Tố, người đã thua cuộc, người còn gì để nói nữa không?”

Thua?

Lúc này Lam Tố mới nhớ ra anh đã cá cược với Tâm Ma như thế nào.

Không, anh tuyệt đối không thể thua.

Khuyñh Thành là vợ của anh.

Sao anh có thể để cho gã Tâm Ma chết tiệt ngông cuồng như thế?

“Thua ư? Người mừng quá sớm đấy!”

Dù anh đã thua thật thì hể còn một hơi thở anh vẫn sẽ tuyệt đối không bỏ mặc Khuyñh Thành.

Tâm Ma tiếp tục cười tàn độc như thẳng điên.

“Được! Người ngang bướng không chấp nhận thua, thì ta sẽ cho người một cơ hội, để người tâm phục khẩu phục rằng mình đã thua.”

Khuyñh Thành đã hoàn toàn tỉnh táo trở lại.

Tuy vết thương vẫn đang đau nhưng cô đã thấy dễ chịu hơn, vì đầu óc cô đã thẳng băng và thanh thản.

Ít ra, cô cũng tin rằng Lam Tố vẫn yêu cô.

“Tâm Ma! Không cần phải thế nữa. Dù xảy ra chuyện gì thì ta vẫn tin ở Lam Tố. Ta sẽ không xóc nổ mà nghi ngờ anh ấy nữa. Ta tin, ta rất tin tình yêu của ta và Lam Tố không gì lay chuyển nổi. Những trò hề rẻ tiền của người không bao giờ có thể chia rẽ được chúng ta!”

Nhìn ánh mắt kiên định của Diệp Khuynh Thành, Tâm Ma bỗng kinh ngạc.

Cô ta... cô ta đã phá vỡ thuật mê tâm của gã!

Thú vị thật! Càng lúc càng thú vị đây!

Gã muốn xem xem tình cảm giữa họ có đúng là bền vững không gì lay chuyển nổi không?

“Được! Chỉ cần các người vượt qua được lần này thì ta sẽ thả cho các người đi!”

Các cảnh tượng trước mắt lại đột nhiên biến ảo.

Huyền trận của Tâm Ma có một đặc điểm kỳ quái là, nhất định phải nhìn thấy máu thì mới phá được trận.

Sự khẳng định của Diệp Khuynh Thành vừa rồi khiến Lam Tố vô cùng cảm động.

Anh nắm chặt tay cô, nói: “Khuynh Thành, anh biết em sẽ tin anh.”

“Lam Tố, dù phía trước có thể có sóng to gió lớn đến đây, em vẫn lựa chọn cùng anh đối mặt; em cũng sẽ không bao giờ nghi ngờ anh.”

“Được! Khuynh Thành! Kiếp này chúng ta sẽ là một đôi vợ chồng vĩnh viễn tin cậy lẫn nhau. Được chứ?”

Khuynh Thành tràn trề hạnh phúc, nhìn anh gật đầu.

Đúng thế. Đã gửi gắm mình ột người, đã trao trái tim mình cho người ấy, sao lại có thể nghi ngờ người ấy?

“Đúng! Vĩnh viễn tin cậy lẫn nhau!”

Ngón tay họ đan vào nhau, cùng từ từ bước lên phía trước.

Trên đường, không thấy có chuyện gì lạ lùng xảy ra.

Lam Tố chỉ nhìn thấy hình ảnh quá khứ Khuynh Thành huyết chiến ở phàm trần, ở tiên giới và những nỗi nhớ của cô đối với anh. Ngoài ra không thấy gì khác.

Còn Khuynh Thành, cô nhìn thấy những mối nguy hiểm mà Lam Tố phải đối mặt trên thần giới, và những nỗi lo lắng của anh đối với cô.

Ngón tay họ vẫn đan vào nhau, tiếp tục bước đi.

Trong lòng tràn ngập tình yêu dành cho nhau. Yêu nồng nàn và hạnh phúc.

Đứng bên ngoài huyền trận, Tâm Ma rất tức tối.

Sao có thể như thế kia? Huyền trận của gã thuật ngự tâm của gã, sao lại không hề có tác dụng với hai người này?

Không! Gã nhất định phải khơi bằng được chỗ u ám nhất của nội tâm họ, khiến họ phải tàn sát lẫn nhau.

Nhưng, dù gã gắng sức đến mấy.

Cũng vô ích. Không ăn thua gì.

Công lực của gã không hề tác động được đến họ.

Điều này... đâu có thể có chuyện này? Lòng người luôn tham lam kia mà? Lòng người đều là đen tối kia mà?

Sao hai người này lại có thể tin tưởng lẫn nhau đến thế?

Vẫn có câu: Vợ chồng tạm bợ đầy thôi, đại nạn ập đến vội rời nhau ngay.

Sao bọn họ vẫn không hề bị gã làm cho dao động?

Chắc là do trận pháp có trục trặc ở một khâu nào đó.

Tâm Ma cấp tốc nhìn sang một huyền trận khác.

Ở đó, Hoa Mãn Nguyệt lại ôm eo Lưu Hương Nguyệt Nhi cùng ngắm nhìn mây màu hoàng hôn!

Đứng ngay giữa huyện trận để hưởng thụ, lãng mạn hết nhẽ!

Thực ra, ngay từ lúc bước vào huyện trận hai người đã mất hết tri giác.

Họ hoàn toàn không biết mình đang đứng trong huyện trận, họ ngỡ rằng nhất cử nhất động của mình đều là trong đời thường.

Nhìn đôi trai gái đắm thắm như thế, Tâm Ma càng phần nộ.

Lẽ nào họ cũng không hề nghi kỵ lẫn nhau?

Họ rất tin cậy nhau như thế ư?

Chẳng lẽ thâm tâm người này không gọn chút bất mãn đối với người kia?

Gã tăng thêm công lực ạnh hơn.

Quả nhiên, gã nghe thấy Hoa Mãn Nguyệt chậm rãi nói: “Lưu Hương, em biết không: em rất trịch thượng, rất ngang ngạnh và còn hay ghen nữa! Em chẳng hiểu gì cả, em chỉ toàn là khuyết điểm!”

Lưu Hương Nguyệt Nhi giận dữ lừ mắt nhìn Hoa Mãn Nguyệt, nói: “Hoa Mãn Nguyệt, có giỏi thì nhắc lại xem?”

Hoa Mãn Nguyệt bỗng ôm ghì cô ta, rất ngang tàn áp một nụ hôn lên môi Lưu Hương Nguyệt Nhi rồi nói: “Nhưng, anh vẫn thích em!”

Tâm Ma suýt nữa hóa rồ!

Cả... cả bốn người này.

Sao có thể như thế được?

Vào lúc này mà vẫn còn chót nhả tán tỉnh nhau?

Làm nhục!

Rõ ràng là họ làm nhục Tâm Ma ta đây!

Tâm Ma chưa bao giờ thất bại.

Khốn kiếp! Gã dùng dùng nổi giận, hất tay một cái. Huyện trận biến mất.

Nếu cứ chờ họ nhìn thấy máu rồi mới phá trận, thì có lẽ gã đã tu luyện thành hình người rồi, họ sẽ không ra được nữa.

Bọn người này còn tha hồ hưởng thụ, tình tứ với nhau ngay trong huyện trận.

Tuy nhiên, muốn thoát khỏi bàn tay của gã thì vẫn tuyệt đối không ngon lành tí nào!

Gã vẫn còn một quân át chủ bài - Hồng Loan!

Bốn người ra khỏi huyện trận, nhìn thấy mọi cảnh trước mắt họ mới ngớ ra như vừa tỉnh giấc mơ.

Lam Tổ rảo bước lên trước hết, nói: “Tâm Ma, người thua rồi!”

Tâm Ma cười ha hả, nói: “Lam Tổ, người đừng vội đắc ý. Người thử nhìn nó xem!”

Cả bốn người cùng nhìn sang Hồng Loan, cảm thấy rất lo lắng.

“Muốn thật sự thắng ta, người phải để cho nó thoát khỏi ta đã. Nếu nó không thể thoát thì ta sẽ cứ bám các người, sau đó ta sẽ nhân bất cứ cơ hội nào đó để mê hoặc các người không tha.”

Tâm Ma không thêm giấu giếm dã tâm của mình.

Hễ mọi người xuất hiện điểm yếu trong nội tâm thì nó sẽ có cơ hội ra tay.

Dù họ rất muốn thoát khỏi chính mình, cũng là chuyện không thể làm nổi.

Cho nên Tâm Ma không hề sợ họ.

“Tâm Ma! Người chớ vội đắc ý. Ta tin rằng Hồng Loan nhất định sẽ chiến thắng người. Người chẳng thể không chế nó bao lâu đâu.”

“Thế ư?”

Tâm Ma giở ngón ma mãnh, một làn khói đen bỗng nhập vào thân thể Hồng Loan.

Đôi mắt đỏ của Hồng Loan bỗng mở to, mặt nó đầy vẻ ai oán nhìn họ.

“Giết... giết...”

Hồng Loan dường như mắc chứng tâm phong, nó xông lại tấn công bọn Khuynh Thành.

Khuynh Thành thấy thế bèn vội bước lên đối mặt với Hồng Loan đang phăm phăm lao đến.

“Hồng Loan, người hãy nhìn cho rõ, người định giết ta thật sao? Ta là Diệp Khuynh Thành! Người mở to mắt ra mà nhìn đi!”

Ánh mắt cô sáng rực như ngọn đuốc.

Cô rất tin, tin chắc Hồng Loan nhất định sẽ chiến thắng Tâm Ma.

Hồng Loan tập trung nội lực vào bàn tay. Có vẻ như nó sắp tạt chưởng vào Khuynh Thành.

Bỗng nhiên.

Ánh mắt nó liên tục biến hóa, vẻ mặt của nó đau khổ, nhìn Khuynh Thành nói: “Khuynh Thành, mau đi đi, tôi sắp không kiểm soát nổi bản thân nữa.”

Đi?

Nếu định đi thì vừa nãy cô chẳng mạo hiểm bước lên làm gì.

Nếu đi, tức là từ đầu đến giờ thành công cốc.

“Hồng Loan, người hãy nhìn ta, nhìn vào mắt ta! Người phải gắng kiên trì bền bỉ. Ta tin rằng người nhất định sẽ chiến thắng gã Tâm Ma.”

Vẻ mặt Hồng Loan càng lúc càng tỏ ra đau khổ hơn.

Khuôn mặt mắng tở của nó méo xệch, trán nó vã mồ hôi hột chảy dài.

“Khuynh Thành... đi đi!”

“Ta không đi! Nếu người không kiểm soát nổi mình thì người cứ việc giết ta đi!”

Khuynh Thành biết rằng, có dồn nó vào chỗ tuyệt đường thì nó mới bùng phát tiềm năng khổng lồ của mình.

Giống như con người khi đối mặt với cái chết, bản năng sinh tồn của họ mới được phát huy.

“Hồng Loan, nếu người không muốn ta chết thì người phải trụ lại cho vững.”

Đời nào nó lại muốn cô chết?

Và nó càng không muốn chính tay nó sát hại cô.

Nó không làm nổi, tuyệt đối không làm nổi.

Nhưng, đau khổ, nó thật sự rất đau khổ.

n Ly đã mất, nó không thể lại mất thêm Khuynh Thành; nó không thể mất cô, vương gia của nó lại càng không thể mất cô.

“Khuynh Thành... Khuynh Thành...”

Giọng Hồng Loan nghẹn ngào. Đúng là nó rất sợ nó không kiểm soát nổi bản thân rồi sẽ ra tay sát hại Khuynh Thành.

“Hong Loan! Người sẽ làm được... người nhất định phải trụ vững.”

Lam Tổ cũng vội bước đến, nhìn nó bằng ánh mắt kiên định.

“Đúng thế, Hong Loan người sẽ làm được. Tuy...”

Hoa Mãn Nguyệt vừa định nói: “Tuy n Ly đã chết, nhưng người vẫn còn có chúng ta!”

Nhưng anh chưa kịp nói thì đã bị Lưu Hương Nguyệt Nhi ngắt lời, nói chen vào: “Đúng thế, Hong Loan tuyệt đối không thể buông xuôi! Vì người, Khuynh Thành dám liều cả tính mạng mình; nếu người lại không kiên trì nổi thì người có xứng với cô ấy không?”

Lúc này tuyệt đối không nên để cho Khuynh Thành biết n Ly đã chết. Nếu không... gã Tâm Ma nhất định sẽ thừa cơ tấn công Khuynh Thành.

“Nhưng... nhưng tôi quá đau khổ...”

Ánh mắt của Hong Loan bỗng chuyển sang màu đỏ sẫm.

Lam Tổ thấy thế vội vàng kéo Khuynh Thành ra phía sau lưng anh để bảo vệ cô.

Khuynh Thành thì cố gỡ tay anh ra, nói: “Lam Tổ, hãy tin em, và tin ở Hong Loan.”

Cô lại bước vòng lên chỗ cũ, đứng ở phía trước Lam Tổ.

“Hong Loan, người định giết ta thật ư?”

Nắm đấm nhỏ bé của Hong Loan giơ ra, bỗng dừng lại giữa chừng. Nó đang đau khổ dằn vặt.

Khuynh Thành... cô ấy là Khuynh Thành... Hong Loan người không được giết cô ấy. Không được...

Nó đang không ngớt tự nói với lòng mình. Nhưng từ trong đáy lòng lại có một âm thanh khác đang kêu gọi nó.

“Giết cô ta đi! Cô ta đã hại n Ly. Nếu không vì cứu cô ta thì n Ly đã không phải chết! Cứ giết nó đi, giết để trả thù cho n Ly! Giết đi, mau giết nó đi!”

Tại cô ta mà n Ly phải chết, nếu không vì cứu cô ta thì n Ly chết sao được?

Tại cô ta, tại cô ta cả!

Mắt Hong Loan lại biến thành đỏ sẫm, nó điên cuồng xông vào Khuynh Thành.

Lam Tổ thấy thế kinh hãi kêu lên: “Khuynh Thành! Nó đã hoàn toàn mất lý trí, em mau tránh đi!”

Nhưng Khuynh Thành vẫn quyết ý dừng lại, bất động.

Thấy vậy, Lam Tổ bỗng nắm chặt tay, làn khí lưu to lớn nhanh chóng lan tỏa bốn bề.

Nếu Hong Loan tấn công Khuynh Thành thì anh sẽ lập tức khống chế nó để bảo vệ cô ngay.

“Hong Loan! Hong Loan, người định giết ta thật ư?”

Làn khí lưu cực mạnh tạt đến, áo đỏ của Khuynh Thành phất phật, mái tóc cô tung bay.

Khuynh Thành. Đó là Diệp Khuynh Thành.

Hong Loan, sao người lại muốn giết cô ấy?

n Ly đã không tiếc sinh mệnh của mình để cứu sống Khuynh Thành, sao người lại định giết người ta?

Giết Khuynh Thành, thì người có xứng với n Ly không?

Hong Loan, người không được để cho Tâm Ma điều khiển. Nếu người giết Khuynh Thành thì người sẽ phải hối hận suốt đời.

Nhưng lại có một âm thanh khác bật ra.

Giết đi, giết nó đi, nhất định phải giết nó!

Hai giọng đối lập, không ngớt cãi lộn.

Hồng Loan càng đau khổ, dần vật, bết tắc.

Thấy thế, Khuynh Thành từ từ, từng bước, tiến về phía Hồng Loan.

“Hồng Loan, ta là Khuynh Thành. Hồng Loan...”

Lam Tổ vội bước lên, nắm chặt tay Khuynh Thành, cả hai cùng từ từ tiến lại gần Hồng Loan.

Vào khoảnh khắc Khuynh Thành bước về phía Hồng Loan.

Lam Tổ bỗng hiểu ra một điều.

Rồi anh lập tức thu lại làn khí lưu của mình.

Đối với Hồng Loan, anh không thể có thái độ thù địch.

Ngay Khuynh Thành còn có thể tin ở nó.

Huống chi, nó đã theo anh bấy lâu nay, anh có lý gì để nghi ngờ nó? Nếu nó không thể kiểm soát bản thân, thì anh sẽ dùng thân mình thay cho Khuynh Thành mà hứng chưởng của nó cũng được!

Hoa Mãn Nguyệt và Lưu Hương Nguyệt Nhi thấy thế cũng bước lên.

Lưu Hương Nguyệt Nhi nắm chặt tay Khuynh Thành. Cả bốn người từ từ bước về phía Hồng Loan.

“Hồng Loan, chúng ta tin người nhất định sẽ kiểm soát được.”

Khuynh Thành mỉm cười nhìn nó, ánh mắt cô khẳng định lời cô nói.

Hồng Loan nhìn bốn người bước lại, nó bỗng ngây đờ ra.

Không rõ tại Tâm Ma hay là do chính nó. Chỉ biết rằng lúc này nó đứng ngây ra.

“Hồng Loan, người là người bạn rất tốt, là người rất thân thiết của chúng ta. Người còn nhớ những lần chúng ta sát cánh chiến đấu không? Vì ta, người có thể bất chấp sinh tử.

Người đã cứu ta hết lần này đến lần khác, cho nên lần này dù người muốn giết ta thì ta cũng không trách gì người.

Nhưng ta nghĩ rằng, Hồng Loan mà chúng ta biết sẽ không dễ gì bị thất bại.”

Sau khoảnh khắc ngây đờ ra.

Hồng Loan càng đau khổ. Nó nằm lăn ra đất, vật vã.

Đúng thế, nó không thể giết Khuynh Thành.

Họ là bạn, là người thân của nó.

Nhìn Hồng Loan đang nằm dưới đất giãy giụa, nội tâm bị giằng xé, Khuynh Thành hết sức thương xót.

Cô biết, lúc này nó rất khổ tâm.

Nhưng cô rất tin, rất tin Hồng Loan sẽ tự kiểm soát được.

Cả bốn người tay nắm tay, từ từ bước đến bên Hồng Loan. Khuynh Thành ngồi xuống, mỉm cười dịu dàng nhìn nó, chìa bàn tay ra: “Hồng Loan, đưa tay cho ta.”

Hồng Loan ngạc nhiên nhìn Khuynh Thành, nó run run chìa bàn tay bé nhỏ ra, đôi mắt đỏ sẫm của nó chứa đựng bao điều phức tạp.

Khuynh Thành nắm chặt tay Hồng Loan.

Như bà mẹ hiền. Cô ôn tồn nói: “Hồng Loan, dù người đối xử với ta thế nào, ta cũng không trách người. Dù người giết ta bây giờ, ta cũng không trách người.”

“Hồng Loan! Tuy ta mọi ngày rất dữ với người, nhưng thực ra ta luôn rất quan tâm đến người.”

Lam Tố thường luôn băng giá với bất cứ ai, lúc này anh cũng chậm chậm nói với Hồng Loan như thế.

Anh vốn nghĩ, đời anh, anh chỉ cần dịu dàng, chỉ cần tốt với một mình Khuynh Thành.

Nhưng cho đến khi ở bên Khuynh Thành lâu ngày.

Anh mới biết, thực ra mình có thể dịu dàng với nhiều người khác.

“Đúng thế, Hồng Loan! Chúng ta đều ủng hộ người. Cho nên, người hãy cố gắng lên! Nếu người thực sự không kìm nén nổi, thì cứ cắn anh ấy một miếng thật đau, ta sẽ không thắc mắc gì hết.”

Lưu Hương Nguyệt Nhi hiền hòa nhìn Hồng Loan, rồi kéo bàn tay của Hoa Mãn Nguyệt lại gần nó.

Hoa Mãn Nguyệt nhăn nhó, vội rút tay lại, tặc lưỡi nói: “Kìa em, sao lại thế? Anh sẽ ghen đấy!”

Nhưng rồi, nhìn vẻ mặt buồn bã của Hồng Loan, anh lại chìa tay ra nói: “Nếu người không nén nổi thật, thì ta cũng cố chịu đựng, cho người cắn một miếng cũng được!”

Hồng Loan nhìn bốn người. Nó lần đầu tiên cảm nhận được thế nào là ấm áp.

Nó thấy ấm lòng, rất dễ chịu, rất dễ chịu.

Ánh mắt đỏ của nó cũng dần trở lại màu sắc như trước.

“Khuynh Thành... vương gia...”

Thấy Hồng Loan đã cất tiếng gọi họ, cả bốn người đều thở phào, mừng rỡ.

Làn khói đen nhanh chóng rời khỏi thân thể Hồng Loan.

Tâm Ma tức tối nhìn bọn họ, nó cực kỳ băn khoăn.

Khuynh Thành và Lưu Hương Nguyệt Nhi vội đỡ Hồng Loan đứng lên.

Hoa Mãn Nguyệt thấy thế mạnh bạo hấn lên, chỉ mặt Tâm Ma nói: “Người thua rồi!”

“Đúng thế, người đã thua!”

Lam Tố mỉm cười. Thắng lợi. Vừa nãy, đúng là hú vía.

Nếu Hồng Loan không thể tự kiểm soát thì rất có thể Khuynh Thành đã bị thương.

Tâm Ma ngán ngẩm, tiu ngửu nhìn mọi người. Đúng thế, nó đã thua.

“Tâm Ma ta đây biết giữ lời hứa. Các người đi đi!”

Không phải gã đã hứa thì luôn giữ lời, mà là, gã căn bản không có cách gì để ký sinh vào thân thể những người này để hút lấy những tà niệm nhằm làm ình mạnh lên. Cho nên gã đành phải thả họ đi.

Tâm Ma lợi hại ra sao, Khuynh Thành từng đọc qua sách vở.

Tuy không biết là thật hay không thật, nhưng lần này ngẫu nhiên va chạm, cũng khiến cô có cách nhìn nhận của mình về Tâm Ma.

Sách viết hơi quá cường điệu, một tác đến trời.

Nhưng kể ra Tâm Ma cũng lợi hại thật.

Nơi nào có tà niệm, nơi ấy có Tâm Ma.

Tâm Ma có mặt ở mọi nơi mọi chốn.

Khuynh Thành hít một hơi thật sâu, bước lên nói: “Người đã thua rồi. Chúng ta là bên thắng cuộc, ta hỏi người một điều được không?”

Tâm Ma nguyền dài một cái. Cô gái này quả là mạnh mẽ.

Thôi đành, mình chẳng nên đối đầu với cô ta nữa.

“Cô hỏi đi?”

“Người có biết Chu Tước ở nơi nào trong rừng Bách Độc này không?”

Bây giờ đã đến lúc họ cần biết chính xác vị trí của Chu Tước.

Nếu nó giấu kín khí lưu, và lại biến thành hình người, thì có lẽ họ sẽ rất khó tìm ra nó trong khu rừng Bách Độc mệnh mông vô tận này.

Huống chi, rừng Bách Độc có vô vàn mối nguy rình rập, chỉ e chưa tìm ra Chu Tước thì họ đã bỏ mạng rồi!

“Chu Tước... Chu Tước?”

“Đúng!”

“Các người vào rừng Bách Độc này chỉ để tìm Chu Tước à?”

Tâm Ma tò mò hỏi họ.

“Đúng! Chúng ta chỉ muốn tìm Chu Tước.”

Về mặt Tâm Ma trở nên dễ coi hơn một chút.

Họ đến để tìm Chu Tước, họ đã thắng mình, mình thua - cũng chẳng đến nỗi quá mất mặt.

Nên biết Chu Tước là thần thú siêu cấp trong rừng Bách Độc này.

Nó tuyệt đối là vua của các vua.

“Ta có thể cho các người biết vị trí của Chu Tước, nhưng có tìm thấy nó hay không, còn tùy vào bản lĩnh của các người.”

Cả năm người mừng rỡ.

Chỉ cần biết nơi ở của Chu Tước, họ chẳng lo gì không thuyết phục nổi nó.

“Từ đây, các người bay thẳng theo hướng đông, phi hành bảy ngày bảy đêm, rồi sẽ nhìn thấy một quả núi lớn. Bên dưới núi có một cái vực sâu vạn trượng. Chu Tước ở dưới đó.

Có điều... ta cũng chỉ nhìn thấy nó cách đây một vạn năm ta, hiện nay nó còn ở đó không thì ta không dám chắc.”

Chỉ cần còn một tia hy vọng, họ vẫn quyết không bỏ qua.

Diệp Khuynh Thành rất vui vẻ cười với nó, nói: “Cảm ơn nhé!”

Nói xong, cả bọn loáng một cái, cấp tốc phi hành về hướng đông.

46. Chương 22 Part 1

Chương 22

Đi một chập khá lâu.

Khuynh Thành mới chợt nhớ ra, kể từ lúc cô tỉnh trở lại, không nhìn thấy n Ly đâu.

Cô nhìn Lam Tố, hỏi: “Lam Tố, n Ly đâu rồi? Sao không thấy cô ấy đâu cả?”

Không khí dường như bị cô đặc lại.

Mọi người bỗng cảm thấy căng thẳng.

“Khuynh Thành... Khuynh Thành...”

“Sao?”

“Nghe anh nói... nghe anh nói... em đừng có...”

Hoa Mãn Nguyệt thấy Lam Tổ ấp úng kiểu này, hiểu rằng anh sắp công bố tin không vui.

Không! Vẫn phải giấu, giấu được ngày nào thì hay ngày ấy.

Cho nên Hoa Mãn Nguyệt lập tức nói luôn: “n Ly quay về rồi.”

Khuynh Thành cau mày, lầy làm lạ, nhìn Hoa Mãn Nguyệt.

“Quay về?”

“Phải! Cô ấy cãi nhau với tôi, giận tôi, thế là bỏ về!”

Hoa Mãn Nguyệt nói bô bô.

Khuynh Thành nhìn sang Lam Tổ. Tuy ở gần n Ly không lâu.

Nhưng cô cũng hiểu điều này: nếu không có mặt Lam Tổ thì n Ly rất có thể vì tức giận chuyện gì đó rồi bỏ đi.

Nhưng Lam Tổ vẫn đang ở đây, n Ly dù muốn đi thì cũng phải được Lam Tổ cho phép.

“Có đúng thế không, Lam Tổ?”

Lam Tổ không ngờ cô lại hỏi anh, nên anh ngớ ra không biết nói sao.

Nhận thấy điều bất ổn, Khuynh Thành lại hỏi: “Lam Tổ, anh đã từng hứa với em: dù xảy ra chuyện gì, anh cũng không giấu em kia mà?”

Lam Tổ hít một hơi thật sâu. Mọi ánh mắt đang dồn cả vào anh.

Nhất là Hoa Mãn Nguyệt. Nếu ánh mắt có thể giết người thì anh ta đã giết Lam Tổ mấy trăm lần rồi.

“n Ly...”

“Khuynh Thành, tôi chợt nhớ ra một chuyện.”

Hoa Mãn Nguyệt thấy thế vội nói xen vào.

“Có phải anh Hoa Mãn Nguyệt đang giấu tôi điều gì không?”

“Không... không... tôi đâu có chuyện gì giấu cô? Tôi giấu thế nào được?”

Hoa Mãn Nguyệt cười gượng gạo.

Nhưng Khuynh Thành cảm thấy chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó, cho nên trông Hoa Mãn Nguyệt rất không bình thường.

Không chỉ Hoa Mãn Nguyệt, mà cả Lưu Hương Nguyệt Nhi, Hồng Loan và Lam Tổ của cô cũng rất không bình thường.

“Lam Tổ, anh nói đi? Em cảm thấy mọi người đang giấu em chuyện gì đó. Thực ra n Ly làm sao?”

Lam Tổ do dự một hồi. Rồi từ từ nói: “n Ly... cô ấy chết rồi.”

“Chết rồi? Sao lại chết được?”

Khuynh Thành không sao có thể chấp nhận cái sự thật này.

Cô chẳng qua chỉ ngủ một giấc... thế rồi n Ly đã chết?

“Lam Tổ, anh không nói dối em đấy chứ?”

“Khuynh Thành, hãy bình tĩnh... Anh cũng biết rằng em sẽ rất buồn, nhưng đúng là n Ly đã chết.”

Lam Tổ vốn cũng định giấu Khuynh Thành.

Nhưng anh từng hứa rằng dù xảy ra chuyện gì, anh cũng cho cô biết. Dù gặp sóng to gió lớn đến đâu, họ cũng sẽ cùng nhau đối mặt.

“Thực ra là chuyện gì thế? Nói cho em biết đi? Thực ra đã có chuyện gì?”

Khuynh Thành nhìn ánh mắt của mọi người, cô lơ mơ cảm nhận rằng hình như câu chuyện ít nhiều có liên quan đến cô.

Cô cố gắng nhớ lại các sự việc mấy hôm trước.

Hôm ấy họ đại chiến với bọn dơi ăn thịt người.

Sau đó cô vào vườn Vạn Thú đưa dũng sĩ Huyền Vũ ra.

Cuối cùng, đánh bại bọn dơi ăn thịt người.

Khi họ đều tưởng rằng con dơi quái đản kia phải chết là cái chắc, thì mắt nó bỗng phóng ra ám khí.

Lúc đó cô không tránh kịp nên đã bị trúng ám khí của nó.

Rồi cô nhận ra mình đang nằm trong lòng Lam Tố.

Cô nhớ rằng mình hít thở rất khó khăn.

Cô định nói với Lam Tố rằng mình đang rất khó chịu.

Nhưng không sao mở miệng được, không thể nói nổi một câu.

Rồi ý thức của cô dần dần trở nên mơ hồ, cô cảm thấy mình sắp chết. Sau đó, cô lại mang máng nhớ ra n Ly, n Ly đã vận khí điều trị cho cô.

Cô còn nhớ ám khí đó tẩm chất dịch độc.

Chất độc ấy...

Nghĩ đến đây, Khuynh Thành không dám nghĩ tiếp nữa.

Hai hàng nước mắt chảy ròng ròng trên má, cô ngẩn người nhìn Lam Tố.

“Lam Tố, anh nói đi, anh hãy nói... đó không phải là sự thật? n Ly không chết, cô ấy không chết. Mọi người đang nói dối em, đúng không?”

Khuynh Thành bỗng rất xúc động.

Chất độc ấy... đó là thứ lấy mạng người ta.

Cô còn sống. Vậy thì... vậy thì chỉ có một khả năng là... n Ly... cô ấy không còn nữa!

Nước mắt lại không ngừng tuôn rơi.

Lẽ ra cô nên sớm nghĩ đến điều này, thế mà cô lại không nghĩ. Cô thấy mình vẫn sống, tức là n Ly đã tìm ra cách cứu cô.

Nhưng, đầu ngủ mê cô cũng không thể ngờ rằng cách mà n Ly nghĩ ra lại là dùng tính mạng của cô ấy để đổi lấy sự sống cho cô!

“Lam Tố, đây không phải là sự thật... không phải là sự thật!”

Lam Tố ôm Khuynh Thành vào lòng.

“Khuynh Thành, em hãy nghe anh nói, tất cả chỉ là một tai nạn bất ngờ.”

“Không! Không bất ngờ. Mà là tại em, em đã hại n Ly. Anh biết không, em mới là kẻ đáng chết!”

Khuynh Thành đâm thùm thụp vào người Lam Tố, cô không sao kìm nén nổi tâm trạng của mình nữa.

Nếu là ai khác... có lẽ nỗi buồn của cô... rồi cũng sẽ qua đi.

Nhưng đó là n Ly. Cô không sao có thể nguôi ngoai.

“Lam Tố, anh biết không: thực ra n Ly xưa nay vẫn rất thích anh, luôn rất mến anh. Nhưng vì em... cho nên cô ấy lựa chọn tiếp tục thâm lặng ngắm nhìn anh, bảo vệ anh.

Cô ấy nén mình, giấu kín tình cảm nồng nàn của mình đối với anh; tuy cô ấy chưa bao giờ nói ra nhưng em rất hiểu, em đều hiểu cả.”

Đâu phải Lam Tổ không biết?

Nhưng tất cả đều đã xảy ra, anh biết làm gì đây?

Dù n Ly vẫn còn sống thì anh có thể làm gì cho cô ấy?

“Khuyñh Thành, em hãy bình tĩnh lại. Nghe anh nói.

Có lẽ như thế biết đâu lại là một kết cục tốt nhất đối với n Ly, cô ấy luôn mong chúng ta được hạnh phúc, được vui vẻ.

Vì thế cô ấy mới lựa chọn như vậy. Cho nên, vì n Ly, em hãy phấn chấn lên và cùng anh sống thật hạnh phúc vui vẻ từng ngày từng ngày. Có thể em mới không phụ sự hy sinh của n Ly.

Mới không uổng n Ly đổi sinh mệnh của mình để em được sống.”

Nhưng Khuyñh Thành không làm nổi, không làm được.

Khi xưa Lạc Nhi đã từng hy sinh bản thân để tác thành cho cô và Lam Tổ.

Ngày nay n Ly cũng hy sinh bản thân để cho cô và Lam Tổ được toại nguyện.

Cô đâu dám nhận, cô chịu đựng sao nổi?

Cô chỉ muốn được sống cùng Lam Tổ, nhẹ nhàng đơn giản bình dị.

Cô không muốn họ phải hy sinh to lớn như thế.

Thậm chí cô còn mong, giá mà họ ích kỷ một chút còn hơn.

Ít ra cô cũng không phải buồn bã băn khoăn như bây giờ.

Lam Tổ biết Khuyñh Thành cần có thời gian.

Cần một khoảng thời gian nhất định để tiếp nhận cái sự thật này.

Anh rất tin rằng Khuyñh Thành có thể vượt lên chính mình.

Tuy tâm trạng của Khuyñh Thành không ổn nhưng cũng không ảnh hưởng nhiều đến bước tiến của hai người.

Xưa nay cô chưa bao giờ để cho tâm trạng của mình ảnh hưởng đến người khác.

Dù cô buồn rầu đau khổ đến mấy, cũng quyết không để ảnh hưởng đến công việc.

Thứ tinh thần này cô rèn luyện được từ kiếp trước, khi cô là một sát thủ.

Làm sát thủ, điều đầu tiên Khuyñh Thành học được là nén chịu.

Năm người mãi miết phi hành về hướng đông.

Rồi họ nhìn thấy quả núi lớn mà Tâm Ma nói.

Sắp sửa phi hành thẳng lên đỉnh núi vươn cao tận chín tầng mây, vẻ uy nghiêm của quả núi khiến mọi người chợt có một cảm giác nơm nớp chưa từng có.

Hoa Mãn Nguyệt nhìn Lam Tổ, nói: “Người anh em, có hứng lên trên kia xem xét không?”

“Đã đến tận đây rồi, lẽ nào lại không lên?”

Lam Tổ và Hoa Mãn Nguyệt nhìn nhau mỉm cười. Rồi họ cùng nắm tay người mà mình yêu thương phi vút lên cao.

Hồng Loan nhanh chóng hóa thân trở lại, làn lưu quang màu đỏ chớp lên, nó cũng bay theo họ.

Độ cao của trái núi, quả là họ không ngờ đến.

Họ phi hành liền một ngày mà vẫn chưa lên đến đỉnh.

Đỉnh núi khổng lồ hoành tráng dường như không giới hạn.

Khuyñh Thành vẫn im lặng suốt, lúc này cũng phải cau mày, nói: “Lam Tổ, núi này cao chừng nào?”

“Anh không rõ nữa. Anh cũng lần đầu tiên thấy một ngọn núi cao thế này.”

“Đúng. Tôi cũng chưa thấy bao giờ.”

Hoa Mãn Nguyệt trầm trồ, kinh ngạc.

Họ đang nói chuyện, Hồng Loan bỗng kêu lên: “Tôi đã nhìn thấy đỉnh núi! Tôi nhìn thấy đỉnh núi rồi!”

Quả núi đồ sộ này cũng thật kỳ lạ.

Hồng Loan vừa vào núi đã biến trở lại bản thể, không phải vì nó thích tiếp tục biến thành hình người, mà là vì nó lúng túng không thể tự kiểm soát nên đành phải biến trở lại thành chim.

Thấy vậy, bốn người càng gấp bay theo Hồng Loan, ai ai cũng hân hoan phi hành lên đỉnh núi.

Lúc sắp tiếp cận đỉnh núi, cả đoàn đều cảm thấy bị áp lực rất lớn.

Lần đầu tiên họ gặp một áp lực lớn mạnh như thế này.

Diệp Khuyñh Thành khi đối diện với thiên tôn cũng không thấy áp lực mạnh như vậy.

Chu Tước. Chắc hẳn là Chu Tước.

Khuyñh Thành có linh cảm rất mạnh.

Tâm trạng cô đang nặng nề, nhưng nghĩ rằng mình sắp được gặp Chu Tước trong truyền thuyết, cô bỗng thấy phấn chấn hẳn lên.

Cô cấp tốc phi hành lên đỉnh núi.

“Khuyñh Thành chờ anh, chờ anh với!”

Lam Tổ thấy Khuyñh Thành bỗng phấn khích bay thật nhanh lên phía trên, anh cũng tăng tốc đuổi theo cô.

Nhân vật khiến họ cảm thấy bất ngờ, là Hồng Loan.

Không hiểu sao, nó phóng thẳng lên đỉnh núi.

Với tốc độ nhanh kinh người.

Trên đỉnh núi, làn khí lưu khổng lồ cực mạnh đang cuộn cuộn tràn đến.

Một tiếng chim kêu vang động bầu trời. Một con chim màu sắc rực rỡ, huy hoàng, tuyệt đẹp, đẹp đến nỗi khiến người ta phải nghẹt thở, đang từ trên đỉnh núi cao bay liệng xuống.

Chu Tước!!!

Đúng Chu Tước thật rồi!!!

Vào thời khắc Chu Tước đang liệng xuống.

Tất cả mọi người đều sửng sốt nín thở.

Trên đời lại có một con thần thú đẹp đến mức khiến người ta phải ngất ngây ngưỡng mộ thế này ư?

Chu Tước bay thẳng về phía Hồng Loan. Nó liệng xung quanh Hồng Loan mấy vòng, sau đó cúi xuống hôn vào người Hồng Loan rất thân mật.

Hành động này của Chu Tước khiến Hồng Loan thấy có phần ngạc nhiên.

Nhưng, không hề phản cảm, trái lại, nó cảm thấy rất ấm áp, rất ấm áp.

Cũng chẳng hiểu tại sao, vừa bay lên đỉnh núi cao vút này nó cảm thấy hết sức xúc động.

Nhất là khi nhận ra làn khí lưu mạnh mẽ của Chu Tước, Hồng Loan có một cảm giác rất lạ.

Khuyñh Thành nhận thấy Chu Tước không hề có thái độ đối địch dè chừng với cả đoàn.

Cô thở phào nhẹ nhõm.

Lam Tổ đứng bên thấy thế vội nói: “Tại hạ Lam Tổ có chút việc mong được Chu Tước giúp đỡ, vì thế mới đến đây; nếu trót làm phiền thì mong Chu Tước bỏ quá cho.”

Lúc này Chu Tước mới hờ hững nhìn bốn người.

Bằng ánh mắt lạnh lùng, ánh mắt coi thường mọi thứ trên đời.

Rồi lưu quan chớp lên, nó hóa thành một thiếu nữ xinh tươi tuyệt mỹ.

“Ta nể con trai ta, nên ta lượng thứ cho các người lần này.”

Con trai ta?

Cả bốn người ngó ra.

Rồi cùng nhìn vào Hồng Loan. Cô ta nói con trai mình, là Hồng Loan ư?

Hồng Loan thì nhìn họ, mặt nó vẫn tĩnh bơ.

Chính nó cũng không rõ tình hình lúc này là gì thì phải?

Người thiếu nữ đứng trước mặt đẹp đến nghẹt thở!

Diệp Khuyñh Thành tuyệt đối không dám nghĩ cô ta là một thiếu phụ.

Rõ ràng đây là một cô gái, sao có thể là mẹ của Hồng Loan được?

Chu Tước khẽ đụng vào Hồng Loan.

Hồng Loan lập tức biến trở lại hình người.

Nhìn bộ dạng đáng yêu của Hồng Loan, ánh mắt Chu Tước tràn ngập trù mến thương yêu.

Cô ta chìa bàn tay nõn nà thon dài của mình về phía Hồng Loan.

“Cưng ơi... lại đây với mẹ nào!”

Hồng Loan cảm thấy trong lòng nao nao, nó nhìn cô gái trước mặt, ngạc nhiên chìa bàn tay xinh xắn của mình ra.

Cô ấy là mẹ của mình thật ư?

Nhìn cô gái xinh đẹp, Hồng Loan thấy hình như mình đang nằm mơ.

Xưa nay, xưa nay chưa từng có ai nói với nó rằng cha mẹ nó là ai.

Tuy nhiên nó luôn luôn khao khát, khao khát mình cũng có cha mẹ, có gia đình đầm ấm như những người khác.

Nhưng bao năm nay nó vẫn cô đơn một thân một mình lủi thủi.

Cũng chưa từng có ai cho nó biết hạnh phúc là gì.

Kể từ sau khi gặp Lam Tổ, coi như nó mới có một bến đỗ để mà trở về nương tựa.

Năm xưa khi vừa mở mắt chào đời.

Nó ở trong một miền rừng núi hỗn loạn.

Để có thể sinh tồn, nó đã phải trải qua bao đêm hãi hùng.

Trong rừng núi, nó phải huyết chiến bao phen, phải đổ máu vô số lần mới giữ được mạng sống đến ngày hôm nay.

Hồi ấy, cha nó và mẹ nó đi đâu?

“Cưng ơi, mẹ không ngờ có ngày lại được gặp con.”

Cô gái hết sức xúc động, toàn thân run run, nắm chặt bàn tay Hồng Loan.

“Chị... chị ơi... có lẽ chị nhận nhầm người rồi?”

Hồng Loan bừng tỉnh khỏi chuỗi hồi ức đau khổ, nó nhìn cô gái chưa thể nói là già dặn gì, đang đứng trước mặt nó.

Cô gái quệt nước mắt rơm rớm, nói: “Mẹ biết, trong chốc lát con chưa thể tiếp nhận sự thật này; nhưng mẹ sẽ chờ con, con cần có thời gian.”

Hồng Loan nhìn chằm chằm vào cô gái, mắt nó đảo tròn. Cũng được thôi, dù sao, đâu phải nó mạo nhận là con trai cô ta.

Tại cô ta cứ ép nó nhận là con trai mình.

Vậy thì cứ để cô ta giúp mọi người xong việc đã rồi tính sau.

“Vậy thì... con có việc này muốn nhờ mẹ giúp.”

“Kìa con ơi! Việc của con cũng là việc của mẹ. Dù con muốn thế nào mẹ cũng làm cho con.”

Cô ta tròng trành nhìn Hồng Loan.

Cô ấy náy vì mình đã có quá nhiều thiếu sót đối với con trai, cho nên rất muốn dùng cả cuộc đời mình để bù đắp cho nó.

Cô xoa đầu Hồng Loan, rất quan tâm hỏi: “Em trai con đâu, nó có khỏe không?”

Em trai?

Hồng Loan gãi đầu. Nó có em trai khi nào nhỉ?

Nhưng vì muốn được cô ta giúp đỡ, nó cũng bắt đầu đánh liều bịa luôn.

“Nó... nó rất khỏe, rất ổn.”

Bây giờ cô gái mới thở phào, nói: “Vậy thì mẹ yên tâm rồi. Bao năm qua mẹ luôn rất nhớ hai đứa. Nhưng mẹ cũng có cái khó của mình, cho nên... mẹ không thể đi tìm các con.”

Cô ngáp ngừng, ánh mắt thoáng hiện những nét lạ lùng, nói: “Nhưng, dù hôm nay con không đến thì sau một trăm linh hai ngày nữa mẹ cũng sẽ đi tìm các con.”

Cô ta đã sống ở miền rừng núi này một trăm triệu năm.

Thời gian quá dài, gần như khó mà nhớ nổi.

Nhưng vì mong được gặp lại các con mình nên cô đã nhớ rất rõ mình đã sống ở đây bao lâu.

Cả bốn người nhìn Hồng Loan và cô gái.

Hoàn toàn không hiểu sự việc gì đang xảy ra trước mắt.

Khi mọi người đi theo cô lên đỉnh núi, bước vào nơi ở của cô.

Cô mới bắt đầu kể rõ mọi sự việc.

Các đây vài trăm triệu năm. Thần giới chưa phồn hoa như bây giờ. Hồi đó dân cư trên thần giới rất thưa thớt.

Nhưng thần giới cũng đã có bốn nhân vật cực kỳ lợi hại. Vì muốn tranh đoạt ngôi vị thiên tôn, họ không ngớt tìm cách hãm hại và tàn sát lẫn nhau.

Chu Tước là thần thú siêu cấp của thần giới.

Hồi đó Thanh Long, Bạch Hổ và Huyền Vũ còn chưa trở thành thần thú đẳng cấp tầm cỡ trên thần giới.

Cho nên Chu Tước là thần thú siêu cấp duy nhất và cũng là mạnh nhất.

Bốn nhân vật đều muốn có được Chu Tước để tăng cường sức tấn công và phòng ngự của mình. Cả bốn người ấy đều lần lượt đến tìm Chu Tước và phu quân của Chu Tước.

Hồi đó Chu Tước đã mang bầu, hơn nữa, chính mình cũng không muốn bị cuốn vào cuộc chiến, cho nên Chu Tước lựa lời rồi từ chối khéo.

Cho nên cả bốn người ấy nảy ra ý định sát hại Chu Tước.

Nếu vợ chồng Chu Tước không chết, rồi sẽ có lúc đứng về bất cứ bên nào, thì những bên còn lại sẽ thất bại là cái chắc!

Tuy họ là đối thủ của nhau, nhưng khi có một đối thủ khác mạnh hơn hẳn họ xuất hiện, thì họ vẫn đoàn kết lại, dùng bất cứ thủ đoạn nào để trừ bỏ đối phương. Cho nên, rất không may, vợ chồng Chu Tước biến thành mục tiêu chung của cả bốn nhân vật.

Đó là một quá khứ rất tàn nhẫn.

Tuy cô rất không muốn nhớ lại nhưng cô buộc phải nói rõ với con trai mình, rằng không phải cha mẹ đã nhẫn tâm bỏ rơi nó.

Mà là, họ bắt đắ dĩ, đành phải xa nó.

Bao năm qua cô không ngừng nhắc nhở bản thân, nhất định phải nhớ rõ từng chi tiết, nhớ kỹ từng khuôn mặt. Để sau này, có ngày tìm thấy con, sẽ cho nó biết tất cả.

Nhất định phải bảo nó trả thù rửa hận cho cha mẹ.

Hôm đó, cơn ác mộng ập đến. Bốn đại cao thủ của thần giới đã liên kết tìm đến họ. Khi ấy cô vừa mới sinh ra hai đứa trẻ.

47. Chương 22 Part 2

Đúng vào lúc đó cô bỗng cảm thấy một làn khí lưu cực mạnh tràn đến từ bốn phương tám hướng.

“Bá Dã, chàng mau đem hai con đi đi!”

“Thanh Thanh! Không, ta không thể bỏ mặc nàng ở lại.”

“Không còn thời gian nữa! Nếu chàng không đi thì chúng ta đều chết cả ở đây. Lẽ nào chàng muốn con chúng ta vừa mới chào đời đã phải bỏ mạng hay sao?”

“Thanh Thanh! Ta không muốn mất nàng! Chúng ta sẽ cùng liều chống cự chúng!”

Khuôn mặt tái nhợt của Thanh Thanh có nét cười cay đắng.

“Bá Dã, lẽ nào chàng cho rằng thiếp không muốn thế? Nhưng chúng ta không thể là đối thủ của bốn kẻ ấy.”

Nếu nàng không sinh con.

Thì vẫn còn một tia hy vọng đánh thắng kẻ địch.

Nhưng lúc này thì tuyệt đối không thể.

“Bá Dã, hay nghe thiếp nói, chàng phải đưa con đi ngay đi!”

“Nhưng, Thanh Thanh...”

Bá Dã nước mắt như mưa. Hận!

Họ xưa nay không tranh đua với đời, tại sao bọn chúng cứ không chịu buông tha họ?

Nếu sớm biết... nếu sớm biết thế này thì ngày trước phải giết sạch cả lũ ấy cho gọn.

“Bá Dã! Hãy bảo vệ các con chúng ta thật tốt. Dù thế nào đi nữa cũng không được để chúng bị sơ sẩy.”

Bốn làn khí lưu đã ập đến ngay trên bầu trời sát vách với nhà họ.

Thanh Thanh mím môi, nhìn hai đứa trẻ một vàng kim một đỏ thắm. Rồi nghiêng rằng đẩy chúng ra ngoài!

“Đi! Mau đi đi!”

Bá Dã ôm hai con, lòng đau như cắt, tuyệt vọng nhìn Thanh Thanh.

“Thanh Thanh...”

“Mau đi đi!”

Khi Bá Dã vừa ôm hai con chạy đi thì bốn tên ấy đã đến ngay trước mặt Thanh Thanh.

Bốn tên đó là: Nghiêm Vũ, Cao Phong, Hắc Lâm và Triệu Càn.

Nghiêm Vũ bước lên, lạnh lùng nói: “Chu Tước, hãy nhận lấy cái chết!”

Triệu Càn nhận ra vẻ khác thường của Thanh Thanh, hấn nói: “Nó...”

“Nó làm sao?”

“Nó vừa mới sinh con!”

Ba tên còn lại bỗng nín lặng.

“Vậy thì nên thế nào? Có giết hay không?”

Cả bốn tên do dự một lúc. Triệu Càn mở miệng: “Giết một phụ nữ vừa mới sinh con, ta chịu, không làm được!”

Ba tên còn lại nhăn mặt khó nghĩ. Dù sao chúng cũng là những nhân vật có máu mặt ở thần giới.

Giết một phụ nữ vừa mới sinh con, chuyện này lan truyền thì mình còn mặt mũi nào nữa?

Cả bốn tên bàn bạc một hồi, chúng quyết định dùng pháp thuật bố trận, giam Thanh Thanh trong trận pháp một trăm triệu ba trăm năm.

Thể lực Thanh Thanh đang rất yếu, hết cách, cô đành để chúng khống chế.

Nhốt Thanh Thanh trong trận pháp rồi, bốn tên đưa mắt nhìn nhau. Cao Phong nói: “Còn Bá Dã và con bọn họ thì sao?”

“Hỏi vợ vắn! Đương nhiên phải giết!” Nghiêm Vũ không cần suy nghĩ nói luôn. “Con vợ vừa sinh con, chúng ta không giết, nhưng Bá Dã đâu có sinh con, chúng ta giết nó chẳng ai có thể xì xào nổi gì!”

Cả bốn tên cùng gật đầu, rồi thi triển thần thức.

Nhưng chúng đều không thể ngờ, Thanh Thanh đứng trong trận pháp đã nghe rất rõ chúng nói gì.

Bốn hàn lưu quang loáng lên, cả bọn truy kích Bá Dã.

Tiếp theo, hôm đó còn xảy ra những chuyện gì thì không ai biết.

Nhưng Thanh Thanh sau khi khỏe trở lại vẫn không ngớt dùng tuyệt kỹ của mình để liên lạc với Bá Dã.

Đó là khả năng tâm linh chỉ Chu Tước mới có.

Nhưng cô không tìm thấy khí lưu của Bá Dã. Không thấy. Không thấy gì hết.

Câu chuyện xảy ra hôm đó, không ai biết. Bởi vì hồi ấy thần giới còn rất vắng vẻ. Nơi vợ chồng Thanh Thanh ở chưa có tên là rừng Bách Độc. Và càng hiếm khi thấy dấu chân người.

Không ai biết hôm đó đã xảy ra sự kiện gì.

Vì bốn đại cao thủ ấy và Bá Dã đã biến mất như bay hơi tan vào không khí.

Cũng không có ai biết tung tích hai đứa trẻ kia ra sao.

Về sau, trải qua vài chục triệu năm, thần giới dần trở nên phồn thịnh đông đúc.

Ba đại thế lực ở thần giới trỗi dậy, lại đưa thần giới lên một tầm ới.

Thời kỳ này mọi người không chỉ tu luyện mà còn bắt đầu kết hôn sinh con, cũng bắt đầu làm ăn buôn bán nữa.

Thần giới bỗng bước vào một thời đại mới, một đỉnh cao phát triển.

Nhưng con người và những sự việc xưa cũ dần chìm trong quên lãng.

Về sau, nơi này có tên là rừng Bách Độc.

Vì đây là nơi linh khí của trời đất hội tụ nhiều nhất cho nên các yêu thú cũng tìm đến đây để tu luyện.

Kể từ đó thần giới có những biến đổi vô cùng to lớn.

Nghe đến đây, Diệp Khuynh Thành bắt giác cau mày. Lẽ nào Kim Bằng và Hồng Loan là hai anh em ruột?

Cô nhớ rõ Thanh Thanh nói rằng “hai đứa con một vàng một đỏ thắm”.

Bộ dạng Hồng Loan lúc này có vẻ như hờ hững không quan tâm.

Tuy nó cũng thấy Thanh Thanh rất đáng thương, nhưng nó tuyệt đối không phải con trai cô ta!

Nó cũng lẩm bẩm mấy tiếng rồi im bặt.

Thanh Thanh kể xong câu chuyện của mình, ánh mắt cô rất hiền từ nhìn sang Hồng Loan, nói: “Cứng à, con thử nói xem con đến tìm mẹ, muốn mẹ giúp gì?”

“Con và mọi người gặp một kẻ địch rất mạnh, công lực của nó quá cao, cả đoàn không thể hạ nổi nó. Cho nên... cho nên mới đến đây để thỉnh mẹ cùng đi chiến đấu.”

Thanh Thanh nhìn khắp lượt Lam Tố, Khuynh Thành, Hoa Mãn Nguyệt và Lưu Hương Nguyệt Nhi, thấy họ đều có công lực rất khá.

Nhất là Lam Tố và Khuynh Thành. Kể mà họ không địch nổi, có lẽ chỉ là thiên tôn.

Thanh Thanh hít vào một hơi thật sâu. Xem ra, dường như cội vô hình xa xôi đã sắp đặt những việc gì đó thì phải?

“Được! Ta sẽ cùng các vị trở về. Có điều...”

“Có điều làm sao?”

“Có điều, các vị phải chờ ta một trăm linh hai ngày nữa, trận pháp này hết hiệu lực, ta mới có thể rời khỏi đây.”

Trận pháp?

Khuynh Thành cau mày. Đúng. Cô đã nhớ ra.

Thanh Thanh vừa kể rằng hồi xưa cô ta bị nhốt trong trận pháp.

Khuynh Thành thì lại rất tinh thông về trận pháp.

Tại sao cô không cảm nhận được sự tồn tại của trận pháp ở đây?

Thảo nào Thanh Thanh không phải là đối thủ của bốn nhân vật kia. Đáng sợ! Khuynh Thành nghĩ mà cũng thấy kinh hãi.

Một trăm linh hai ngày trên đỉnh Kinh Thiên.

Cả năm người cùng gắng sức dốc lòng tu luyện.

Tu luyện ở nơi tập trung linh khí của thiên địa như thế này, tốc độ và hiệu quả đương nhiên nhanh gấp bội.

Tu luyện một trăm linh hai ngày, công lực của bọn Khuynh Thành đều được nâng cao tương đối.

Nhưng thiên tôn ở cung Thiên Khuyết cũng đã tu xong thuật ngự tâm. Thiên tôn cười vang, bước đến bên Lam Ngạn. Rất đặc ý nhìn Lam Ngạn, nói: “Lam Ngạn, ngươi thấy kim đàn mà bản thiên tôn này luyện hóa thể nào?”

Lam Ngạn lặng thinh nhìn thiên tôn, vẻ mặt ông bình tĩnh.

Thản nhiên, dường như đã nhìn thấu lẽ tử sinh.

“Thiên tôn! Ông là thiên tôn hiển hách, tối cao vô thượng, tôi không ngờ ông lại bỉ ổi như thế này!”

Lam Ngạn nhìn lão với vẻ khinh bỉ.

Những ngày ở trong cung Thiên Khuyết, tuy bị nhốt trong kim đàn, nhưng ông cũng đã biết được một số sự việc do mồm mấy kẻ canh chừng ông nói ra.

Ví dụ, ông đang bị hãm trong cung Thiên Khuyết.

Thiên tôn là chủ nhân đích thực của cung Thiên Khuyết.

Nhưng Lam Ngạn không sao hiểu nổi: lão ta đã là nhân vật tối cao vô thượng, sao phải bày ra những chiêu rắc rối này?

Thực ra lão ta đang sợ điều gì? Lẽ nào lão ta sợ Lam Tố con trai ông thật?

“Ta biết Lam Ngạn ngươi đang nghĩ những gì. Chắc ngươi đang rất khinh bỉ ta? Không sao. Rất nhanh thôi, trên thần giới này sẽ không còn ai dám quay lưng với ta. Không có! Tuyệt đối không có!

Kể cả con trai ngươi Lam Tố, ta cũng không sợ hắn. Hắn sẽ tuyệt đối không thể là đối thủ của ta.”

Thiên tôn cười ha ha như thằng điên. Thuật ngự tâm! Nó là thứ khủng làm sao!

“Lam Ngạn! Để chứng minh cho công lực của ta, ta sẽ thực nghiệm với ngươi đầu tiên!”

Nói rồi, lão dứ ngón tay lên không trung, Lam Ngạn như bị yểm hồn vía, sắc mặt bỗng dần thối, ngệt ra.

“Ngươi là ai?”

“Tôi là Lam Ngạn.”

“Chủ nhân của ngươi là ai?”

“Chủ nhân của tôi là thiên tôn.”

“Tốt lắm! Bây giờ ta cử ngươi đi giết Lam Tố, ngươi bằng lòng không?”

“Phục vụ của chủ nhân là chức trách mà thuộc hạ phải làm!”

“Tốt! Rất tốt!”

Thiên tôn khoái trá cười ngặt nghèo.

Đã có thuật ngự tâm thì sợ cóc gì thằng Lam Tố?

Và, khắp thần giới này làm gì có ai đáng là đối thủ của ta nữa?

Xử lý xong Lam Tố, ha ha... ta sẽ thật sự kê cao gối mà nằm nghỉ ngơi.

“Nào! Đi lên đỉnh Tử Cầm!”

Thiên tôn ban lệnh, tàn ảnh chớp lên, tàn ảnh Lam Ngạn cũng chớp lên rồi đi theo.

Trên đỉnh Khuynh Thành, bọn Diệp Khuynh Thành cũng đã chờ được đến ngày trận pháp hết hiệu lực.

Thanh Thanh đã có thể cùng bọn họ rời khỏi rừng Bách Độc.

“A Mạc, lại đây!”

Thanh Thanh gọi Hồng Loan.

Hồng Loan tuy rất không quen với cách gọi này nhưng nó vẫn bước lại.

“A Mạc, sau khi rời đỉnh Khuynh Thành này, con dẫn mẹ đi gặp em trai con được chứ?”

Hồng Loan nín lặng. Em trai? Nó đi đâu để tìm ra một thằng bé Hồng Loan nữa làm em trai nó?

Những ngày qua tiếp xúc với Thanh Thanh, Hồng Loan cũng vô hình chung dần coi Thanh Thanh như mẹ nó.

Nó ngheo đầu, do dự một lát, hít vào một hơi thật sâu.

Có lẽ Diệp Khuynh Thành nói đúng, nó nên can đảm đối diện thì hơn; dù lý sự kiểu gì, lừa dối người khác vẫn là không tốt.

“Có một việc này con muốn nói với mẹ.”

“Là gì?”

“Thực ra... thực ra... con không phải con trai của mẹ. Con đã nói dối. Vì con muốn mẹ giúp đỡ chúng con, cho nên...”

Thanh Thanh cười khúc khích, nói: “A Mạc! Con cho rằng mẹ không thể nhận ra con trai mình hay sao? Tuy con bị đưa đi ngay từ lúc mới chào đời, nhưng là người mẹ... bất cứ người mẹ nào trên đời này, đều luôn luôn có thể nhận ra con mình. Dù mẹ con họ cách bao nhiêu năm tháng không gặp nhau, bà mẹ vẫn không thể nhận nhầm con của mình.

Huống chi họ tộc Chu Tước chúng ta có tuyệt kỹ riêng, đó là tất cả thuộc khí lưu hơi thở của người thân. Chỉ cần tiếp xúc một lần là sẽ nhớ mãi.

Mẹ không biết tại sao ngày xưa mẹ tìm con rất lâu mà không tìm thấy khí lưu của con, nhưng vừa qua khi con đến gần đỉnh Kinh Thiên thì mẹ đã cảm nhận ra.

Rằng con trai mình đã trở về. Đây là điều không ai có thể làm thay. Và... nếu con chưa tin thì con nhìn đây, miếng ngọc trong tay mẹ.”

Thanh Thanh lấy trong bọc ra một mảnh ngọc bị vỡ, nói: “A Mạc, lấy miếng ngọc của con đang đeo ở cổ ra đây.”

Khi Hồng Loan gỡ miếng ngọc vỡ đang đeo ở cổ xuống, nó lặng người không nói nên lời.

“A Mạc, miếng ngọc gồm ba mảnh nhỏ, một mảnh con đeo, một mảnh em trai con đeo và một mảnh mẹ giữ.”

Xếp hai mảnh ngọc vỡ lại với nhau thì vết ghép vừa khít. Hồng Loan nhìn Thanh Thanh, mắt nó chứa đựng bao điều thật khó tả.

Cô gái đang đứng trước mặt đúng là mẹ nó.

Câu chuyện kia là thật.

“Bây giờ A Mạc đã tin mẹ rồi chứ?”

Hồng Loan bỗng thấy sống mũi cay cay, hai hàng nước mắt không ngớt tuôn rơi lã chã. Suýt nữa nó đã bật cơn mẹ mình.

Bà đã hy sinh cho anh em nó quá nhiều, đã phải chịu bao khổ cực thể mà nó lại nghĩ bà bị điên, nhớ con quá nên hóa rõ.

“Mẹ... mẹ ơi...”

Hồng Loan không sao nén nổi xúc động trong lòng, nó rúc đầu vào lòng Thanh Thanh, khóc òa.

Những kẻ đáng chết kia đã hại gia đình nó tan hoang ly tán.

“Con xin lỗi, xin lỗi mẹ!”

“Kìa con, ngoan đi nào, đừng khóc nữa!”

Thanh Thanh dịu dàng, hiền từ nhìn xuống Hồng Loan, nhẹ nhàng lau nước mắt cho nó.

“Hiện giờ việc quan trọng nhất là chiến thắng kẻ địch mà con nói, sau đó là đi tìm cha con. Mẹ rất tin, rất tin rằng cha con vẫn còn sống, dù mẹ chưa cảm nhận ra khí lưu của ông ấy.

Nhưng mẹ vẫn rất tin ông vẫn còn sống. Chính con chẳng phải là chuyện thần kỳ hay sao? Ngày trước mẹ không thể cảm nhận ra sự tồn tại của con, thế rồi con lại xuất hiện và đã đạt trình độ cấp bảy rồi!

Không phải mẹ đang nằm mơ, mà đúng là sự thật. Con trai mẹ đã tìm về với mẹ, đúng là con trai mẹ đã đến với mẹ.”

Thanh Thanh mừng quá khóc nức nở. Thực ra cho đến giờ Thanh Thanh vẫn chưa dám tin tất cả đúng là sự thật.

“Mẹ ạ, thực ra... con vẫn còn nói dối mẹ một điều.”

Hồng Loan cúi đầu, nói: “Con... thực ra con không sống bên em trai con. Con cũng không biết nó đang ở đâu.”

Nhìn thấy vẻ hẫng hụt của Thanh Thanh, nó vội an ủi: “Nhưng mẹ cứ yên tâm, con tin rằng chúng ta nhất định sẽ tìm thấy cha con và em con. Sau đó cả nhà ta đoàn tụ.”

Diệp Khuynh Thành và Lam Tổ dặt tay nhau bước vào, mỉm cười với hai mẹ con, nói: “Đúng thế, Thanh Thanh! Tôi tin rằng nhà cô nhất định sẽ được đoàn tụ.”

Khuynh Thành nhìn mảnh ngọc trong tay Hồng Loan. Hình như... cô đã nhìn thấy cái này ở chỗ Kim Bằng.

Cô vội nói: “A Mạc! Hay là... Kim Bằng chính là em trai của người?”

“Cô nói Kim Bằng là em trai tôi ư?”

“Ta không dám khẳng định như khi nghe Thanh Thanh nói, ta đã ngỡ ngợ... bây giờ lại nhìn thấy những mảnh ngọc này của hai người, thì rất có khả năng Kim Bằng chính là em trai người.

Hồi nọ ta cũng nhìn thấy Kim Bằng có mảnh ngọc na ná thế này. Ta nghĩ, có lẽ Kim Bằng là em trai người, không thể khác được.”

Thanh Thanh sửng sốt, mừng rỡ nhìn Hồng Loan nói: “A Mạc đã từng gặp em con à?”

Hồng Loan nhú mày, nói: “Không đúng! Khuynh Thành! Kim Bằng ở phạm trần, còn tôi ở thần giới; sao nó lại là em tôi được?”

Tuy nó có tình cảm rất tốt với Kim Bằng, chẳng khác gì anh em.

Nhưng lúc này bảo nó tiếp nhận Kim Bằng là em trai, nó cảm thấy kỳ quặc thế nào ấy!

“Tạm chưa nói đến Kim Bằng, chúng ta cứ khẩn trương lên đường đã! Sau khi tiêu diệt được gã bí hiểm kia, chúng ta đến tiên giới tìm Kim Bằng cũng chưa muộn.”

“Được! Vậy thì chúng ta xuất phát ngay!”

Đúng là Thanh Thanh đã chờ đợi quá lâu. Cô hít vào một hơi thật sâu, nhìn Khuynh Thành và mọi người, nói: “Trước khi xuất phát, tôi muốn báo với mọi người một tin không vui, để chúng ta chuẩn bị tâm lý.”

“Mẹ ơi, mẹ đừng dờn dứ nữa, mau nói đi!”

“Nhân vật mà các vị gọi là người bí hiểm, rất có thể là thiên tôn.”

Thiên... thiên tôn???

Mọi người bỗng sững sờ, trở mắt.

“Thanh Thanh, cô có nhầm không đấy? Thiên tôn giết chúng tôi để làm gì chứ?”

Lam Tổ lấy làm lạ nhìn Thanh Thanh, quả là anh không hiểu nổi.

“Còn về tại sao... thì tôi cũng không biết, nhưng có người biết.”

“Là ai?”

“Trong rừng Bách Độc có loài cá gọi là cá tiên tri!”

Cá tiên tri.

Khuynh Thành và Lam Tổ nhìn nhau. Họ đã gặp cá tiên tri, nhưng...

Nhưng họ đã xua nó đi!

“Thanh Thanh, cá tiên tri nói, có đáng tin không?”

Hoa Mãn Nguyệt nguyệt Lam Tổ một cái, nói: “Tôi đã nói với anh rồi, anh cứ không tin. Gặp nó, là cơ hội quá hiếm hoi. Thế mà anh... không tin đã đành, lại còn đuổi nó đi!”

Khuynh Thành và Lam Tổ đều nín lặng.

Nhưng sắc mặt của Lam Tổ càng lúc càng bấn khoăn.

Nếu cá tiên tri nói là đúng.

Thì... thì phụ hoàng của anh đang gặp nguy hiểm thật rồi.

“Thanh Thanh, có cách gì để tìm thấy cá tiên tri không?”

Thấy Lam Tổ có vẻ lo lắng, Khuynh Thành vội hỏi: “Lam Tổ, anh sao thế?”

“Con cá tiên tri ấy từng nói với anh rằng thiên tôn sợ. Và còn nói là, thiên tôn bắt phụ hoàng của anh, nhằm uy hiếp anh. Lúc đó anh cho rằng nó chỉ thuận miệng nói quấy quá nên anh không mấy bận tâm, nhưng xem ra có lẽ phụ hoàng của anh đang gặp nguy hiểm thật rồi.”

Khuynh Thành cúi đầu càng thấp hơn. Nếu không tại cô thì có lẽ Lam Tổ đã hỏi được thêm nhiều điều từ cá tiên tri.

“Lam Tổ... em xin lỗi. Tại em đã...”

“Kìa, đâu có thể trách gì em? Điều quan trọng nhất bây giờ là nghĩ cách để tìm được cá tiên tri.”

Thanh Thanh thở dài, nói: “Chỉ e các vị chưa biết rằng, không thể chỉ dựa vào thần thức mạnh là sẽ tìm được cá tiên tri.”

“Vậy phải làm gì thì mới tìm ra chúng?”

“Điều này... còn tùy vào cơ duyên.”

Khuynh Thành chẳng biết nói gì nữa. Nói như Thanh Thanh thì khác nào chẳng nói gì!

Cô nghĩ đến phụ hoàng của Lam Tổ, rồi lại nhìn anh. Nói: “Thế thì phải gấp lên, chúng ta nên lên đường ngay thôi!”

Nửa tháng sau.

Cả đoàn người đã về đến hoàng thành.

Có điều, trong hoàng thành không thấy bóng Lam Ngạn đâu.

Tâm trạng ai cũng nặng nề, người nọ nhìn người kia.

Mắt Lam Tổ bỗng sáng lên, nói: “Tôi biết rồi.”

Hoa Mãn Nguyệt lừ mắt nhìn anh, nói: “Lam Tổ! Từ ngày anh và Khuynh Thành ở bên nhau, anh ngày càng thiếu chín chắn thì phải? Cứ hốt hơ hốt hải như thế, định dọa nhau chắc?”

Khuynh Thành nhìn Hoa Mãn Nguyệt, hỏi: “Anh nói gì thế?”

Thấy ánh mắt như muốn giết người của Khuynh Thành, Hoa Mãn Nguyệt vội cười trừ: “Không... không có gì...”

Bài học ở tiên giới hồi nọ, anh vẫn còn nhớ.

Phụ nữ. Tuyệt đối không nên đắc tội với phụ nữ.

“Cung Thiên Khuyết. Chắc hẳn phụ hoàng của tôi đã bị hãm bắt đến cung Thiên Khuyết rồi!”

Lam Tổ chẳng để ý đến họ, anh lẩm bẩm như nói để mình nghe.

Thấy Lam Tổ nói đến cung Thiên Khuyết.

Hoa Mãn Nguyệt và Lưu Hương Nguyệt Nhi đều sửng sốt.

Hoa Mãn Nguyệt nói: “Lam Tổ, anh không nhầm chứ?”

“Không thể nhầm được! Ngày trước lão bày trận pháp, tôi từng đến cung Thiên Khuyết, hồi đó tôi cứ tưởng lão là phụ hoàng của anh, cho nên... sau đó, tôi lại nghe bọn họ gọi lão là chúa thượng. Nay tất cả đã được làm rõ. Không thể nhầm được!”

Mọi người tức tốc phi đến cung Thiên Khuyết.

48. Chương 23 Part 1

Chương 23

Lưu quang chớp lên, cả sáu người đã đứng ở cửa chính của cung.

Bọn thị vệ thấy họ có khí thế rất ghê, nhưng vẫn rất lịch sự.

“Các người là ai?”

“Ta muốn gặp chúa thượng của các người!”

Lam Tổ đi đầu, nói luôn.

“Có hẹn trước không?”

Hẹn trước?

Khuynh Thành cảm thấy rất nực cười. Hẳn nghĩ Lam Tổ là ai, mà còn đòi hẹn trước?

Khi có người đến giết ai đó, họ có hẹn trước rằng “ta sẽ đến giết nhà ngươi” hay không?

Đồ ngu!

“Vương gia không cần phí lời với hãn làm gì. Ta đánh thẳng vào luôn đi!”

Hồng Loan không sao nén nổi nữa.

Đánh vào.

Nó cũng muốn vào giết phăng!

Nhưng phụ hoàng của Lam Tổ đang nằm trong tay thiên tôn, tuy mọi người có thêm Thanh Thanh giúp sức nhưng chưa chắc đã thắng được lão.

Canh bạc này quá lớn. Đó là phụ hoàng của anh!

Anh không thể thua, đúng thế, không thể thua.

Nhưng Lam Tổ cũng hiểu rất rõ, giao chiến với thiên tôn là điều khó tránh khỏi.

Có lẽ phen này thần giới lại bị một phen chao đảo.

Thanh Thanh bình thản quan sát cung Thiên Khuyết một lượt, nói: “Hắn không có ở đây!”

“Không có?”

Khuynh Thành nhú mảy. Thanh Thanh cũng lợi hại thật! Chỉ đứng đây đã biết là không có mặt?

“Đúng! Hắn đã đi theo hướng kia!”

Đây là trí nhớ đặc biệt truyền đời của gia tộc Chu Tước, kỹ thuật này tương đối chuẩn.

Nếu tập trung ý niệm, còn có thể cảm nhận được cả các sự việc trước đó.

Nhưng kỹ thuật này cũng có hạn chế, đó là một ngày chỉ được vận dụng tối đa một lần.

Nhìn thấy Khuynh Thành định hỏi rằng thiên tôn đi đâu.

Thanh Thanh vội nói luôn: “Đừng hỏi tôi. Tôi cũng chịu không biết. Kỹ thuật này chỉ được dùng một lần trong ngày.”

Ánh mắt mọi người bỗng dồn cả vào Hồng Loan.

“A Mạc, chắc phải biết?”

“Tôi... tôi không biết.”

Mấy người nhìn nó, vẻ coi thường.

Hồng Loan không vui, nói: “Ngày trước tôi tưởng là không được việc cho nên không học.”

Đúng là trong chương trình trí nhớ kế thừa của nó, đúng là có môn học này.

Khuynh Thành hít sâu một hơi, nói: “Có lẽ chúng ta đành đứng đây chờ vậy.”

Trên đỉnh Tử Cẩm.

Không hiểu sao Lam Tổ bỗng nghĩ đến địa điểm này.

“Đi núi Tử Cẩm!”

Trong khoảnh khắc.

Lưu quang chớp lên, cả sáu người cấp tốc phóng về phía đỉnh Tử Cẩm.

“Đúng là hắn ở đây thật!”

Vừa vào đến Tử Cẩm, Thanh Thanh đã nói luôn.

Trên đỉnh Tử Cẩm, thiên tôn cũng cảm nhận ra sự xuất hiện của bọn họ.

Nhưng, bây giờ lão không sợ bọn họ nữa.

Cũng vừa khéo để lão thử nghiệm thuật ngự tâm của mình.

Thiên tôn đem theo Lam Ngạn, tàn ảnh chớp lên, xuất hiện ngay trước mặt mọi người.

“Lam Tổ, ta đang tìm người khắp chốn, không ngờ người lại dẫn xác đến.”

Điều khiến thiên tôn càng mừng rỡ hơn là Lam Tổ đã phá bỏ phong ấn rồi!

Lam Tổ đứng trước mặt lão, không phải một làn ý niệm nữa mà là người thật.

Về Thanh Thanh và Hồng Loan, người ta thường nói chim màu xanh là chim loan, nhưng thực ra cũng có chim loan màu đỏ! Thế đấy!

Sách Sơn Hải Kinh ghi là: Chu Tước.

Ở Trung Quốc, thì phượng hoàng là thứ linh vật tượng trưng cho hạnh phúc. Nó rất đa dạng, có cầm kê, khổng tước; ưng cừ, hộc, huyền diệu (yến), vân vân. Cũng có người nói rằng nó do đại bàng cánh vàng biến thành. Phượng hoàng trong thần thoại được miêu tả là dị thú đầu gà, hàm én, cổ rắn, đuôi cá, có hoa văn ngũ sắc. Lại căn cứ vào màu lông để chia phượng hoàng ra thành năm loại: màu đỏ là phượng, màu xanh là loan, màu trắng là thiên nga, phượng hoàng màu vàng và tím là chu tước và huyền diệu. Chu tước là một trong tứ linh. Cũng như tam linh kia, nó sinh ra từ tinh tú. Thất tinh phương nam[1] gồm các sao: Tinh, Quý, Liễu, Tinh, Trương, Dực, Chấn. Chu tước màu đỏ rực như lửa; phượng nam thuộc Hỏa[2], cho

nên nó còn có tên là phượng hoàng. Thân hình nó cũng mang những đặc tính của lửa, giống như chim Bất tử ở phương nam, cho nên nó còn có tên là Hỏa phượng hoàng.

[1]. Danh từ riêng của thiên văn học cổ đại Trung Quốc gọi là Nam phương chu tước. Bảy tinh tú này là một phần tư trong Nhị thập bát tú.

[2]. Theo quan niệm về Ngũ hành.

“Thiên tôn!”

Thấy lão đến, Lam Tổ lạnh lùng nói.

Nhìn thấy Lam Ngạn chờ đứng bên, Lam Tổ bỗng trở nên bình tĩnh lạ thường.

Xem ra, cá tiên tri nói không sai.

Lão đã bắt phụ hoàng của anh để uy hiếp anh.

Thiên tôn?

Thiên tôn bỗng sửng sốt. Tại sao Lam Tổ lại biết là lão?

Nhưng thôi, bây giờ không thành vấn đề nữa. Thằng nhãi này phải chết là rõ rồi, biết hay không biết cũng thế thôi.

“Lam Ngạn, hãy ra giết nó đi!”

Thiên tôn nhếch mép cười ác độc, ánh mắt nham hiểm nhìn Lam Tổ. “Lam Tổ, ta muốn xem xem người tính sao đây?”

Thiên tôn đã ra lệnh, Lam Ngạn lập tức xông đến Lam Tổ.

Bất kỳ chiêu nào cũng là chiêu chí mạng. Lam Ngạn như người đã chết rồi, bất chấp đối phương tung ra chiêu gì.

Việc duy nhất mà ông phải làm là giết chết đối phương.

Lam Tổ có võ công cao cường nhưng Lam Ngạn cũng không thua kém.

Huống chi, từng chiêu của ông đều là đòn chí mạng.

Khiến Lam Tổ phải vất vả né tránh.

“Người đã làm gì phụ hoàng của ta, hả?”

Đương nhiên không thể cho thằng nhãi này biết lão đã vận dụng thuật ngự tâm.

“Phụ hoàng của người vẫn ổn cả, người cứ yên tâm.”

Khuynh Thành thấy thế, đôi mắt cô tràn ngập sát khí.

Gã thiên tôn chết tiệt kia dám chơi khăm mọi người.

Dù là thiên tôn địa tôn gì gì mặc xác hần, bây giờ đã có Thanh Thanh, cô không sợ hần nữa.

Kẻ nào dám hà hiếp chồng cô, thì kẻ đó phải chết!

Khuynh Thành nhìn Thanh Thanh. Kim quang tức khắc loáng lên, Thanh Thanh đã biến trở lại bản thể.

Thiên tôn nhìn thấy Thanh Thanh, mặt lão biến sắc.

“Chu... Chu Tước...”

“Người cũng tỉnh mắt đấy! Được chết dưới bàn tay ta, người cũng bỏ công làm thiên tôn.”

Một nét cười lạnh tanh xuất hiện trên khuôn mặt cuồng ngạo của thiên tôn.

Tuy lão có phần kiêng dè Chu Tước nhưng không có nghĩa là lão sợ hãi.

“Hừ! Con hươu chết bởi tay ai còn chưa biết đâu! Người chó vội đắc ý.”

“Được! Thế thì hãy thi thố tài nghệ đi!”

Sát khí khát máu trong đôi mắt Khuynh Thành cuộn cuộn sục sôi. Tử Thanh bảo kiếm trong tay giơ cao, cô đã nhảy vọt lên lưng Chu Tước.

Thiên tôn vốn nghĩ kẻ địch lớn nhất của mình là Lam Tổ.

Nhưng khi nhìn thấy khí lưu tuyệt đối chết chóc phát ra từ thân thể Khuynh Thành, lão mới biết cô gái này chẳng hề thua kém Lam Tổ. Chưa đúng. Nên nói là cô ta còn đáng sợ hơn cả Lam Tổ.

“Uỳnh...”

Thiên tôn không cho Khuynh Thành có cơ hội nào hết. Mặt lão biến đổi, tàn ảnh chớp lên, một chiêu rất khủng với sức nặng ngàn cân nhằm thẳng vào đầu Khuynh Thành.

Lam Tổ thấy thế, lập tức mặc kệ Lam Ngạn đang truy sát.

Bổ nhào về phía Khuynh Thành.

Anh biết, nhất côn này của thiên tôn nếu đánh trúng Khuynh Thành, hậu quả sẽ là gì.

Thanh côn Như Ý của thiên tôn đâu phải thứ thần khí bình thường.

Phang vào ai, nhẹ thì bị trọng thương, nặng thì tan xương nát thịt.

Lam Tổ bị đánh bay ra xa, người văng mạnh vào vách đá, vách đá lập tức nứt nẻ thành những khe vừa dài vừa sâu hoắm.

Anh vốn có công lực thâm hậu, nhưng bị dính chiêu này của thiên tôn.

Đầu bị thương, máu tươi lập tức rỉ ra.

Lam Tổ bất chấp vết thương trên đầu, cực nhanh bật ra khỏi hốc lõm trên vách đá.

Anh không chỉ đối kháng với thiên tôn mà còn phải né tránh Lam Ngạn đang truy sát nữa.

Thiên tôn động dậy cặp lông mày lười mác, cười khẩy nói: “Lam Tổ, ta không ngờ người có sức phòng ngự rất khá, ta đã dốc toàn lực vào nhất côn, thật không ngờ người chỉ bị thương mà thôi! Xem ra, ta không thể không giết người!”

Lam Tổ chùi máu trên đầu, cười nhạt nói: “Ta không ngờ thiên tôn người lại bỉ ổi đến thế!”

Đứng ngoài nhìn vào, cảm thấy Lam Tổ bị thương không nặng mấy.

Nhưng chỉ Lam Tổ mới biết, nhất côn vừa rồi của thiên tôn đã suýt nữa lấy mạng của anh, không chết đã là quá may mắn rồi.

Khuynh Thành nhìn Lam Tổ đầu bê bết máu.

Đôi mắt cô đánh lại, lấp lóe hồng quang.

Thiên tôn cười ha hả, nói: “Lam Tổ, tuy người rất mạnh, nhưng nhất côn vừa rồi của ta, người dù không chết thì linh hồn và nguyên anh của người cũng tổn hại rồi. Thực lực của người lúc này nhiều nhất là chỉ đủ để đối phó với Lam Ngạn mà thôi.

Còn ta... ha ha... ta nghĩ người đã hết cơ hội để giết ta rồi!”

Lửa giận trong đôi mắt Khuynh Thành càng lúc càng cháy bỏng.

Gã thiên tôn đáng chết, nham hiểm, bỉ ổi, dám chế nhạo Lam Tổ của cô!

Phần nộ trong lòng cô bùng nổ, Tử Thanh bảo kiếm trong tay lấp lóe ánh sáng màu tím chói mắt.

Chu Tước mà cô đang cưỡi cũng chớp lóa tàn ảnh, cấp tốc lao thẳng vào thiên tôn.

Cùng lúc Khuynh Thành ra tay, thì côn Như ý của thiên tôn cũng vung lên vọt mạnh vào phía sau lưng Chu Tước.

“Bùng!”

Bỗng nhiên lưu quang lóe khắp bốn bề.

Tử Thanh bảo kiếm của Khuynh Thành chém thẳng vào côn Như Ý của thiên tôn.

Cả hai người đều chấn động mạnh, bay dạt lùi ra.

Ánh mắt thiên tôn đầy kinh ngạc.

Sao... sao có thể như thế này?

Nó rành rành chỉ là một Kiếm đế sơ cấp sơ kỳ, mà nó lại chịu nổi nhất côn này của ta?

“Ranh con, ngươi là ai, từ đâu đến?”

“Ta là sát thủ, xuyên không lên đây!”

Khuynh Thành lạnh lùng đáp.

“Sát thủ xuyên không lên đây??? Thế là ý gì?”

“Ý ta là... đã đến lúc ngươi phải chết!”

Khuynh Thành nói cực kỳ ngông nghênh.

Thiên tôn cau mày rõ chặt. Con ranh con Kiếm đế sơ cấp sơ kỳ này dám ăn nói xấc xược huênh hoang trước mặt lão. Điếc không sợ súng, không biết mình là ai nữa rồi.

“Vừa rồi ngươi ăn may nên không dính đòn, nhưng lần này thì không thể nữa đâu!”

Thiên tôn hừ hừ khô khốc, côn Như Ý lại vung lên phang vào Khuynh Thành.

Côn Như Ý và Tử Thanh bảo kiếm đi đến đâu, không gian ở đó vặn vẹo oằn lại. Công lực thiên thần và sức mạnh của cả hai đều dồn vào binh khí của mình. Tàn sát cuồng bạo. Khuynh Thành còn được cười trên Chu Tước trợ lực, cô có sức mạnh khủng khiếp mà những thần nhân bình thường không thể hình dung nổi.

“Vù, vù, vù...”

Thiên tôn xuất chiêu cực nhanh, côn Như Ý của lão rất nhiều lần suýt nữa đánh trúng Khuynh Thành; nếu Chu Tước không tinh mắt tránh kịp thì e Khuynh Thành đã bị trọng thương rồi.

“Xẹt...”

Côn Như Ý trong tay thiên tôn bỗng phóng ra vô số tia sáng, hàng ngàn côn ảnh bao phủ đất trời tới tấp vụt vào Khuynh Thành.

“Khuynh Thành cẩn thận!”

Hồng Loan, Hoa Mãn Nguyệt và Lưu Hương Nguyệt Nhi đứng bên quan sát chiến cuộc vội hô lên.

Không phải họ không định giúp sức, mà là họ không thể xuất chiêu xen vào.

Lúc trước, không những không giúp được gì trái lại còn làm cho cô thêm vướng bận.

Điều này họ đã nhận ra, cho nên tất cả đành đứng đó chứ không dám xốc nổi hành động.

Còn Lam Ngạn ở bên kia, họ cũng không tiện ra tay.

Thấy họ hô lên, Lam Tố bèn ngoảnh sang nhìn, rồi anh hít sâu một làn khí lạnh.

Khuynh Thành cũng chợt phát hoảng, côn này... của lão ta...

Đúng lúc ngàn vạn côn ảnh tập trung lại làm một rồi giáng vào Khuynh Thành.

Thì Chu Tước vỗ thật mạnh đôi cánh khổng lồ, tạt cho côn ảnh tan tác bay đi.

Trong khoảnh khắc đã vô hiệu hóa một nửa công lực của côn Như Ý.

Khuynh Thành thấy sức mạnh của côn Như Ý đã đuối hẳn đi, cô định vung Tử Thanh bảo kiếm ra chặn côn Như Ý.

Nào ngờ đôi cánh hùng vĩ của Chu Tước lại quét một lần nữa tạt thẳng vào côn Như Ý.

Sức công phá của côn Như Ý tuy đã giảm thiểu.

Nhưng nó vẫn cực kỳ đáng sợ.

Nhất côn ấy phang trúng cánh của Chu Tước, nhưng bộ lông vũ của Chu Tước chỉ dập dờn đôi chút như sóng nước, nó dễ dàng chặn đứng chiêu công phá ấy của đối phương.

Khuynh Thành rất mừng, sức phòng ngự của Chu Tước quả là quái thai.

Thảo nào, mặt thiên tôn phải biến sắc khi nhìn thấy Chu Tước.

Ha ha... ha ha ha...

Lòng thấy vui thì càng đắc ý.

“Thiên tôn hãy xem chiêu của ta!”

Giữa khoảng không bỗng xuất hiện vài chục tàn ảnh, dường như có vài chục Diệp Khuynh Thành và vài chục thiên tôn đang chiến đấu. Trong nháy mắt, nhanh như chớp giật, họ đã giao phong hơn trăm hiệp.

Thiên tôn thấy đánh giáp lá cà không ăn nhằm gì, lão cực kỳ phẫn nộ.

Con ranh chết tiệt này chẳng qua chỉ là một thần nhân Kiếm đế sơ cấp sơ kỳ, sao nó có thể lợi hại đến thế này? Hay là nó giấu kín thực lực?

Không, tuyệt đối không thể.

Vì, trước mặt lão, không ai có thể giấu kín thực lực.

Xem ra... xem ra, ta cần phải dốc toàn lực!

Bất chợt, tàn ảnh nháng lên, thiên tôn bỗng ảo hóa ra một phân thân.

Vì hai người giao chiến quá nhanh, hình thành quá nhiều tàn ảnh, cho nên mắt người ta không thể nhận thấy đã nảy ra thêm một thiên tôn.

Nhưng Chu Tước thì phát hiện ra.

“Khuynh Thành cẩn thận! Hắn đã dùng thêm phân thân.”

Phân thân của thiên tôn cũng có sức công phá như chính thân của lão.

Khuynh Thành cũng lập tức cảm thấy áp lực.

Hai thiên tôn cùng xông vào Khuynh Thành, như hai gã điên, đánh tạt sườn Khuynh Thành. Chỉ nghe thấy...

“Ừnh...”

Chẳng khác gì hàng trăm đạo thiên lôi nổ ngay bên tai. Thiên địa ngả nghiêng, toàn bộ không gian bắt đầu sụp xuống.

Tất cả mọi người đều kinh hãi.

Hai thiên tôn sở hữu sức công phá và sức phòng ngự như nhau.

Thì Khuynh Thành... Khuynh Thành sao có thể địch nổi?

Dù có thêm Chu Tước thì vẫn tuyệt đối không thể địch nổi cả hai thiên tôn.

Lam Tổ thấy thế cũng rất kinh hãi.

Không gian sụp xuống.

Thế này thì...

Ngay Lam Ngạn đang bị thiên tôn khổng chế, cũng sững sờ đứng nghệt ra nhìn cảnh tượng xảy ra trước mắt.

Hai côn Như Ý lại từ hai hướng khác nhau đánh vào Khuynh Thành.

Khuynh Thành không phân thân, cho nên dù có Chu Tước hỗ trợ cô cũng chỉ chống nổi một thiên tôn, chứ tuyệt đối không thể đấu với cả hai.

“Khuynh Thành!!!”

Lam Tổ chạy lại với Khuynh Thành, bắt chập không gian đang sụp xuống.

Nên biết, không gian sụp xuống, mà ta lỡ bị hút vào trong đó thì ngay thiên tôn cũng chết dở không thể làm gì nổi.

Mọi người đều hãi hùng lo sợ.

Hai thiên tôn có sức công phá và phòng ngự như nhau.

Một mình Khuynh Thành sao có thể chống đỡ?

Cộng thêm Chu Tước góp sức cũng không ăn thua.

Còn Lam Tổ, công lực của anh còn thua xa thiên tôn.

“Vương gia, đừng nên!”

Hồng Loan cấp tốc phi đến bên Lam Tổ, nó tuyệt đối không thể để vương gia của nó phải mạo hiểm.

Hoa Mãn Nguyệt là Lưu Hương Nguyệt Nhi thấy thế cũng phát hoảng, vội chạy ra ngăn Lam Tổ.

Hoa Mãn Nguyệt đứng phía sau ôm chặt lưng Lam Tổ, nói: “Anh hãy bình tĩnh đã!”

“Bình tĩnh? Anh bảo tôi bình tĩnh được sao? Khuynh Thành không thể đánh nổi hai thiên tôn.”

“Anh cho rằng mình xông vào thì giải quyết được hay sao? Chỉ có thể là thêm một người tìm đến cái chết!”

“Mặc kệ! Dù chết, tôi cũng chết cùng Khuynh Thành!”

Ánh mắt Lam Tổ rất quyết liệt dứt khoát.

Anh đã một lần làm tổn thương Khuynh Thành, phụ lòng Khuynh Thành.

Anh không thể lại làm tổn thương cô, lại phụ lòng cô.

Giờ đây Khuynh Thành là sự sống của anh.

Nếu không có Khuynh Thành thì cuộc đời anh trở nên vô nghĩa.

“Anh muốn chết, tôi cũng không cản trở, nhưng ít ra anh cũng phải chết cho có ý nghĩa chứ!”

Hoa Mãn Nguyệt hiểu tâm trạng của Lam Tổ, nếu cô gái đang lâm nguy kia là Lưu Hương Nguyệt Nhi thì anh sẽ như Lam Tổ, cũng tuyệt đối không do dự lao vào cứu cô.

Khi người mà ta yêu đang lâm nguy sinh tử, thiên chức của ta là phải bảo vệ người ấy.

Lam Tổ bình tĩnh trở lại, linh thức truyền âm cho Khuynh Thành.

“Sinh tử có nhau!”

Tuy một mảng lớn không gian đang sụp xuống.

Nhưng Khuynh Thành vẫn nghe rõ lời Lam Tổ.

Sinh tử có nhau.

Không!

Cô không thể chết, tuyệt đối không thể chết.

Nếu cô chết thì Lam Tổ cũng sẽ chết.

“Á...”

Một tiếng thét phẫn nộ, tâm trạng bị kìm nén của Khuynh Thành bỗng vỡ òa.

m thanh dữ dội như tiếng gầm của trời long đất lở.

Một đạo kim quang từ thân thể Khuynh Thành bùng ra cực mạnh.

Đó là nguồn sức mạnh của Lạc Nhi vẫn tích tụ trong cơ thể Khuynh Thành, bùng phát vào thời khắc hệ trọng.

Kinh hãi!

Kinh hãi tràn ngập trong ánh mắt của mọi người.

49. Chương 23 Part 2

Diệp Khuynh Thành... Diệp Khuynh Thành... Khuynh Thành trong chớp mắt đã từ Kiếm đế sơ cấp sơ kỳ đột phá lên Kiếm thần trung cấp trung kỳ.

Không chỉ bọn Lam Tổ hết sức kinh ngạc.

Mà ngay thiên tôn cũng hãi hùng đến nỗi quên cả hành động, đứng đực mặt ra nhìn Diệp Khuynh Thành đột phá ngay trước mắt, hồi lâu lâu mới hoàn hồn.

Lão chưa từng thấy ai có thể từ Kiếm đế sơ cấp sơ kỳ chỉ trong khoảnh khắc đột phá lên Kiếm thần trung cấp trung kỳ. Bước nhảy vọt về cấp độ này quả là ghê gớm.

Kiếm đế sơ cấp sơ kỳ, phải trải qua trung kỳ, hậu kỳ, đại viên mãn, rồi mới lên Kiếm đế cao cấp; giữa mỗi cấp lại chia thành bốn bậc, sau đó mới lên đến Kiếm thần sơ cấp. Thế mà Khuynh Thành đi lên ngay Kiếm thần trung cấp trung kỳ!

Cô đã bỏ qua mười bảy cấp bậc.

Kinh hãi! Chuyện chưa từng nghe nói bao giờ.

Chu Tước thấy thế, sĩ khí bỗng tăng mạnh.

Tuy công lực của Khuynh Thành còn thua xa Thiên tôn.

Nhưng ít ra cô cũng không bị rơi vào thế hạ phong.

“Kiếm thần trung cấp trung kỳ... trung kỳ...”

Hồng Loan kinh ngạc đứng ngây ra, miệng lắp bắp.

Khuôn mặt Lam Tổ bỗng nở nụ cười hoan hỉ. Khuynh Thành của anh đã đem đến cho anh một niềm vui hết sức bất ngờ.

Kiếm thần trung cấp trung kỳ!

Ha ha... Ngay anh là Kiếm thần cao cấp sơ kỳ.

Đẳng cấp Kiếm thần cao cấp sơ kỳ của anh cũng mới đột phá được khi ở đỉnh Kinh Thiên.

Anh không ngờ Khuynh Thành lại nhanh chóng bỏ qua ngần ấy cấp độ rồi tiến thẳng lên Kiếm thần trung cấp trung kỳ.

“Khuynh Thành...”

“Lam Tố, em đã nói rồi, em sẽ cùng anh tiểu ngạo giang hồ, cùng anh thống lĩnh thiên hạ.”

“Đúng! Chúng ta nhất định sẽ làm được!”

Lam Tố vùng ra khỏi Hoa Mãn Nguyệt, tàn ảnh nháng lên, tránh khỏi vùng không gian sụp đổ, chạy về phía Khuynh Thành.

Anh phải kịp đến bên Khuynh Thành nhân lúc thiên tôn vẫn đang ngơ ngác mất tập trung.

Nếu không, chỉ e không gian tiếp tục sụp khủng khiếp hơn nữa, thì anh sẽ mất cơ hội để cùng Khuynh Thành ra tay tấn công thiên tôn.

“Lam Tố!!!”

Hoa Mãn Nguyệt đã tỉnh táo trở lại, nhận ra Lam Tố đã đi mất, anh cuống lên.

Nên biết rằng không gian đổ sập với tốc độ rất nhanh, nếu Lam Tố không nắm bắt đúng lúc thì sẽ mãi mãi bị vây hãm muôn kiếp không bao giờ thoát ra được nữa.

Lam Ngạn phía sau Lam Tố cũng đã hoàn hồn tỉnh ra.

Thấy Lam Tố chạy về phía Khuynh Thành, ông cũng bất chấp không gian có sụp đổ nữa hay không, cấp tập đuổi theo Lam Tố ngay.

“Thần hoàng!!!”

Hồng Loan cả sợ, vội bứt lên để chặn Lam Ngạn.

Lam Ngạn chỉ nghĩ duy nhất một điều là giết Lam Tố, thấy có kẻ ngáng trở, ông bỗng điên tiết lên.

“Tránh ra, nếu không ta sẽ giết cả ngươi luôn thể!!!”

Đôi mắt ông như sắp tóe lửa.

“Thần hoàng! Hôm nay Ngài giết tôi tôi cũng không để Ngài đuổi theo! Đó là con trai Ngài, người con trai duy nhất của Ngài!”

“Chớ lảm lời! Ta không có con! Ta muốn giết hẳn!”

Lam Ngạn gào to, nhảy lên như điên.

“Ngài là thần hoàng, lại là phụ hoàng của vương gia; tôi nhất định không để Ngài gặp chuyện bất trắc và càng không thể để Ngài làm hại vương gia.”

Hồng Loan khẽ lim dim mắt, nhìn như đóng đinh vào Lam Ngạn.

Nên biết rằng nếu ông ta cứ chạy ào lên thì nhất định sẽ rơi vào vùng không gian bị sập .

Thế thì ông ta và vương gia của nó sẽ vĩnh viễn phải xa nhau.

“Nhà ngươi mà đòi ngăn cản ta ư?”

Lam Ngạn hừ hừ, ông nhếch mép lên, vẻ mặt bất chấp tất cả.

Hoa Mãn Nguyệt và Lưu Hương Nguyệt Nhi thấy thế, nhanh như chớp chạy ào đến bên Hồng Loan.

“Thêm cả chúng tôi nữa, không rõ đã đủ để làm đối thủ của thần hoàng đại nhân chưa?”

Lam Ngạn căn bản không hiểu họ nói gì, ông chỉ biết mục tiêu của mình là Lam Tố, ông sẵn sàng trả mọi giá để giết bằng được Lam Tố.

“Xông vào!”

Hoa Mãn Nguyệt hạ lệnh, rồi anh cùng Lưu Hương Nguyệt Nhi lao vào Lam Ngạn.

Hồng Loan phát hoảng, vội kêu lên: “Đừng làm cho Ngài bị đau!”

“Người yên tâm, ta sẽ bảo đảm tính mạng cho ông ấy, nếu không Lam Tổ sẽ truy kích ta khắp thế giới để trả thù ta à? Ta không muốn đắc tội với anh ta. Anh ta còn có cô bạn gái sát thủ quái đản, ta cũng muốn sống để cùng Lưu Hương Nguyệt Nhi chế tạo ra thế hệ sau kia mà!”

Nghe nói “chế tạo thế hệ sau”, mặt Lưu Hương Nguyệt Nhi bỗng đỏ bừng, trông thật ưà nhìn.

Rồi cô mắng yêu: “Bây giờ là lúc nào mà ăn nói chẳng đứng đắn gì cả!”

Hoa Mãn Nguyệt cười rất quái, nói: “Sao anh lại không đứng đắn? Sản xuất ra con người là việc quá đứng đắn ấy chứ!”

Lưu Hương Nguyệt Nhi xấu hổ, mặt càng đỏ như.

“Phải chờ chúng ta đều còn sống đã rồi hãy hay!”

Hoa Mãn Nguyệt cười hềnh hếch, nói: “Nói kiểu ấy tức là em cũng tán thành?”

Lưu Hương Nguyệt Nhi... tức thật!

Nếu sớm biết thế này thì cô đừng nói ra cái câu ấy! Ý cô nói là, chúng ta phải sống đã rồi hãy nghĩ đến các việc khác, nào ngờ gã này lại toàn nghĩ lệch lạc đi!

“Em im lặng tức là đồng ý rồi!”

Hoa Mãn Nguyệt cười rất đắc ý, nói tiếp: “Để có thể sản xuất ra vài đứa thì anh phải cố lên mới xong!”

Nói rồi anh xông vào Lam Ngạn.

Còn Lam Tổ, anh chạy thật nhanh đến bên Khuynh Thành.

Mười ngón tay anh đan vào mười ngón tay Khuynh Thành, nắm chặt.

“Khuynh Thành...”

Khuynh Thành bỗng thấy ấm lòng. Chỉ cần có anh ở bên, chỉ cần cảm nhận được hơi ấm quen thuộc của lòng bàn tay anh, cô sẽ thấy hoàn toàn yên tâm ngay.

“Lam Tổ.”

Khuynh Thành nhìn anh mỉm cười, nói: “Kề vai chiến đấu!”

“Kề vai chiến đấu!”

Lam Tổ cũng mỉm cười nhìn cô.

Nhìn hai người, thiên tôn suýt loạn óc!

Bây giờ là lúc nào mà hai kẻ chết tiệt này còn tình tứ chớt nhả?

Lần trước gã Lam Tổ chỉ là một lần ý niệm nên gã không sợ lão.

Nhưng bây giờ, cả hai đứa cộng lại cũng chưa chắc là đối thủ của lão, thế mà trong lúc sinh tử này chúng vẫn mãi mê đắm đuối, vẫn dính lấy nhau!

“Hai người đã xong chưa đấy?”

Đôi mắt đang nồng nàn đắm thắm của Lam Tổ bỗng trợn lên, hàm hàm nổi giận, nói: “Ta cực ghét, khi ta đang nói chuyện với vợ ta lại bị kẻ khác cắt ngang. Em nói xem nên trừng phạt lão như thế nào mới phải?”

“Em cũng cực ghét lão. Anh cho rằng nên xử lý thế nào?”

Khuynh Thành cau mày, vẻ như rất khó nghĩ.

“Chi bằng, chúng ta cùng cho lão ăn đòn!”

Lam Tổ cười rất quái dị.

“Đúng! Ý tưởng này rất hay!”

Khuyन्ह Thành nhoẻn cười rất tươi, tán thành.

Với thiên tôn.

Nếu là một chọi hai, à không, một chọi ba - vì phải tính cả Chu Tước nữa.

Thì lão cũng hơi thấp thỏm, mặc dù lão chưa chắc đã thất bại.

Nhưng thiên tôn có một chân thân và một phân thân.

Vậy sẽ là một chọi hai và một chọi một. Coi như lão thò tay ra là bắt được luôn.

Cho nên, đúng là ba đứa này muốn chết!

“Lam Tổ, người bị thương, lẽ nào một gã bị thương lại đòi giết được ta?”

Mặt thiên tôn có nét cười châm biếm.

Nếu chưa bị thương thì may ra hắn còn có thể là đối thủ của lão, nhưng giờ hắn đã bị thương nặng như thế rồi.

Chờ đến khi thăng cha này mạnh lên, thì có lẽ lão sẽ đại bại dưới bàn tay hắn.

Nhưng lúc này thì không, tuyệt đối không thể.

Lam Tổ nở nụ cười ma quái, mắt nhìn xoáy vào thiên tôn.

“Ha ha... ha ha ha ha...”

Lam Tổ bỗng cười như điên. Đúng là anh đã bị thương rất nặng và cũng tự biết mình không thể địch nổi thiên tôn.

Nhưng nếu anh tự cho nổ thân mình, thì có lẽ thiên tôn không thể không bị thương.

Lam Tổ bỗng ngửa mặt lên, một tiếng gầm vang dội, đầu anh bắt đầu lấp lánh những làn tia sáng. Cả một vùng không gian dường như đông cứng lại.

Thiên tôn thấy thế giật mình kinh hãi.

“Người... người định cho nổ thân mình ư?”

Nên biết, thiên tôn đã rất mệt mỏi chờ đến ngày Lam Tổ phá bỏ phong ấn.

Nếu Lam Tổ lại cho nổ thân mình, thì chỉ còn lại linh hồn và nguyên anh!

Thế thì... có khác gì khi Lam Tổ vẫn đang là một làn ý niệm?

Thiên tôn tất nhiên hiểu rất rõ.

Thế thì không được.

Tuyệt đối không thể để hắn cho nổ thân mình.

“Thiên tôn, thế nào đây?” Ánh mắt Lam Tổ chớp lóe điên cuồng.

Thân xác chẳng còn thì vẫn có thể tu luyện lại. Một thần nhân như Lam Tổ, tu thân xác thì chẳng tốn quá nhiều thời gian.

Vả lại, chỉ cần giữ được tính mạng.

Thì dù phải tốn rất nhiều thời gian để tu được thân mình, thì Lam Tổ cũng chẳng ngại gì.

Thiên tôn hiểu quá rõ điều này.

Nếu Lam Tổ cho nổ thân mình, thì chắc chắn phân thân của lão sẽ bị trọng thương.

Những người ở thần giới đều phải trải qua bao phen rèn luyện thì mới có được thân mình.

Không riêng gì sức phòng ngự, mà sức tấn công cũng tuyệt đối khủng khiếp, người bình thường không sao hình dung nổi.

Cho nên, nếu Lam Tố tự cho nổ thân mình, toàn bộ năng lượng sẽ giải phóng, thì ngay thiên tôn cũng không thể tránh đi đâu cho thoát.

Nếu thằng cha này điên hơn nữa, tự cho nổ cả nguyên anh.

Thì lão chỉ còn cách tan xác, cùng chết theo mà thôi.

Xem ra, thằng cha này tâm thần mất rồi!

“Khoan đã!”

Thiên tôn bỗng mở miệng.

“Sao? Người sợ rồi à?”

Sắc mặt thiên tôn bỗng biến đổi, lão cười nhạo nhử: “Lam Tố, người tội gì phải thế cho khổ? Nên nhớ rằng, tu được thân thể chẳng hề dễ dàng. Người định hủy thân mình phí hoài, người tiếc, mà ta cũng cảm thấy tiếc thay cho người.”

Không tiếc ư? Ai bảo là Lam Tố không tiếc?

Anh cũng vì hết cách rồi!

Khuynh Thành đứng bên nhìn thấy thiên tôn hai thân nhập làm một, rất kinh ngạc, cô vội chạy đến bên Lam Tố.

Một tay cầm Tử Thanh bảo kiếm, tay kia nắm chặt tay Lam Tố.

“Lam Tố, anh có sao không?”

“Không sao.” Lam Tố bình thản nói.

Cho nổ thân mình, thì ta vẫn không chết, không thành vấn đề gì hết.

“Lam Tố! Ta vốn không có thù oán gì với người, ta chẳng qua rồi quá thấy buồn, cho nên... hì hì... không ngờ ta đã rất quá trớn, đến nỗi khiến người muốn cho nổ thân mình.”

Thiên tôn làm ra vẻ mình là kẻ vô tội.

Rồi quá thấy buồn, rồi hành hạ người khác?

Cái lý do này... hơi gượng gạo quá thì phải?

Có mấy người bỗng muốn ngất xỉu!

Khuynh Thành nhìn xoáy vào mặt thiên tôn. Trục giác mách bảo cô, chuyện này tuyệt đối không đơn giản như cái mồm thiên tôn nói.

“Lam Tố, ta trân trọng công lực của người rất khá, ta không muốn người cho nổ thân mình. Thế này vậy: hôm nay chúng ta kết thúc ở đây.”

Nói rồi, không đợi bọn Lam Tố đồng ý hay không.

Thiên tôn, tàn ảnh loáng lên, biến mất không thấy bóng dáng đâu nữa.

Dù sao ta cũng đã có thuật ngự tâm, muốn giết Lam Tố thì quá dễ, dễ như thò tay ra là làm được.

Tội gì ta phải như thế này, ép hấn phải cho nổ thân mình? Nếu thế, hấn lại như một lần ý niệm, ta muốn giết hấn sẽ rất phiền hà.

Thiên tôn không thể thua. Thiên tôn tuyệt đối không nên mạo hiểm.

Thiên tôn vẫn còn một quân cờ quá hay - Lam Ngạn.

Đã không thể giết nổi Lam Tố thì thiên tôn sẽ cho cha con hấn tàn sát lẫn nhau! Hoặc là, sẽ dùng thuật ngự tâm để khống chế con bé kia, con bé mà Lam Tố rất yêu. Ha ha... cảnh tượng ấy sẽ hoành tráng biết mấy!

Hôm nay thiên tôn đã quan sát từng cử chỉ của Lam Tố và nhận ra. Hắn là một đứa con rất có hiếu. Đối với con bé kia, hắn cũng rất mực thương yêu, đến nỗi chẳng tiếc gì tính mạng mình.

Thế thì, ha ha... ha ha ha... thiên tôn này chỉ cần mạnh tay khống chế Lam Ngạn và con bé ấy, thì muốn giết Lam Tố tuyệt đối không khó gì.

Nghĩ thế, thiên tôn bỗng cảm thấy lòng nhẹ nhõm rất nhiều.

Bọn Diệp Khuynh Thành vẫn còn đứng ngây người nhìn theo hướng thiên tôn biến mất, bàng hoàng hồi lâu.

Thế là cái trò khỉ gì nhỉ?

Đang đánh nhau kịch liệt, thằng cha ấy bỗng co cẳng chạy mất?

“Lam Tố, liệu có phải lão đã sợ rồi không?”

Sau một lúc lâu, Khuynh Thành mới chậm rãi hỏi.

Lam Tố đỡ đầu gật đầu, nói: “Anh cũng nghĩ có lẽ là thế.”

Lam Tố lại nhớ đến cá tiên tri, nó nói rằng thiên tôn sợ anh.

Có lẽ lão ta sợ thật thì phải.

“Ta cứ thế mà thả cho lão đi à?”

“Anh cũng không biết nữa.”

Đúng là Lam Tố không biết nếu sau này anh phục hồi công lực, anh sẽ tiêu diệt thiên tôn, hay là mặc xác lão, chỉ cần hai bên không ai đụng đến ai là được?

“Tạm cho qua. Chỉ cần lão không gây rắc rối cho chúng ta nữa thì chúng ta đâu cần đối địch với lão? Luôn đối địch với một kẻ rất mạnh cũng chẳng vui vẻ gì.”

Hoa Mãn Nguyệt phi thân đến, ngao ngán nói: “Nhưng, phụ hoàng của anh vẫn nằm trong tay lão.” Điều này khiến ai cũng cụt hứng.

Lam Ngạn.

Đúng, cha anh vẫn nằm trong tay thiên tôn.

“Lam Tố, chúng ta nên làm gì? Thiên tôn nói có đáng tin không?”

Thanh Thanh ảo hóa thành hình người, bước lại nói: “Nếu là đáng tin, sao lão lại đưa phụ hoàng của anh đi? Chỉ e đó là âm mưu của lão.”

“Vậy chúng ta nên làm gì?”

Khuynh Thành cau mày. Kẻ địch này quả là quá mạnh.

Nếu cứ đánh trực diện, thô bạo, chỉ e bên mình sẽ sút đầu mẻ trán.

“Nhất định sẽ có cách. Đừng lo gì. Chúng ta nên bình tĩnh rồi cùng bàn bạc kế sách lâu dài.”

Thanh Thanh nhìn Lam Tố, quan tâm hỏi: “Hiện nay anh còn rất yếu, nên nghỉ ngơi tĩnh dưỡng đã rồi tính sau.”

Cả bọn trở lại hoàng thành, thực ra không ai có thể bình tĩnh nổi.

“Lam Tố...”

“Đừng lo. Anh không sao cả.”

Lam Tố an ủi Khuynh Thành. Anh rất hiểu tâm tư của cô.

“Hiện giờ anh lo nhất là về phụ hoàng của anh.”

Khuynh Thành biết Lam Ngạn là người thân duy nhất trên đời của Lam Tố.

Giống như cô với Diệp Chấn Thiên, vì ông, cô sẵn sàng hy sinh tính mạng mình.

“Em hiểu. Lam Tố, anh đừng lo gì. Thiên tôn bắt ông đi, chẳng qua là muốn dùng ông để kiểm chế anh. Cho nên em cho rằng phụ hoàng của anh tạm thời chưa gặp nguy hiểm.”

“Phải.”

Lam Tố nhìn cô gật đầu.

Đâu phải Lam Tố không nhận ra điều đó? Nhưng bảo anh cứ yên tâm, thì anh tuyệt đối không thể làm nổi.

“Khuynh Thành, anh định...”

“Không! Em nhất định không để anh làm như thế. Nếu đi thì cả hai ta cùng đi. Phụ hoàng của anh cũng là phụ hoàng của em. Em không thể thờ ơ, đứng nhìn anh đi vào chốn hiểm nguy.

Em đã nói rồi, em không muốn nấp sau lưng anh để anh bảo vệ cho nữa, em muốn cùng anh tiểu ngạo giang hồ, vượt lên trên thiên hạ.”

“Khuynh Thành...”

Lam Tố hết sức cảm động, ôm Khuynh Thành vào lòng. Cô gái này thật sự xứng đáng để anh dùng sinh mệnh, dùng cả cuộc đời mình để thương yêu che chở.

“Lam Tố, chúng ta sẽ cùng đối mặt!”

“Đúng thế.”

Họ không cần phải nói nhiều, họ đã từ lâu lòng rất hiểu lòng.

Cô hiểu rõ tâm tư của anh, biết rõ anh đang nghĩ gì. Cô hiểu tất cả về anh.

Phải hai tháng sau Lam Tố mới thật sự bình phục.

Điều kỳ lạ là, suốt hai tháng ấy thiên tôn hoàn toàn không gây rắc rối gì cho họ thật.

Lẽ nào đúng như ông ta nói: vì nhàn rỗi quá nên mới bày ra những chuyện như thế?

Trong phòng của mình, Thanh Thanh cứ đi đi lại lại, đứng ngồi không yên.

Hai tháng nay cô luôn nghĩ ngợi, do dự.

Cô không biết mình có nên đi gặp thiên tôn không? Gặp ông ta, cô sẽ nói những gì? Nên bắt đầu từ đâu?

Nếu câu chuyện kia được khẳng định thì cô nên làm gì?

Thanh Thanh hít vào một hơi thật sâu, dường như cô đã hạ quyết tâm rất lớn, rồi mới đẩy cửa bước ra.

Tàn ảnh nháng lên, Thanh Thanh đã biến mất trong hoàng thành.

Thiên tôn đang ở trong phòng đang ngồi thiền điều tiết hơi thở.

Ông ta bỗng mở to mắt.

“Vào đi!”

Giọng băng giá lạnh lùng của ông vang lên trong căn phòng.

Thanh Thanh do dự một lát, rồi cũng cất bước, đẩy cửa tiến vào.

Thiên tôn rất ngạc nhiên, mặc dù ông đã biết vị khách này là Chu Tước.

“Người đến gặp ta có chuyện gì?”

“Tôi... tôi muốn hỏi ông một điều.”

Thanh Thanh hơi do dự nhưng rồi cũng nói.

“Người cho rằng ta sẽ trả lời người hay sao?”

“Đó là quyền của ông. Nhưng hôm nay tôi nhất định phải hỏi.”

“Được! Có cá tính đấy, ta khen. Người hỏi đi?”

Ánh mắt Thanh Thanh có nét đau khổ. Cô cắn môi... rồi chậm rãi hỏi: “Ông học võ công của ai? Ông có biết Nghiêm Vũ, Cao Phong, Hắc Lâm và Triệu Càn không?”

Thiên tôn giật mình. Sao... sao nó lại biết tên bốn người này?

Thiên tôn bỗng trở nên thận trọng, đôi mắt sắc lẹm của ông ta hơi lim dim, lạnh lùng nói: “Người hỏi điều này để làm gì?”

Thanh Thanh hừ một tiếng, rồi nói: “Vậy là... ông có quen họ!”

“Ta quen hay không thì liên quan gì đến người?”

“Hừ! Liên quan gì đến tôi ư? Ông cứ đi hỏi bốn kẻ ấy, sẽ biết có liên quan gì đến tôi không.”

Lửa giận bùng bùng lên trong ánh mắt Thanh Thanh. Kể cả lúc ngủ mê cô cũng muốn giết chết bốn tên khốn ấy.

Chúng đã hại cả nhà cô phải ly tán, khiến cô mất cả chồng lẫn con. Cô có mối thù không đội trời chung với chúng.

Cô vốn tưởng bốn tên ấy đã chết rồi, nhưng nay xem ra chúng không những không chết mà còn sống rất yên ổn nữa.

Bá Dã của cô thì sao? Bá Dã của cô đi đâu rồi?

Nghiêm Vũ, Cao Phong, Hắc Lâm và Triệu Càn.

Lần này bằng mọi giá Thanh Thanh nhất định phải đào bới, lôi chúng ra, sau đó cô sẽ tìm được Bá Dã.

“Hừ! Bộ dạng nhà người mà cũng đòi gặp sư phụ ta ư?”

Sư phụ!!!

Quả nhiên Thanh Thanh đã đoán không nhầm, thằng cha này có quan hệ với bốn kẻ kia, nhưng cô không ngờ bọn chúng lại là sư phụ của hắn.

Ha ha... đúng là thầy nào thì trò nấy.

Thảo nào Thanh Thanh cứ cảm thấy gã thiên tôn có làn khí lưu hơi quen quen, thì ra là thế.

Tên đồ đệ mà bốn kẻ kia dạy bảo ra, đâu có thể là người tử tế được?

Năm xưa, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tại sao bốn tên ấy và Bá Dã bỗng biến mất cứ như là đã bay hơi khỏi trần giới?

“Ông nhắc với bọn họ rằng Thanh Thanh tôi đây đã ra rồi, dù họ trốn ở đâu tôi cũng tìm ra họ.”

Nói rồi, tàn ảnh loáng lên, Thanh Thanh biến mất ngay trước mặt thiên tôn.

Trong phòng, thiên tôn ngẩn tò te ngồi đó, rất lâu vẫn chưa tỉnh táo trở lại.

Xem ra, chỉ e phen này muốn giết Lam Tổ sẽ không dễ nữa rồi. Con Chu Tước này cũng đang giấu nhem công lực cũng nên.

Nếu nó điên tiết lên, thì e ta căn bản không đủ sức làm đối thủ của nó.

Có lẽ lần này phải đi gặp sư phụ thật rồi.

Thiên tôn không còn nhiều thời gian nữa, nếu Lam Tổ vẫn không chết, rồi mai kia anh ta mạnh lên, thì thiên tôn không thể có cơ hội để giết anh ta nữa.

Năm xưa sư phụ của ông ta từng nói rằng sư phụ có thể dạy võ công cho, để sau này trở thành thiên tôn tối cao vô thượng.

Nhưng sư phụ sẽ tuyệt đối không nhúng tay vào mọi chuyện của thần giới nữa.

Cho nên, dù xảy ra bất cứ chuyện gì, sư phụ cũng sẽ không ra tay.

Giống như sư phụ đã nói với thiên tôn: trong tương lai Lam Tổ sẽ trở thành mối đe dọa đối với ông, nhưng sư phụ cũng không bận tâm gì hết.

Tàn ảnh chớp lên, thiên tôn đã biến mất khỏi cung Thiên Khuyết.

50. Chương 24 Part 1

Chương 24

Trong sơn động u ám, một ông già đang cầm cây phát trần màu trắng, nhắm mắt toạ thiền.

“Sư phụ!”

Thiên tôn cất tiếng chào, rồi cung kính bước đến trước mặt ông già.

“Ta đã bảo ngươi không được đến tìm ta nữa kia mà?”

“Sư phụ! Lần này đồ đệ không thể không đến, vì chuyện này có liên quan đến sư phụ ạ.”

Triệu Càn từ từ mở mắt ra, nói: “Có liên quan đến ta ư?”

“Đúng thế.”

“Nói xem?”

“Con và Lam Tổ đại chiến, con định giết hắn, nhưng chẳng rõ nó lại tìm đâu ra một con Chu Tước.”

Chu Tước.

Vừa nghe thấy hai chữ này, toàn thân Triệu Càn bỗng cứng đờ.

Đó là một cơn ác mộng ở thần giới. Cơn ác mộng mà bốn người bọn họ gây nên.

Thần giới, suýt nữa bị huỷ diệt bởi bàn tay bốn người.

Triệu Càn hít sâu một hơi, dẹp yên tâm trạng vừa bị xáo trộn, rồi từ từ nói: “Nói tiếp đi!”

“Hôm qua Chu Tước đến tìm con, muốn con chuyển lời đến sư phụ rằng. Thanh Thanh nó đã ra, dù các vị trốn đi đâu nó cũng tìm ra bằng được.”

Đã ra rồi. Đầu phải Triệu Càn không biết cô ta đã ra?

Tuy vẫn biết cái ngày này sớm muộn gì cũng sẽ đến nhưng Triệu Càn không ngờ nó lại đến nhanh như thế này.

Giữa họ, rốt cuộc vẫn phải có một cuộc tàn sát đến cùng.

Chỉ e đây sẽ lại là một cơn ác mộng ở thần giới này.

“Được! Ta hiểu rồi. Ngươi cứ về nói với nó rằng chúng ta sẽ ra gặp nó để giải quyết cho xong bằng hết. Có điều hiện giờ vẫn chưa đến lúc. Ngày này năm mươi năm sau, ngươi bảo nó đến đỉnh núi Kinh Phong chờ chúng ta. Chúng ta sẽ cùng nó giao chiến một trận công bằng.”

Trông nhân nào thì ăn quả ấy.

Có trốn cũng không trốn nổi. Cái lý lẽ này Triệu Càn đã sớm hiểu rõ từ những năm tháng xa xưa ấy.

Có điều, ba gã Nghiêm Vũ, Cao Phong và Hắc Lân chưa chắc đã hiểu!

“Sư phụ! Năm xưa đã xảy ra chuyện gì thế?”

Tính hiếu kỳ của thiên tôn đã được sư phụ khơi ra.

“Chuyện của sư phụ, tốt nhất là người đừng hỏi làm gì. Sư phụ đã dạy người võ công cái thế để người nhất thống thần giới, nhằm để cho người có thể quản lý thần giới tốt hơn. Còn các chuyện khác, chuyện gì nên làm và không nên làm, thiết tưởng khỏi cần sư phụ phải dạy người!”

Thiên tôn bần khoản chưa thoả mãn, nhìn Triệu Càn rồi thưa: “Vâng, đồ đệ hiểu ạ.”

Nhưng thâm tâm lão thì chữi thâm.

Lão già sống dai nhà người, ta gọi người là sư phụ, người tưởng mình oai vệ thật hay sao?

“Lui ra đi!”

“Vâng.”

Ra khỏi sơn động âm u, thiên tôn hừ hừ lạnh lùng. Sớm muộn gì cũng có ngày dù Chu Tước không giết thì ta cũng giết lão già này.

Lão có chết thì thiên tôn ta đây mới thật sự trở thành nhân vật số một ở thần giới!

Nếu không, thiên tôn ta vẫn mãi mãi bị lão đứng trên đầu.

Việc cấp bách bây giờ là phải trừ bỏ được Lam Tố.

Mắt thiên tôn loé tinh quang quỷ dị, tàn ảnh loáng lên, người đã trở về cung Thiên Khuyết.

“Lam Ngạn!”

“Có thuộc hạ!”

Lam Ngạn rất mực cung kính bước ra.

“Bây giờ ta ra lệnh cho người đến hoàng thành, dụ Diệp Khuynh Thành đến đây cho ta.”

“Vâng.”

Nói rồi Lam Ngạn lập tức tàn ảnh loáng lên, phi thẳng đến hoàng thành.

Nhìn theo bóng Lam Ngạn biến mất, thiên tôn nở một nụ cười thoả mãn.

Nắm được Diệp Khuynh Thành và Lam Ngạn, thì lo gì gã Lam Tố không chết?

Bắt được hai người quan trọng nhất của đời gã, thì dù gã có tài thánh cũng không thể thi thố gì được.

Còn con Chu Tước chết tiệt kia nữa.

Thiên tôn nhếch mép cười ma quái. Lập tức vận Thiên lý truyền mật.

Thiên lý truyền mật là một tuyệt kỹ chỉ những cao thủ trình độ Kiếm thần cao cấp hậu kỳ mới có thể luyện được.

Đó là, dù người kia ở đâu, ta chỉ cần nghĩ về người ấy thì huyền ảnh về người ấy sẽ xuất hiện ngay trước mắt, và ta có thể đối thoại với người ấy.

“Chu Tước.” Nhìn thấy Thanh Thanh đang nằm ngủ trên giường, thiên tôn háng giọng.

Thanh Thanh lập tức ngồi dậy, hết sức ngạc nhiên. Mình đang ngủ rất say, có người xông vào phòng mà mình lại không biết.

Cô mở to mắt nhìn, rồi dần dần hiểu ra: thiên tôn dùng thiên lý truyền mật.

“Là nhà người?”

“Chu Tước! Ta đã chuyển lời của người đến sư phụ ta rồi.”

“Lão tặc ấy nói sao?”

“Sư phụ ta nói, người hãy gấp về đỉnh Kinh Thiên, năm mươi ngày nữa sẽ cùng người giao đấu một trận công bằng, định đoạt sinh tử.”

Điều rất quan trọng hiện giờ là thiên tôn cần tách Chu Tước ra. Không có Chu Tước trợ lực, thì xác suất chiến thắng của thiên tôn sẽ lớn hơn.

“Năm mươi ngày nữa? Người nói thật không đấy?”

“Nếu là ta nói dối người, thì sao ta lại biết là ở đỉnh Kinh Thiên?”

Thanh Thanh nghĩ một lát, rồi nói: “Được! Người cứ về nói với lão tặc ấy rằng năm mươi ngày nữa gặp ta ở đỉnh Kinh Thiên.”

“Được!”

Nói rồi, huyễn ảnh của thiên tôn biến mất.

Tách được Chu Tước ra, ha ha... bọn chúng chỉ còn cách chờ mà nhận lấy cái chết!

Lúc này Lam Ngạn đã đến hoàng thành, ông chạy thẳng vào phòng của Khuynh Thành.

Khuynh Thành vẫn để nguyên áo quần, lên giường chuẩn bị đi ngủ. Bỗng nhìn thấy ngoài cửa sổ có một tàn ảnh loáng lên, cô phóng ra đuổi theo.

“Là Lam Ngạn.”

Xác định đúng là ông ta rồi, cô càng tăng tốc đuổi theo.

Khi ông ta đã đến hoàng thành thì không có lý gì lại thả ông ta đi. Dù ông ta hiện nay có nhận Lam Tố hay không, cũng cứ bắt ông ta lại rồi sẽ có cách giải quyết.

Nghĩ thế, Khuynh Thành càng tăng tốc truy kích.

Khi vào thành, Lam Ngạn đã giấu nhem khí lưu của mình rồi.

Nhưng Khuynh Thành vẫn nhận ra vì sau đó ông ta đã cố ý phát ra một ít khí lưu của mình.

Mục đích là nhử Khuynh Thành cắn câu.

Khuynh Thành chỉ có một ý nghĩ là đuổi kịp và bắt giữ Lam Ngạn, nên cô mãi bám theo ông ta mà không để ý mình đã ra khỏi hoàng thành.

Vừa ra khỏi cổng thành, thì thấy thiên tôn siêu hoàng tráng đã từ từ đứng ngay trước mặt cô.

“Diệp Khuynh Thành, ta tưởng người thông minh thế nào, thì ra người cũng chẳng là gì!”

Nhìn thấy thiên tôn, Khuynh Thành mới tỉnh ra, và biết rằng mình đã mắc lừa.

Nhưng đã đến nước này thì dù hối hận cũng vô ích.

Cô hừ hừ, rồi lạnh lùng nói: “Người cho rằng ta không biết đây là âm mưu của người hay sao? Nhưng ta vẫn ra, để xem xem người định làm cái trò khỉ gì.”

Ánh mắt cô khinh khinh, sát khí dữ dần tràn ngập trong từng tế bào.

Không có gió. Nhưng tà áo đỏ như máu thắm vẫn tung bay phấp phật. Những lọn tóc xanh cũng đua nhau nhảy múa.

Tử Thanh bảo kiếm trong tay phát ra những âm thanh trong trẻo ngân nga.

Khí thế của Diệp Khuynh Thành không hề thua kém thiên tôn.

Thậm chí còn uy phong hơn.

Nên biết, kiếp trước cô là một sát thủ. Là một sát thủ chuyên nghiệp, tâm lý chiến là chương trình huấn luyện bắt buộc trước khi mãn khoá trở thành sát thủ.

Tâm lý ai có sức phòng ngự mạnh hơn thì người ấy có cơ hội chiến thắng lớn hơn.

Và có nhiều trường hợp không liên quan gì đến võ công và kỹ xảo cả.

“Người... người không hề sợ ta chắc?”

“Nếu sợ người, ta đã không phải là Diệp Khuynh Thành! Thiên tôn, mối thù lần trước người đánh bị thương Lam Tố, ta vẫn chưa tính sổ với người; nay người lại tự dẫn xác đến, vậy thì chớ trách ta không khách khí!”

Thực ra cô rất muốn, rất muốn đọ một trận sinh tử với thằng cha thiên tôn chết tiệt này.

Tuy cũng biết mình chưa chắc đã thắng lão nhưng nếu có thể cứu được Lam Ngạn thì cũng tốt chán.

“Khi có Chu Tước, người còn không thể là đối thủ của ta, huống chi bây giờ người chỉ có một mình! Cho nên, Diệp Khuynh Thành, tốt nhất là hãy đưa tay chịu trời đi!”

“Chớ phí lời! Cứ đánh thắng ta rồi hãy hay.”

Thiên tôn tuy lợi hại, nhưng cô sắm vai sẵn sàng thách thức kiểu này, chưa chắc lão đã nhận ra thực chất là gì.

Mặt khác, hôm nọ cô đã đột phá lên liền ngàn ấy cấp độ, thiên tôn cũng nhìn thấy rành rành.

Cô tin rằng thiên tôn ít nhiều cũng phải dè chừng cô.

“Được! Thiên tôn ta đây vốn định bắt người để uy hiếp Lam Tố, nhưng lúc này e là không cần phải làm thế nữa. Người đã quá sốt ruột được chết thì ta sẽ cho người được toại nguyện.”

Nói rồi thiên tôn lập tức phân thân.

Khuynh Thành thấy thế cười khẩy, quả nhiên cô đoán không nhầm.

Thiên tôn không dám tin chắc sẽ đánh nổi cô, cho nên mở màn đã phải dùng ngay chiêu này.

Thuật ảo ảnh!

Khuynh Thành lập tức biến thân mình thành vô số tàn ảnh tấn công vào thiên tôn.

Là phân thân?

Có lắm phân thân thế kia???

Đâu... đâu có thể như vậy?

Nó mới chỉ là Kiếm thần sơ cấp, sao có thể biết thuật phân thân?

Ngay khi thiên tôn còn chưa hết kinh ngạc.

Thì chân thân của Khuynh Thành đã chớp nhoáng đến ngay trước mặt thiên tôn, Tử Thanh bảo kiếm trong tay phóng ra đâm xuyên đầu lão.

“Ừng...”

“Oàng...”

Cái đầu của phân thân thiên tôn lập tức hoá thành đám bột mịn rồi thân xác của phân thân cũng vỡ tan thành bảy tám mảnh.

Kinh khủng!

Khuynh Thành cũng không ngờ mình có thể phá tan phân thân của thiên tôn. Sự may mắn này hơi lớn quá thì phải?

Cô chẳng qua chỉ vận dụng thuật ảo ảnh mà Thanh Thanh mới dạy cho cô.

Chính cô cũng rất kinh ngạc, còn thiên tôn thì... không sao tưởng tượng nổi.

Sao ta lại để cho con bé này nổ tung đầu một cách dễ dàng như thế?

Phân thân đã bị huỷ diệt, thiên tôn tức thì bùng phát cơn giận dữ.

Ánh mắt hung tàn lia ra khắp, côn Như Ý trong tay vung lên phang vào Khuynh Thành.

Khuynh Thành thấy vậy, lại vận thuật ảo ảnh một lần nữa.

Hàng trăm cái bóng Diệp Khuynh Thành mặc áo đỏ tung bay, tay đều cầm Tử Thanh bảo kiếm đâm thẳng vào thiên tôn với khí thế mạnh như bão tố.

Thiên tôn không sao phân biệt nổi đâu là chân thân của Diệp Khuynh Thành.

Mặt lão bỗng biến đổi, côn Như Ý trong tay bị chấn động mạnh, lão thấy tê bại cả cánh tay.

Khi thiên tôn đang rất kinh ngạc thì Tử Thanh bảo kiếm của Diệp Khuynh Thành đã đâm trúng cánh tay lão đang cầm côn Như Ý.

“Tan đi!”

Khuynh Thành phần nộ thét lên.

Thiên tôn cảm thấy một sức mạnh kỳ quái đang từ vết thương ở cánh tay bò lan ra khắp cơ thể, rất nhanh. Chỉ trong chớp mắt, cả cánh tay lão bỗng hoá thành bột mịn.

Mặt thiên tôn trắng bệch, đôi mắt trợn lên, đảo tròn.

Tức điên! Tức điên!

Đường đường là thiên tôn oai phong, lại đại bại dưới bàn tay một đứa con gái.

Tử Thanh bảo kiếm trong tay nó được luyện từ thứ gì mà lại có uy lực khủng khiếp đến thế?

Nhưng thiên tôn còn chưa biết: đó là một thanh kiếm có linh hồn.

Khi giết người, lực sát thương của nó còn mạnh hơn nhiều so với các loại binh khí được coi là cực phẩm ở trần giới.

Thuật ngự tâm!

Xem ra, chỉ còn cách dùng thuật ngự tâm với con bé này.

Nếu không, cứ đánh tiếp, chỉ e thân thể của ta sẽ bị huỷ hết sạch.

Khuynh Thành nhìn thấy ánh mắt lão chớp chớp láo liên, ngỡ là lão đang định chạy trốn.

Nên cô càng chăm chăm nhìn xoáy vào lão.

Thiên tôn miệng lẩm bẩm mấy tiếng gì đó, đôi mắt lão càng chớp chớp nhiều hơn.

Bỗng nhiên.

Đôi mắt lão bắn ra một làn kim quang cực mạnh.

Phóng thẳng vào mắt Khuynh Thành.

“Thuật ngự tâm!!!”

Khuynh Thành không ngờ mắt thiên tôn bất thành linh bắn ra kim quang phóng vào cô.

Muốn tránh cũng hoàn toàn không kịp nữa rồi.

Tuy cô đã gắng hết sức để né sang bên nhưng vẫn bị kim quang của thiên tôn phóng trúng.

Toàn thân Khuynh Thành bỗng cứ đơ đơ.

Như đã mất hết tri giác.

Thấy Khuynh Thành đã bị thuật ngự tâm khống chế, thiên tôn mới thở phào nhẹ nhõm.

“Chủ nhân của ngươi là ai?”

“Chủ nhân của tôi... chủ nhân của tôi...”

“Nói đi!”

“Chủ nhân của tôi... tôi không có chủ nhân...”

Thiên tôn cũng biết, vừa nãy thuật ngự tâm của lão chưa hoàn toàn phóng trúng Khuynh Thành, nhưng dù là thế thì Khuynh Thành cũng vẫn không thể kháng cự nổi nữa.

Bây giờ mới thấy trước đây lão đã đánh giá con bé này quá thấp.

Ý chí của nó mạnh hơn rất nhiều so với những người khác.

Lão phải tăng thêm sức mạnh của thuật ngự tâm thì mới khống chế nổi Khuynh Thành.

Thiên tôn lại niệm thêm mấy câu. Một làn ánh sáng đỏ rực như lửa bắn ra từ mắt lão, phóng thẳng vào giữa đôi mắt Khuynh Thành.

“Về cung Thiên Khuyết!”

“Vâng.”

Lam Ngạn và Diệp Khuynh Thành cùng chấp nhận ngay.

Về cung Thiên Khuyết rồi, thiên tôn rất khoái trá ngồi bên bàn uống rượu, mắt lim dim nhìn Diệp Khuynh Thành.

Con bé này nhan sắc nghiêng nước nghiêng thành, dáng người... chà chà, cũng có thể gọi là đường nét rất chi là bắt mắt.

Vô công cũng rất ghê. Về với Lam Tố, thì Lam Tố vợ bỏ quá hay sao?

Lão nghiêng người, vẫy tay gọi Khuynh Thành: “Lại đây!”

Diệp Khuynh Thành cung kính bước đến bên thiên tôn, thưa: “Chủ nhân!”

“Rót rượu!”

“Vâng.”

Khuynh Thành cầm be rượu lên, khéo léo rót ra chén.

“Nâng chén cho thiên tôn uống!”

“Vâng.”

Khuynh Thành cầm chén rượu lên đưa sát miệng thiên tôn.

Cánh tay rồ dại của thiên tôn bỗng ôm choàng eo thon thả của Khuynh Thành. Mắt lão đầy vẻ thèm khát, nhìn cô nói: “Mỹ nhân thử nói xem, nàng theo ai chẳng được, sao nàng lại thích Lam Tố để chờ xem nó chết à? Chi bằng hãy theo ta! Ta cam đoan sẽ đối xử rất tốt với nàng.”

Khuynh Thành ngẩng người nhìn thiên tôn. Lam Tố... Lam Tố... cái tên này hình như nghe rất quen?

Hình như người ấy rất quan trọng đối với mình. Nhưng... nhưng tại sao mình lại không thể nhớ ra?

“Mỹ nhân nói xem, nếu ta bảo nàng đích thân giết hắn, thì chẳng phải là rất hoàn mỹ hay sao?”

Thiên tôn dường như nhìn thấy cảnh Khuynh Thành tay cầm Tử Thanh bảo kiếm đâm thẳng vào ngực Lam Tố, phá tan linh hồn và nguyên anh của anh ta.

Anh ta mồm học máu tươi, đau khổ ôm lấy ngực, hết sức kinh ngạc nhìn Diệp Khuynh Thành.

Nói: “Tại sao... tại sao???”

Lão nghĩ bụng, chắc chắn thằng nhãi ấy chết không thể nhắm mắt được.

Tưởng tượng một hồi, thiên tôn bỗng thấy tâm trạng phấn chấn hăng lên.

Ngày mai, sau khi tu luyện xong cánh tay đã bị Khuynh Thành phá hủy, lão sẽ sai Khuynh Thành đi giết Lam Tố để trừ hủn mọi họa về sau.

Trong hoàng thành.

Cả đoàn người lo muốn chết.

Đã tìm khắp hoàng thành mà không thấy bóng Khuynh Thành đâu.

“Lam Tổ nói xem, liệu có thể là cô ấy bị thiên tôn bắt đi rồi không?”

Hoa Mãn Nguyệt lo lắng, trán lấm tấm mồ hôi. Từ lâu anh đã coi Diệp Khuynh Thành như em gái ruột của mình.

“Chúng ta đã tìm hết mọi ngõ ngách, đều không thấy dấu vết Khuynh Thành. Vậy thì rất có thể cô ấy đã bị thiên tôn bắt đi.”

Lam Tổ rất hiểu Khuynh Thành, cô tuyệt đối không bao giờ lảng lạng bỏ đi đâu cả.

Huống chi, khi tình hình đang thế này, Khuynh Thành càng không thể làm bất cứ chuyện gì khiến anh phải lo lắng.

Có điều, hiện giờ Hồng Loan và Chu Tước đi vắng.

Chỉ còn lại ba người. Muốn đánh vào cung Thiên Khuyết để cứu Khuynh Thành, e rằng rất không dễ gì.

“Ta phải đánh vào cung Thiên Khuyết!” Hoa Mãn Nguyệt bức xúc không nén nổi nữa.

“Không được! Chúng ta không thể mạo hiểm như thế. Lỡ không cứu nổi Khuynh Thành thì sẽ là càng làm hại cô ấy, thì sẽ ra sao?”

Tuy Lam Tổ đang vô cùng sốt ruột nhưng anh vẫn luôn nhắc nhở mình phải bình tĩnh. Bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh.

Anh đã nghĩ ra... thiên tôn đã bắt phụ hoàng của anh, phụ hoàng của anh bỗng biến thành người khác và hề thấy anh là muốn giết anh.

Vậy thì Khuynh Thành...

“Gay rồi!”

“Sao?”

“Chắc chắn Khuynh Thành đã bị thiên tôn bắt về để mê hoặc tâm trí cô ấy; tôi cho rằng chẳng bao lâu nữa chúng ta sẽ lại nhìn thấy Khuynh Thành.”

Lưu Hương Nguyệt Nhi cau mày rõ chặt, nhìn Lam Tổ nói: “Lẽ nào... đó là thuật ngự tâm như truyền thuyết vẫn nói?”

“Thuật ngự tâm???”

Lam Tổ hoàn toàn không biết trên đời lại có thứ tuyệt kỹ võ công này.

“Đúng thế đấy! Những ai tu luyện được thuật này, sẽ có thể tùy ý khống chế tâm tính của người khác, bắt người khác nghe lệnh, phục tùng mình.”

“Cứ như Lưu Hương nói, tức là rất có khả năng phụ hoàng của tôi và Khuynh Thành bị trúng thuật ngự tâm này?”

“Đúng thế! Nhưng, tu luyện được thuật ngự tâm lại rất không dễ gì, tôi chỉ đọc sách thấy ghi chép những điều liên quan về nó chứ không biết cách tu luyện cụ thể là thế nào.”

Làm thế nào để tu luyện được thuật ngự tâm, chuyện này Lam Tổ lại hoàn toàn không hứng thú.

Anh chỉ muốn biết hiện giờ có cách gì để phá được thuật ngự tâm.

“Lưu Hương có biết phải làm gì để phá được thuật ngự tâm không?”

“Điều này...”

Thấy bộ dạng Lưu Hương như thế, Hoa Mãn Nguyệt tiu nghỉu nói: “Xem ra, em cũng không biết thì phải?”

“Em...xin lỗi...”

“Đâu có thể trách gì cô? Có lẽ bây giờ chúng ta đành phải đợi, đợi Khuynh Thành và phụ hoàng của tôi đến tìm chúng ta.”

Lam Tổ thở dài thườn thượt, ánh mắt anh như thất thần, nhìn mãi ra xa.

Khuynh Thành, anh tin rằng em nhất định sẽ chiến thắng được chính mình, em nhất định sẽ nhận ra anh.”

Hoa Mãn Nguyệt bước đến bên Lam Tổ, khẽ vỗ vai anh, nói: “Tôi cũng tin Khuynh Thành, rất tin tưởng tình yêu của hai người. Tình cảm sâu nặng đã thấm vào xương tủy, thì không thứ pháp thuật tà đạo nào có thể không chế, tác động nổi.

Chắc Lam Tổ còn nhớ Tâm Ma? Ngay hắn còn không khống chế nổi chúng ta nữa là thiên tôn?”

Nhớ lại vụ việc Tâm Ma, lòng tin của Lam Tổ càng thêm kiên định, anh gật đầu thật mạnh nhìn Hoa Mãn Nguyệt: “Anh nói đúng. Chúng ta đều nên tin tưởng Khuynh Thành.”

Vàng dương vừa lên.

Ánh dương ấm áp nhẹ nhàng trải xuống vạn vật, phủ khắp hoàng thành.

Lam Tổ, Hoa Mãn Nguyệt và Lưu Hương Nguyệt Nhi ba người đã có mặt ở quảng trường chờ thiên tôn đến.

Mặt trời nhích dần dâng cao, mặt đất cũng bắt đầu nóng lên.

Bỗng nhiên.

Ba làn lưu quang lấp lánh. Quả nhiên thiên tôn dẫn Khuynh Thành và Lam Ngạn xuất hiện thật.

“Ha ha ha ha... ha ha ha ha ha...”

Tiếng cười trầm hùng vang dội lan khắp bầu trời hoàng thành. Cả hoàng thành chao đảo dường như muốn sụp đổ.

Những ai công lực thấp, đều bị chấn động mạnh, thất khiếu[1] trào máu tươi mà chết.

[1] Tức “bảy lỗ” gồm: mắt, tai, mũi, miệng.

Những người có công lực khá hơn, cũng bị thương với các mức độ khác nhau.

Trong chớp mắt, hoàng thành chìm trong kinh hoàng sợ hãi.

“Thiên tôn, họ dù sao cũng là con dân của ông, sao ông lại làm bừa như thế?”

Thiên tôn lạnh lùng nhìn Lam Tổ, rất thông thả nói: “Người cũng biết họ là con dân của ta, mạng của họ đều do ta ban cho, ta muốn giết thì giết, sao lại nói là ta làm bừa?

Lam Tổ, ta cho rằng người hãy nghĩ đến mình thì hơn! Người, ớc không mang nổi mình ớc, sao phải lo lắng cho người khác làm gì chứ?”

“Họ là con dân của tôi, tôi có chức trách, có nghĩa vụ bảo vệ họ.”

Nghe câu nói của Lam Tổ, thiên tôn cảm thấy nực cười.

Một kẻ sắp chết đến nơi lại còn nói đến chức trách hay nghĩa vụ cái gì nữa?

“Lam Tổ, hôm nay ta cho người ném trái mìn vị bị người thân nhất của mình giết chết. Cảm giác ấy chắc không dễ chịu gì thì phải? Ha ha ha ha...”

Lam Tổ vẫn rất bình thản nhìn lão, rồi anh dời ánh mắt sang phía Khuynh Thành.

Anh đã sớm đoán rằng thiên tôn sẽ làm cái trò này.

Nhưng, lão đã đánh giá Khuynh Thành quá thấp thì phải?

Còn anh, dù bị chết dưới bàn tay Khuynh Thành, với anh, vẫn là một niềm hạnh phúc.

Nhưng phải có một điều kiện tiên quyết thì mới có thể chết, đó là phải giết thiên tôn trước đã. Anh tuyệt đối không để cho lão tiếp tục làm những điều ác độc.

Sinh tử có nhau. Đó là lời thề của anh và Diệp Khuynh Thành.

Cho nên...

Thiên tôn tuyệt đối không thể giành phần thắng.

“Diệp Khuynh Thành, Lam Ngạn nghe lệnh!”

Khuynh Thành và Lam Ngạn lập tức bước lên, nói: “Vâng, thưa chủ nhân.”

“Bây giờ ta ra lệnh cho hai người giết chết ba kẻ kia cho ta!”

“Vâng!”

Nhận lệnh rồi, hai tàn ảnh chớp lên lập tức xông vào Lam Tố, Hoa Mãn Nguyệt và Lưu Hương Nguyệt Nhi.

Khuynh Thành tay cầm Tử Thanh bảo kiếm chạy sau Lam Ngạn, cô chĩa mũi kiếm nhắm vào cổ Lam Tố.

Đúng lúc mũi kiếm trong tay Khuynh Thành sắp đâm vào cổ anh, cô bỗng rút tay lại rất nhanh rồi nhắm vào lưng Lam Ngạn.

“Lam Tố, hãy đỡ lấy!”

Khuynh Thành hô lớn, rồi vung kiếm chém mạnh vào lưng Lam Ngạn.

Lam Ngạn bỗng thấy trước mắt tối sầm, lăn ra ngất lịm.

Lam Tố nhảy vọt đến đỡ lấy Lam Ngạn.

Mặt anh nóng bừng, nhìn Khuynh Thành. Anh biết mà! Anh đã biết Khuynh Thành của anh không thể bị thuật ngự tâm của lão già đáng chết kia khống chế.

“Khuynh Thành...”

“Lam Tố...”

Khuynh Thành cười với anh, thực ra đúng là cô đã bị trúng thuật ngự tâm.

Có điều, hôm qua khi rót rượu cho thiên tôn, cái tên mà cô nghe thấy khiến cô có cảm giác kỳ lạ, rất kỳ lạ.

Sau đó cô cứ nghĩ mãi, nghĩ mãi... Rồi, đến khi nhìn thấy Lam Tố thì trí nhớ của cô đã hoàn toàn trở lại.

Thiên tôn mặt biến sắc, lạ thật! Sao lại có thể như thế này?

“Người... sao người lại không trúng thuật ngự tâm của ta?”

Hoa Mãn Nguyệt thấy Khuynh Thành không bị làm sao hết, anh rất đặc ý, bèn bước lên nói: “Hừ! Người cho rằng cái trò hề vớ vẩn ấy của người có thể khống chế nổi Khuynh Thành của chúng ta ư? Người đánh giá cô ấy quá thấp rồi!”

Thiên tôn uất hiện nghiêng răng ken két, tay nắm rõ chặt, mặt nổi gân xanh ngoằn ngoèo.

“Được thôi! Dù là như thế thì các người hôm nay vẫn phải chết! Không có Chu Tước, chà chà! Các người sẽ dựa vào đâu để đấu với thiên tôn ta đây? Ta sẽ giết các người như giết mấy con kiến.”

51. Chương 24 Part 2

Trong khoảnh khắc.

Khí lưu cực mạnh của thiên tôn đã bao phủ khắp đất trời.

Lão đứng lơ lửng giữa không trung, áo bào đen bay phấp phật.

Hôm nay lão quyết ý giết bằng được bọn người này. Mấy lần thất bại khiến lão cảm thấy mối nguy là rất đáng kể.

May sao đã lừa xua được Chu Tước và Hồng Loan khốn kiếp đi rồi, nếu không lão còn phải đối phó thêm với hai kẻ địch hùng mạnh.

Thì cuộc chiến này chưa chắc lão đã thắng.

Nhưng hiện giờ, sẽ giết bọn chúng tuyệt đối dễ ợt.

Côn Như Ý đã nắm chặt trong tay, nguồn nội lực vô tận đang chảy dồn vào côn Như Ý.

“Hãy nhận lấy cái chết!!!”

Thiên tôn nhao lên lảng không, côn Như Ý bỗng loang loáng thành hàng trăm côn ảnh bổ thẳng vào Lam Tổ.

Đường côn tập trung nội lực cực mạnh của thiên tôn.

Khuynh Thành thấy thế vội dùng thuật ảo ảnh, hô lên với Lam Tổ: “Mau tránh ra!”

Nói chậm, chứ thực tế diễn ra cực nhanh, côn Như Ý táng mạnh xuống bên cạnh Lam Tổ.

Mặt đất lập tức toác ra một khe rộng kinh người.

Dài đến vài trăm thước.

Không để cho bọn Lam Tổ kịp thở, thiên tôn lại phang thêm một côn nữa.

Lần này còn khủng khiếp hơn lúc này.

Có đến hàng vạn côn ảnh loang loáng.

Vào thời khắc thiên tôn phang nhát côn thứ hai, Lam Tổ cảm thấy đầu mình hình như đặc cứng lại.

Tốc độ... tốc độ nhanh kinh người.

Tốc độ của Lam Tổ đã rất nhanh nhưng còn kém xa so với thiên tôn.

Khuynh Thành cũng thấy đầu nhức dữ dội, cô chẳng rõ mình còn có thể vận dụng thuật ảo ảnh bao nhiêu lần nữa.

Nói cho cùng, nó không phải thuật phân thân.

Có thể lừa được thiên tôn một lần, hai lần, ba lần... nhưng sau đó thì sao?

Lão là người thông minh, lão không thể không nhận ra.

“Lam Tổ! Ta muốn xem xem lần này ngươi trốn đâu cho thoát?”

Thấy côn Như Ý của thiên tôn sắp vọt thẳng vào đầu mình đến nơi.

Lam Tổ vội rút trường kiếm đưa lên chém thẳng vào thanh côn của lão.

“Choang!”

Trường kiếm của Lam Tổ gãy thành mấy đoạn.

Cánh tay anh cũng đau điếng, tê bại.

“Ôc...”

Cuống lười cảm thấy ngồn ngộn, máu tươi đã trào lên họng rồi phun ra như suối.

“Lam Tổ...”

Khuynh Thành kinh hãi nhìn cảnh tượng trước mắt, tất cả xảy ra quá nhanh, nhanh đến nỗi không kịp phản ứng gì hết. Lam Tổ của cô đã bị trọng thương.

Thiên tôn nhếch mép cười đắc ý, nhìn Khuynh thành rồi nói: “Bây giờ, nếu người ngoan ngoãn đi theo ta, ta còn có thể châm chước mà tha cho người và bọn chúng được sống.”

Lưu Hương Nguyệt Nhi khinh bỉ nhìn lão, giận dữ quát mắng: “Đồ cặn bã vô liêm sỉ như ngươi mà dám sánh với Diệp Khuynh Thành của chúng ta ư? Người muốn giết thì cứ việc, chứ đừng há mồm nói ra những câu ngông cuồng làm nhục chúng ta!”

“Hừ! Xem ra các ngươi là đồ thân lừa ưa nặng đây mà!”

“Đồ chết giẫm đồ mặt dày! Ngươi tưởng chúng ta sợ ngươi chắc? Cùng lắm là cả hai bên cùng diệt vong!”

Thiên tôn cười sằng sặc như điên.

“Cùng diệt vong? Các ngươi mà đáng như thế chắc?”

Hoa Mãn Nguyệt bước lại nắm chặt tay Lưu Hương Nguyệt Nhi, cảm phần nhìn thiên tôn.

“Lưu Hương, em có sợ không?”

“Có anh ở bên, em không sợ gì hết!”

“Được!”

Hoa Mãn Nguyệt hài lòng gật đầu, dăm dăm nhìn Lưu Hương Nguyệt Nhi, mười ngón tay của hai người đan vào nhau thật chặt, xông vào thiên tôn.

Đúng lúc họ đang xông đến thiên tôn thì thân thể của họ bỗng bùng cháy.

Khuynh Thành đang chìm trong nỗi bi thương, bỗng giật mình tỉnh ra, quay phắt lại nhìn.

“Không!!!”

Khuynh Thành thét lên như kẻ tâm thần điên loạn, đôi mắt đỏ ngầu, sát khí khổng lồ từ toàn thân Khuynh Thành bùng tràn ra bốn phía, trải khắp không gian trên hoàng thành.

Những người đứng xa chục ngàn thước xem chiến đấu, cũng hãi hùng trước sát khí của Khuynh Thành.

“Hoa Mãn Nguyệt, Lưu Hương, dừng lại!!!”

Hoa Mãn Nguyệt ngoảnh lại mỉm cười nhìn Khuynh Thành, nói: “Khuynh Thành, tuy em không phải em gái anh nhưng từ lâu anh đã coi em như đứa em ruột của mình! Anh không có gì cho em.

Nhưng, anh và Lưu Hương luôn rất mong em được hạnh phúc. Đây coi như món quà mừng đám cưới của em!”

Không!!!

Cô không muốn!

Cô hoàn toàn không cần!

Cô sẽ tự giành lấy hạnh phúc ình.

Cô không muốn họ phải tác thành như thế này.

“Hoa Mãn Nguyệt, nếu anh định chết thì bây giờ tôi chết trước cho anh xem!”

“Sao Khuynh Thành phải như thế? Chúng ta không đánh nổi lão, nếu cứ tiếp tục thì chúng ta sẽ chết hết.”

“Diệp Khuynh Thành này còn chưa nhắm mắt thì không ai được phép chết! Không được!”

Khuynh Thành như đã phát điên.

Cô không ngớt gào lên.

Kiếp trước cô chưa từng biết tình thân là gì, tình yêu là gì, tình bạn là gì.

Kiếp này cô đã trải bao gian khó mới có được, cô tuyệt đối không thể từ bỏ.

Họ là những người thân nhất của cô trên đời này.

Họ là những người luôn rất quan tâm săn sóc cô, sẵn sàng dùng cả sinh mệnh của mình để bảo vệ cô.

Cô không thể ích kỷ, không thể đứng nhìn họ chết vì cô.

Cô không sao... không sao chịu đựng nổi.

“Sống, thì cùng sống, chết, thì cùng chết.”

Đôi mắt cô rơm rớm, kiên quyết, nhìn Hoa Mãn Nguyệt và Lưu Hương Nguyệt Nhi.

Nhìn Khuynh Thành, Hoa Mãn Nguyệt hiểu rằng, cô gái này không có nhiều điểm nổi bật.

Nhưng tính cách rất cứng rắn.

Đã nói gì thì nhất định sẽ làm bằng được.

“Được! Sống thì cùng sống, chết thì cùng chết!”

Anh mỉm cười nhìn Khuynh Thành.

Nhưng đôi chân anh lại chạy như bay về phía thiên tôn.

Chết? Dù chết chục lần, trăm lần anh cũng dám chết vì cô.

Anh ngoảnh sang nhìn Lưu Hương Nguyệt Nhi, thật đáng thương cho Lưu Hương của anh.

“Lưu Hương sẽ không trách anh chứ?”

Nhìn Lưu Hương, Hoa Mãn Nguyệt cảm thấy vô cùng cắn rứt, anh thậm chí không biết mình làm thế này là đúng hay là sai.

“Nam Cung Triệt! Em đâu có thể trách anh? Nếu anh không làm thế thì em mới trách! Em yêu tính cách này của anh.

Nếu anh không làm thế, em sẽ rất hận anh.

Anh, đúng là Nam Cung Triệt của em!”

Hoa Mãn Nguyệt vô cùng cảm động.

“Lưu Hương, cảm ơn em đã hiểu anh, đã ủng hộ anh. Nếu có kiếp sau anh nhất định sẽ bù đắp thật nhiều cho em.”

“Chỉ cần chúng ta nắm chặt tay nhau, lòng chúng ta luôn nghĩ đến nhau, mãi mãi yêu nhau, thì dù phải chết, dù phải đi xuyên không gian, cách xa nhau hàng chục triệu năm, em tin rằng không ai có thể ngăn cản chúng ta tìm đến với nhau.

Nam Cung Triệt anh còn nhớ tối qua em nói gì với anh chứ? Chúng ta không chỉ vì Khuynh Thành và Lam Tổ, chúng ta còn vì cả thần giới này!”

Hoa Mãn Nguyệt càng nắm chặt bàn tay Lưu Hương.

Thiên tôn. Thiên tôn phải chết.

Chứ Lam Tổ không thể chết, thần giới không thể bị diệt vong.

Nếu Lam Tổ chết, thì chẳng mấy chốc thần giới sẽ đi đến giới hạn cuối cùng. Cho nên Lam Tổ phải sống.

Thiên tôn nhìn tình thế trước mắt, kinh hãi.

Lại có hai kẻ điên chạy đến.

Không ổn! Nếu chúng tự cho nổ thì chắc chắn lão phải bị thương.

Ánh mắt lão tập trung vào Diệp Khuynh Thành.

Giữ chặt con bé này thì bọn kia sẽ không thể tự nổ, vì thân thể đã bốc cháy, chúng không những không thể tự nổ mà còn phải tự thu lại sức mạnh, rồi nguồn sức mạnh ấy sẽ đánh lại cơ thể, phá hoại tâm mạch.

Đến lúc đó muốn giết chúng, thì sẽ tuyệt đối không mấy may tồn sức.

Khuynh Thành bồng cau mày.

Gã Hoa Mãn Nguyệt dám lừa cô!

Hừ! Anh ta muốn chết nhưng cô không cho phép.

Tử Thanh bảo kiếm trong tay vung lên chém về phía Hoa Mãn Nguyệt và Lưu Hương Nguyệt Nhi.

Kiếm khí khổng lồ đã dập tắt ngọn lửa đang bốc cháy trên người họ.

Hoa Mãn Nguyệt và Lưu Hương Nguyệt Nhi sửng sốt, kinh ngạc nhìn Khuynh Thành đang giận dữ nhìn họ.

“Lát nữa tôi sẽ tính sổ với hai người!”

Khuynh Thành trợn mắt, nói.

Tử Thanh bảo kiếm lại vung lên nhằm vào thiên tôn.

Thiên tôn vốn định bắt Khuynh Thành làm con tin, nào ngờ cô lại điên cuồng tấn công lão.

Sức mạnh tấn công lại không hề thua kém Lam Tổ.

Thậm chí, thậm chí còn mạnh hơn Lam Tổ rất nhiều.

Đó là nguồn sức mạnh được khơi dậy từ trong tuyệt vọng để giành được hạnh phúc.

Động tác của Khuynh Thành không nhanh lắm, thậm chí còn chậm hơn các thần nhân bình thường.

Thiên tôn tấn công lại Khuynh Thành với tốc độ cực nhanh nhưng không sao tiếp cận được cô.

Trái lại, lão cảm thấy tốc độ của mình bỗng chậm đi mà không rõ nguyên nhân.

Đây... là thứ vô công quái dị gì thế?

Hoa Mãn Nguyệt và Lưu Hương Nguyệt Nhi rất thất vọng đứng lên, họ vốn nghĩ Khuynh Thành chết là cái chắc.

Nhưng lúc này họ cũng trở mắt kinh ngạc.

Là thứ vô công gì vậy?

“Đưa Lam Tổ và Lam Ngạn đến đỉnh Tử Cầm!”

Chỉ cần lên được đỉnh Tử Cầm, thiên tôn sẽ không dễ gì tìm ra, gần như không thể tìm ra họ.

Lúc này muốn giết thiên tôn thì chắc chắn là điều không thể làm.

Đành phải chờ, chờ Lam Tổ bình phục, công lực được nâng cao.

Và chờ Chu Tước, Hồng Loan trở về.

Bồi đắp sức mạnh và nhuệ khí, sau đó sẽ trở lại tính sổ với thiên tôn, quyết chiến sinh tử với lão.

“Nhưng... cô thì sao?”

“Mọi người cứ yên tâm, tôi sẽ có cách chạy thoát, tôi và Lam Tổ còn chưa làm đám cưới tưng bừng, tôi đâu muốn chết.”

Lam Tổ đang hôn mê, Hoa Mãn Nguyệt lập tức ôm anh lên; Lưu Hương Nguyệt Nhi cũng vội ôm Lam Ngạn lên.

Họ nhìn Khuynh Thành, rồi nói: “Cô hãy giữ mình!”

Nói xong cả hai tàn ảnh chớp lên, phi hành về phía đỉnh núi Tử Cầm.

Hoa Mãn Nguyệt đã có niềm tin tuyệt đối ở Khuynh Thành.

Cho nên anh rất yên tâm ra đi.

Anh tin chắc Khuynh Thành đã hứa là sẽ đến sau thì cô ấy sẽ làm được.

Huống chi, vừa nãy Khuynh Thành sáng tạo ra chuyện thần kỳ, họ cũng đã nhìn thấy.

Thiên tôn hầu như không thể làm gì nổi Khuynh Thành.

Thực ra, chỉ có Khuynh Thành mới biết vừa nãy cô đã phải gắng sức mới tạm chống đỡ được các chiêu của thiên tôn.

Sau đó.

Giao chiến không chỉ là dựa vào công lực mà còn dựa vào chỉ số IQ và yếu tố tâm lý nữa.

Nếu sợ chết thì rất có thể chỉ một khoảnh khắc sau đó là đi đời.

“Vút...”

Khuynh Thành lao vào thiên tôn như một mũi tên, khí thế như vũ bão.

Một làn côn quang ngũ sắc phóng ra từ lòng bàn tay của thiên tôn. Làn côn quang ngũ sắc phóng thẳng về phía Khuynh Thành với tốc độ và khí thế kinh người.

Nó chưa đến gần mà Khuynh Thành đã cảm thấy uy lực ghê gớm của nó.

Nếu trực tiếp đánh lại, chỉ e sẽ như đem trứng chọi đá, tự chuốc lấy diệt vong.

Tháo chạy? Có lẽ chỉ còn cách này.

Khuynh Thành bỗng nảy ra một kế.

Cô bắt thành linh quay người chạy như bay về hướng cung Thiên Khuyết.

Hai cao thủ đại chiến sẽ khủng khiếp ra sao, ai cũng hiểu rõ.

Khuynh Thành không muốn dẫu cô may mắn sống sót nhưng hoàng thành lại bị san phẳng, các thần nhân vô tội lại bị chết sạch.

Như thế, kể cả cô thắng trận thì cũng là vô nghĩa.

Thiên tôn thấy Khuynh Thành cấp tốc lao đi, cho rằng cô định chạy trốn.

Lão bèn lập tức truy kích.

Khuynh Thành lấy làm lạ: dù đường chạy của cô biến hoá kiểu gì, côn quang ngũ sắc của lão cũng vẫn bám ngay phía sau với tốc độ cực nhanh.

Cô thử tăng tốc, côn quang ngũ sắc dường như cảm nhận được, nó cũng tăng tốc sát sà sạt bám theo.

Cung Thiên Khuyết!

Từ xa Khuynh Thành đã nhìn thấy đại điện uy nghi hoành tráng.

Hừ!

Dù bỏ mạng thì cô cũng phải phá tan sào huyệt của tên lão tặc này đã.

Cô bỗng bay vút lên theo một đường cung, rồi lao thẳng xuống cung Thiên Khuyết. Những người trong cung bỗng cảm thấy một làn khí lưu cực kỳ đáng sợ.

Trong nháy mắt, trong cung náo loạn.

“Đã xảy ra chuyện gì thế?”

“Mau chạy đi!”

Các thần nhân trong cung Thiên Khuyết lập tức chạy tản đi. Họ vốn không phải là các binh sĩ đã trải qua huấn luyện nghiêm chỉnh, hằng ngày ngoài việc vâng lệnh thiên tôn, còn lại mỗi cá nhân đều tự tu luyện.

Nhìn cảnh đám đông thần nhân hoảng hốt chạy trốn.

Khoé miệng Khuynh Thành nhếch một nét cười quỷ dị.

“Xem ra, thiên tôn ngươi chẳng qua cũng chỉ đến thế! Nhìn xem, thần nhân của ngươi rớt một bọn tham sống sợ chết!”

Thiên tôn bỗng nổi giận đùng đùng.

Bọn người chết giẫm kia, ta đã che chở, nuôi nấng các ngươi, cho các ngươi ăn mặc đầy đủ, cho các ngươi có nơi chốn thênh thang mà tu luyện, bảo vệ tính mạng cho các ngươi.

Nhưng khi gặp biến cố, chưa bị ai dọa giết mà đã bỏ chạy nháo nhác cả lũ!

Tức thật!

Tức điên!

Nhìn đám thần nhân đang tranh nhau tháo chạy, thiên tôn tạm bỏ qua Diệp Khuynh Thành.

Bây giờ lão phải giết bọn ăn hại này trước đã.

“Chạy đâu hử???”

Hắc bào của thiên tôn bay phấp phật, tay áo thụng phất lên, gió lớn rú rít thốc ra.

Sức gió mạnh chẳng khác gì lốc xoáy, phát tán ra khắp bốn phía.

Đám thần nhân đang tháo chạy bất thành linh bị hút khựng lại.

Chẳng khác gì bị ai đó từ phía sau ôm chặt, không thể cất bước nổi nữa.

Làn gió cực mạnh không ngớt hút họ lui về.

Sức hút khủng khiếp, tốc độ siêu nhanh.

Trong chớp mắt, họ đã bị thiên tôn hút trở lại đứng trước mặt lão.

Lão xuất chưởng tạt lên đỉnh đầu họ, thân xác, linh hồn và nguyên anh đều nát vụn thành bột mịn.

Khuynh Thành quan sát. Khi thấy Tử Thanh bảo kiếm của cô và làn côn quang ngũ sắc của thiên tôn sắp xô vào nhau, cô vận năng lượng tác động vào làn côn quang ngũ sắc, bắt nó chuyển hướng nhằm vào đại điện của cung Thiên Khuyết.

“Oàng...”

Toàn bộ cung Thiên Khuyết bị nổ tan thành trong khoảnh khắc, hoa lửa phóng lên không trung chẳng khác gì pháo hoa tăn khắp bốn phương!

Một số thần nhân chưa kịp tháo chạy đều bị bỏ mạng bởi xung lực kinh hồn.

“A...”

Những ai có công lực tương đối khá một chút, mặt biến sắc tái nhợt, rồi vội tìm mọi cách để giữ lấy thân.

“Oàng...”

Lại một tiếng nổ long trời lở đất.

m thanh do Tử Thanh bảo kiếm và côn quang ngũ sắc xô vào nhau. Máu tươi nhuộm đỏ góc trời. Những thần nhân lúc trước đã cố chạy ra ngoài đại điện, lúc này xác họ cũng từ trên không trung rơi xuống.

Sau vụ nổ.

Cung Thiên Khuyết hoành tráng uy nghi đã biến thành bình địa.

Các thần nhân trong cung cũng tử thương gần hết.

Những người có công lực cao, thoát ra rồi, nhưng không thoát khỏi bàn tay của ác ma thiên tôn.

Một làn ánh sáng ngũ sắc phóng thẳng vào hướng bọn họ đang chạy trốn.

Ngay lập tức năm sáu người bị làn sáng ấy vụn nát như, vỡ thành trăm mảnh.

Khuynh Thành thấy thời cơ đã đến.

Lưu quang lập tức chớp lên, chân giẫm Tử Thanh bảo kiếm, cấp tốc phi hành về phía đỉnh núi Tử Cầm.

Thiên tôn đã nhìn thấy, nổi giận gầm lên. Lão phát ra công lực thật mạnh nhằm vào mấy người đang chạy trốn, họ cũng tiêu tan trong chớp mắt. Sau đó.

“Chạy đâu cho thoát???”

Khuynh Thành đang phóng như bay, ngoảnh lại thấy thiên tôn đang đuổi theo rất gấp.

Tốc độ ấy của lão... chỉ e sắp đuổi kịp cô đến nơi.

Khuynh Thành nhìn Tử Thanh bảo kiếm dưới chân, lẩm bẩm: “Phen này ta chỉ còn cách trông cậy ở người.”

Cô biết Tử Thanh bảo kiếm là thanh kiếm có linh hồn.

Gặp kẻ địch càng mạnh, uy lực nó phát ra càng to lớn.

Có điều, kẻ địch lúc này chẳng phải tầm thường.

Là nhân vật số một của thần giới, là thiên tôn!

Chẳng rõ Tử Thanh bảo kiếm có thể vượt mặt lão ta không.

Nhưng lúc này cô không còn cách nào khác, đành tiếp tục dần bước, chờ xem sao vậy.

Cô cấp tốc phi hành về hướng đỉnh núi Tử Cầm, nó đã ở ngay phía trước. Nhưng thiên tôn càng lúc càng đến gần cô.

“Chạy đâu cho thoát?”

Thiên tôn cũng biết rất rõ, nếu để Khuynh Thành chạy thoát vào Tử Cầm thì lão muốn bắt muốn giết bọn Khuynh Thành sẽ rất không dễ nữa.

Lão không thể cả đời đứng ở núi Tử Cầm này mai phục, chờ bọn họ ra.

Sốt ruột. Bước chân lão càng phi nhanh hơn nữa.

“Vù...”

Côn Như Ý vụt mạnh về phía Khuynh Thành. Côn ảnh được kéo ra rõ dài. Làn sáng ngũ sắc dữ dằn phóng vào Khuynh Thành.

Đôi chân Khuynh Thành khê nhún, toàn thân cô ngã về phía sau, đã tránh thoát cơn khí khủng khiếp của thiên tôn.

Sau đó cô nhấn mũi chân, Tử Thanh bảo kiếm lượn vọt lên cao, Khuynh Thành nhào lộn trên không trung.

Tay cầm Tử Thanh bảo kiếm, nhắm chính xác vào thiên tôn, phạt xuống.

Tử Thanh bảo kiếm xẹt ra những làn ánh sáng màu tím ghê rợn, xé toạc không gian, bổ vào đầu thiên tôn.

“Ồi...”

Khi làn tử quang ấy áp sát thiên tôn, lão cảm thấy mình như đã bị chốt cứng, không thể dịch chuyển được nữa, đành kinh hãi giương mắt ra nhìn nó xẹt vào cổ.

“Không được!” Thiên tôn muốn gào lên.

Sao lại thế được? Con bé này lấy đâu ra sức mạnh ghê gớm như vậy?

Dù là Lam Tố, một khi hấn chưa mạnh lên thì cũng không thể là đối thủ của lão.

Thế mà bây giờ lão lại bị một đứa con gái... tuyệt đối không thể như thế này!

Nhưng, dù có thể hay không thể, thiên tôn buộc phải thừa nhận rằng cổ lão đã bị kiếm khí của Khuynh Thành rạch một đường, đã toé máu rành rành.

Máu phun ra ồng ộc.

Đầu thiên tôn rơi xuống lún long lóc như một quả bóng.

Cũng may, linh hồn và nguyên anh của lão vẫn chưa bị tổn hại.

Lão cảm phần nhìn Khuynh Thành như muốn chặt cô ra từng miếng rồi nuốt chửng.

“Người huỷ thân mình ta, hôm nay ta không thể không giết ngươi!!!”

Thiên tôn cực phần uất.

52. Chương 24 Part 3

Côn Như Ý lại vung lên giáng thật mạnh vào Khuynh Thành

Khuynh Thành biết rằng mình huỷ thân xác của lão, nhất định lão sẽ tức điên.

Cô kinh hãi, cấp tập tháo chạy, tuyệt đối không dám chậm trễ. Đối mặt với thiên tôn đã hoá rồ, cô chỉ còn cách bỏ chạy, không dám có ý nghĩ chống trả nữa.

Vừa nãy cô đánh được thiên tôn, cũng chỉ là ăn may.

Cô hoàn toàn không ngờ mình lại phá được thân xác của lão.

“Người phá thân ta rồi bỏ chạy ư, đừng hòng!”

Thiên tôn đuổi theo áp sát đến nơi, Khuynh Thành toàn thân mồ hôi đầm đìa. Nèn làm gì đây? Ta phải làm gì?

“Uỳnh...”

Một làn cơn khí tạt xuống Khuynh Thành, cô thấy sống lưng lạnh toát, toàn thân mất hết cảm giác.

Mồm học máu tươi.

Khuynh Thành bị đánh bay ra rất xa.

Cô hoàn toàn không kịp xuất chiêu chống cự.

“Mình sắp chết hay sao?”

Cô hoàn toàn không muốn thế. Nhưng thiên tôn điên cuồng như vậy, cô hoàn toàn không đủ năng lực chống cự.

Cô đang không ngừng rơi xuống.

Lẽ nào mình sẽ chết như thế này thật?

Bỗng nhiên một làn kim quang chớp lòe, Khuynh Thành chỉ thấy người mình nhẹ êm rơi xuống lưng một con cự điêu.

À... là Kim Bằng!

Sao nó lại ở đây?

Chắc chắn là cô đang nằm mơ!

“Khuynh Thành, hãy cố trụ vững!”

Kim Bằng vỗ mạnh đôi cánh, nó và Khuynh Thành lao vào vùng chướng khí dày đặc.

Nhìn Khuynh Thành và con chim biến mất hút, thiên tôn giận tím mặt.

Khỉ thật, sắp giết được con bé ấy đến nơi, nó lại được con Kim Bằng cứu đưa đi mất.

“Kim Bằng, có thật là ngươi không?”

“Cô bị ăn đòn choáng quá à? Chẳng phải tôi thì là ai.”

Khuynh Thành cau mày. Chắc là mình sắp chết nên mới nhìn thấy Kim Bằng.

“Tôi biết cô đang nghĩ gì. Chắc chắn cô nghĩ rằng mình sắp chết, đúng không?”

Khuynh Thành cố cự quạ. “Không phải ta bị ảo giác đấy chứ?”

“Đương nhiên là không.”

“Nhưng... sao có thể là thế này? Chỉ trong thời gian rất ngắn, ngươi đã phi thăng được?”

Kim Bằng suýt nữa chết ngất!

Thời gian rất ngắn?

Nó đã tu luyện mấy triệu năm!

Thế mà cô ta nói là “chỉ trong thời gian rất ngắn”!

“Có phải cô Khuynh Thành bị ngấm đòn, đâm ra lú lẫn? Đã mấy triệu năm trôi qua, chứ đâu phải là một chốc một lát?”

Mấy triệu năm?

Lẽ nào thời gian ở thần giới và tiên giới lại khác xa nhau nhiều đến thế?

“Vậy là... Kim Bằng ngươi đã phi thăng lên đây?”

“Đương nhiên rồi! Nhưng cũng phải nói là tốc độ của tôi khá nhanh.”

Kim Bằng khoái trá nói.

“Phi thăng lên rồi, tôi đi tìm cô khắp chốn. Mọi người bắt tôi phải tìm thật khổ sở! Phải hơn chục ngày tôi mới tìm thấy cô.

Nhưng cũng không ngờ lại tìm thấy cô trong tình huống này.”

Kim Bằng không ngờ, Khuynh Thành cũng không ngờ!

“À, Khuynh Thành, còn những người khác thì sao?”

“Hoa Mãn Nguyệt đã dẫn Lưu Hương Nguyệt Nhi vào núi Tử Cầm, hiện giờ ta cũng chưa biết họ đang ở chỗ nào, nhưng tin rằng họ đã đến chỗ ngày trước Lam Tổ bị phong ấn và chờ ta ở đó. Ngươi cứ bay thẳng đi là được.”

Đã vào trong khu vực núi Tử Cầm thì mọi khí lưu đều không thấy gì hết.

Trừ phi gặp may mà chạm trán nhau, nếu không, định đi tìm ai đó thì chẳng khác gì mò kim đáy biển.

Kim Bằng chở Khuynh Thành phi hành một trận, đến địa điểm Lam Tổ đã từng bị phong ấn, quả nhiên tìm thấy bọn Hoa Mãn Nguyệt.

Nhìn thấy Kim Bằng, Hoa Mãn Nguyệt và Lưu Hương Nguyệt Nhi vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ.

“Kim Bằng đã phi thăng lên đây à? Khuynh Thành thế nào rồi?”

Lưu Hương Nguyệt Nhi đỡ Khuynh Thành xuống. Kim Bằng vỗ cánh, biến thân. Nó lại là một cậu bé Kaneda Shotaro siêu măng tơ đáng yêu mặc bộ đồ màu vàng chanh, vẻ rất đắc ý đứng trước mặt họ.

“Tôi nghĩ, cô ấy không chết được đâu.”

Kim Bằng ỏn ỏn nói.

Chết ngất!

Cả ba người suýt bị choáng!

Xem ra thằng Kim Bằng này đúng là con của Chu Tước, là em của Hồng Loan thật, không còn nghi ngờ gì nữa.

“Lam Tổ thế nào rồi?”

Khuynh Thành nằm trong lòng Lưu Hương Nguyệt Nhi, hỏi một cách mệt nhọc.

“Anh ấy vẫn hôn mê chưa tỉnh lại.”

“Đưa tôi... đến thăm anh ấy...”

Hoa Mãn Nguyệt lắc đầu bước lại, cùng Lưu Hương Nguyệt Nhi đỡ Khuynh Thành vào trong sơn động.

Lam Tổ đang nằm trên giường băng, như người đang ngủ say.

Thân thể anh phát ra làn huỳnh quang màu lam.

“Sao lại thành ra thế này?”

Hoa Mãn Nguyệt lắc đầu, nói: “Tôi cũng không biết. Khi chúng tôi đưa anh ấy đến đây thì anh ấy đã thế này rồi. Tôi cũng đã dùng nhiều biện pháp nhưng...”

“Rõ ràng là anh ấy bị thương không nặng, linh hồn đâu có thể chấp chờn chơi vơi... cứ như là có thể tan đi bất cứ lúc nào?”

“Chúng tôi cũng không hiểu tại sao lại như thế này.”

Khuynh Thành càng cau mày rõ chặt. Phải làm gì đây? Nếu linh hồn của anh tan mất thì dù có kim đan thần dược cải tử hoàn sinh gì gì cũng là vô ích.

Lam Tổ.

Lam Tổ của cô không thể chết.

Tuyệt đối không thể!

“Hoa Mãn Nguyệt, anh nghĩ cách đi? Anh nhất định sẽ nghĩ ra cách, đúng không? Lam Tổ không thể chết, tôi không thể không có anh ấy, không thể!”

Khuynh Thành quên hẳn tình trạng thương tích của mình, cô gạt Lưu Hương Nguyệt Nhi và Hoa Mãn Nguyệt sang bên, nhào vào Lam Tổ.

Thân thể anh lạnh, lạnh ngắt.

Khí lưu của anh mềm nhũn và yếu.

Dường như có thể tắt thở bất cứ lúc nào.

Linh hồn chơi vơi.

“Lam Tổ... Lam Tổ... em là Khuynh Thành! Anh mở mắt ra nhìn em đi? Em là Khuynh Thành đây! Lam Tổ... Lam Tổ...”

Dù Khuynh Thành kêu khóc thế nào.

Lam Tổ vẫn nằm đó lặng yên, bất động.

Anh như người đã hoàn toàn mất hết tri giác.

“Sao có thể như thế này? Sao có thể như thế này? Thiên tôn! Thiên tôn!!! Á...”

Diệp Khuynh Thành đã thật sự hoá điên, đau khổ thét gào.

Nhìn Khuynh Thành như biến thành một kẻ tâm thần, Lưu Hương Nguyệt Nhi vội chạy đến ôm chặt lấy cô.

“Khuynh Thành, Khuynh Thành hãy bình tĩnh, bình tĩnh lại! Chúng ta nhất định sẽ có cách, nhất định sẽ có cách! Lam Tổ sẽ không sao hết, chắc chắn sẽ không sao hết.”

“Sẽ không sao hết. Đúng thế! Anh ấy sẽ không sao. Thiên tôn, chính hắn đã hại Lam Tổ thành ra thế này! Tôi phải giết hắn! Giết hắn!!!”

Khuynh Thành dù đang bị trọng thương nhưng sát khí kinh hồn của cô phát ra vẫn không hề suy giảm, thậm chí còn dữ dội hơn cả mọi ngày.

“Khuynh Thành... Khuynh Thành...”

Lưu Hương Nguyệt Nhi lần đầu tiên trông thấy bộ dạng Khuynh Thành đáng sợ như thế này!

Cô ôm thật chặt Khuynh Thành đang không ngớt run rẩy, an ủi: “Khuynh Thành, phải chờ khi dưỡng thương bình phục đã rồi hãy hay, được không? Lam Tổ sẽ khoẻ trở lại, tất cả rồi sẽ tốt đẹp trở lại.

Đi ngủ đi, cô hãy ngủ một giấc đã, chúng tôi sẽ ở bên cô, tất cả rồi sẽ tốt đẹp trở lại.”

Mệt mỏi.

Đúng là Khuynh Thành đã quá mệt mỏi.

Suốt bao ngày qua cô chưa từng một lần ngủ ngon giấc.

Buồn ngủ.

Buồn ngủ, buồn ngủ quá đi mất.

“Lưu Hương không nói dối tôi đấy chứ?”

Khuynh Thành trào nước mắt, bắt lực nhìn cô bạn thân thiết.

Lưu Hương Nguyệt Nhi mỉm cười: “Không, cứ tin tôi đi! Tất cả rồi sẽ tốt đẹp trở lại. Khuynh Thành ngủ đi!”

Nhìn Khuynh Thành dần chìm trong giấc ngủ.

Hoa Mãn Nguyệt và Lưu Hương Nguyệt Nhi mới bắt đầu cảm thấy yên tâm.

Hoa Mãn Nguyệt kéo tay Lưu Hương, nhìn Kim Bằng, rồi bước ra ngoài.

“Tình trạng của Lam Tổ rất nguy hiểm, anh định...”

“Nhưng, Nam Cung Triệt... nếu anh đi ra, rồi lỡ chạm trán thiên tôn thì sao?”

Bọn họ hiện giờ ở thế quá yếu, căn bản không thể là đối thủ của thiên tôn.

Hễ ra khỏi vùng núi Tử Cầm này thì họ sẽ chết sạch.

“Nam Cung Triệt, em không muốn anh mạo hiểm như thế.”

“Nếu anh không đi thì rất có thể Lam Tổ sẽ chết.”

“Nhưng nếu anh đi, có thể anh sẽ phải bỏ mạng. Nam Cung Triệt, em không muốn mất anh. Không muốn.”

Lưu Hương Nguyệt Nhi ôm chặt Hoa Mãn Nguyệt. Những ngày gần đây họ đã liên tiếp trải bao phen sinh tử.

Rất nhiều lần thoát khỏi quỷ môn quan, hù vía trở về, cảm giác ấy thật không dễ chịu gì.

Cô không muốn lại phải nếm trải nỗi thống khổ và kinh hãi như thế nữa.

“Nam Cung Triệt, em xin anh! Dù anh nói là em ích kỷ hay vô tình gì gì cũng được, em thật sự không chịu đựng thêm được nữa, em sắp suy sụp nát tan...”

Khuôn mặt Lưu Hương Nguyệt Nhi ướt đầm nước mắt. Hoa Mãn Nguyệt ôm cô thật chặt.

“Anh đâu có thể trách gì em? Lưu Hương, anh biết anh có lỗi với em, nhưng...”

“Anh hãy để em ích kỷ một lần, được không?”

Không phải cô không muốn cứu Lam Tổ, mà là cô thật sự thấy sợ.

Cô đã từng lựa chọn hy sinh vì họ một lần, hai lần, ba lần...

Nhưng cô thấy sợ thật rồi.

“Lưu Hương, nếu chúng ta cứ dừng lại thật, thì lương tâm chúng ta sẽ bị cắn rứt suốt đời, chúng ta sẽ mãi mãi sống trong đau khổ và áy náy không yên.

Lưu Hương, lẽ nào em nhẫn tâm đứng nhìn Lam Tổ phải chết và nhìn Khuynh Thành sống còn khổ hơn chết?”

“Nhưng anh có nghĩ rằng: lỡ chẳng may anh xảy ra chuyện thì em sẽ ra sao không? Em không muốn bất cứ ai phải chết, nhưng ai sẽ thông cảm với em, và ai sẽ thương em đây?”

Kim Bằng hơi cúi đầu, nó hoàn toàn không hiểu rõ mọi tình hình.

Nó chỉ lơ mơ đoán rằng hình như họ đang gặp phải một kẻ địch rất mạnh.

“Thôi nào! Hai người dừng cãi cọ nữa, tôi nghe ù cả tai đây này!”

Cả hai mới bỗng nhớ ra chú bé Kaneda Shotaro đang đứng đó nhìn họ.

“Kim Bằng...”

“Cần thứ gì, thì để tôi đi cho!”

“Không, người không thể đi! Người còn có nơi của người.”

Trong sơn động, Khuynh Thành chẳng rõ đã thức dậy từ lúc nào.

Cô chậm chậm bước ra, sắc mặt nhợt nhạt. Cô mỉm cười.

“Đúng thế, người còn có nơi mà người cần đi.”

“Khuynh Thành...” Mọi người đều hơi bất ngờ.

Khuynh Thành bước đến bên Kim Bằng ngồi xuống, xoa đầu nó, nói: “Xưa nay người vẫn muốn biết cha mẹ mình là ai, đúng không?”

Kim Bằng ngẩn tò te chẳng hiểu ra sao.

Nó dẫu môi, nói: “Chẳng lẽ cô lại biết cha mẹ tôi là ai chắc?”

“Đúng thế đấy!”

Kim Bằng sửng sốt.

Nó đưa tay lên sờ trán Khuynh Thành, nói: “Không phải cô bị dính côn của thằng cha kia, rồi hoá dần dần chứ?”

“Người hoá dần dần thì có! Ta nói thật đấy! Người thử tháo miếng ngọc đeo ở cổ đưa ta xem có được không?”

Kim Bằng vẫn không thể tin cái chuyện này

Lẽ nào cô ấy biết về lai lịch của mình thật?

“Đúng! Miếng ngọc này và miếng ngọc của Hồng Loan là một!”

“Hồng... Hồng Loan?”

Hai bên mép Kim Bằng bỗng giật giật.

“Chắc cô không định nói là Hồng Loan cũng có một miếng ngọc giống thế này chứ?”

“Đúng thế đấy!”

Kim Bằng thấy đầu ong ong, nó nhìn Khuynh Thành, rồi lại tết lên đầu mình một cái.

“Sao trên đời này lại có những chuyện trùng hợp kỳ lạ như thế nhỉ?”

“Người sao vậy?”

Lần này đến lượt bọn Diệp Khuynh Thành sửng sờ.

“Chà! Chuyện nói ra thì dài. Ngọc này vốn không phải của tôi.”

Cả ba nín lặng một hồi.

“Không phải của người?”

“Đúng! Không phải của tôi. Người anh em của Hồng Loan... nó... nó không còn nữa.”

“Thế là chuyện gì? Sao lại không còn nữa? Tại sao người lại có miếng ngọc này?”

Mắt Khuynh Thành bỗng loé sáng, kinh ngạc kêu lên: “Chắc không phải người giết người cướp của đấy chứ?”

“Nhân phẩm của tôi kém đến thế ư?”

Chà!

Cứ như là nó có nhân phẩm thật! Ngay điều phẩm cũng chưa chắc đã ra sao thì có!

“Này, các người sao thế?”

“Thôi được! Người thử nói xem, câu chuyện thực ra là thế nào?”

“Năm xưa tôi một thân một mình huyết chiến ở Hồng Hoang. Có một lần tôi suýt chết. Tôi nghĩ, có lẽ nó nể tôi là đồng loại với nó nên nó mới cứu tôi. Nhưng, cũng vì cứu tôi, mình nó đánh không lại số đông, nên nó bị đàn Thiết bối thương lang^[2] ăn thịt.”

[2] Sói lưng xanh

“Đây... đây là di vật của nó. Nó nói, nếu có ngày tôi gặp người nhà của nó, thì tôi giúp nó chuyển lời rằng: nó luôn rất yêu họ, luôn rất nhớ họ, dù họ vì nguyên nhân gì mà phải bỏ rơi nó, nó cũng không oán trách họ.”

Giọng Kim Bằng bỗng nghẹn ngào.

Thì ra câu chuyện là như vậy.

Bầu không khí bi thương bao trùm mọi người.

Một lúc lâu sau Kim Bằng mới bình tĩnh trở lại. Nói: “Nó đã chết vì tôi. Tôi và Hồng Loan lại là anh em tốt với nhau, cho nên thứ gì của nó cũng là của tôi. Mẹ nó tức là mẹ tôi, anh em của nó đương nhiên cũng là anh em của tôi.

Khuynh Thành cô mau nói đi, đã xảy ra chuyện gì? Tại sao tôi không thấy Hồng Loan đâu cả?”

Khuynh Thành hít sâu một hơi, rồi mới chậm rãi kể lại toàn bộ câu chuyện về Thanh Thanh cho Kim Bằng nghe. Rồi lại nói: “Hiện giờ họ đã quay về đỉnh Kinh Phong. Bây giờ người đến đó vẫn còn kịp chán.”

“Nhưng, còn các vị sẽ thế nào?”

Kim Bằng lo lắng nhìn Khuynh Thành.

“Người cứ yên tâm, chúng ta ở lại đỉnh Tử Cầm. Thiên tôn tạm thời không thể làm gì nổi chúng ta. Người cứ đến đó trợ giúp mẹ con Hồng Loan đi! Kẻ địch mà họ phải đối mặt còn đáng sợ hơn kẻ địch chúng ta ở đây phải đối mặt.”

Kim Bằng do dự một lát, rồi nói: “Được! Nhưng mọi người phải hết sức cẩn thận đấy!”

“Hiểu rồi, người cứ yên tâm đi đi!”

“Được! Tôi đi ngay bây giờ.”

Nói rồi, Kim Bằng lắc người, biến thành một con cự đầu khổng lồ xuất hiện trước mặt họ.

Lưu quang chớp lên, Kim Bằng bay vụt đi.

Lúc này Khuynh Thành mới thở phào.

Mong sao mọi người có thể bình an vượt qua những ngày khó khăn này.

“Khuynh Thành...”

Hoa Mãn Nguyệt ái ngại nhìn cô.

Cô gái này phải gánh chịu quá nhiều áp lực nặng nề.

Khuynh Thành mỉm cười nhìn anh, nói: “Tôi không sao. Hoa Mãn Nguyệt, Lưu Hương nói đúng: cô ấy không thể mất anh. Tôi cũng không thể để hai người hy sinh vì chúng tôi. Hai người đều đang bị thương nặng, nếu đi thì tức là tìm đến cái chết.”

Khuynh Thành từ từ đứng dậy, nhìn vào bên trong sơn động.

Lam Tố vẫn nằm trên giường băng bất động. Cô hít vào một hơi thật sâu, rồi nói: “Tôi tin rằng Lam Tố sẽ trụ lại được. Và... dù anh ấy có thể sẽ chết, tôi cũng không thể để hai người phải mạo hiểm như thế.”

Cô hít thở thật mạnh, cố nén để không trào nước mắt.

Cô không rõ khả năng tự kiểm soát của mình đã trở nên sa sút thế này từ khi nào?

“Hai người đã hy sinh rất nhiều vì chúng tôi, hiện giờ lại đang bị thương, cả hai nên tìm chỗ nghỉ ngơi dưỡng thương. Tôi sẽ trông nom Lam Tố.”

“Khuynh Thành...”

Lưu Hương Nguyệt Nhi ngượng ngịu lúng túng, cô nhìn Khuynh Thành nói: “Khuynh Thành, tôi biết mình cũng thật ích kỷ, nhưng tôi cũng vì chẳng còn cách nào khác...”

Khuynh Thành bước đến trước mặt Lưu Hương, mỉm cười nhẹ nhõm, lau nước mắt cho cô, rồi nói: “Đừng nên... Nếu là tôi, thì tôi cũng sẽ như cô. Ai chẳng muốn mãi mãi gắn bó với người mà mình yêu quý!

Tôi cũng thế, tôi đã từng gắng hết sức chẳng phải vì mong gắn bó với Lam Tố hay sao? Cho nên, Lưu Hương không hề sai gì cả. Hiện giờ, việc duy nhất cô cần làm là gắn bó, chung sống hạnh phúc với Hoa Mãn Nguyệt.”

“Nhưng...”

“Không nhưng gì nữa. Sự việc sẽ có ngày được giải quyết, cô cứ tĩnh dưỡng cho bình phục đi đã.”

“Phải đấy! Việc quan trọng lúc này là cần tĩnh dưỡng cho khoẻ lại, chúng ta có mạnh lên thì mới nói là giết được thiên tôn”

Cả ba bàn bạc một hồi, cuối cùng quyết định sẽ bế quan tu luyện.

Khuynh Thành thở phào nhẹ nhõm vì thấy họ đã bị mình thuyết phục.

Cô lặng lẽ bước đến bên Lam Tố. Nắm chặt bàn tay băng giá của anh. “Lam Tố, chúng ta nhất định sẽ thành công, đúng không?”

Cô mỉm cười nhìn anh, ánh mắt rất kiên định.

Cô tin, cô tin chắc chắn Lam Tố của cô sẽ tỉnh lại.

“Lam Tố, anh từng hứa với em: anh sẽ lấy em, sẽ tổ chức một đám cưới từng bừng, hoa lệ, anh chưa làm được. Cho nên anh không được chết, nếu anh dám chết, em sẽ hận anh suốt đời.”

Khuynh Thành ngồi xếp bằng tròn bên Lam Tố, bắt đầu điều tiết hơi thở.

Hàng ngày cô trò chuyện với anh một lúc.

Sau đó mới luyện công điều tiết hô hấp.

Thời gian trôi đi từng ngày từng ngày một, cô cũng không nhớ đã bao lâu rồi.

Cô lại đến bên Lam Tố như mọi ngày, nắm chặt bàn tay giá lạnh của anh.

“Lam Tố, công lực của em đã tiến bộ hơn. Chờ đến khi em đạt đến cấp độ Kiếm thần cao cấp đại viên mãn, có lẽ em sẽ đủ sức ra quyết đấu phân định cao thấp với hắn.”

Ánh mắt cô đầy khát vọng. Nhưng... làn sáng màu lam nhạt trên thân thể Lam Tố bỗng biến hoá trở nên mềm mại... sau đó... sau đó bất ngờ... bất ngờ tan biến không thấy đâu nữa.

“Lam Tố... Lam Tố...”

Khuynh Thành cảm thấy hoang mang cực độ.

“Không!!! Không!!! Sao lại thế này? Sao có thể thế này?”

Khí lưu của Lam Tố rõ ràng là càng lúc càng mạnh lên. Sao lại có thể... sao lại bỗng dưng biến mất?

“Lam Tố!!! Lam Tố!!!”

Tiếng kêu như xé phổi của Khuynh Thành vang vọng khắp sơn động.

“Ừng!!!”

“Oàng!!!”

Tiếng kêu phẫn uất của cô tích tụ nội lực, bỗng nhiên, cả quả núi khổng lồ rung lên chao đảo!

Không ngừng phát ra những tiếng nổ.

Sơn thạch khắp nơi đổ sập.

Khuynh Thành ôm lấy Lam Tố, kêu gào không ngớt: “Không!!! Không thể! Không thể! Lam Tố! Lam Tố! Anh hãy tỉnh lại đi! Anh hãy tỉnh lại đi!!!”

Thân thể Lam Tố vẫn giá băng như trước.

Vẫn không có một chút khí lưu.

“Lam Tố... Lam Tố...”

Núi sập tan tành, hoá thành bột mịn. Chỉ còn lại phiến đá to lớn ở chỗ Khuynh Thành bỗng bênh lơ lửng giữa không trung.

Bụi trắng xoá bay khắp bầu trời mù mịt.

Dường như cảm thương cho cái chết của Lam Tố.

Khuynh Thành đau khổ kêu khóc, đôi mắt nhòa lệ bỗng mở to, phóng ra một làn tinh quang màu đỏ.

Toàn thân cô bùng phát sát khí hải hùng.

Sắc mặt cô lạnh tanh. Ôm thân thể Lam Tố cấp tốc phi hành ra phía bên ngoài đỉnh núi Tử Cầm.

53. Chương 25 Part 1

Chương 25

Thiên tôn!

Thiên tôn!!!

Là ý nghĩ duy nhất trong đầu Khuynh Thành lúc này.

Giết thiên tôn, trả thù cho Lam Tổ.

Dù phải chết cô cũng không sợ gì.

Lam Tổ của cô đã chết, cô sống sẽ chỉ là vô nghĩa.

“Thiên tôn!!! Thiên tôn, người dẫn xác ra đây! Dẫn xác ra đây!!!”

Giọng Khuynh Thành vang vọng khắp bầu trời thần giới.

Khiến toàn bộ thần giới chao đảo như sắp sụp đổ.

Khiến mọi thần nhân vội vã bảo vệ tâm mạch của mình để tránh sát thương.

Thần giới bỗng sôi sục cuộn trào!

Thiên tôn!

Có người dám đối đầu khiêu chiến với thiên tôn!

Trời đất!

Đó phải là siêu cao thủ!

Còn tiếng thét kinh hãi kia, khiến cả thần giới rung chuyển. Ngoài thiên tôn ra có mấy ai đạt đến tầm cỡ ấy?

Đáng sợ, quả là vô cùng đáng sợ.

“Ha ha ha ha...”

Một làn sức mạnh hùng hồn cứ rần đang lan toả khắp bầu trời thần giới.

“Ranh con, cuối cùng ngươi đã ra rồi! Ta cứ tưởng ngươi định cả đời trốn trong đỉnh Tử Cầm!”

Trên không trung, một làn lưu quang màu đen chớp lên, thiên tôn đã đứng lơ lửng giữa trời, hắc bào bay phấp phật, bộ tóc dài phơ phất.

Khuynh Thành đặt Lam Tổ xuống một chóp núi cao.

Tử Thanh bảo kiếm trong tay vung lên, mặt tràn ngập sát khí khát máu, lao thẳng vào thiên tôn.

“Hôm nay ta phải giết ngươi để trả thù cho Lam Tổ!”

Thiên tôn vận thần thức quan sát. Kẻ ấy... kẻ ấy đã chết rồi hay sao? Hắc đã chết thật ư?

Sao có thể chết được?

Lão còn nhớ lúc đó Lam Tổ bị thương rất nặng, tuy nhiên không đến nỗi phải chết mới đúng.

Lẽ nào lão đã đánh giá anh ta quá cao?

Chết? Chết thật rồi ư?

“Ha ha ha ha... hắc mà còn phải chết, thì ngươi cho rằng ngươi có thể giết nổi ta hay sao?”

Về mặt thiên tôn trông thật ngông cuồng, không thể có cách gì che giấu được tâm trạng đang hưng phấn của lão.

Thằng cha luôn ngăn trở lão, đã chết! Rốt cuộc hắc đã chết rồi.

“Con ranh con! Ta cũng nể ngươi là bậc kỳ tài, nếu bây giờ ngươi biến đi, ta sẽ cân nhắc để tha cho ngươi một con đường sống. Ngươi thấy thế nào?”

Khuynh Thành hừ một tiếng lạnh lùng đáp: “Ta không thèm! Hôm nay ta đã đến đây thì ta không định sống để mà trở về nữa!”

Khuynh Thành thay đổi sắc mặt, lao vào đánh thiên tôn.

“Khuynh Thành, chúng tôi sẽ giúp cô!”

Hoa Mãn Nguyệt và Lưu Hương Nguyệt Nhi chạy như bay đến bên Khuynh Thành.

Lúc này hai người nhận ra cả quả núi này chấn động rung chuyển.

Bèn chạy ra quan sát, nên mới thấy quả núi ở chỗ Khuynh Thành đã nát vụn ra như cám.

Họ hiểu rằng đã xảy ra chuyện hệ trọng. Hoa Mãn Nguyệt bèn cùng Lưu Hương Nguyệt Nhi đuổi theo xem sao.

Không ngờ họ đã đoán đúng.

Mặt thiên tôn bỗng biến sắc.

Ba người này. Lão không ngờ mới chỉ sau hơn bốn chục năm ngắn ngủi, công lực của bọn họ đã tiến bộ quá nhanh.

Nhất là Diệp Khuynh Thành, con bé đã đạt đến trình độ Kiếm thần cao cấp hậu kỳ!

Ba người từ ba hướng khác nhau vây đánh thiên tôn.

Bất chợt phải đối mặt với ba cao thủ lợi hại như thế này, thiên tôn thấy mất tự tin.

Nếu chỉ là ba cao thủ Kiếm thần cao cấp, thì lão không thèm coi là gì.

Nhưng con bé Diệp Khuynh Thành lại rất quái thai.

Lần trước nó đã hủy thân xác của lão.

Khiến lão phải tu luyện ba mươi tám năm mới phục hồi được thân xác.

“Năm xưa ba người không thể là đối thủ của ta thì ngày nay cũng thế thôi! Huống chi thuật ngự tâm mà ta tu luyện nay đã cực kỳ thuần thực. Các người muốn giết ta, thì chỉ là hoang tưởng mà thôi!”

Đôi mắt thiên tôn bỗng mở to.

Phóng ra hồng quang như những tia chớp điện.

Bỗng chốc, trong đám đông đứng xem có năm cao thủ Kiếm thần cao cấp sơ kỳ cũng trợn mắt phóng ra hồng quang nhắm vào cả bọn Khuynh Thành.

“Ha ha ha...”

Tiếng cười ngông cuồng can rở của thiên tôn vang lên, tiếng cười ngập ngụa sát khí.

Sát khí chặt căng bộ ngực của lão. Cuộc tàn sát bắt đầu.

Diệp Khuynh Thành nổi giận, toàn thân biến ảo rất ma mị, tốc độ đạt đến cực đại.

“Hầy!”

Khuynh Thành và một cao thủ Kiếm đế cao cấp trung kỳ lao vào nhau. Thân thể của gã lập tức bị xả thành bốn mảnh, từ không trung rơi xuống.

“Uỵch!”

“Lũ các người chết đi!”

Khuynh Thành lại vùng Tử Thanh bảo kiếm lên, hai gã Kiếm đế cao cấp lập tức bị chém vụn, biến thành làn bụi máu.

Cũng cùng lúc ấy, một Kiếm đế cao cấp vốn đang truy sát Lưu Hương Nguyệt Nhi, bỗng xoay người lại đánh Diệp Khuynh Thành. Lưỡi búa khai sơn của gã vùng lên bổ vào lưng cô.

Khuynh Thành không tránh kịp, lưng cô đành nhận nhát búa của gã vậy.

“Ôc...”

Mồm Khuynh Thành học máu tươi.

Đôi mắt ánh lên, phần nộ nhìn gã.

Một quyền cực mạnh táng vào đầu gã, cái đầu bị lõm thành một cái hốc to đùng, linh hồn và nguyên anh của gã cũng tan tành luôn.

Hết lần này đến lần khác xuất chiêu, Khuynh Thành, Hoa Mãn Nguyệt và Lưu Hương Nguyệt Nhi ít nhiều cũng đều bị thương nhưng chỉ là xây xước nhẹ chứ không đáng ngại.

Thiên tôn nhìn các cao thủ của lão lần lượt bỏ mạng, mặt lão nhăn như bị.

Khi lão chuẩn bị lại dùng thuật ngự tâm thì Khuynh Thành vung Tử Thanh bảo kiếm lên xông vào chém lão.

“Ừ... ừ...”

Không khí dường như bị đông đặc, mọi sự việc động tác đều chậm hẳn lại.

Trong không khí nổi lên âm thanh “u u”. Lại có vài thần nhân đứng xem bị chấn động tâm mạch mà chết.

Toàn khu vực bị rung chuyển xê dịch. Ánh sáng màu tím chiếu rọi muôn nơi.

Đôi mắt dữ tợn của Khuynh Thành nhìn xoáy vào thiên tôn.

Cô dẫn giọng nói từng chữ từng chữ một: “Hôm nay ta không thể không giết ngươi.”

“Giết ta, thì chúng phải chết sạch.”

Thiên tôn lạnh lùng nói. Mặt lão có nét cười nham hiểm, ánh mắt lão nhìn vào Hoa Mãn Nguyệt và các thần nhân đang đứng xem.

Hoa Mãn Nguyệt và Lưu Hương Nguyệt Nhi đưa mắt nhìn nhau, không nói một lời, cả hai vung trường kiếm chém vào thiên tôn.

Chết hay không chết, đều phụ thuộc vào mấy câu nói của lão tặc thiên tôn?

Sinh hay tử nằm trong tay chính mình chứ không phải ai khác!

Đã liều đến nước này, sơn cùng thủy tận rồi, đâu cần cân nhắc nhiều làm gì nữa?

“Được lắm! Đã thế thì hãy nhận côn của ta trước đã!”

Khi thấy Lam Tổ đã ở tình trạng đó, thiên tôn cũng có ý buông tha cho cả bọn, nào ngờ ba đứa này cứ lý lợm không chịu thôi.

Thích dẫn xác đến để xin được chết.

Thì chớ trách lão vô tình.

Côn Như Ý của thiên tôn vung lên nhằm vào Lưu Hương Nguyệt Nhi vút mạnh.

Trong ba người, Lưu Hương Nguyệt Nhi công lực yếu hơn cả.

Nếu không lập tức trừ bỏ cô ta, thì cô ta khiến thiên tôn vướng chân vướng tay rất khó chịu.

“Nhất côn kinh thiên!!!”

Thiên tôn quát lớn, bỗng có hàng trăm côn ảnh tất cả đều nhằm vào Lưu Hương Nguyệt Nhi.

Lưu Hương Nguyệt Nhi vung trường kiếm lên, côn Như Ý của thiên tôn phang vào trường kiếm.

Ngay lập tức, bàn tay Lưu Hương đau kinh khủng.

Cả bàn tay cô bị xé toạc.

“Ăn thêm một côn nữa của ta!”

Thiên tôn nhảy bật lên thật mạnh, rồi vụt một nhát vào bụng cô.

Lưu Hương Nguyệt Nhi bị đánh bay ra xa.

Tất cả chỉ xảy ra trong chớp mắt.

Lúc đó Khuynh Thành và Hoa Mãn Nguyệt đang đứng cách Lưu Hương Nguyệt Nhi khá xa.

Nên khi cả hai chạy đến thì đã muộn.

Hoa Mãn Nguyệt đón được cô. Lưu Hương đang thoi thóp.

Đôi mắt Khuynh Thành đỏ vằn, sát khí cuộn dâng.

Gió mạnh gào rú.

Tử Thanh bảo kiếm trong tay Khuynh Thành phát ra âm thanh thật kỳ quái.

Không ngừng kêu u u.

Khuynh Thành không bận tâm đến hiện tượng lạ lùng ấy nữa, cô bỗng phần nộ hú dài, tiếng hú xuyên thấu bầu trời. Tử Thanh bảo kiếm chém thật mạnh vào thiên tôn.

Côn ảnh của thiên tôn quét ngang một đường, lần lượt đánh vào Tử Thanh bảo kiếm của Khuynh Thành, vô hiệu hoá kiếm khí của cô.

Vừa nãy thiên tôn đánh bị thương Lưu Hương Nguyệt Nhi, Khuynh Thành đã tức muốn chết.

Lúc này cô càng điên cuồng.

Dù mình bị thương thì cũng phải bắt lão ăn đòn.

“Ừng...”

Một làn khí màu tím xuất hiện quanh thanh kiếm trong tay Khuynh Thành. Làn khí ấy lại không ngớt vờn bay quanh vai cô.

Mặt thiên tôn bỗng biến sắc.

Đó là... thứ binh khí chết tiệt gì thế? Nó có thể tự động nâng cấp ư?

Kiếm khí màu tím bay trong không gian giáng thật mạnh vào côn Như Ý của thiên tôn. Thiên tôn thét lên chẳng khác gì bị ăn một đòn chí mạng, lão ngã nhào rơi xuống nửa chừng rồi mới gắng gượng đứng lại cho vững giữa khoảng không.

Thiên tôn sững sờ, kinh ngạc nhìn Tử Thanh bảo kiếm trong tay Diệp Khuynh Thành.

Khuynh Thành cảm thanh kiếm đang phát ra khí tím, ngạo nghễ nhìn lão.

“Người còn thủ đoạn gì nữa thì giở ra đi! Xem xem người có thể làm gì nổi ta không?” Khuynh Thành đầy tự tin. Sự tự tin này bắt nguồn từ ý nghĩ cô coi mình như đã chết rồi.

Kể từ lúc Lam Tổ không còn nữa, Khuynh Thành cũng đã chết rồi.

“Chà...” Thiên tôn quan sát kỹ Tử Thanh bảo kiếm trong tay Khuynh Thành, lát sau ánh mắt lão bỗng cháy bỏng!

“Thứ vũ khí kia...” Thiên tôn run rẩy.

“Hãy!”

Thiên tôn quát một tiếng rồi lao vào Khuynh Thành nhanh như tên bắn.

Sức chiến đấu của lão đã được kích hoạt tối đa.

Đó là thứ binh khí có linh tính, nếu lão không giết con bé kia mà chiếm lấy thì trời không dung đất không tha lão.

Tuy vũ khí trong tay lão được coi là binh khí hàng đầu trên thần giới.

Nhưng so với thanh kiếm nhìn có vẻ không bắt mắt của Diệp Khuynh Thành, thì còn thua quá xa!

Vũ khí của lão tốt thật nhưng lại không có linh hồn.

Vũ khí của Khuynh Thành chưa được coi là hạng tốt nhất trên thần giới nhưng lại có linh tính, tự nó có thể không ngừng đột phá nâng cấp.

Sau mỗi lần giết một kẻ địch, linh hồn của thanh kiếm sẽ mạnh thêm lên.

Một bảo bối như thế... trời ơi!

Thiên tôn cực kỳ xúc động.

Nhìn Tử Thanh bảo kiếm mà mắt lão như bốc cháy, từng nhát côn Như Ý trong tay tung ra càng lúc càng dữ dần đánh vào Khuynh Thành.

“Giao long xuất hải!!!”

Thiên tôn giận dữ gầm lên, côn Như Ý bay lượn chẳng khác gì giao long ra biển lớn, vẫy vùng khắp bốn phương tám hướng.

Ánh mắt Khuynh Thành tinh tường kinh khủng, luôn tránh thoát cực nhanh.

Tốc độ của thiên tôn thực ghê gớm, côn Như Ý vung ra tới tấp.

Khuynh Thành đâu phải hạng người chịu để cho người ta tùy tiện hành hạ?

“Choang!”

Tử Thanh bảo kiếm và côn Như Ý xô thẳng vào nhau.

Nói cho cùng, công lực của Khuynh Thành vẫn không bằng thiên tôn.

Cho nên dù có binh khí lợi hại hơn những vẫn không thể phát huy uy lực của nó lên đến cực đại.

Tử Thanh bảo kiếm hơi run run. Hoa Mãn Nguyệt thấy thế, tạm rời Lưu Hương Nguyệt Nhi, chạy ra tấn công thiên tôn.

“Người muốn chết!”

Thiên tôn tức không để đâu cho hết. Một quyền tung ra đánh vào bụng Hoa Mãn Nguyệt.

Lão chỉ thèm khát đoạt được Tử Thanh bảo kiếm.

Vì thế lão không ham đánh lâu, chỉ mong tốc chiến tốc thắng để cướp được bảo bối.

Cho nên hễ đã xuất chiêu thì đều là chiêu khủng.

Hoa Mãn Nguyệt cũng tức điên, bất chấp nắm đấm ấy của thiên tôn, vẫn dồn sức mạnh tấn công lão.

Trường kiếm trong tay Hoa Mãn Nguyệt chém vào thiên tôn với cường lực kinh hồn.

Thiên tôn thấy vậy, nhếch mép cười khẩy tàn độc.

Một chiêu với công lực quét sạch ngàn quân, giáng cực mạnh vào Hoa Mãn Nguyệt.

“Á...”

Nhát côn ấy đã đánh trúng lưng Hoa Mãn Nguyệt.

Máu tươi bắn toé, người lật úp bay văng ra xa.

Nếu công lực của Hoa Mãn Nguyệt gần đây không tăng tiến thì chắc nhát côn này đã lấy mạng anh.

Thiên tôn xoay người lại nhìn Diệp Khuynh Thành đang sục sôi sát khí. Mắt lão càng lúc càng sáng lên, tâm trạng lão càng hồi hộp.

Chỉ còn lại một đứa.

Giết nó.

Thì bảo bối kia sẽ về tay lão.

“Người giết phu quân của ta, làm bị thương người thân của ta, hôm nay trong hai ta chỉ có một người được sống!” Khuynh Thành phần nộ hết văng.

Tử Thanh bảo kiếm vung lên nhằm vào thiên tôn.

Thiên tôn lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Diệp Khuynh Thành. Bỗng nhiên, cô cảm thấy hình như không gian xung quanh bị phong tỏa, rồi sức mạnh không gian lại nén chặt lấy cô khiến cô không thể nhúc nhích!

Chuyện gì thế này? Thực ra là chuyện gì thế này?

Không gian đông đặc???

“Á...”

Một tiếng thét phần nộ. Khí lưu ở bề mặt Tử Thanh bảo kiếm rung lên.

Không gian quanh người Khuynh Thành lập tức chấn động.

Khuynh Thành bỗng rất hoan hỉ, không ngờ Tử Thanh bảo kiếm lợi hại như thế này.

“Bảo bối! Thù lớn không thể không trả. Tất cả, ta trông cậy ở người!”

Khuynh Thành thầm nhẩm.

Thiên tôn cũng không nén nổi nét hưng phấn trong ánh mắt. Không ngờ Tử Thanh bảo kiếm lợi hại như vậy.

Ha ha! Nếu có được nó rồi, thì còn ai ở thần giới dám đối địch với lão nữa?

Và, kể cả sau này có một thiên tôn mới xuất hiện, thì hắn cũng không làm gì nổi lão.

“Xịch... xịch...” Không gian lại đông cứng một lần nữa. Khuynh Thành cảm thấy sức ép càng lớn hơn, dù cô cự quấy kiểu gì cũng không thể di chuyển một bước.

Vũ khí thì sao? Khi đứng cách đối thủ quá xa, vũ khí cũng chẳng tác dụng gì.

“Diệp Khuynh Thành! Người được chết trong tay thiên tôn ta đây, cũng là niềm vinh hạnh cho người đấy!”

Nói xong.

Côn Như Ý trong tay lão vung lên, hoá thành một làn u quang, giáng vào Khuynh Thành.

“Uỳnh!!!”

“Uỳnh!!!”

Khắp bầu trời, mây đen phủ kín.

Các tầng mây không ngớt cuộn cuộn chuyển vần.

Hình thành một xoáy ốc khổng lồ khủng khiếp.

Khí thể dữ dội này... có phải có ai đó sắp độ kiếp không?

Một làn khí lưu cực mạnh lan khắp đất trời tràn đến bọn họ.

Những tia chớp ngoằn ngoèo như mãng xà chạy dài mãi trên bầu trời tối đen.

Những tia chớp đi đến đâu, những tầng mây ở nơi ấy đều biến thành màu tím, hết sức thần kỳ.

Sức mạnh kinh người.

Lẽ nào... lẽ nào có một thiên tôn mới sắp giáng sinh?

Lúc này thiên tôn không bận tâm giết Khuynh Thành nữa.

Lão nhìn như dán mắt lên bầu trời.

Tất cả mọi người đều ngẩng đầu nhìn lên không trung.

Một uy lực đáng sợ, có lẽ sắp xuất hiện một cao thủ.

Khuynh Thành hơi sững sờ, rồi lại vung Tử Thanh bảo kiếm lên.

Thiên tôn kịp thời phòng bị chặn được đáng kể, nhất kiếm Tử Thanh của Khuynh Thành bị giảm công lực rất nhiều.

Thiên tôn kinh ngạc, vụt luôn Khuynh Thành một côn.

Khuynh Thành vốn định đánh lén lão, nào ngờ lão phản ứng quá nhanh, cô không tránh kịp, và thế là bị côn Như Ý của lão đánh trúng.

“Người chết đi!”

Thiên tôn quát lớn, rồi ại vụt ngay một côn nữa vào Khuynh Thành.

Cô bị đánh bật văng ra rất xa.

Bỗng nhiên.

Cô đang không ngừng rơi xuống... rồi bất ngờ rơi vào một đôi tay ấm áp.

Của một người. Người ấy nào phải ai khác, mà chính là Lam Tố!

“Lam Tố...”

Khuynh Thành rất kinh ngạc nhìn anh. Lẽ nào mình đã chết rồi?

“Xin lỗi Khuynh Thành, anh đã để em phải ấm ức.”

Lam Tố áp bàn tay vào lưng Khuynh Thành, nguồn nội lực dồi dào, như dòng nước ấm chảy vào cơ thể cô.

Thương tích lúc trước dần dần bình phục.

“Lam Tố, anh chưa chết ư?”

“Những việc đã hứa với em, anh còn chưa làm, thì anh chết sao được? Anh không muốn em sẽ mãi mãi hận anh.”

Ánh mắt Lam Tố tràn ngập yêu thương nhìn Khuynh Thành.

Thực ra, mấy chục năm qua anh luôn nhớ những lời hàng ngày cô nói với anh.

Không phải anh không cảm nhận được những chuyện xảy ra ở thế giới bên ngoài, mà chỉ là anh không thể nói được.

Khí lưu của anh bỗng biến mất, không phải tại anh đã chết.

Mà bởi vì anh buộc phải trải qua một lần giả chết thì mới được phục sinh, mới có thể đột phá để đạt cảnh giới cuối cùng.

“Lam Tố...”

“Em cứ tạm lánh sang bên cạnh nghỉ ngơi, và xem chồng em trả thù cho em như thế nào.”

Thiên tôn bất giác lim dim mắt.

Giọng nói lạnh lùng: “Lam Tố, ta không ngờ ngươi đã thành công. Nhưng lúc này ngươi vẫn còn quá yếu. Muốn giết ta... hừ!”

Lam Tố cười nhạt, nói: “Ta đã quá đủ để giết ngươi.

Hại phụ nhân ta, hại các bạn ta, thì phải đền mạng!”

Ha ha... thiên tôn cười như điên. Mái tóc xoã tung bay, tà áo dài bay phấp phật.

Lão chỉ đứng im nhìn Lam Tố.

Lam Tổ nhảy vọt lên đứng giữa không trung, đôi chân đạp mây, hai tay khoanh trước ngực, mỉm cười nhìn thiên tôn đứng trước mắt; ánh mắt anh tự tin, bình thản, tuyệt đối không mấy may e sợ.

Đôi mắt sắc nhọn của thiên tôn bỗng dừng đứng lên. Áo dài lật sang bên.

Lão hoá thành một hắc ảnh xông vào tấn công Lam Tổ.

Lam Tổ cười khẩy, tay cầm trường kiếm, rồi anh hoá thành một làn huyễn ảnh màu lam.

Mắt thiên tôn sáng lên: “Tốc độ nhanh thật!”

Lẽ nào lại giống như truyền thuyết nói là... Không! Thiên tôn không thể chết, thiên tôn tuyệt đối không thể thua hẳn! Thiên tôn là đẳng tối cao vô thượng của thần giới, tuyệt đối không ai có thể thay thế thiên tôn.

Thân ảnh của Lam Tổ bỗng hoá thành một làn lưu quang. Thiên tôn cảm thấy mình như đã bị hãm trong một xoáy lốc vô tận, trở lực càng lúc càng mạnh.

Lúc này trên bầu trời, mây đen đang cuộn nhào càng lúc càng đáng sợ.

“Hãy ném nhất kiếm của ta!”

Lam Tổ đã khống chế toàn bộ không gian, thân mình nhẹ như chim én, lao thẳng vào thiên tôn.

Thiên tôn cười trong cơn phẫn nộ cùng cực.

Côn Như Ý trong tay đưa ra chặn lại. Lưỡi kiếm của Lam Tổ chém thẳng vào côn.

“Choang...”

Trường kiếm và côn Như Ý gặp nhau. Lam Tổ cảm thấy bàn tay đau rát, đau đến nỗi anh không thể không vụt bay lùi lại để tránh trở lực đáng sợ ấy.

Xem ra, muốn giết người thì không thể dùng thanh kiếm bình thường này.

Trường kiếm của Lam Tổ vốn cũng được coi là thần khí cực phẩm.

Với các thần nhân bình thường, nó đã là thứ hàng đầu trong các loại bảo bối.

Nhưng với Lam Tổ và thiên tôn, thì nó cũng chưa là gì.

Lam Tổ ngửa bàn tay ra. Một cây tam xoa^[1] hoạ kích bỗng xuất hiện trên bàn tay anh. Tam xoa hoạ kích màu đen tuyền nhưng cũng có sắc huyền hoàng ẩn hiện. Đầu nhọn của hoạ kích có những vân to đỏ máu.

[1] Ba nhánh.

“Ta cho người ném mùi tam xoa hoạ kích mà ta đã luyện suốt một vạn năm mới thành, lâu nay ta vẫn tiếc chưa nỡ đem nó ra dùng.”

Khi thiên tôn nhìn thấy tam xoa hoạ kích, con người của lão cứ dấn ra rồi lại co vào suốt.

Chính lão cũng chưa chắc đã luyện ra được thứ bảo bối tuyệt vời như vậy.

Lão “hừ” một tiếng. Lúc này trong đầu lão chỉ có một ý nghĩ.

Phải giết Lam Tổ.

Không chỉ vì anh ta uy hiếp vị trí thiên tôn của lão, mà quan trọng hơn nữa là anh ta có rất nhiều bảo bối.

Giết anh ta, thì tam xoa hoạ kích đương nhiên về tay lão.

Ghen ghét đổ kỵ và nộ khí tràn ngập trong đầu thiên tôn. Lão thét lên một tiếng, đồng thời quay tít côn Như Ý trong tay.

Côn Như Ý không ngớt xoay tròn. Rồi hình thành một xoáy lốc màu hồng đen mà trung tâm là thiên tôn; sức hút của xoáy lốc càng lúc càng mạnh.

Lam Tổ sững sốt, tay cầm tam xoa hoạ kích, đứng trên không bất động.

“Vù...”

Côn Như Ý mang theo lực xoáy hải hùng vô tận, vụt về phía Lam Tổ.

Là lực xoáy của xoáy lốc. Sức mạnh khủng khiếp dị thường. Nhưng tam xoa hoạ kích của Lam Tổ đâu phải thứ chỉ có hư danh? Nó và côn Như Ý xô vào nhau.

“Choang...” kịch liệt hết cỡ.

Thiên tôn chẳng khác gì một người phàm trần, toàn thân lão co giật rúm ró, đồng thời bị bật văng lên cao.

Giữa không trung, thiên tôn điều chỉnh lại cơ thể. Ánh mắt lão lạnh tanh nhìn Lam Tổ: “Xem ra ta đã đánh giá thấp về người.”

“Có thủ đoạn gì thì giở hết ra đi!” Lam Tổ mỉm cười nhìn thiên tôn.

Thiên tôn cười nhạt, nói: “Được! Hôm nay thiên tôn ta đây sẽ cho người biết ta lợi hại ra sao.”

“Thế ư?” Lam Tổ đứng đó, cũng có chút hứng thú muốn xem xem gã thiên tôn này còn có ngón nghề gì nữa.

Thiên tôn nhìn chằm chằm vào Lam Tổ. Thứ lợi hại nhất của lão không phải thuật ngự tâm, cũng không phải côn Như Ý, mà là thân bất tử.

Kể ra thì cũng nên cảm ơn Diệp Khuynh Thành.

Nếu không phải lần trước Khuynh Thành đã huỷ xác thân của lão, thì lão cũng không có cơ duyên để có được thân bất tử.

Giờ đây thân thể của thiên tôn đã đạt độ cứng hết sức đáng sợ.

Một hắc ảnh chớp lên, lão đã đến bên cạnh Lam Tổ. Toàn thân thiên tôn xoay tít. Chân phải của lão chẳng khác gì ngọn roi dài mang theo sức mạnh vô tận quét thẳng vào Lam Tổ.

Lam Tổ “hừ” lạnh lùng. Rồi người cũng cấp tốc xoay tít tạt vào thiên tôn.

“Uỳnh...”

Hai chân giao chiến. Họ đều có thân thể siêu mạnh siêu bền. Tiếng va đập trầm hùng và đáng sợ.

Trong nháy mắt, không gian bỗng sập một mảng lớn.

Nhân ảnh hắc y di động một chập, cuối cùng dừng lại, kinh dị nhìn Lam Tổ.

Khoé mép giật giật, lão lại lao vút đến bên Lam Tổ. Quyền, cước, đầu gối... đều sắc nhọn như nhau. Cận thân tác chiến cực kỳ dã man.

“Huych, huych, huych, huych, huych...”

Hết lần này đến lần khác, hai người điên cuồng giao tranh tàn sát.

“Á...”

Cả hai bỗng tách nhau ra. Nhưng ngay sau đó lại xông vào chiến đấu với tốc độ càng nhanh hơn.

54. Chương 25 Part 2

“Uỳnh...”

Một cú va đập kinh hồn, âm thanh phát ra từ chính giữa nơi va đập, vang động khắp bốn phương tám hướng. Riêng tiếng va đập ấy đã đủ khiến bọn Khuynh Thành đứng xa quan sát phải rùng mình sởn gai ốc.

Cả hai thân thể đều bị chấn động kịch liệt rồi bật văng ra. Thân thể của thiên tôn lập tức tan rã, hoá thành một đám chất lỏng màu đen dính máu, nhưng ngay sau đó đám chất lỏng ấy đã biến trở lại thành thiên tôn.

“Lam Tổ! Ta muốn xem xem lần này người có chết không?”

Lam Tố cũng hoá thành một đám máu, rồi lập tức ngưng tụ, sau đó lại biến thành Lam Tố.

Nét cười trên mặt thiên tôn cứng ngắc.

Hừ! Dù sao thân thể Lam Tố cũng là mới tu luyện được, sao lại có thể đủ sức chịu đòn của lão? Thứ gì cũng thế, sức bền chỉ có giới hạn tối đa. Một khi thân thể bị xung lực cực mạnh vượt quá giới hạn chịu đựng thì sẽ bị nát ra cám bã, phân rã tiêu tan ngay lập tức. Lẽ ra là thế.

Trời đất bỗng tĩnh lặng lạ thường.

Xem ra, để giết được Lam Tố thực không dễ gì.

Nhưng, nếu hôm nay không giết nổi Lam Tố thì có lẽ thiên tôn không còn cơ hội nào để giết nữa.

Thiên tôn nhìn Lam Tố, lòng kinh hãi hết mức.

Rành rành cảm thấy thực lực của anh ta không bằng mình, mà mình lại không thắng nổi.

Mặt thiên tôn bỗng biến sắc.

Nhìn Lam Tố xông đến với tốc độ tối đa, với khí thế đỉnh cao, thiên tôn dường như hết cách.

Có lẽ phải liều mình.

“Ừnh!”

Tia lửa bắn ra khắp không trung.

Thiên tôn không ngớt lùi lại phía sau.

Làn khí ba dữ dội lan ra chẳng khác gì sóng xô cuộn cuộn.

Khí ba lan đến đâu, thiên địa tan hoang đến đó.

Ánh mắt sắc nhọn của Lam Tố nhìn thiên tôn, nhắm chuẩn vào tim lão, phóng tam xoa hoạ kích.

Đồng thời, toàn thân anh vút đến thiên tôn như một cơn lốc.

“Á...”

Tĩnh tại.

Thiên địa dường như bất thành linh đứng im, tĩnh tại.

Thiên tôn, không sao tưởng tượng nổi, nhìn cây tam xoa hoạ kích đâm xuyên linh hồn và nguyên anh của lão.

“Không đúng! Chắc không phải là thật. Không phải...”

Cho đến chết, lão vẫn không tin đây là sự thật.

Lúc này Lam Tố mới đỡ Diệp Khuynh Thành bước lên, “hừ” lạnh lùng, rồi nói: “Thiên tôn! Tất cả là do tự ngươi gây ra, thân làm thân chịu. Chúng ta và ngươi vốn không thù không oán, nhưng ngươi là người đứng đầu thân giới đã không bảo vệ con dân thì chớ, lại còn không ngừng dồn ép người khác...”

“Ta không chấp nhận thế này, không thể chấp nhận!!!”

Thiên tôn hét lên một tiếng.

“Ừnh...” Thân xác lão nổ tung, biến thành một đám máu me.

Linh hồn và nguyên anh đồng thời cũng bị nát vụn.

Thiên tôn đã chết.

Kể luôn uy hiếp sự sống của họ, cuối cùng đã chết.

Hoa Mãn Nguyệt căng thẳng đến nghẹt thở, lúc này đã chùng xuống.

Anh thở phào nhẹ nhõm, thân thể anh bỗng mềm nhũn, ngồi xuống bên Lưu Hương Nguyệt Nhi.

“Lưu Hương, thắng rồi, cuối cùng chúng ta đã thắng rồi!”

Lam Tố đỡ Khuynh Thành, cũng bước đến bên hai người.

“Hoa Mãn Nguyệt, Lưu Hương! Chúng ta thắng lợi rồi!”

Diệp Khuynh Thành vô cùng xúc động nhìn mọi người.

Ngay sau lúc thiên tôn bỏ mạng, bầu trời lại khôi phục sự yên tĩnh như mọi ngày.

Trên đỉnh Tử Cầm, Lam Ngạn bị Khuynh Thành điểm huyết ngũ say, cuối cùng cũng tỉnh lại.

Thiên tôn đã chết.

Thuật ngự tâm đương nhiên cũng bị phá.

Khuynh Thành và Lam Tố tỉnh dương ít lâu. Cả hai đều rất nhớ Kim Bằng và Hồng Loan. Đã hơn năm mươi năm trôi qua họ không có tin tức gì về chúng.

Hoa Mãn Nguyệt dẫn Lưu Hương Nguyệt Nhi bước vào.

Hết sức hồ hởi, nói: “Khuynh Thành, Lam Tố!”

“Sao hôm nay hai người lại nhớ ra, đến thăm chúng tôi?”

Hoa Mãn Nguyệt cười ha hả, đưa ra tờ thiệp đám cưới: “Ngày mười tám tháng sau chúng tôi sẽ thành hôn.”

Lưu Hương Nguyệt Nhi vẻ mặt tràn trề hạnh phúc, nhỏ nhẹ nói: “Khuynh Thành nhất định phải đến dự nhé!”

“Đương nhiên rồi! Có điều, tôi thấy lo về Kim Bằng và Hồng Loan, tôi muốn đến núi Kinh Thiên một chuyến.”

Nghe đến đây, Hoa Mãn Nguyệt bồng cau mày, nói: “Đúng thế! Bao năm qua toàn chạy trốn thiên tôn, chúng ta phải ở mãi trên đỉnh Tử Cầm không dám ra; nay thiên tôn đã chết, chúng ta rất nên đi tìm hai đứa ấy.”

Anh thoáng chút do dự, nhìn sang Lưu Hương Nguyệt Nhi.

Lưu Hương đâu có thể không hiểu tâm tư của anh, cô chậm rãi nói: “Định đi thì cứ đi! Hôn lễ của chúng ta vẫn chưa công bố ra ngoài, thiệp mời cũng mới chỉ đưa cho Khuynh Thành và Lam Tố.”

Hoa Mãn Nguyệt mừng rỡ, ôm choàng Lưu Hương Nguyệt Nhi hôn cô, rồi nói: “Anh biết vợ anh là cô gái rất tốt bụng.”

“Đừng đùa nữa...”

Lưu Hương Nguyệt Nhi ngượng nghịu nhìn anh.

Hoa Mãn Nguyệt cười vang, rồi nhìn sang Khuynh Thành và Lam Tố tủm tỉm cười, nói: “Xấu hổ đấy mà!”

“Đáng ghét! Hãy nói chuyện đứng đắn đi!”

Lưu Hương Nguyệt Nhi nũng nịu.

“Thế thì chúng ta sẽ xuất phát ngay. Tôi cứ thấy lòng bồn chồn không yên.”

“Được!”

Bốn lần lưu quang nháng lên, bốn người đã biến mất trong đại điện.

Núi Kinh Thiên.

Thanh Thanh, Hồng Loan và Kim Bằng đang sắp sửa giao chiến với bốn đại cao thủ Nghiêm Vũ, Cao Phong, Hắc Lân và Triệu Càn.

“Bốn kẻ tiểu nhân đề tiện, rốt cuộc các người đã xuất hiện!”

Vừa nhìn thấy chúng, Thanh Thanh đã tức điên.

“Chu Tước, người chó sồn sồn lên, hãy nghe bọn ta nói đã.”

Triệu Càn cau mày rõ chặt nhìn Thanh Thanh, mỗi khúc mắc nặng nề trong lòng gã đã đến lúc phải giải toả.

“Nói xem giữa chúng ta còn có điều gì đáng nói nữa? Năm mươi ngày! Thế mà ta phải đợi các người năm mươi năm! Ngày xưa các người liên kết với nhau hãm ta trong trận pháp, rồi lại làm hại chồng ta con ta. Mỗi thù này sâu hơn biển. Hôm nay ta nhất định bắt các người phải trả nợ máu!”

“Chu Tước! Năm xưa đúng là chúng tôi đã sai, về sau chúng tôi đã nhận ra sai lầm của mình. Bao năm nay chúng tôi cũng luôn sống trong sự cắn rứt không yên.

Cho nên chúng tôi đành mai danh ẩn tích, thâm lặng sám hối. Lẽ nào các vị không thể cho chúng tôi cơ hội, không thể tha thứ cho chúng tôi?”

Thực ra Nghiêm Vũ, Cao Phong và Hắc Lân vốn cũng không thật muốn đến đây.

Nếu không vì Triệu Càn nài nỉ thì họ cũng chẳng đến làm gì.

Con Chu Tước chết tiết này, năm xưa bọn chúng thấy nó vừa sinh con nên mới nhón tay làm phúc, tha chết cho.

Sau đó chúng cũng không cố tình hãm hại nó nữa.

Nào ngờ nó vẫn cứ huênh hoang vô lối như thế này.

“Thấy không? Năm xưa ta nói rằng, nó chưa chạy thoát thì cứ giết luôn, các người lại không nghe, rồi tha mạng cho nó! Bây giờ thì thế đấy. Chúng ta đã tha mạng cho nó mà nay nó cứ đòi giết chúng ta.” Hắc Lân tức giận nói.

“Đúng thế! Tất cả chỉ tại Triệu Càn. Đã nói là không đến, mà người cứ bảo bọn ta đến. Nó đã không tìm thấy chúng ta thì cứ mặc kệ, đâu cần phải vẽ ra lắm chuyện làm gì chứ?”

Cao Phong cũng rất ai oán. Dù sao cả bọn cũng đã mai danh ẩn tích, thay đổi cả khí lưu, Chu Tước tuyệt đối không thể tìm thấy mà đòi trả thù.

Chỉ tại gã Triệu Càn mua việc vào thân.

“Đúng thế đấy Triệu Càn, ta đã nói với người rằng rất khó mà làm rõ với cô ta được, nhưng người lại cứ không nghe.”

Nghiêm Vũ cũng ngao ngán nói.

Thực ra.

Lúc đầu cả bốn gã cùng truy kích Bá Dã.

Bá Dã bản tính phải nói là lương thiện.

Dùng kế khiến cho bốn người bọn họ tự tàn sát lẫn nhau, cuối cùng ông cũng không nỡ nhìn thấy cảnh tương tàn.

Nên đã đứng ra giảng hoà. Cả bốn gã nhìn thấy Bá Dã và hai đứa con thì lại hừng lên.

Bất chấp phải trái, nhìn thấy họ bèn tấn công luôn.

Lúc lâm chung Bá Dã mới có cơ hội để nói.

Ông ta khuyên nhủ cả bốn người bọn họ đừng đấu đá nhau nữa.

Kể từ đó, thần giới chia thành bốn phần, họ tự quản lý khu vực của mình.

Triệu Càn luôn thấy cắn rứt, chẳng còn bụng dạ nào cai quản thần giới nữa, bèn chia khu vực của mình cho ba người này.

Từ đó thần giới lại chia làm ba.

Mỗi người tự thu nạp đệ tử của mình.

Cũng tức là ba gia tộc Nam Cung, Đông Phương và Tây Môn về sau này.

Và có ba đại thiên tôn.

Triệu Càn luôn bế quan tu luyện.

Về sau ông ta gặp Hắc Sát.

Rồi thu nhận gã làm đồ đệ.

Hắc Sát có ngộ tính cao, Triệu Càn chỉ bảo là hiểu ngay, Hắc Sát lại rất cần cù chịu khó.

Hắc Sát tu luyện muộn hơn các đệ tử của Nghiêm Vũ, Hắc Lâm và Cao Phong.

Nhưng anh ta lại có công lực cao hơn họ.

Nghiêm Vũ, Hắc Lâm, Cao Phong và Triệu Càn bận rộn, tu luyện, cứ thế mãi, dần dần họ cũng không quản lý chuyện thần giới nữa.

Cho nên mới có các cuộc tàn sát giữa bốn đại thiên tôn về sau này.

Cuối cùng, một mình Hắc Sát bức lên nhất thống thần giới.

Nhưng vì rất nể ba vị Lão tổ tông Nghiêm Vũ, Hắc Lâm và Cao Phong, nên Hắc Sát nghe lời sư phụ Triệu Càn, không tiêu diệt ba đại thế lực ở thần giới.

“Mẹ ơi, mẹ đừng phí lời với chúng, cứ giết phăng chúng đi để trả thù cho cha con.”

“Đúng thế! Mẹ nuôi cứ giết chúng đi!”

Kim Bằng cũng rất điên tiết, bốn tên khốn này, trừ Triệu Càn ra, ba gã kia hầu như không hối cải gì hết.

“Chu Tước! Cứ trả thù nhau mãi thì đến bao giờ mới thôi? Nếu có thể thì nên tha thứ cho nhau.”

Triệu Càn vẫn cố thuyết phục, ông ta thực tình không muốn phải đánh nhau với họ.

“Nếu giết chúng tôi thì cô mới được rửa hận thì tôi xin tình nguyện chết để tạ tội, nhưng xin các vị hãy nể tôi, tha cho bọn họ.”

Nghiêm Vũ thấy thế vội kéo Triệu Càn, nói: “Sao ngươi phải thế? Nam nhi dám làm dám chịu, đâu cần mình người phải chết? Đã nói tử tế rồi, cô ta cứ không nghe thế thì hai bên quyết một trận sinh tử vậy; ai sống ai chết thì do trời định!”

“Được! Thế thì chiến đấu một trận cho thật đã đi!”

Hồng Loan vẻ mặt bất cần, nhìn bọn họ. Mấy chục năm qua nó đã học được ở Thanh Thanh không ít tuyệt kỹ.

Công lực của nó cũng đã cao hơn trước nhiều.

Bọn Hắc Lâm, Cao Phong hẳn học nhìn Hồng Loan, chỉ muốn giết phăng nó: “Đồ khốn nhà người, lẽ ra ngày xưa bọn ta không nên nhón tay làm phúc, không nên tha người.”

Nên nói là ngẫu nhiên tình cờ, bản mệnh Hồng Loan vững mới đúng, chứ không phải do họ đã nhón tay làm phúc.

Khi xưa họ giao đấu với Bá Dã, thằng em Hồng Loan sảy chân rớt xuống kê hở không gian rồi rơi xuống phạm trần.

Còn Hồng Loan thì bị dồn vào một khu rừng núi khô cằn.

Khu thạch lâm ấy lại có khí lưu tốt, Hồng Loan thì bị hôn mê, thế là nó thoát nạn.

Thế mà hai gã này dám xoen xoét rằng chúng đón tay làm phúc tha mạng cho!

Hồng Loan cấp tập xông vào bọn họ, Kim Bằng cũng đồng thời lao vào.

“Huynh đệ đồng lòng, sức mạnh vô song!”

“Đúng! Huynh đệ đồng lòng, sức mạnh vô song!”

Cả hai nhìn nhau một hồi, rồi mỗi đứa tung ra tuyệt chiêu của mình.

Triệu Càn vốn chỉ mong chuộc tội, đương nhiên ông ta sẽ không đánh nhau với bọn Hồng Loan.

Cả bốn người đều là bậc thủy tổ ở thần giới.

Định giết họ, thực không dễ gì.

Năm xưa, nếu vợ chồng Chu Tước liên kết, thì có thể họ sẽ thua.

Chứ hiện nay Chu Tước cộng với hai đứa bé con miệng còn hơi sữa này, khỏi phải nói nhiều, mẹ con họ tuyệt đối không thể chiến thắng.

“Được thôi! Các người cứ cố ý muốn chết thì ta cho các người được thỏa lòng. Hắc Lân cứ tránh sang bên. Để ta xử lý hai thằng nhóc này!” Giọng Cao Phong giễu cợt.

“Phong toả không gian!”

Cao Phong hô lớn. Trong chớp mắt, không gian trong phạm vi mấy vạn dặm lập tức ngừng vận động.

Không gian đã cứng đờ.

Kim Bằng và Hồng Loan mặt biến sắc.

Tốc độ của chúng bị cản trở, chậm hẳn lại, bước đi hết sức chật vật.

Cao Phong nhếch mép cười châm biếm: “Thế nào? Muốn giết ta thì đến mà giết đi?”

Kim Bằng và Hồng Loan đâu phải hạng dễ chấp nhận thất bại.

Cả hai đứa cố gắng nhích lên phía trước.

Chu Tước thấy thế bèn phát ổng tay áo, không khí khe dao động lan ra những gợn sóng, sau đó không gian lại trở lại thông thoáng như trước.

“Chớ hòng hại được các con của ta.”

“Chu Tước, nếu bây giờ ngươi dừng tay, thì ta sẽ cân nhắc và tha cho ngươi. Nếu không, ngươi và con ngươi phải chết cả lũ.”

Mặt Hắc Lân đầy vẻ cuồng ngạo.

“Dừng hòng! Các người đã giết chồng ta, không trả thù này ta thế không làm người nữa!”

“Hừ! Thế thì các người đừng trách ta không khách khí! Chu Tước, dù ngươi lợi hại đến đâu cũng không thể địch nổi bốn chúng ta. Nhưng ngươi cứ muốn chết thì chúng ta sẽ chiều ý ngươi, để ngươi cũng được nếm trải cái chết của Bá Dã năm xưa là thế nào.”

Thanh Thanh nắm chặt nắm tay, giận dữ tái mặt, cắn phẫn tột cùng.

“Vù...”

Gần như đồng thời.

Trong chớp mắt Thanh Thanh đã đến bên Hắc Lân, lưỡi huyết nhãn^[2] lấp lánh trong tay vung ra đâm luôn, tốc độ nhanh như chớp.

[2] Dao sắc.

“Chu Tước! Không ngờ công lực của ngươi lợi hại thật!”

Thanh Thanh vừa xuất chiêu, bọn Hắc Lân đã cảm thấy áp lực rất lớn.

Tài nghệ của Thanh Thanh rõ ràng hơn hẳn Bá Dã – chồng cô.

Cũng may năm xưa họ không giao đấu với Thanh Thanh, nếu không chưa rõ ai sống ai chết đây.

Công lực của bọn họ ngày nay đều tăng tiến không ít. Giờ đây bọn họ bốn người chẳng coi Chu Tước Thanh Thanh là gì nữa.

Ngọn hắc tiên[3] dài trong tay Hắc Lân như con linh xà quấn chặt vào lưỡi huyết nhãn của Thanh Thanh.

[3] Tiên: roi.

“Hừ! Ta thu binh khí của ngươi, xem ngươi còn dám huênh hoang nữa không?”

“Định thu binh khí của ta ư? Hừ!”

Thanh Thanh cười chế nhạo. Khí huyền hoàng[4] trên lưỡi huyết nhãn hơi rung động, ngọn roi đen dài đã bị đánh bật ra.

[4] Huyền hoàng: thiên địa.

Nên biết rằng, tuy binh khí của họ đều là linh bảo viễn cổ hàng đầu, nhưng binh khí cùng một đẳng cấp ở trong tay Thanh Thanh sẽ phát ra uy lực mạnh hơn hẳn trong tay các thần nhân khác.

Trừ phi, đối thủ có công lực cao hơn Thanh Thanh.

Nhưng lúc này xem ra công lực của Hắc Lân đang ở thế ngang tài ngang sức với Thanh Thanh.

Thanh Thanh lập tức biến thân, đôi cánh khổng lồ quạt “vù” vào Hắc Lân, bộ móng vuốt sắc nhọn đồng thời đập vào mặt gã.

Huyết nhãn trong tay Thanh Thanh cũng đồng thời lia vào Hắc Lân.

Cao Phong thấy thế cả kinh. Các thần khí bình thường đâu có thể đọ với bộ móng vuốt của Chu Tước? Nếu nó quặp vào xé nát đầu Hắc Lân thì nguy.

“Hắc Lân cẩn thận!”

Cao Phong lớn tiếng kêu lên, né tránh Kim Bằng, rồi tàn ảnh chớp lên, ngọn tàn huyết thần thương[5] trong tay gã phóng vào Thanh Thanh.

[5] Ngọn giáo thần đánh máu.

Đúng lúc phi tiêu của Kim Bằng và tàn huyết thần thương của Hắc Lân xô vào nhau. Thì bộ móng sắc của Thanh Thanh đã chộp được cái đầu của gã.

Đồng thời, huyết nhãn cũng cực chuẩn xác ngon lành đâm trúng ngực gã.

“Oàng...”

Thân thể Hắc Lân nổ tung, gã chết ngay tại chỗ.

“Ta đã nói rồi, các ngươi đều phải chết.”

Thanh Thanh biến thân trở lại hình người, tay nắm chặt huyết nhãn, ánh mắt lạnh tanh nhìn khắp lượt đối thủ.

Bỗng có hai luồng khí ghê gớm dâng lên ở phía trước và sau.

Là Cao Phong và Nghiêm Vũ.

“Muốn giết bọn ta? Ngươi đâu có cái số ấy?”

Cao Phong lạnh lùng nói. Tàn huyết thần thương trong tay gã sẵn sàng phi ra ngay.

Thực ra lúc này sau khi Thanh Thanh giết Hắc Lân, bọn họ đã giật mình, không ngờ Chu Tước lại mạnh đến thế.

Cho nên họ lập tức nảy ra ý định liên kết lại để giết Thanh Thanh.

Hồng Loan và Kim Bằng cấp tốc chạy đến bên Thanh Thanh gọi: “Mẹ!”

“Mẹ nuôi, cẩn thận!”

“Hai con cứ yên tâm, chúng định giết mẹ con ta, tuyệt đối không dễ đâu.”

“Khốn kiếp, không nhiều lời nữa! Xem chiêu của ta đây!”

Cao Phong gầm lên rồi xông vào đánh ba mẹ con.

Nghiêm Vũ nhìn Triệu Càn, lạnh lùng nói: “Rốt cuộc người đứng về bên nào?”

Có vẻ như muốn bàn với Triệu Càn, nhưng thực ra gã có ý uy hiếp hẳn.

Ý câu này đã quá rõ ràng: nếu người đứng về phía Chu Tước thì bây giờ người chết luôn.

Nếu đứng về phía bọn ta, cả bọn cùng nhau giết địch, thì người còn đất sống.

“Ta...”

Triệu Càn hiểu rõ công lực của mình chỉ ngang ngửa với hai gã, nếu đánh nhau thì chưa biết mèo nào sẽ cắn mẩu nào.

Nhưng nếu giết ba mẹ con Chu Tước thì mình không nở nào.

“Triệu Càn, người đã nghĩ kỹ chưa?”

“Ta...”

“Hả?”

Nghiêm Vũ trợn mắt, đằng đằng sát khí.

“Được! Ta theo các người.”

Triệu Càn ngẫm nghĩ, nếu mình không theo họ thì rất có thể bị họ giết luôn.

Nếu theo họ, thì mình chỉ cần bấm bụng giết phăng bọn Chu Tước, thì vẫn là kẻ sách vện toàn.

Tuy không thật tròn trịa nhưng trước mắt chẳng thể nghĩ ra cách nào khác.

“Chu Tước, ba chúng ta liên kết; dù người đã giết Hắc Lân, bọn ta vẫn thừa sức giết sạch cả lũ các người.”

Giọng lạnh tanh của Cao Phong vang bên tai Thanh Thanh.

“Mẹ ơi, ta sẽ liều đánh luôn!”

“A Mạc, đã có mẹ đây, con yên tâm, chúng không thể đụng đến con.”

Thanh Thanh đã quyết ý tất phải làm được.

Bao năm trời bị chúng vây khốn trong trận pháp, Thanh Thanh đã không lãng phí thì giờ.

Cô không lúc nào nguôi nghĩ đến trả thù.

Hôm nay cơ hội đã đến, Thanh Thanh đâu có thể dễ dàng bỏ qua, đâu có thể để chúng làm hại con cô?

Nghiêm Vũ, Cao Phong và Triệu Càn lập tức tách ra ba hướng, bủa vây và tấn công Thanh Thanh.

Tuy Hồng Loan và Kim Bằng đều có công lực khá.

Nhưng so với ba nhân vật này thì hai đứa còn thua rất xa.

Họ là ba nhân vật thủy tổ khai sơn phá thạch của thần giới!

Nếu cả ba người cùng điên lên thì Kim Bằng và Hồng Loan hết cách chống trả.

“Vù...”

Cả ba không hề do dự lập tức ra tay với Thanh Thanh. Cao Phong hất tay bắn ra tia sáng ngũ sắc, tàn huyết thân thương đâm thẳng vào Thanh Thanh.

Cùng lúc, lưỡi búa ngàn cân của Nghiêm Vũ cũng bổ vào cô.

Lực đạo của cả hai đều cực mạnh, mạnh hơn hẳn thiên tôn đã bị Lam Tổ giết hôm nọ. Nếu Thanh Thanh trúng chiêu thì e sẽ bị trọng thương, bị trọng thương rồi thì họ có thể giết luôn.

Họ hiểu rõ điều này, Thanh Thanh cũng hiểu rất rõ.

Cho nên cô quyết không để cho họ có cơ hội.

Vô số đường huyết nhả bay ra giao đấu với binh khí của Cao Phong và Nghiêm Vũ.

Đôi mắt Cao Phong loé sáng, tập trung nội lực giáng một chưởng cực mạnh vào Thanh Thanh.

Thanh Thanh không thể không biến trở lại bản thể.

Thần thú đều thế cả: chỉ khi nào biến trở lại bản thể thì họ mới phát huy cực đại uy lực và tiềm năng của mình.

Đôi cánh khổng lồ của Chu Tước quét một nhát đã vô hiệu hoá một nửa chưởng lực của Cao Phong.

Đôi mắt Chu Tước chớp loé tinh quang, rồi cấp tốc xông vào Cao Phong.

Dùng cánh của mình tiếp luôn chưởng ấy của gã.

Kinh hãi!!!

Kim Bằng và Hồng Loan kinh ngạc không nói nên lời.

Chưởng ấy của Cao Phong cách hai đũa rất xa mà chúng vẫn cảm nhận được sức mạnh của nó, hướng chỉ Chu Tước tiếp chưởng.

Chu Tước không chút do dự, mắt hơi lim dim.

Thét lên một tiếng động trời. Một nhát huyết nhả tung ra bổ thẳng vào Cao Phong.

Cự ly quá gần, Cao Phong muốn tránh cũng tuyệt đối không thể.

“Chu Tước, nhà ngươi khá thật! Quả là hiếm ác!”

Cao Phong nổi giận đùng đùng. Gã không ngờ con Chu Tước này dù đang bị đau cũng mặc kệ, vẫn quyết ra đòn với gã.

Hướng chi. Chu Tước sau khi biến trở lại bản thể có sức phòng ngự đỉnh cao, thân mình nó rắn chắc như linh bảo thời viễn cổ, rất khó có thể đánh nó bị thương.

Chưởng vừa nãy của gã đã bị Chu Tước chặn mất một nửa công lực, dù đánh trúng cánh thì cũng chẳng khác gì gãi ngứa cho nó!

Lúc này huyết nhả của Chu Tước lại đang chém đến, sẽ kinh khủng hơn nhiều so với chưởng của gã.

“Hiếm ác? Ta có hiếm ác bằng ngươi không? Vợ chồng ta không thù không oán với các ngươi, cũng không có ý định nhúng tay vào các chuyện của thần giới, nhưng các ngươi lại năm lần bảy lượt gây rắc rối cho chúng ta, cuối cùng lại ra tay sát hại chúng ta.

Khi trước, nếu không vì ta vừa sinh con xong thì chắc các ngươi đã giết ta chứ còn gì!”

“Hừ! Lẽ ra lúc đó ta không nên tha cho ngươi mới phải!”

“Cho nên hôm nay ngươi phải chết!”

Thanh Thanh nghiêng răng nói. Khi xưa cô đã năm lần bảy lượt nói năng mềm mỏng, thanh minh, tỏ rõ thái độ, nhưng chúng cứ không tin và nhất định kéo đến phá hoại gia đình cô.

“Cao Phong hãy chết đi!”

Miệng Chu Tước bắn ra mấy lưỡi huyết nhả.

Cao Phong “hừ”, lạnh lùng nói: “Ngươi tưởng rằng làm thế là giết được ta ư? Ngươi coi thường ta quá rồi!”

Tàn ảnh thần thương trong tay gã quét một nhát đã đánh bay mấy lưỡi huyết nhả.

Nhưng bụng gã vẫn bị một lưỡi huyết nhãn đâm trúng.
Máu chảy ròng ròng.

55. Chương 25 Part 3

Cao Phong không hừ hừ gì hết, nhổ phắt lưỡi huyết nhãn ra, liếm máu dính trên đó. Ánh mắt gã càng thêm tàn độc.

Rồi lập tức phóng trở lại Thanh Thanh, tiếp đó tàn ảnh chớp lên, Kim Bằng và Hồng Loan chỉ cảm thấy mắt chói loà, tốc độ... quả là khủng khiếp!

Cả hai đứa vốn tự cho rằng tốc độ của mình đã là ghê gớm, nhưng so với Cao Phong thì dường như vẫn còn kém quá xa.

Cả hai đứa thậm chí căn bản không nhìn rõ Cao Phong đã xông đến như thế nào.

Khi nhìn rõ thì Cao Phong đã đứng ngay trước mặt Thanh Thanh rồi.

Và, tàn huyết thần thương của gã đã đâm sang Thanh Thanh.

“Mẹ!”

“Mẹ nuôi cẩn thận!”

Hai đứa sợ quá vội chạy ào đến.

Nghiêm Vũ lạnh lùng hừ một tiếng, tay gã vung chùy nặng ngàn cân bổ vào hai đứa.

“Ừnh...”

Một tiếng vang động trời, cả vùng núi Kinh Thiên dường như rung chuyển.

Một bức tường bằng khí bỗng xuất hiện trước mặt Hồng Loan và Kim Bằng.

Cả hai đứa bị chặn lại, dù cố sức đến mấy cũng không vượt qua được.

Đành đứng giương mắt nhìn Thanh Thanh và Cao Phong giao đấu.

“Ta muốn các người tận mắt chứng kiến mẹ của các người chết như thế nào.”

Giọng lạnh buốt của Nghiêm Vũ vang lên bên tai hai đứa.

“Nên làm gì bây giờ?”

Hồng Loan nhìn Kim Bằng. Nó đã cuống lên không thể suy nghĩ gì được nữa.

Gian nan lắm nó mới tìm được mẹ, nó tuyệt đối không thể để mất, tuyệt đối không thể.

“Phải liều! Tôi không tin rằng chúng ta không thể đi qua!!!”

Thực ra Kim Bằng cũng không nghĩ ra cách gì để phá được bức tường khí.

Nhưng không thể cứ đứng đây mà chờ chết.

Không sao! Còn nước còn tát. Không thử thì sao biết được?

Cả hai đứa phi thân ra xa mấy ngàn thước, sau đó vận hết nội lực phi trở lại với tốc độ cực nhanh xô vào bức tường khí.

“Ừnh...”

Bức tường khí khẽ rung rung nhưng không hề có dấu hiệu sụp đổ.

Còn Kim Bằng và Hồng Loan thì chóng mặt quay cuồng, mắt hoa toé lửa.

Nghiêm Vũ đứng trước tường khí bật cười ha hả, nói: “Bộ dạng các người mà đòi phá tường này, đúng là ảo tưởng!”

“Ta không tin ta không qua nổi!!!”

Kim Bằng hét lên. Miệng nó phun ra một con hoả long.

Thấy thế Hồng Loan cũng phun ra một con hoả long.

Điều kỳ diệu đã xảy ra. Bức tường khí đã biến dạng.

Cả hai đứa mừng rỡ, lại tiếp tục phun hoả long. Rồi vận nội lực xông qua bức tường khí.

Vừa xuyên qua được, không chờ Nghiêm Vũ kịp phản ứng.

Kim Bằng ra đòn phủ đầu. Một con hoả long phun thẳng vào Nghiêm Vũ.

“Hai đứa nhãi con miệng còn hơi sữa, hãy xem hôm nay Lão tổ tông này giết các người!”

Nghiêm Vũ trợn mắt, vung chùy ngàn cân táng vào hai đứa.

Còn Triệu Càn đứng bên, gã không trực tiếp xông vào đánh Thanh Thanh, cũng không chạy đến giúp Nghiêm Vũ, gã chỉ phi hành lượn quanh. Thực tình gã không nỡ nào ra tay với Thanh Thanh.

Cao Phong và Nghiêm Vũ không nhận ra tâm trạng ấy của Triệu Càn, cho rằng Triệu Càn đang dùng mưu kế.

Một khi hai gã đánh bị thương Thanh Thanh thì Triệu Càn sẽ xông vào ra một đòn chí mạng.

Thanh Thanh chớp lên thật nhanh tránh đòn tàn huyết thần thương của Cao Phong. Rồi lập tức phóng ra một lưỡi huyết nhãn đối kháng với quả chùy ngàn cân của Nghiêm Vũ.

Quả chùy ngàn cân to hơn hẳn lưỡi huyết nhãn, nhưng vẫn bị huyết nhãn chặn đứng.

Đối kháng với cuộc tấn công điên cuồng của Cao Phong và Nghiêm Vũ, tốc độ của Thanh Thanh đã đạt tới cực đại. Cô phi hành một đường cánh cung vòng sang bên.

Đồng thời phóng ra một chùm huyết nhãn.

“Vù...”

Những mũi dao lạnh buốt. Vẽ nên những đường cong tuyệt đẹp. Rạch xé bầu trời. Phóng thẳng vào Cao Phong.

“Choang...”

Cao Phong lập tức thu tàn ảnh thần thương về rồi quét một đường cực mạnh, mới đánh bật được huyết nhãn bay ra.

Chỉ thấy trên bầu trời mây đen rối mù cuộn cuộn có mấy chục lần lưu quang đang tíu tít lướt nhanh. Thanh Thanh bay lượn cực nhanh trên một quỹ đạo thanh thoát duyên dáng.

“Vù...”

“Vù...”

Kim Bằng và Hồng Loan đứng bên quan sát, bỗng phi thân trên một đường cong hoàn mỹ xông vào Nghiêm Vũ.

Vừa này chúng đã nhận ra rằng nếu cứ tiếp tục đánh kiểu này, Thanh Thanh đâu không bị chúng giết chết thì cũng hao kiệt tinh lực mà chết.

Mặt Nghiêm Vũ biến sắc, gã lập tức thi triển hết mọi thủ đoạn điên cuồng đánh lại Hồng Loan và Kim Bằng.

“Hôm nay ta phải giết hai tên nhãi con này trước đã.”

Chùy ngàn cân trong tay gã liên tiếp bổ vào hai đứa không thương tiếc.

Hồng Loan và Kim Bằng đâu phải đối thủ của gã, nên không sao chống đỡ nổi.

Thanh Thanh nhìn, cảm thấy rất lo cho chúng.

Cô càng lúc càng nóng mắt.

“Nghiêm Vũ, chớ làm hại con ta!”

“Hừ! Giết con cái ngươi xong, ta sẽ lấy mạng ngươi.”

Nghiêm Vũ càng hung hăng dồn sức đánh Hồng Loan.

Thanh Thanh định chạy đến hỗ trợ nhưng không thể, vì cô bị Cao Phong kiềm chế.

Hai gã phối hợp đồng bộ, hết sức chặt chẽ không chút sơ hở.

Thanh Thanh bỗng cảm thấy rất lúng túng.

Hồng Loan thấy thế vội linh thức truyền âm: “Mẹ hãy cố giữ đừng để mình bị rối loạn, chúng sẽ thừa cơ tấn công.”

Hai đứa không ngờ, chúng xông vào đánh hộ thì lại là phản tác dụng.

Thanh Thanh.

Nghe nói thế.

Bấy giờ mới trấn tĩnh lại.

Đúng! Cô không thể lúng túng bị động.

Kéo lỗ chẳng may cô gặp bất trắc thì hai đứa con cô sẽ ra sao?

Phải tốc chiến tốc thắng giết gã Cao Phong, thì mới bảo vệ được hai đứa con mình.

Nghĩ thế rồi, đôi chân cô tăng tốc cực nhanh.

Tốc độ quá nhanh khiến không khí sinh ra những tiếng rú rít sắc nhọn và những tiếng nổ vang dội.

Thấy Hồng Loan và Kim Bằng sắp không gượng nổi nữa, huyết nhãn trong tay Thanh Thanh đâm thẳng vào Cao Phong.

Cao Phong cũng nhận ra ý đồ của Thanh Thanh: nếu hai đứa con cô ta bị Nghiêm Vũ giết thì cô ta sẽ rối loạn ngay lập tức, gã sẽ giết cô dễ như bỡn.

Gã nghĩ vậy, và càng thêm đắc ý.

“Ú...ù...”

Mũi dao cực kỳ ghê rợn giá băng, từ trên cao phạt xuống, bổ vào thân thể Cao Phong.

Gã kinh ngạc nhìn cô gái trước mặt, không nói nên lời.

“Soạt!”

Cao Phong bị xả làm hai mảnh từ đỉnh xuống. Lục phủ ngũ tạng xổ ra tơi tả. Một xé thành hai!

Rồi từ trên không trung rơi xuống.

Linh hồn và nguyên anh của gã cũng bị huyết nhãn của Thanh Thanh chém đứt.

Bốn nhân vật thủy tổ mở mang thần giới, trong chốc lát chỉ còn lại hai.

Cũng đồng thời với lúc này.

Quả chùy ngàn cân của Nghiêm Vũ sắp đập xuống Hồng Loan.

Có vẻ như...

Quả chùy ngàn cân sắp giáng vào thân thể Hồng Loan.

Mặc dù Nghiêm Vũ chưa dốc toàn lực vào quả chùy này.

Nhưng nếu đập trúng Hồng Loan thì vẫn quá đủ để lấy mạng nó.

“Không!!!”

Thanh Thanh tuyệt vọng kêu lên.

Bỗng nhiên, một làn kim quang chớp sáng. Quả chùy ấy lại giáng vào thân thể Kim Bằng.

“Kim Bằng!!!”

Bọn Diệp Khuynh Thành chạy đến, ai ai cũng kinh hãi không nói được một lời.

Không!!!

Chắc chắn không phải là sự thật, tuyệt đối không phải thế.

“Kim Bằng! Kim Bằng!!!”

Khuynh Thành nước mắt như mưa. Kim Bằng của cô không thể chết, tuyệt đối không thể chết.

Nhưng, đứa trẻ trước mắt Khuynh Thành đã bị đánh trở lại nguyên hình.

Là một con Kim Bằng khổng lồ nằm vật trên mặt đất, ánh mắt bất lực.

Hồng Loan ngây đờ mất một lúc rồi mới định thần, chạy bổ đến Kim Bằng.

“Chim phao câu thối ơi, chim phao câu thối ơi!!!”

“Kim Bằng...”

Thanh Thanh cũng vội phi thân đến bên nó.

“Mẹ nuôi... mẹ đừng khóc. Mạng của con, vốn được con trai của mẹ đổi cho, ngày nay... ngày nay...”

“Kìa chim ơi, người nói bừa gì thế? Người phải sống thật tốt! Nào có ai bảo người chạy đến giúp? Ai bảo người che chắn hộ ta? Người là con chim phao câu thối chẳng biết trời cao đất dày là gì...”

Hồng Loan vừa quệt nước mắt vừa không ngớt lẩm bẩm.

“A Mạc, không được gọi tôi là chim phao câu thối! Ta đã có tên rồi, tên của ta nghe rất kêu. Ta là... Thái Tử!”

Mọi người nín lặng.

“Chim thối ơi, bây giờ là lúc nào mà người còn hài hước kiểu này được?”

Thấy Kim Bằng cố tỏ ra nhẹ nhõm như không, Hồng Loan càng buồn rầu đau khổ.

“A Mạc đừng khóc. Người đường đường là một nam nhi, sao lại khóc chứ? Phải nhớ: người là người anh em của ta, mãi mãi là anh em của ta. Là người anh em của ta thì không dễ chảy nước mắt đâu!”

“Chim thối ơi...”

“Gọi ta là Thái Tử! Ta nghĩ nát óc mới tìm ra cái tên hay như thế này, còn chưa được ai gọi...”

“Thái Tử... Thái Tử... Được! Người hứa đi: người sẽ không chết. Thì ngày ngày ta sẽ gọi người là Thái Tử. Được chưa?”

Kim Bằng nhìn sang Khuynh Thành, nói giọng rất yếu: “Khuynh Thành...”

“Kim Bằng... Chim thối ơi...”

Khuynh Thành ghen ngào, nói năng có phần lộn xộn.

Kim Bằng của cô, con chim tinh nghịch của cô sao lại chết được? Không! Tuyệt đối không thể chết.

“Chim thối ơi...”

“Khuyên Thành, cô phải... hạnh phúc. Nhất định cô và Lam Tổ phải sống thật tốt... hiểu chưa?”

Khuyên Thành đôi mắt nhoà lệ nhìn nó, không ngớt gật đầu.

“Chim ơi... tại ta chẳng ra sao, nếu ta đến sớm hơn một chút thì người sẽ không...”

“Khuyên Thành, đâu có thể trách gì cô?”

“Không! Ta thật đáng trách. Người đã bao lần cứu ta, còn ta thì sao? Vào lúc người cần ta nhất thì ta lại không ở bên người...”

“Ôc...”

Miệng Kim Bằng lại trào máu tươi.

“Xin lỗi Khuyên Thành, tôi không thể ở bên cô được nữa...”

Kim Bằng lại nhìn sang Thanh Thanh, nói: “Mẹ nuôi, mẹ hãy chăm sóc A Mạc thật tốt! Nó cũng như con... bao năm trời một thân một mình lủi thủi...”

“Con ơi! Con ơi!!!”

Thanh Thanh từ lâu đã coi Kim Bằng như con đẻ của mình, lúc này cô đã khóc không thành tiếng nữa rồi.

Thanh Thanh nhìn sang Nghiêm Vũ, ánh mắt dữ dần, ghê rợn.

“Ta phải giết người!!! Phải giết người để trả thù cho con ta!!!”

Tóc dài tung bay, áo trắng phần phật, mặt Thanh Thanh đầy sát khí.

Trong chớp mắt.

Lưu quang chớp lên.

Thanh Thanh đã phi thân ra.

Lòng cô tràn ngập sát khí. Gã Nghiêm Vũ đáng chết dám hại con trai cô.

Nghiêm Vũ lạnh lùng giơ tay vung chùy ngàn cân đập vào Thanh Thanh.

“Người không đáng mặt để giết ta!”

Cũng đúng vào lúc đó.

Tiếng thét như xé phổi của Diệp Khuyên Thành vang lên.

“Kim Bằng!!! Kim Bằng!!!”

Kim Bằng đã vĩnh viễn nhắm mắt. Khuyên Thành bỗng như hoá điên.

Bao hình ảnh xa xưa cô và Kim Bằng bên nhau tác chiến hiện lên rõ mồn một.

Đôi tay nắm chặt cứng, cổ nổi gân xanh chẳng chặt.

Ánh mắt cô ngập ngụa sát khí.

“Ta nhất định sẽ chặt thây Nghiêm Vũ khốn kiếp thành muôn mảnh.”

Đây là Kim Bằng của cô! Là người anh em đã vào sinh ra tử với cô!

Khuyên Thành đau xót đến cùng cực, trái tim cô như đang bị mũi dao khía vào từng nhát từng nhát.

Thân ảnh Khuyên Thành bỗng vút một tiếng bay vọt ra.

Nghiêm Vũ chỉ cảm thấy mắt hoa lên, thì Khuyên Thành đã đứng ngay trước mặt gã.

Gã khề nhếch mép, cười nhạt nói: “Lại thêm một đứa muốn chết! Một đứa Kiếm thần cao cấp ranh con mà dám đến giở trò càn rỡ trước mặt ta ư?”

“Dù có chết thì ta cũng phải giết ngươi trước đã.”

Nghiêm Vũ hơi lim dim đôi mắt híp nhìn sang Triệu Càn. Thằng cha này thật là...

Tàn ảnh nháng lên.

“Uỳnh!”

Một tiếng nổ vang.

Triệu Càn không thể tin nổi, nhìn Nghiêm Vũ.

“Chỉ tại thằng sống dai nhà ngươi! Nếu không phải tại ngươi thì ba người bọn ta cũng không rơi vào tình cảnh như ngày nay.”

Mọi người đang có mặt đều sửng sốt.

Tuyệt đối không thể tin rằng vào lúc này Nghiêm Vũ lại giết chết gã đồng đội của mình.

Thanh Thanh cau mày, cô hết sức kinh ngạc nhưng cũng tin rằng cũng chẳng phải bỗng dưng vô cớ Nghiêm Vũ giết chết Triệu Càn.

Gay rồi!

Lẽ nào hẳn định...

Quả nhiên.

Đôi mắt Nghiêm Vũ lim dim khép lại, rồi hàn quang phóng ra từ khe mí mắt gã.

“Oàng...”

Tất cả bỗng cảm thấy thiên địa của toàn bộ thần giới chấn động. Một sức mạnh vô cùng đáng sợ phát ra từ thân thể Nghiêm Vũ.

Trên bầu trời, có ba hạt linh châu lóng lánh đang quay tít, sức mạnh kinh khủng của chúng xuyên suốt đất trời.

Đó là kim đan của ba cao thủ đang rơi xuống. Không! Tu luyện đến trình độ như họ không phải là kim đan nữa.

Mà là linh châu tập trung sức mạnh kinh hoàng.

Lúc này Thanh Thanh chỉ mãi đánh giết chúng, cô hoàn toàn không chú ý đến linh châu và các vật khác của chúng để lại.

Và thế là gã Nghiêm Vũ được lợi.

Uy lực của ba viên linh châu còn mạnh hơn hẳn ba gã đã bỏ mạng.

Nếu cộng với sức mạnh của Nghiêm Vũ nữa thì e rằng Thanh Thanh khó bề tưởng tượng nổi hậu quả sẽ là gì.

“Hôm nay ta sẽ bắt các ngươi tan thân ở đây!”

Diệp Khuynh Thành không nghĩ gì khác, ngoại trừ một ý nghĩ phải trả thù cho Kim Bằng.

Cô tuyệt đối không cho phép kẻ đã sát hại người anh em của cô ung dung sống nhõn nhợ, điều vô dương oai đe dọa người thân và bạn bè của cô.

“Được lắm! Vậy hãy xem xem ai chết trước ai.”

Như một con điện xà màu đỏ, Diệp Khuynh Thành lao vút vào Nghiêm Vũ.

Lam Tố thấy thế cũng tàn ảnh loáng lên rồi xông vào.

Anh cũng cảm thấy bức bối trước uy lực của Nghiêm Vũ phát ra, và lo rằng Khuynh Thành không thể địch nổi gã.

Nhưng anh cũng rất hiểu cá tính của Khuynh Thành.

Lúc này anh không có cách nào can ngăn được cô.

Hoa Mãn Nguyệt và Lưu Hương Nguyệt Nhi đưa mắt nhìn nhau, rồi cũng phi vút ra.

Hồng Loan nhẹ nhàng ôm xác Kim Bằng lên đặt trên một mỏm núi ở đỉnh Kinh Thiên.

Nó nhìn mãi vào Kim Bằng, rồi nói: “Yên tâm, ta nhất định sẽ trả thù rửa hận cho người anh em!”

Tàn ảnh chớp lên, trong nháy mắt nó đã xông vào đánh gã Nghiêm Vũ.

Nghiêm Vũ phải đối mặt với sáu người tấn công, gã cũng cảm thấy áp lực nhưng vẫn chống đỡ được.

“Định giết ta, không dễ thế đâu!”

Nghiêm Vũ lạnh lùng hừ một tiếng, chùy ngàn cân của gã bỗng phát ra mấy làn ánh sáng ngũ sắc rồi vụt vào Diệp Khuynh Thành.

Khuynh Thành vội gơ Tử Thanh bảo kiếm ra đỡ, không ngờ chùy ngàn cân của Nghiêm Vũ lợi hại đến thế!

Cô đã vận ra toàn lực mà vẫn bị quả chùy đánh bị thương.

“Khuynh Thành!”

Lam Tố hét vang, rồi tàn ảnh chớp lên, lướt đến bên cô.

“Em có sao không?”

“Không sao.”

Khuynh Thành chùi vết máu rỉ ra ở mép.

Rồi nhìn ba viên linh châu. Cô chợt nảy ra một ý.

“Đã có cách rồi. Linh châu Biến Địa Thủ!”

Còn Lam Tố, anh trợn mắt, lớn tiếng quát: “Dám đánh bị thương phu nhân của ta, hãy nộp mạng!”

Tam xoa hoạ kích trong tay anh vung lên đâm thẳng vào Nghiêm Vũ.

“Không ngờ, kẻ hậu sinh nhà ngươi cũng có chút thành tựu đấy! Tốt nhất là hãy về làm việc cho ta!”

Nghiêm Vũ thoáng nhìn đã nhận ra Lam Tố không phải hạng tầm thường.

Nhìn khắp thần giới này, tuyệt đối không tìm ra người thứ hai có nền tảng vững vàng như anh chàng này.

“Người đang ngủ mê chắc?”

Nghiêm Vũ cảm thấy tức, lắc đầu nói: “Tiểu sinh! Ta không có ý định giết ngươi, không ngờ ngươi lại tự dẫn xác đến, vậy thì chớ trách ta.”

“Chớ dài dòng! Nhìn chiêu đây!”

Nghiêm Vũ chỉ hừ một tiếng, khinh thường.

Tay áo thụng khê phát, Lam Tố lập tức bị lật ngã nhào.

Khi anh đứng dậy định bước lên thì thấy toàn thân bị lực cản rất mạnh, dù dốc hết sức cũng không thể nhích nửa bước lên phía trước.

Thanh Thanh mặt biến sắc.

Không gian đông đặc!!!

Trong chớp mắt, trong phạm vi trăm dặm, toàn bộ không gian cứng đờ tĩnh lặng.

Bọn Diệp Khuynh Thành không ai nhúc nhích gì được.

Rồi, mặt mũi mọi người thấy đều nhăn nhó khổ sở.

Khuynh Thành hô lên: “Thanh Thanh!”

Thanh Thanh hiểu ý cần giải trừ không gian đông đặc, cô lập tức chạy lại chỗ Khuynh Thành.

Khuynh Thành nhảy vọt, ngồi lên lưng dài rộng của Thanh Thanh.

Được ngồi lên lưng Thanh Thanh, lại có linh châu Biến Địa Thủ trong tay, cô không tin mình không thể đối phó nổi thằng cha chết giẫm này.

Quả nhiên, Nghiêm Vũ thấy thể sắc mặt gã cũng hơi ngán ngẩm.

“Các người cho rằng như thế là sẽ giết được ta ư? Ngây thơ quá!”

Nghiêm Vũ khom người, áo dài của gã bỗng lộng gió, toàn thân gã căng phồng.

“Linh châu – thần nhân hợp nhất!”

Trong chớp mắt, hào quang toả khắp.

Một sức mạnh khủng khiếp bùng phát từ thân thể Nghiêm Vũ.

“Oàng” một tiếng. Khuynh Thành và Thanh Thanh đều bị bắn ra xa.

Lam Tổ lẳng không bay vọt lên, đưa tay đỡ Khuynh Thành đang rơi xuống.

“Em thế nào rồi?”

“Em không sao.”

“Anh không tin không thể giết nổi hắn!”

Lam Tổ hừ hừ, tay nắm chặt cứng, lao vào tấn công Nghiêm Vũ.

Khuynh Thành vội kéo tay anh lại, nói: “Không ăn thua đâu!”

“Nhưng chúng ta không thể đứng chờ chết.”

“Vườn Vạn Thú!”

Đôi mắt Lam Tổ bỗng loé sáng. Đúng! Thế mà anh lại quên bồng không nghĩ ra vườn Vạn Thú!

Khuynh Thành điều khiển ý nghĩ. Toàn bộ yêu vương cấp chín của vườn Vạn Thú đã có mặt.

“Chủ nhân!”

“Giết hắn đi!”

Nhìn đám yêu vương cấp chín đứng trước mặt, Nghiêm Vũ hơi nhăn nhó những gã vẫn cười ha hả, nói: “Nhờ vào mấy con yêu vương mà đòi giết ta ư?”

Khuynh Thành không thèm phí lời với gã, cô lại nhảy lên lưng Thanh Thanh. Lam Tổ cùng Hồng Loan và các yêu vương cấp chín đều nhất tề xông vào tấn công Nghiêm Vũ.

Nhưng Nghiêm Vũ lúc này chẳng khác gì được thành đồng vách sắt bao bọc, bọn họ ra sức tấn công mà vẫn chỉ là đánh vào bề ngoài vùng hào quang của gã chứ thân thể gã không mảy may suy yếu.

“Ha ha ha ha... như thế này mà cũng đòi giết ta ư?”

Bỗng nhiên nét cười trên mặt gã cứng đờ.

Gã nhận ra vùng hào quang quanh gã có một đường nứt do bị họ đánh.

Xem ra, không thể coi thường bọn người này.

“Cả lũ chúng bay chết đi!”

Gã không còn bụng dạ nào tiếp tục dờn dứ nữa.

Cũng đồng thời với lúc này, Thanh Thanh há miệng phun ra vô số lưỡi huyết nhãn cùng với những tia hồng quang phóng vào khe nứt kia.

Tử Thanh bảo kiếm trong tay Khuynh Thành cũng “vù vù” phát ra âm thanh.

Vô số tia sáng màu tím bùng nổ phóng ra.

Chói lọi, khiến ai ai cũng phải nhắm tịt mắt.

“Kim Bằng của ta!!!”

Khuynh Thành hét vang, lao vào Nghiêm Vũ nhanh như tên bắn.

Lam Tổ, Hồng Loan và các yêu vương cấp chín cũng tức khắc xông vào Nghiêm Vũ.

“Hừ...”

Mồm Nghiêm Vũ bỗng học ra một đám máu tươi, sắc mặt gã trắng bệch như đám vôi tôi.

Tuy nhiên, bất gã khuất phục thực không dễ gì.

Mũi kiếm của Khuynh Thành đã thọc vào người Nghiêm Vũ, mũi kiếm của Lam Tổ cũng lạnh lùng đâm vào người gã. Rồi họ rút kiếm ra thật mạnh. Bọn Hồng Loan và các yêu vương cấp chín lập tức xông vào đánh gã luôn.

Nhưng, thủy tổ của thần giới quả là đáng mặt thủy tổ, thân thể tuy đã bị trọng thương nhưng vẫn còn đó chứ không tan thành bột mịn.

“Ta sẽ cho các người thấy thủy tổ của thần giới lợi hại đến đâu.”

Nói rồi Nghiêm Vũ hét lên một tiếng, chùy ngàn cân trong tay gã lia ra thật mạnh.

Quả chùy ngàn cân quét thành đường cung bằng một nửa đường tròn, táng vào Khuynh Thành.

Những tia sáng chói mắt từ quả chùy bắn ra khắp chốn.

Tia sáng bắn vào đâu, nơi ấy tan hoang.

Mọi sinh vật đều bị nát nhừ.

Đó... đó là tuyệt kỹ kinh hồn gì vậy?

Lam Tổ nhìn thấy, mặt biến sắc.

Người khác không hiểu, chứ anh thì rất hiểu.

Đó gọi là – giảo sát.

“Lùi lại! Mọi người mau lùi lại!!!”

Uy lực của giảo sát, người bình thường không thể chống đỡ nổi.

Nếu mọi ngày Lam Tổ không ham đọc sách thì anh cũng không biết giảo sát lợi hại ra sao.

Đồng đội của anh dù nhanh đến mấy cũng không thể nhanh hơn ánh sáng!

“Phập! Phập! Phập!”

Lập tức. Máu tươi phun khắp nơi.

Hoa Mãn Nguyệt che chở bảo vệ Lưu Hương Nguyệt Nhi nên thân thể anh đã bị cắt đôi. May sao linh hồn và nguyên anh của anh đã kịp chạy thoát, nếu không sẽ là chấm hết!

Một bên cổ tay của Lưu Hương Nguyệt Nhi cũng bị cưa đứt.

Lông đuôi Hồng Loan bị xén phẳng. Các yêu vương đều sút đầu mẻ trán.

Chỉ riêng Thanh Thanh là không bị thương.

Nghiêm Vũ cười ha hả.

“Thế nào? Sợ chưa? Chu Tước, ta muốn xem xem ngươi còn gì để đấu với ta không?”

Thanh Thanh, tay nắm chặt quyền. Bất thành linh lao vào Nghiêm Vũ nhanh như tên bắn.

Như một mũi dùi vừa xoay tít vừa cấp tốc phóng vào gã.

Trong chớp mắt cuồng phong nổi lên, toàn thân Thanh Thanh quay tít như ốc xoáy vùi rỗng lao vào Nghiêm Vũ.

Với sức mạnh huỷ thiên diệt địa.

Nghiêm Vũ bất giác sửng sốt. Thế này là...

“Huych, huych, huych!”

Thân thể của gã bị Thanh Thanh đánh thủng ba hốc to tướng.

Nghiêm Vũ dựa vào sức mạnh của linh châu, thân thể gã phục hồi lành lặn cực nhanh, rồi vận sức mạnh của linh châu triệt tiêu quá nửa uy lực của Thanh Thanh.

Nếu không, hậu quả sẽ không chỉ là ba lỗ thủng ấy.

Nghiêm Vũ đã liên tiếp chặn được ba chiêu tấn công, nhưng sau mỗi lần chặn được, sắc mặt của gã càng nhợt nhạt thêm. Sau ba lần chống đỡ, mặt gã bỗng biến thành xám xịt.

Mọi người thấy vậy lại càng hăng hái nhất tề xông vào tấn công Nghiêm Vũ.

Khuynh Thành vung Tử Thanh bảo kiếm. Một lần kiếm khí màu tím xẹt vào đúng cổ Nghiêm Vũ.

Rất nhanh.

Máu phun bốn bề.

Nghiêm Vũ nhìn Khuynh Thành, gã không sao tưởng tượng nổi. Cái đầu gã rơi “khục” xuống đất.

Khi chạm mặt đất, đôi mắt Nghiêm Vũ vẫn đảo tròn.

Cũng đúng vào lúc này.

Năm thứ binh khí nhanh chóng cắm ngập vào thân thể gã.

Cái đầu rơi xuống đất, mắt vẫn thao láo. Chết không thể nhắm mắt là thế. Nó còn trợn mắt nhìn Khuynh Thành.

Lam Tố nhìn thấy.

Bèn co chân đá văng ra xa.

Đầu Nghiêm Vũ bỗng hoá thành một bãi máu bắn tung lên bầu trời.

Thân xác của gã cũng phân rã.

Nhìn Nghiêm Vũ chết mất xác, ai cũng im lặng không nói một câu.

Kim Bằng, Kim Bằng của họ đã không còn nữa.

56. Chương Kết

Chương kết

Nửa tháng sau.

Đám cưới của Lam Tố và Khuynh Thành, đám cưới của Hoa Mãn Nguyệt và Lưu Hương Nguyệt Nhi cùng tổ chức vào một ngày.

Thần giới vô cùng nhộn nhịp, khắp chốn đều chăng đèn kết hoa, tràn ngập không khí vui mừng vô hạn.

Lam Tố nhẹ nhàng vén tấm mạng che mặt của cô dâu Diệp Khuynh Thành, nói: “Khuynh Thành, cuối cùng chúng ta đã thật sự được ở bên nhau.”

“Lam Tố...”

Lam Tố đắm đuối nhìn cô, âu yếm đặt trên đôi môi cô nụ hôn nồng nàn.

Giờ đây anh đã trọn vẹn, thật sự có được Khuynh Thành.

Diệp Khuynh Thành tuy là người của thế giới hiện đại nhưng khi tiếp xúc với đôi mắt nóng bỏng, cô vẫn thấy run rẩy.

Lam Tố nhẹ nhàng cởi áo Khuynh Thành, bàn tay lướt trên làn da mịn màng như làn da trẻ thơ.

“Khuynh Thành, anh đã thật sự có em, trọn vẹn có em.”

Khuynh Thành ngượng ngịu đưa tay lên ngực Lam Tố, cảm nhận từng nếp da thịt trên người anh.

“Lam Tố...”

Bàn tay cô đưa trên bộ ngực mềm mềm, lại rắn chắc của Lam Tố, rồi lần xuống bụng anh phẳng nhẵn, săn chắc.

“Khuynh Thành... được không?”

Đôi mắt đầy khát khao nóng bỏng của Lam Tố đang nhìn cô.

Khuynh Thành nhận ra anh đã rất căng thẳng nhưng anh vẫn kiềm chế được, và vẫn muốn hỏi cô trước.

Mắt cô nhắm nghiền, và khẽ gật đầu.

Cô từng nghe người ta nói, lần đầu, sẽ rất đau.

Anh nhẹ nhàng hoà nhập vào bên dưới thân thể Khuynh Thành.

“Khuynh Thành, Khuynh Thành...” Giọng anh hơi lạc đi vì phấn khích.

Anh sợ Khuynh Thành bị đau, nên thoát đầu anh hết sức êm dịu, cho đến khi cô hoàn toàn thích ứng, anh mới dướn mình mạnh hơn nữa. Khuynh Thành không gượng nổi, khe khẽ kêu lên. Lam Tố càng thêm mãnh liệt, mồ hôi bắt đầu lấm tấm khắp người... cho đến lúc giải toả cuối cùng.

Cuộc giao hoan đầy đam mê. Kết thúc.

Lam Tố nhìn Khuynh Thành nằm trên đệm, đôi mắt đen láy của anh ngập tràn ham muốn và yêu thương.

“Khuynh Thành, có bị đau không?”

“Không đau.”

Cô ngược nhìn Lam Tố đầy âu yếm, lại nhìn vết màu hồng bên dưới, tràn ngập niềm hạnh phúc vô bờ bến.

Hoa Mãn Nguyệt trở thành thiên tôn của thần giới.

Thanh Thanh và Hồng Loan trở về đỉnh núi Kinh Thiên. Mộ Kim Bằng và mộ n Ly được xây ở ngay trước cổng chính.

Tuy Kim Bằng và n Ly không còn nữa nhưng cả hai người vẫn sống mãi trong lòng họ.

Nhất là Diệp Khuynh Thành. Hàng năm cô đều đến núi Kinh Thiên viếng thăm hai người.

Trên hòn đảo nhỏ non xanh nước biếc, lũ tả cánh hoa đào bay.

Lam Tố và Diệp Khuynh Thành sánh vai đi dạo.

“Lam Tố, xưa nay em chưa bao giờ nghĩ mình sẽ có được một cuộc sống như thế này.”

“Anh cũng chưa từng nghĩ sẽ có ngày anh được sống cùng người con gái mà anh hằng yêu mến. Khuynh Thành, em có thấy hạnh phúc không?”

Lam Tổ nắm thật chặt bàn tay Khuynh Thành.

Mười ngón tay đan vào nhau. Khuynh Thành mỉm cười, nói: “Đương nhiên là rất hạnh phúc. Có thể nắm tay anh như thế này đã là một điều vô cùng sung sướng đối với em.”

“Khuynh Thành. Anh cũng thấy thế.”

Lam Tổ đắm đuối nhìn cô... Rồi cả hai ngả người, lạc vào nhau.

Hồi lâu sau đó.

Khuynh Thành ngả đầu trên ngực anh, nói: “Lam Tổ, mấy hôm nữa chúng ta sẽ về thăm Hồng Loan, Thanh Thanh và vợ chồng Hoa Mãn Nguyệt nữa.”

Lam Tổ nhìn cô đầy vẻ yêu thương, nói: “Được!”

“Em không ngờ Hoa Mãn Nguyệt đã điều hành quản lý thần giới tốt như vậy.”

“Đúng thế! Nếu là anh, chưa chắc anh đã làm được như anh ấy. Hồi nọ anh nghe nói Hồng Loan đã có một tình yêu.”

“Thật à? Thế thì em nhất định phải về thăm nó.”

“Khuynh Thành! Không chỉ Hồng Loan. Anh còn nghe nói Lưu Hương Nguyệt Nhi đã có bầu rồi!”

“Thế ư? Quá hay, quá hay rồi!”

Khuynh Thành không nén nổi hưng phấn trong lòng: “Lam Tổ, hay là, ngày mai chúng ta đi luôn? Em đang cảm thấy rất vui.”

Về mặt Lam Tổ rất quái, tủm tỉm cười nhìn cô, nói: “Có phải... em cho rằng chúng ta nên cố gắng nhiều hơn nữa không?”

Ồ kìa...

“Anh định thế nào?”

Chàng ta lại cười rất gian, nói: “Hỏi anh định thế nào à? Anh định ấn y em, để sản xuất ra một đứa bé Khuynh Thành!”

“Quá đáng thật!”

Cả hai lại quấn lấy nhau một chập. Rồi mới bay về phía núi Kinh Thiên.

Núi Kinh Thiên.

Mộ của Kim Bằng đặt trong căn phòng của Hồng Loan và Thanh Thanh.

Nay Hồng Loan đã trở thành một chàng trai rất tuấn tú.

Cậu đứng trước mộ Kim Bằng.

Mỉm cười nói: “Thái Tử, cậu có nhớ người anh em này không? Ta cho cậu biết một tin vui: công lực của ta đã tiến bộ khá khá rồi.”

Những dịp không bế quan tu luyện, Hồng Loan ngày nào cũng đến trước mộ Kim Bằng trò chuyện với nó một lúc.

Hồng Loan dường như chưa từng cảm thấy Kim Bằng đã xa nó.

Kim Bằng mãi mãi vẫn tồn tại trong lòng nó.

Ánh mắt hơi buồn buồn của Hồng Loan bỗng sáng lên, nó lại nói: “Thái Tử thử đoán xem ai đến? Khuynh Thành và Lam Tổ đấy!”

Nó mừng rỡ ngẩng đầu nhìn, vẫy tay với Khuynh Thành.

“Khuynh Thành!”

Khuynh Thành và Lam Tố tàn ảnh chớp lên, cả hai đổ xuống bên Hồng Loan.

Nhìn mộ của Kim Bằng và n Ly, Khuynh Thành hít sâu một hơi, bước đến trước mộ, nói: “Chim phao câu thối ơi, người có nhớ ta không? Ta nói cho người biết nhé: nếu người dám không nhớ ta, ta sẽ hận người cả đời! Người biết rồi đấy...”

Khuynh Thành nắc lên, nghẹn ngào.

Sự việc xảy ra đã lâu năm, nhưng cô vẫn canh cánh trong lòng.

Cô không sao có thể chấp nhận sự thật Kim Bằng đã bỏ cô mà đi.

Lam Tố bước lại ôm cô vào lòng, dịu dàng an ủi: “Em ạ, anh cho rằng Kim Bằng sau khi đầu thai chuyển thế, nó nhất định sẽ sống rất hạnh phúc. n Ly cũng sẽ tìm được một chàng trai rất mực yêu thương cô ấy.”

“Lam Tố, thật chứ?”

Lam Tố hiền hoà gật đầu.

n Ly suốt đời đã yêu nhưng thật là khổ quá. Lam tố tin rằng n Ly nhất định sẽ tìm được hạnh phúc của mình.

Khuynh Thành mỉm cười, ngoảnh sang nói với Hồng Loan: “A Mạc, mẹ người đâu?”

“Mẹ tôi đang ở trong nhà. Nào, tôi dẫn hai người vào.”

Lúc này họ mới chuyển sang đề tài khác.

Thanh Thanh nhìn thấy Khuynh Thành và Lam Tố, cô hết sức mừng rỡ.

“Sao hai vợ chồng lại đến đây?”

“Kìa, không hoan nghênh bọn tôi à?”

Khuynh Thành cố ý nhăn mũi.

“Không! Tôi quá mừng là đằng khác ấy chứ!” Thanh Thanh rót trà mời, và ngồi xuống bên cạnh, nói: “Tôi nghe nói Hoa Mãn Nguyệt đã nhậm chức thiên tôn nhiệm kỳ mới, phải không?”

Cô nhìn sang Lam Tố.

Lam Tố gật đầu, nói: “Đúng thế. Tôi và Khuynh Thành chỉ muốn sống cuộc sống tự do tự tại. Ngày trước tôi đã hứa với Khuynh Thành, muốn cùng cô ấy tiểu ngạo giang hồ. Cho nên, mọi việc của thần giới tôi nghĩ có lẽ mình không kham được.”

“Thì ra là thế.”

“Lần này chúng tôi về đây, muốn mời mọi người cùng sang chơi bên đó. Dù sao cũng là một ngày vui. Chúng ta đã quá lâu không gặp mặt nhau rồi.”

Hồng Loan vừa nghe nói sẽ sang hoàng thành, mừng hết cỡ.

“Hay quá! Lần này tôi phải so tài với anh ta một phen. Không ngờ công lực anh ta tiến bộ nhanh thế. Lần trước tôi đã bị anh ta hành hạ không ít đâu.”

“Thế thì còn chờ gì nữa? Ta đi luôn đi!”

Mọi người cùng cười vang.

Bốn làn lưu quang chớp lên, họ đã biến mất nơi chân trời.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hiep-nu-khuynh-thanh-tap-2>